

Giới thiệu Thê Tử Của Bạo Quân

Thể loại: Cổ đại, cung đấu, gia đấu. 3s. HE

Converter: Đào Sindy

Editor: Team 3S

Ngày mà Tiêu Ngự nàng lên kiệu hoa gả cho Hoàng đế biểu ca cũng chính là ngày nàng trở thành quả phụ.

Nàng chưa từng mang thai nhưng lại trở thành nương của tiểu hoàng đế mới bốn tuổi.

Chưa được bao lâu thì đã có quân phản loạn.

Triều đại thay đổi, Tiêu Ngự thu dọn hành lý bỏ trốn với tiểu Hoàng Đế, lại bị Tần Hoàng vừa soán ngôi kia bắt trở về.

Còn nói không sinh cho y nhi tử thì không thả nàng ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bị bắt

Chỉ tầm khoảng chừng nửa tháng, Tần Thành đã dần khôi phục phồn hoa của ngày xưa.

Vào tháng chạp, tia nắng ban mai yếu ớt, gió thổi lạnh rung, người qua đường hối hả.

Trước sạp hàng hoành thánh, nam tử trung niên tay cầm cán gổ cán đi cán lại lớp mản bên ngoài làm bột.

Dáng người ông ta hơi gầy, làn da hơi đen, còn có chút thô ráp, mặc trên người một bộ y phục cũ bạc màu, động tác thuần thục nhanh nhẹn, nước chảy mây trôi. Lớp mản bên ngoài lau kỹ đến mỏng như cánh ve, dùng đũa kẹp nhân thịt của bánh vào trong, tiện tay gói thành hình đỉnh vàng đẹp mắt.

Gói xong hoành thánh liền cho vào nồi lớn, nước đang sôi sùng sục, tiện thể cho bánh chín nổi lên cùng nhau.

Muôi lớn múc một cái, hoành thánh cùng nước chảy vào trong chén, rải một lớp hành lá lên, nóng hổi, thoảng chút mùi hương lan tỏa bốn phía.

“Mẫu thân, ta đói.”

Tiêu Ngự nghe thanh âm, nghiêng đầu nhìn nam hài tử mình đang dắt tay.

Thấy hán mi thanh mục tú, ngày thường trắng trắng mập mập, đáng dấp nhe nhỏ, giờ đây lại chải thành hai búi tóc, buộc dây đỏ lên đầu, còn mặc một bộ váy rách nát. Trông như tiểu cô nương, nhưng lại không ảnh hưởng đến sự đáng yêu của hắn. Tuổi nhỏ như vậy, giả thành tiểu cô nương ngược lại rất ra dáng, thanh âm ngọt ngào mềm mại, để người ta nhìn cũng sẽ không hoài nghi.

Mà một nam hài tử bốn tuổi, nửa tháng trước vẫn là tiểu Hoàng Đế Ngụy Quốc Triệu Hoàng, kim tôn ngọc quý, đứng trên vạn người.

Tiêu Ngự biết mặc dù hắn mới bốn tuổi, lại vô cùng hiểu chuyện, mấy ngày nay đều ngoan ngoãn khéo léo. Nhưng bây giờ trên người nàng không có đồng nào, có thể ăn mản thầu đã không tệ. Huống hồ toàn Tần Thành đều đang truy lùng họ.

“Hoàng Nhi ngoan.” Tiêu Ngự thấp giọng trấn an, kéo tay nhỏ mập mạp của hắn chuẩn bị trở về.

Trước mắt họ đang tạm cư tại miếu hoang, trong ngực nàng cất hai cái mản thầu đủ cho họ ăn một ngày. Sức ăn của tiểu hài tử nhỏ, khẩu vị của nàng cũng không lớn, ngược lại không bị chết đói.

Mắt Triệu Hoàng như một cặp nho đen nhìn Tiêu Ngự, người mùi thơm kia liền mập mạp mấy cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch. Hình như rất muốn ăn, cuối cùng lại không khóc không nháo, gật đầu, theo Tiêu Ngự trở về.

Thấy chủ quán kia thương tiếc nhìn đôi mẹ con này, thờ dãi nói: “Thôi, vị phu nhân này ngồi lại đi.” Nói xong thì múc hai bát hoành thánh để trên bàn, nói với Tiêu Ngự: “Nhân lúc còn nóng ăn đi. Một phụ đạo nhân gia* một mình dẫn theo hài tử thật không dễ dàng, hoành thánh này ta không lấy tiền.”

Phụ đạo nhân gia: Phụ nữ chuẩn mực đạo đức

Tiêu Ngự sững sờ, cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa bên cạnh. Biết hẳn theo nàng trốn đông trốn tây đã nửa tháng, chưa được ăn món gì ngon, lại ngoan ngoãn khéo léo không khóc không nháo, thì không do dự nữa, nói với chủ quán: “Đa tạ đại ca.”

Cái bàn trong quán nhỏ ven đường, người đến người đi, tất nhiên sẽ không thể nào sạch sẽ được.

Gỗ làm thành bàn nhỏ, bốn cái ghế con cũng vậy, ở trong mắt người khác, đã được cho là ‘sang trọng’. Tiêu Ngự cúi đầu, thấy cái ghế cách mình không xa dính một ít mỡ đông, thì nhăn đôi mày đẹp tinh tế, dẫn Triệu Hoàng ngồi vào một bên khác.

Ngồi xuống, đập vào mặt là lớp da mỏng của hoành thánh cùng mùi thịt thơm lừng.

Bắt giắc Tiêu Ngự cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Thân thể nhỏ mập mập của Triệu Hoàng ngồi thẳng, hai cái đùi ngắn ngủn, lúc ngồi còn không tới, lại vô cùng ngoan ngoãn, thành thành thật thật buồn thong. Sau đó mắt đen lũng lểng nhìn vào chén hoành thánh đang tỏa ra mùi thơm kia, nhìn thoáng qua Tiêu Ngự, thanh âm ngọt ngào gọi nàng: “Mẫu thân...”

Đây cũng là nguyên nhân khiến Tiêu Ngự thích hẳn. Tiểu gia hỏa thật sự coi nàng thành mẫu thân mà kính trọng.

Tiêu Ngự đưa tay sờ lên đầu hắn, nói “Ăn đi”, lúc này tiểu gia hỏa mới cong môi cười một tiếng, cầm muống ăn từng ngụm từng ngụm một.

Nhìn Triệu Hoàng trước mặt vô cùng bản nhưng không chịu chút tổn hại nào, Tiêu Ngự không khỏi nhớ tới phủ Hộ Quốc Công... Cũng không biết hiện tại phụ thân, nương cùng huynh trưởng của nàng như thế nào?

Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công, là hoàng thân quốc thích số một số hai Tấn Thành. Tổ tiên Tiêu gia có tông long chi công*, sau đó lại thay mặt Hoàng Đế lập nhiều chiến công hiển hách, một trăm năm nay, địa vị Tiêu gia ở Hoàng Thành ngày càng thuận buồm xuôi gió. Sau đó Tiêu gia lại liên tiếp có hai Hoàng Hậu, có địa vị này mới càng thêm cường thịnh. Có thể nói, ngoại trừ hoàng gia, không ai ở Đại Ngự tôn quý hơn Tiêu gia.

Tông long chi công: Công lao phò trợ vua lên ngôi.

Về phần hai vị Hoàng Hậu này, vị thứ nhất là cô cô nàng, mười lăm tuổi vào cung, phu thê ân ái cùng Hoàng Đế, sinh hạ Thái Tử Triệu Dục, là một Hoàng Hậu hiền đức sau này.

Mà vị thứ hai, chính là nàng. Lục cô nương Tiêu gia phủ Hộ quốc công, Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự là nữ nhi duy nhất của vợ cả, địa vị cao quý, bởi vì lúc nhỏ người yếu nhiều bệnh, mới lấy đại một cái tên. Đó là dựa vào suy nghĩ tên xấu dễ nuôi.

Nàng vừa ra đời đã là đích nữ phủ Hộ Quốc Công được sủng ái như Công Chúa, đúng lúc lại là thời kỳ cường thịnh của phủ Hộ Quốc Công, nàng lại là độc nữ, ăn mặc ngày thường so với nữ nhi hoàng gia còn tinh tế hơn. Thời điểm nàng mười tuổi, cùng Thái Tử biểu ca Triệu Dục định hôn ước; mười bốn tuổi cập kê, gả cho Triệu Dục vừa đăng cơ không lâu làm Hậu.

Mặc dù tuổi nhỏ nàng và Triệu Dục là thanh mai trúc mã, nàng một mực chỉ xem hắn là biểu ca. Nhưng nàng thân là nữ nhi Tiêu gia, từ lúc bắt đầu đã biết mình phải gả vào hoàng cung.

Gả ai cũng là gả? Huống chi Triệu Dục xem nàng như thân muội, luôn nói sẽ chăm sóc nàng chu toàn. Nàng từ nhỏ được nuông chiều đã quen, không chịu tí khổ cực nào, không có chức nào hợp với nàng hơn là Hoàng Hậu. Và lại Thái Hậu nương nương là cô mẫu nàng, tất nhiên sẽ trông nom nàng. Trong cung, nàng không cần kiêng kị bất luận kẻ nào. Có thể nói, chỉ cần nàng không phạm phải sai lầm ngập trời, đời này sẽ phú quý an nhàn hơn bất kỳ nữ nhân nào trên đời.

Không ngờ thời gian làm mẫu nghi thiên hạ còn chưa bắt đầu, đêm đại hôn, Hoàng Đế biểu ca đột nhiên băng hà.

Trong vòng một đêm, nàng thành quả phụ tôn quý nhất Đại Ngự.

Triệu Dục tuổi còn trẻ, chỉ để lại hoàng tự duy nhất là Triệu Hoàng, cũng coi như có người kế tục.

Bởi vì không có tư tình nam nữ với Triệu Dục, nên sau khi hắn băng hà, nàng thu thập rất nhanh tâm tình phụ tá tiểu Hoàng Đế, buông rèm chấp chính.

Sau đó trịnh lúc nàng vừa vịn tay Triệu Hoàng ngồi lên long ý, giang sơn đã dần dần bất ổn.

Phân quân Tiết Chiến thế như trẻ che công thành đoạt đất, sau nửa năm, liền công phá Đế Đô Tấn Thành, tiếp theo xưng đế, đổi quốc hiệu thành Tề.

... Khí số Đại Ngự đã hết, chính thức thay đổi triều đại.

Lúc Tiêu Ngự còn trong cung, thì nghe nói Tiết Chiến trời sinh tính cách hung tàn, thích nhất là sát phạt cướp giết. Lúc phân quân công phá cửa cung, nàng liền mang theo ma ma thiếp thân và Triệu Hoàng cùng nhau từ mật đạo lén chạy khỏi Hoàng Cung. Đáng tiếc nửa đường chia nhau đi lại lạc mất ma ma thiếp thân, chỉ còn lại nàng và Triệu Hoàng sống nương tựa lẫn nhau.

Chưa đến nửa tháng, dù bọn họ chưa bị thị vệ tuần tra bắt được, nhưng vì cửa thành đóng kín không cách nào ra khỏi thành. Với lại từ nhỏ nàng đã

được nuông chiều, không hiểu chút nào về kế sinh nhai, Triệu Hoàng lại mới bốn tuổi, hai người không biết gì tụ lại một chỗ lạnh nọ, xém chút chết đói.

Hoành Thánh da mỏng nhân mềm, nước dùng đậm đà, mùi thơm lan tỏa khắp miệng.

Một bát hoành thánh vào trong bụng, Tiêu Ngự chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái hẳn, tay chân bị đông cứng đến lạnh buốt cũng dần dần khôi phục một chút ấm áp.

Thấy Triệu Hoàng cũng đã ăn xong hoành thánh, còn chép chép miệng, bộ dạng rất thỏa mãn.

Tiêu Ngự cảm thấy cũng có chút cảm khái.

Triệu Hoàng là hài tử do một nô tỳ ám giương của Triệu Dục sinh ra trước khi thành thân với nàng. Bởi vì việc này, cô mẫu nàng Tiêu Thái Hậu còn cảm thấy thẹn với nàng, nghĩ gả nàng vào Hoàng Cung thật nhiều để đền bù tổn thất. Nhưng Tiêu Ngự biết, Hoàng Đế biểu ca đối xử với nàng tốt, nhưng cũng là Hoàng Đế, ngày sau không thể thiếu tam cung lục viện, trước kia nàng đã nghĩ thông suốt. Vì có Triệu Hoàng, Hoàng Đế biểu ca sẽ tồn tại một chút áy náy với nàng, với nàng mà nói thì không phải là chuyện xấu.

Nửa tháng đã qua, nàng và Triệu Hoàng sớm chiều ở chung, Triệu Hoàng thông minh nhu thuận, xem nàng như thân mẫu, tự nhiên nàng cũng yêu thích.

Ăn hoành thánh xong, Tiêu Ngự cảm ơn chủ quán. Lúc này Triệu Hoàng ăn no rồi, nở một nụ cười ngọt ngào vui vẻ, ánh mắt của hắn cong cong như vầng trăng khuyết, ngây thơ hỏi: “Mẫu thân, bây giờ chúng ta đi đâu? Đi tìm ngoại tổ phụ sao?”

Hài tử quan trọng nhất là bụng, ăn no rồi sẽ không có chuyện gì.

Ánh mắt Tiêu Ngự có chút dừng lại. Tất nhiên không thể đến Tiêu gia.

Sau khi tân đến lên ngôi, đem một số trung thần Đại Ngự không chịu quy thuận chém chết hết, chỉ còn một số đã thần phục y hoàn toàn. Mà Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công họ, đòi đòi trung lương, hiện tại tân đế chỉ phái người bao vây phủ Hộ Quốc Công, chưa từng động vào một phân hào nào trong phủ.

Dù như thế, nàng cũng không thể về lại Tiêu gia.

Nàng không đơn thuần là nữ nhi Tiêu gia, còn là Thái Hậu Đại Ngự, trong tay nàng có huyết mạch cuối cùng của Đại Ngự. Toàn thành đều đang lưng bát, nếu họ không may bị bắt, thì chỉ có một con đường chết.

Gió lạnh thổi khiến người ta run rẩy. Tiêu Ngự nắm tay tiểu hài tử, chuẩn bị trở về miếu hoàng mấy ngày nay đang ở tạm để tránh gió. Mấy người mở cửa thành ngày đó, có ý định lên chuẩn đi tìm nghĩa huynh của nàng là Vệ Đường.

Bỗng sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa “lộc lộc”, nghe tin chiến trận, số lượng ngựa còn không nhiều. Trong lòng Tiêu Ngự cả kinh, nắm tay Triệu Hoàng thật chặt, cúi đầu xuống một chút.

“Dừng lại.”

Sau lưng truyền tới một thanh âm, thô kệch mà trầm thấp, ăn nói mạnh mẽ.

Tiêu Ngự ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đi lên phía trước, vô thức bước nhanh hơn.

“Dừng lại!”

Lại thêm một tiếng.

Tim Tiêu Ngự đập bang bang trong lồng ngực, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến một ít chuyện.

Nữ quyền Hoàng Gia bị bắt, nếu như dung nhan xuất sắc chút, mười phần tám là không thoát khỏi vận mệnh bị lăng nhục. Tiêu Ngự cũng biết, một số nàng muốn giữ trinh tiết, thì có thể tự vẫn, tránh khỏi việc bị đám loạn thần tặc tử kia vũ nhục. Nhưng ngày phản quân công phá cửa cung, nàng tận mắt nhìn thấy cô mẫu nàng rút kiếm tự vẫn, máu tươi ba thước... Cô mẫu làm Hậu hơn mười năm, có thể thịnh sùng không suy, không thể bỏ được dung mạo tuyệt sắc này. Dù sống đẹp đến đâu, thì chết cũng chỉ là một thi thể lạnh băng, máu me đầm đìa, dữ tợn đáng sợ.

Chính mắt thấy cô mẫu chết, nên nàng không có dũng khí tự vẫn.

... Nàng sợ chết, nàng phải sống tiếp.

Tiêu Ngự càng chạy càng nhanh, đến khi bản năng chạy cuối cùng cũng hết, thở hồng hộc. Mà tiếng vó ngựa đuổi theo sau lưng vẫn không mất, càng đuổi càng gần.

Lúc Triệu Hoàng trong tay ‘bụp’ một tiếng ngã xuống đất, nàng đưa tay định đỡ hắn. Thì dưới nách của nàng xuất hiện một bàn tay màu lục mạch rần rần chắc vuron ra, trực tiếp nắm ngang hông của nàng, dễ dàng nhấc người nàng lên.

Bay lên trời.

Cánh tay rắn chắc kia làm dưới ngực nàng đau đớn, hoành thánh vừa mới ăn vào bụng đều muốn phun ra. Cả người nàng bị xách lên lưng ngựa, không ngừng đụng vào lồng ngực của người sau lưng, lồng ngực đó cứng như đá, đụng vào đầu khiến nàng hoa mắt chóng mặt. Eo bị cánh tay sắt giữ chặt, không thể động đậy.

Ngay sau đó, cảm giác được thân thể của nam nhân nhích lên trước, hơi thở cực nóng phả vào tai nàng, là hơi thở cực bá đạo của một nam nhân, khiến người ta không rét mà run.

”Tiêu Thái Hậu, ngươi còn muốn chạy đi đâu?”

Nam nhân không vũ hữu lực*, giọng điệu tựa như núi cao áp bức người khác. Bởi vì đang ở trong ngực của y, cơ hồ Tiêu Ngự có thể cảm giác được lồng ngực y chuyển động khi nói chuyện.

Không vũ hữu lực: rất mạnh mẽ, tràn trề sức lực.

”Hồi cung.” Nam nhân kia lại nói.

Đây là câu nói sau cùng mà Tiêu Ngự nghe được trước khi ngất.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiết tặc

Trên tấm nệm trải giường màu đỏ thêu năm bức họa hoa trên mây, chần gấm thêu hình phượng hoàng hướng về mặt trời, trên bề mặt chiếc gối có hoa văn cây thù du cùng màu sắc trang nhã tràn ngập hương Bội Lan, ngửi thấy mùi hương quen thuộc này, Tiêu Ngự mới từ trên giường ngồi dậy.

Nàng nghiêng đầu, quan sát bên ngoài màn trướng.

Là một bức tranh tứ bình sơn son khảm ngọc hình Bách Điều Triều Phượng, bên cạnh treo một chiếc túi thơm màu vàng, được khảm trân châu và ngọc lam xanh biếc.

Đây là Phụng Tảo Cung.

Là nơi ở của Hoàng Hậu.

Ngày đại hôn nàng và Hoàng Đế biểu ca cũng ở nơi này, sau này vị biểu ca đoán mệnh kia băng hà, Triệu Hoàng lên ngôi, nàng trở thành Thái Hậu. Khi ấy đáng ra nàng phải đến Thọ Ninh Cung là nơi ở của Thái hậu. Nhưng mà cô mẫu của nàng là Thái Hoàng Thái Hậu lại đang ở đó, tiểu Hoàng Đế còn nhỏ tuổi, tạm thời sẽ không có Hoàng Hậu, cho nên nàng vẫn tiếp tục ở lại Phụng Tảo Cung này.

Chính điện Phụng Tảo Cung rộng 9 gian, dài 3 gian, ngôi lưu ly vàng, từ đầu đến cuối ra hành lang, dưới hiên nhà làm 7 lớp đầu cùng*, gỗ trụ xà nhà là do Tô thị chạm trổ. Trong phòng bố trí chỗ ngồi, bình phong, bàn nhỏ để hương liệu, chiếc quạt cầm tay. Sườn đông dùng gỗ hoa lê điêu khắc đỉnh đài hoa điều roi xuống bao phủ mặt đất, phía Tây dùng gỗ hoa lê chạm trổ tranh hoa điều hình chim Khổng Tước đang bay vào lồng, giữa hai gian phòng cách nhau một tấm bình phong.

* đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đầu.

Trước điện là bình phong hình Bách Điều Triều Phượng, mái hiên trước chính điện còn có cả xích đu.

Về vấn đề chỗ ở, từ trước đến nay nàng luôn xem trọng, hậu cung vô sự, nàng liền trang trí Phụng Tảo Cung này thành dáng vẻ mà nàng thích. Nàng đã quen xa xỉ, tiểu Hoàng Đế kính trọng nàng, Thái Hoàng Thái Hậu cũng chiều nàng, bất kể nàng tiêu xài như thế nào, đều không hề quan trọng.

”Nương nương!”

Phụ nhân đang bưng thuốc vào thấy Tiêu Ngự đã tỉnh, vội vàng đi tới.

Thấy nàng mặc bộ trang phục cung nữ xanh thẫm thêu chữ phúc, ngày thường mập mập trắng trắng, tóc mai đã điểm bạc, chính là Nguyên mama hầu hạ Tiêu Ngự.

Phía sau bà ấy còn có hai tì nữ đi theo, là tì nữ từ nhà mẹ đẻ Tiêu Ngự đến, Xuân Hiểu và Xuân Trà.

Tiêu Ngự thấy bọn họ, há miệng, có phần không nói nên lời.

Ngày đó bọn họ vừa đi ra từ mật đạo Hoàng Cung đã gặp phải thị vệ tuần tra, nàng vì bảo vệ Triệu Hoàng liền tách khỏi đám người Nguyên mama. Nguyên mama đã hầu hạ nàng từ lúc còn nhỏ, có thể nói là người thân cận nhất bên người nàng, Xuân Hiểu và Xuân Trà đã cùng nàng lớn lên. Nàng thấy hốc mắt Nguyên mama phấp phồng, chợt nghĩ đến Triệu Hoàng, liền hỏi bà: “Hoàng Nhi đâu?”

Nàng bị bắt lại, còn Hoàng Nhi thì ở đâu? Hẳn là huyết mạch của hoàng thất Đại Ngụy. Tiết Chiến kia có phải đã bỏ rơi hẳn?

Nguyên mama nói: “Nurong Nurong yên tâm, Hoàng Thượng không sao. Lão nô nghe nói, sau khi Tiết Tặc mang Hoàng Thượng trở về, liền nhốt hẳn ở Cảnh Dương Cung, nhưng bên cạnh có người hầu hạ, người có thể yên tâm.”

Nguyên mama đau lòng thay Tiêu Ngự, dù Tiêu Ngự là Hoàng Hậu hay Thái Hậu, trong mắt bà, nàng vẫn mãi là một đứa nhỏ cần được chăm sóc. Hôm đó thấy dáng vẻ chật vật của nàng khi bị bắt về, bà nhìn thấy thì rất đau lòng.

Tiêu Ngự im lặng. Nàng không biết Tiết Chiến kia muốn xử trí nàng và Triệu Hoàng như thế nào, nhưng dựa vào tính tình tàn bạo của y, nếu đã cho người chăm sóc tốt cho Triệu Hoàng, có lẽ tạm thời sẽ không động đến hẳn.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Vây phủ Hộ Quốc Công thì sao?”

Ánh mắt Nguyên mama sầu muộn, nói một câu: “Quốc Công gia lòng son dạ sắt, đến nay cũng không chịu ủng hộ lập tân Hoàng, sợ là...”

Tiết Chiến kia lên ngôi xưng đế đã được nửa tháng, hiện tại toàn bộ Tấn Thành đều đã thần phục y, bởi vì những kẻ không phục đã sớm bị xử tử rồi. Tiêu Ngự biết, vài vị Đế Vương trước đây của Đại Ngụy ngu ngốc vô năng, đến thời của Triệu Dục, giang sơn Đại Ngụy đã lâm vào nguy khốn. Triều đại thay đổi, là điều không thể tránh được... Nhưng nàng không ngờ sẽ tới nhanh như vậy.

Hiện giờ đại thần trong triều đều đã thần phục, cho dù không phục, cũng không dám nói ra ngoài miệng. Chỉ là Tiêu gia bọn họ... Dựa vào tính tình của phụ thân nàng, sợ là khó mà khuất phục Tiết Chiến.

Nguyên mama lại nói với nàng, từ ngày nàng bị mang về, đã nằm trên giường được hai ngày. Tiêu Ngự luôn được chiều chuộng, trốn đông trốn tây bên ngoài nửa tháng, lại phải chịu trời đông giá rét lạnh lẽo, chịu đói, thân thể làm sao chịu đựng nổi?

Tiêu Ngự uống chén thuốc rồi đứng dậy khỏi giường, muốn chuẩn bị tắm rửa. Nếu đã bị Tiết Tặc kia bắt lại, giam lỏng ở đây, trước khi nàng nghĩ ra biện pháp, cứ an tâm mà lưu lại nơi này. Thường ngày nàng rất thích sạch sẽ, lúc này đã hơn nửa tháng không hề tắm rửa, cộng thêm mồ hôi toát ra trên người, chỉ cảm thấy cả người đều nhớp nháp.

Xuân Hiểu và Xuân Trà chuẩn bị nước nóng để tắm, đỡ Tiêu Ngự tiến vào.

Trên người đã thay bộ áo tang vải thô mặc lúc gặp nạn, chỉ là làn da của nàng mềm mại, bộ váy thô ráp kia mặc nửa tháng, trên người nổi lên chút mẩn đỏ, Nguyên mama đã giúp nàng thoa thuốc cao hai ngày nay, bây giờ mới chuyển biến tốt một chút. Thân thể ngâm trong nước nóng, cả người Tiêu Ngự thoải mái vô cùng, nghĩ đến nửa tháng mẩn trời chiếu đất, e là cả đời này cũng không muốn nhớ lại cuộc sống khổ sở như thế.

Dùng khăn sạch lau mặt, lập tức hiện rõ một gương mặt xinh đẹp mỹ lệ như ngọc, khuôn mặt tươi mát như hoa Hải Đường.

Con gái Tiêu gia xưa nay đều xinh đẹp, Tiêu Ngự lại tuyệt sắc, đẹp nhất Hoàng Thành.

Bây giờ trong thùng nước tắm kia, chỉ lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh trắng trẻo đẹp đẽ, bờ vai tuyết trắng, phía dưới là hai khóa dây đai thơm ngát được nước nóng bao quanh, hình dạng no đủ, vênh lên óng ánh ửng hồng.

Nguyên mama giúp nàng tắm rửa, lúc lau đến ngực, chợt cảm thấy hơi đau.

Nguyên mama thấy lông mày Tiêu Ngự cau lại, nói: “Nurong nurong ở bên ngoài phải chịu khổ rồi.”

Tiêu Ngự cúi đầu nhìn lại, thấy trên làn da đáng lẽ trắng như tuyết kia, có chỗ máu ứ đọng, gàn sát dưới ngực. Trong thoáng chốc, nàng liền nhớ tới ngày đó khi bị bắt lại, nam tử kia trực tiếp nhấc nàng lên lưng ngựa, cánh tay kia thật sự cường tráng.

Tính tình Tiết Chiến tàn bạo, thù hạ tất nhiên là một vài tên tiểu nhân thô lỗ, hạng người lỗ mãng.

Vào loại thời điểm này, Tiêu Ngự cũng sẽ không so đo loại chuyện nhỏ này, bị chiếm tiện nghi, cũng chỉ nhẫn nhịn chịu đựng.

Sau khi tắm rửa, Tiêu Ngự thay một bộ cung trang mới tinh.

Còn chưa kịp vấn tóc, đã sai Xuân Hiểu và Xuân Trà chuẩn bị giấy bút, nàng muốn viết một phong thư đưa tới phủ Hộ Quốc công.

Đại Ngụy đã hết hy vọng, phụ thân nàng dù có trung can nghĩa đảm thế nào đi nữa, vào lúc này, nếu tiếp tục kiên quyết, không khác nào lấy trứng chọi đá. Phủ Hộ Quốc Công Tiêu gia là tướng môn thế gia, dũng mãnh thiện chiến, trù hoạch nơi màn trường, không ai bằng, huynh trưởng của nàng cùng vài vị đường huynh cũng là tướng môn tài giỏi anh tuấn, có lẽ bởi vì điểm này, Tiết Chiến kia mới không động đến Tiêu gia.

Tiết Chiến mặc dù đã lên ngôi, nhưng y chính là loạn thần tặc tử, nếu như lại bắt đầu chém giết, sợ là lòng dân không yên. Tiêu gia ở Tấn Thành lại là quý tộc hàng đầu, nếu như Tiêu gia cúi đầu xưng thần, với Tiết Chiến mà nói, giá trị mang đến so với việc đơn giản tiêu diệt Tiêu gia tốt hơn nhiều.

Đại trượng phu có được dẫn được, tạm thời giả vờ quy thuận, sau này nếu muốn tự tay giết Tiết Tặc, cũng có thể bàn bạc kỹ hơn.

Trước hết bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

Tất nhiên, những tâm tư này, Tiêu Ngự sẽ không nhắc đến nửa phần trong thư, chỉ viết khuyên phụ thân nàng quy thuận. Nếu đã như vậy, lỡ như lá thư này bị Tiết Chiến chặn lại, cũng không có gì đáng ngại.

Sau khi viết xong, ở góc cuối cùng, viết lên nhũ danh của mình.

....

Đêm khuya, vị Đế Vương trẻ tuổi đang nghị sự cùng đại thần Đại Ngự đã quy thuận trong Ngự Thư Phòng.

Đám cựu thần này, trước kia trước mặt Tiêu Thái hậu và tiểu Hoàng đế còn nói năng cứng cỏi đĩnh đạc, thao thao bất tuyệt, lúc này đối diện với Tân Đế hung tàn, đều yên lặng, không nói tiếng nào.

Chờ một khắc sau, khi các đại thần đã tản đi, cung nhân yên lặng chờ phía sau mới tiến lên, cầm phong thư chặn được trong tay đưa tới: "Hoàng Thượng, là vị kia ở Phụng Tảo Cung, muốn lên lút chuyển thư này ra ngoài cung..."

Phụng Tảo Cung...

Tiết Chiến hít mắt một cái, cầm lấy thư, mở ra xem, phía trên là nét chữ tiểu Khải duyên dáng, chỉnh tề vui mắt. Xem lướt qua, ngón cái đẩy vết chai nhẹ nhàng vuốt ve góc thư, môi mỏng lúc này mới nhếch lên, ném lá thư trên ngực áo.

Nhân nhật nói một câu: "Không cần ngăn lại, đưa đến Tiêu gia đi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Niên Niên

Editor: Maria Nyoko

Nguyên ma ma lau khô tóc giúp Tiêu Ngự, mới dùng cái lược ngọc Hòa Điền chải nhẹ nhàng. Tiêu Ngự có mái tóc đen bóng mềm mại, bóng mượt đến mức có thể soi gương, trời sinh đoan trang và được chăm chút yêu thương những năm gần đây. Người giống như nàng, từ nhỏ được thìa vàng lớn lên.

Xuân Trà bụng đồ ăn đến. Rau cần xào măng, bào ngư đậu hũ, canh khoai sọ nấu vịt, thịt dê ninh táo đỏ... Nhìn thấy Tiêu Ngự, thì nhíu mày thấp giọng nói: "Nô tỳ chỉ có thể lấy được những thứ này..."

Xưa đâu bằng nay, trước kia toàn bộ Hoàng Cung đều vây quanh Phụng Tảo Cung, nung nung muốn ăn anh đào, liền có người phụ trách Hạ Châu từ ngàn dặm xa xôi vận chuyển anh đào đến, ăn uống ngày thường, ngự thiện phòng gần như lấy hết tâm tư để nung nung vui lòng.

Bây giờ triều đại thay đổi, Tiêu Ngự chính là Thái hậu tiền triều, tự nhiên đãi ngộ kém xa lúc trước.

Trước mắt đồ ăn này, với bách tính mà nói, đã phong phú đến cực điểm.

Tiêu Ngự lại ở bên ngoài lang thang hơn phân nửa tháng, lại rõ ràng tình cảnh bây giờ, tất nhiên sẽ không quá bất bẽ, chỉ là nghĩ đến Tiết Chiến, cảm thấy nhin không được nhắc tới vài câu.

Hoàng gia Đại Ngự biết hưởng thụ nhất, ăn cái gì hiếm có, mà tân đế đăng cơ, nghe nói cũng không chú ý lắm về ăn uống, ngự thiện phòng tự nhiên cũng phải hợp ý.

Tiêu Ngự thầm nghĩ: Họ Tiết là hạng người lỗ mãng, bản thân quen qua quýt, bây giờ ngược lại muốn chinh Hoàng Cung đều cùng hán ăn rau dưa.

Dùng xong, Xuân Hiểu đưa tin mới vội vàng tiến đến, Tiêu Ngự gác lại đĩa bạc hỏi: "Đã đưa ra ngoài rồi?"

"Vâng!" Xuân Hiểu làm việc ổn trọng so với Xuân Trà, Chuyện đưa thư, Tiêu Ngự mới để cho nàng đi. Ngày thường nàng dung mạo thanh lệ, lúc này vội vàng chạy về, cái trán lấm thẫm mồ hôi, nói, "Nô tỳ tìm được bộ hạ cũ của quốc công gia ngày xưa Chu Thạc Minh, hiện tạ nhân là thị vệ trong cung, trước đó vài ngày còn giúp nô tỳ cùng Xuân Hiểu."

Tiêu Ngự gật gù đầu: "Vậy là tốt rồi."

Nàng nhận lộ sườn tay kim bách hoa trắng men từ Nguyên ma ma, thờ dài nói, "Hi vọng thư này có thể thuận lợi đưa vào Tiêu gia."

Phụ thân nàng ngày thường nghe nàng nhất, nếu là nhìn thấy thư, tất nhiên sẽ nghe nàng.

Sâu kiến còn sống tạm bợ, huống chi là phủ hộ quốc công lớn như vậy?

...

Bên ngoài Phụng Tào Cung đều là thị vệ trấn giữ, Tiêu Ngự không thể tùy ý ra ngoài, dùng bữa tối xong, liền nghỉ ngơi thật sớm. Chỉ là ngày xưa đợi ở Phụng Tào Cung, nàng an nhàn tự tại, bây giờ biến thành tù nhân, ai cũng không biết Tiết Chiến sẽ xử trí nàng như thế nào, trong lòng luôn có chút hoảng loạn. Nhắm mắt lại, còn có thể nghĩ đến hình ảnh ngày đó cô mẫu nàng tự vẫn, nhất thời cảm thấy khiếp sợ.

Cô mẫu tính tình cương liệt, bởi vì chỉ có một đứa con trai là Triệu Dục, từ nhỏ coi nàng như ruột thịt, nếu biết được giờ phút nàng đang hao tổn tâm tư, tham sống sợ chết dưới mắt tên Tiết tặc kia, sợ là sẽ không nhận chất nữ này.

Nguyên ma ma tuy là lo lắng, nhưng chỉ cần nàng còn hầu hạ bên cạnh Tiêu Ngự, sẽ tận tâm tận lực coi sóc nàng.

Đợi đến lúc đêm đã khuya, bên ngoài bỗng nhiên có chút động tĩnh. Tiêu Ngự giật mình liền tỉnh lại từ trên giường, Nguyên ma ma trông coi nàng mới vuốt mái tóc dài của nàng, để Xuân Hiểu ra ngoài nhìn một cái.

Không ngờ Xuân Hiểu ra ngoài một lát, liền mang vào một người nhỏ nhỏ.

Chính là Triệu Hoàng.

Triệu Hoàng mặc bộ tiểu bào màu xanh lá, gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, cái trán lau sạch Cao Dục, hôm đó lúc ngã sấp xuống không cẩn thận bị thương. Triệu Hoàng nhìn thấy Tiêu Ngự, liền chạy nhào tới trước mặt nàng: "Mẫu thân..." Một đôi tay nhỏ ôm thật chặt cổ Tiêu Ngự.

Vẫn là hài tử bốn tuổi, lại hiểu chuyện như thế nào, cũng chỉ là đứa bé.

Tiêu Ngự cúi đầu cẩn thận nhìn Triệu Hoàng, nắm lấy tay hắn đánh giá một phen, mới hỏi hắn tại sao chạy tới nơi này.

Bộ dáng nhỏ nhỏ cứ rúc vào trong ngực của nàng như vậy, đáng yêu rất là ý lại, giương mắt mà nhìn Tiêu Ngự, ngoan ngoãn nói ra: "Mẫu thân bị bắt đi về, Hoàng nhi cũng bị bắt đi. Hoàng nhi bị giam lại, những người kia không cho phép Hoàng nhi gặp mẫu thân, Hoàng nhi liền khóc rống, không ăn cơm, sau được đưa đến bên mẫu thân."

Tiêu Ngự dờ khóc dờ cười, hiểu được tất nhiên là hắn đói bụng, để Xuân Hiểu chuẩn bị đồ ăn khuya cho hắn, chỉ là chút bánh ngọt, hắn lại ăn rất ngon lành.

Đèn bốn góc rực rỡ ấm áp soi vào trên mặt Triệu Hoàng, quai hàm hắn phình lên, thật là đói lắm rồi, nghẹn đến đến mấy lần.

Tiêu Ngự cũng không phải là người trọng tình cảm, trong nội tâm nàng giả vờ coi là người nhà của nàng, tiện nghi nương của Triệu Hoàng, lúc trước cũng là tình thế bức bách. Chỉ là người đều có cảm tình, thời gian lâu dài, nàng cũng xem hắn như con của mình. Tâm lý Tiêu Ngự vốn rất thấp thòm, lúc này nhìn hắn mặt mày nhỏ nhỏ, nghe thanh âm hắn ăn cái gì, ngược lại trong lòng lại cảm thấy thoải mái.

Mặt mày Triệu Hoàng cực kỳ giống phụ hoàng hắn Triệu Dục, chỉ là lần này nhìn gần lại không giống Triệu Dục lắm, đại khái là giống mẫu thân của hắn. Thân mẫu của Triệu Hoàng chỉ là cung tỷ bên người Triệu Dục, nàng cũng từng gặp mấy lần, an phận, ngày thường làn da trắng nõn mi thanh mục tú, vẻ dung mạo, trong cung cũng không thay đổi, lại không biết làm gì, liền bị Triệu Dục nhìn trúng.

"Mẫu thân." Trong thoáng chốc, Triệu Hoàng nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng.

Trước kia đều gọi nàng là mẫu hậu, hôm đó xuất cung, nàng căn dặn hắn đổi cách gọi, ngược lại bây giờ quen gọi nàng như vậy.

Tiêu Ngự lên tiếng.

Đã thấy tiểu gia hòa nhủ mảy, tựa như là ăn no rồi, muốn cùng nàng nói chuyện đứng đắn. Hắn nhỏ giọng nói: "Kỳ thật Hoàng nhi muốn xứng với ngôi vị hoàng đế này, cũng không có gì... Đúng không?" một đôi mắt sáng sáng, thận trọng thêm hai chữ.

Hắn vận vẹo uốn éo cái miệng mập mập ngồi xuống bên cạnh Tiêu Ngự, gần sát lại, hai tay vận lại: "Lúc đầu ta cũng không thể làm Hoàng Đế."

Sẽ không làm hoàng đế, không muốn làm Hoàng Đế, và bị người kéo từ hoàng vị xuống, là hai chuyện khác nhau. Tiêu Ngự biết tuổi của hắn không hiểu nhiều, nhưng nếu trưởng thành, tất nhiên sẽ không suy nghĩ như thế.

Tiêu Ngự ngồi song song với hắn, cười cười nói: "Ừm."

Triệu Hoàng cũng cười cười, bởi vì coi như hắn không phải Hoàng Đế, mẫu thân cũng thích hắn. Về sau hắn tiếc nuối nói: "... không có cách nào cho mẫu thân châu báu đẹp mắt."

Triệu Hoàng làm hoàng đế, toàn bộ quốc khố đều tùy ý Tiêu Ngự chọn lựa. Hắn từ nhỏ mất mẫu thân, rốt cục có một mẫu hậu, tất nhiên là móc tim móc

phối với nàng.

Tiêu Ngự đành phải nói: "Mẫu thân không quan tâm."

Nàng tự nhiên là quan tâm! Dù sao không có phú quý tiêu sái hơn so với khi làm Thái hậu. Chỉ là so với hiện tại, nàng không làm Thái hậu, nếu có thể trở về lúc nàng là Tiêu Lục cô nương, cũng đã đủ hài lòng. Cũng không biết Tiết Chiến kia có bỏ qua nàng không.

...

Đứng cạnh bàn Tiên hạc Đẳng Vân linh chi đài hoa chúc, bóng dáng cao lớn thẳng tắp, thân hình kiện khang, chính là hộ quốc công Tiêu Hoài.

Giờ phút này Tiêu Hoài đã nhận được thư từ trong cung vụng trộm đưa ra, bên trong có trâm cài tóc cùng mảnh giấy viết chữ tiểu Khải, mở ra, nhìn cẩn thận.

Phu nhân La thị vội vàng tiến đến, hỏi: "Đúng là Niên Niên cho người đưa tới? Nàng như thế nào? Trong cung có khỏe không?"

Niên Niên chính là nhũ danh của Tiêu Ngự, chỉ có người thân cận mới gọi nàng như vậy.

La thị mặc bộ váy áo màu xanh vải hoa tròn nhiều lớp thêu mẫu đơn bằng chỉ bạc đính đá, búi tóc Phao gia kế (tên của kiểu búi tóc), tuy nói tình thế phủ hộ quốc công nguy cấp, nhưng nàng là nhất gia chi mẫu, quả quyết không thể loạn trận cước, vẫn đoan trang như ngày thường như vậy.

Nàng chính là kế thất của Tiêu Hoài, trưởng tử của Tiêu Hoài là Tiêu Khôi Châu, đích trưởng nữ Tiêu Ngự cũng không phải là nàng sinh, nàng lại coi hai người như con đẻ. Nàng cũng không phải là thân mẫu của Tiêu Ngự, nhưng Tiêu Ngự kính nàng như mẫu thân. Những năm này toàn gia trôi qua cũng coi như ảm áp.

Tiêu Hoài rong ruổi sa trường hai mươi năm, tất nhiên là dù núi thái sơn sụp đổ thì cũng không thay đổi tác phong lạnh nhạt thân nhiên.

Hắn nhìn thư một lần, không nói gì.

La thị gấp vô cùng, lấy thư rồi nhìn, đáng tiếc nàng không biết chữ, cầm thư cũng xem không hiểu, một mặt nóng nảy nhìn Tiêu Hoài: "Quốc công gia, ngài nói chuyện được không?"

Tiêu Hoài thân nhiên nhìn La thị, mới nói ý tứ Tiêu Ngự cho nàng. La thị nghe xong, do dự trong chốc lát, thận trọng nói: "Thiếp thân ngược lại cảm thấy, lời này của Niên Niên có đạo lý. Thế cục trước mắt quốc công gia ngài cũng nhìn thấy, toàn gia Ninh quốc công, đều sớm hàng tân đế, tân đế tuy là hạ người lỗ mãng, nhưng cũng nói lời giữ lời, bây giờ Ninh quốc công phủ vẫn là Ninh quốc công phủ, giống trước kia. Mà chúng ta..."

Phủ hộ quốc công lại tràn ngập nguy hiểm.

Tiêu Hoài cùng Ninh quốc công là bạn thân, giao tình thâm sâu, La thị cùng giường chung gối với Tiêu Hoài sáu năm có thừa, biết tính tình hắn, nếu không phải sống chết trước mắt, tuyệt đối sẽ không nói lời này với hắn. Người nào không biết phủ hộ quốc công Tiêu Hoài trung liệt? Chính là phụ tá đắc lực của Ngụy Đế, tại chiến trường giết địch vô số, tư thế oai hùng bề thế, trở về Tấn Thành liền chủ động giao ra binh quyền, nhàn rỗi ở nhà, một lòng nghiên cứu binh thư, lúc này mới được Thánh tâm.

Tiêu Hoài nhíu lông mày.

Đầu lông mày bên trái của hắn có vết sẹo nhàn nhạt, ước chừng dài nửa tấc, năm năm trước lúc giết địch vô ý để lại vết sẹo, nghe nói lúc ấy suýt chút là bị thương đến mắt, cũng may mắn. Nam nhi Tiêu gia đội trời đạp đất, vết sẹo này may mắn không hao tổn gì với khuôn mặt anh tuấn của hắn, ngược lại làm hắn thêm một chút sức quyến rũ của tướng soái.

Hắn cúi đầu nhìn thê tử trước mặt.

La thị là người dịu dàng quan tâm, những năm này đều là nàng chiếu cố phủ hộ quốc công to như vậy cùng nhi nữ, chịu mệt nhọc, không có nửa câu bất mãn. Sắc mặt của hắn liền nhu hòa, hiển lộ ra một chút nhu tình trong tính khí nam nhi, bất đắc dĩ nói: "Ta sao không rõ đạo lý này..."

Chỉ là cái này trái ngược với tín ngưỡng của hắn. Nếu như hắn chỉ là một người đơn độc, tất nhiên là thà chết chứ không chịu khuất phục, có thể nghĩ đến toàn gia, còn có nữ nhi bị cầm cung... Muốn bọn họ bồi tiếp chết cùng mình, trong lòng của hắn tự nhiên có chỗ không đành lòng.

La thị dần dần đỏ cả vành mắt, trước mặt hạ nhân, dù trong nội tâm nàng lại bối rối sợ hãi như thế nào, cũng phải duy trì lạnh nhạt, nhưng trước mặt tướng công của nàng, nàng lại không cần che giấu?

La thị nói: "Quốc công gia có biết? Thê tử Khôi Châu đã có thai ba tháng, chỉ là nàng biết được tính tình quốc công gia ngài, lúc này mới không nói tiếng nào. Ngài thật nhẫn tâm để tôn nhi chưa xuất thế bồi tiếp chúng ta cùng chết sao? Quốc công gia, ngày thường ai nói ngài cũng không nghe, nhưng bây giờ Niên Niên đều viết thư khuyên ngài, ngài nghe nàng một lần đi?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Eo nhỏ

Con vợ cả Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công tam phòng, hiện nay do Tiêu Hoài làm đương gia, ông hành quân đánh trận đã quen, cả nhà trên dưới đều do ông định đoạt. Người trong phủ đều phải kiềm nén, ở trước mặt Tiêu Hoài không ai dám lên tiếng.

Tiêu Ngọc Chi và mẫu thân Liễu thị ngồi kế bên lò sưởi.

Xuyên qua chiếc áo yếm bằng nhung thêu hoa, váy xếp hồng nhạt thêu hoa mẫu đơn, phác hoạ vòng eo tinh tế yếu đuối, nàng ta dùng vẻ mặt đờ đẫn nói: "Đại bá phụ cũng thật là, Đại Ngự đã vong, Tân Hoàng đăng cơ, ngay cả tiểu Hoàng Đế còn bị Tân Hoàng bắt cóc, giam trong thâm cung, ông ấy trung thành tuyệt đối như vậy, ai mà nhìn thấy đâu!"

Cổ tay Tiêu Hoài thể hiện sự thiết huyết*, mạnh mẽ vang dội, Tiêu Ngọc Chi là đích nữ tam phòng, nhất định phải kính nể Đại bá phụ Tiêu Hoài này, bây giờ thời khắc sinh tử tồn vong, mới dám ở sau lưng nói vài câu.

*ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh

Tam phu nhân Liễu thị biết nữ nhi xưa nay phập phồng không yên, nhưng dưới thế cục này, bà ta cũng không mở miệng trách móc nặng nữ nhi. Dù sao nữ nhi nói không sai.

Lúc này nha hoàn đi đến, sau khi hành lễ thấp giọng bẩm báo với Liễu thị: "Phu nhân, nô tỳ nghe ngóng, tin kia là từ trong cung đưa tới..."

"Là Tiêu Ngự." Liễu thị thì thào nói ra.

"Mẫu thân..."

Tiêu Ngọc Chi nhìn về phía Liễu thị, nghĩ đến nửa tháng trước, phủ Hộ Quốc Công bọn họ bị bao vây, mà Tiêu Ngự ở thâm cung, nghe nói trong đêm dẫn theo tiểu Hoàng Đế bỏ trốn. Nói là tình thế bức bách, vì che chở huyết mạch hoàng gia Đại Ngự, trên thực tế không phải sợ chết mới đào tẩu sao!

Tiêu Ngự thuở nhỏ ở trong phủ đã được sủng ái, có phụ thân là Quốc Công gia, nên cô mẫu xem nàng như thân nữ, vật gì tốt đều cho nàng... Rõ ràng nàng ta cũng là đích nữ Tiêu gia, cũng bởi vì chiến công của phụ thân nàng ta không bằng Đại bá phụ, thật bất công mà! Tiêu Ngọc Chi không phục, nghe nói Tiêu Ngự đào tẩu, bọn họ lại bị vây khốn trong Tân Thành, mạng sống ngàn cân sợi tóc, hung hăng mắng Tiêu Ngự mấy lần. Đến hai ngày trước nghe nói Tiêu Ngự bị tìm được, còn bị Tân Hoàng bắt hồi cung, trong nội tâm nàng ta ngược lại là thắng bằng hơn hẳn.

Tà hữu muốn mọi người chết chung!

Nhưng bây giờ bọn họ rõ ràng có cơ hội sống sót. Tân Đế tính tình tàn bạo, lại có kiên nhẫn với phủ Hộ Quốc Công như thế, chỉ cần Đại bá phụ chịu thuận theo, từ đó thuận phục Tân Hoàng, phủ Hộ Quốc Công bọn họ tự nhiên có thể khôi phục vinh hoa trước kia.

Đại bá và phụ thân rong ruổi sa trường đánh đấu thắng đó, nên cứ thẳng thắn như vậy.

Bây giờ Tiêu Ngự lại lên viết thư cho Đại bá phụ...

Tiêu Ngọc Chi thả lỏng mặt, vội vã nắm lấy ống tay áo Liễu thị, cặp mắt lóe sáng nói: "Mẫu thân, chúng ta được cứu rồi."

Nàng ta từ nhỏ đã không thích Tiêu Ngự, nhưng cũng hiểu rõ tính tình Tiêu Ngự mười phần, mỉm cười nói: "Lục muội muội của ta chắc đang tiếc mệnh, chắc chắn viết thư khuyên Đại bá phụ quy thuận. Đại bá phụ ai nói cũng không nghe, ngay cả lời nói Nhị bá phụ và phụ thân đều không nghe, nhưng Tiêu Ngự thì không phải như vậy..."

Trước kia Tiêu Ngọc Chi ghen ghét Tiêu Ngự có phụ thân lợi hại, chiếm thân phận trưởng tử, thuận lợi lên vị trí Hộ Quốc Công. Thái Hậu cô mẫu từ nhỏ đối với nàng có phần coi trọng, bởi vì lấy thân phận của nàng, mới hứa đưa chức Hoàng Hậu cho nàng. Nếu phụ thân nàng ta là Quốc Công gia, chức Hoàng Hậu tất nhiên sẽ của nàng ta. Vì thế Tiêu Ngọc Chi không phục lắm, rõ ràng nàng ta cũng thích Hoàng Đế biểu ca... Đến giờ phút này, nàng ta ngược lại là có chút may mắn Đại bá phụ yêu thương Tiêu Ngự.

Liễu thị cũng cảm thấy có đạo lý, nói: "Chỉ mong Đại bá có thể nghe."

Tiêu Ngọc Chi cười, nói lầm bầm: "Ta cũng không muốn chết, ta mới mười sáu, còn chưa gả đi đâu."

Tiêu Ngọc Chi lớn hơn, thép lý thuyết phải gả trước Tiêu Ngự. Nhưng Tiêu Ngự đính hôn với hoàng gia, tất nhiên không giống quy củ của bách tính bình thường, ngược lại sớm hơn Tiêu Ngọc Chi.

Liễu thị trêu chọc nàng ta: "Con đó..."

"Mẫu thân." Tiêu Ngọc Chi bắt tri bắt giác đỏ mặt, lòng thấp thỏm nửa tháng nay, bởi vì một phong thư của Tiêu Ngự, ngược lại là xua tán lo lắng trong lòng, dần dần bắt đầu mơ ước về tương lai sau này.

Nàng ta trẻ tuổi xinh đẹp, lại là đích nữ phủ Hộ Quốc Công, muốn lấy nàng ta có cả khối người.

Trái lại là Tiêu Ngự, nàng không đơn thuần là nữ nhi Tiêu gia, còn là Thái Hậu tiền triều, muốn sống sợ là sẽ không dễ dàng như thế? Có thể may mắn giữ được tính mạng, nửa đời sau đoán chừng cũng sẽ trôi qua rất thê thảm

Vào lúc này, nàng ta ngược lại là có chút đồng tình với Tiêu Ngự.

...

Rất nhanh ngoài cung truyền đến tin tức, Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công quy thuận Tân Đế. Long nhan Tân Đế cực kỳ vui mừng, chẳng những cho phủ Hộ Quốc Công tiền triều đãi ngộ, còn cho trưởng tử Hộ Quốc Công Tiêu Khôi Châu chức Binh Bộ Lang Trung.

Trở về từ cõi chết, cả phủ Hộ Quốc Công trên dưới đều thở dài một hơi, trong lòng khó nhịn mừng rỡ, nhưng trước mặt Quốc Công gia, lại không dám biểu lộ ra.

Thị vệ bao vây phủ Hộ Quốc Công đều rút lui, sắc mặt Tiêu Hoài lại âm trầm, tùy tùng bên người cẩn thận từng li từng tí, sợ chọc giận ông.

Trưởng tử Tiêu Khôi Châu biết trong lòng phụ thân khúat nhục, dựa vào tính tình của ông, có thể làm đến mức độ như thế, đã không dễ dàng. Với phụ thân mà nói, lần quy thuận này, so với muốn tính mạng của ông còn khó chịu hơn.

Tiêu Khôi Châu nói: "Nhi tử biết trong lòng phụ thân không muốn, vì trên dưới cả nhà mới hy sinh lớn như thế. Nhưng chỉ cần phủ Hộ Quốc Công chúng ta hoàn hảo không chút tổn hại, ngày sau lại tìm cách lật đổ Tân Đế, cũng chưa hẳn..."

"Khôi Châu." Tiêu Hoài bỗng nhiên mở miệng.

Tiêu Khôi Châu nhìn về phía phụ thân, vừa nghe ông nghiêm nghị nói: "Đại nghịch bất đạo đến dạng này, ngày sau không cho phép nói."

Tiêu Khôi Châu cũng không phải người không có não, lập tức hiểu phụ thân nói lợi hại, vội nói: "Nhi tử biết."

Tiêu Hoài nhìn nhi tử một chút, nhi tử này từ nhỏ bị ông nhét vào quân doanh, ông cũng có ý tội luyện hắn. Nhưng tướng lĩnh thủ hạ trong doanh, vẫn vì ông mà thiên vị hắn. Nói thật, đứa con này của ông hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, không bị vấp ngã lần nào. Với ông mà nói, cái này cũng không phải chuyện tốt. Nhìn chăm chú một lát, ông nhíu mày nói: "Con cũng sắp là người lên chức phụ thân, làm việc nói chuyện, đều phải cẩn trọng."

Thân hình Tiêu Khôi Châu khẽ giật mình, có chút ngoài ý muốn, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía phụ thân...

Phụ thân từ nhỏ đã đối với hắn nghiêm khắc vô cùng, khi nhỏ hắn còn chưa biết, còn có chút oán ông. Sau khi lớn lên, hắn có chút hiểu, nhưng cuối cùng vẫn kính trọng ông, có đôi khi cũng ngưỡng mộ muội muội.

Hắn và thê tử Tú Thanh là thanh mai trúc mã, hắn lại đi theo phụ thân ra bên ngoài chiến đấu, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi lần đều rất trân quý thời khắc ở cùng nàng. Thành thân ba năm, nàng cuối cùng cũng có thai, trong lòng của hắn vô cùng sung sướng, trước khoảnh khắc sinh tồn. Phụ thân không chịu quy thuận, tất cả mọi người trong phủ Hộ Quốc Công chỉ có một con đường chết, nhưng thê tử cũng hiểu hắn khó xử, không lộ ra chuyện mình mang thai, hắn hỏi han ân cần như trước, chỉ có thời khắc bốn bề vắng lặng, mới nhịn không được lên roi lệ.

Tiêu Khôi Châu cũng từng nghĩ tới, đi cầu phụ thân quy thuận Tân Đế. Nhưng hắn quá rõ tính tình phụ thân, hắn coi như phụ thân biết, cũng sẽ không vì tôn nhi chưa ra đời, từ bỏ tín ngưỡng mình luôn tôn theo.

Bây giờ lại...

Tiêu Khôi Châu trầm mặc một lát, hốc mắt hơi ướt, mới gật gật đầu: "Nhi tử đã hiểu." Hắn lại nghĩ tới muội muội nói: "Niên Niên còn trong cung, phụ thân có tính toán gì không?"

Tiêu Hoài đứng dậy, bóng lưng thẳng tắp, từ từ nói: "Tất nhiên phải đòi lại."

...

Tiêu Ngự đang dạy Triệu Hoàng viết chữ. Triệu Hoàng là Đế Vương, lúc trước bên người tất nhiên không thiếu người dạy bảo. Mà Tiêu Ngự đọc sách không nhiều, không kịp lão thần trong triều, nên không tới phiên nàng dạy tiểu Hoàng Đế. Bây giờ nhàn rồi, không có chuyện gì làm, mới dạy Triệu Hoàng viết chữ.

Triệu Hoàng tuổi còn nhỏ đã vô cùng thông minh, Tiêu Ngự dạy cũng bớt lo.

Dưới mắt tay nhỏ mập mạp cầm bút, mỗi một nét bút, nhìn qua hữu mô hữu dạng*.

*Rất ra dáng.

Hắn nghiêng đầu ngẫu nhiên ngó Tiêu Ngự.

Trước kia hắn không thích đọc sách, nhưng vì giang sơn Đại Ngụy, hắn nhất định phải đọc sách thật tốt. Hiện tại mẫu thân tự mình dạy hắn, hắn cảm thấy chuyện đọc sách viết chữ này thật thú vị. Hắn viết rất chân thành, muốn mẫu thân vui vẻ, muốn mẫu thân khích lệ hắn...

Triệu Hoàng cúi đầu nhìn chữ mình viết một chút, vui vẻ cong môi.

Nếu như mãi mãi như thế này thật tốt, mẫu thân có thể mỗi ngày ở cùng hắn, không cần đối mặt với những đại thần làm khó dễ kia, cũng không cần sợ có loạn thần tặc tử tạo phản.

Lại nghiêng đầu, nhìn mẫu thân ăn điểm tâm từng miếng nhỏ, an nhàn tự tại.

Như thế này... Thật tốt.

Triệu Hoàng viết xong một chữ, nhẹ nhàng gác bút, muốn cho Tiêu Ngự xem. Xuân Trà lại chạy vào, vui vẻ nói với Tiêu Ngự: "Nương nương, Quốc Công gia cuối cùng cũng chịu quy thuận Tần Đế! Nghe nói thị vệ trước kia canh giữ bên ngoài phủ Hộ Quốc Công đều lui binh!"

Đúng là tin tức tốt.

Tiêu Ngự cũng vui vẻ. Nàng không làm được gì, cũng không thể làm, an an tâm tâm đợi tại Phượng Tảo Cung, đợi đến khi phụ thân nàng nghĩ thông suốt. Hiện tại tốt rồi. Nàng tuy là Thái Hậu tiên triều, nhưng thế nhân đều biết nàng và Triệu Dục vừa thành thân hắn đã băng hà, mơ hồ thành Thái Hậu. Phụ thân đã chịu quy thuận, tất nhiên sẽ cầu Tần Đế buông tha nàng, Tần Đế kiên nhẫn muốn phụ thân quy thuận như thế, chắc sẽ đáp ứng yêu cầu này của phụ thân.

Mà Triệu Hoàng vượt giấy tuyên, nghiêng đầu, một đôi mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm Tiêu Ngự, không nói tiếng nào, tay nhỏ bé hơi dùng sức, yên lặng siết chặt góc giấy.

Nhìn thấy trong mắt mẫu thân vui vẻ, hắn rũ mắt xuống, an tĩnh buông giấy xuống.

Tiêu Ngự lúc này mới quay đầu nhìn hắn.

Triệu Hoàng cúi đầu nhỏ giọng bảo nàng: "Mẫu thân..."

Nét vui vẻ trên mặt Tiêu Ngự được thu liễm, nhìn Triệu Hoàng, nàng liền biết đứa nhỏ này ý lại nàng bao nhiêu.

Thế nhưng Tiết Chiến có thể vì phủ Hộ Quốc Công mà buông tha nàng, nhưng tuyệt đối không có khả năng buông tha cho Triệu Hoàng. Nhưng nếu đứa nhỏ này muốn theo nàng xuất cung... Nàng không biết nên làm sao bây giờ. Lòng người toàn thịt, huống chi lại là một hài tử luôn gọi nàng là mẫu thân.

Đã thấy tiểu gia hỏa này chậm rãi ngẩng đầu lên, yên lặng hỏi: "Mẫu thân sau này... Sẽ nhớ Hoàng Nhi chứ?" Hắn muốn cười, thế nhưng cười không nổi, cặp mắt sưng mủ mọng lung, nước mắt đảo quanh trông nói: "Hoàng Nhi không thể tận hiếu với mẫu thân. Nhưng chỉ cần mẫu thân sống tốt, Hoàng Nhi sẽ chiều mẫu thân."

Tần Đế có lẽ sẽ diệt trừ tận gốc 'bệnh' của hắn, nếu nhân từ chút, có thể sẽ cảm tử hắn cả một đời.

Tiêu Ngự há miệng lại nói không ra lời, nàng không nghĩ tới, hắn tuổi nhỏ như thế, lại hiểu. Hắn hiểu nàng không có cách nào dẫn hắn ra ngoài.

Tiêu Ngự cứ thế trong chớp lát, mới bế hắn lên, để hắn ngồi trên đùi mình, như thường ngày nói ra: "Đến đây, để mẫu thân nhìn xem, chữ viết Hoàng Nhi thế nào?"

Triệu Hoàng cúi đầu, dùng mu bàn tay mập mạp ra sức chùi nước mắt, mới cong môi cười, nói lầm bầm: "Viết không được tốt, mẫu thân không nên cười Hoàng Nhi..."

Tiêu Ngự đưa tay vuốt khuôn mặt mềm nhũn của hắn, liền cúi đầu nhìn chữ viết của hắn. Không nhắc lại chuyện vừa rồi.

...

Tiêu Hoài quy thuận, Tiết Chiến tới nói, tất nhiên là chuyện tốt một đồng. Tiêu Hoài là cánh tay đắc lực của tiền triều, phủ Hộ Quốc Công lại là tướng môn trăm năm, nhân tài như vậy, giết thật sự đáng tiếc. Bởi vì phủ Hộ Quốc Công và hoàng thất Đại Ngụy vui buồn có nhau, có thể nói, Tiêu Hoài là trụ cột tiền cuối cùng triều lưu lại, đau khổ chống đỡ, bây giờ ngã xuống, điều này thể hiện ý gì đã rõ ràng rành.

Trời đông giá rét, đổi lại thường ngày, trong ngự thư phòng đã sớm đốt địa long. Nhưng Tần Đế lại ngại nóng, bắt luận là tấm cung hay Ngự Thư Phòng cũng không đốt địa long và than.

Ngồi lâu trong Ngự Thư Phòng, liền đi ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên, cỏ thụ che trời, đình đài lầu gác, hỗ trợ lẫn nhau. Tuyết trắng minh mang, giày đen thêu từng đám tường vân nặng nề dẫm trên nền tuyết.

Phía trước là ngự đài Tứ sơn. Tâm phúc của Tần đế Quách An Thái theo ở phía sau, cùng Tần Đế nói về chuyện của Tiêu Hoài: "... Hộ Quốc Công Tiêu Hoài quy thuận, đối với Hoàng Thượng mà nói, cứ như hồ thêm cánh, đích thật là một chuyện tốt. Nhưng mà..."

Câu kể tiếp không tiếp tục nói hết.

Giày đen dừng lại, sau đó là thanh âm trầm thấp của Đế Vương: "Như thế nào?"

Quách An Thái vẫn còn trong độ tuổi xây dựng sự nghiệp, ngày thường nhả nhặn, tuần tú lịch sự, lại là người không thể nhìn bề ngoài, văn võ song toàn, lại là một hổ tướng bên người Tiết Chiến. Nhưng sau khi Tiết Chiến lên ngôi, luận công hành thưởng, hẳn lại cầu Hoàng Thượng, muốn an tâm làm quan văn. Đây là tâm nguyện của hắn.

Trước kia hẳn một lòng thi khoa cử, lại bởi vì quan lại quan trường bao che cho nhau, làm việc theo tình riêng, nhiều lần thi rớt, khó mà đạt được nguyện vọng, bây giờ đường đường là Lại Bộ Thượng Thư, đại quan chính nhị phẩm.

Hắn nói: "Nhưng mà... Lúc trước Hộ Quốc Công trung liệt như thế, bây giờ bỗng nhiên lại nghĩ thông suốt."

Mặc dù thường thức Tiêu Hoài, nhưng dù sao Tiêu Hoài cũng là trung thần tiền triều... Nên có chút kiêng kị.

Tất nhiên không phải bỗng nhiên. Tiết Chiến nhớ tới hôm đó vị kia ở Phụng Tảo Cung viết lá thư này, nếu như y đoán không sai, phong thư này, mới là mấu chốt. Tiêu Hoài tung hoành sa trường hai mươi năm, là một nam nhi ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, lại là phụ thân hết mực yêu thương nữ nhi.

Tiêu Ngự.

Tiết Chiến nhìn mảnh tuyết mệnh mỏng trước mặt, nghĩ đến thân thể thom mát kiều diễm hôm đó trên tay phảng phất như còn lưu lại một chút nhiệt độ, y hơi cong ngón tay, sau đó giãn khuôn mặt ra...

Tiêu Thái Hậu này, eo thật nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *The Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Gả lần hai

Editor Hoa Trong Tuyết

Tiêu Ngự một mực lo lắng cho an nguy của Triệu Hoảng, mãi cho đến một ngày có thánh chỉ, tân đế chính thức phong Triệu Hoảng là An Vương, ban phủ đệ của Triệu Dục cho Triệu Hoảng.

An Vương An Vương, cái phong hào này có ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn Triệu Hoảng an phận sống dưới mí mắt của hắn, nếu như nghe lời một chút, hẳn có thể tha cho một mạng.

Mấy ngày nay trong cung, mặc dù Tiêu Ngự chưa hề gặp mặt tân đế, thành thành thật thật đợi, nhưng không phải cái gì cũng không biết. Tân đế Tiết Chiến xuất thân từ dân đen, tính tình tàn bạo, thủ đoạn thô bạo trực tiếp, năng văn nghĩ rằng, chắc chắn hắn sẽ không buông tha Triệu Hoảng.

... Bất luận như thế nào, kết quả này đều tốt hơn rất nhiều so với dự đoán của Tiêu Ngự.

Thánh chỉ đã hạ, Triệu Hoảng phải xuất cung đến An Vương phủ. Tiểu gia hỏa này rất không nỡ xa Tiêu Ngự, Tiêu Ngự cúi người giúp hắn buộc lại dây lưng trên áo choàng, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn, ôn nhu nói với hắn: "Hoảng nhi đi trước, rất nhanh mẫu thân sẽ ra ngoài gặp con."

Đưa hắn đi ra giao cho thống lĩnh đại nhân, là vị nam tử trẻ tuổi, lưng thẳng, dung mạo đoan chính, chừng hai mươi tuổi.

Tiêu Ngự ngược mắt, nói với nam tử trước mặt "Thế chất của An Vương không tốt, đoạn đường này làm phiền đại nhân chăm sóc nhiều hơn." Nói xong, người bên dưới mang hai thỏi vàng ròng đã chuẩn bị trước nhét vào tay nam tử.

Tiêu Ngự cái khác không có, nhưng vàng bạc châu báu lại không thiếu.

Nhưng vị nam tử này cũng không nhận vàng Xuân Hiểu đưa đến, chỉ là nhìn vị Tiêu thái hậu đứng trước mặt, tóc như mây dung nhan như hoa, kiều kiều diễm diễm, làm cho hai bên tai không khỏi có chút nóng... vội vàng nhìn đi nơi khác, lại nghe âm thanh ngọt ngào của nàng, hơi ngu ngốc lắp bắp nói: "Nương nương cứ... yên tâm, chắc chắn tiểu nhân sẽ chiếu cố vương gia thật tốt."

"... Ý tốt của nương nương tiểu nhân xin nhận, đây là lần đầu tiên tiểu nhân cùng Hoàng Thượng mang binh đi đánh giặc, xưa nay quân kỷ nghiêm minh, ý tốt này, tiểu nhân không thể tiếp nhận."

Hành lễ xong, trực tiếp dẫn Triệu Hoảng ra ngoài.

Vàng cũng không nhận, cũng không phải cái kẻ ngốc mà!

Tiêu Ngự kinh ngạc, nhìn nhìn nam tử trẻ tuổi bướng bỉnh, hậu tri hậu giác cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng không nói gì nữa.

Triệu Hoàng lưu luyến không rời bị mang ra khỏi Phụng Tảo Cung.

Tiêu Ngự đứng dưới mái hiên nhìn hắn rời đi.

Tuyết lớn trắng xóa, Triệu Hoàng mặc áo màu bạc choàng áo choàng xanh thủy phỉ, trên eo mang một cái hà bao màu xanh ngọc, là nàng đưa cho hắn, nhấp nhô lên xuống. Đáng người nhỏ nhắn chân ngắn chậm rãi bước đi trong tuyết, rất nhanh biến mất trong bóng đêm mịt mù.

Ngày xưa đường đường cũng là thiên tử, cửu ngũ chí tôn, bây giờ nước mất, chỉ có thể ở dưới mí mắt Tiết tặc kéo dài hơi tàn. Biểu ca Hoàng Đế kia của nàng đoán mệnh, vào ngày thành bị phá cô mẫu cũng tự vẫn, ném cục diện rối rắm cho nàng, nhưng nàng bắt quả cũng chỉ là một nữ tử, làm sao có năng lực bảo vệ chu toàn cho Triệu Hoàng? Càng đừng nói đến phục quốc. Bây giờ bảo vệ được cái mạng nhỏ của Triệu Hoàng, cũng coi như nàng không thẹn với cô mẫu và biểu ca dưới cửu tuyền.

Nguyên ma ma cầm áo choàng gấm hoa phủ thêm lên vai nàng, nói: "Nương nương, bên ngoài lạnh lẽo, vương gia đã đi xa, ngài vẫn là đi vào đi."

Wang gia... đúng vậy a, bây giờ thế gian này đã không còn hoàng đế Đại Ngụy, có cũng chỉ có Đại Tề An Vương.

...

Triệu Hoàng vừa đi, Tiêu Ngự một mình trong cung chờ đợi cũng không an tâm. Ngày ngày dầy vò, có thể nói là một ngày bằng một năm. Đợi rờn rã mười ngày, mới chờ được một cái phụng kiệu đưa nàng xuất cung.

Lúc Tiêu Ngự về đến phủ Quốc Công, bóng đêm đã bao phủ khắp nơi. Kiệu hạ xuống, nguyên ma ma vung màn kiệu lên, đã thấy có người không chờ kịp tiến lên.

"Niên Niên."

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt chính là đại ca của nàng Tiêu Khôi Chân. Bọn họ là huynh muội ruột, từ nhỏ tình cảm đã rất tốt, một đường đi đến đây Tiêu Ngự rất vui, nhìn thấy Tiêu Khôi Châu, mới có cảm giác chân thực.

Tiêu Ngự nghẹn ngào lên tiếng "Đại ca."

Bước ra khỏi kiệu, chân vừa chạm đất, nhìn thấy cổng chính Hộ Quốc Công phủ, nhìn hàng chữ to thiếp vàng, một bóng dáng cao lớn đứng thẳng tắp, như từng trước gió, ngạo nghễ mà đứng.

Tiêu Ngự nhìn thấy Tiêu Hoài, mới vội vã chạy tới, kêu lên: "Phụ thân." Nước mắt lập tức liền dâng lên. Giống như rút cuộc cũng biết mình đã an toàn, lập tức buông lỏng.

Tiêu Hoài cúi đầu nhìn đến nữ nhi trước mặt, hốc mắt cũng nóng lên. Hắn đưa tay, chậm rãi hạ mũ trùm của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết dưới mũ trùm liền hiện ra, mặt mày tinh tế, dung mạo vô song.

Tiêu Hoài dung bàn tay thô ráp do cầm kiếm lâu năm tạo thành vuốt ve trán của nàng.

Đây chính là nữ nhi bảo bối của hắn, lông tóc cũng không tổn hao.

Hắn cũng chỉ có một nữ nhi này, tự nhiên cực kỳ sủng ái, bây giờ nhìn thấy nàng bình an xuất hiện trước mặt mình, bộ dáng mềm mại khóc sụt sùi, mới đau lòng nói: "Tốt, đừng khóc, sau này nhất định phụ thân sẽ không để cho con chịu nửa phần ủy khuất."

Tiêu Ngự vành mắt đỏ đỏ gật đầu, trong cung nàng tỏ ra lạnh nhạt, nhưng thật ra trong nội tâm của nàng cũng rất sợ hãi, chỉ có khi ở trước mặt phụ thân, nàng mới có thể không cố kỵ cứ làm một tiểu nữ nhi cho người bảo hộ.

Tiêu Ngự theo phụ thân bước vào phòng, mẫu thân La thị và đại tẩu Đường thị đều ở đây.

La thị nhìn thấy Tiêu Hoài đưa Tiêu Ngự đến, vội vã tiến lên, đưa tay nắm lấy hai tay Tiêu Ngự, đôi mắt tinh tế nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá, cuối cùng đau lòng lắm bầm nói: "Gầy, gầy..."

Lại cảm thấy tay Tiêu Ngự lạnh lạnh, gọi nha hoàn mang lò sưởi tay đã chuẩn bị sẵn đưa đến, nhét vào trong tay Tiêu Ngự, nói với nàng, "Trở về là tốt rồi, phụ thân ngài ngày ngày ngắm trông con, cuối cùng đã đưa được con trở về."

Tiêu Ngự biết được La thị là thật long quan tâm nàng, nàng là mẹ kế của nàng, mới đầu gọi nàng là mẫu thân cũng có chút không thuận, về sau La thị hết lòng chăm sóc nàng, nàng mới dần dần tiếp nhận La thị. Có thể làm cho Tiêu Ngự chấp nhận xem như mẫu thân, có thể thấy được La thị đối với nàng tốt bao nhiêu.

Bụng lấy lò sưởi trong tay, nhiệt độ vừa vặn, ấm áp dễ chịu, lại không phỏng tay. Tiêu Ngự nói: "Làm cho phụ thân cùng mẫu thân lo lắng, là nữ nhi không phải."

Cả nhà đoàn tụ, trong lòng Tiêu Ngự liền yên tâm.

Mà đồng dạng, toàn bộ con cháu đều tập trung về cả nhà lại sum vầy như xưa.

Đêm khuya Tiêu Hoài từ thư phòng trở về, La thị bận bịu thả kim khâu trong tay ra, tiến lên hầu hạ hẩn thay quần áo. Từ sau khi binh lính bao vây phủ Hộ Quốc Công rút đi, tâm tình Tiêu Hoài vẫn luôn không tốt, hôm nay thuận lợi đưa Tiêu Ngự ra khỏi cung, trên mặt Tiêu Hoài mới hiện lên chút ấm áp.

La thị đưa tay cời ra đai lưng của Tiêu Hoài, nhẹ nhàng nói: "Từ bây giờ về sau, cả nhà chúng ta đều bình an, chính là điều quan trọng nhất. Thiếp thân biết trong lòng quốc công gia khó chịu, thế nhưng sự thật đã định, mong rằng quốc công gia có thể nghĩ thoáng một chút."

Tiêu Hoài nói: "Phu nhân nói đúng."

Hắn nghĩ tới mấy ngày nay tiếp xúc với tân đế, mặc dù tân đế xuất thân thấp, cũng không nho nhã giống con em quý tộc, nhưng cũng là người có thực lực. Tiêu Hoài một lòng hiệu trung với tiền triều, cũng không thể không thừa nhận, tân đế này xử lý chuyện triều chính tốt hơn nhiều so với hoàng đế Triệu Dục.

Nhưng có tài năng thủ đoạn thế nào, cũng là loạn thần tặc tử!

Tiêu Hoài cúi đầu nhìn thê tử, lại nói: "Bây giờ cả nhà chúng ta đoàn tụ, nhưng ngọn nguồn giang sơn đổi chủ, Tiêu gia chúng ta không thể khôi phục lại vinh hoa như ngày xưa, trên dưới cả nhà làm việc cũng phải cẩn thận một chút."

La thị gật gù đầu.

Nàng chỉ là một nữ nhân không hiểu chiến sự triều chính, nhưng Tiêu Hoài nói cái gì, nàng nghe cái đấy, chỉ cần cả nhà bình an. Sau một lúc lâu, La thị nhìn trước mắt trượng phu, nhỏ giọng hỏi: "Quốc công gia cảm thấy, tân đế này là người thế nào?"

Ánh nến lay động chiếu vào mây kiếm ánh khí của hắn, Tiêu Hoài nghĩ tới điều gì, mới chậm rãi nói: "Dùng mãnh thiện chiến, loạn thế kiêu hùng... thế nhưng muốn ngồi vững trên ngai vàng, vẫn phải nhìn bản lĩnh của hắn."

...

Tiêu Ngự trở về phủ hộ quốc công, đương nhiên không phải là việc nhỏ. Ngày hôm sau nhị phòng tam phòng và hai vị đường tử đều đến thăm nàng.

Phủ hộ quốc công có tất cả sáu vị cô nương, còn lưu trong phủ, là nhị tiểu thư của nhị phòng Tiêu Ngọc Cẩm và ngũ tiểu thư của tam phòng Tiêu Ngọc Chi.

Tiêu Ngọc Cẩm dịu dàng hiền thực, tự nhiên hào phóng, mà Tiêu Ngọc Chi thì hoạt bát hiếu động hơn. Hôm qua Tiêu Ngọc Chi nghe được tin Tiêu Ngự về phủ, chỉ là bây giờ không còn là cái gì Thái Hậu, trở về cũng chả về vang gì, còn bày ra thế cục đón tiếp long trọng như vậy?

Mặc dù cảm thấy bất mãn, nhưng từ nhỏ Tiêu Ngọc Chi đã thấy tiêu Tiêu Ngự xinh đẹp hơn người, bây giờ rốt cục cũng có lúc nàng ta bị chật vật như vậy, tự nhiên là muốn đến thật sớm để nhìn xem.

Nàng ta trang điểm tỉ mỉ, mặc áo gấm hoa màu lục đỏ thêu tơ vàng, vạt váy màu xanh nhạt thêu trúc lan hai bên, búi tóc chu hoàn thủy, bởi vì trẻ tuổi, dung nhan tươi tắn, nhìn cách ăn mặc khỏe khắn trẻ trung, tất nhiên là phá lệ xinh đẹp.

Trịnh trọng như vậy, nhưng đi cùng nàng ta Tiêu Ngọc Cẩm nhan sắc nhạt nhẽo hơn nhiều.

Vừa vào nhà, liền vui vẻ kêu một tiếng: "Lục muội muội."

Đã thấy Tiêu Ngự ngồi trên giường bên cửa sổ phía nam. Bên trong lò sưởi đốt địa long, cũng không lạnh, Tiêu Ngự chỉ mặc áo màu xanh nhạt, thân hình xinh xắn nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng muốt lớn cỡ bàn tay, mi cong khẽ chớp, là diễm sắc kinh người.

So với nửa năm trước càng thêm xinh đẹp... cũng không hề có chút nào đáng vẻ nghèo túng như Tiêu Ngọc Chi suy nghĩ.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Chi cứng đờ, có chút thất vọng.

Nhưng vẫn đi tới, cười nhẹ nhàng nói ra: "Hôm qua đã nghe nói Lục muội muội trở về, vốn là muốn qua thăm người, tiếc rằng sắc trời quá muộn, sợ quấy rầy Lục muội muội nghỉ ngơi, cho nên hôm nay sáng sớm liền đến." Nàng đến gần, nhìn Tiêu Ngự tươi cười rạng rỡ, thần thái sáng láng, khắp khuôn mặt đều là vẻ xinh đẹp của tiểu nữ tử.

Rõ ràng là quả phụ, lại như các cô nương chưa xuất giá. Tiêu Ngọc Chi hừ một tiếng.

Tiêu Ngự cười cười, sao không biết Tiêu Ngọc Chi đến sớm là muốn nhìn dáng vẻ chật vật của nàng? Nhưng nàng Tiêu Ngự cứ muốn cho nàng ta thấy mình thật tốt, không được làm hoàng hậu, không được làm thái hậu, nàng vẫn có thể là đích nữ tôn quý của Tiêu Gia. nàng lên tiếng: "Nhị tỷ tỷ, ngũ tỷ tỷ." Sau đó phân phó Xuân Minh dâng trà.

Xuân Hiểu thì dời hai cái ghế con, để hai vị cô nương ngồi xuống.

Tiêu Ngọc Cẩm là thật lòng muốn tới thăm Tiêu Ngự, lúc này thấy được nàng vẫn tốt, khí sắc cũng không tệ, cuối cùng trong lòng mới yên tâm, liền nói với Tiêu Ngự: "Lúc trước nghe nói ngươi trốn khỏi cung, lỉnh khấp cả thành để bắt ngươi, thật dọa ta chảy mồ hôi." Nàng sao lại Không biết Tiêu Ngự, từ nhỏ đến giờ chưa từng chịu qua chút ủy khuất, bao nhiêu thời gian trốn đông trốn tây như vậy, nàng sao có thể chịu được?

Tiêu Ngự nói: "Đề Nhị tỷ tỷ lo lắng."

Tiêu Ngọc Chi nhìn thấy hai người tỷ muội tình thâm, liền nói: "Còn không phải sao? Chẳng qua hiện nay Lục muội muội trở về, thật sự là quá tốt... dù sao thì trong nhà mình vẫn tốt hơn, sau này nhị tỷ cũng có người làm bạn."

Tiêu Ngự thần nhiên nhìn Tiêu Ngọc Chi một chút, không nói gì.

Tiêu Ngọc Cẩm đã mười chín, không phải tự nhiên tuổi lớn như vậy mà vẫn chưa xuất giá. Nàng mười lăm tuổi đã xuất giá, lúc gả đi cũng là vinh quang gả cho một Thám Hoa, không ngờ tiệc vui chóng tàn, mới thành thân được ba năm, Thám Hoa lang người này nhiễm bệnh qua đời. Nhị thẩm thẩm của nàng đau lòng cho Tiêu Ngọc Cẩm, muốn đón nàng về, nhà chồng nàng cũng hiểu rõ phải trái, biết được Tiêu Ngọc Cẩm tuổi còn trẻ, lại có trí thức hiểu lễ nghĩa, nên cũng đồng ý trả về Tiêu gia, sau này tái giá, tuyệt không dị nghị.

Nữ nhi Tiêu gia không lo không gả được, chính là gả lần hai, lấy điều kiện của Tiêu Ngọc Cẩm, cũng có thể có được vi lang quân như ý, nhưng mà Tiêu Ngọc Cẩm lại khẳng khái vì phu quân đã mất để tang ba năm.

Giờ Tiêu Ngọc Chi lại nói nàng ở nhà làm bạn với Tiêu Ngọc Cẩm, là ý gì, Tiêu Ngự sao lại không hiểu rõ?

Muốn nói nàng trượng phu đã chết cũng chỉ là một quả phụ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ban thưởng

Tiêu Ngọc Chi dứt lời, bên trong phòng bắt đầu yên tĩnh, nàng ta sừng sốt trong chốc lát, sau đó cười cười nói: "Lục muội muội cũng đừng để ý đến lời của ta nói. Muội biết xưa nay ta rất ít khi nói chuyện."

Cùng là người một nhà, thường ngày Tiêu Ngọc Chi cũng chỉ nói ở trong bụng vài câu, lại không dám nói ra khỏi miệng. Hôm nay, trong lòng cũng không kìm nén được sự vui mừng nên có chút không quản được miệng mình. Cho dù có làm sao đi chăng nữa, tóm lại Tiêu Ngự này đích nữ đích tôn duy nhất, là bảo bối của Quốc Công gia.

Tiêu Ngự cũng không nuốt nổi con giận này vào bụng, lập tức nói: "Không biết nói chuyện thì nên nói ít lại một chút, cũng không có ai buộc tỷ phải nói."

Tiệc Đại Ngụy kết thúc, nếu muốn bàn về tồn thất, trước tiên hoàng gia là xếp số một, sau đó xếp thứ hai là Tiêu gia. Tuy nói thân phận ban đầu của Tiêu gia bọn họ cùng địa vị với tân đế kia, lại còn đề bạt đại ca nàng, nói cho cùng là tiền lệ hậu bình (ý nói ngoại giao trước, quân sự sau), quan hệ của Tiêu gia bọn họ cùng với tiền triều hoàng thất là một quan hệ không bình thường, sợ là ngày tháng sau này sẽ như bước trên băng mỏng, sẽ không lại giống như trước kia mà nở mày nở mặt rồi.

Thường ngày Tiêu Ngọc Chi cũng hay đối địch với nàng, đối với chuyện chê cười như thế này, thực sự là quá nông cạn rồi. Khi nàng không đảm đương được nổi vị trí Thái Hậu, đối với nàng mà nói nó cũng chẳng có lợi ích gì.

Tiêu Ngọc Chi càng không nghĩ đến Tiêu Ngự lại không nể mặt nàng như vậy, nên sắc mặt nàng liền thay đổi, đứng lên nói: "Ngươi đừng có quá phận."

Không phải chỉ làm Thái Hậu có nửa năm sao? Vậy mà ở trước mặt nàng ta lại bày ra bộ dáng nương nung đang tới.

"Nếu Ngũ tỷ tỷ nhàn rồi như vậy, thì nên đi học cách ăn nói một chút đi." Tiêu Ngự nói thẳng, "Xuân Hiểu, tiền Ngũ tỷ tỷ đi ra ngoài."

Đúng là Tiêu Ngọc Cẩm chưa đề Tiêu Ngọc Chi vô trong lòng, đợi nàng đi rồi, Tiêu Ngự mới nói: "Tính tình Ngũ muội muội đã như vậy rồi, tỷ không nên đề trong lòng. Mấy ngày nay tỷ chịu khổ rồi, đều là tỷ muội một nhà, nàng ấy nói chuyện như vậy, đúng là có chút quá đáng..." Nàng nhìn mặt Tiêu Ngự rồi mỉm cười nói, "Đánh hoàng gia, đó cũng chưa hẳn là một chuyện tốt. Lục muội muội trẻ đẹp, có trí tuệ, cũng không cần phải ưu sầu một số việc."

Quả là, nếu muốn gả hai nàng, thì toàn bộ Tấn thành đều có nhiều người muốn lấy nàng. Có thể là nàng gả đến tiền triều hoàng gia, cho dù nam tử đó có ngưỡng mộ nàng như thế nào, thì phụ mẫu cũng sẽ không đồng ý cho lấy nàng cũng như chức Thái Hậu tiền triều.

Cũng may Tiêu Ngự nhìn thoáng được. Chỉ cần có đủ kim ngân châu báu, cho dù không có nam nhân thì đời này nàng cũng sống rất tốt.

Sau khi Tiêu Ngọc Chi tức giận trở về phòng, thì nhị phu nhân Liễu thị đang ngồi ở trước cửa sổ làm việc, nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi trở về với một khuôn

mặt tức giận, bà mới đặt khung thêu xuống, nhíu mày nói: "Sao vậy? Là ai đã bắt nạt con?"

"Là Tiêu Ngự chứ còn ai." Tiêu Ngọc Chi quệt miệng nói, "Còn tự xem mình là nương nương nữa chứ."

Xưa nay Tiêu Ngọc Chi và Tiêu Ngự vốn không hợp nhau, cũng bởi vì do sự việc năm đó, hai người lại âm ỉ nên càng thêm không hợp nhau.

Ngày sau Tiêu Ngự phải gả vào hoàng gia rồi trở thành hoàng hậu, chắc cũng sẽ cho nàng chút thể diện, mà Tiêu Ngự lại chưa bao giờ để Tiêu Ngọc Chi vào trong mắt. Ở nhà nàng có tính khí như vậy, nàng nhằm vào người, người không vui, đối phương cũng không chừa mũi nhọn vào người, nhưng người lại cảm thấy nàng không coi người ra gì, vẫn là không vui.

Những năm này Liễu thị biết trong lòng nữ nhi mình có nhiều bất mãn, dù sao cũng cùng Tiêu Ngự lớn lên từ nhỏ, cũng không tránh được việc so sánh. Vừa vặn lại được phân bầy ở đó, tuy nàng là cô nương của phủ Hộ Quốc Công, so với những cô nương khác ở hoàng thành dĩ nhiên là cao quý hơn nhiều, nhưng cũng không thể coi Hoàng Hậu tương lai là như nhau. Nhưng mà trên dưới cả nhà, cũng biết mệnh của Tiêu Ngự rất tốt, trong lòng có chút không phục nhưng Tiêu Ngọc Chi cũng không có biểu hiện ra.

Nữ nhi này thật sự là quá kích động rồi. Cũng vì vậy mà những năm này, Liễu thị mới tìm kiếm chọn lựa những nhà khá giả, thật vất vả Liễu thị mới vừa ý được một nhà, nhưng lại bị Tiêu Ngọc Chi ghét bỏ vì thân phận quá thấp.

Có thể lấy nữ nhi Tiêu gia, thân phận thì đương nhiên không được chu đáo. Có thấy ánh mắt của Tiêu Ngọc Chi, đó là muốn so đo cùng Tiêu Ngự, có thể gả cho một người có phẩm chất giống để vương như Tiêu Ngự.

Liễu thị thở dài nói: "Tính khí của con như vậy, sau này khẳng định là sẽ rất thiệt thòi."

Nhưng Tiêu Ngọc Chi không nghe lọt được câu nào, lăm bằm một câu: "Ngược lại ta lại không thích nàng ấy."

Liễu thị ngồi suy nghĩ một chút, sau đó ngồi xuống cạnh Tiêu Ngọc Chi nói: "Trên dưới trong nhà đều biết chuyện này, con còn cùng Tiêu Ngự so đó cái gì? Thân phận của Tiêu Ngự bây giờ, nhà nào tốt đều nguyện ý lấy nàng?" Liễu thị đưa tay vuốt mặt nữ nhi mình cười nói, "Con thì không giống, tân đế đăng cơ, Tiêu gia vẫn trọng dụng, mặc dù trước có so sánh, nhưng phủ Quốc Công là phủ Quốc Công. Ngọc Chi chúng ta rất xinh đẹp, tự sẽ có nam nhân tuấn kiệt cảm mến, ngày tốt lành còn ở phía sau."

Ngược lại lời này làm Tiêu Ngọc Chi có chút vui mừng trong lòng.

Tiêu Ngọc Chi nhin không được cười cười, lúc này mới hết giận nói: "Vậy cũng đúng." Hiện tại Tiêu Ngự có gì để mình hâm mộ.

Cũng đã hơn nửa tháng, phủ hộ Quốc Công làm lòng người bàng hoàng, trước mắt cũng đã khôi phục lại sức sống. Tiêu Ngự vừa nghe đại tẩu Đường thị đã có thai, càng làm đại ca nàng cảm thấy vui mừng, lâu như vậy rồi, cuối cùng phủ Quốc Công bọn họ cũng có một việc vui.

Sắp làm phụ thân rồi, Tiêu Khởi Châu cũng trở nên thận trọng một chút. Hắn đang trực ở bộ binh liền trở về, cả người mặc một bộ quan phục màu xanh, thêu hoa văn hình con gấu, trên eo buộc đai lưng có sừng màu đen, tinh thần rất là hăng hái, phong độ hiên ngang.

Đi vào nhìn muội muội và thê tử hòa thuận như vậy, rồi hắn liền tiến lên nói: "Huynh nghe nói hôm nay Tiêu Ngọc Chi lại chọc giận muội rồi sao? Nhà đầu này chuyện đi gây sức ép cho người khác."

Tiêu Ngự có chút buồn cười, tỷ muội ruột ở chung lâu ngày ít gì cũng có chút mâu thuẫn, huống hồ là tỷ tỷ muội muội họ. Nàng cũng không có cái gì để cãi nhau với Tiêu Ngọc Chi, thể nhưng đây là chuyện của bọn họ, nếu trưởng bối và huynh trưởng nhúng tay vào thì không tốt.

Tiêu Ngự tự có chừng mực nói: "Nếu nàng ta có can đảm trêu chọc muội, thì cũng sẽ không chiếm được nửa phần tiện nghi ở chỗ của muội."

Ngược lại nàng cũng đúng là... Tuy Tiêu Khởi Châu là vũ nhân (người lính), tâm tư có chút tinh tế, đại khái cũng đoán được Tiêu Ngọc Chi kia sẽ nói ra những lời nói thuộc dạng gì.

Hắn cuối đầu nhìn muội muội của mình, muội ấy là cục cưng quý giá được mọi người trong gia sủng ái, bây giờ rơi vào kết cục như vậy, đương nhiên hắn rất đau lòng.

Nhưng mà như vậy cũng tốt. Hoàng gia cũng không có thích hợp với muội muội của hắn. Ngày sau nếu không có nam nhân nào dám lấy muội muội hắn chuyện đó cũng không sao. Những người này cũng không cần gấp, hắn biết nếu muội muội của hắn muốn xuất giá thì nhất định sẽ có một người chịu lấy.

Tiêu Khởi Châu cũng không có chút lo lắng nào. Nhìn thấy tẩu tẩu Đường thị có thai, Tiêu Ngự liền nghĩ đến Triệu Hoàng, cũng không biết tên tiểu tử đó ở phủ An Vương có tốt hay không. Tuy hắn là Vương gia, nhưng hắn vẫn còn rất nhỏ, cũng không biết được những hạ nhân kia có tôn trọng hắn hay không?

Tiêu Ngự có suy nghĩ là muốn đi thăm Triệu Hoàng, vừa nghĩ tới cục diện Tiêu gia bây giờ, phụ thân nàng đã đón nàng ra từ trong tay Hoàng Đế, đã là rất mạo hiểm. Nếu nàng còn tiếp tục lui tới với Ngụy Hoàng thì chẳng những sẽ liên lụy đến Tiêu gia, sợ là sẽ không tốt đối với Triệu Hoàng.

Chờ một chút, để qua một thời gian, chờ tình thế đi qua một chút, nàng sẽ đến xem tiểu tử kia.

Tiêu Ngự không dám hành động, vẫn là Tiêu Hòa hiểu rõ nữ nhi mình nhất, ngày hôm đó liền gọi nữ nhi mình vào thư phòng, cùng nữ nhi nói về tình huống của Triệu Hoàng hiện tại: "Bên người An vương cũng đã có mấy người trong cung lúc trước hầu hạ, hắn là Vương gia, sẽ không có người nào dám

bất kính với hân, con không cần quá lo lắng."

Tiêu Ngự cũng không nghĩ tới phụ thân lại còn quan tâm tới Triệu Hoàng.

Vào lúc này, chắc hẳn là Tiêu gia bọn họ muốn rũ sạch quan hệ với Triệu Hoàng. Tiêu Ngự suy sụp, thầm nghĩ phụ thân mình không phục tân đế. Nàng lẳng lặng nhìn trước mặt phụ thân mình, mở miệng nói rằng: "Lúc trước phụ thân đòi con từ trong tay Hoàng Đế, nhưng sẽ dẫn đến sự nghi ngờ của tân đế. Như vậy... Đối với Tiêu gia chúng ta, có thể sẽ không tốt lắm?"

Nếu ngày sau tân đế kia lấy nàng, nàng trở thành thái hậu Đại Ngụy thì nàng cũng đã đắc tội với Tiêu gia rồi. Nhưng ở phương diện khác, nàng còn trông mong phụ thân giúp nàng xuất cung.

Nàng nghĩ nàng còn phải sống cho tốt, lại sợ đưa đến nhiều tai họa cho Tiêu gia.

Tiêu Hoài nghiêng đầu, nhìn người nữ nhi yêu kiều duyên dáng bên cạnh mình nói: "Con là nữ nhi của Tiêu Hoài ta, tất nhiên phụ thân muốn bảo vệ con chu toàn. Hằng năm, con không cần suy nghĩ quá nhiều, nếu tân đế thật sự muốn giết Tiêu gia chúng ta, cho dù không có con, còn có thể tới để tìm ra sai lầm khác." Cũng giống như lời phụ nhân hân nói, không có cái gì quan trọng hơn ngoài bình an của gia đình mình.

Tiêu Ngự gật đầu, sau đó nàng lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của phụ thân mình, "Tuy con là nữ nhi của Tiêu gia, từ nhỏ đã được hưởng vinh hoa phú quý, nhưng hôn sự của con, tuy phụ thân đối xử với người có chút thua thiệt. Hiện tại, nếu người con thích vẫn là Vệ Đường..."

"Phụ thân!" Đang êm đẹp như vậy, sao lại nhắc tới Vệ Đường?

Tiêu Ngự nói: "Con chỉ xem Vệ đại ca như ca ca ruột, đừng nói đến hiện tại dù cho con trở thành quả phụ, con cũng không muốn gả cho hân."

Vệ Đường chính là trẻ mồ côi là huynh đệ cùng vào sinh ra tử với phụ thân nàng, từ nhỏ đã được phụ thân dẫn vào phủ Hộ Quốc Công, đã nuôi dưỡng ở dưới gối. Tuy là nghĩa tử nhưng cũng xem như là nhi tử ruột. Nàng cùng Vệ Đường người nghĩa huynh này là thanh mai trúc mã, tuổi tác phát triển, tuổi cũng không tránh nổi sự hiềm nghi, Vệ Đường rất là văn võ song toàn, ngọc thụ lâm phong, liền dẫn tới tâm hồn của Ngũ cô nương Tiêu gia Tiêu Ngọc Chi có chút động lòng mờ ám, cuối cùng cũng không biết sao lại kéo nàng vào.

Tiêu Ngọc Chi lại âm ỉ, ở trong mắt người khác lại trở thành nhị nữ tranh giành chuyên gây rắc rối.

Về sau Vệ Đường dứt khoát đi cho xong việc, rời khỏi phủ Hộ Quốc Công tự mình đi kiếm sống.

Tiêu Ngự đối với Vệ Đường chỉ có tình huynh muội, có thể ở trong mắt phụ thân và huynh trưởng, chỉ cho rằng bởi vì nàng hứa hôn cùng với hoàng gia là vì toàn bộ Tiêu gia, vì vậy mình mới bị oan ức.

Tiêu Hoài cũng không có hồ đồ, hình như cũng biết một ít. Chỉ là Vệ Đường là do một tay hân đưa đến, một tay hân dạy dỗ, nói về tư chất, so với Tiêu Khôi Châu thì hân ưu tú hơn. Nếu giao nữ nhi mình cho Vệ Đường, cũng rất yên tâm. Chỉ là nữ nhi mình không thích, tự nhiên hân sẽ không nói gì, cho dù nam tử có tốt tới đâu, trước tiên phải để bản thân nữ nhi mình vừa lòng mới được.

Tiêu Hoài liền cười cười, "Được rồi, phụ thân không nói đến chuyện này nữa."

Cùng nói chuyện với phụ thân ở trong phòng một lúc, sau đó liền thấy quân gia vội vàng chạy vào, vì chạy quá nhanh nên chân vướng ở cửa suýt ngã.

Sau đó hướng về Tiêu Hoài bẩm báo nói: "Quốc Công gia, thánh chỉ... Thánh chỉ đến rồi."

Tiêu Hoài vốn đang ôn hòa nhưng trong nháy mắt vàng trán lại nhăn lại. Tiêu Ngự cũng căng thẳng nhìn phụ thân mình, cẩn thận từng ly từng tí nói: "Phụ thân..."

Tiêu Hoài lấy phong độ của một đại tướng nhân nhậm nói: "Là phúc hay họa, cũng không có cái gì quá lo lắng, theo phụ thân ra ngoài đi."

Tiêu Ngự gật đầu, sau đó liền theo phụ thân đi ra ngoài tiếp chỉ. Thời điểm đi đến tiền viện, người của tam phòng Tiêu gia cũng đã đến đông đủ, Tiêu Ngự theo sau Tiêu Hoài, rồi theo phụ thân hành lễ, quỳ lạy tiếp chỉ. Nàng cúi đầu, nhưng trong lòng cứ thấp thỏm bất an, nghe những lời công công đọc trong thánh chỉ kia, từng câu từng chữ, đến cuối cùng nàng mới dần thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không phải là thánh chỉ giáng tội gì.

"... Chúc mừng Quốc Công gia." Sau khi đọc xong thánh chỉ, người công công đó liền đưa thánh chỉ cho Tiêu Hoài, nói thẳng là chúc mừng.

Tiêu Hoài giờ tay nhận lấy thánh chỉ. Hân nhẹ nhàng xoa nhẹ thánh chỉ, sắc mặt hơi nghiêm nghị, mặt mày vẫn chưa có bất kỳ vẻ vui mừng nào.

Cũng không phải có chuyện gì đó không hay... Mà là muốn lập nữ nhi Tiêu gia bọn họ về sau làm mẫu nghi thiên hạ.

Tân đế đăng cơ, từ trước địa vị của phủ Hộ Quốc Công giống nhau, bổng lộc chức quan cũng không tới chút nào. Nhưng nếu muốn nói đến, lại thiếu đi một hạng vào cùng trọng yếu. Vậy thì vị trí hoàng hậu này... So với việc ban thưởng nhiều còn trọng yếu hơn.

Địa vị Tiêu gia ở Tấn thành không bình thường, tân đế hậu đã như vậy, bất quá là muốn dựa vào danh tiếng lung lạc lòng người của Tiêu gia ngày xưa. Có thể sa khi làm cho lòng dân quy thuận, thì Tiêu gia sẽ mất đi giá trị lợi dụng, tiền đồ lớn như vậy cũng không có tốt đẹp gì. Nhưng bây giờ lại giao vị trí

hoàng hậu nàng cho Tiêu gia...

Việc ban thưởng này cũng hơi to một chút. Tiêu Ngự được nha hoàn đỡ dậy rồi từ từ đứng lên, trên mặt có chút ngưng trọng, quay ra chỗ Tam Phòng, nhìn Tiêu Ngọc Chi rất là vui vẻ, rồi lôi kéo tay của mẫu thân Liễu thị vui vẻ nói: "Mẫu thân, chuyện này... Đây có thật không? Ta làm hoàng hậu?"

Tiêu Ngự không nói gì. Nếu là thường ngày, tự nhiên cũng sẽ không tới phiên của Tiêu Ngọc Chi. Nhưng hiện tại, xác thực Tiêu Ngọc Chi là nữ nhi duy nhất của phủ Hộ Quốc Công bọn họ không có xuất giá.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cày ruộng

Edit: Đào Sindy

Tân Đế này xuất thân thấp kém, làm việc không có chút quy củ nào. Tuy đây là thánh chỉ tứ hôn, cần đích nữ Tiêu gia, lại không chỉ tên.

Đây mà coi là chiếu thư gì chứ? Rõ ràng mục đích không tôn trọng Tiêu gia bọn họ mà.

Nhưng mà không cần quan tâm có hợp quy củ hay không, đĩa bánh lớn quả thật rơi xuống đầu tam phòng Tiêu gia.

Tiêu Ngọc Chi mặt mày hớn hở, trông thấy Tiêu Ngự đang nhìn mình, nàng ta nhất thời quên đi mâu thuẫn hai ngày trước, mỉm cười, bước tới bên cạnh Tiêu Ngự. Nàng ta mặc chiếc áo rộng có những đường hoa văn màu đỏ tía, yếu điệu thướt tha, mi thanh mục tú, dù sao cũng là con gái Tiêu gia, nhan sắc dĩ nhiên không thua kém một ai.

Biết nàng ta muốn nghe gì, Tiêu Ngự nhân tiện nói một câu: "Chúc mừng Ngũ tỷ tỷ."

Nàng hiểu rất rõ về Tiêu Ngọc Chi. Bây giờ vị trí Hoàng hậu rơi vào tay nàng ta, cái đuôi của nàng ta tất nhiên là muốn vênh lên cao rồi. Đối lại là cô nương khác, đối với mâu thuẫn cùng đường tỷ đường muội, bọn họ sẽ đóng cửa lại để giấu việc nhà, bề ngoài trông vào tưởng như đang rất hòa thuận. Nhưng Tiêu Ngọc Chi thì chưa chắc đã như vậy, nếu như nàng ta vào cung, chỉ sợ nàng ta sẽ dựa vào địa vị của Hoàng Hậu để trút cơn giận của bản thân ngày trước..

Không đầu không đuôi, không biết được tiền cung là chuyện tốt hay chuyện xấu, nếu như trúng vào bất mãn của Tân Đế, toàn bộ Tiêu gia họ đều bị liên lụy. Nhưng mà... Tiêu Ngọc Chi quả thật có chút tư sắc, nói không chừng cùng tên Tân Đế kia ngư ngu tầm ngư, mã tầm mã, nói không chừng Tân Đế lại thích kiểu xinh đẹp ngực to không nỡ như Tiêu Ngọc Chi đây.

Dù thế nào, chung quy Hoàng Hậu vẫn là Hoàng Hậu, sau này hành vi của Tiêu Ngọc Chi cùng họa phúc vinh nhục Tiêu gia xem như cùng một nhịp thở.

Tiêu Ngọc Chi lại cảm thấy trong lòng Tiêu Ngự chắc chắn không dễ chịu, lúc này chỉ miễn cưỡng vui đùa với nàng ta. Nàng ta cũng không phải loại người hung hăng, huống chi hôm nay người gặp việc vui, sao lại tức giận với người khác chứ? Có thánh chỉ này rồi, nàng ta đã không chỉ là cô nương tam phòng của Tiêu gia, mà là Hoàng Hậu chưa về nhà Tân Đế. Ngày xưa Tiêu Ngự tỏa sáng thế nào, về sau nàng ta có rất nhiều cơ hội tìm nàng gây phiền phức.

Linh chi xong, Tiêu Ngự theo đích tôn trở về.

Hì sự này, là phúc hay là họa của Tiêu gia còn chưa biết được.

Trên đường đi sắc mặt Tiêu Hoài ngưng trọng, vẫn không nói gì. Tiêu Ngự ở sau lưng ông, cũng yên lặng. Xuyên qua cửa thủy hoa*, Tiêu Hoài mới nghiêng đầu nhìn thoáng qua nữ nhi, nói: "Phụ thân biết ngươi và Ngũ nha đầu không hợp, ta cũng biết tính tình của nàng, mấy ngày này trước khi nàng xuất giá, nếu nàng khi dễ con, con đừng nhịn, phụ thân sẽ thay con làm chủ."

Cửa thủy hoa, cửa nôm tua: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

Coi như Tiêu Ngọc Chi làm Hoàng Hậu, cũng không thể khi dễ nữ nhi của ông.

Tiêu Ngự cong môi, mặt mày linh động, nở nụ cười tựa hoa đào, băng tuyết chợt tan, mỉm cười từ từ nói: "Nữ nhi còn tưởng rằng... Phụ thân muốn con nươngong Ngũ tỷ tỷ đây."

Đối lại là phụ thân nhà khác, giữa gia tộc và nữ nhi, tất nhiên sẽ không chút do dự lựa chọn cái trước, dù sao sau này Tiêu Ngọc Chi lên làm Hoàng Hậu rồi, cố gắng vài câu, sẽ giúp ích cho Tiêu gia bọn họ. Lúc này, phụ thân nên hướng về Tiêu Ngọc Chi. Đối với Tiêu Ngự mà nói, coi như phụ thân thật sự nói như vậy, nàng cũng sẽ quan tâm đại cục

Không nghĩ đến giờ phút này. Ông vẫn còn che chở mình.

Tiêu Ngự chậm rãi đánh giá bóng dáng cao lớn của phụ bên cạnh, xuyên qua áo choàng rộng bằng tơ lụa in hình đóa hoa mai có màu sắc tối, bả vai rộng lớn, hai tay hữu lực, phảng phất chỉ cần ông che chở mình, ai cũng không khi dễ được nàng. Tiêu Ngự bỗng nhiên nghĩ đến mẫu thân mình, thời điểm trước khi bị bệnh mà chết, nhớ thương nhất chính là nàng và đại ca. Đại ca nàng là nam nhân tài tử, kế thừa võ nghệ, binh pháp của phụ thân, ngày sau nhất định có năng lực chèo chống Tiêu gia, mà nàng lại không mang đến vinh quang gì cho Tiêu gia, ngược lại khiến phụ thân ngày ngày lo lắng.

Tiêu Hoài đi lại nhẹ nhàng, lúc hành tẩu vạt áo có chút nhấc lên, trước sau như một rất có phong thái của thủ lĩnh, thân nhiên nói: "Tam thúc con không phải người hồ đồ, Ngũ nha đầu muốn vào cung, tất nhiên sẽ dạy dỗ nàng thật tốt. Những thứ đã học trước kia không đủ dùng... Nữ nhi Tiêu gia ta vào cung, tuyệt đối không thể bụng dạ hẹp hòi, trong đầu luôn nhớ những chuyện nhỏ nhặt."

Làm Hoàng Hậu, nếu lòng muốn tính toán chi li với tỷ muội nhà mình, thì không chỉ ném đi mặt mũi Tiêu gia, mà còn cả Hoàng gia.

Đường Thị lên nghe ở sau lưng, sau đó trừng mắt lên.

Bà đến phủ Hộ Quốc Công cũng đã mấy năm, cũng từng được lĩnh giáo tính tình của Tiêu Ngọc Chi, dưới mắt đắc thế, quả thật đúng với lo lắng của Tiêu Ngự. Bà gặp qua tiểu cô từ khi còn sống, đó cũng là thời điểm độ tuổi đẹp nhất, lại có dung mạo tuyệt thế vô song... Nếu Tiêu gia không có Tiêu Ngự là đích nữ đích tôn, thì tước vị Hoàng hậu này đã không rơi xuống đầu Tiêu Ngọc Chi.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tiêu Ngự lại phải gả cho một người khác. Đáng tiếc.

...

Sau khi chiếu thư ban xuống, thân phận Tiêu Ngọc Chi tự nhiên đắt như vàng.

Lúc này Liễu thị cúi đầu nhìn chăm chú mặt Tiêu Ngọc Chi, đánh giá một lần từ đầu tới đuôi, càng xem càng cảm thấy nữ nhi xinh đẹp, cuối cùng mới nắm tay của nữ nhi nói: "Trước kia ta còn lo lắng về hôn sự của con, hiện tại lại tốt, Ngọc Chi của chúng ta sắp làm Hoàng Hậu."

Liễu thị thường xuyên khuyên bảo Tiêu Ngọc Chi, chớ đối nghịch với Tiêu Ngự, bà ta thức thời, nhưng làm mẹ, sao lại hi vọng nữ nhi của mình bị khinh bỉ chứ? Trong nội tâm bà ta thật có chút không thoải mái, nhưng Tiêu tam gia rất kính trọng huynh trưởng, yêu ai yêu cả đường đi, nếu Tiêu Ngự và Tiêu Ngọc Chi có mâu thuẫn, chắc chắn sẽ che chở cho Tiêu Ngự. Dù đã quen, nhưng cũng không thể hiện điều gì, hiện tại thì tốt rồi, nữ nhi bà sắp làm Hoàng Hậu, không cần nhường nhịn Tiêu Ngự.

Trên mặt Tiêu Ngọc Chi vẫn luôn chứa đầy ý cười, nàng ta nói: "Mẫu thân, ban này người không nhìn thấy sắc mặt của Lục muội muội sao, nói câu chúc mừng có bao nhiêu không tình nguyện..." Tiêu Ngọc Chi cảm thấy mình cuối cùng cũng có thể nở mày nở mặt, về sau nàng ta muốn tìm Tiêu Ngự gây phiền phức, xem xem phụ thân hướng về nàng hay là mình? Đại bá phụ có thể che chở cho Tiêu Ngự hay không?

Tuy nói đây là chuyện vui, nhưng Liễu thị vẫn không hy vọng mâu thuẫn giữa đường tỷ muội lớn quá mức, dịu dàng nói: "Làm Hoàng Hậu, không thể nông cạn như vậy, thứ gì là quan trọng nhất, con cần nhớ kỹ."

Cái này... Tiêu Ngọc Chi suy nghĩ, quyết miệng nhẹ nhàng nói: "Còn không biết được, đáng đáp Tân Đế này ra sao?" Nàng ta nhún mày, chợt nhớ tới Vệ Đường.

Tiểu cô nương cả ngày đợi trong phủ, luôn luôn hiếu kỳ với chuyện bên ngoài, huống chi là một nam nhân xuất thân từ tiện lại ngồi lên được long ỷ.

Trong Khê viện, Tiêu Ngự đang cùng Nguyên ma ma bàn luận việc này, nàng nghe Xuân Trà nhỏ giọng nói: "Nô tỳ từng nhìn thấy bóng lưng từ xa của bệ hạ... Cao hơn Quốc Công gia một chút, nhìn bóng lưng, xem ra rất cường tráng."

Tiêu Ngự nhếch miệng lên.

Phụ thân nàng tung hoành sa trường không ai địch nổi, thế nhưng người có tiếng khải ngộ cao lớn võ nghệ cao cường ở Tấn Thành lại là huynh trưởng nàng Tiêu Khôi Châu, mặc dù kế thừa toàn bộ thiên phú của phụ thân, nhưng không thể trò giỏi hơn thầy, nhiều phương diện không thể giỏi hơn phụ thân.

Tiết Chiến này...

Cứ thế một Hoàng Đế "cô dại" ra đời, chỉ sợ không khác bờ ruộng của nông dân là mấy... Nếu như vậy, dĩ nhiên sẽ làm khổ người hơn, không phải ở đâu cũng mơn sức trâu mà cày được?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phúc khí

Nguyên mama thấy chén trà bên cạnh Tiêu Ngu đã có chút lạnh, liền rót lại một chén mới.

Nghe bọn họ bàn tán về Tân Đế, cũng mở miệng nói: "Thật ra lão nô có nghe người ta nói, Tân Đế khôi ngô oai hùng, tuấn mỹ phi phàm..." Trờ lại phủ Hộ Quốc Công này, Nguyên mama bọn họ tất nhiên cũng sửa miệng, quay lại gọi cô nương.

Bà tiếp tục cảm khái nói: "Không ngờ Ngũ cô nương này lại may mắn như vậy."

Cũng không phải là ngưỡng mộ, trải qua mấy ngày trong cung, Nguyên mama cảm thấy, cô nương nhà bà có lẽ không tiền cung mới là chuyện tốt nhất. Mặc dù làm Thái Hậu sẽ nở mày nở mặt, nhưng những đại thần kia sao sẽ chịu phục tùng một tiểu cô nương nhỏ tuổi? Nếu không phải vì có nhà Quốc Công, sợ là chiếc ghế Thái Hậu này cô nương nhà bà cũng không ngồi yên ổn được. Ngũ cô nương này muốn làm Hoàng Hậu thì cứ đi đi, chỉ cần sau khi làm Hoàng Hậu rồi, đừng ức hiếp cô nương nhà bà là được.

Tiêu Ngu lắc đầu, cảm thấy những tin đồn này đều không đáng tin.

Từ xưa tới nay, thắng làm vua thua làm giặc, sử sách đều là do bên thắng viết, Tiết Chiến nếu muốn sử quan viết rằng y rất long ẩn phượng tư, cao lớn uy mãnh, người kia cũng phải làm theo, nếu không sẽ bị roi đầu.

...

Tân Đế vừa lên ngôi không lâu, vị trí Hoàng Hậu này đã rơi xuống đầu Tiêu gia, vốn là kiêng dè quan hệ mật thiết giữa Tiêu gia và hoàng thất tiền triều, quý tộc Hoàng Thành, cũng dần dần bắt đầu tới cửa bái phỏng.

Mà Tân Đế đã quen việc ăn uống đạm bạc này, tuy đối với chuyện lập Hậu có phần qua loa, nhưng sau khi hạ chỉ, cũng cho Tiêu gia chút mặt mũi, tặng phẩm liên tục từ trong cung đưa ra ngoài, ban thưởng cho phủ Hộ Quốc Công. Có lẽ cũng có phần tôn trọng đối với vị Hoàng Hậu tương lai này.

Đuôi của Tiêu Ngọc Chi đều đã vênh lên rồi.

Mà Tiêu Ngọc Cẩm lại lo lắng trong lòng Tiêu Ngu có chênh lệch lớn, đặc biệt đi đến an ủi nàng. Hai người cùng nhau đi tản bộ trong vườn, trong vườn toàn là hành lang núi giả, đình đài lầu các, kỳ hoa dị thảo... Phủ Hộ Quốc Công đã là thế gia trăm năm, bên trong phú quý tất nhiên nhà người thường không thể so. Mà bởi vì quan hệ quá mức gần gũi với hoàng thất, còn hơi thu liễm một chút, không dám rêu rao quá mức. Hơn nữa Tiêu Hoài chiến công hiển hách, trung thành vì nước, được người kính trọng, danh tiếng cứ như vậy tích lũy dần lên.

Nghe Tiêu Ngọc Cẩm an ủi mình, Tiêu Ngu lại khẽ mỉm cười nói: "Nhị tỷ tỷ không cần lo lắng, ta cũng không phải không vui... Ngũ tỷ tỷ làm Hoàng Hậu, đối với Tiêu gia chúng ta mà nói là một việc tốt, bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng ta vẫn biết chừng mực."

Nàng khoác chiếc áo choàng Thủy Văn màu trắng bạc, cũng không phải là màu quá tươi sáng. Có phần khác biệt so với những trang phục diễm lệ sống động của nàng ngày xưa. Đây là chút hổ thẹn muộn màng của nàng với Tiêu Ngu.

Nàng trở lại phủ Hộ Quốc Công, cả người cuối cùng cũng an tĩnh hơn, lúc này mới nhớ tới hơn nửa năm trước nàng ấy vừa mất đi thượng phụ, về tình về lý, nàng vẫn phải nhớ kỹ một chút. Chỉ sợ là không làm được mỗi ngày, nhưng đừng để trang phục quá tươi sáng, chuyện này nàng vẫn có thể làm được.

Tiêu Ngọc Cẩm thấy đáng vẻ nàng không có chút gượng gạo nào, mới biết là mình đã quá lo lắng. Suy cho cùng người đã từng là Thái Hậu, tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng không còn là tiểu cô nương chưa xuất giá ngày trước.

Đã hiểu được thế nào là đại cục.

Tiêu Ngọc Chi vừa từ khúc quanh hành lang bên kia đi tới, thấy Tiêu Ngu và Tiêu Ngọc Cẩm, liền nhướn miệng cười, đi lại gần nói với hai nàng: "Vốn muốn để hạ nhân đi một chuyến, không ngờ đúng lúc gặp được, vậy ta liền tự mình nói với Nhị tỷ tỷ và Lục muội muội vậy."

Tiêu Ngu không tiếp lời, trái lại Tiêu Ngọc Cẩm vẻ mặt ôn hoà, hỏi: "Ngũ muội muội muốn nói chuyện gì?"

Tiêu Ngọc Chi liếc mắt nhìn Tiêu Ngu, cười nói: "Bởi vì chuyện lập Hậu, Hoàng Thượng cho người đưa thiệp tới đây, muốn nữ quyến Tiêu gia vào cung dự tiệc, tỷ cũng hiểu được, Tiêu gia nhà chúng ta tuy nói là sinh sôi nảy nở, nhưng các tỷ muội đều đã xuất giá, một mình ta đi sợ là không được hay lắm, nên muốn Nhị tỷ tỷ và Lục muội muội cùng đi với ta."

Lời này ngược lại ý tứ rất rõ ràng, nữ quyến Tiêu gia vì nhờ vinh dự của nàng ta được mời đến, mà hai người bọn họ là bởi vì Tiêu gia thực sự đang không có đích nữ nào khác, mới miễn cưỡng đủ tư cách theo nàng ta cùng nhau vào cung.

Tiêu Ngu quả thực có loáng thoáng nghe nói qua chuyện này, nhưng nếu nàng nhớ không lầm, đích nữ Tiêu gia hoàn toàn có tư cách vào cung, cũng không phải do Tiêu Ngọc Chi định đoạt. Chẳng qua đây là chuyện nhỏ, Tiêu Ngu hiểu rõ nàng ta, chỉ vì muốn khoe khoang, vất vả cuối cùng đã lộ mặt. Liền nói: "Ta không có vấn đề gì."

Nếu nàng không đi, phỏng chừng Tiêu Ngọc Chi lại muốn không thuận theo thì không buông tha, bữa tiệc này, sợ là tất cả mọi người đều phải vây quanh nàng ta, khó được một lần nàng ta huênh hoang, lúc nào cũng luôn hi vọng mình thấy.

Thấy Tiêu Ngu biết điều như vậy, trong lòng Tiêu Ngọc Chi hiển nhiên đắc ý, lại nói với bọn họ một chuyện: "Hoàng Thượng ban tặng một bộ cung

trang, cực kỳ tình mỹ, nghe nói tốn rất nhiều công sức, thời gian mới lấy được, ta dự định sẽ mặc đi hôm dự tiệc, Nhị tỷ tỷ và Lục muội muội có hứng thú tới nhìn chút không..."

Một bộ cung trang...

Hiện tại Tiêu Ngưng còn có thể ứng phó nhẩn nhện như vậy với Tiêu Ngọc Chi, nhưng nếu đến chỗ nàng ta khen ngợi trang phục của nàng ta, chuyện này quả thật không làm nổi. Nàng từ nhỏ rất ít làm những chuyện trái với lương tâm, cung trang kia tất nhiên là không cách nào thương thức. Suy nghĩ một chút, nói: "Đã là hoa phục tình xảo, không bằng chờ đến yến tiệc hôm đó, chúng ta sẽ được thấy phong thái Ngũ tỷ tỷ rồi."

Dường như nói nghe cũng rất có lý... Bây giờ nhìn thấy, đến lúc đó độ kinh diễm sẽ ít đi một chút, hơn nữa hôm nay mặc thử, nàng ta cũng không có khả năng chuẩn bị trang điểm và búi tóc thật tỉ mỉ.

Tiêu Ngọc Chi mặc dù biết Tiêu Ngưng nói vậy chỉ là lấy cớ, nhưng cũng có chút hưởng thụ, gật đầu nói: "Tốt lắm, vậy đến hôm đó lại nhìn vậy."

Khoẻ khoang xong rồi, Tiêu Ngọc Chi liền đi về, nghe nói bởi vì nàng ta muốn vào

cung, Tam phu nhân Liễu thị đã mời vài mama chuyên môn đến dạy nàng. Tiêu Ngọc Chi được vây quanh trở nên bận rộn, trái lại có rất ít cơ hội gặp được Tiêu Ngưng. Kể từ đó, bên tai Tiêu Ngưng cũng yên tĩnh hơn hẳn.

Chờ sau khi nàng ta đi, Tiêu Ngọc Cẩm ở bên cạnh nàng nói: "Chỉ là một bộ cung trang, phản ứng của Ngũ muội muội này có hơi quá..."

Tiêu Ngưng lại không cho là đúng, nàng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tiêu Ngọc Chi cách đó không xa.

Dù sao cũng là đích nữ của phủ hộ quốc công, Tiêu Ngọc Chi cũng không phải là chưa từng thấy qua sự đời, y phục thường ngày dám chắc đều hoàn mỹ đất đỏ hơn phần lớn quý nữ Tấn Thành, nàng ta khoe khoang như vậy, cũng đã nói lên, bộ cung trang này chắc chắn hết sức tình mỹ.

...

Sau khi Tiêu Ngọc Chi trở về phòng, liền sai nha hoàn mang bộ cung trang kia lên. Nhìn đến bộ y phục hoa Hải Đường son son thép vàng trên khay, kỹ thuật thêu lặn chất liệu... Tiêu Ngọc Chi giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve, lại tiếp tục lộ ra ánh mắt kích động, sau đó vội vàng thúc giục nha hoàn giúp nàng thay y phục.

Đám nha hoàn cẩn thận hầu hạ nàng thay y phục, vậy mà bộ y phục kia khi mặc vào, ở vùng eo lại quá chật. Ở hai bên eo đều có nửa bức thêu, nếu như có thể mặc vừa người, hoa văn vùng quanh eo sẽ tự hợp thành một bức hoa mẫu đơn được thêu tơ vàng, trông rất sống động. Nhưng nếu không hợp người, phần eo của y phục sẽ không thể nào hợp lại, bức thêu nhìn qua hiển nhiên cũng không hoàn chỉnh.

Eo của Tiêu Ngọc Chi so với những cô nương cùng lứa cũng coi như mảnh khảnh, nhưng bộ y phục này quá mức hà khắc với thân thể nàng ta, đặc biệt là vòng eo, chỉ sợ vòng eo nhỏ như nhánh dương liễu mới có thể mặc vừa.

Tiêu Ngọc Chi chưa bao giờ gặp phải loại chuyện như vậy, nàng ta trời sinh quyến rũ, làm sao nghĩ tới, một ngày kia khi thử y phục, sẽ gặp phải quần cảnh như thế.

Nhất thời sắc mặt trở nên đỏ bừng, cho dù hít thở sâu thế nào, vẫn còn kém rất nhiều.

Sau đó nghe nha hoàn bên người nhỏ giọng nói: "Cô nương, trang phục này cất may cũng quá hà khắc rồi, hiện tại còn có ba ngày, không bằng để cho tú nương trong phủ sửa lại một chút?"

Tiêu Ngọc Chi buồn bức đẩy nha hoàn ra, tự mình mở thất lưng, tức giận nói: "Ta có thể mặc vừa!"

Đây là y phục Hoàng Thượng ngự ban cho, dựa vào thân hình nàng để làm ra, nếu như mang đi cho tú nương sửa, chẳng phải là cả nhà trên dưới đều biết nàng mập? Mặc không vừa quần áo Hoàng Thượng ban cho. Hơn nữa đã là vật được ban thưởng, làm sao có thể dám sửa lại?

Lúc Liễu thị tiến vào, liền thấy Tiêu Ngọc Chi đang quát mắng nha hoàn. Tiêu Ngọc Chi tính tình vốn không tốt, sau khi thánh chỉ được ban, tính tình này lại ngày càng không che dấu.

Liễu thị ngay lập tức liền nhủ mi, nhìn thất lưng, bước tới nói: "Làm sao vậy?" Biết được quần áo không hợp người, mới nói, "Chuyện nhỏ như thế đã tức giận, sau này làm sao có thể ngồi yên ổn trên ghế Hoàng Hậu?"

Tiêu Ngọc Chi cũng tủi thân, đối với một cô nương trẻ trung xinh đẹp mà nói, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ. Nàng ta cau mày nói: "Mẫu thân, Hoàng Thượng nói, y phục này là đặc biệt làm theo kích cỡ của ta..."

Liễu thị kéo Tiêu Ngọc Chi ngồi xuống, kiên nhẫn nói: "Chỉ nói ra bên ngoài như vậy, con thực sự cho rằng trong cung có số đo của con sao... Y phục nhỏ một chút thì làm sao? Giờ đã là mùa đông, lúc con đi ra ngoài thêm áo choàng bên ngoài, ai còn nhìn thất lưng con, hơn nữa không nhìn kỹ, cũng không nhìn ra được. Đến lúc nhập tiệc, vừa ngồi xuống, lại càng không nhìn thấy."

Mặc dù như vậy, nhưng Tiêu Ngọc Chi vẫn còn có chút không thoải mái. Nghe lời mẫu thân, nàng ta không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu.

...

Ngày vào cung dự tiệc, Tiêu Ngự mặc y bào màu vàng nhạt xếp thành nhiều lớp bề mặt được điểm hoa văn tứ hi như ý, chiếc váy tron màu trắng, áo choàng tổ cẩm màu trắng viền chỉ bạc bao bọc chặt chẽ thân thể của nàng, gió lạnh không thể mây may thổi vào. Nguyên ma ma còn nhét chiếc lò sưởi cầm tay cầm thạch ba chân hai bên là hình song thú vào trong tay nàng.

Tiêu Ngự giống như thường ngày, muốn ngồi cùng xe ngựa với mẫu thân La thị.

Nguyên mama mới vừa giúp nàng vén rèm xe ngựa lên, thì có nha hoàn đi tới, thì lễ với La thị và nàng xong, nói: "Quốc Công phu nhân, Lục cô nương, cô nương nhà chúng ta nói trên đường có chút buồn bực, muốn trò chuyện cùng Nhị cô nương và Lục cô nương, mới sai nô tỳ tới mời Lục cô nương qua..." Lại bổ sung một câu: "Nhị cô nương đã ở trên xe ngựa, chờ Lục cô nương."

La thị do dự chốc lát, nhìn về phía Tiêu Ngự. Sợ Tiêu Ngọc Chi được thể ức hiếp Tiêu Ngự, La thị chuẩn bị từ chối, lại nghe Tiêu Ngự nói: "Cũng được."

La thị hé miệng: "Niên Niên..."

Tiêu Ngự cười cười với bà, nói: "Mẫu thân, nếu Ngũ tỷ tỷ đã mời rồi, vậy ta qua cũng không sao."

Lúc này La thị mới gật đầu.

Khi Tiêu Ngự lên xe ngựa, liền nghe thấy giọng nói của Tiêu Ngọc Chi và Tiêu Ngọc Cẩm ở bên trong, sau khi tiến vào, Tiêu Ngọc Chi vui mừng gọi nàng một tiếng "Lục muội muội", lúc này mới kéo nàng lại ngồi bên cạnh mình.

Tiêu Ngự có chút không quen lắm, nàng và Tiêu Ngọc Chi thật ra chưa bao giờ gần gũi như vậy.

Song sau khi ngồi bên cạnh nàng, Tiêu Ngự trái lại đã hiểu vì sao Tiêu Ngọc Chi muốn mình và nàng ngồi gần nhau như vậy.

Thấy Tiêu Ngọc Chi hôm nay mặc một thân cung trang tơ lụa màu đỏ thắm điểm xuyết những sợi tơ vàng, vô cùng hoa lệ, phía trên thêu hoa mẫu đơn trông rất sống động, bức thêu này khác biệt với loại bình thường, nhìn qua giống như một đóa hoa thật đang nở nộ, vô cùng chân thực sắc nét.

Đây chắc hẳn chính là cung trang Tân Đế ban thưởng rồi... Cô nương trẻ tuổi thích hoa phục nữ trang là chuyện thường tình, Tiêu Ngự cũng không ngoại lệ, y phục hôm nay của Tiêu Ngọc Chi, quả thực rất hợp với ánh mắt của nàng, là y phục thượng thừa. Khó trách lúc trước nàng ta khoe khoang như vậy.

Nếu nói trong lòng Tiêu Ngọc Chi còn có chút mất tự nhiên, thì sau khi nhìn thấy mấy phần tán thưởng trong mắt Tiêu Ngự, liền bình thường trở lại. Cười khê nói: "Tuy nói xuất thân của Hoàng Thượng không bằng con cháu quý tộc Tân Thành, nhưng nghe nói rất anh tuấn uy vũ, không ngờ nam tử am hiểu võ nghệ như vậy, cũng cẩn thận như thế, hiểu được sở thích của nữ nhân..."

Hơn nữa sức lực lớn, cũng rất giỏi việc nhà nông.

Tiêu Ngự cười nói: "Ngũ tỷ tỷ thật là có phúc khí."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chuyện tốt (1)

Editor: Maria Nyoko

Tiêu Ngọc Chi rất hưởng thụ, cũng cảm thấy mình thật là có phúc lớn.

Lại nhìn Tiêu Ngự bên cạnh. Phong quang vài chục năm thì tính sao? Không tới cuối cùng, ai cũng không biết được ông trời sẽ an bài như thế nào? Vốn tưởng rằng làm hoàng hậu sẽ nhất phi trùng thiên (một bước lên trời), làm sao biết, đang êm đẹp liền trở thành quả phụ, vậy cũng thôi đi, làm quả phụ cũng không yên ổn, toàn bộ hoàng gia đều bị lật đổ.

Tiêu Ngọc Chi nghĩ đến mấy ngày nay phụ thân dạy bảo nàng, muốn nàng thời khắc ghi nhớ mình là nữ nhi Tiêu gia, chớ có nhớ kỹ đối nghịch cùng Tiêu Ngự.

Phụ thân nàng ta quá nghe lời Đại bá phụ nói.

Tuy nhiên nàng ta làm Hoàng hậu, tất nhiên có thể là chỗ dựa cho phụ thân, ngày sau toàn bộ phủ Hộ Quốc Công, cũng đều phải dựa vào tam phòng họ.

Tiêu Ngự nói chuyện dễ nghe, tâm tình Tiêu Ngọc Chi tốt, nói với Tiêu Ngọc Cẩm và Tiêu Ngự: "Bất kể nói thế nào, vị trí Hoàng Hậu đã là của Tiêu gia

chúng ta, chúng ta là đường tử muội, ta làm Hoàng Hậu, đối với các người cũng là có chỗ tốt."

Thật ra là nàng ta rất vui sướng làm mai cho hai đường tử muội, Tiêu Ngọc Cẩm ôn nhu hiền lành, có thể tìm một người tốt, Tiêu Ngu nha... Vừa nghĩ tới ngày sau có thể chi phối hôn sự Tiêu Ngu, trong lòng Tiêu Ngọc Chi phá lệ hưng phấn, đã có chút không kịp chờ đợi muốn xuất giá. (Nữ phụ ảo tưởng dễ sợ)

Chỉ là nàng ta chưa từng thấy bộ dáng tân đế, nghe người ta nói qua một hai, là nam tử cao lớn anh vĩ, cảm thấy cũng coi như hài lòng.

Tiêu Ngu khẽ cười cười, lúc giương mắt, đối diện ánh mắt Tiêu Ngọc Cẩm, nàng cũng mỉm cười. Điều hiểu rõ tính cách Tiêu Ngọc Chi, tất nhiên cùng nhìn nhau cười một tiếng, cũng không nói thêm.

Nữ quyến Tiêu gia đến Hoàng Cung, Tiêu Ngu cùng Tiêu Ngọc Cẩm xuống xe ngựa trước. Tiêu Ngọc Chi trong xe ngựa sửa sang dung nhan lại một phen, mới chậm rãi từ từ xuống, nha hoàn bên người bước lên phía trước nâng đỡ.

Sau khi xuống, Tiêu Ngu đi tới bên mẫu thân La thị. La thị mỉm cười nắm chặt tay của nàng, song song đi tới cùng nàng, thoáng nhìn qua mẹ con Liễu thị cùng Tiêu Ngọc Chi, mới hạ giọng hỏi nàng: "Ngũ nha đầu có khi dễ con không?"

Làn da La thị rất đẹp, ngũ quan thanh tú, là nữ tử dịu dàng như nước, gả cho Tiêu Hoài vì tục huyền (làm vợ kế của người khác), thành đương gia chủ mẫu phủ Hộ Quốc Công, mới chậm rãi có chút quyết đoán. Dù sao lời nói của nàng đại biểu cho phủ Hộ Quốc Công, tuyệt đối không thể làm phủ Hộ Quốc Công mất mặt mũi.

Những năm này lại đi theo bên người Tiêu Hoài, mưa dầm thấm đất, học khí độ lạnh nhạt tự nhiên của Đại tướng, La thị hiện tại, đã không thể so sánh với ngày xưa.

"Mẫu thân..."

Gió lạnh thổi chóp mũi Tiêu Ngu có chút phiền hồng, đôi mắt nàng giống như những vì sao, sáng dịu dàng, nói, "Người còn coi ta là hài tử ư. Người yên tâm đi, ngũ tử tỷ khi dễ ta không được."

Trong mắt La thị, Tiêu Ngu không phải là tiểu nữ nhi. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hai mắt sáng ngời, cảm thấy Lục cô nương Tiêu gia sinh ra rất xinh đẹp. Bà đưa tay thắt chặt dây lưng áo choàng một chút giúp nàng, ôn nhu mà nói: "Vậy là tốt rồi."

Tiêu Ngu đi theo bên cạnh La thị, cùng nhau đi dự tiệc. Nàng thuở nhỏ được cô mẫu Hoàng Hậu yêu thương, ngoại trừ phủ Hộ Quốc Công, ở lâu nhất chính là Hoàng Cung, đối với nơi này rất quen thuộc. Chặng qua trước đây nàng thường vào cung, cung tỳ nội giám ân cần đủ kiểu đối với nàng, hiện tại Phụng Hoàng không bằng gả, từng người, nhưng cũng không dám ân cần đối đãi với nàng, ngược lại là chạy đến tam phòng bên kia.

Tiêu Ngu có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, tự nhiên hiểu được mấy kẻ nịnh hót. Nàng cũng không có tức giận, ngược lại có chút thông suốt, một là Thái hậu tiền triều, một là Hoàng Hậu tương lai, nếu là nàng, cũng biết nên xum xoe đối với người nào. Chỉ là thông suốt thì thông suốt, chuyện này rơi vào trên đầu nàng, tóm lại trong lòng có chút không thoải mái. Chỉ là một chút không thoải mái, còn chưa tới mức chi phối tâm tình nàng.

Đi qua ngự hoa viên, xa xa, liền nghe thanh âm thanh thúy: "Mẫu thân!"

Ngẩng đầu nhìn lại, bên cạnh cây mai, có tiểu tử tròn tròn mặc cẩm bào màu xanh sẫm, bên cạnh là cung tỳ theo chân hần. Đại khái rất kinh hi ở chỗ này thấy được nàng, hồng hộc chạy tới, nhưng chạy trong chớp lát lại nghĩ tới điều gì, có chút do dự, liền đứng ở nơi đó, chăm chú nhìn nàng.

Tâm Tiêu Ngu đều mềm nhũn, thấp giọng van xin La thị: "Mẫu thân..."

Sao La thị không biết được tính tình Tiêu Ngu, trong cung hơn nửa năm, cô nhi quả mẫu cùng tiểu Hoàng Đế sống nương tựa lẫn nhau, hoạn nạn dễ dàng bồi dưỡng tình cảm nhất. Chỉ là thời điểm này, thật sự là không tốt có nhiều tiếp xúc cùng An vương... La thị do dự, nàng lẳng lẳng nhìn mặt mày Tiêu Ngu, biết trong nội tâm nàng lo lắng, mới nhỏ giọng nói: "Đi thôi. Bất quá chớ có chờ lâu."

Trong lòng Tiêu Ngu cũng rõ ràng, gạt đầu với La thị, lập tức liền vui vẻ nói: "Nữ nhi biết."

La thị cười cười, Tiêu Ngu đi tới phía Triệu Hoàng, vốn do dự đứng trong đông tuyết, nhìn ánh mắt Tiêu Ngu, lại chờ đợi lại tâm thần bất định, khi Tiêu Ngu đi qua, con mắt lập tức phát sáng lên.

Tiểu hài tử tươi cười dễ dàng cuốn hút người, La thị liền mỉm cười nói: "Đứa nhỏ này, đáng đáp thật là tốt..."

"Mẫu thân, Hoàng nhi nhớ người? Mẫu thân nhớ Hoàng nhi sao?"

Nhìn thấy Tiêu Ngu đi về phía bên mình, Triệu Hoàng không kịp chờ đợi chạy tới, hần ôm cánh tay Tiêu Ngu thật chặt, ngược cổ nhìn nàng, tươi cười vô cùng xán lạn.

Tiêu Ngu cúi người, hần mặc áo nhỏ màu xanh sẫm, che phủ nghiêm nghiêm thật thật, như quả bóng nhỏ, khuôn mặt mập trắng hồng nhuận phon phớt, như phụ thân nói, hạ nhân phủ An vương chiếu cố hần rất tốt.

Nàng cũng cười nói: "Đương nhiên nhớ, mẫu thân nhớ Hoàng nhi."

Nghe xong mẫu thân nhớ hẳn, trong lòng Triệu Hoàng như nở hoa, hẳn còn sợ mẫu thân quên đây.

Tiêu Ngự lại hỏi hẳn mấy ngày nay trôi qua trong phủ An vương như thế nào. Tiểu gia hỏa liền nhả nhả lông mày nhỏ nhỏ, chững chạc đàng hoàng trả lời: "Chiều cổ Hoàng nhi chính là Trịnh mama, mẫu thân biết, nàng đối với Hoàng nhi rất tốt. Trong phủ hạ nhân cũng rất nghe lời, tất cả mọi người rất cung kính đối với Hoàng nhi, còn có tiên sinh chuyên môn, dạy Hoàng nhi đọc sách, ân... Chỉ là thanh tịnh một chút, có chút nhớ nhung mẫu thân."

Trôi qua cũng không tệ.

Bất quá thanh tịnh... nụ cười trên mặt Tiêu Ngự dần dần thu lại, nhẹ nhàng sờ lên mặt Triệu Hoàng. Hẳn là Hoàng Đế tiền triều, có người nào dám lui tới cùng hẳn?

"Bất quá ——" Triệu Hoàng nhớ ra cái gì đó, nói, "Tứ hoàng thúc đến xem Hoàng nhi, mang một chút sách thú vị cho Hoàng nhi."

Tứ hoàng thúc.

Tiêu Ngự nghĩ nghĩ.

Chỉ thấy Triệu Hoàng sờ cái đầu nghi ngờ nói: "Mới vừa rồi còn nhìn thấy, cùng Hoàng nhi vào cung dự tiệc..."

Tiếp lấy lại hô một tiếng, "Tứ hoàng thúc."

Trong ngự hoa viên hoa mai trắng hơn tuyết, ám hương phù động (nhẹ nhàng lan tỏa hương thơm). Nghe có âm thanh giày dẫm lên trên tuyết đọng, Tiêu Ngự mới chậm rãi đưa mắt lên nhìn.

Chỉ thấy sau cây mai kia, một nam tử trẻ tuổi đi tới, mặc áo màu lam nhạt, thân hình thon dài, dung mạo tuấn tú diễm lệ ([đẹp dễ mỹ mạo] vì là nam tử nên ta để nguyên âm Hán Việt nhé), ôn nhuận như ngọc. Có hoa mai và tuyết đọng vô ý rơi xuống trên vai của hắn, phong thái nhanh nhẹn. Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Ngự, Triệu Hoàng gọi hắn một tiếng Tứ hoàng thúc.

Đây là...

Tiêu Ngự có chút ngoài ý muốn: "Kỳ Vương."

Sắc mặt Triệu Huyền lạnh nhạt, nhìn thấy Tiêu Ngự, liền kêu một tiếng: "Thái hậu nương nương."

Quả thật là Kỳ Vương Triệu Huyền. Tiêu Ngự không quan tâm đối với chuyện của hắn lắm, vậy mà không biết khi nào Triệu Huyền về Tấn Thành. Nghe hẳn gọi mình như vậy, liền nói: "Vương gia chớ có lại xưng hô như vậy, ta đã không phải là Thái hậu."

Thân hình Triệu Huyền cao lớn, đại khái là cảm thấy lời nói Tiêu Ngự có lý, dường như ngẫm nghĩ một lát, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng một chút, thanh nhuận mở miệng.

"Tẩu tẩu."

Nàng đích xác là thê tử Triệu Dục cưới hồi đàng hoàng, chính là Triệu Dục chết sớm, Kỳ Vương Triệu Huyền xưng hô nàng là tẩu tẩu, ngược lại là không có khuyết điểm gì.

Chỉ là mặc dù nàng quen thuộc hoàng gia Đại Ngụy, nhưng Kỳ Vương Triệu Huyền, sáu năm trước rời Tấn Thành đi đất phong Thông Châu, tự nhiên có chút lạ lẫm, dưới mắt gấp lại, vậy mà không biết nói cái gì. Nàng không biết tại sao Triệu Huyền lại mạo hiểm tiếp xúc cùng Triệu Hoàng như vậy, nếu là lúc trước, tất nhiên nàng nghĩ đến sự tình hoàng gia tranh quyền đoạt vị, nhưng hôm nay Triệu Hoàng nghèo túng, Triệu Huyền tiếp xúc cùng hẳn, căn bản không vót được chỗ tốt gì.

Hẳn là, thật là hảo tâm?

Nàng tỉnh tể nghĩ đến sự tình Triệu Huyền.

Hắn khác biệt cùng Triệu Dục, xuất thân không tốt, mẫu thân chính là cung tỳ thân phận thấp, sau đó sinh hạ hắn không lâu liền qua đời. Triệu Dục được phong làm Thái Tử, bất quá hẳn là tiểu Hoàng tử không đáng chú ý trong cung. Nếu là nàng không nhớ lắm, khi còn bé Triệu Huyền ngày thường gây gở nhỏ nhỏ, không quá thích nói chuyện, tính tình cũng rất cổ quái. Không nghĩ tới bây giờ...

Mặt mày của hắn cùng Triệu Dục có chút tương tự, bất quá càng thanh tú, nhưng không có nửa phần âm nhu của nữ nhi gia rất là tuần nhã. Lại nhìn hẳn đơn bạc, cùng khí độ lạnh nhạt, đã không phải tiểu Hoàng tử ốm yếu lúc trước... Chỉ ít thân thể tốt, không sợ lạnh.

Tiêu Ngự cùng Triệu Hoàng nói chuyện một hồi, Triệu Hoàng liền muốn theo Triệu Huyền cùng nhau đi qua. Gặp nàng lưu luyến không rời, Triệu Huyền một mực trầm mặc ít nói mở miệng: "Dưới mắt thế cục bức bách, tẩu tẩu không nên chờ lâu cùng Hoàng nhi. Bất quá tẩu tẩu yên tâm, ta sẽ thường xuyên đi qua nhìn hẳn."

Điều này cũng tốt, nàng đang lo cái này, dù sao phụ thân nàng nghe ngóng tin tức Triệu hoàng, nếu bị tân đế biết, sợ là đối với Tiêu gia không được tốt.

Mắt Tiêu Ngự sáng rực lên, khẽ mỉm cười ngẩng đầu nhìn Triệu Huyền: "Vậy làm phiền vương gia."

Nguyên ma ma đã bắt đầu thúc giục nàng, Tiêu Ngự cùng bọn hán nói tạm biệt, liền vội vàng đi dự tiệc.

Triệu Hoàng chăm chú nhìn bóng lưng Tiêu Ngự, yếu ớt kêu một tiếng mẩu thân, nghiêng đầu nhìn Tứ thúc bên cạnh, gặp hán cũng đang nhìn, nhỏ giọng hỏi: "Tứ hoàng thúc, trước kia ngươi... Nhận biết mẩu thân sao?"

Thân hình Triệu Huyền sừng sững, gió lạnh nhẹ nhàng buông thông vạt áo hán, cúi đầu đối đầu mắt to đen lúng liếng của Triệu Hoàng, mới dùng tay thon dài nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hán, nhàn nhạt nói: "Nhận biết."

...

Tiêu Hoài đang ở đình Bích Phù ngự hoa viên, cùng với những văn võ đại thần khác đi theo Đế Vương thưởng tuyết.

Tiêu gia có hoàng hậu, lúc trước một số đại nhân tránh hán bắt đầu cùng hán bắt chuyện. Mặc dù thuở nhỏ Tiêu Hoài ở tại quân doanh, nhưng cũng rèn luyện trong triều đã lâu, tuy là thấy rõ miệng của những người này, trên mặt lại là nửa điểm không lộ.

Hán khẽ vuốt cằm nhìn đại nhân bên cạnh, ngẩng đầu, liền nhìn Đế Vương trẻ tuổi bỗng nhiên hào hứng, cảm cái ná của hài tử, bần bần mấy lần.

Trên cây đọng tuyết, giờ phút này tuyết nhao nhao rơi xuống, một cái ỏ chim non rơi xuống.

Bên cạnh nội giám đi qua, nâng cái tổ chim kia lên, bên trong là hai con chim Tước màu xanh lục, còn nhỏ, còn chưa hoàn toàn học bay.

Đế Vương phảng phất có phần hứng thú đối với chim chóc, thả các văn võ đại thần sau lưng, chỉ để lại Tiêu Hoài. Tiêu Hoài đứng ở phía sau, gặp Đế Vương một lòng chơi với chim chóc, mới lên đi về trước một bước. Sau đó liền nghe được hán gọi một tiếng: "Tiêu ái khanh."

Tiêu Hoài ngẩng đầu nhìn, nam tử trẻ tuổi cao lớn tuần mỷ trước mặt, bây giờ là quân vương bề ngoài thiên hạ.

Hán cúi đầu nói: "Hoàng Thượng."

Tiết Chiến nhìn lấy Tiêu Hoài, nói: "Trẫm nghe nói, Tiêu cô nương đã tiến cung... chim này có phần thú vị, ngươi nói, nếu trẫm tự tay đưa chim cho nàng, nàng sẽ thích?"

Tiêu Hoài là vì cả nhà trên dưới phủ Hộ Quốc Công mới quay về cúi đầu loạn thần tặc tử xưng thần, mấy ngày này tiếp xúc, minh bạch người này có thể xưng đế hoàn toàn có đạo lý, nhưng trong lòng vẫn không có quy thuận.

Hôm nay nữ quyến Tiêu gia vào cung là thật, Tiêu Ngọc Chi sắp vào cung làm hậu cũng là sự thật, cũng mặc kệ là hoàng gia hay là người nhà binh thường, nhất là quy củ, còn chưa thành thân liền tự mình gặp mặt, có chút không hợp cấp bậc lễ nghĩa... Chỉ là, Tiêu Hoài biết hán thủ đoạn sấm rền gió cuốn, ngay cả lập thánh chỉ đều qua loa như vậy, chớ nói chi là giáng lễ phép.

Thôi.

Tiêu Hoài liền phân phó tùy tùng sau lưng, thấp giọng nói cùng hán: "Đi gọi người tới."

...

Tiêu Ngọc Chi như là được chứng tinh cùng nguyệt vây quanh, Tiêu Ngự ngồi ở một bên, bên cạnh quanh quẩn rất nhiều, phi thường bình tĩnh nhìn Tiêu Ngọc Chi cười đến run rẩy. Đợi đến tùy tùng bên Tiêu Hoài người tới, nói cùng Tiêu Ngọc Chi, Tiêu Ngọc Chi mới then thùng đỏ mặt, nhìn thoáng qua Tiêu Ngự, liền nói với tùy tùng: "Ta lập tức đi qua."

Quý nữ giao hảo Cùng Tiêu Ngọc Chi, nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi xấu hổ mang dáng vẻ xinh đẹp, liền đoán được mấy phần.

Tiêu Ngọc Chi đỏ mặt liên tục nói: "Chớ nói chi, chớ nói chi." Tuy là nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt chưa giảm mấy phần.

Chỉ là tân đế như thế không kịp chờ đợi muốn gặp Tiêu Ngọc Chi, có thể thấy được đối nàng vẫn rất hài lòng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tiêu Ngọc Chi làm hậu sẽ phi thường được sủng ái.

Như thế là chuyện tốt. Tiêu Ngự trầm nghĩ.

Tiêu Ngọc Chi sửa lại dung nhan một chút, lại sợ Hoàng Thượng chờ lâu, liền cùng tùy tùng đi đình Bích Phù.

Đình Bích Phù chính là chỗ tốt thường tuyết thường mai trong ngự hoa viên, dọc theo hành lang quanh co, mỗi một bước Tiêu Ngọc Chi đi đều mười phần tâm thần bất định.

Sắp đến, Tiêu Ngọc Chi khó nhịn hiếu kỳ ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy hai bóng dáng cao lớn đứng thẳng trong đình, bên trong một người mặc quan phục nhất phẩm đại quan đồ tươi, chính là đại bá của nàng Tiêu Hoài; mà một người khác, long bào thêu sắc tơ vàng, thân hình anh vĩ cao lớn, bóng lưng thẳng tắp, đứng chung một chỗ cùng Tiêu Hoài, dáng vẻ lại vẫn cao hơn một tấc.

Nhất thời tâm Tiêu Ngọc Chi nhảy loạn, cúi đầu bước khoan thai đi vào.

Tiến đình, hành lễ: "Thần nữ gặp qua Hoàng Thượng."

Nàng buông tầm mắt xuống, khoe miệng mỉm cười.

... Thật lâu chưa nghe thanh âm Đế Vương.

Tiêu Ngọc Chi mới sững sờ ngẩng đầu lên.

Nam tử trước mặt là khí tức lạnh nhạt đặc hữu của quân vương, bề ngoài thiên hạ. Nam tử nhìn qua vô cùng tuổi trẻ, lông mày dài chạm tóc mai, đôi mắt thâm thúy, màu da hơi thâm, ngũ quan tuấn mỹ vô song, ánh mắt kia vừa rơi xuống đến trên người của nàng, nàng liền cảm giác lấy có chút không thở nổi.

Đúng là nam tử anh tuấn như vậy...

Tiêu Ngọc Chi khẩn trương lại mừng rỡ, gặp hân cũng đang nhìn mình, chính khó nhịn mừng rỡ. Lại chợt thấy khoe môi hân nhếch lên ý cười nhạt, cũng không phải là vui sướng, dường như... mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quả phụ (2)

Bỗng nhiên tuyết rơi. Ngoài đình Bích Phù tuyết trắng phủ dày, như sương như muối, đi về phía nam là Vạn Xuân Đình, phải đi qua một Tuyết hiên đỏ thẫm, hai bên đường trồng thương bách cổ hộc, dọc đường điểm xuyết mấy bồn cây kỳ thạch. Có gió rét luồn vào trong đình, làm áo choàng của Tiêu Ngự lay động, tua rua rủ xuống nhẹ nhàng lắc lư.

Vào độ tuổi thanh xuân của nữ tử, tuổi trẻ mỹ lệ, dung mạo tiên diễm, thân hình tinh tế thướt tha, thật ra có chút mong đợi Đế Vương, giờ phút này trên mặt lại không một chút âm áp.

Tiêu Hoài nhíu mày một cái.

Làm phụ thân, tất nhiên cảm thấy nữ nhi của mình ngày thường đẹp mắt nhất, nhưng bình tĩnh mà xem xét, dung mạo Tiêu Ngọc Chi cũng là thượng thừa... Không khỏi phản ứng. Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, Tiêu Hoài cảm thấy, nếu như danh hiệu sau này hết hiệu lực, cũng không sao. Ông cũng không hy vọng Tiêu gia và hoàng gia có liên quan gì.

Tiêu Hoài muốn mở miệng, đã thấy Đế Vương nhìn mình.

Sau đó cong môi, chậm rãi nói: "Vậy mà trẫm không biết, khi nào Tiêu ái khanh lại thêm một nữ nhi?"

Tiêu Hoài liền chấp tay đáp lời, giải thích nói: "Thần chỉ có một độc nữ, đây là... Là chất nữ của thần."

Tiêu Ngọc Chi đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy lạnh cả người. Nàng ta không biết ý của Hoàng Thượng, thế nhưng nàng ta rõ ràng có thể cảm giác được, y không thích mình. Nhất thời trên mặt không thể nặn ra nụ cười, không biết nên làm sao bây giờ. Luống cuống đứng đấy, đầu hướng về đại bá phụ và Hoàng Thượng... Nhưng Đại bá phụ cũng không nói gì nữa.

Hoàng Thượng cúi đầu tiếp tục chơi chim chóc, cũng không như trước, muốn đích thân tặng tước hiệu này cho Tiêu cô nương.

Tiêu Hoài không hiểu, nhưng cũng không phải không có có nhãn lực, ông hỏi thăm ý của Đế Vương: "Thần... Nên đưa chất nữ về trước?"

"Ừm."

Thấy Hoàng Thượng gật đầu, Tiêu Hoài mới nhìn Tiêu Ngọc Chi. Mà Tiêu Ngọc Chi nước mắt lưng tròng nhìn vị Đế Vương lãnh cảm với mình, có chút không bỏ, Tiêu Hoài nói với nàng ta một tiếng, nàng ta mới chậm rãi đi theo ra khỏi Bích Phù đình.

Trên hành lang, Tiêu Ngọc Chi đỏ vành mắt, nước nở mở miệng nói: "Đại bá phụ, ta..."

Tiêu Hoài là nam nhi mạnh mẽ, không thích nhìn nhất là cảnh cô nương rơi lệ, thế gian này có thể khiến ông từ một lời nghiêm nghị hóa thành nhu tình, cũng chỉ có tiểu nữ nhi thiên kiều trăm sủng trong nhà. Ông nhíu mày nói: "Đừng khóc. Đi về trước đi."

Tiêu Ngọc Chi cũng không có lá gan khóc sụt sùi trước mặt Đại bá phụ, đầu đỡ hơn rồi, đi theo tùy tùng trở lại bữa tiệc.

Tiêu Hoài quay đầu lại, nhìn Đế Vương trẻ tuổi nơi xa trong đình. Thấy một bóng dáng đang đi về phía ông, hình như muốn tìm ông.

Tiêu Hoài thấy người kia, liền đứng nguyên tại chỗ chờ. Lúc hán tới thì cung kính nghiêng đầu hành lễ: "Tiêu đại nhân."

Là hoạn thần bên người Tần Đế Hà Triều Ân.

Tể tướng quan thất phẩm, hưởng chi là thân bên cạnh Đế Vương? Tuy bên trong cùng phẩm cấp với Ban Hoài, nhưng cũng phải cho ông mấy phần tình mọn. Hà Triều Ân đứng đấy, da trắng thanh tú, càng lộ ra vẻ trẻ tuổi, nhìn qua tính tình ôn hòa, thấy Tiêu Hoài cũng rất cung kính.

Tiêu Hoài cảm thấy có chút nghi vấn, thấy Hà Triều Ân, liền hỏi: "Ban này đến tột cùng Hoàng Thượng có ý gì?"

Không giữ lễ tiết muốn gặp Ngọc Chi, thấy người lại lãnh lạnh nhạt đạm, chẳng hề nói một câu. Đừng nói là đối với vị hôn thê, dù đối với thân từ chi nữ, cũng không phải thái độ như vậy.

Hà Triều Ân thấy Tiêu Hoài khôi ngô trầm ổn, cũng biết nghi hoặc trong lòng ông, mỉm cười nói: "Tiêu đại nhân còn nhớ đến lúc Tiêu Lục cô nương còn là Thái hậu, mang theo Tiểu Hoàng Đế bỏ trốn ở ngoài cung nửa tháng không?"

Chuyện này đương nhiên ông nhớ rất kỹ.

Tiêu Hoài gật đầu, trong thoáng chốc nghĩ tới gì đó, nhìn mãnh liệt về phía Hà Triều Ân. Chỉ thấy Hà Triều Ân nói tiếp: "Hôm đó, là Hoàng Thượng bắt Tiêu cô nương lên lưng ngựa, tự mình mang về cung..."

Nhất thời sắc mặt Tiêu Hoài trắng xanh.

...

Tiêu Ngự ngồi trên ghế nói chuyện cùng Tiêu Ngọc Cẩm. Tiêu Ngọc Cẩm thấy nàng cười ngọt ngào, phảng phất cũng không vì sự chênh lệch này mà cảm thấy khó chịu. Trong bụng nàng còn có chút bội phục, thật ra sợ rằng Lục muội muội mềm mại tức giận, sợ sẽ chịu không nổi một chút ủy khuất, bây giờ xem ra, là nàng xem thường nàng ấy rồi. Đã có năng lực buông rèm chấp chính, tất nhiên không đơn thuần là một tiểu cô nương.

Tiêu Ngọc Cẩm tự thẹn không bằng. Nàng có thể vì vong phu giữ đạo hiếu, cũng đã phải bỏ ra dũng khí cực lớn. Vừa mới bắt đầu thì không sao, về sau nghe một số người nói về nàng, có đôi khi trong lòng nàng cũng khổ sở.

Tốp năm tốp ba quý nữ tập hợp một chỗ, rồi chợt phát ra động tĩnh. Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn lại ——

Quả nhiên thấy Tiêu Ngọc Chi trở về.

Có người đi tới, hâm mộ nói chuyện cùng Tiêu Ngọc Chi, nhưng trên mặt Tiêu Ngọc Chi lại không có nửa phần vui mừng như vừa rồi, mặt cương cứng, bộ dáng tâm tình không tốt. Hỏi vài câu, thấy Tiêu Ngọc Chi lạnh lùng trả lời, những quý nữ này tự nhiên cũng hai mặt nhìn nhau, không dám hỏi nhiều.

Tiêu Ngọc Cẩm xem xét, quay đầu nhìn nàng nói: "Lục muội muội, thấy Ngũ muội muội có chút không đúng, chúng ta có nên qua xem sao không?"

Nàng không đi đấy. Tiêu Ngự nói: "Muội không được, tỷ cũng biết muội và Ngũ tỷ tỷ xưa nay không hợp, nàng đang không vui nếu như muội đến, tất nhiên nghĩ muội đang chê cười nàng."

Quả thật là đạo lý này, Tiêu Ngọc Cẩm cũng không nói nhiều, do dự một lát, liền tự mình đi qua nhìn Tiêu Ngọc Chi. Dù sao nàng là tỷ tỷ, luôn luôn phải che chở muội muội.

Xuân Trà nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Ngự: "Cô nương, ngài nói... Vừa rồi Ngũ cô nương còn rất tốt, cười tựa như hoa, tại sao không lâu sau liền ỉu xiu vậy?"

Tiêu Ngự nắm chặt hai tay, nói: "Ta cũng không rõ."

Chuyện này làm sao nàng biết? Không lẽ Tần Đế thô lỗ trêu ghẹo Tiêu Ngọc Chi? Khả năng cũng không lớn, y sắp lập Tiêu Ngọc Chi làm Hậu, dựa vào tính tình Tiêu Ngọc Chi, nếu như Tần Đế không đứng đắn khi dễ nàng ta, xem chừng nàng cũng không phải biểu lộ như thế. Mà không giờ ra một ít công phu chứ?

Lúc ngồi vào vị trí, Tiêu Ngọc Chi an vị bên cạnh Tiêu Ngự.

Bởi vì nàng ta đen mặt, quý nữ khác cũng không dám nói chuyện cùng nàng ta. Tiêu Ngọc Chi sắp làm Hoàng Hậu, các nàng đến lời kéo làm quen là một chuyện, nhưng các nàng cũng xuất thân quý giá là tỷ muội nhỏ nhắn xinh xắn, không nên làm chuyện quá thấp kém.

Tiêu Ngự tùy ý nhìn thoáng qua Tiêu Ngọc Chi.

Thấy nàng ta cười ảo ảo, y phục hoa mỹ trên người bại lộ hoàn toàn, y phục cùng nhan sắc nổi bật lên nàng màu da trắng nõn, nhìn gần, có thể nhìn thấy hốc mắt của nàng ta có chút phàm hồng. Tiêu Ngự không nhìn nhiều, nàng không thích lắm khi nhìn thấy nàng ta khổ sở, thời điểm đang muốn thu hồi ánh mắt, trong lúc vô tình lại lướt qua eo nàng ta.

Tiêu Ngự sùng sốt.

Từ nhỏ đến lớn nàng đã mặc qua vô số y phục hoa lệ, đối với y phục tất nhiên có chút hiểu biết. Đồ án hoa mẫu đơn trên người Tiêu Ngọc Chi thêu thùa tinh xảo, giống như hoa thật, lại kéo hơn đóa trên lưng. Tầng tầng lớp lớp cánh hoa từ từ nở rộ ra bên ngoài, nhị hoa vàng nhạt, mơ hồ có thể nhìn thấy phấn hoa, là một bộ cung trang thêu đóa hoa mẫu đơn tươi đẹp nhất.

Nhưng hai bên hoa mẫu đơn có khe hở, không hợp hai làm một... Rõ ràng không vừa người.

Tiêu Ngự cảm thấy nghi ngờ, mà Tiêu Ngọc Chi bên cạnh, lại đang cảnh giác nhìn Tiêu Ngự, đợi lúc Tiêu Ngự dùng bữa, nàng ta mới hít một hơi thật sâu, một cái tay lặng lẽ đặt trên lưng, kéo vấy sát lại gần hơn một chút.

Ba ngày qua Tiêu Ngọc Chi không làm sao dùng bữa ngon miệng, vì muốn mặc y phục vừa người. Nhưng băng dày ba thước không phải chỉ nhờ một ngày lạnh hướng chi Tiêu Ngọc Chi vốn yếu đuối, làm thế nào có thể trong khoảng thời gian ngắn khiến eo nhỏ đi nhiều như vậy?

...

Lúc xuất cung đã rất muộn. Tiêu Ngự theo mẫu thân La thị lên xe ngựa, không biết Triệu Hoàng đã ở đó khi nào, nói đến tạm biệt nàng. Nàng cười sờ lên đầu của hân, Triệu Huyền bên cạnh hân khẽ vuốt cằm, nàng liền quay người theo La thị trở về phủ.

Lúc này Tiêu Ngọc Chi cũng không muốn nàng đi chung xe ngựa, Tiêu Ngự chỉ có thể hầu ở bên cạnh La thị.

Hai mẫu tử ngồi cùng một chỗ lúc, La thị vung rèm xe nhìn ra ngoài, thấy An Vương Triệu Hoàng giờ lên bàn tay nhỏ bé, hướng về chỗ hai người, còn có Kỳ Vương bên cạnh... La thị buông rèm xuống, nói với Tiêu Ngự: "Có Kỳ Vương chiếu cố An Vương, con có thể bớt lo."

Không phải sợ nàng thấy An Vương, liền muốn chạy đến phủ An Vương.

Tiêu Ngự cảm thấy có chút cảm xúc, thế gian này nhiều người dặt hoa trên gấm, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lác đác không có mấy ai, hướng chi nguy hiểm lại dâng cao như vậy? Kỳ Vương này, trước kia nàng đã xem thường hân.

Tiêu Ngự nói: "Hoàng thất Đại Ngự đã như vậy, người kia cũng sẽ không nhanh mất nước như thế."

Hoàng thất Đại Ngự, đều là thiếu gia ăn chơi, kẻ bất tài, quan trường liên đới cũng là một mảnh chướng khí mù mịt. Thùng trăm ngàn lỗ như thế, mới bị Tiết Tặc thừa cơ mà vào.

Tiêu Ngự nói như vậy, thấy La thị muốn mở miệng, nàng cười nói: "Nữ nhi biết, lời này sẽ không nói lung tung bên ngoài."

La thị cười, cảm thấy mình quả thật đã suy nghĩ nhiều.

Nữ nhi này của bà thanh khiết thông minh, cũng không phải thiên kim tiểu thư kiêu căng. Không nói việc này nữa, vừa rồi Tiêu Ngự nói đến Kỳ Vương, dù sao Kỳ Vương ôn tồn lễ độ, không có giá đỡ Vương Gia, đối với phụ nhân như bà cũng rất tôn trọng. Trưởng bối đều thích hài tử lễ phép.

La Thị nói: "Nhìn số tuổi Kỳ Vương không nhỏ, cũng không biết lấy thê tử chưa?"

Kỳ Vương Triệu Huyền và Triệu Dục cùng tuổi, qua năm đã mười chín. Tiêu Ngự suy nghĩ nói: "Chuyện này con cũng không rõ..."

Cô mẫu nàng không thích Triệu Huyền, cho nên tiên đế đối với Hoàng tử Triệu Huyền này cũng vô cùng không thích, mới thiếu niên đã đưa hân lẻ loi một mình đến Thông Châu, chuyện về thê tử, cũng chưa từng quan tâm nhiều hơn: "... Nhưng, lấy tuổi tác Kỳ Vương, hân đã có thê tử."

La Thị cũng gật đầu, rất tán thành.

...

Tiêu Ngọc Chi trở về chỗ ở, Liễu thị mới lôi kéo nàng ta hỏi chuyện hôm nay. Rõ ràng vô cùng cao hứng tiếp nhận triệu kiến của Hoàng Thượng, tại sao khi trở về, liền thay đổi hoàn toàn thành bộ dạng khác.

Tiêu Ngọc Chi nhẩn nhẩn nhí nhí không chịu nói, dù sao chuyện này thật mất mặt.

Nhưng suy nghĩ lại, nếu ngay cả mẫu thân của mình cũng không thể nói, nàng ta còn có thể nói cho ai nghe đây? Cũng không thể để nàng ta cứ kìm nén như vậy được?

Tiêu Ngọc Chi cúi đầu, kể lại chuyện ở Bích Phủ đình một năm một mười cho Liễu thị. Sau khi Liễu thị nghe xong, nghi ngờ nói: "Hoàng Thượng.. Nói như vậy sao?"

Tiêu Ngọc Chi gật đầu. Cũng lạ thật, rõ ràng muốn gặp nàng ta, tại sao nói với Đại bá phụ đưa Tiêu Ngự đến? Bỗng nhiên Tiêu Ngọc Chi nghĩ tới điều gì đó, sợ hãi nắm lấy tay Liễu thị, vẻ mặt đưa đám nói: "Mẫu thân, người nói xem... Có phải người Hoàng Thượng muốn cưới là —— "

"Sẽ không."

Tìm Liễu thị đột nhiên nhảy một cái, rất nhanh phủ định ý nghĩ to gan này của Tiêu Ngọc Chi. Bà ta nói nghiêm túc: "Lục muội muội mặc dù là đích tôn nữ duy nhất, nhưng nàng đã gả cho người khác. Cưới một quả phụ, là nam tử, đều phải kiêng kị ba phần, huống chi là Đế Vương?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mong muốn

Tiêu Ngự trở về Lâm Khê viện, rồi liền nói lời từ biệt với Triệu Hoàng, hắn lấy ra một tờ giấy nhét vào tay nàng.

Hắn nói mấy ngày nay hắn luyện viết chữ, nói là phải nhất định để cho nàng xem. Một hài tử bốn tuổi, thì việc cầm bút có chút khó khăn, đâu có thể viết ra chữ đẹp tới đâu. Nàng vừa mở ra xem, quả thực là nhìn từ đầu đến cuối toàn là chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, hắn viết tên của mình, còn có tên của nàng, lúc đó nàng ở cung Phụng Tảo, hắn cứ quần quýt lấy nàng đòi nàng dạy hắn viết, không nghĩ tới hắn lại còn nhớ như vậy.

Sau đó là... Tiêu Ngự lấy tay xoa nhẹ tờ giấy rồi thoáng dừng lại.

Dòng chữ cuối cùng, là tên của Kỳ Vương Triệu Huyền. Đây không phải là tên của thầy giáo dạy học ở An vương phủ sao.

Hôm nay là lần đầu Tiêu Ngự gặp mặt Kỳ Vương, trong lòng nàng có chút nghi hoặc, như vậy giờ phút này có thể thấy được Kỳ Vương dốc lòng dạy một đứa bé viết chữ như thế nào, những nghi hoặc còn sót lại trong lòng nàng cũng đều quên hết. Đây chính là con cháu hoàng gia bị ai, nếu Triệu Hoàng là đế vương thì tất nhiên nàng sẽ không để Kỳ Vương tới gần Triệu Hoàng, nàng cảm thấy bụng dạ hắn rất khó lường, nhưng hôm nay Triệu Hoàng không còn là đế vương, ngược lại lại là trẻ mồ côi mà người người đều muốn tránh xa, có Kỳ Vương dốc lòng chăm sóc như vậy, nàng cũng yên tâm phần nào.

Trời ban đêm lạnh, khi đi dọc theo con đường này trở về, tuy trên tay có lò sưởi, có thể trên đường đến phủ Quốc Công cũng không có ấm lắm. Thân thể Tiêu Ngự có chút lạnh, Nguyên ma ma liền bưng trà gừng tới cho nàng uống sợ nàng bị cảm lạnh.

Tiêu Ngự uống trà gừng thì Xuân Hiểu liền đi vào bẩm báo: "Tiểu thư, Quốc Công gia tới đây."

"Phụ thân." Tiêu Ngự có chút bất ngờ.

Đã không còn sớm gì nữa, sao phụ thân lại còn đến đây? Vừa rồi khi rời bữa tiệc, nàng cùng mẫu thân và một đám nữ quyến rời đi sớm, phụ thân và những đại thần kia vẫn còn đang nói chuyện. Hiện tại hắn là vừa mới trở về, rồi liền đi đến chỗ nàng.

Tiêu Ngự đang định đứng dậy ra đón phụ thân mình thì Tiêu Hoài liền đi vào.

Tiêu Ngự cười gọi một tiếng phụ thân. Tiêu Hoài ngẩng đầu, thì nhìn thấy đèn lồng dương giác (sừng dê) ở bên cạnh, ánh nến áp áp chiếu vào trên mặt của Tiêu Ngự, da thịt trắng hơn tuyết, mặt mày xinh đẹp, không hẳn là nữ nhi bảo bối nhất của hắn.

Hắn đáp một tiếng rồi đi tới, rồi tiện tay cầm lấy mấy tờ giấy ở trên bàn lên, nhìn trên giấy có chữ viết ngây thơ (trẻ con) trên mặt hắn không có chút biểu hiện gì.

Tiêu Ngự biết phụ thân luôn luôn uy nghiêm, cả nhà trên dưới ai cũng sợ hắn. Nhị thúc Tam thúc đều kính trọng hắn, duy chỉ có đối với nàng, hắn rất ít khi nghiêm mặt. Tiêu Ngự cười nói: "Hôm nay nữ nhi tiến cung gặp An Vương, hắn nói mấy ngày nay hắn đang luyện viết chữ, nên liền đòi đưa cho con xem."

"... Tuy rằng chữ viết không được đẹp, nhưng mà tuổi hắn đang còn nhỏ nên tính cũng không tồi."

Mặc dù Tiêu Ngự có nói thì cũng không thấy phụ thân mình có phản ứng gì, nàng mới hỏi: "Có phải phụ thân gặp chuyện gì phiền lòng? Hay là tân đế kia..."

"Niên niên." Tiêu Hoài nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

Tiêu Ngự đáp lời nhìn về phía Tiêu Hoài. Nàng chưa từng thấy phụ thân mình như vậy, chắc hẳn là gặp chuyện gì khó giải quyết, chắc là cũng có liên quan đến nàng. Nhưng mà... Ngày ấy nàng trở về, nàng vẫn còn nhớ những câu nói mà phụ thân đã nói với nàng, đó là bởi vì nàng liên quan đến tại hạ của Tiêu gia, đúng là phụ thân có chút không quan tâm. Vậy thì không phải là chuyện này, nhưng mà...

Còn có chuyện nghiêm trọng hơn sao? Tiêu Ngự không có nghĩ tới.

Tiêu Hoài nhìn nhìn nữ nhi mình, xác thực không biết làm sao phải mở miệng. Hắn hỏi: "Con và phụ thân nói chuyện một chút, xem ngày sau có tính toán gì?"

Tiêu Hoài hỏi cái này làm gì? Nhưng mà Tiêu Ngự vẫn chăm chú trả lời: "Nữ nhi cảm thấy, có thể tiếp tục ở chỗ này như vậy, cùng sống với phụ thân"

mẫu thân đại ca và tẩu tẩu đã là rất tốt. Còn cái khác..." Nữ tử đều phải lập gia đình, nàng cũng không ngoại lệ, phụ thân nàng cũng sẽ không trơ mắt nhìn nàng trở thành một tiểu quả phụ.

Vì vậy, nàng nói tiếp: "Chuyện nhân duyên, có hơn hai năm cũng không sao, trong lòng nữ nhi cũng không có tính toán gì."

Nhìn nữ nhi mình nói chuyện nhân duyên bằng dáng vẻ bình thản như vậy, Tiêu Hoài vui mừng từ một tiếng. Nếu là trước hôm nay, hẳn nghe được những lời này, trong lòng rất là thoải mái. Nữ nhi này, được hưởng vinh hoa phú quý, cũng rất nhanh chịu được sự thay đổi, vậy mới là nữ nhi của Tiêu Hoài này. Nhưng hiện tại... Tiêu Hoài nhớ tới người để vương trẻ tuổi kia, mấy ngày này ở chung, đối với để vương đó hẳn có chút hiểu rõ, Tiêu Ngự là dòng chính nữ của Tiêu gia, nhưng mà tình thế bắt buộc hẳn...

Tiêu Hoài kéo nàng vào ngồi bên cạnh mình nói: "Lúc trước trốn đi nửa tháng, con không nói với phụ thân lời nào, có phải chịu rất nhiều oan ức?"

Chính xác. Đối với Tiêu Ngự mà nói, nửa tháng đó nàng trốn đằng đông đằng tây ngày tháng đều rất gian khổ, mười mấy năm qua nàng trải qua rất là thê thảm.

Tiêu Ngự từ từ nói: "Vâng, đều do bình thường nữ nhi học quá ít, đều không có bước ngoặt quan trọng gì, bên người còn dắt theo một đứa trẻ, còn suýt chút nữa phải chết đói..." Trước thời gian sống một ngày bằng một năm, giờ phút này nói đến cũng chẳng có việc gì, ngược lại có chút thoải mái và thú vị, "Lúc đó nữ nhi nghĩ, có thể trở về là tốt rồi, nhưng lúc đó con lại không thể trở về."

Nói một lúc, rồi Tiêu Ngự thoáng đánh giá nét mặt của phụ thân mình, nhẹ giọng hỏi: "Phụ thân, có phải người có lời gì muốn nói với nữ nhi không?"

Tiêu Hoài trả lời: "Không có gì, chỉ là ta đang nghĩ đến mẫu thân của con, nên muốn đến thăm con một chút." Sau đó hẳn nói tiếp, "Không còn sớm nữa, con ngủ sớm đi, phụ thân đi về trước."

Tiêu Hoài nói như vậy, tự nhiên Tiêu Ngự cũng không có hỏi nhiều.

Tiêu Hoài đi ra từ Lâm Khê viện, dọc theo hành lang khúc khuỷu hướng về phòng của La Thị mà đi, trước thì có gã sai vặt giúp hẳn xách đèn lồng, chiếc đèn lồng điêu khắc chạm trổ rất là vững chắc, gió ban đêm lạnh vù vù, ngọn lửa bên trong đèn thì lúc sáng lúc tối. Thân hình Tiêu Hoài rất là cao to thẳng tắp như cây tùng cây trúc.

Vào đến phòng, La Thị mới đi ra tiếp đón. Nàng là một thê tử hiền lành, bất luận Tiêu Hoài đi về muộn, nàng đều đợi hẳn. Ở dưới ánh đèn làm công việc thêu thùa, tuy có mệt mỏi nhưng cũng không có ngủ trước mà vẫn đợi hẳn về. Tuy Tiêu Hoài là võ tướng, nhưng cũng không có thương hương tiếc ngọc, chỉ có kêu nàng ngủ trước đi, nhưng nàng cũng không có nghe theo. Có lúc Tiêu Hoài cũng chịu vì cách rồi, nhìn một người ngoan ngoãn dịu hiền, tính tình còn rất quật cường. Lâm phu thê mấy năm, liếc mắt một cái là La Thị biết Tiêu Hoài hôm nay có chút khác lạ.

Sau khi nàng hầu hạ hẳn tắm rửa xong, rồi giúp hẳn thay y phục để ngủ. Nàng nhìn người nam nhân trước mặt với thân hình thon dài rồi mở miệng hỏi: "Quốc Công gia, trên triều đình xảy ra chuyện gì sao?"

Không đúng... Coi như nước Đại Ngụy bị tiêu diệt, Quốc Công gia cũng chưa từng biểu lộ ra một vẻ mặt như thế, La Thị suy nghĩ một chút, rất nhanh liền nghĩ đến...

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hẳn, "Niên niên, con bé..."

Tuy La Thị không bằng Cố Thị, nàng ấy là phu thê của hẳn cũng là mẫu thân của Tiêu Khởi Châu Và Tiêu Ngự, tình cảm của bọn họ rất sâu đậm, coi như lòng hẳn có thận trọng tới đâu nhưng nàng rất hiểu rõ hẳn. Tiêu Hoài biết nàng đối xử với nữ nhi mình rất tốt, hẳn cũng không muốn giấu nàng, hẳn nói: "Hôm nay ta cùng với Hoàng Thượng dừng chân ở Ngự Hoa Viên, sau đó Ngũ nha đầu cũng đi qua..."

Chuyện này La Thị biết. Mặc dù không hợp lễ nghi, nhưng tân đế kia cũng đã làm nhiều chuyện không hợp lễ nghĩa rồi, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Tam đế muội Liễu Thị rất là vui mừng. La Thị nhẹ nhàng hỏi: "Có cái gì không thích hợp?"

Tiêu Hoài nhàn nhạt nói: "Người tiết tặc kia muốn thành thân không phải là Ngũ nha đầu..."

Dừng một chút, mới nãy khuôn mặt hẳn còn nghiêm nghị, nhưng giờ hẳn lại cười rồi lại nói tiếp: "Người hẳn muốn chính là Niên Niên."

...

Khắp nơi trong phòng đều là mùi hương thơm của lò sưởi, Tiêu Ngự gối đầu lên cái gối tràn đầy mùi hương, nhưng nghĩ lại về mặt của phụ thân hôm nay rất là kỳ quái. Trong lòng nàng có chút bất an, luôn cảm thấy hình như có chuyện gì sắp xảy ra, nhưng nàng không hề biết gì cả.

Đêm đó Tiêu Ngự ngủ cũng không yên. Cũng may nàng cũng không cần phải dậy sớm đi thỉnh an mẫu thân, thức dậy có muộn cũng không có chuyện gì.

Sau khi ăn sáng xong, Tiêu Ngự chuẩn bị đến xem chị dâu Đường Thị, còn chưa chuẩn bị đi ra ngoài thì Tiêu Ngọc Chi liền lại đây.

Xuân Hiểu vừa nghe ba chữ Ngũ tiểu thư, liền bất mãn rồi nói thầm với Tiêu Ngự: "Còn chưa làm Hoàng Hậu, lại khoe khoang như vậy, nếu nàng ta làm Hoàng Hậu rồi, còn không biết sẽ như thế nào đây?" Tiểu thư nhà nàng cũng đã được làm Hoàng Hậu, lúc trước cũng không có khoe khoang như vậy. Ngũ tiểu thư này, cũng đã quá huyênh hoang khoác lác rồi.

Tuy Tiêu Ngự không muốn gặp Tiêu Ngọc Chi, dù sao nàng cũng cảm thấy đang tẻ nhạt thuận tiện Tiêu Ngọc Chi lại đến đây phải cùng với nàng ta đấu

võ mồm mới được, có chuyện để làm, ai mà không cùng nàng tán gẫu chứ.

Thấy Tiêu Ngọc Chi một thân mặc một bộ y phục màu hồng đi vào, cảnh "xuân" đầy mặt, cũng không có nửa phần nhạt nhèo như hôm qua gặp tân đế. Nàng ta tiến đến nói: "Hôm nay, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, nên tỳ đến chỗ Lục muội muội một chút, Lục muội muội đang tính đi đâu sao? Có phải tỳ đã quấy rầy muội rồi phải không?"

Hôm nay Tiêu Ngự mặc một bộ y phục rất là đơn giản, so với những y phục chưa xuất giá của nàng ta, nhìn rất là bình thường. Tiêu Ngọc Chi cảm thấy là nàng biết điều, không cướp danh tiếng của chính mình, cho nên mới trang điểm đơn giản như vậy. Chỉ là nhân sự việc hôm qua, trong lòng Tiêu Ngọc Chi có chút khó chịu, liền theo bản năng vòng qua eo của Tiêu Ngự.

Eo nhỏ như cây dương, cỡ bằng một nắm tay, tuy Tiêu Ngự nhỏ tuổi, nhưng cũng đã đến tuổi cập kê, bộ ngực hơi phình, nhìn có chút nảy nở lên, mà đường cong cơ thể rất là đẹp, chỉ là Tiêu Ngọc Chi không phục, cũng không thừa nhận đáng về xinh đẹp này của Tiêu Ngự.

Nếu là... nếu là cung trang mặc để đánh xe (cái này ta cũng không hiểu nữa), nếu mặc ở trên người Tiêu Ngự, thì cái eo đó có thể thích hợp chứ?

Nàng đang muốn cái này để làm gì? Sắc mặt Tiêu Ngọc Chi hơi trầm xuống, trong lòng có chút không vui.

Tiêu Ngự nói thẳng: "Hiện tại đại tẩu muội có thai, đại ca muốn muội qua nói chuyện với đại tẩu cho vui, Ngũ tỷ tỳ tìm muội có chuyện gì không?" Nếu không có chuyện gì, thì cũng không cần lôi kéo nàng vào.

Đường Thị có thai, chuyện này Tiêu Ngọc Chi cũng biết. Nói thế nào cũng là Đường tẩu của nàng ta, Tiêu Ngọc Chi cũng nên đi cùng với Tiêu Ngự qua xem một chút.

Còn chưa đi tới cửa, thì nha hoàn ở trong viện Tiêu Ngự vội vàng chạy vào bẩm báo, tiểu nha hoàn này cũng chưa có từng thấy qua việc đòi, đựng chuyện hơi lớn thì tay chân liền luống cuống, vì chạy quá mau nên suýt chút nữa liền va vào người Tiêu Ngọc Chi.

Cũng may nha hoàn bên cạnh nàng ta nhanh tay đỡ nàng ta được.

Tiêu Ngọc Chi nhìn thấy nha hoàn không biết lớn nhỏ, đang muốn quát lớn, lại nghe tiểu nha hoàn vội vàng nói: "Tiểu thư, Hoàng Thượng... Hoàng thượng phái người đến ban thưởng, Hà công công tự mình đi tới đây."

Hà Triều Ân. Là hoạn thần (thái giám) thân cận bên cạnh Hoàng Thượng nhất, văn võ cả triều ai cũng bán mặt mũi cho hắn hết.

Lúc trước cũng được vài lần ban thưởng, bình thường đều là người đứng đầu hoạn thần đến, hôm nay sao Hà Triều Ân lại tự mình đến?

Nghĩ đến việc hôm qua, mắt Tiêu Ngọc Chi sáng lên, trên mặt rất là vui mừng, có phải Hoàng Thượng cảm thấy nàng bị thua thiệt, cho nên mới phái Hà Triều Ân đến đây.

Ngay sau đó cũng không truy cứu việc tiểu nha hoàn này xông tới nữa, nàng ta uốn cong môi lên cười, thấy không có chút rụt rè nào, nàng ta mới dè dặt khóe môi cười cười nói: "Cũng không phải là lần đầu tiên ta ban thưởng, có cái gì mà phải ngạc nhiên?"

"Không phải..." Tiểu nha hoàn nói là rất yếu ớt. Sau đó, tiểu nha đầu kia nhìn về phía Tiêu Ngự đang đứng sau Tiêu Ngọc Chi vội vàng nói: "Những đồ vật ban thưởng kia đều được đưa đến Lâm Khê viện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hung ác tàn bạo (2)

Edit: Đào Sindy

Rất nhanh đã có người bụng đồ vật ngự tứ nối đuôi nhau vào, đưa đến Lâm Khê viện của Tiêu Ngự.

Nhìn thấy hai hàng người đồng loạt bụng đồ trang sức châu báu, tơ lụa... Chuyện phô trương này cùng Tân Đế trong cung trước kia ăn cơm rau dưa hoàn toàn khác biệt, ngược lại là số tiền khổng lồ. Khi còn bé Tiêu Ngự hay nhìn thấy những thứ này, đương nhiên so với người bình thường thì bình tĩnh hơn một chút. Chỉ hỏi thái giám dẫn đầu: "Đây là ý gì... Công Công đưa sai nơi rồi chăng?"

Thật ra Tiêu Ngự đã mơ hồ đoán được một số, còn bộ dạng phụ thân hôm qua, càng khiến toàn thân phát lạnh, có nên nghĩ đến chiều hướng xấu nhất.

Trong cung đều là nhân tình, nhìn thấy vị chủ tử quý giá trước mặt, rất cung kính hành lễ, trả lời chắc chắn nói: "Tiểu nhân đi theo Hà đại nhân một đường tới đây, những vật này, là Hoàng Thượng ban thưởng cho Hoàng Hậu tương lai, cũng chính là Tiêu Lục cô nương ngài đấy."

Hoàng Hậu mà tên Tiết Tặc muốn cưới không phải Tiêu Ngọc Chi mà hai người hôm qua vừa mới gặp qua. Tiêu Ngự cảm thấy tức giận không nhịn nổi,

thể nhưng lại không tiện phát tác.

Ngược lại Mộc Mộc sau lưng Tiêu Ngọc Chi, có chút kịp phản ứng, nói với Công Công kia: "Người làm rồi phải không, rõ ràng Hoàng Thượng —— "

Tiêu Ngọc Chi dừng lại, con mắt tròn to.

Muốn nói Hoàng Thượng rõ ràng là muốn lập nàng ta làm Hậu đấy, tại sao hiện tại bỗng nhiên đổi chủ ý rồi? Nhưng nàng ta cố gắng hỏi tương lại, ý chỉ từ hôn hôm đó, đích thật nói là đích nữ Tiêu gia. Khi đó thân phận Tiêu Ngự là Thái Hậu tiền triều, mặc dù trước đó tiên đế chưa động phòng hoa chúc với Tiêu Ngự đã băng hà rồi, nhưng nàng quả thật đã gả cho người khác, là một quả phụ thượng phu chết! Mà Tiêu gia lớn như vậy, Tiêu Ngọc Chi mới là đích nữ duy nhất chưa gả đi, cho nên Hậu vị mới là của nàng ta.

Tiêu Ngọc Chi không tiếp tục hỏi tiếp.

Nàng ta có ngốc, cũng biết là nghĩ sai rồi, nếu mình tiếp tục hỏi, sẽ càng mất mặt.

Công Công lại ngẫm hiểu, mỉm cười đáp lời: "Hoàng Hậu mà Hoàng Thượng muốn cưới vẫn chỉ có một mình Lục cô nương Tiêu gia, đương nhiên sẽ không làm." Hắn chấp tay với Tiêu Ngự: "Chúc mừng quý nhân."

Tiêu Ngự nhìn bọn họ bùng từng mâm vào gian phía Tây, nhất thời chật chội, nếu không phải chỗ của Tiêu Ngự tương đối rộng, sợ là không chứa đủ.

Mà Tiêu Ngọc Chi đứng y tại chỗ sững sờ một hồi lâu, sắc mặt trắng xanh vội vàng rời đi, không nói câu từ biệt với Tiêu Ngự.

"Cô nương, cái này... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Xuân Trà ở bên người nàng nhẹ nhàng nói thầm, đầu óc Nguyên ma ma và Xuân Trà mơ hồ, nhưng vừa nãy Công Công nói rất rõ ràng, Tân Đế muốn lập cô nương bọn họ làm Hậu.

Thật vất vả thoát thân từ trong cung, chẳng lẽ lại muốn cuốn vào?

Tiêu Ngự không nói gì, nghĩ một hồi, liền vội vã đi tìm phụ thân.

Tiêu Hoài đang ở phòng trước, nói chuyện với Hà Triều Ân.

Tiêu Hoài uy nghiêm trầm ổn, toàn thân là khí khái nam tử, mà Hà Triều Ân bên cạnh, mặc một bộ cung phục tím, thân hình thon dài thanh tú, bộ dáng bạch diện thư sinh nho nhã, chính diện mang ý cười, chúc mừng Tiêu Hoài.

Nhưng trên mặt Tiêu Hoài không có một chút vui mừng. Hôm qua đúng lúc biết được suy nghĩ của Tiết Tặc, ông cả đêm không ngủ, nghĩ đối sách, không ngờ hôm nay ban thưởng đã đưa đến phủ, còn có từ Hà Triều Ân tự mình đưa tới, nhất thời khiến ông trở tay không kịp, không có chút sức chống đỡ nào.

Tiêu Hoài nhàn nhạt nói: "Hoàng Thượng nên biết chuyện của nữ nhi, nàng là thê tử Triệu Dục, tước vị Hoàng Hậu này, sợ là không thích hợp lắm..."

Hà Triều Ân thường thức Tiêu Hoài, biết tính tình ông đi thẳng về thẳng, cũng không vòng vo, nói thẳng: "Hoàng Thượng tất nhiên sẽ hiểu, nhưng do biết được, vẫn muốn lập nữ nhi yêu quý của Tiêu đại nhân làm Hậu, có thể thấy được Hoàng Thượng thật sự thưởng thức Tiêu Lục cô nương đấy."

Tiêu Hoài cảm thấy tức giận. Ông chỗ nào không biết, chẳng qua là muốn mượn tước vị Hoàng Hậu và thanh danh của Tiêu gia ở Tân Thành, có thể trợ giúp y sớm thu nạp dân tâm.

Thấy sắc mặt Tiêu Hoài tái xanh, Hà Triều Ân lại nói: "Hoàng Thượng tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, cả ngày chỉ nghĩ đến trị quốc, cùng nghiên cứu binh pháp, bây giờ đang cơ cũng đã nhiều ngày rồi, hậu cung vẫn chưa phát huy tác dụng, nếu Tiêu Lục cô nương tiến cung, thì có thể độc chiếm thịnh sủng."

Hoàng vị của Tân Đế là danh bất chính, ngôn bất thuận, xuất thân lại thấp, tính tình tàn bạo, nhưng sau khi ngồi lên long y, một số phi tử trước kia của Triệu Dục, y lại không động vào ai, thường toàn bộ cho thủ hạ.

Đã như thế, Tiêu Hoài vừa nghĩ tới bộ dáng Tân Đế, rõ ràng nếu nữ nhi của ông tiến cung, tuyệt đối không phải là đối thủ của y. Sợ là phải bị y ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn!

Tiêu Hoài trầm mặt, không nói gì.

Hà Triều Ân dùng lời ngon ngọt dỗ dành, hết sức kiên nhẫn. Lại nói thêm một ít chuyện, muốn Hộ Quốc Công biết, Hoàng Thượng không phải là sai lang hồ báo, không có gì đáng lo lắng, lại nghe bên ngoài truyền đến một số động tĩnh.

Là Tiêu Ngự bước vào.

Hà Triều Ân vội vàng đứng dậy, hành lễ với Tiêu Ngự, thanh âm thanh nhuận nói: "Tiêu Lục cô nương."

Dựa vào phẩm cấp và thân phận của Hà Triều Ân, hoàn toàn không cần hành lễ với Tiêu Ngự, nhưng vị này trước mặt, ngày sau là Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ, lúc này mới nhún nhường mấy phần.

Tiêu Ngự nhìn bề ngoài của hắn, liền biết hắn chính là người tín nhiệm nhất bên cạnh Tân Đế hoạn thần Hà Triều Ân. Nhưng nàng không nghĩ tới, lại là nam tử trẻ tuổi bộ dáng thư sinh nhã nhặn. Tiêu Ngự khẽ vuốt cằm: "Hà Công Công."

Tiêu Hoài lại cùng Hà Triều Ân nói chuyện một hồi, do tâm tình Tiêu Hoài không tốt, lúc nói chuyện cũng hơi có lạnh nhạt, đợi tiễn hắn rời đi, Tiêu Hoài mới gặp riêng Tiêu Ngự.

Nàng nhìn không được hỏi: "Phụ thân, hôm qua người đã biết, đúng hay không?"

Đêm qua nàng nghĩ không ra chuyện khiến phụ thân ưu phiền, bây giờ đã rất rõ ràng. Phụ thân nàng mặc dù quy thuận Tân Đế, đó là vì bảo trụ tính mệnh người cả nhà, sao lại bằng lòng để nàng gả cho một người thô kệch dân dã mưu triều oán vị? Trong nội tâm nàng cũng không bằng lòng. Cùng là Hoàng Hậu, gả cho biểu ca Triệu Dục thanh mai trúc mã hoàn toàn khác biệt.

"Niên Niên, con đừng lo lắng, phụ thân sẽ thay con nghĩ biện pháp."

Tiêu Ngự ngăn người, nhìn về phía ông, há to miệng lẩm bẩm nói: "Phụ thân..." Ông có thể có biện pháp nào? Thật chẳng lẽ vì nàng, mà liên lụy toàn bộ phủ Hộ Quốc Công sao?

Nàng tự hỏi mình là một người ích kỷ sợ chết, qua nhiều người như vậy, tự nhiên là muốn sống, thế nhưng vì nàng mà hại thân nhân, vậy nàng tuyệt đối không làm được.

Tiêu Hoài nói: "Sẽ có biện pháp, để ta suy nghĩ kĩ lại."

Niên Niên, phụ thân sẽ có biện pháp.

Ông tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn nữ nhi của mình rơi vào miệng hổ.

...

Tiêu Ngọc Chi ở trong phòng khóc sưng cả hai mắt, vùi vào ngực Liễu thị, thở không ra hơi kêu gào với mẫu thân. Liễu thị cau mày an ủi nàng ta.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, thay đổi rất nhanh, đừng nói là tiểu cô nương Tiêu Ngọc Chi này, dù là bà ta, trong lòng cũng chưa kịp phản ứng. Bà ta cũng không có cách nào tiếp nhận kết quả này.

Nhưng hôm nay Hà Triều Ân tự mình đến, giọng trống khua chiêng đem người đưa đồ Hoàng Thượng ban thưởng đến Lâm Khê viện của Tiêu Ngự, nói cho Hoàng Hậu tương lai.

Trên dưới cả nhà, toàn bộ đều biết, lúc trước là bọn họ sai lầm, Tiêu Ngự là một quả phụ, Tân Đế cũng không thèm để ý. Tiêu Ngự là trưởng nữ đích tôn, kể từ đó, tước vị Hoàng Hậu làm sao đến phiên Ngũ cô nương tam phòng Tiêu Ngọc Chi chứ?

Liễu thị lẳng lặng nghĩ một hồi, chờ đến khi Tiêu Ngọc Chi khóc đủ rồi, mới thay nàng ta rửa mặt. Tiêu Ngọc Chi nức nở, vành mắt ửng đỏ ngập ngừng nói: "Mẫu thân, bây giờ ta nên làm gì?"

Nàng ta thật sự không còn mặt mũi nhìn người! Mấy ngày nay nàng ta tuyên cáo bốn phía nàng ta sắp làm Hoàng Hậu, nhưng hôm nay Hoàng Thượng muốn cưới lại không phải là nàng ta, mà là Tiêu Ngự. Nàng ta không dám đương nổi tước vị Hoàng Hậu, ngày sau làm sao còn có thể ra ngoài gặp người?

Liễu thị nói: "Mất mặt là chuyện nhỏ, dưới mắt con còn có một chuyện cần hoàn thành."

Tiêu Ngọc Chi lau nước mắt, sững sờ hỏi: "Là gì?"

Liễu thị nhìn xung quanh phòng Tiêu Ngọc Chi, cách bài biện trong phòng lộn xộn hơn so với lúc trước nhiều lắm, những báu vật quý giá, đều là đồ vật ngự tứ. Bà ta cúi đầu nhìn nàng ta nói: "Con phải nhanh chóng đem những đồ vật ngự tứ này trả cho Lục muội muội."

"Mẫu thân, ta không muốn." Tiêu Ngọc Chi lập tức cự tuyệt.

Thanh âm Liễu thị nghiêm khắc hơn: "Nghe lời." Thấy Tiêu Ngọc Chi an phận rồi, mới từ từ nói: "Và lại con phải tự mình đi, coi như không có chuyện lúc trước, thoải mái đem đồ vật trả lại, nói vui vẻ một chút."

Muốn nàng ta đi chúc mừng Tiêu Ngự, đó là một ngàn một vạn cái không bằng lòng đấy.

Thế nhưng Tiêu Ngọc Chi cũng chưa quá mức kiêu căng, hiểu được việc này không phải là chuyện nhỏ, liền bắt đầu đi nhìn nha hoàn thu dọn đồ đạc. Nàng ta giương một cặp mắt đỏ hoe mà nhìn, cắn môi, có chút không nỡ. Đợi đến khi nhìn thấy nha hoàn Hoàng Hoa, Lê Anh lấy cung trang từ chiếc trục tròn bằng gỗ ra khỏi cửa tủ, mới bỗng nhiên đứng dậy đi qua, một mực cúi cung trang lại, nói: "Không được, cái này không được..."

Đây là bộ y phục nàng ta thích nhất.

Nha hoàn khó xử nhìn về phía Liễu thị.

Liễu thị cảm thán một tiếng, đi qua nhìn Tiêu Ngọc Chi nói: "Y phục này vốn là Hoàng Thượng ban cho Lục muội muội, Ngọc Chi, nghe lời mẫu thân, buông tay..." Nhìn thấy nữ nhi còn chưa chịu buông tay, nước mắt lưng tròng nhìn mình lắc đầu nói không muốn, Liễu thị mới vừa ngoan tâm, rút bộ cung trang từ trong tay Tiêu Ngọc Chi, nói với nha hoàn: "Thu lại. Cùng nhau đưa đến Lâm Khê viện."

Tiêu Ngọc Chi rốt cục nhìn không được, oa một tiếng khóc lên, tê tâm liệt phế.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Rất nhanh Tiêu Ngọc Chi đã đi tới Lâm Khê viện, mang theo cả đồ vật được Hoàng Thượng ngự tứ lúc trước. Khoác một chiếc áo choàng đỏ lam bằng da sóc thêu hoa, bên trong là một thân hồng với đường viền kim tuyến sắc, bộ dáng tự nhiên hào phóng, nàng ta nói với Tiêu Ngự: "Vật này ta trả lại chủ cũ, đây là danh sách, nếu như Lục muội muội còn lo lắng, có thể kiểm tra lại từng thứ một."

Vừa nói vừa để nha hoàn mang danh sách cho Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự cũng không hề để ý những vật này, nhưng hiện giờ người Tân Đế kia muốn lấy là nàng, những đồ vật này nàng cũng không tiện nói cứ thế tặng cho Tiêu Ngọc Chi. Dù cho nàng không thích, vẫn phải đặt ở Lâm Khê viện.

Xuân Hiểu nhận danh sách được đưa tới, Tiêu Ngự không nhìn, chỉ nhìn bộ dáng Tiêu Ngọc Chi trước mắt, biết rằng nhất định là Tam thẩm thẩm nhà nàng đã khuyên bảo nàng ta kỹ càng một phen. Mặc dù Tiêu Ngự không thích Tiêu Ngọc Chi lắm, nhưng đối với chuyện này, cũng cảm thấy Tiêu Ngọc Chi thật sự xui xẻo, ai mà ngờ được, nam tử xuất thân từ nơi thôn quê kia, phớt lờ thế tục như vậy, lại lờ đi bao nhiêu cô nương chưa xuất giá như thế, hết lần này lượt khác muốn lấy một quả phụ như nàng.

Thật là chỉ có trang hán tử làm nông mới có thể không câu nệ thế tục như vậy.

Tiêu Ngự nói: "Không cần đâu, ta tất nhiên tin tưởng Ngũ tỷ tỷ."

Tiêu Ngọc Chi trong lòng vô cùng buồn bực, nhưng lại không thể thể hiện ra, chỉ nghe lời của mẫu thân, thấp giọng nói một câu: "Chúc mừng Lục muội muội..." Đế Vương tuổi mới tuổi trẻ tài cao như vậy, lại muốn cưới nàng.

Câu chúc mừng này, thật sự là bất đắc dĩ.

Hiện tại Tiêu Ngự vốn không hề có thời gian dây dưa gì với Tiêu Ngọc Chi, nàng ta vừa chủ động mang vật được ngự tứ tới, còn chúc mừng, theo như tính tình của nàng ta, có thể làm được đến trình độ như vậy, thật là không dễ dàng gì.

Tiêu Ngọc Chi vốn cũng không muốn tới gặp Tiêu Ngự, nàng ta rất không thích nhìn thấy bộ dáng đắc ý của Tiêu Ngự, nhưng mẫu thân muốn nàng ta tới, nàng ta không thể không tới, hôm nay đã đưa đồ đến, lời nên nói cũng đã nói, Tiêu Ngọc Chi liền cúi mặt rời đi.

Người đi rồi, Tiêu Ngự lẳng lặng ngồi trên sàng lụa, chân mày khẽ cau lại.

Nguyên mama hiểu được nguyên do nàng ưu sầu, nếu như đây là Triệu Dục, một nam tử thanh lịch nho nhã, lại là biểu huynh thanh mai trúc mã với cô nương nhà bà, tất nhiên là rất xứng đôi, nhưng trước mắt Tân Đế chính là một kẻ nhà quê lỗ mãng xuất thân từ tiện, thô thiển vô cùng, cho dù mang thân phận cử tử chí tôn, cũng làm sao có thể lọt được vào mắt cô nương nhà bà?

Hơn nữa thân phận lại đặt ở nơi ấy, nếu vào cung, không thể không khúm núm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Nguyên mama nhỏ giọng an ủi: "Quốc Công gia nói có biện pháp, ắt hẳn có thể nghĩ ra được sách lược vẹn toàn, cô nương hãy yên tâm."

Chuyện mà nàng tạm thời có thể yên tâm, chính là khi đó bị nhốt trong hoàng cung, nàng cũng biết được phụ thân nhất định có thể cứu nàng ra ngoài. Nhưng hiện tại chuyện này... Đã phát triển đến tình cảnh này, không có khả năng có thể khiến Tiết Tặc kia thu hồi thánh chỉ. Là Tân Đế, vốn bây giờ là thời điểm đề lập uy, nếu ngay cả thánh chỉ cũng có thể dễ dàng thu lại, vậy làm sao có thể củng cố hoàng quyền đây?

Nhưng nếu kháng chỉ...

Lông mi Tiêu Ngự khẽ run rẩy.

Nàng thực sự đã từng nghe nói, lúc trước những trung thần Đại Ngự không tuân phục Tân Đế, phải chịu kết quả thế thảm thế nào.

....

Hôm nay Hà Triều Ân vừa đi, toàn bộ mọi người đều yên lặng, sắc mặt không có chút vui mừng nào. Tiêu Hoài cau mày lo lắng, đang suy nghĩ biện

pháp, Tiêu Khôi Châu không nhịn được nói: "Tiết Tặc kia xem Niên Niên nhà chúng ta là gì chứ, nói cưới liền cưới sao? Niên Niên là muối muối ruột thịt của con, con không thể nhìn nó nhảy vào hố lửa, vị trí Hoàng Hậu này Niên Niên không thể làm, nếu như Tiết Tặc kia ép buộc, cùng lắm thì lười rách cá chết!"

Đường thị nhẹ nhàng kéo góc áo của hần, thấp giọng khuyên nhủ: "Phu quân chớ xúc động."

Đường thị cũng thích tiểu cô tử (cô em chồng) Tiêu Ngư, nếu như không có hài tử trong bụng này, nàng ta sẽ cùng tìm chết với Tiêu Khôi Châu, đều là cam tâm tình nguyện. Chỉ là hiện tại trong bụng là hài tử thật vất vả mới có được, trong lòng nàng ta có chút dao động. Nếu có cách nào vẹn toàn đôi bên thật là tốt.

Tiêu Hoài nhàn nhạt nói: "Được rồi, chuyện này ta tự có biện pháp, các con đi về trước đi."

Trong lòng Tiêu Khôi Châu cảm giận, nhưng cũng biết phụ thân thương yêu muối muối, sẽ không thể nào nhìn nàng chịu uất ức. Hần luôn nghe theo lời của phụ thân, cũng không nhiều lời, dẫn thể từ Đường thị rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hoài và La thị. La thị lẳng lặng đứng bên cạnh Tiêu Hoài, thấy nước trà của ông đã lạnh, liền muốn giúp ông đổi một chén trà nóng. Khi bà đưa tay ra, Tiêu Hoài mở miệng nói: "... Ta dự định ngày mai sẽ đưa Niên Niên ra khỏi Tấn Thành."

La thị tuy là người phụ nữ trong gia đình, nhưng cũng hiểu đây là ý gì. Bà cũng không quá kinh ngạc, tiếp tục cầm chén trà lên, nói: "Cho dù Quốc Công gia đưa ra quyết định gì, thiếp thân cũng sẽ ủng hộ Quốc Công gia."

...

"Ý phụ thân là..." Tiêu Ngư không nghĩ rằng phụ thân sẽ đưa ra quyết định nhanh như vậy, nàng ngẩng đầu nhìn phụ thân, đôi mắt mở to nói, "Nhưng nếu như con đi rồi, mọi người phải làm sao bây giờ? Chỉ bằng chúng ta cùng nhau..."

"Niên Niên."

Tiêu Hoài gọi nàng một tiếng, chậm rãi nói: "Ta đã nhận lời mẫu thân con, sẽ che chở cho con cả đời."

Trước khi mẫu thân nàng qua đời vì bệnh tật, điều bà không yên tâm nhất chính là nàng. Bởi vì nàng vừa mới sinh ra đã ốm yếu, mấy lần thiếu chút nữa đã không sống được, về sau khó khăn mà lớn lên, cuối cùng cũng không ốm yếu như vậy nữa, lại càng được cưng chiều vô cùng.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tiêu Ngư đầy mâu thuẫn.

Sau đó lại nghe phụ thân nói: "Hôm nay con sắp xếp đồ đạc một chút, mang theo Nguyên mama và hai nha hoàn của con, trên đường đi sẽ chăm sóc tốt cho con. Sáng sớm ngày mai, phụ thân sẽ bố trí xe ngựa đưa con ra khỏi thành..."

Lại nói với cô chuyện Vệ Đường.

"... Mấy năm nay, mặc dù Vệ Đường chưa bao giờ trở về Tấn Thành, nhưng vẫn ngậm thù từ qua lại với phụ thân, phụ thân sẽ đưa con đi Phạm Dương, sau này Vệ Đường sẽ che chở cho con. Về phần sau này, con gả cho hần tất nhiên là tốt nhất, nếu không bằng lòng, hần là anh cả của con, con không cần khiến bản thân chịu khổ."

Tiêu Hoài tin vào nhân phẩm của Vệ Đường, là đứa trẻ từ nhỏ lớn lên từ dưới gối mình, phẩm hạnh như thế nào, đối xử với con gái của ông như thế nào, ông đều hiểu rõ.

Cuối cùng Tiêu Hoài nói: "Niên Niên, bất kể sau này có xảy ra chuyện gì, cũng không được trở về Tấn Thành nữa."

Chờ sau khi Tiêu Hoài đi, Tiêu Ngư liền cứng ngắc đứng tại chỗ, không biết nên làm gì. Nguyên mama và Xuân Hiểu Xuân Trà, biết trong lòng cô nương nhà mình đang hỗn loạn, cũng không tiến đến quấy rầy, chỉ làm theo ý của Quốc Công gia, đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị sáng mai lên đường.

Cả đêm, Tiêu Ngư không thể nào ngủ ngon được, chưa tới giờ Mão ngày hôm sau đã rời giường.

Nguyên Mama hầu hạ nàng mặc y phục, khoác chiếc áo choàng có mũ trùm đầu lên giúp nàng.

Tiêu Ngư nhìn động tác bận rộn nhanh nhẹn của Nguyên mama, liền hỏi: "Phụ thân đã dậy rồi sao?"

Nguyên Mama gật đầu: "Đầy tớ bên phía Quốc Công gia tới chuyển lời, sáng sớm Quốc Công gia đã thức dậy, xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong, sẽ chờ cô nương ra cửa."

Hôm nay Tiêu Ngư ra ngoài vì đi dâng hương ở Nguyên Hoa tự ở ngoài thành, sẽ không khiến cho bất kỳ kẻ nào hoài nghi. Hơn nữa cũng không có ai dám đắc tội với phủ Hộ Quốc Công, kiểm tra xe ngựa của người nhà Tiêu gia.

Sau khi thu dọn xong, Tiêu Ngư đi đến Tiền viện.

Sắc trời còn rất sớm. Xa xa, đã thấy phụ thân đứng ở đằng kia. Ông mặc một chiếc áo trực chuyết viên lĩnh (cổ tròn), trầm ổn bình thản, như ngọn núi cao ngất. Bên cạnh là một chiếc xe ngựa có nóc bằng phẳng sơn đen, mà người phu xe kia, chính là thủ hạ mà phụ thân tin nhiệm nhất.

(Áo trực chuyết: Áo của chư Tăng chấp vá hay nối liền áo lót và quần, trên dưới thành một)

Nhưng để hấn hộ tống mình... Tiêu Ngu hoảng hốt nhìn một lát, thấy phụ thân ngẩng đầu nhìn qua bên này, nàng mới đi tới.

Tiêu Hoài nhìn nữ nhi trước mặt, nói: "Tình huống đặc biệt, chỉ có một mình phụ thân tới tiễn con."

Nước mắt Tiêu Ngu lập tức trào dâng, nhào vào lồng ngực ông: "Phụ thân."

Tiêu Hoài cũng rất lo lắng, ông vẫn cho là mình có đủ khả năng bảo vệ nàng, nhưng đến hôm nay, vẫn xảy ra sự tình ngoài ý muốn khiến ông bất lực. Tiêu Hoài đưa tay khẽ vuốt ve lưng nữ nhi, dịu dàng nói: "Được rồi, đừng khóc."

Ông cúi đầu, dùng ngón tay thô ráp xoa xoa nước mắt của nàng, im lặng không nói gì.

Sau đó đưa tay lên thay nàng trùm mũ áo choàng lên, che đi gió lạnh, sau đó mới tiễn nàng lên xe ngựa.

Tiêu Hoài cũng không phải là một người thiếu quyết đoán, thấy nữ nhi không muốn, tự mình nhẫn tâm ra lệnh cho phu xe điều khiển xe ngựa rời đi.

Ông đứng ngoài cửa, nhìn xe ngựa dần dần đi xa, qua một lúc lâu, mới chợt phản ứng kịp, cưỡi ngựa, đuổi theo hướng xe ngựa đã đi xa.

Tiêu Hoài cưỡi ngựa đến trên tầng cổng thành.

Ông đứng phía trên, gió lạnh thổi lạnh đến thấu xương, tận mắt nhìn cho đến khi xe ngựa thuận lợi ra khỏi cổng thành.

Ở trên tầng cổng thành nhìn một lúc lâu, Tiêu Hoài mới quay trở lại phủ Hộ Quốc Công.

Đến cửa, Tiêu Hoài còn chưa kịp xuống ngựa, đã thấy có một bóng người đứng ở đó.

Chính là La thị.

La thị đi tới bên cạnh ngựa của Tiêu Hoài, nhìn ông xoay người xuống ngựa, liền dẫn dò đầy tớ bên cạnh dẫn ngựa đi. Gương mặt bà dịu dàng khéo léo, quan tâm nói: "Quốc Công gia còn chưa dùng bữa sáng. Thiếp thân đã hâm nóng lại giúp người, đều là thức ăn người thích ăn nhất, người cùng thiếp thân vào trong dùng bữa sáng thôi."

Tiêu Hoài nhìn bà một cái.

Khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú, diện mạo dịu dàng trước sau như một... ông chợt mở miệng, nhẹ giọng nói một câu: "Niên Niên đã ra khỏi thành rồi."

La thị gật đầu vâng một tiếng, rồi sau đó đôi mắt nhìn về phía Tiêu Hoài, mỉm cười nói với ông: "Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, thiếp thân đều vẫn sẽ ở bên cạnh hầu hạ Quốc Công gia, sống chết cùng người."

Tiêu Hoài cũng không phải là người dễ tâm đến những chuyện nhi nữ tình trường, huống chi ông sớm đã qua cái tuổi này. Nhưng vào lúc nghe thấy La thị nói những lời kia, trong lòng lại có chút xúc động. Bà gả cho ông, đa phần thời gian ông đều ở trên chiến trường, bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng đã nhiều năm như vậy, bà ngay cả một đứa con cũng không có, lại chưa bao giờ có một câu oán hận.

Tiêu Hoài khẽ vuốt cằm.

Đến lúc Tiêu Hoài sắp sửa đi vào cùng La thị, chợt nghe sau lưng truyền đến một hồi tiếng xe ngựa. Thân hình cao lớn của Tiêu Hoài nhất thời đứng yên tại chỗ, La Thị cũng nhìn về phía sau, kinh ngạc khẽ gọi ông một tiếng: "Quốc Công gia..."

Tiêu Hoài xoay người đi xem, từ từ xem.

Bánh xe lộc cộc, chỉ thấy chiếc xe ngựa sơn đen dần dần tiến lại gần, phu xe chính là thủ hạ Đông Tín đã đi theo ông vào sinh ra từ mười mấy năm. Xe ngựa từ từ dừng lại trước cửa phủ Hộ Quốc Công, một lát sau, một bàn tay từ trong xe vươn ra, nhẹ nhàng vén màn xe lên.

Một bóng dáng nhỏ nhắn khoác áo choàng từ phía trên đi xuống.

Chậm rãi đi đến trước mặt ông.

Bàn tay nhỏ bé trắng thuần nhẹ nhàng kéo mũ đội trên đầu xuống, nhất thời lộ ra gương mặt xinh đẹp thuần khiết như hoa hải đường. Đôi mắt linh động của Tiêu Ngu lẳng lặng nhìn phụ thân trước mặt, ánh mắt hàm chứa ý cười trong trẻo, chậm rãi, lại nghiêm túc nói: "Phụ thân, nữ nhi quyết định, nữ nhi nguyện ý vào cung."

...

Bên trong Ngự Thư phòng, Tân Đế trẻ tuổi phê duyệt xong tấu chương, tùy tiện ném sang bên cạnh. Chữ viết rồng bay phượng múa, viết có phần ầu, đều từ nhỏ đã tập viết, lại hoàn toàn khác biệt với nét chữ khéo léo đẹp mắt của con em thế gia, có cảm giác rất thẳng thắn, hào phóng.

Hà Triều Ân lẳng lẳng tiến đến, sắp xếp lại tấu chương gọn gàng, nhìn mặt mày Hoàng Thượng có chút buồn bực, mới nhỏ giọng nói: "Đã một canh giờ rồi, Hoàng Thượng nên nghỉ một chút đi?"

Cầm bảo màu đen thêu hình rồng vàng cũng không che dấu được thân hình cường tráng của nam tử trẻ tuổi, Đế Vương trẻ tuổi mặt mày sắc sảo khôi ngô, nhìn về phía Hà Triều Ân, nói: "Vừa nãy ngươi muốn nói chuyện gì với trẫm?"

Hà Triều Ân kính cẩn đáp lời: "Lưu Đại Nhân bên Khâm Thiên Giám nói, mồng ba tháng sáu năm sau, mười sáu tháng tám, mồng tám tháng mười một, đều là ngày hoàng đạo thích hợp để cưới gả..."

Đế Vương thành thân, đương nhiên là một chuyện đại sự.

Thấy Hoàng Thượng mãi không nói gì, Hà Triều Ân ngược mắt nhìn lên, thấy mày kiếm Đế Vương thoáng nhíu lại, đôi mắt đen hơi trầm xuống, chậm rãi nói: "Vậy tháng giêng thì sao... Tháng giêng có thể có ngày cưới không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thô ráp

Editor: Maria Nyoko

Thánh chỉ của Tân đế rất nhanh đã đến phủ Hộ Quốc Công, chính thức định hôn kỳ, ngày đón dâu vào hai mươi tám tháng giêng, nghe nói là ngày hoàng đạo gần đây nhất rất may mắn, vạn sự giai nghi. (mọi sự đều thích hợp)

Tiêu Ngự quỳ trên mặt đất, sau khi nghe xong, mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn phụ thân trước mặt lưng thẳng tắp, phụ thân tiếp chỉ, không nhanh không chậm nói một tiếng: "Tạ chủ long ân."

Sau khi lĩnh chỉ, Xuân Hiểu mới đỡ nàng lên.

Khuôn mặt Tiêu Ngự nhỏ nhắn trắng như tuyết, có chút hoảng hốt.

Hiện nay đã cuối tháng chạp, hôn kỳ chỉ cách một tháng... Quá nhanh

Nàng quyết định là thật, thế nhưng không nghĩ sẽ thành thân nhanh như vậy. Tiêu Ngự thoáng nhíu mày, ngày trước nàng mới vừa cập kê liền gả cho Triệu Dục làm Hậu, nhưng hôn lễ của nàng cùng Triệu Dục, lúc nàng mười tuổi đính hôn cũng đã bắt đầu chuẩn bị. Chuẩn bị ròng rã bốn năm, mới cho nàng một đại hôn trọng thể chưa từng có, mà Tiết Tặc này, lại vội vàng hạ chỉ, sau một tháng muốn cưới nàng.

Thật là khinh người quá đáng!

Đừng nói là quý nữ thế gia, bách tính bình thường, hôn lễ này cũng không có vội vàng như vậy.

Tân đế này... Quả nhiên là người ngang ngược vô tri!

Tiêu Ngự theo phụ hân trở về, Tiêu Hoài ngồi tại chủ vị, nhìn thoáng qua nữ nhi. Hôm đó hấn vô kế khả thi, mới nghĩ đến tiền nữ nhi đi, cho dù ngày sau Tiêu gia gặp phải chuyện gì, đều là tất nhiên, dù sao thời điểm Đại Ngụy vong quốc, Tiêu gia sớm nên đi theo đền nợ nước, mà không phải kéo dài hơi tàn, đến giờ này ngày này.

Chỉ là Tiêu Ngự đi mà quay lại, đối với Tiêu Hoài chấn kinh lớn hơn...

Lúc này liền nghe Tiêu Khôi Châu phần nộ nắm tay nói: "Vội vàng như thế, Tiết tặc quá không nhìn Phủ hộ quốc công chúng ta ở trong mắt!"

Lúc trước kiên nhẫn chờ Tiêu gia quy thuận, thành ý mười phần, cũng bắt quá là nhìn trúng danh vọng Tiêu gia trong dân Đại Ngụy, bây giờ quy thuận, bán tính liên lộ ra. Bây giờ như vậy, ngày sau không chừng sẽ đối phó Tiêu gia bọn họ như thế nào đây. Tiêu Khôi Châu tức giận, nhưng hết lần này tới lần khác tân đế bây giờ dần dần ổn định triều cục, hấn hoàn toàn không có cách nào.

Tiêu Hoài không thích ồn ào, đuổi đám người Tiêu Khôi Châu, chỉ gọi Tiêu Ngự đi thư phòng.

Tiêu Ngự đi theo phụ thân tiến vào thư phòng.

Thư phòng Tiêu Hoài trang trí phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, ngồi về hướng Nam xoay mặt phía bắc, không có gì ngoài hai hàng giá sách gỗ lim điêu khắc bằng từng bách, trên tường phía nam còn treo một thanh cung, gọi là Long Thiệt, lúc trước Tiêu Hoài dùng cây cung này đã cứu Hi Hòa Đế một mạng. Góc tường trên kệ để một cây thiết thương, đầu thương sáng loáng. Đây là tổ tiên Tiêu gia truyền thừa, Tiêu Hoài ngày ngày lau.

Tiêu Hoài đi tới, đưa tay vỗ về nhẹ nhẹ cái cán thiết thương kia, sau đó nhìn về phía Tiêu Ngự: "Niên Niên, con đã nghĩ thông suốt?"

Tiêu Ngự biết tình tình phụ thân, mạnh mẽ vang dội, chỉ là chuyện có quan hệ đến nàng, có chút lo trước lo sau.

Thánh chỉ kia khiến Tiêu Ngự chấn động rất lớn, nhưng nhìn đến phụ thân đứng thẳng tưng thế oai hùng trước mặt, Tiêu Ngự không có nửa phần do dự, mỉm cười nói: "Dạ, tuy nữ nhi là nữ lưu, nhưng cũng là nhi nữ Tiêu gia, quả quyết không thể bảo vệ mệnh mà liên lụy toàn bộ Tiêu gia. Nếu Tiết Tặc đã muốn cưới con, con vào cung là được.... Nếu có thể giúp đỡ Tiêu gia một số việc, cũng là một chuyện tốt."

Bây giờ Tiêu gia quy thuận, nhìn như vinh sủng, ngay cả vị trí Hoàng Hậu đều cho Tiêu gia, bất quá là làm cho người bên ngoài nhìn. Ngày sau nếu không có giá trị lợi dụng, tất nhiên Tiết Chiến sẽ nghĩ biện pháp diệt Tiêu gia. Từ xưa Đế Vương đa nghi, sao có thể an tâm trọng dụng trung thần tiền triều. Mặc dù là như thế, Tiêu gia bọn họ cũng không có cách nào.

Nhưng nếu nàng tiền cung, chuyện này... Có thể sẽ xoay chuyển?

Tiêu Hoài tung hoành sa trường mấy chục năm, đánh đâu thắng đó, chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày kia cũng sẽ rơi vào kết cục này, Tiêu gia lớn như vậy, lại cần hi sinh một đứa nữ nhi, mới có thể đổi lấy thái bình.

Hắn nắm thật chặt thiết thương, nói: "Phụ thân không thể đáp ứng."

Nếu là giờ phút này Tiết Tặc trước mắt hắn, hắn nhất định chính tay đâm y!

"Phụ thân!"

Tiêu Ngự tiến lên một bước, nói, "Đây chỉ là kế sách tạm thời, ngài cũng biết, hiện tại chúng ta không có lựa chọn khác, nữ nhi vào cung trước tạm hoãn thế cục... Nữ nhi biết phụ thân không cam tâm, hầu hạ tần chủ, không phải là tác phong Tiêu gia chúng ta. Nữ nhi tin tưởng, luôn có một ngày, phụ thân sẽ cứu nữ nhi ra."

Như Tiêu Ngự chỉ là một khuê nữ, những chuyện quốc gia đại sự này, tự nhiên không có quan hệ gì với nàng. Chỉ là nghĩ đến hôm đó phụ thân thế mà có thể vì nàng làm như vậy, nàng không thể chỉ nghĩ đến mình. Hiện nay mặc dù triều cục đã định, nhưng hoàng vị tân đế danh bất chính, ngôn bất thuận, luôn luôn ngồi không vững. Trước dựa vào tình hình làm việc, sau đó mới có thể bàn bạc kỹ hơn.

Tiêu Ngự nhắc tay nắm lấy cánh tay phụ thân, nói tiếp: "Phụ thân biết, nếu hôm đó nữ nhi cứ đi thẳng như thế, cả đời này đều sẽ không vui vẻ. Ngài lưu ta lại, tiền thôi cùng Tiêu gia đi."

Tiêu Hoài chính là trung thần Đại Ngụy, từ lúc Tiết Chiến đăng cơ, trong lòng tự nhiên chờ đợi phục quốc, nhìn nữ nhi bảo bối của mình, đưa vào trong tay tặc nhân, trong lòng càng kích thích đầy ngập phần nộ. Hắn chậm rãi nói ra: "Niên Niên, phụ thân chắc chắn đón con về nhà."

Cuối cùng thuyết phục phụ thân, Tiêu Ngự gật đầu, cảm thấy thở dài một hơi.

...

Tiêu Ngự vào cung làm Hậu là một việc vui, dù sao thân phận Tiêu Ngự là quả phụ, lại còn có thể vào cung làm hoàng hậu, hoàn toàn quá mức ngoài dự liệu. Nữ quyền Phủ Hộ Quốc Công không dám chúc mừng trước mặt Tiêu Hoài, chỉ có thể tự mình tới chúc Tiêu Ngự. Dù sao Tiêu Ngự mỹ mạo, lại thông minh, tiền cung làm hậu, được tân đế sủng, cố gắng vì phủ Hộ Quốc Công bọn họ có thể khôi phục vinh hoa trước kia. Cũng không cần lại thời khắc khắc lo lắng rơi đầu.

Đều đi Lâm Khê viện chúc mừng, Liễu thị cũng muốn đi, Tiêu Ngọc Chi nghe mẫu thân còn muốn mang nàng đi, liền quay đầu làm bằm một câu: "Ta mới không đi."

Hôm đó nàng trả vật ngự tứ lại cho Tiêu Ngự, dù Tiêu Ngự chưa mở miệng chế nhạo, nhưng trong lòng khẳng định là cười nhạo nàng mấy trăm lần. Nàng mới không cần tiếp tục cho nàng ta chế giễu.

Tiêu Ngọc Chi vắn vắn mép váy, bất mãn nói: "Thật mất thể diện, các nàng sẽ châm biếm ta." Nói nữ quyền phủ Hộ Quốc Công.

Kỳ thật nữ quyền phủ Hộ Quốc Công đều có chừng mực, chỉ cảm thấy chuyện Tiêu Ngọc Chi hoàn toàn mất mặt, cũng sẽ không chế giễu bên ngoài, dù sao cùng là người Tiêu gia, Tiêu Ngọc Chi mất mặt, đối với Tiêu gia cũng không phải chuyện gì tốt. Bất quá cuối cùng vị trí Hoàng Hậu vẫn là Tiêu gia bọn họ, người bên ngoài cũng không dám chế cười bọn họ.

Về phần Tiêu Ngọc Chi, nàng tự biết chuyện này mất mặt đến cực điểm, chính là người bên ngoài không nói nàng, trong nội tâm nàng cũng sẽ suy nghĩ lung tung, luôn cảm thấy người ngày thường thân cận nàng, trong lòng không chừng cười nàng như thế nào đây.

Liễu thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Mấy ngày nữa chính là thời điểm ăn tết thăm người thân, chẳng lẽ lúc ấy ngươi cũng tự giam mình ở trong phòng không đi ra gặp người?"

Cái này...

Tiêu Ngọc Chi bĩu môi: "Mẫu thân..."

Liễu thị vội vàng cắt đứt nàng: "Dọn dẹp một chút, tranh thủ thời gian theo ta đi qua."

Tiêu Ngọc Chi trầm thấp "A" một tiếng, mới bắt đầu đi, tiến vào tịnh thất đổi một bộ y phục, gục mặt theo Liễu thị đi Lâm Khê viện của Tiêu Ngự.

...

Trong ồn ào các Lâm Khê viện tụ tập cả nhà nữ quyến, vây quanh hỏa lô, nhiệt nhiệt nháo nháo nói chuyện. Tiêu Ngự ngồi tại bên trên đôn thêu, hỏa lô vàng ấm chiếu vào trên mặt của nàng, làn da trắng nõn, phấn nhuận.

Tiêu Ngọc Chi cùng Liễu thị tới trễ nhất.

Liễu thị thấy nữ nhi không tỉnh nguyên, cố ý để Tiêu Ngọc Chi ngồi xuống bên cạnh Tiêu Ngự, Tiêu Ngọc Chi khóc không ra nước mắt, một mực gục mặt không tốt, đành phải chủ động mở miệng kêu một tiếng: "Lục muội muội."

Tiêu Ngự nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Trước đó vài ngày danh tiếng Tiêu Ngọc Chi cường thịnh, nữ quyến Tiêu gia mặc dù không dám chọc nàng, nhưng trong lòng ần ần vẫn còn có chút lo lắng, luôn cảm thấy Tiêu Ngọc Chi vào cung làm hậu sẽ hỏng việc, dù sao mấy trường bối đều là nhìn các nàng lớn lên, tính tình rõ ràng. Bây giờ là Tiêu Ngự, đối với Tiêu gia mà nói, ngược lại là việc vui.

Tiêu Ngự thông minh, dung mạo lại là tuyệt sắc hiếm thấy, tất nhiên tiến cung có thể được sủng. Tuy nói tân đế là hạng người lỗ mãng, mà dù sao thân phận tôn quý, lại là nam tử hương dã, thực chất bên trong trung hậu, có lẽ sẽ thương yêu tức phụ cũng không nói chính xác được.

Dù sao Tiêu Ngự tiến cung các nàng yên tâm

Nhưng mà Tiêu Ngự cũng không có cảm thấy có chỗ nào đáng giá chúc mừng, hôm nay trước mặt phụ thân nàng biểu hiện lạnh nhạt, đó là không muốn khiến phụ thân lo lắng, mà loại trường hợp này, thật đúng là nàng cười không nổi.

Tiêu Ngọc Chi càng không cần phải nói, lẳng lặng ngồi bên cạnh Tiêu Ngự, cũng không đáp lời.

Cuối cùng tân ra, có thể đi, Tiêu Ngọc Chi chuẩn bị cùng các nữ quyến ra ngoài, lại bị mẫu thân Liễu thị nhẹ nhàng đè bả vai xuống. Tiêu Ngọc Chi há to miệng nghi ngờ nói: "Mẫu thân..."

Liễu thị mỉm cười hướng về phía nàng nói: "Vừa rồi, ngươi không phải còn la hét muốn trò chuyện cùng Lục muội muội sao?"

Nàng nào có!

Tiêu Ngọc Chi muốn phản bác, nhưng nhìn đến ánh mắt Liễu thị liền không rõ, thế là đóng chặt miệng lại.

Đều đi hết sạch, Tiêu Ngọc Chi nghiêng đầu, lo lắng nhìn thoáng qua Tiêu Ngự, sợ Tiêu Ngự đơn độc cùng Tiêu Ngọc Chi cùng một chỗ, sẽ nháo ra chuyện gì, dù sao trước kia hai tỷ muội này không quá hợp, bây giờ lại trải qua sự tình vị trí hoàng hậu.

Tiêu Ngự lại khẽ cười về phía nàng, ra hiệu nàng yên tâm.

Tiêu Ngọc Chi lúng túng ngồi bên trên đôn thêu, cúi đầu mắt nhìn đồ án hoa mẫu đơn bên trên váy mình, chợt nhớ lại bộ cung trang thêu tinh xảo. Nhất thời liền có chút không vui.

Nàng nghiêng đầu nhìn Tiêu Ngự.

Vừa lúc gặp nàng yên tĩnh không nói, lông mi hiện ra nhàn nhạt vẻ buồn rầu. Bên mặt Tiêu Ngự tinh xảo, mi mắt thon dài, ngày thường vô cùng tốt, Tiêu Ngọc Chi không quá ưa thích nàng, luôn cảm thấy cái gì tốt đều cho nàng, thật sự là quá không công bằng.

Còn có hôm đó thấy tân đế... Là nam nhân tuấn mỹ như vậy.

Nghĩ tới điều gì, thế là Tiêu Ngọc Chi bỗng nhiên mở miệng, nói: "Lục muội muội có thể vào cung, đích thật là một việc vui, dung mạo người đẹp nhất, tất nhiên có thể được thịnh sủng."

Êm đẹp, làm sao bỗng nhiên liền khách sáo.

Tiêu Ngự ghé mắt nhìn nàng, liền nghe nàng nói tiếp: "Vị trí hoàng hậu, tự nhiên không tính ủy khuất Lục muội muội, bất quá tỷ tỷ thấy, tân đế kia..." Nói đến đây, Tiêu Ngọc Chi nhìn chung quanh, sau đó mới thận trọng tiến đến bên tai Tiêu Ngự, nhỏ giọng nói, "Ngày thường lưng hùm vai gấu, thực sự quá thô ráp, sợ là muốn ủy khuất Lục muội muội."

Tiêu Ngự sững sờ, nhìn con mắt Tiêu Ngọc Chi cười tủm tỉm, cảm thấy lộ bộ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch.

Không biết... A?

Chương 15: Sức lớn

Đương nhiên Tiêu Ngự biết Tiêu Ngọc Chi không thể tin, chỉ là trong lòng vẫn có chút chấn động.

Dù sao... Đó cũng là dựa vào sức mạnh của nam tử để đánh hạ giang sơn, sao nàng có thể khinh thường được?

Tiêu Ngọc Chi đi rồi, bọn nha hoàn mới thu dọn lò sưởi, nhưng Tiêu Ngự hơi nhú mảy. Tuy nói đời đời Tiêu gia bọn họ đều là võ tướng, có thể đến đời của phụ thân nàng, dĩ nhiên được tính là nho tướng (vị tướng có phong độ), một loại lưng hùm vai gấu rất thô ráp có chút không chịu nổi, mà còn chưa có tiếp xúc qua, bây giờ... Nàng lại được gả cho người như vậy.

Tiêu Ngự hít sâu một hơi, cũng không có suy nghĩ thêm gì nữa. Nàng cũng không phải là một người bi quan, chuyện đến nước này rồi dĩ nhiên nàng không có chỗ trống để lùi bước.

Giao thừa sắp tới, rất nhanh Tiêu Ngự cũng đã điều chỉnh được tâm tình của mình lại, đón ngày cuối cùng của năm ở tại phủ Hộ Quốc Công.

Bởi vì Tiêu gia muốn đưa Hoàng Hậu đi ra ngoài, lúc này tết đến thì phủ Hộ Quốc Công vẫn như cũ vẫn đông như trẩy hội, rất là nháo nhiet. Tiêu Ngự ở Tân Xuân một ngày, cũng giúp Triệu Dục đi thay một bộ y phục trắng trong màu bạc, khi mặc vào rất là xinh đẹp. Đến tết Thượng Nguyên, trong cung lại đưa tới cho nàng một cái mũ phượng cùng với khăn quàng vai (một phần trong lễ phục của phụ nữ quý tộc) để nàng mặc trong ngày đại hôn.

Trước kia Tiêu Ngự cho rằng, cái tên tân đế kia muốn nhanh thành thân với nàng, đại khái là không để phủ Hộ Quốc Công ở trong mắt, nhưng thời điểm nhận được bộ y phục cưới tinh xảo này, nàng cũng có chút thỏa mãn.

So với dự đoán của nàng thì đã tốt lắm rồi. Tiêu Ngự chỉ liếc mắt nhìn một cái, cũng không có ý định mặc thử, nhưng mà Nguyên ma ma đứng ở bên cạnh nàng nói: "Tiểu thư, nếu đồ đã đưa đến rồi thì trước hết người nên mặc thử một lần đi."

Nguyên ma ma cũng biết Tiêu Ngự oan ức với chuyện hôn sự này, thế nhưng đã không có chỗ trống để quay lại, nên chỉ có thể tuân lệnh mà nhận. Tiêu Ngự nhìn Nguyên ma ma một chút, rồi gật gật đầu, để Xuân Hiếu Xuân Minh giúp nàng thử y phục.

Thân hình Tiêu Ngự rất nhỏ nhắn xinh xắn, lại có chút nhanh nhẹn vui vẻ, bộ ngực vừa đủ. Mà bộ y phục tân nương này khi mặc vào người nàng thì thân hình cơ thể của nàng càng được phô bày ra nhìn rất đẹp.

Nguyên ma ma mỉm cười nói rằng: "Cái thắt lưng áo tân hôn được cắt xén rườm rà như vậy, nhưng eo của tiểu thư rất thon, cũng xem như là mặc rất vừa vặn..." Nguyên ma ma lại không nhịn được hít một tiếng, "Tiểu thư, cái váy này người mặc vào nhìn rất là đẹp."

Tiêu Ngự cười cười. Đẹp cũng chỉ là đẹp, nếu không được gả cho nam tử như thế thì càng tốt hơn.

Hôm nay là Thượng Nguyên, các cô nương trong phủ đều đi ra ngoài xem hoa đăng, tết nguyên tiêu năm ngoái nàng cùng đi với Triệu Dục.

Không nghĩ tới... Năm ngoái còn có một người đi cùng, năm nay lại không có.

Tâm trạng Tiêu Ngự có chút phiền muộn, tuy nói không có tình yêu nam nữ gì, dù sao từ nhỏ nàng và biểu ca cùng lớn lên, nhưng đến tuổi nàng cũng phải xuất giá, tuổi còn trẻ như vậy mà xuất giá sớm như thế. Mà năm nay, căn bản nàng cũng không có dự định đi ra ngoài, dù sao cũng không có người làm bạn, có thể nghĩ đến 28 tháng giêng, nàng liền tiến vào trong nơi cực kỳ nguy hiểm kia, cho dù đời này có cố gắng cách mấy cũng không thể nào trốn ra ngoài được nữa.

Vì vậy cũng chỉ có Tiêu Ngọc Chi và Tiêu Ngọc Cẩm bọn họ đi ra ngoài.

Tiêu Ngự khoác lên người một cái áo khoác thật dày, toàn bộ thân thể nàng đều được bao bọc bởi cái áo khoác, nhưng mà nàng cũng không muốn nhiều lời với Tiêu Ngọc Chi, dù sao mấy ngày nay cũng chỉ đi thăm người thân, nhưng mà ở trong mắt những trưởng bối kia dường như tất cả mọi người trong phủ Hộ Quốc Công đều không phục Tiêu Ngự.

Tiêu Ngọc Chi lại nghĩ tới những việc mà ngày ấy mình nói ở bên tai của Tiêu Ngự. Tuy rằng gần đến ngày thành thân, chắc Tiêu Ngự cũng sẽ nhìn thấy, nhưng trong lòng Tiêu Ngọc Chi vẫn đang còn ý muốn trút giận (kiểu trả thù) cho nên nàng ta muốn cho Tiêu Ngự thấp thỏm lo lắng một chút. Nhưng mà... Thật ra, tất cả những gì Tiêu Ngọc Chi làm cũng không có gì ác ý, đến lúc Tiêu Ngự thấy gương mặt đẹp trai của tân đế kia, cái đó còn không phải là niềm vui bất ngờ sao. Nói đến còn phải cảm tạ nàng ta ấy chứ.

Tiêu Ngọc Chi còn muốn đi đốt đèn hoa đăng nên lôi cả Tiêu Ngọc Cẩm cùng đi, tính tình Tiêu Ngọc Cẩm rất là dịu dàng, bao giờ cũng chiều theo ý các muội muội, Tiêu Ngọc Cẩm nhìn Tiêu Ngự một chút rồi nói: "Lục muội muội, hay chúng ta cùng đi dạo đi?"

Tiêu Ngự cũng không có hứng thú, liền nói một câu: "Không cần, tỷ đi cùng với Ngũ tỷ tỷ đi đi, muội muốn ở chỗ này một chút."

Trên mặt hồ toàn là những đèn hoa đăng, lấp ta lấp tấp, mênh mông óng ánh. Rất nhiều người thả hoa đăng, phần lớn là nam tử nữ tử trẻ tuổi với các trẻ nhỏ, nhưng Tiêu Ngự chỉ thích xem cho nên nàng cũng không có ý định rời khỏi đây. Đối với nàng mà nói, từ lúc sinh ra cho tới nay, cho dù người bình thường có cố gắng nỗ lực tới đâu thì cũng chưa bao giờ nhận được những đồ vật quý giá ấy, mà nàng lại nhận được. Mười tuổi thì nàng được phong làm Hoàng Hậu ở đời tiếp theo, người có sự giàu sang suông sẻ như vậy, nếu còn muốn cầu nguyện sợ là ông trời sẽ không nhìn được.

Nhưng rõ ràng là nàng không có cầu nguyện, không có những đòi hỏi gì xa vời...

"Mẫu thân, mẫu thân!" Hình như Tiêu Ngự cảm thấy có người đang gọi mình, nàng quay đầu lại, thì nhìn thấy một tiểu thư mặc một bộ y phục màu lam đang chạy về chỗ nàng, vừa vui mừng vừa nở nụ cười. Không nghĩ tới lại gặp Triệu Hoàng ở chỗ này.

Triệu Hoàng được tôn để phong làm An Vương, nhưng hắn còn nhỏ tuổi, nên với hắn vẫn chưa có nhiều trói buộc, tiểu hài tử này rất thích náo nhiệt, những ngày hội như thế này hắn rất thích ra ngoài chơi đùa.

Mà theo sau Triệu Hoàng là một bóng người cao to, nhưng ở trong cung ngày ấy nàng cũng tình cờ gặp qua Kỳ Vương Triệu Huyền.

Triệu Hoàng chính là huyết hống của Ngụy Hoàng gia, Triệu Dục là nhi tử duy nhất, tất nhiên phụ thân nàng ngấm quan tâm hắn, có một tí chuyện Triệu Hoàng cũng nói với nàng. Nàng cũng biết Triệu Huyền sẽ thường đến phủ An vương, Triệu Huyền cũng là hoàng tử tiền triều, so với An Vương, thì Triệu Huyền được cái tên Tiết Chiến kia đối xử rất nghiêm khắc, tuy hắn là Vương gia nhưng hắn cũng không có làm việc với những quan chức nào, cho nên ở trong quý phủ suốt ngày hắn rất nhàn rỗi, có người nói ở trong phủ hắn rất ít hạ nhân, chi phí cũng túng thiếu cho nên cuộc sống trải qua rất khó khăn. Tiêu Ngự cũng tình cờ biết được, bởi vì thân phận rất đặc biệt, Triệu Huyền cũng đã 19 tuổi rồi nhưng đến nay vẫn còn một thân một mình.

Gương mặt Triệu Hoàng đỏ bừng, trong mắt tràn đầy sự vui sướng. Hắn vui vẻ ôm chặt tay Tiêu Ngự nói: "Tứ thúc nói có thể gặp được mẫu thân, quả thật là gặp được, thật sự là quá tốt rồi!"

Tiêu Ngự khẽ cười. Lúc ở trong ngự hoa viên, nàng nghe Triệu Hoàng gọi Triệu Huyền là Tứ hoàng thúc, lúc đó nàng không có phản ứng lại, sau đó cẩn thận suy nghĩ cảm thấy có chút không thỏa đáng, vốn định nhắc nhở một chút, không ngờ lại gặp mặt vào lúc này, miệng mồm tên tiểu tử này cũng đã lạnh lẽo hơn nhiều rồi...

Cũng không biết là ai đã dạy hắn. Tiêu Ngự giương mắt lên, miễn cưỡng đưa mắt nhìn Triệu Huyền một cái, ở phía sau hắn có đèn hoa đăng chiếu sáng, chiếu lên khuôn mặt u tối ấy nên không nhìn được rõ mặt, áo bào hơi rung nhẹ.

Tiêu Ngự thân nhiên dời mắt đi. Thấy phong thái xuất sắc của hắn, thân thể như ngọc, còn mặc trường bào màu lam giống với Triệu Hoàng, mặt mày có chút giống nhau, giống như phụ tử.

Tiêu Ngự coi Triệu Hoàng như thân thích ruột thịt, thấy Kỳ Vương dạy hắn chu đáo như vậy tất nhiên tâm trạng nàng rất là cảm kích, cho nên cũng có mấy phần khách khí với hắn.

Triệu Huyền cũng không có nhiều lời, tính tình rất lạnh nhạt, nếu thấy Tiêu Ngự thì hắn tôn trọng nàng gọi nàng một tiếng "tẩu tẩu". Sau khi nghe Triệu Hoàng nói, hắn lấy trong tay áo ra một tờ giấy đưa cho Tiêu Ngự: "Đây là chữ Hoàng Nhi, ta muốn cho tẩu tẩu xem một chút."

Triệu Hoàng đã năm tuổi, cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, hắn quay lại nói với Tiêu Ngự: "Tứ thúc dạy ta rất tận tâm, nên đã có thể viết xong rất nhiều chữ Hoàng Nhi."

Tiêu Ngự liền nhận lấy tờ giấy, rồi cúi đầu nói với Triệu Hoàng: "Được, khi về mẫu thân sẽ xem thật kỹ."

"Ừm" Triệu Hoàng hài lòng gật đầu, rồi lời Tiêu Ngự đi ăn uống. Hắn luôn nghĩ đến tiệm mỹ hoành thánh kia nên ăn một bát đây, cuối cùng là chà chà miệng xong rồi mới coi như là thỏa mãn.

Tiêu Ngự lấy ra một cái khăn lau miệng cho hắn, cũng không còn sớm nữa, nàng không thể ở bên ngoài lâu được, lúc này chắc Tiêu Ngọc Cẩm và bọn họ tập hợp lại chuẩn bị đi về phủ rồi.

Triệu Hoàng vẫy vẫy tay nói lời tạm biệt với Tiêu Ngự, chờ đến khi không còn thấy bóng dáng mẫu thân nữa hắn mới buồn bã cúi đầu xuống. Sau đó bị Triệu Huyền ôm lên xe ngựa ngồi để trở về An vương phủ.

Tâm trạng Triệu Hoàng rất buồn, nên ngồi dựa vào bên cạnh cửa sổ xe ngựa mà nhìn ra ngoài, khuôn mặt giống như một bản bạch ngọc (chỗ đi ta cũng không hiểu nữa ^^), cả đường đi đều không nói gì.

Triệu Huyền lặng lẽ nhìn Tiêu Hoàng một lúc, sau đó ánh mắt Triệu Hoàng dần hạ xuống, hắn nhìn thấy trong tay áo của Triệu Hoàng có một cái khăn tay... Là chiếc khăn lúc này Tiêu Ngự lấy ra lau miệng cho hắn, Triệu Hoàng rất là quý trọng chiếc khăn đó, nên được xếp chính tề rồi cất rất kỹ, nói là phải hồi phủ nhanh để về giặt cái khăn lần tới gặp thì trả lại cho mẫu thân.

Bên trong xe ngựa có chút tối tăm, thân xe nhẹ nhàng lay động. Triệu Huyền nhẹ nhàng nhắm chặt mắt, sao đó mở mắt ra xem Triệu Hoàng, con người đen hơi trầm xuống, không còn chút lạnh nhạt ôn hòa bình thường nào.

Một bàn tay thon dài hướng về phía Triệu Hoàng. Rồi lấy ra chiếc khăn tay từ trong ống tay áo của Triệu Hoàng ra, không nhanh không chậm nhét vào ống tay áo của mình, yên lặng không có một tiếng động nào.

Sắp tới đại hôn, hôm đó Tiêu Ngự cùng La Thị đi ra ngoài mua thêm ít đồ trang sức. Nhà ngoại La Thị không bằng một góc bên trong của phủ Quốc Công, mà từ nhỏ lại bà rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, cũng không giống như Tiêu Ngự lúc nào cũng được cưng chiều sủng ái, hằng ngày bà đều có thói quen tiết kiệm một ít, nhưng cũng không quá mức khắt khe, cũng không có làm phủ Hộ Quốc Công mất mặt.

Mà đối với Tiêu Ngự xưa nay bà không có tiếc tiền, chỉ cần Tiêu Ngự thích thì bà luôn luôn chiều theo ý Tiêu Ngự.

Lúc tiến vào một cửa tiệm, Tiêu Ngự vừa ý một cây trầm khảm bảo thạch với giá ba trăm lượng, trong nháy mắt Tiêu Ngự liền mua nó.

Mà cách đó không xa có một nữ tử trẻ tuổi mặc một cái váy màu lam nhạt đang nhìn về phía Tiêu Ngự, thấy trong tay nàng cầm một cây trầm, cây trầm mà vừa mới nãy mình nhìn trúng...

Nàng ta vừa nhìn thấy liền rất thích cây trầm này, nhưng có thể vừa nghe xong giá tiền nên trả lại. Ngược lại, cũng không phải trong phủ thiếu tiền, nàng chính là muội muội ruột của Thượng thư bộ lại Quách An Thái đương triều. Quách An Thái rất có công lao nên được hoàng thượng trọng dụng, nàng ta là muội muội của Quách An Thái, sao lại không mua nổi cây trầm này?

Chỉ nàng nàng ta tiết kiệm quen rồi, cảm thấy quá đắt nên không muốn mua. Mà bây giờ... Lúc đầu nàng ta cảm thấy đồ vật đó rất xa xỉ nên không đáng để mua, nhưng hết lần này đến lần khác lại có người không cần suy nghĩ liền bỏ tiền ra mua.

Nhìn thấy nụ cười của vị nữ tử kia, trong lòng nàng ta có chút xúc động. Rõ ràng những thứ này không đáng tiền, có thể đi nơi khác mua được mười mấy cái với nhiều kiểu dáng không tẻ... Mặc dù nàng ta cảm thấy loại người ngốc mà có nhiều tiền... Hơn nữa trong lòng nàng ta có chút kỳ quái, hình như lại có chút hâm mộ.

Đi theo bên cạnh nàng ta là mẫu thân của nàng ta Trương Thị, thấy nữ nhi mình xuất thần liền nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Tổ Nghi."

Lúc này Quách Tổ Nghi mới hoàn hồn lại trả lời: "Mẫu thân."

Trương Thị nhìn theo tầm nhìn của Quách Tổ Nghi, thấy một nữ tử cầm cây trầm, tuổi còn rất trẻ, quần áo rất là hoa lệ tinh xảo, thấy đáng vẻ như vậy cũng tự biết là quý nữ của Tấn Thành này.

Trương Thị lập tức nhíu mày, thấy dung mạo của nữ tử rất là diễm lệ, cười tươi như hoa, nhưng lại tiêu xài hoang phí, bà ta không thích liền nhíu mày nói với Quách Tổ Nghi: "Hiện con có huynh trưởng làm đại quan, cho nên con không thể học những thói xấu này, cũng không cần thiết dùng những đồ xa xỉ này."

Quách Tổ Nghi gật đầu, thấy nữ tử kia mua một số đồ với nhiều mẫu mã khác nhau, không lâu sau liền bỏ ra mấy lượng bạc trả cho người bán, sau đó còn cùng mẫu thân rồi đi rất là thong thả.

Trong lòng có chút tò mò, đợi mọi người đi rồi nàng mới lại hỏi. Vừa nghe nói người nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp đó chính là Lục cô nương Tiêu Ngự của phủ Hộ Quốc Công và cũng sắp vào cung làm Hoàng Hậu, thì tim Quách Tổ Nghi đột nhiên đập mấy lần.

Trương Thị cầm tay nữ nhi mình dắt lên xe ngựa, thấy nữ nhi mất tập trung, liền biết chuyện gì thì bà nói: "Hoàng Thượng lấy nữ nhi Tiêu gia làm vợ, bất quá cũng chỉ là củng cố hoàng quyền, cho dù nữ nhi Tiêu gia có dung mạo xinh đẹp thì làm sao? Nhìn người nhỏ nhỏ như vậy, gió thổi vừa thổi qua mặt cái là có thể ngã thì còn sức đâu mà chạy, sao lại được chọn làm hiền thê chứ?"

Với người phụ nữ thôn quê mà nói, loại người không khiêng được đồ để trên vai, loại nữ nhân không làm được việc nặng mà còn phá sản, tự nhiên cũng sẽ không thích hợp làm tức phụ (con dâu).

Trương Thị để tang chồng cả chục năm, tự dựa vào sức mình mà nuôi lớn hai đứa con của mình, có thể nói là chịu rất nhiều đau khổ, nhưng mà tất cả đau khổ ấy bà ta đều gánh vác hết, chỉ để nữ nhi đi theo mình làm việc, còn nữ tử thì không được phân tâm, bà ta muốn nữ tử của mình chuyên tâm mà thi cử.

Trương Thị đều ký thác hết thảy hi vọng ở trên người nữ tử mình. Nhưng kết quả?

Quách An Thái vốn là trạng nguyên tài năng, có thể thấy giới quan lại tiền triều mục nát, che giấu tham quan, thu bạc dung túng gian lận, cho nên vẫn cứ để người tài thi rớt. Quách An Thái học hành cực khổ mười mấy năm, thật vất vả lắm mới đến ngày nổi danh, cứ như vậy mà bị bóp chết. Rồi sau đó lại tích cực khổ đọc, một lần nữa lại đến, nhưng vì đắc tội với tham quan mà thi rớt...

Như vậy, có thể nói Trương Thị rất cực kỳ hận nhưng người hoàng tộc và quyền quý!

Quách Tổ Nghi cũng nói: "Mẫu thân nói đúng." Tuy nàng gật đầu, có thể nghĩ đến đáng vẻ đoàn trang của nữ nhi Tiêu gia, đó là vẻ đẹp từ trong xương mà ra, đối với những nữ tử ở thôn quê như nàng cũng không thể học được.

Nàng từ từ duỗi hai cánh tay của mình ra. Tuy đôi tay này rất đẹp, nhưng quanh năm đều làm việc đã trở nên thô ráp. Mà vừa nãy nữ nhi Tiêu gia cầm cây trầm trên tay... Mười ngón tay thon dài và nhỏ, trắng như tuyết như ngọc, chắc là từ nhỏ đã được nuông chiều, chắc phụ thân mẫu thân nàng ấy cũng chưa bao giờ để cho nữ nhi mình trải qua những việc cực khổ.

Bởi vì Quách An Thái là huynh trưởng, nên Quách Tổ Nghi cũng có tiếp xúc qua với Tiết Chiến. Tiết Chiến rất đẹp trai, khi tập võ nghệ một mình, tư thế rất oai hùng bất phàm, chính là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, nàng đã cảm mến từ lâu. Bây giờ hần làm đế vương, tất nhiên nàng cũng vì hần mà vui mừng.

Mà nữ nhi Tiêu gia này rất là kiều diễm tuyệt sắc, ra tay xa hoa, theo nàng biết thì Hoàng Thượng không thích những người tiêu xài xa xỉ... Chỉ sợ là hấn cảm thấy không vui với vị Hoàng Hậu sắp tiến cung này. Nghĩ tới đây, tâm trạng Quách Tổ Nghi được an ủi phần nào, và không kìm lòng được mà nở một nụ cười mỉm.

Tiêu Ngự thắng lợi trở về, nàng trở về Lâm Khê viện và nghe Xuân Minh nói chuyện một chút, cái tên tân đế Tiết Chiến kia đang đi săn bắn ở Ly Sơn, không cần thận gặp phải con báo.

Mặc dù Tiêu Ngự đã chấp nhận làm Hoàng Hậu, nhưng khi nghe xong lời này thì tâm trạng nàng có chút kích động, nhất thời dấy lên hi vọng, cùng lúc đó Nguyên ma ma bung một chén trà đi vào, con mắt chợt sáng lên: "Sau đó thì sao? Hoàng Thượng kia có bị làm sao không?"

Sẽ không... Đã chết chứ? Tiêu Ngự cố gắng không chế về vui mừng của mình, không nhịn được nghĩ ngợi. Không lâu sau Xuân Minh bung một đĩa mứt hoa quả lên đặt ở trên bàn rồi đứng ở bên cạnh nàng nói: "Nghe nói tân đế này đi tay không, lấy sức một mình hấn liền đánh chết con báo kia..." Xuân Minh dừng một chút, rồi mở to hai mắt kinh ngạc nói, "... Tiêu thư, người nói xem, có phải sức của tên tân đế kia rất khỏe không?"

Tiêu Ngự nghe xong, nàng cũng không nói gì. Phảng phất như cái tên tân đế kia giống như nắm đấm rơi vào trên người nàng. Nàng có phần muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đại hôn

Chẳng mấy chốc sẽ đến ngày Tiêu Ngự xuất giá.

Ban đêm trước giờ xuất giá, La thị cố ý sang đây xem nàng. Chuyện muốn dẫn dắt tất nhiên là không quên tỉ mỉ giảng giải cho nàng nghe. Đại bộ phận đều là Tiêu Ngự biết, năm ngoái lúc nàng xuất giá gả cho Triệu Dục, chính là La thị nhẫn nại dạy bảo nàng.

Dưới ánh sáng rực của nền hoa sen gỗ lim, La thị an vị ở bên cạnh, ôn nhu nói với Tiêu Ngự: "Không biết tính cách của Tân đế kia thế nào, lần này con gả đi, cố gắng chịu chút ủy khuất, chỉ là phần lớn nam tử đều thương hoa tiếc ngọc, con đừng nhẫn nhịn khó chịu, mềm mại chút luôn luôn tốt..."

Lông mày kẻ đen của La thị khẽ nhíu lại, nhìn qua nhả nhặn như nước.

Tiêu Ngự nghe, chỉ cảm thấy người kẻ mẫu La thị này quả nhiên không nói gì không tốt. Khi bà ấy và phụ thân vừa thành thân, nàng còn có chút không thích ứng được, người thấu tính đạt lý đều là người trưởng thành, bà ấy tốt với nàng, nàng nhìn rõ ràng. Cũng bởi vì có La thị, cho nên lúc ấy nàng gả cho Triệu Dục, mới chân tâm thật ý như vậy với Triệu Hoàng. La thị đối xử với nàng rất tốt, tuy nói nàng có phụ thân, nhưng luôn có một ít chuyện, chỉ có nữ nhân mới có thể làm. Ví như lần đầu nàng có kinh nguyệt, chính là La thị chiếu cố nàng, giảng giải cho nàng những chuyện kia.

Bây giờ lời nói này...

Tiêu Ngự biết bà nói không có sai, bây giờ lại vào cung làm hậu, cũng không thể so với ngày xưa có Thái Hậu cô mẫu che chở nàng. Ngay cả mặt của Tân đế kia nàng cũng chưa thấy, hoàng cung kia đã không phải là hoàng cung nàng biết. Loại thời điểm này, cứng đối cứng, ở chỗ Tân đế nàng hoàn toàn không chiếm được chỗ tốt.

Tiêu Ngự nói ra: "Vâng, nữ nhi biết."

La thị cười nhẹ, thấy Tiêu Ngự trước mắt ngũ quan tinh xảo, dung mạo xinh đẹp, dung mạo vô song như vậy, sợ là không có nam tử không thích. Ngày thường nàng lại thông minh lanh lợi, có một số việc nàng không nói nhưng bà cũng biết được.

La thị nhắc tay nắm lấy tay Tiêu Ngự, cuối cùng có chút không đành lòng. Bà nói: "Niên Niên, mẫu thân cũng không thể làm cái gì cho con được..."

Tiêu Ngự nắm thật chặt tay của bà, hơi mỉm cười nói: "Mẫu thân đã làm nhiều chuyện cho con rồi, trong lòng nữ nhi rõ ràng. Tuy con không phải thân sinh của ngài, nhưng con đã sớm xem ngài như thân mẫu rồi."

Bất tri bất giác, La thị gả vào Tiêu gia đã sáu năm rồi.

Tình cảm đều là qua lại, người tới ta đi, ta chân thành đối người, người cũng thực tình đối đãi, như thế mới có thể tiếp tục được. Hốt mất La thị ửng đỏ, thầm nghĩ, đứa bé hiểu chuyện như thế, sao lại không thể như nữ tử bình thường, thuận lợi gả một người mình thích.

La thị đưa tay khẽ ôm lấy Tiêu Ngự, thấp giọng nói: "Con yên tâm, mẫu thân sẽ chăm sóc phụ thân con thật tốt, chuyện của Tiêu gia, con không cần lo lắng."

Bà biết nàng lo lắng chuyện gì.

Tiêu Ngu chậm rãi giờ tay lên, ngửi ngửi mùi hương làm cho người ta dễ chịu và yên tâm trên người La thị, gật đầu nói: "Vâng."

Sau khi La thị đi, Tiêu Ngu ngồi ở bên trên tú đôn*, nhìn ngọn nến hoa mai son đỏ trên bàn cao cách đó không xa gần người. Chỉ là lúc sau, Nguyên ma ma tới bảo nàng: "Cô nương, nước nóng đã chuẩn bị xong, có thể tắm rửa."

(*Tú đôn là chiếc ghế truyền thống của Trung Quốc được dựng bên trong nội thất, hình dạng như chiếc trống cổ, sẽ có hình minh họa ở dưới)

Ngày mai nàng phải xuất giá rồi.

Trong lòng Tiêu Ngu có chút nặng nề, nghe Nguyên ma ma nói, lại chưa vội đi tắm, mà là ngẩng đầu nói với bà: "Ta muốn đi một chỗ."

...

Cánh cửa lớn đồ sộ của từ đường Tiêu thị, hướng về phía Đông Bắc Tây Nam, phía trước là bức tường phù điêu xây làm bình phong ở cổng, được xây dựng vào thời kỳ Kiền Nguyên (Càn Nguyên). Bậc thang bằng đá và trên đầu các lan can là một đôi tượng đá, chính sảnh từ đường rộng năm gian, dài bốn gian, tấm điện là nơi cung phụng bài vị tổ tiên, dưới mái hiên là tám biển "Tổ Đức Vĩnh Hằng". Tấm điện, xà nhà, cột trụ đều vẽ các loại hoa văn Phụng Hoàng đỏ, mặt trời sáng sớm, cây Tùng, chim Hạc, tinh mỹ tuyệt luân.

Mặt trên còn có một lầu các, để bên trong chính là ấn chỉ ban thường được tiếp nhận qua nhiều thế hệ của Tiêu gia.

Trong từ đường, bên trong bố trí bốn bàn thờ để bài vị của tổ tiên.

Tiêu Ngu quỳ gối bên trên bệ đoàn hoa văn mây, váy dài tuyết trắng phủ trên mặt đất, nhìn bài vị tiên tổ trong bàn thờ, lẳng lặng đập đầu mấy cái.

Ngày mai nàng phải xuất giá, ra khỏi cửa lớn của Tiêu gia, vào đám rống hang hỏ kia, sau này như thế nào, chính nàng cũng không dám dự đoán.

Tiêu Ngu suy nghĩ, liền thành kính mở miệng: "Liệt tổ liệt tông Tiêu gia ở trên, ngày mai Tiêu Ngu phải gả cho tộc nhân kia, lần này đi như thế nào, cũng không cầu tổ tông phù hộ. Phụ thân cũng trung thành chính nghĩa gan dạ, chỉ vì bảo toàn cho tất cả tính mạng của mọi người trong Tiêu gia mới ủy khúc cầu toàn, hi vọng không thể trách cứ ông ấy... Còn có mẫu thân La thị của con, nếu tổ tông trên trời có linh, hy vọng có thể phù hộ bà sớm ngày sinh đứa con thuộc về mình."

Lúc La thị vừa mới tiến phủ, nàng đã từng nghe nói biết bao nhiêu chuyện liên quan kẻ mẫu, phần lớn là khất khe với hài tử như thế nào. Khi La thị đối tốt với nàng, nàng đã từng nghĩ, nếu ngày sau La thị có con của mình, sợ là sẽ thiên vị con của mình. Trong lòng nàng có chút không thích, nhưng hôm nay tuổi của nàng đã lớn, chuyện không hiểu lúc trước cũng dần dần hiểu rõ, nhìn thấy sáu năm nay La thị không có thai, cũng có chút không đành lòng.

Phụ thân xem nàng như bảo bối, bây giờ nàng gả cho một người như vậy, trong lòng khẳng định rất khó chịu. Nếu La thị lại có một đứa con hầu hạ dưới gối ông, hẳn là sẽ khá hơn một chút.

Sau khi nói xong, Tiêu Ngu lại thành tâm đập đầu.

Khi đi ra, Nguyên ma ma canh ở bên ngoài khoác áo choàng thật dày lên trên người nàng.

Nguyên ma ma thấy sắc mặt nàng buồn rầu, biết nàng lo lắng, nói ra: "Cô nương không cần phải quá chán nản như thế, có lẽ chuyện này cũng không tệ như vậy... Cho dù như thế nào, lão nô đều sẽ hầu ở bên người cô nương. Ngày mai là ngày cô nương xuất giá, ngài nhất định phải vui vẻ xuất giá mới được."

Gió rét thổi tới, Tiêu Ngu lạnh đến run cả người.

Nói thật, một chút vui vẻ nàng cũng không có.

...

Vào ngày hai mươi tám tháng Giêng. Tiêu Ngu thức dậy tắm rửa thật sớm, trang điểm, mặc giá y tinh xảo màu đỏ thắm nặng nề lên người, đeo mũ phượng lên.

Dung mạo Tiêu Ngu tuyệt sắc, bởi vì tuổi còn nhỏ, không cần son phấn trang điểm nhiều, bình thường nhiều nhất chỉ cần vẽ lông mày là được. Hôm nay là đại hôn, trang điểm tất nhiên là tinh xảo điểm lệ, nhìn tới là thấy sáng mắt nàng di chuyển, giống như toàn thân hiện ra hào quang, kiều diễm xinh đẹp, nhan sắc nghiêng thành.

Nữ quyền trong phủ tới trong Lâm Khê viện, Tiêu Ngọc Chi cũng đứng ở bên cạnh Tiêu Ngọc Cẩm.

Trước đó Tiêu Ngu đại hôn, nàng ta đau bụng, cũng không sang đây xem, ngày hôm nay nhìn bộ dạng Tiêu Ngu trang phục lộng lẫy, cảm thấy không nhìn được cảm khái một phen.

Nàng ta không phục là một chuyện, nhưng đáng đáp Tiêu Ngu đẹp mắt, nàng ta không thể không thừa nhận.

Đại hôn chính là chuyện tốt, nhưng Tiêu Ngu xuất giá lần hai, lại gả cho vị Tân đế cướp ngôi, tất nhiên là đặc thù. Tuy đáng đáp nàng xinh đẹp, nhưng trên mặt lại không có một chút vui vẻ... Tất nhiên nàng ta hiểu được là bởi vì chuyện gì, nếu nàng ta biết mình phải gả cho một nam tử lưng hùm vai gấu

thô ráp không chịu nổi, chắc hẳn nét mặt của nàng ta sẽ còn khó coi hơn cả Tiểu Ngư.

Dù sao cũng là ngày đại hỉ, đối với nữ tử mà nói, là ngày quan trọng lại quý giá. Tiêu Ngọc Chi nhìn thấy trên mặt của nàng hiện ra vẻ buồn rầu nhàn nhạt, cảm thấy bỗng nhiên có chút xúc động.

Suy nghĩ này đột ngột xuất hiện trong óc.

Có nên nói cho nàng hay không... Thật ra Tân đế chẳng những tuyệt không thô ráp, mà là như Long như Phụng, cường tráng tuấn mỹ...

Tiêu Ngọc Chi nhẹ nhàng dịch chuyển về phía trước một bước.

Sau khi nhìn thấy giá ý tuyệt đẹp trên người Tiểu Ngư, hai bàn tay nhỏ tuyết trắng đặt ở trên đùi, khăn quàng vai* kia buông thõng xuống dưới, chiếc eo tinh tế được giá ý bao quanh...

(*Khăn quàng vai: một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa)

Sắc mặt Tiêu Ngọc Chi lập tức trầm xuống, trong lòng nghĩ tới những chuyện không vui kia, nhất thời một chút lòng trắc ẩn còn sót lại trong lòng cũng bị che mất toàn bộ.

Lúc này không vui thì có thể làm gì? Đội động phòng hoa chúc, nhìn thấy phu quân trẻ tuổi tuấn mỹ, Tiểu Ngư này còn không vui vẻ ư!

Sau này hiểu được là ngày tốt lành, nàng ta có gì tốt mà đáng thương Tiểu Ngư. Lúc trước nàng ta làm trò cười cho thiên hạ, cũng không biết sẽ có con em quý tộc tuấn tú tài năng đến đây cầu thân hay không, lo lắng cho mình còn không kịp, Tiểu Ngư này có gì tốt mà đồng tình!

Tiêu Ngọc Chi càng nghĩ càng giận, gắt gao vịn lấy khăn trong tay, cũng không tiếp tục nhìn Tiểu Ngư.

Tuy nói cửa hôn sự này mọi người đều biết rõ, nhưng cuối cùng vẫn là việc vui, tất nhiên từng người mang theo ý cười. Chỉ có Tiêu Ngọc Chi nhếch miệng, thì có vẻ hơi không thỏa đáng lắm, Liễu thị kia lập tức đưa tay lặng lẽ nhéo nàng ta một cái. Tiêu Ngọc Chi nhíu mày, nghiêng đầu nhìn mẫu thân, hỏi có ý gì, rồi bất đắc dĩ miễn cưỡng mỉm cười.

Tân đế thành thân, chính là đại sự đầu tiên sau đăng cơ. Bởi vì là Đế Vương, tất nhiên không cần tự mình đón dâu, mà tới giờ lành, thay Đế Vương đến đây đón dâu, chính là thân tín Lại bộ Thượng Thư Quách An Thái người mà y thân như tay chân.

Trước khi tân nương lên kiệu hoa, phải qua ba lần thúc giục. Vốn ra vẻ không muốn xuất giá, lười trang điểm, mà vào hôm nay đối với Tiểu Ngư mà nói, là thật sự không muốn xuất giá.

Thúc giục kết thúc, chẳng mấy chốc sẽ đến giờ lành xuất giá. Đang thúc giục, Tiểu Ngư mới nâng trang phục lộng lẫy đi ra, La thị ngồi ở bên cạnh, đút com cho nàng ăn, ngụ ý nữ nhi xuất giá chớ có quên ân dưỡng dục của cha mẹ.

Sau khi tân nương khóc gào, là do trưởng bối phủ khăn voan đỏ thắm lên đầu, đưa lên kiệu hoa. Tiểu Ngư được Tiêu Khôi Châu cõng lên lưng, từng bước một đi về phía cửa chính, vừa đến bên ngoài, là nghe được âm thanh gõ trống khua chiêng vui mừng. Tiểu Ngư ngồi lên kiệu hoa, trong tay ôm một bảo bình, khăn voan đỏ thắm cản ở trước mắt, nàng nhìn không thấy bên ngoài như thế nào, dù nàng không nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng dáng vẻ của phụ thân nàng.

Ngồi xuống thà một chút hương liệu, Tiểu Ngư ngồi yên lặng, cảm giác kiệu hoa được nâng lên, tay ôm bảo bình mới nhìn không được nắm chặt.

... Nàng thật sự có chút sợ.

Mười dặm trang sức màu đỏ, từ phủ Hộ Quốc Công, một đường trùng trùng điệp điệp...

...

Mà giờ khắc này bên ngoài Hoàng Thành, có một con tuấn mã chạy nhanh đến. Vừa tới cửa thành, con tuấn mã kia vốn đi đường suốt đêm mệt mỏi mà ngã ở cửa thành.

Một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào xanh từ lập tức bước tới, vội vã vào thành.

...

Phủ Hộ Quốc Công cách hoàng cung cũng không xa, hôm nay đội ngũ đón dâu này, cố ý đi đường xa, đi dọc theo con sông bảo vệ thành một vòng, mới đưa phụng kiệu vào hoàng cung.

Sau khi tiến cung, phụng kiệu kia xuyên qua cửa Kiền Thanh (Cần Thanh), dọc theo đường, một đường đi thẳng tới điện Giao Thái.

Cuối con đường, Đế Vương tuấn mỹ tuổi trẻ, mặc cát phục đỏ thắm thêu Long Phụng đứng chờ ở nơi đó, gió lạnh thổi nhẹ vạt áo y, thân hình vững như cây Tùng.

Hôm nay thành thân tuy là lấy nghi thức Đế Hậu đại hôn, nhưng tập tục lại là dựa theo phong tục ngày xưa ở quê hương Đế Vương. Ngừng kiệu hoa,

tháo cửa kiệu, là có một bé gái năm sáu tuổi vui vẻ đi qua đón tân nương mới đến, đi vào trong kiệu, lấy tay lôi kéo ống tay áo tân nương ba lần.

Năm ngoái Tiêu Ngu đã già một lần, nên trải qua đều đã trải qua, lần xuất giá thứ hai này có chút kinh nghiệm. Chỉ là lúc này đưa chân ra, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ mập kéo ống tay áo nàng mấy lần, ngược lại nàng có chút sững sờ. Sau đó kịp phản ứng, đã thay đổi triều đại, nghi thức kết hôn của Tân đế này, tất nhiên cũng có quy củ mới. Nàng có chút nhũn mảy, hiểu được tiểu nữ hài này là đón mình hạ kiệu hoa.

Thế nhưng... một chút nàng cũng không muốn xuống.

Tiêu Ngu vô ý thức ôm thật chặt bảo bình trong ngực, cũng không đoái hoài tới diêm lảnh hay diêm xấu, xê dịch mông vào bên trong, sau đó vẫn bị thúc giục, bắt buộc đi hạ kiệu hoa.

Ra cửa kiệu, vượt qua một yên ngựa màu đỏ làm bằng gỗ, sau đó bị đỡ lấy đi vào. Từng bước một đi về phía trước, ngay sau đó trong tay bị nhét vào một dây lụa đỏ thắm.

Tiêu Ngu nắm chặt lấy dây lụa đỏ thắm này, có thể cảm giác được rõ ràng bên kia có người lôi kéo, mà người kia... Chính là phu quân sau này của nàng, Đế Vương của triều Đại Tề mới Tiết Chiến.

Tinh thần của Tiêu Ngu không tự chủ được có chút bất ổn, xiết chặt lụa đỏ, vô thức kéo một cái...

Khi nàng kịp phản ứng, bản thân cũng thoáng ngây ngẩn cả người.

Chỉ là nàng vừa ngây người, đầu bên kia lụa đỏ bất thành linh kéo một cái, thân thể nàng lập tức ngã về phía trước, lao đảo mấy bước, như muốn ngã xuống phía trước.

Có một bàn tay rất nhanh đỡ cánh tay của nàng.

Tiêu Ngu nhìn không được thở phào nhẹ nhõm, trước ngực phập phồng, khăn trương đến chảy mồ hôi lạnh. Mà nàng cúi đầu xuống, nhìn thấy lụa đỏ rủ xuống trên mặt đất, liền biết được người đỡ nàng là ai.

Bàn tay to kia nắm lấy cánh tay của nàng, giống như không biết mình có bao nhiêu sức, bóp cánh tay nàng đau nhức. Vì gần nhau, nàng gần như có thể ngửi được hơi thở trên người kia, đó là hơi thở dương cương mãnh liệt thuộc về nam nhân, mơ hồ có chút mùi mồ hôi... Nhìn đôi chân to trước mặt, Tiêu Ngu nhìn không được nhũn mảy lại. Một cước đá đi, hẳn là sẽ rất đau.

Tiếp tục nghi thức tiếp theo, sau khi bái thiên địa, Tiêu Ngu được đưa vào tắm điện cung Phượng Tào. Tiêu Ngu nắm lấy dây lụa, giẫm lên bao bố được trải ở phía dưới, đi cẩn thận từng li từng tí. Một bước đi qua năm bao bố, đi qua một cái, lại được chuyển tới trải ở phía trước, thẳng đến khi đi đến, ngụ ý nói đối tông đường, năm đời gặp nhau.

Tiến vào tắm cung, Tiêu Ngu chậm rãi ngồi ở bên giường phủ lên đệm đỏ thắm, thoáng thở dài một hơi. Tập tục thôn quê cũng có chỗ tốt của nó, chỉ ít so với tập tục hoàng gia dài dòng lúc trước thì đơn giản hơn nhiều. Hôm nay Tiêu Ngu cũng không nghĩ tới Tân đế này có lẽ không tôn trọng mình, có thể yên lặng ngồi, làm nàng buông lỏng, rất thư thân.

Chỉ là thân thể căng thẳng của nàng vừa có chút buông lỏng, đã nghe được một chút động tĩnh.

Là tiếng cây gậy va chạm khay...

Tiêu Ngu ngắt lấy ống tay áo, cây gậy kia duỗi ra, chậm rãi nâng chiếc khăn đỏ trên đầu nàng lên, trước mắt bỗng nhiên sáng rõ.

Khăn đỏ thắm rơi xuống, nam nhân an vị ở bên người nàng, nghiêng thân trên, hẳn là đang nhìn nàng. Tiêu Ngu cuối đầu chưa từng nâng lên, chờ qua một lát, Tiêu Ngu bị nhìn chăm chăm toàn thân run lên, mới chậm rãi ngẩng đầu lên...

Ngẩng đầu một cái liền nhìn thấy sau lưng người kia nhảy lên ánh sáng chói mắt của nến long phượng, ánh mắt Tiêu Ngu có chút híp lại, nghiêng sang một bên, chờ thích ứng, mới mở to hai mắt tiếp tục nhìn sang.

Rốt cục thấy rõ khuôn mặt nam nhân được ánh nến chiếu sáng kia.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoa chúc

Editor: Maria Nyoko

Dưới cát phục đỏ thắm là thân thể nam nhân trắng kiện.

Lông mày nghiêng dài chạm tóc mai, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, màu da hơi đen... Hoàn toàn không giống với tác phong nhẹ nhàng của công tử quý tộc ngày thường nàng tiếp xúc, lại cũng không giống như Tiêu Ngọc Chi miêu tả lưng hùm vai gấu thô ráp không chịu nổi...

Tay Tiêu Ngự siết chặt gậy gao, trong lòng thoáng thờ dài một hơi, cũng chỉ là một lát, lại khấn trương lên. Nam nhân tuổi trẻ lại tuấn mỹ, cũng không thay đổi được hành vi mưu triều soán vị tày trời. (Le>quy(don[

Nhìn thấy dung trang trước mặt trang điểm rực rỡ, nữ tử xinh đẹp động lòng người, môi mông của Đế Vương trẻ tuổi hơi cong, biểu lộ có chút vui vẻ.

Vẫn là ma ma bên cạnh đi qua nhắc nhở, mới nhận rượu hợp cần được dâng lên, y lấy trước một chén, đưa cho Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự đưa tay, từ ống tay áo rộng thùng thình duỗi ra một bàn tay nhỏ mảnh khảnh trắng như tuyết, tay của nàng vốn rất nhỏ, lúc này so sánh cùng nam nhân trước mặt, càng nổi bật lên vừa trắng vừa mịn.

Sau khi cầm rượu hợp cần, hai người mới đưa tay, hai cánh tay tương giao, uống rượu này.

Chỉ là khẽ dựa gần, càng cảm thụ được khí thế nam tử áp chế người, cánh tay kia rất trắng kiêu có lực, Tiêu Ngự thoáng sùng sốt, phảng phất có chút rõ ràng vì sao tân đế này có thể đánh chết một con báo.

Uống rượu xong, y lại đưa tay từ tiếp nhận chén trong tay nàng đặt trên khay cung tỳ bên cạnh.

Sau đó chính là kết tóc. Nam nhân tiếp nhận cái kéo trên khay đồ thảm, cắt xong một sợi tóc trên đầu hai người.

Kết tóc chính là trình tự không thể thiếu trong đêm động phòng, Tiêu Ngự an tĩnh, thấy Tiết Chiến kia buộc sợi tóc được cắt trên tóc nàng, kết thành một cái đồng tâm kết xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó dùng dây tơ hồng cố định.

Nàng ngồi không biết làm gì, tuy nói là xuất giá lần hai, nhưng lúc trước biểu ca nàng là Triệu Dục, thế nhưng cũng không kịp vén khăn đỏ thắm. Tiêu Ngự trầm thấp rủ mắt xuống, lại cảm giác được ánh mắt nam tử trước mặt sáng rực, không kiêng nể gì cả... d.d-le)quy
Nào có người không ngừng nhìn chằm chằm người khác? Giống như chưa từng gặp nữ nhân.

Tiêu Ngự buông thõng mắt, đang nghe ma ma bên cạnh nói: "Hoàng Thượng, vẫn vô bá quan đều chờ bên ngoài lấy chúc phúc ngài."

"Ừm."

Nam nhân lên tiếng, âm sắc hùng hậu trầm thấp, "Trẫm biết."

Ngày đại hôn, đương nhiên là muốn uống mấy chén. Tiết Chiến nhìn chăm chú thân hình nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt, mới nói với nàng: "Trẫm ra ngoài chào hỏi, nếu Hoàng Hậu cảm thấy mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi cũng không sao."

Tiêu Ngự gật đầu nhẹ giọng đáp ứng.

Tiết Chiến lại nhìn nàng một cái, mới đứng dậy, đi ra ngoài...

Tiêu Ngự thờ dài một hơi, ngực nâng lên hạ xuống, nghe được tiếng bước chân y rời đi, vô ý thức ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy thân thể tân đế khôi ngô, vai rộng eo hẹp, đúng như là Xuân Minh nói, cao hơn cha nàng một chút. Đại khái là lớn lên nơi hương dã, bước chân y mạnh mẽ, đôi chân dài bước như bay, hoàn toàn không có dáng vẻ tự phụ. Nàng nhìn, chợt nhìn thấy y dừng bước, quay người liếc mắt với nàng.

Hồ hạp Tiêu Ngự trì trệ.

Người này... Chẳng lẽ mọc mắt sau ót hay sao?

Tiêu Ngự sững sờ ngồi, chuẩn bị cúi đầu, đã thấy y chợt sai bước đi tới phía mình.

Thân hình nam nhân cao lớn rất nhanh đứng ở trước mặt của nàng, bóng của y trực tiếp bao phủ thân hình của nàng. Ngay sau đó y đột nhiên cúi người, khí tức nam tử dương cương bá đạo đột nhiên tới gần, nóng rực ở trên mặt của nàng.

Y hôn một cái trên môi nàng, mắt đen trầm lắng, mới thấp giọng nói với nàng: "Chờ trẫm."

Lúc này mới vội vàng ra tân phòng.

Tiêu Ngự hậu tri hậu giác phản ứng kịp, mặt "bốc" nóng lên một chút, cũng không phải là bởi vì thẹn thùng, chỉ là lần đầu nàng bị một nam tử hôn, không thể thần nhiên.

Nhưng người ở chỗ này đều thấy rất rõ ràng, Hoàng Thượng thật hài lòng vị Hoàng Hậu này. Nếu là lúc trước còn có người cảm thấy Hoàng Thượng cưới nữ nhi Tiêu gia là có ý khác, hoặc cũng cảm thấy sẽ ghét bỏ nữ nhi Tiêu gia hai lần gả, nhưng theo tình thế trước mắt, tạm thời Tiêu Hoàng Hậu tất nhiên có thể được sủng. Dù sao dung mạo xinh đẹp, để nam tử không dời mắt nổi.

Thế là có ma ma ân cần tiến lên hầu hạ, chuẩn bị cời áo giúp nàng.

Tiêu Ngự nhủ nhủ mày lại, nhìn thoáng qua Nguyên ma ma. Nguyên ma ma mới đi tới, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nói cùng vị ma ma kia: "Hoàng hậu nương nương quen thuộc người thân cận hầu hạ, nơi này giao cho chúng ta."

Như thế, trong cung những ma ma xa lạ cùng nhóm cung tỳ mới thôi lui ra khỏi tân phòng, chỉ còn lại Tiêu Ngự, Nguyên ma ma cùng Xuân Hiểu Xuân Minh.

Tiêu Ngự lập tức buông lỏng, sau đó đột nhiên đưa tay, dùng sức xoa xoa cánh môi... Nàng gả đến cũng không tình nguyện, có chút không quá thoải mái.

Nguyên ma ma tuy biết cô nương nhà mình chính là bị ép, nhưng vừa mới gặp tân đế tư thế oai hùng bất phàm, nếu không lấy thủ đoạn leo lên để vị như thế, đứng chung cùng cô nương bọn họ, cũng là cực đáng đối. Tuy Tân đế là măng phu thô kệch, nhưng một số chi tiết, hoàn toàn có thể nhìn ra chiếu cố đối với cô nương bọn họ. Trước mắt thế cục này, so dự liệu phải tốt hơn nhiều, Nguyên ma ma liền trấn an nàng nói: "Nương nương, ngài đã thành hôn, việc thân thiết gần gũi không thể tránh khỏi, nhớ lấy chớ để Hoàng Thượng nhìn thấy những thứ này..."

Sao Tiêu Ngự không hiểu?

Nếu nàng thật sự trinh liệt, cũng sẽ không đi đến một bước này. Nàng đích xác là tham sống sợ chết, cho nên mới ủy khúc cầu toàn... Nhưng trên đời này làm gì có chuyện ngon ăn như thế? Có thể còn sống, tất nhiên là muốn đánh đổi một số thứ.

Lại nói, đáng đáp Tiết Chiến cũng không xấu, so với nam tử bề ngoài lung hùm vai gấu xấu xí đỡ một ít? Tiêu Ngự cố gắng ở trong lòng tự an ủi mình.

Nguyên ma ma nói: "Lão nô hầu hạ nương nương rửa mặt tắm rửa đi."

Tiêu Ngự gật đầu, để Nguyên ma ma tháo xuống mũ phượng nặng nề trên đầu, thay bộ hi phục, cả thân thể ngấm trong nước nóng. Tiêu Ngự mới nghĩ tới điều gì, nhìn thoáng qua Nguyên ma ma, cắn cắn môi, có chút khó mà mở miệng. =d.dle?quy[d.on

Nữ tử trẻ tuổi thân thể mềm mại trơn mịn, dung nhan Tiêu Ngự kiều diễm, thân thể cũng óng ánh trắng như ngọc, ngấm nước nóng, làn da liền hiện ra màu hồng nhàn nhạt, gương mặt hồng nhuận phơn phớt, đôi mắt sáng dịu dàng, càng xinh đẹp.

Nguyên ma ma hiểu rõ nàng, một ánh mắt liền biết được Tiêu Ngự muốn hỏi điều gì, thì chậm rãi nói: "Nương nương chớ có quá sợ hãi, chuyện nam nữ, lập gia đình luôn luôn phải trải qua. Chỉ là tân đế tuổi trẻ thể tráng, cao lớn uy mãnh, lần đầu thị tẩm, ngài quả quyết không thể nuông chiều y, tránh khỏi tổn hại thân thể của ngài..."

Tiêu Ngự nghĩ nghĩ thân hình nam nhân kia, hoàn toàn chính xác quá mức cao lớn, người như vậy, nếu là cùng nàng điên loạn đảo phượng...

Nguyên ma ma còn nói: "Có mấy lời lão nô nói không tốt, chỉ là lão nô nghe nói tân đế không thiết lập hậu cung, đến nay còn chưa có bất kỳ Tân phi nào, về sau như thế nào lão nô không biết, có thể lão nô thấy, tân đế không nặng sắc, lúc cưới nương nương lại là thành ý có thừa... nam tử như vậy, chưa hẳn không phải là người lương thiện?"

Phụ đạo nhân gia (phụ nữ gia đình) luôn luôn nhìn cạn, chỉ cảm thấy Tiêu Ngự đã gả hai lần, nếu tân đế đối tốt với nàng, như vậy làm Hoàng Hậu cũng là một chuyện tốt. Dù sao lập gia đình so với quả phụ, thật sự là quá trọng yếu.

Tiêu Ngự biết Nguyên ma ma quan tâm mình, thế nhưng nàng hoàn toàn không biết gì cả đối với tân đế, ngày sau như thế nào, còn chưa nhất định đây.

Lại nói, y cùng nàng không đơn giản chỉ nhìn tương lai như thế nào, vẫn là xen lẫn hận quốc thù nhà...

Tắm xong, Tiêu Ngự chậm rãi từ trong thùng tắm đứng lên.

Nguyên ma ma cầm khăn mềm mại sạch sẽ lau giọt nước trên người nàng, cái cổ mảnh khảnh, bộ ngực đầy đặn, lưng ngọc trắng đẹp... Sau đó là hai chân thẳng tắp, eo cong, chân ngọc tuyết trắng nhỏ nhắn xinh xắn cũng sáng bóng sạch sẽ.

Lại phủ thêm một bộ áo ngủ thật mỏng, Tiêu Ngự ngồi bên hi giường, lặng chờ Đế Vương.

...

Tấm bình phong nước sơn đen hoa văn vẽ màu mờ ra, gió đêm thổi vào, thổi trang giấy trên thư án phát phơ. Triệu Hoàng cứng ngắt nghiêm túc viết chữ, hài đồng năm tuổi, chữ này đã không tẻ, nhưng Triệu Hoàng vẫn nhủ lại lông mày nhỏ thật chặt, vô kể khả thi.

Chờ viết xong một trang, hần ngẩng đầu hướng phía bên cửa sổ...

Tối nay ánh trăng trong sáng, nhưng có chút lạnh, Tứ thúc đã đứng lâu tại bên cửa sổ.

Giống như có tâm sự gì.

Nếu là lúc trước, hẳn là Hoàng Đế, có thể giúp Tứ thúc rất nhiều, nhưng bây giờ hẳn đã không phải là Hoàng Đế. Hẳn không có năng lực giúp người thân làm cái gì... Nghĩ đến một việc, hốc mắt Triệu Hoàng có chút phấp phồng, mở miệng nói: "Tứ thúc, nghe Lục Liễu nói, hôm nay mẫu thân cùng tân

để thành thân... Mẫu thân nàng hiện tại, có phải đã đến trong cung hay không?"

Đứng ở bên cửa sổ Triệu Huyền quay đầu lại nhìn hấn một cái, Triệu Hoảng bày khuôn mặt nhỏ trắng ngọc hết sức uể oải, lại nói cùng hấn: "Đều tại ta vô dụng... không cứu được mẫu thân."

Triệu Huyền không nói cái gì.

Triệu Hoảng lại tiếp tục nói: "Ta gặp qua tân đế kia, cảm thấy hấn có chút dọa người, tính tình không tốt lắm... Từ thúc ngươi nói, nếu hấn đối với mẫu thân không tốt làm sao bây giờ? Ta lại cứu nàng không được? Thế nhưng là..."

Dừng một chút, lại nhẹ nhàng nói, "Nếu là hấn đối với mẫu thân tốt, mẫu thân cũng ưa thích hấn, vậy ta nên làm cái gì? Đến lúc đó mẫu thân cùng hấn có con của mình, hấn là sẽ quên Hoảng nhỉ?"

Qua thật lâu, thanh âm Triệu Huyền thanh nhuận mới vang lên. Hấn nói: "... Sẽ không."

...

Hôm nay bận rộn một ngày, Tiêu Ngư có chút mệt mỏi, nhưng cũng biết, đêm tân hôn nam nhân khó tránh khỏi muốn uống một chút, tự nhiên là muốn tối nay. Còn lúc hấn vừa mới rời đi, nói muốn nàng ngủ trước, Tiêu Ngư không tình nguyện gả cho y, nhưng dù sao bây giờ y cũng là Đế Vương, tại nàng không có thăm dò tính tình của y trước, tất nhiên muốn giữ quy củ.

Đêm tân hôn, Đế Vương chưa về, nàng nghỉ ngơi trước, cái này không hợp lý.

Tiêu Ngư an tĩnh ngồi, đợi đến long phượng phát ra tiếng vang đêm đắp, mới đứng dậy đi qua, cầm lấy cây kéo một bên, nhẹ nhàng giâm đèn hoa đi.

Ánh lửa sáng tỏ, bên trong tân phòng lập tức sáng rõ.

Tiêu Ngư cong môi cười cười, vừa gác cây kéo lại, nghe được động tĩnh truyền đến bên ngoài, nàng quay người nhìn lại, liền gặp một nam tử mặc hi phục đi đến...

Người này, Là hoàng thượng, làm sao không cho người bẩm báo đâu?

Tiêu Ngư vội vàng muốn chuẩn bị ngồi mép giường, chưa đi mấy bước, y liền đã đi tới, đưa tay giữ cánh tay nàng lại.

Áo nàng đơn bạc, lòng bàn tay nam nhân cùng bàn tay thô ráp nàng có thể cảm giác rõ ràng được.

Tiêu Ngư đành phải hành lễ nói: "... Hoàng Thượng."

Nàng buông thõng mặt mày, nam nhân đưa tay lên, đụng vào mặt của nàng. Tiêu Ngư giật mình một cái, y thực sự quá cao to, nàng đành phải ngẩng đầu lên nhìn y. Nhìn thấy khuôn mặt y tuấn đẹp có chút hiện ra đỏ hồng, đích thật là đáng về uống rất nhiều rượu. Mùi rượu đập vào mặt, có chút gay mũi, nàng không quá ưa thích.

Tiết Chiến khẽ vuốt mặt nữ tử trước mặt, nếu không có tự mình chạm qua, thật đúng là không tưởng tượng nổi, thế gian này còn có da thịt tinh tế tỉ mỉ ẩm ướt như vậy. Y nói một câu: "Tất cả đi xuống đi..."

Nguyên ma ma nhìn thoáng qua phía Tiêu Ngư, có chút do dự, cuối cùng đành phải hành lễ, từng người lui ra.

Tiết Chiến mặt mày mỉm cười nhìn nàng, thanh âm khó được ôn hòa nói: "Làm phiền Hoàng Hậu giúp tắm thay quần áo."

Đã là lấy chồng, ngày thường ở chung, không thể thiếu phục sức trượng phu. Tiêu Ngư tuy là nông chiều, nhưng nên học vẫn là đều học được, có một số việc tuy nói nàng không cần làm, có thể học luôn có được chỗ tốt. Tiêu Ngư gạt đầu, cánh tay nhẹ nhàng rút ra từ lòng bàn tay của y, liền đứng ở bên cạnh y, tháo đai lưng cời cát phục.

Y cũng không giống như những công tử phong nhã kia, bên hông cũng không đeo sức gì.

Tháo đai lưng có hoa văn rồng, đặt cùng một bên, Tiêu Ngư đưa tay, cời bỏ ngoại bào của y.

Sau khi cời xong một thân cát phục nặng nề, chỉ còn lại một bộ quần áo trong màu trắng, Tiêu Ngư mới thấy rõ lồng ngực trắng kiêu của nam nhân phình lên cơ bắp... Lúc nàng giúp y cời thì vô tâm đụng một cái, còn... Thật cứng rắn.

Tiết Chiến thấy nàng bộ dáng khéo léo, có chút hưởng thụ, vuốt mặt của nàng thấp giọng nói: "trang dung hoàng hậu tinh xảo, mặc dù điểm lệ, nhưng vẫn là không thêm tân trang càng đẹp mắt như vậy."

Tiêu Ngư cảm thấy hừ nhẹ, lời nói này đến, phảng phất người vừa rồi không ngừng nhìn nàng chăm chăm không phải y vậy.

Nàng không phát hiện, tay của nam tử đã lên trên, Tiêu Ngư nhin không được kinh hô một tiếng.

Ở giữa y dùng sức ôm eo của nàng dựa vào thân thể hấn, hai thân thể liền thân mật dựa chung một chỗ, không lưu một tia khe hở. Người này khí lực

thật sự là quá lớn, nhìn lấy động tác rất nhẹ nhàng. Tiêu Ngu lại bị ôm trong ngực thấy đau, hai đoàn thịt mềm cũng bị ép tới bẹp. Vừa ngẩng đầu xem, khí tức của y liền bỗng nhiên tới gần, vô số cái hôn hạ xuống, mỗi lườm tiến quân thần tốc, trực tiếp chiếm miệng của nàng, tùy ý càn quét.

Tiêu Ngu nào đã trải qua tình hình như vậy? Chỉ là cả người đều bị y vòng trong ngực, cánh tay cường tráng càng ôm nàng đến c hờ muốn bẻ gãy eo của nàng.

Trong hơi thở tràn đầy khí tức nam tính bán đạo dương cương.

Nàng lại đau lại giận.

Tiêu Ngu bị hôn đến thở không nổi, rốt cục y buông lỏng tay. Chỉ là nàng còn chưa thở đủ khí, hần khê cong eo, trực tiếp khiêng nàng lên bả vai, sau đó sai bước đi đến bên giường, đi đến quãng ra.

Đệm chăn mềm mại, tự nhiên Tiêu Ngu không có bị quăng đau, chỉ là nàng còn chưa kịp phản ứng, thân thể nam nhân liền đè lên, một mực che ở thân thể của nàng.

Thấy y lại hôn xuống, Tiêu Ngu cảm thấy hoảng hốt, nhất thời cũng không lo được cái gì, bản năng quay mặt sang một bên.

Áo Tiết Chiến rộng mở, lộ ra cơ bắp sắc mạch trước ngực.

Y lẳng lặng nhìn Tiêu Ngu dưới thân, tay lớn nắm lấy eo nhỏ thon của nàng, gắp mắt nàng như muốn ní non, trước ngực khần trương chấp trùng lên xuống, rất là kiều mị, mới chậm rãi nói: "Nàng là hoàng hậu trầm cười hời đảng hoàng, trầm ngư ngưoi, thiên kinh địa nghĩa."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hạ triều

Edit Hoa Trong Tuyết

Nền long phượng đỏ thẫm giống như nhảy múa bên ngoài màn trướng, khí thế nam nhân bá đạo từng bước ép sát, ép đến mức làm cho nàng thở không nổi.

Mặt Tiêu Ngu được hần nâng lên, đối đầu nhìn vào mắt hần.

Bàn tay hần bởi vì làm việc nặng lâu ngày, lòng bàn tay có vết chai thật dày, mà yết hầu biểu tượng nam tính nhấp nhô lên xuống, trên người tràn đầy hơi thở dương cương. Tiêu Ngu hấp hấp môi, biết là lời hần nói thô bỉ không chịu được, lại cũng đứng là sự thật.

Nàng đã gả cho hần, những chuyện như thế này là không thể tránh khỏi. Cũng đã vào cung, nhần nhần nhỏ nhỏ, cho dù bản thân hần lại ham sắc đẹp, cũng không giữ được bao lâu, sẽ sinh ra cảm giác chán ghét nàng. Như thế, việc nàng vào cung cũng không còn bất kỳ ý nghĩa gì...

Tiết Chiến thấy trong đôi mắt nàng hình dáng của chính mình, điềm đam đáng yêu, một nam nhi lẳng lẹ khí khái, lại vô thức phát ra một chút nhu tình.

Hần mở miệng nói: "Đừng sợ, trầm nhẹ chút là được."

Chuyện cho tới bây giờ, Tiêu Ngu cũng chỉ có thể tin hần. Lại thấy hần lần nữa cúi người xuống, từng chút một hôn lên mặt của nàng, hôn xuống đôi môi của nàng. Cánh tay kia cũng không nhàn rỗi, kéo nàng lên khỏi đệm giường, cưỡng ép nàng vào trong ngực hần, hần muốn hai tay nàng ôm cổ hần.

So với vừa rồi hôn thô bạo trực tiếp, hiện tại giống như... có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều. Chỉ là cái ôn hòa này chưa được bao lâu, hần lại hôn dọc từ môi nàng xuống dưới thân, rất nhanh đến địa phương mềm mại, lại thô lỗ.

Cả người Tiêu Ngu mềm nhũn, gắp hần hôn như vậy, vô thức đưa tay vịn lấy bờ vai của hần.

Hai tay nhất thời bị hần nắm chặt. Bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của nàng, trực tiếp tách ra vòng qua hai bên. Với hần mà nói, lực đạo rất nhẹ, đại khái là sợ làm nàng bị thương, nhưng cánh tay Tiêu Ngu thật sự quá mảnh khảnh, bị hần vậy dưới thân, liền nhanh chóng biến thành thịt cá mặt người chém giết. Nhưng người này lại không biết nặng nhẹ, hạ miệng lại hung ác, vội vã nóng này, giống như lang sói.

Sắc mặt Tiêu Nư đỏ hồng, mồ hôi rịn chảy ròng ròng, bởi vì xấu hổ nên theo bản năng muốn nhắm mắt lại. Nhưng mà sau khi nhắm mắt, cảm giác lại càng rõ ràng mãnh liệt...

Eo của nàng! Thật sự là...

Tiêu Ngu cắn thật chặt môi dưới.

Rốt cuộc Tiêu Ngự chịu không được, ngẩng đầu nhìn sang, thấy thân thể nam nhân, cánh tay trần trụi, cơ cánh tay và cơ bắp trên lưng, mùi phần cứng trắng. Nhưng mà trên thân thể trắng kiện lại có rất nhiều vết sẹo dài ngắn lớn nhỏ khác nhau, có vết sẹo đã mờ, lại có vết sẹo giống như vừa mới lành.

Vốn là nam nhân cao lớn dũng mãnh, lại có thêm vài vết sẹo trên người, càng tăng thêm vẻ hung hăng. Nếu như nói không có một chút e sợ đó là giả...

Mặc dù động tác của hắn có vẻ thô lỗ, nhưng lúc nói chuyện với nàng, hình như cũng không thấy quá đáng sợ.

Chính là nói chuyện mà không chú ý gì hết!

Lúc Tiêu Ngự thất thần, nam nhân liền cắn nàng một cái... so với lúc trước thì đau hơn nhiều, Tiêu Ngự theo bản năng la lên một tiếng, nhãn đôi chân mày nhìn hắn, lại thấy hắn cúi người xuống, dùng sức hôn xuống, thô thô thờ phỉ phỏ, như muốn trừng phạt nàng phản tâm.

Tiêu Ngự bị đau, muốn đi xoa xoa bờ mông, nửa người dưới lại bị nam nhân trực tiếp nhắc lên, hai tay giữ chặt vai.

...

Trên giường bắt đầu đất rung núi chuyển.

...

Tiêu Ngự hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại, mơ mơ màng màng, như là không nhớ mình đang ở đâu. Chẳng qua là cảm thấy đau, chỗ nào cũng đau, nàng lại cảm giác được một thân thể rất nóng, liền ủy khuất nói: "Phụ thân, mẫu thân..." Cuống họng đều khàn khàn.

Đến khi cảm giác trên lưng nặng nề, giống như bị vật nặng đè ép, mới từ từ mở mắt.

Nhìn thấy cánh tay vắt ngang eo của mình, mới nhớ tới, tối nay là đêm tân hôn của nàng. Sau lưng là tiếng nam nhân chậm rãi hít thở, hơi thở nóng rực phả vào tai nàng, ngứa một chút. Tiêu Ngự vô ý thức giật giật thân thể, lại bị hắn ôm chặt lấy, đợi đến khi nàng cảm thấy mình với hắn lại dán chặt vào nhau, Tiêu Ngự mới thốt ra: "Từ bỏ..."

Ký ức vừa rồi chậm rãi hiện lên trong mắt nàng, cũng hiểu như vậy là không hợp quy củ, nhưng nàng vẫn không nhận được mà nói.

Tiêu Ngự cảm thấy, nếu nam nhân thô lỗ này lại xông lên thêm lần nữa, nàng sẽ chết...

Tiết Chiến nghe được âm thanh nứt vỡ của nàng, lại nghe nàng trong mộng ủy khuất gọi phụ thân mẫu thân, liền thuận tay ôm nàng vào lòng, để cho nàng dựa vào lòng mình. Đôi mắt đỏ hồng, nhìn thật là đáng thương. Tiết Chiến tất nhiên biết được nàng chịu không nổi, chính mình là nam nhân thô ráp, cũng là thương tiếc nàng. Nhưng trong đầu lại nảy ra tâm tư muốn trêu đùa, nói: "Nàng cầu khẩn, trăm sẽ buông tha nàng."

Tiêu Ngự muốn khóc.

Nàng vốn không có bao nhiêu khi lực, hướng chi cũng thật sợ hãi, nên rú mắt xuống, mở miệng nói: "Van cầu người..."

Nhìn nàng vẫn chỉ là một tiểu nữ tử, lại nhìn thấy đáng vẻ ủy khuất của nàng, bất giác Tiết Chiến bật cười, hắn nhẹ nhàng hôn xuống đỉnh đầu nàng, sau đó chậm rãi vuốt lưng nàng: "Được, trăm bỏ qua cho nàng."

Liền... như vậy?

Tiêu Ngự có chút không tin, vô ý thức ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn mặt mày đều tràn ngập nụ cười, giống như là thật, liền thở dài một hơi. Nàng nằm sấp, cảm thụ được lồng ngực hắn bên trên đè xuống. Bởi vì vóc người của hắn cao hơn nàng rất nhiều, hai chân của nàng chỉ có thể chạm tới bắp chân của hắn, làn da của nàng mềm mại, có thể cảm giác được rõ ràng, bên trên chân có chút lông, cũng không phải rất dễ chịu.

Chỉ là nàng quá mệt mỏi, nên nhanh chóng ngủ.

Nghe hô hấp nhẹ nhàng của nàng, Tiết Chiến cúi đầu, thấy nàng nằm sấp như vậy cũng có thể ngủ thiếp đi, một đầu tóc đen xổ ra, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, hết sức nhu thuận. Thân thể nữ tử lại đẹp như bạch ngọc, so với màu da của hắn khác biệt rõ ràng. Hắn nhìn nàng một lúc, nghĩ tới điều gì, liền nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

"... Niên Niên."

...

Hôm qua là đại hôn của Đế Hậu, theo lệ thường phải nghỉ mấy buổi chiều, chỉ là tân đế vừa mới đăng cơ, thế cục trong triều bất ổn, cho nên hôm nay đế vương trẻ tuổi vẫn như thường ngày, vẫn triệu tập văn võ bá quan tham gia buổi chiều sớm.

Hà Triều Ân đi vào thiên điện của Phượng Tảo Cung, hầu hạ Đế Vương thay quần áo.

Theo lý thuyết, cũng như trong dân gian, việc này cũng là thô tử giúp trượng phu làm, hướng chi là đế vương tôn quý. Chỉ là nhìn tình thế trước mắt, Hoàng Hậu nương nương kia sợ là vẫn chưa tỉnh. Hà Triều Ân tự nhiên hiểu rõ, cũng không hỏi nhiều.

Sau khi Hoàng Thượng mặc xong quân áo đi ra ngoài, mới đi được mấy bước ra khỏi Phụng Tào Cung, liền quay đầu nói với hân: "Ngươi quay về nói với một tiếng với hạ nhân trong cung Hoàng Hậu, bảo họ để cho Hoàng Hậu nghỉ ngơi."

Hà Triều Ân lập tức quay lại truyền ý chỉ.

Nguyên ma ma cũng chưa có ý định đánh thức Tiêu Ngự, lại thấy Hà Triều Ân đi đến, mới vội vàng bước tới, thi lễ với Hà Triều Ân, nói: "Hà công công còn có chuyện gì quan trọng? Lúc này nương nương còn chưa dậy."

Hà Triều Ân chính là thái giám bên cạnh Hoàng Đế, Nguyên ma ma biết được thân phận của hân, đương nhiên không dám thất lễ.

Hà Triều Ân mặt mày ôn hòa, chậm rãi nói: "Nguyên ma ma không cần khách khí, là Hoàng Thượng muốn ta tới nói một tiếng, để Hoàng Hậu nương nương ngủ thêm một lát, đừng làm nàng thức giấc."

Nguyên ma ma cảm thấy kinh ngạc, tuy nói đây là ân trách của đế vương, nếu như thật sự thương tiết, đêm qua làm sao lại...

Nàng liền đáp ứng: "Làm phiền Hà công công, lão nô biết."

Có lẽ hôm qua là ngày đại hôn, cho nên hôm nay mặt mày đế vương tràn đầy ý cười, đối với đám đại thần cũng ôn hòa hơn so với thường ngày.

Mà Tiêu Hoài đứng ở vị trí thứ ba của hàng thứ nhất, cả người khoát lên bộ quan phục nhị phẩm đồ thẫm, trên triều phục thêu lên hình sư tử, đầu đội ngọc quan, khí thế bất phàm. Hai tay của hân nắm chặt thẻ ngọc, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn một chút đế vương ngồi trên long ý kia...

Nhìn đáng vẻ so với thường ngày thêm một chút ôn hòa, trong lòng Tiêu Hoài run lên, ả ả đau.

Cho đến khi kết thúc buổi triều, mới ngơ ngác ngác ra ngoài, bước trên nền đá cẩm thạch, lạnh gió nhẹ nhàng thổi bay áo bào của hân, thân hình nhìn qua có chút cô đơn.

Có người đi về hướng Tiêu Hoài, gọi hân một tiếng.

Tiêu Hoài quay đầu, nhìn thấy người này mày rậm mắt to, thân hình thon dài, chính là bằng hữu của hân Ninh quốc công Hoắc Tác Chính.

Phụ Hộ quốc công và Ninh quốc công chính là thế giao, Hoắc Tác Chính và Tiêu Hoài giống như huynh đệ, hân biết Tiêu Hoài yêu nữ nhi như mạng, liền an ủi: "Từ bây giờ về sau, Tiêu huynh dù tiết đến đâu, cũng không có khả năng cứu vãn, ngươi đừng suy nghĩ nhiều."

Tiêu Hoài không nói gì. Ngày thường đáng vẻ của hân thẳng tắp cao lớn, mạnh mẽ uy phong, lúc này nhìn lại, giống như trong một đêm già đi mười tuổi...

Giữa chân mày Tiêu Hoài nổi lên chút mệt mỏi, nói với Hoắc Tác Chính: "Ta là phụ thân vô dụng..." Hân cười cười tự giễu, nụ cười có chút dọa người, "Không nghĩ tới Tiêu Hoài ta, sẽ có một ngày, cũng rơi vào cảnh bán con gái cầu vinh."

...

Lúc Tiêu Ngự tỉnh lại đã rất muộn. Nàng mờ to mắt, lọt vào tầm mắt là không gian trang hoàng toàn màu đỏ, giật giật thân thể, đau nhức vô cùng, không có chút khí lực nào.

Thế là nàng xoay người nhìn sang bên cạnh.

Trên đệm giường bên cạnh đã không còn độ ấm, chỉ còn lại khí tức nam tử tràn ngập.

Nguyên ma ma nghe được động tĩnh, vén trướng long phụng lên, nói với Tiêu Ngự nằm trên giường: "Nương nương đã dậy rồi?"

Tiêu Ngự khẽ ừ, hỏi: "Hiện tại là giờ gì?"

Nguyên ma ma trả lời: "Là giờ thìn." Tiêu Ngự mở to hai mắt, đáng vẻ vối rồi, mới mỉm cười nói, "Hoàng Thượng đã phân phó, muốn nương nương ngủ thêm một lát, nương nương không cần phải gấp."

Thật sao? Tiêu Ngự nâng tay lên lại ngừng lại, nhìn thấy trên tay mình rất nhiều vết tím... Tiêu Ngự bất giác nghĩ tới đêm qua, cảm thấy trong lòng hốt hoảng, nghĩ nghĩ Tiết Chiến kia không khác gì cầu.

Quả thật, khi Tiêu Ngự tỉnh lại tắm rửa, cởi áo ngủ, trên cơ thể từ trên xuống dưới đều là dấu vết nam nhân kia lưu lại, trên ngực và trên đùi là nhiều nhất, mà trên eo thon còn có hai vết hồng do tay gây ra, là do tối qua động tác giữ lấy quá trớn của hân...

Hôm qua Nguyên ma ma sau khi nhìn thấy đáng vẻ của đế vương, cảm thấy thật lo lắng cho Tiêu Ngự, lại cũng không nghĩ tới, đế vương này thật sự dũng mãnh, đêm qua kéo dài suốt hai canh giờ. Lúc này Tiêu Ngự thắc lúng bị đau đến mức không đi được, liền biết nàng chịu không ít đau khổ, liền nhẹ nhàng giúp nàng xoa xoa, làm dịu đau nhức.

Tiêu Ngự cười đồ ngăm mình vào bồn tắm, tuy nói giảm không ít, nhưng cũng không phải linh đan diệu dược gì, địa phương kia vẫn là vô cùng đau đớn.

Đến lúc nàng chuẩn bị trang điểm, nghe bên ngoài có chút động tĩnh.

Nguyên ma ma nói: "Nương nương, là Hoàng Thượng hạ triều trở về."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nam nhân (1)

Edit: Đào Sindy

Tiêu Ngự còn chưa trang điểm, thì đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân, từ xa tới gần. Nàng nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc long bào màu đen nện từng bước chân dài tiến đến. Tới nhanh như vậy... Lúc này cũng không lo được gì, vội vàng đứng dậy chuẩn bị hành lễ.

Nàng vừa mới xoay người, nam nhân đã tới trước mặt của nàng.

"Hoàng Thượng..." Tiêu Ngự nhìn y.

Người kia nhẹ nhàng độ lượng nắm tay nàng, khiến thân thể nàng cứng nhắc, sau đó nam nhân cất lên giọng nói trầm thấp: "Hoàng Hậu không cần đa lễ."

Tiết Chiến cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng hất tóc đen lên, lọn tóc còn hơi ẩm ướt, trên người là một cổ mùi thơm, không nồng đậm, cũng không biết là mùi gì, nhưng khiến người ta cảm thấy dễ ngủ. Biết nàng vừa tắm qua, liền hỏi: "Vừa xong hay sao?"

Bàn tay nắm tay nàng cũng không chịu buông ra, cách áo ngủ mỏng, có thể cảm nhận được làn da nàng kiều nộn, cánh tay tinh tế, dường như y chỉ cần khẽ nhẹ nó sẽ gãy, chẳng trách đêm qua đụng nhẹ nàng một cái, đã kêu đau. Thấy nàng nghe thanh âm của mình thì chậm rãi ngẩng đầu lên, vẫn là má ngọc xinh đẹp hôm qua, cặp mắt sáng rực cứ như biết nói chuyện.

Trên cặp mắt kia là một cặp lông mày...

Tiêu Ngự đành phải trả lời: "Là thần thiếp không cẩn thận ngủ quên mất rồi..."

Dù đã làm chuyện thân mật nhất, nhưng đêm qua bọn họ chỉ mới bắt đầu cảm nhận. Lúc trưởng thật dày rú xuống thì không sao, bây giờ tiếp xúc tại đây, nàng vẫn còn chút không quen lắm.

Về phần nam nhân trước mặt, mày kiếm mắt phượng, tướng mạo tuấn mỹ, chỉ có xuất thân không cao, toàn thân mặc long bào, trên người vẫn có một chút thô ráp dã man.

Nam nhân cao lớn khôi ngô như vậy, làm Tướng Quân còn được, nhưng xưng đế...

"Là trăm bảo người đẻ nàng ngủ thêm chút nữa." Tiết Chiến mở miệng nói. Đêm qua do y uống rượu có chút căn rễ rồi. Lại hỏi một câu: "Có thể dùng đồ ăn sáng rồi?"

Tiêu Ngự lắc đầu: "Còn chưa."

Tiết Chiến nói: "Vậy trăm chờ nàng cùng ăn."

Y muốn đợi nàng... Tiêu Ngự cắn môi, cảm thấy có chút không thỏa đáng lắm, huống hồ nàng trang điểm cần một canh giờ, bây giờ y đường đường là một Đế Vương, như thế không ổn. Nàng nói: "Hay Hoàng Thượng dùng trước đi."

"Trăm nói chờ nàng thì là chờ nàng." Tiết Chiến gợn găng mà linh hoạt nói. Sau đó sai bước đi đến ngồi xuống ghế bành khắc hình hoa cúc hoa lê, giả bộ đợi nàng trang điểm.

Mắt Tiêu Ngự tròn to, hơi sững sờ một chút, sau đó mới thoải mái, ngồi xuống một lần nữa, để Xuân Hiểu trang điểm thay nàng. Tuy nói không cần hóa trang quá tinh xảo, nhưng vẫn phải để búi tóc dành cho Hoàng Hậu, tỉ mỉ mà chải. Tiêu Ngự đang ngồi yên lặng, nhìn gương đồng trước mặt, lại nhìn nam tử đang ngồi trên ghế bành.

Hai chân rắn chắc để hai bên, một tay khoác lên đùi, tay còn lại đặt lên cạnh ghế... Tư thế ngồi này, khiến Tiêu Ngự nhẹ nhàng nhún mày.

Chờ Xuân Hiểu thay nàng chải kỹ búi tóc rườm rà, sau đó vẽ mi cho nàng, nam nhân nói lời thề son sắt muốn chờ nàng kia lúc này đã nhìn sang bên này, tay đặt trên cạnh ghế kia cũng theo bản năng gõ nhẹ mấy cái, từng cái từng cái một...

Tiêu Ngự cong môi, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Ai bảo y nói muốn chờ nàng... Rất lâu ấy nha.

...

Tiền triều xa xỉ, ngự thiện toàn là sơn trân hải vị, hoa văn chong chóng. Hiện nay sau khi Tần Đế đăng cơ, không coi trọng thức ăn là mấy.

Điểm tâm sáng trình lên hiện tại, cháo Bát Bảo, móng heo hầm, hai con cá tui rán, một đĩa bánh bao thịt dê... Sau đó thêm hai bát cơm gạo thơm. Sau khi Tiêu Ngự ngồi xuống, biểu lộ thoả mãn một chút, tuy so với tưởng tượng của nàng màn thầu dưa muối phải tốt hơn nhiều, nhưng hoàn toàn không hợp chi phí điểm tâm sáng của Đế Vương.

Nhưng Tiêu Ngự biết được Tiết Chiến ủng hộ tiết kiệm, nàng đã gả cho y, tất nhiên là phải theo ý.

Tiết Chiến nhú mày, hỏi: "Thức ăn không hợp khẩu vị sao?"

Không ngờ man hán lúc này ngược lại rất thận trọng, Tiêu Ngự giương mắt trả lời: "Không, rất tốt." Nửa tháng kia nàng chạy trốn khắp Kinh Thành, thời gian vất vả, so sánh với hiện tại, lúc này đã rất khá. Nàng thấy Tiết Chiến "Ừ" một tiếng liền bắt đầu ăn, nàng cũng cầm lấy đĩa bạc, kẹp một miếng cơm.

Nàng dùng bữa luôn ăn chậm nhai kỹ, đây là đáng về quý tộc được dưỡng thành từ nhỏ, mà Đế Vương ngồi bên cạnh nàng, rất nhanh đã dùng hết hai bát cơm và một đĩa bánh bao thịt dê. Thấy y ăn xong định đứng lên, Tiêu Ngự cũng không lo được nửa bát cơm trong tay, chuẩn bị đứng dậy.

"Hoàng Hậu không cần đưa trầm, nàng từ từ mà dùng đi." Tiết Chiến nhìn nàng một cái, liền muốn đi Ngự Thư Phòng làm việc công, nói với nàng: "Chuyện hôm nay nhiều, ăn trưa trầm không thể dùng chung, nàng không cần đợi trầm."

Tiêu Ngự nhân tiện nói: "Thần thiếp đã biết."

Đưa mắt nhìn Tiết Chiến ra khỏi Phụng Tào Cung, lúc Tiêu Ngự ngồi xuống, đối mặt với đồ ăn sáng trên bàn mặc dù không còn thèm ăn, nhưng dù gì đêm qua tiêu hao quá nhiều thể lực, không thể không nuốt xuống nửa bát cơm còn lại.

Nhưng điểm tâm sáng đã dùng hết rồi, không muốn động vô chút nào, ban nãy cố nén hai chân bủn rủn, lúc này bốn bề vắng lặng, mới bảo Xuân Hiểu và Xuân Trà thay nàng bóp chân.

Tiêu Ngự để Xuân Hiểu và Xuân Trà bóp chân cho mình, trong lòng suy nghĩ về Tiết Chiến. Bây giờ nàng còn không hiểu rõ y lắm, nhưng đã tiếp xúc về mặt này, ngược lại người này cũng không phải rất khó ở chung.

Nhưng mà...

Tiêu Ngự nhìn không được đưa tay nhéo eo đau nhức của mình, nghĩ đến hôm qua người kia liều mạng mà 'va chạm', toàn thân như có sức mạnh thoải mái, Tiêu Ngự lại có chút sợ hãi. Do Tần Đế đang ở độ tuổi huyết khí mãnh liệt, bên người lại không có những nữ nhân khác, tất nhiên chỉ có thể đem toàn bộ tinh lực phát tiết trên người của nàng rồi, ngày sau có thêm những phi tần khác, có thể sẽ khá hơn một chút.

Tiêu Ngự lẳng lặng nhìn Phụng Tào Cung, bỗng nhiên nghĩ tới cô mẫu nàng.

...

Tiết Chiến ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương. Ngự thư phòng chia thành ba gian, đặt Long Y, ngự án, phía bắc đặt giá sách, phía đông đặt lò sưởi.

Hôm qua tân hôn, tất nhiên y rất vui mừng, nhưng cũng chưa tới mức bỏ bê chính vụ. Lại nghĩ đến bộ dáng nữ nhi Tiêu gia, vô ý thức cong môi... Nghĩ tới điểm tâm sáng khi này, Tiết Chiến mới gọi Hà Triều Ân vào.

Hà Triều Ân bước lên phía trước, chấp tay nói: "Hoàng Thượng?"

Tiết Chiến nhìn hần một chút, nói: "Người thay trầm viết lại tờ đơn mô phỏng chi phí thức ăn trong cung lúc trước của Tiêu Thái Hậu, trầm muốn nhìn."

Hà Triều Ân lĩnh chỉ, đi mô phỏng tờ đơn.

...

Thọ Ninh Cung rộng chín gian, ngọn núi vàng ngồi lưu ly, hành lang trước sau, trước và sau mái hiên đều đặt bình phong, tám bình phong ở cửa được làm bằng gỗ lim trên nền chạm trổ vân chữ gấm, kết hợp với bốn chậu hoa linh tâm, chính giữa gian ngoài treo cao tấm biển do chính Hi Hòa đế ngự bút "Kính tu nội tắc". Cửa cung bố trí cửa thùy hoa, hành lang nối. Nơi đây từng là tấm cung của Thái Hậu, đoàn trang phú quý, tiền viện ngày xưa xếp đặt các loại kỳ hoa dị thảo, hiện tại chỉ còn chậu hoa vỡ nát cùng với hoa héo lá khô, bị gió cuốn một cái, nhìn qua thật hoang vu.

Tiêu Ngự đi dọc theo hành lang về phía trước, lần vẩy theo động tác tiêu sái của nàng nhẹ nhàng lay động.

Hôm đó phản quân đánh vào Hoàng Thành, trong cung loạn thành một bầy, nàng dẫn Triệu Hoảng tới nơi này tìm cô mẫu, muốn cùng bà chạy ra Hoàng Cung. Không ngờ cô mẫu cương liệt như thế, thà chết chứ không chịu khuất phục, trước khi lâm chung giao phó Triệu Hoảng cho nàng, muốn nàng phải che chở Triệu Hoảng chu toàn. Nàng còn nhớ rõ, khi đó cô mẫu nằm trong vũng máu, máu tươi chảy cuộn cuộn từ chiếc cổ trắng ngần, cặp mắt không

nhắm lại, trợn trừng lên, nhìn chòng chọc vào mình...

Tình huống lúc đó quá khẩn cấp, nàng căn bản không có biện pháp xử lý hậu sự cho cô mẫu, chỉ có thể mang theo Triệu Hoàng đào thoát từ mật đạo.

Bây giờ đã qua lâu như vậy, cô mẫu nàng tất nhiên không còn ở đây rồi.

Thời điểm nàng ở ngoài cung lánh nạn, thì nghe nói lúc ấy Tân Đế đem những hoàng thân quốc thích chống đối bất khuất xử quyết cùng nhau, ném tới bãi tha ma, ở trong đó có cô mẫu nàng. Sau khi về phủ, phụ thân nàng cũng nói với nàng, không tìm thấy thi thể cô mẫu ở bãi tha ma, sợ là đã bị dã thú chôn chóc trên núi tha đi. Cuối cùng chỉ có thể dùng y phục mà cô mẫu khi còn sống đã mặc dựng lên bia mộ chôn y phục và di vật, tạo thành một mộ bia vô danh.

Thời điểm cô mẫu tự vẫn, nàng thật sự sợ mình cũng sẽ chết, cũng may còn có Triệu Hoàng, chỉ ít nàng còn lý do sống sót, vì hoàng thất Đại Ngụy giữ lại huyết mạch cuối cùng. Từ khi nàng khuyên phụ thân quy thuận Tân Đế đến nay, nàng liền không dám nghĩ đến cô mẫu. Nàng biết nếu cô mẫu còn sống, chắc chắn sẽ không đồng ý việc phủ Hộ Quốc Công tham sống sợ chết.

Nguyên ma ma biết được nàng đang suy nghĩ gì, bước lên nói: "Người chết không thể sống lại, nương nương đừng đau buồn."

Tiêu Ngự nói: "Nguyên ma ma ngươi không cần phải lo lắng cho ta..."

Nàng dùng một chút, khẽ mỉm cười nhìn về phía bà: "Chuyện cho tới bây giờ, ta làm gì có tư cách đau buồn chứ? Nhưng ta chỉ muốn, nếu cô mẫu trên trời có linh, biết ta gả cho Tân Đế này, sợ là cảm thấy biểu chất như ta khiến bà thất vọng, khiến Đại Ngụy hồ thẹn. Thế nhưng ta thật sự không muốn chết... Chết thì thứ gì cũng mất đi. Ta sống, còn có thể cố gắng thay đổi một số chuyện."

Chỉ ít hiện tại, phụ thân mẫu thân nàng, đại ca đại tẩu, đều tốt. Mà Triệu Hoàng cũng bình an vô sự.

Về phần Tiết Chiến...

Bây giờ nàng còn chưa có cách gì, nhưng sau này, nàng sẽ phải nghĩ cách.

...

Tuy Tiết Chiến xuất thân mẫn phu, bây giờ đẳng cơ xứng để, nhưng cũng xứng chức. Một đế quốc mới lập rất nhiều chính vụ khác nhau, dù làm Hoàng Đế, cũng không thể hưởng thụ hết vinh hoa phú quý mà Đế Vương nên hưởng. Ngộ thiện hôm nay, đúng như lời y nói lúc đi, không có thời gian tới dùng.

Ngược lại Tiêu Ngự cảm thấy như thế rất tốt. Một người dùng bữa tất nhiên là tự tại hơn. Nhưng một mình nàng dùng bữa, thức ăn dựa theo quy cách hiện nay trong cung, có chút thô sơ, nhưng so với nhà bình thường, đã tốt hơn rất nhiều.

Đã đến thời điểm dùng bữa tối, Tiết Chiến còn chưa tới. Bởi vì y không nói dùng chung không, Tiêu Ngự liền lặng lẽ chờ y.

Chờ đến khoảng giờ Mậu, mới thấy Đế Vương chuyên cần chính sự tới Phụng Tảo Cung.

Lúc này Tiêu Ngự rút ra bài học, phải cung tỳ xem xét dưới hiên, nhìn thấy Tiết Chiến đến đây, liền tranh thủ thời gian tối bầm báo. Như thế, Tiêu Ngự đợi y ngay tại cửa cung, nhìn thấy bóng dáng cao lớn vội vã từ bóng đêm mật mờ đi đến bên này.

Gần đến, Tiêu Ngự lập tức nghênh đón. Nhưng mà Đế Vương cũng không ôn hòa như buổi sáng, khẽ vuốt cằm, sau đó sai bước tiến vào cửa điện.

Biểu tình Tiêu Ngự ngưng trọng, chỉ nói y vì chính vụ, cũng không nói gì, đầu đi theo y vào trong. Nào biết vừa rảo bước tiến lên cửa điện, nam tử trước mặt bỗng nhiên ngừng lại, Tiêu Ngự mất tập trung, suýt nữa đụng vào.

Nam nhân cũng quay đầu lại, cúi đầu nhìn về phía nàng.

Tiêu Ngự ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt nam tử trước mắt góc cạnh rõ ràng, trên mặt không mang ý cười, nhìn... Còn có chút dọa người. Nàng há to miệng, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng?"

Tiết Chiến thấy trong mắt nàng hình như có ý sợ hãi, lại nghĩ tới hôm đó nàng viết thư cho phủ Hộ Quốc Công, biết nàng tiếc mệnh, đối mặt với y lại có hơi sợ hãi. Y nhàn nhạt mở miệng nói: "Hôm nay Hoàng Hậu đã làm những gì?"

Hỏi nàng cái này làm gì? Tiêu Ngự đột nhiên cảm giác được có chút kỳ quái, liền mở miệng nói: "Thần thiếp dùng hết đồ ăn sáng liền ngồi trong cung một lát, sau đó đi ngự hoa viên xem hoa mai, sau đó..." Mắt Tiêu Ngự hỏi dừng lại, nhìn khuôn mặt nam nhân lúc này, hình như đã biết ý tứ lời hỏi này của y.

Thế là phải nói thật: "Thần thiếp... Đi một chuyến đến Thọ Ninh Cung."

Tiết Chiến liền hỏi nàng: "Nàng đến đó làm gì?"

Đây không phải biết rõ còn cố hỏi sao? Tiêu Ngự từ từ nói: "Thần thiếp chỉ nhớ tới cô mẫu, cho nên mới đến đó xem."

Lập tức Tiết Chiến nói một câu: "Về sau không cho phép đến đó."

Lúc này, Tiêu Ngự cũng không cần đoán tiến lên hỏi y vì sao, chỉ gật đầu đáp ứng. Chờ y không nói nữa, mới cùng y đi vào.

Lúc này nàng không dám quan sát y quá lâu, dần dà ở cùng y. Nhìn bóng lưng y, Tiêu Ngự khẽ nhủ mảy.

Tuy nói cô mẫu nàng là Hoàng Thái Hậu tiền triều, nhưng nàng không phải cũng là Thái Hậu tiền triều sao? Nếu nguyên nhân bởi vì tiền triều, y cũng không nên phản ứng mãnh liệt như vậy? Nhưng nếu là những thứ khác... Cũng không thể nào. Từ nhỏ cô mẫu nàng sống ở phủ Hộ Quốc Công, cấp kẻ liền vào cung làm Hậu, hẳn là không có khả năng có quan hệ gì với y chứ?

Tiêu Ngự rất nghi hoặc, làm thế nào cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Tiết Chiến vào trong rồi liền thấy một bàn thức ăn, biết Tiêu Ngự còn chưa dùng bữa, một mực chờ đợi y, nghĩ đến bóng dáng kiêu diễm dưới hiên ban này, thấy mình liền tiến lên đón, khó tránh khỏi có chút mềm lòng. Huống chi nàng là thê tử tần hôn của y, đêm qua mới được y ‘yêu thương’ qua.

Nhưng mà...

Y thực sự không nghĩ nàng sẽ đến Thọ Ninh Cung.

Chờ đến lúc sắp lên giường nghỉ ngơi, Tiêu Ngự mới đứng trước người Tiết Chiến, đưa tay hầu hạ y thay y phục. Tiết Chiến cúi đầu, liền có thể thấy khuôn mặt nàng được ánh nến chiếu vào, ngay cả lông tơ trên khuôn mặt nhỏ nhỏ tinh tế đều có thể nhìn thấy, làn da non mịn, da như mỡ đông, nói chung là như thế.

Nằm lên giường, y thấy nàng ngủ rất quy củ, lại im lặng rất biết điều, cánh tay dài bao quát ôm nàng qua, nghiêng đầu nói cùng nàng: "Lúc trước nàng từng là thê tử Triệu Dục, ngày sau trăm sẽ không truy cứu, nhưng trăm là nam nhân đầu tiên của nàng, cũng sẽ là nam nhân duy nhất... Nàng là thê tử của trăm, trăm sẽ bảo hộ nàng chu toàn, cho nàng một đời vinh hoa."

Tiêu Ngự tựa ở trong ngực y, thân thể rắn chắc của nam nhân cực nóng, cách y phục ngủ cảm nhận thật rõ ràng.

Nàng xem xét bên cạnh, đột nhiên xuất hiện yết hầu trên cổ. Nếu như lúc này, trong tay nàng có một cây chủy thủ...

Nàng đang nghĩ ngợi, lại nghe thanh âm của nam nhân thoáng ôn hòa hơn hẳn: "Hôm nay thức ăn ăn không quen, tại sao nàng không nói với trăm?"

Bỗng nhiên một câu nói như thế vang lên, Tiêu Ngự kinh ngạc nhìn y.

Tiết Chiến thấy ánh mắt của nàng sáng sáng, đáng vẻ kinh ngạc lại nghi hoặc, có chút tính trẻ con, bất giác cong môi cười, hôn môi nàng một cái, nói: "Từ ngày mai, liền an bài theo chi phí ngày xưa của nàng, hoàng thất Đại Ngự có thể cho nàng, trăm cũng có thể cho nàng, chỉ nhiều hơn chứ không ít đi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vô lại (2)

Tiêu Ngự thấy đáy mắt y hàm chứa ý cười, mặt mày nhìn qua có vẻ rất ôn hòa... Y cười lên, dường như vốn không có dọa người như bình thường. Bởi vì làn da y hơi đen, lông mày hơi rậm, nhìn còn có chút chất phác thật thà.

Quá khác biệt so với đáng vẻ Đế Vương uy nghiêm ngày thường.

Nàng nhìn một lát, cảm nhận đôi môi nóng bỏng của nam nhân, mới do dự mở miệng nói: "Như vậy... Có phải không được tốt lắm không?" Y không phải luôn chủ trương tiết kiệm sao? Tại sao lại để cho nàng... Như vậy chẳng phải là quá phung phí sao? Liền nói, "Nô tì cảm thấy, không cần đâu."

"Trăm nói chi thì sẽ chi." Tiết Chiến vuốt ve gương mặt nàng, quả quyết nói. Nam nhân ăn mặc chi tiêu như thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không thể khiến thê tử của mình chịu ủy khuất. Nếu nàng không thể sống sung túc như trước kia, vậy còn gả cho y làm gì?

Tiêu Ngự thấy thái độ kiên quyết của y, lại hiểu nam nhân này đại khái không muốn nữ nhân của mình sẽ làm trái với lòng tốt của y, cũng không từ chối nữa, liền cười cười nói: "Vậy nó tì... Đa tạ Hoàng Thượng."

Lần này là chính y chủ động nói, cũng không phải là nàng yêu cầu.

Tươi cười của Tiết Chiến sâu dần, chợt đột nhiên xoay người áp nàng xuống hôn, nụ hôn như mưa, hô hấp dần trở nên dồn dập. Tiêu Ngự từ lâu đã biết vóc người của y, theo bản năng căng thẳng, lại phát hiện y cũng không dùng hết sức nặng bản thân áp xuống, mà là lấy cánh tay chống đỡ... Cánh tay kia cường tráng rắn chắc, lẳng lẳng đặt bên cạnh người nàng.

Rồi sau đó y thấp giọng hỏi: "Còn đau không?"

A? Tiêu Ngu nhìn y, bốn mắt nhìn nhau, nhìn ánh mắt của y, liền hiểu được y đang hỏi điều gì. Chỉ là đến cùng da mặt nàng vẫn là quá mỏng, nên mở miệng thế nào mới tốt, liền không nói gì. Nhưng mà nam nhân này lại không biết xấu hổ không biết thẹn, bàn tay thô ráp từ từ di chuyển xuống, nói với nàng: "Trẫm đang hỏi nàng, có còn đau hay không? Nếu nàng không nói, vậy trẫm liền tự mình xem..."

"...Hừ?" Y cười ngấm nàng, rất là vô lại.

Sao lại có người như vậy. Tiêu Ngu vội vàng ngăn y lại, hai tay chặt chẽ cầm tay y, cũng không kịp xấu hổ, tùy tiện gật đầu.

Làm sao có thể không đau? Khí lực của y lớn như vậy, thân hình cũng cao lớn, bản thân y nơi nào cũng lớn... Nhưng mà nàng chỉ gật đầu một cái, liền nghe y cười ra tiếng, bởi vì dính với nàng cùng một chỗ, liền có thể cảm nhận được rung động trước ngực y. Giống như được nghe kể một chuyện rất buồn cười.

Thật kỳ quái, nàng đau, y lại cao hứng như vậy sao?

Nhìn y đã xuống khỏi người nàng, một tay ông nàng vào trong lồng ngực. Phụng Tảo Cung vốn được bố trí Địa Long, chỉ là Tần Đế thân thể cường tráng, mùa đông cũng không sợ lạnh, Địa Long này đêm qua cũng không được đốt. Nữ tử dù sao vẫn e ngại lạnh lẽo hơn, chẳng qua nhiệt độ của thân thể nam nhân này, trái lại có thể thay nàng xua tan lạnh lẽo.

Tiêu Ngu cúi đầu nhìn lại, liền thấy cánh tay kia của y cứ như vậy phủ lên một chiếc chăn hi bên ngoài, không mấy may sợ lạnh...

Nhưng mà, cánh tay to như vậy, phàm là nàng muốn đổi đầu với y, cánh tay này sợ là có thể vặn gãy cổ của nàng rất nhanh.

Nghĩ tới đây, cổ Tiêu Ngu liền rụt vào trong một cái. Hiểu rằng cho dù trong tay nàng có một cây chùy thủ, cũng tuyệt đối không dám làm gì y.

...

Đêm nay Tiết Chiến không đụng vào nàng, Tiêu Ngu ngủ rất yên giấc, mà khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, Tiết Chiến kia cũng dậy rất sớm giống như ngày hôm qua. Nguyên mama hầu hạ nàng tắm rửa, thấp giọng nói với nàng: "Hoàng Thượng sáng sớm thức dậy liền đến Ngự Hoa viên luyện quyền, lão nô nghe nói, mỗi ngày Hoàng Thượng đều như vậy, giờ Dần đã thức dậy luyện quyền."

Không thể không nói, Tiết Chiến này quả thực là một nam nhân có kỷ luật với chính mình.

Tiêu Ngu như có điều suy nghĩ gật đầu một cái: "Ừm, ta đã biết."

Chờ Tiết Chiến luyện quyền xong trở lại, đã thấy Tiêu Ngu ngồi trước bàn trang điểm trang điểm. Y đi tới, nhìn những đồ vật trước gương, từng thứ từng thứ một, tinh xảo khéo léo, tiện tay cầm lên vài món đồ, nhưng cũng không biết nhiều. Chỉ cảm thấy hiếu kỳ, liền cầm hỏi Tiêu Ngu. Tiêu Ngu làm sao hiểu được sự hiếu kỳ này của y?

Những đồ vật của nữ nhi, y có gì cần hỏi sao? Có điều vì ngại thân phận của y, không thể làm gì khác hơn là nói rõ từng thứ một cho y, dù sao y nghe cũng không hiểu. Sau khi giải thích xong, lại có chút mất kiên nhẫn.

Mà vừa nghiêng đầu nhìn, thấy bộ dáng cái hiểu cái không của y, Tiêu Ngu nhìn, trong lòng mới có chút buồn cười.

Tiết Chiến cầm một hộp phấn bằng men sứ có hoa văn mẫu đơn do Cảnh Thái Lam tạo ra, nói: "Thứ này Trẫm biết, là son."

Rõ ràng là phấn! Tiêu Ngu bắt đắc dĩ buồn cười.

Có điều Tiêu Ngu cũng không phản đối, Đế Vương nói là phấn, vậy cứ coi đó là phấn là được rồi. Nhưng mà... Sao y lại biết phấn, chẳng lẽ trước kia cũng đã từng mua cho cô nương nào đó?

Tiêu Ngu trang điểm xong, liền thấy y đi tới chiếc tủ hình tròn hoa văn long phượng bằng gỗ lê màu vàng, đưa tay mở cửa tủ.

Mới đầu Tiêu Ngu còn chưa kịp phản ứng, tới lúc y đưa tay ra, mới vội vàng chạy tới. Chỉ thấy y đã cầm một món đồ lót của nàng, cong môi nhìn nàng: "Ngược lại thứ này Trẫm biết..."

Thế thì có gì hay mà tự hào! Tiêu Ngu ngược ngờ muốn chết, lập tức đoạt lại, tùy tiện nhét vào trong tủ, lấy những xiêm y khác phủ lên. Chỉ là nàng vừa mới cất xong, liền nghe được y lại cầm lên một vật khác, lâm lâm nói: "Đây là thứ gì?"

Tiêu Ngu vừa nhìn thấy tấm lót nguyệt sự y đang cầm trong tay, mặt "phùng" một cái đỏ bừng, lập tức giơ tay lên tiến tới giành lại, nhưng nàng vừa nhào qua, y đúng lúc giang cánh tay, ôm chặt lấy nàng, nàng nhất thời bị y ôm vào lòng.

Bị y vây chặt trong lồng ngực, khí lực nàng không bằng y, không cách nào tránh thoát, không thể làm gì hơn là nói: "Ngươi trả lại cho ta..." Nhất thời cũng không chú ý cách xưng hô với y.

Chờ sau khi dứt lời, mới phản ứng được, căng thẳng nhìn y, chỉ thấy mặt mày y mang ý cười, dường như cũng không chú ý lắm. Tiêu Ngu dần thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể nữ tử mềm mại yêu kiều cứ như vậy dán chặt lấy y, Tiết Chiến cúi đầu, liền có thể thấy hai khóa tuyết trắng tinh tẻ, yết hầu y khẽ động, đối diện

với ánh mắt của nàng, ánh mắt kia, tựa như y đang khi dễ nàng. Trong lòng y hơi hốt hoảng, ho nhẹ một tiếng, lập tức liền đưa vật trong tay tới trước mặt nàng, nói: "Trả lại cho nàng."

Có chút giống như đang dụ dỗ tiểu hài tử, dường như nếu y lại không trả lại cho nàng, nàng sẽ khóc òa.

Chờ Tiết Chiến đi, Nguyên mama mới mở miệng nói: "Hoàng Thượng y..."

Giương mặt Tiêu Ngự đỏ bừng, nghẹn hồi lâu, mới lẩm bẩm một câu: "Y chính là một tên vô lại."

Thấy đáng về nữ nhi bị khi dễ của Tiêu Ngự, Nguyên mama nhìn không được phì cười.

...

Buổi tối ngày hôm đó, Tiết Chiến kia không tới dùng bữa tối, trái lại chỉ phái Thái giám tới truyền lời, bảo nàng dùng bữa nghỉ ngơi trước, không cần chờ y. Tiêu Ngự tuy có chút lưỡng lự, nhưng lại đợi nửa canh giờ, quả thật không thấy y trở lại, liền cũng theo ý y, dùng bữa tối. Chỉ là muốn nàng ngủ trước, tuyệt đối không làm được.

Hiện tại vẫn đang là tân hôn, Tiết Chiến săn sóc nàng như vậy, nhưng ngày sau lại khó nói. Chung quy là Đế Vương, nàng dù sao cũng không nên được voi đòi tiên.

Tiêu Ngự mặc tâm y (đồ ngủ) bằng gấm màu trắng hoa lê, cầm một quyển sách trong tay tùy tiện lật xem, trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác.

Hôm qua nàng đi tới Thọ Ninh cung thăm cô mẫu liền khiến y không vui, tuy rằng không nói nặng lời với nàng, nhưng dù thế nào nàng cũng không dám đi nữa. Tần Đế không thích nàng lại có vương mắc gì với tiền triều, điều này nàng có thể hiểu được, chỉ là đêm qua phản ứng của y lại có phần hơi quá... Tiêu Ngự nhìn Nguyên mama đi tới đổi trà nóng cho nàng, nói: "Nguyên mama, bà cảm thấy cô mẫu của ta như thế nào?"

Nguyên mama không hiểu vì sao Tiêu Ngự lại chợt hỏi như thế, chỉ nhẹ nhàng nói: "Thái Hoàng Thái Hậu vẫn luôn nhân từ thiện lương."

Tiêu Ngự ừm một tiếng, ánh mắt sáng ngời. Cô mẫu luôn luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người, cực kỳ thương yêu nàng. Bà là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp dịu dàng, khi mẹ đẻ của nàng qua đời, cô mẫu còn đau đớn hơn cả nàng.

Có điều... Nghe nói lúc cô mẫu của nàng vừa mới lên làm Hoàng Hậu, cũng có không ít đại thần phản đối, chỉ vì dung mạo của cô mẫu quá mức diễm lệ, sợ là sẽ làm trẻ nãi Đế Vương, cũng có nguyên nhân là sợ Tiêu gia quá mức đặc thế. Nhưng mà sau khi cô mẫu làm Hoàng Hậu, dịu dàng hiền lương, mẫu nghi thiên hạ, cũng không liên quan gì đến chính sự, lâu dần, mới dần có danh xưng là Hiền Hậu.

Đúng vậy, làm sao nàng lại đi suy nghĩ cô mẫu là người như thế nào chứ? Tiêu Ngự cảm giác mình đã suy nghĩ nhiều, Tiết Chiến kia không thích cô mẫu, chẳng qua là vì duyên cớ tiền triều thôi.

Lúc Tiết Chiến bước vào, liền thấy Tiêu Ngự ngồi đọc sách dưới ánh đèn, thấp mi thuận mắt, gương mặt xinh đẹp. Y ở phía xa đứng nhìn một lúc, chợt nghĩ đến, hiện tại nàng đã là Hoàng Hậu của y, mới rào bước đi tới, thuận miệng hỏi: "Đang xem gì vậy?"

Tiêu Ngự giật mình.

Người này... Làm sao lại âm thầm tiến vào?

Tiết Chiến giải thích: "Là Trẫm không cho bọn họ bấm báo." Thuận thế ngồi xuống bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn quyển sách trong tay nàng một chút, nhướn mày: "Đây là... Man tự*?"

(*Man: dân tộc ở phía Nam Trung Quốc thời xưa.

Man tự: chữ Man)

Tiêu Ngự đương nhiên biết được, dựa vào xuất thân của y, chữ biết có lẽ không nhiều, dĩ nhiên sẽ không nhận biết được Man tự. Nhưng vẫn là có chút bất ngờ, y lại biết được đây là Man tự.

Thấy y không còn mang dáng vẻ Đế Vương, Tiêu Ngự cũng gạt đầu một cái, giọng nói mềm mại giải thích: "Phụ thân lúc còn trẻ đã vào Nam ra Bắc, nên biết Man tự. Ông nói dù là nam tử hay là nữ tử, học thêm chút gì đó bao giờ cũng có lợi. Man tự này từ nhỏ phụ thân đã dạy cho ta, ta liền học được một ít."

Thật ra phụ thân dạy nàng rất nhiều thứ, nhưng là phần lớn nàng không học được.

Tiết Chiến như có điều suy nghĩ, nếu đúng như lời nàng nói, Tiêu Hoài kia quả là một nhân tài. Y liền mở miệng nói: "Trẫm từ nhỏ đã rất ngưỡng mộ phụ thân của nàng."

Thật sao?

Ánh mắt Tiêu Ngự có chút bất ngờ sáng lên, nhớ đến lúc y lên ngôi, hạ thủ lưu tình với phủ Hộ Quốc Công, phải chăng một phần là do vậy? Có điều, y tán thưởng phụ thân nàng, còn ông lại coi y là loạn thần tặc tử. Tiêu Ngự rũ mắt suy nghĩ một chút, lại ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát y, thấy y đang cúi

đầu nhìn quyển sách trong tay nàng, vẻ mặt chăm chú.

Chính là Tiêu Ngự dùng hết tâm tư nghe ngóng, vị Tân Đế này xuất thân không rõ lai lịch, tựa như là một nam tử đến từ thôn quê, đến cả thân nhân của y, nàng cũng không hề nghe nói qua. Nhưng nếu như có mẫu thân, có lẽ cuộc sống trong cung cũng sẽ không an nhàn như vậy.

Nhưng mà Nguyên mama có nói với nàng, y và Lại bộ Thượng Thư Quách An Thái dường như là huynh đệ thân thiết, mà Quách An Thái kia, là người văn võ song toàn, là một mãnh tướng dưới tay y. Còn về những mặt khác, nhân tài nơi nơi đều có, so với đám văn võ bá quan vô dụng của tiền triều, những người dưới trướng của y, quả là rất hiếm có.

Có điều, y lại có thể chỉ đạo những người này, y ắt hẳn là người có bản lĩnh hơn người.

Thuở nhỏ Tiêu Ngự sùng bái phụ thân, thường thức nhất chính là những người hữu dũng hữu mưu. Nếu Tiết Chiến này không phải là phản tặc, mà là một tướng soái bảo vệ lãnh thổ Đại Ngụy, nàng chắc chắn sẽ thường thức y, phụ thân nàng cũng sẽ thường thức y.

Tiết Chiến lại nói: "Hoàng Hậu hiểu biết uyên thâm, biết được cả Man tự, bên trong Ngự Thư phòng của Trẫm vừa lúc có một ít Man văn, mấy ngày nữa liền phiên Hoàng Hậu dịch giúp Trẫm một chút."

Trong cung đầy những người có tài và học vấn, đặc biệt là dịch văn tự ngoại quốc, làm sao lại đến phiên một nữ tử như nàng? Tiêu Ngự đang muốn mở miệng nói, lại nghĩ đến nếu có thể đi đến Ngự Thư phòng, dường như cũng rất tốt, liền mỉm cười đáp ứng: "Hoàng Thượng không chê là được rồi."

Y làm sao lại chê nàng? Tiết Chiến cười một tiếng, rút quyển sách trong tay nàng ra, tiện tay ném sang một bên, sau đó cánh tay cường tráng ôm lấy nàng, trực tiếp bế nàng lên, sải bước tới hi sân... Đến mép giường, Tiêu Ngự nhớ tới điều gì đó, ôm lấy cổ y theo bản năng.

Tiết Chiến thấy thế, liền nói: "Yên tâm, sau này Trẫm sẽ tận lực không lỡ mạng..." Vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt nàng lên trên giường.

Tiêu Ngự nhìn y, có chút hoảng hốt. Vẫn là thân hình trắng kiện như vậy, khiến người ta sinh ra cảm giác sợ hãi, lại giống như có chừng mực hơn so với đêm động phòng, lúc ấy y trực tiếp vác nàng ném lên giường, tuy nói không đau, nhưng cũng không phải là dễ chịu.

Nam nhân cởi áo ngủ bằng gấm nằm xuống cùng nàng, ôm lấy nàng, mặt dán lại gần, nói: "Ngày mai Trẫm sẽ đi lại mặt cùng nàng."

Ngày thứ ba lại mặt, ngày mai là nàng có thể trở về phủ Hộ Quốc Công. Trong lòng Tiêu Ngự vui mừng, gật đầu "Vâng" một tiếng, mặt mày rạng rỡ.

Người trong ngực thơm ngát mềm mại, Tiết Chiến cảm giác muốn ôm nàng trong tay thật chặt. Nếu nói y không muốn chắc chắn là giả, thật không dễ dàng gì mới lấy được nàng, tất nhiên muốn gần gũi thân cận với nàng. Chỉ là đêm qua nàng ngủ trong lòng ngực y, có phần không khống chế được tâm tình, sau đó y len lén vén cổ áo nàng lên nhìn, liền nhìn thấy những dấu tích kia, mới nhất thời thu tay.

Đêm đó quả thật là y đã quá mức...

Tiêu Ngự cũng có chút lo lắng không yên, chỉ sợ người này lại vội vàng gấp gấp mà tiến vào, chờ giây lát thấy y không có động tĩnh gì, tay cũng chỉ là an ổn ôm lấy nàng, cũng không có bất kỳ động tác nào, thân thể căng cứng, lúc này mới từ từ buông lỏng xuống.

Đã sang ngày thứ ba, ngày đầu tiên nàng mơ mơ màng màng không còn nhớ lắm, ngày thứ hai lại bởi vì ngày hôm trước mệt mỏi chỉ cần nằm lên giường liền ngủ, hôm nay... Nàng hãy còn chưa ngủ, cả người bị nam nhân ôm lấy, trong mũi cũng là hơi thở của y, loại cảm giác này có chút kỳ lạ.

Suy nghĩ một lát, Tiêu Ngự nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, nhưng vừa nhắm mắt lại, giác quan liền cảm nhận thật rõ ràng, thân thể của nam nhân cứng rắn, vững chắc, cần vào người nàng có phần khó chịu, còn có, trên người y có mùi mồ hôi, không nồng nặc, nhưng xen lẫn một chỗ cùng hơi thở mạnh mẽ, cũng không dễ chịu lắm.

Tiêu Ngự không ngủ được.

Giác quan Tiết Chiến nhạy bén, thấy dáng vẻ tựa như muốn động mà không dám động của nàng, mới hỏi: "Sao vậy?"

Y cũng không ngủ được. Tiêu Ngự mở mắt, liền chạm phải đôi mắt đen như mực trầm lắng của y, nàng mở miệng chuẩn bị nói, do dự một hồi, cuối cùng lại nói một câu: "Vẫn là không nên nói."

Tiết Chiến nhàu mày: "Cho dù nàng nói gì, Trẫm cũng sẽ không trách nàng."

"Thật sự?" Tiêu Ngự nhìn y, mắt sáng lên.

Nghe giọng của nàng liền biết nàng đã động lòng. Tiết Chiến nhìn bộ dáng này của nàng, cảm thấy có đôi chút buồn cười, liền ừ một tiếng: "Đương nhiên là thật."

Vì vậy, Tiêu Ngự mới chậm rãi mở miệng, đánh bạo nói: "Hoàng Thượng... cái đó... Ngươi có thể đi tắm không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ngưu Tước (3)

Editor: Maria Nyoko

Tiết Chiến nhú mày nói: " Sáng nay Trầm vừa tắm rồi."

Vào đông vốn cũng không cần ngày ngày tắm rửa, ngày xưa Tiết Chiến quen cuộc sống cầu thả, bây giờ đang cơ làm Đế, hai ba ngày tắm một lần, rất nhanh y chợt nghĩ tới điều gì, y đưa mặt tới, trầm thấp nói, " nàng ngại Trầm bẩn? Hà?"

Hơi thở nồng đậm đập vào mặt, Tiêu Ngư khẽ run, nàng nào dám? Rõ ràng là chính y nói, mặc kệ nàng nói cái gì, y cũng sẽ không trách nàng. Là, người này cứ nói không tính toán gì hết. Tiêu Ngư nói gấp: "Thần thiếp không có."

Tiết Chiến cố ý khẽ hừ một tiếng, nói: "Đã không có... Vậy nàng xem, nàng ngủ thử, trầm liền tin nàng."

Ngủ cái gì? trên mặt Tiêu Ngư nghi hoặc, đã thấy y buông nàng ra, sau đó y mờ lóp áo ngủ. Nhất thời lộ ra một vòng ngực trần trụi màu lúa mạch, khí tức nam tính nồng đậm đập vào mặt. Tiêu Ngư vội vàng dúi mắt, muốn xoay người sang chỗ khác. Lại nghe được nam tử phía sau nói: "Không cho phép xoay qua chỗ khác."

Thân thể Tiêu Ngư liền cứng ngắt, mặc cho y lật nàng lại một lần nữa, cùng y đối mặt.

Thân thể nam nhân cường tráng, cơ bắp lồng ngực to lớn, đao khắc riu đục (nghĩa là có nhiều vết sẹo), nhìn phi thường cứng rắn.Y để cho nàng nhìn cái này làm cái gì?Bất quá, thời điểm nàng nhìn ánh mắt y, y liền nâng gáy nàng, làm bộ muốn nhấn mặt của nàng trên ngực của y, nhất thời liền hiểu. Tiêu Ngư vội vàng nhắm mắt lại...

Chỉ là, không có lồng ngực cực nóng trong dự liệu.Tiêu Ngư ngừng thở đợi thật lâu, mới chờ được một tiếng cười trầm thấp trên đỉnh đầu.

Bên tai Tiêu Ngư đều nóng.

Tiết Chiến nhẹ nhàng nói: "Tốt, trầm không đùa nàng..." Nói xong, liền đứng dậy khỏi giường. Tiêu Ngư Turống ngẩng mặt, nhìn sang.

Chỉ thấy y sai bước về phía tịnh thất, đi vài bước, còn cúi đầu xuống, cảm một góc cổ áo lên hít hà, sau đó nhú mày tự lẩm bẩm vài câu, không biết được nói cái gì, nàng nghe không rõ ràng lắm.

Nam nhân đi rồi, Tiêu Ngư cảm thấy có chút lạnh, liền đưa tay nắm vuốt mền gấm trên người, bọc lấy thân thể gấp, sau đó nhin không được liền nở nụ cười.

...

Ngày kế tiếp là thời gian Tiêu Ngư lại mặt.Theo lý thuyết Hoàng Hậu khác biệt nhà người bình thường, cũng không cần lại mặt. Bất quá lúc trước tân đế thành thân, theo tập tục cổ hương, ngày thứ ba lại mặt, cũng là một trong những tập tục.

Sáng sớm, bên ngoài phủ Hộ Quốc Công, trên dưới cả nhà Tiêu gia, đã chờ đợi ở đây.

La thị mặc bộ áo mới nền màu tím nhạt và áo khoác dài có thêu cảnh hoa mộc lan trên cổ áo, tóc chải kiểu phao gia kẻ cẩn thận tỉ mỉ, nhìn rất đoan trang uyển chuyển hàm xúc. Bà đứng bên cạnh Tiêu Hoài, chờ trong chốc lát, lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn trượng phu bên người một chút.

Mấy ngày nay Tiêu Ngư vào cung, tâm tình Tiêu Hoài vẫn không được tốt, phần lớn thời gian là trầm mặc... Đó cũng không phải một chuyện tốt, bà hiểu rõ tính tình của ông ấy, lòng ngay dạ thẳng trước sau như một, có đôi khi phát tiết ra ngoài, mới khá hơn một chút. Thế nhưng theo sự sủng ái của ông đối với nữ nhi, bây giờ tự tay đưa nữ nhi vào đầm rồng hang hổ, trong thời gian ngắn không cách nào khôi phục tâm tình.

Đế Vương bồi Hoàng Hậu lại mặt, chính là vinh quang của Tiêu gia. Bất quá sắc mặt Tiêu Hoài không vui, phần lớn những người khác cũng không dám lên tiếng.

Sáng sớm Tiêu Ngọc Chi bị mẫu thân Liễu thị kéo ra, tuy nói không muốn gặp đáng về phong quang của Tiêu Ngư, nhưng suy cho cùng thua người không thể thua trận, mặc một bộ áo thủy cầm mềm mại màu hồng phấn tươi đẹp, mấy ngày nay nàng cố gắng ăn ít, thân hình nhìn nhẹ nhàng không ít, vòng eo cũng tinh tế một chút, vốn là nữ nhi tuổi trẻ, tất nhiên nhìn càng đào dạt thanh xuân, mỹ mạo động lòng người.

Chỉ là nàng trang điểm lâu như vậy, lại ở bên ngoài chờ trong gió lạnh nửa canh giờ, mới nhin không được phàn nàn bên tai mẫu thân: "Làm sao còn chưa tới..."

Những người còn lại đều im lặng, chỉ có Tiêu Ngọc Chi nhú mày phàn nàn, Liễu thị bấm nhẹ nhàng bên trên cánh tay nàng một cái, nhắc nhở: "Chớ lên tiếng, yên tĩnh chờ đi."

Tiêu Ngọc Chi nhếch miệng, không quá cao hứng "A..." một tiếng. Hiểu rõ hiện tại người ta chính là Hoàng Hậu, để cho mấy người bọn họ chờ đến tối,

bọn họ cũng chỉ có thể chờ.

Phía trước có gã sai vặt vội vã chạy tới, đứng tại phía trước Tiêu Hoài nói: "Quốc công gia, tới, tới..."

Vừa nghe Đế Hậu đến, người Tiêu gia mới đứng thẳng thân hình, nghênh đón Đế Hậu.

Nhìn thấy nghi trượng hoàng gia trùng trùng điệp điệp tới phía bên này, phía trước chính là ngự liễn Đế Vương, sáu con tuấn mã kéo, thân xe khảm nạm có vàng bạc ngọc khí, điêu khắc đồ án long phượng, xa hoa khí phái.

Tiêu Ngọc Chi nhìn nghi trượng kia, cảm thấy có chút nghi ngờ, theo nàng biết, không phải tân đế gạt bỏ tiền triều xa hoa lãng phí, tôn trọng tiết kiệm sao? Nhìn chiến trận này, làm sao cũng không giống như dáng vẻ tiết kiệm? Còn đang nghi hoặc, ngự liễn kia đã dừng lại bên ngoài Phủ Hộ Quốc Công. Đế Hậu muốn xuống, tất cả Phủ Hộ Quốc Công đều quỳ xuống đất cung nghênh, Tiêu Ngọc Chi mắt hôn mắt vía, vẫn là bị Liễu thị bên cạnh lôi kéo, mới mơ mơ màng màng quỳ xuống.

Sau đó tiếp tục ngựa đầu xem.

Nam tử bước xuống trước, người mặc một bộ long bào màu đen, tư thế oai hùng uy vũ, chính là bộ dáng hóm đơ Tiêu Ngọc Chi nhìn thấy tại đình Bích Phủ ở ngự hoa viên. Tân đế... Mặc dù xuất thân không bì kịp công tử quý tộc, nhưng khí độ tướng mạo, lại là không thể bói móc, cũng không biết tính tình thế nào.

Chờ cái Đế Vương xuống ngự liễn, liền đưa tay vào bên trong ngự liễn, tự tay đỡ Hoàng Hậu ở bên trong ra.

Lúc này Tiêu Ngọc Chi mới nhú nhú mày lại.

Giống như... Đối với Tiêu Ngự rất tốt.

Tiêu Ngự mặc cung trang mũ phượng rườm rà, bất quá xuất giá ba ngày, có một loại cảm giác e sợ cùng thân thuộc, lúc nàng chờ Tiết Chiến đi xuống, chuẩn bị đi theo y xuống, không ngờ tay kia lại đưa ra trước mặt của nàng. Nhất thời Tiêu Ngự nhìn bàn tay lớn hơi thô ráp trước mặt, thoáng có chút chần chờ.

Đội nhìn thấy ánh mắt của y, mới chậm rãi vờn tay, đặt tay lên lòng bàn tay của y, được y vịn xuống xe ngựa.

Bất kể như thế nào, nàng đã xuất giá, nàng hi vọng phụ thân thấy được dáng vẻ nàng sống thật tốt, hưởng hờ, Tiết Chiến tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Chỉ là, lúc trước nàng chưa có mơ tưởng, lúc này bị y vịn xuống xe ngựa, nhìn thấy phụ thân mẫu thân quỳ nghênh trước mặt, bỗng nhiên liền nghĩ tới dự tính ban đầu người này muốn cưới nàng... Nàng mới gả, trước mặt phụ thân, khẳng định y sẽ đối tốt với nàng. Thái độ hai ngày này, cũng có thể là bởi vì hôm nay lại mặt hay không? Tiêu Ngự biết mình không nên nghĩ người quá xấu, nhưng người này lật đổ tiền triều, thủ lĩnh phản quân đáng sợ, nàng luôn luôn không có cách nào nghĩ y quá tốt.

Tiết Chiến cúi đầu, nhìn Hộ Quốc Công Tiêu Hoài quỳ trên mặt đất, nghĩ đến ngày xưa bộ dáng ông trung liệt bất khuất, cười nhạt, nói một câu: "Hộ quốc công không cần đa lễ, đều là người một nhà, đều đứng lên đi."

Tiêu Hoài chưa ý vào thân phận nhạc phụ Đế Vương có chỗ bất kính, rất cung kính, nói: "Đa tạ Hoàng Thượng."

Liền đứng lên, nhìn lại trước mặt Đế Vương, còn có hoàng hậu bên cạnh y... Nữ nhi của ông.

Tiêu Ngự nhìn phụ thân trước mặt, há to miệng, kêu một tiếng: "Phụ thân..."

Lúc này Tiêu Hoài mới lộ vẻ xúc động, thế là đón người vào.

...

Phủ Hộ quốc công chính là trăm anh thế gia vọng tộc, lại bởi vì có hai vị hoàng hậu, nhận hoàng ân, trong ngoài đại môn đều lót gạch, đến cửa phủ có bức phù điêu làm bình phong, tiền viện có xây một cái ao lớn, bên cạnh ao đắp đá Thái Hồ, phía sau có mái hiên thoáng mát, cũng xây một đình hóng mát.

Một đường đi vào, có thể nhìn thấy bố cục Phủ Hộ Quốc Công rộng rãi, lan can được điêu khắc xà ngang được vẽ tỉ mỉ, mùi phấn xa hoa.

Tiêu Ngự theo Tiêu Hoài đến tiền sảnh, thân phận khác biệt, Tiêu Ngự chỉ có thể theo Tiết Chiến ngồi ở vị trí đầu, mà Tiêu Hoài cùng Tiêu nhị gia Tiêu tam gia, thì ngồi ở phía dưới.

Như vậy ở trên cao nhìn xuống, Tiêu Ngự cảm thấy có chút không được tự nhiên. Ngày xưa vì có Thái hậu, đến Tiêu gia, quy củ là nàng định đoạt, bây giờ bên người có Đế Vương, lại có mẫu thuẫn cùng Tiêu gia, tất nhiên nàng phải cẩn thận. Chỉ là Đế Vương uy nghi khiếp người, nhất thời tiền sảnh này im lặng, chỉ còn lại thanh âm y uống trà.

Tiêu Ngự quay đầu nhìn y một chút, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp muốn đi trò chuyện cùng mẫu thân..."

Tiết Chiến nhẹ gật đầu: "Ừm, trầm ở chỗ này cùng nhạc phụ trò chuyện."

Tiêu Ngự hơi sững sờ, thăm nghĩ vị này gọi nhạc phụ vẫn rất thuận miệng, xong lễ lui ra, đi tìm La thị.

La thị chờ Tiêu Ngự tại ngoài các phía đông, nghe nàng đến đây, liền tranh thủ thời gian đứng dậy, nhìn thấy nàng mặc một thân Phượng bào, liền xoay người hành lễ. Tiêu Ngự bước lên phía trước đỡ bà: "Mẫu thân không cần đa lễ."

La thị biết Tiêu Ngự kính trọng bà, nhưng vẫn nói: "Xưa đâu bằng nay, chúng ta vẫn chú ý chút cho thỏa đáng."

Hành lễ không đơn thuần là bởi vì thân phận Hoàng Hậu của Tiêu Ngự, cũng là La thị tôn trọng đối với toàn bộ hoàng thất, Tiêu Ngự không quan tâm, nhưng Đế Vương nhìn thấy, có quan tâm hay không là chuyện khác. Phủ Hộ Quốc Công mặt ngoài chịu long sùng của Đế Vương, nhưng nom nớp lo sợ, cũng chỉ có bản thân người Tiêu gia mới biết được.

Về sau La thị lôi kéo nàng ngồi xuống, đánh giá một phen, hỏi: "Hoàng Thượng đối với con... Được chứ?"

Tiêu Ngự ý lại phụ thân Tiêu Hoài, có nhiều lời muốn nói, lại chỉ có La thị nàng mới có thể nói. Biết được La thị có ý gì, khuôn mặt Tiêu Ngự đỏ bừng lên, gật đầu nói: "Mẫu thân yên tâm, y đối với ta rất tốt."

La thị vẫn còn có chút lo lắng, lúc trước nàng chưa từng thấy qua bộ dáng tân đế, vừa mới thấy thiên tử uy nghiêm, ngược lại là hoàn toàn chính xác khiến người sinh ra mấy phần sợ hãi, khác biệt với Triệu Dục ôn nhuận nhu nhã, mà dáng dấp cao to uy mãnh như vậy, phàm là mẫu thuẫn cùng Tiêu Ngự, Tiêu Ngự khó tránh khỏi sẽ ném chút khó sở.

La thị nói: "Như thế thuận tiện..."

Bà lo lắng, muốn hỏi thật nhiều, nhất thời lại không biết nên hỏi cái gì trước. Lâm bẩm nói: "Nhìn cũng rất trẻ."

Tiêu Ngự gật đầu ừ một tiếng, kỳ thật Tiết Chiến đã hai mươi bảy, bất quá bởi vì tập võ, nhìn so với nam tử tuổi trẻ bình thường cường tráng hơn. La thị lại hỏi nàng một ít lời, phần lớn là chút vấn đề rất vụn vặt, sự tình khuê phòng cũng đã hỏi, Tiêu Ngự sợ nàng quá lo lắng, đều nhất nhất qua loa.

Đợi đến cuối cùng, nghĩ đến một việc, mới nhìn La thị, nói: "Mẫu thân."

"Ừm?" La thị cũng nhìn nàng.

Tiêu Ngự bên tai hơi nóng lên, nhỏ giọng nói: "Nữ nhi muốn nhờ ngài một việc."

...

Cùng La thị nói dứt lời, Tiêu Ngự nghe Tiết Chiến cùng phụ thân còn tại tiền sảnh, liền về Lâm Khê Viện. Trong phủ nữ quyền cũng đều chen chúc tới, đi Lâm Khê Viện chúc mừng Tiêu Ngự.

Mấy ngày này, Phủ Hộ Quốc Công thay đổi rất nhanh, trong mắt các nàng, bây giờ mới tính an định chút. Mà tân đế đăng cơ, bọn họ cũng nghe rất nhiều truyền ngôn liên quan tới y, tuy nói Đế Vương có tư thế oai hùng bất phàm, có thể nghĩ đến y làm việc hung tàn, vẫn xem y trở thành một mẫu phụ hung thần ác sát hương dã.

Mà Tiêu Ngự trẻ đẹp, dẫn tới tân đế thêm nhỏ dãi, Phủ Hộ Quốc Công cần đưa Tiêu Ngự tiến cung, mới đổi cả nhà an bình, trường bối nhìn Tiêu Ngự từ nhỏ lớn lên, khó tránh khỏi thay nàng cảm thấy tiếc hận.

Bây giờ nhìn thấy tân đế tuổi trẻ anh tuấn, cùng Tiêu Ngự đứng chung một chỗ, một cao lớn, một nhỏ nhắn xinh xắn, rất là xứng đôi, lúc này mới cảm thấy cao hứng thay Tiêu Ngự. Gặp Đế Vương rất quan tâm tỉ mỉ đối với nàng, biết được nàng trong cung vẫn được sủng ái, như thế, phủ hộ quốc công bọn họ tự nhiên cũng sẽ cùng theo được nhờ.

Phần lớn là vui, cũng có lo lắng vì Tiêu Ngự, thí dụ như đại tẩu của nàng Đường thị, còn có nhị đường tỷ Tiêu Ngọc Cẩm.

Cả nhà nữ quyền đều ở đây, Tiêu Ngọc Chi cố ý đứng xa một chút, Tiêu Ngự cùng đại tẩu Đường thị nói chuyện, nghiêng đầu liếc một cái, bỗng nhiên thấy Tiêu Ngọc Chi.

Tiêu Ngọc Chi gặp nàng cũng đang nhìn mình, tâm đột nhiên nhảy lên, nàng cố ý lừa nàng là không giả, bất quá cũng coi là cho nàng một kinh hi? Nhưng hôm nay người ta là Hoàng hậu nương nương thịnh sủng, tất nhiên muốn tìm nàng tính sổ. Lúc này nhìn thấy Tiêu Ngự đang nhìn mình, lúc nàng tưởng Tiêu Ngự sẽ tìm nàng tính sổ, đã thấy nàng rất nhanh mở rộng tầm mắt, không nhìn nàng.

... Cái này tính là gì? Không để nàng vào mắt? (bà này có trí tưởng tượng thật bay cao bay xa =)))

Không tìm nàng tính sổ, bỗng nhiên Tiêu Ngọc Chi lại cảm thấy rất tức giận.

Tại Lâm Khê Viện đợi trong chốc lát, thấy Tiêu Ngự hơi mệt muốn chợp mắt, mọi người mới nhao nhao ra trong Lâm Khê Viện. Tiêu Ngọc Chi đi nhanh nhất. Nàng chậm rãi đi hành lang phía dưới, trong lòng lại là kìm nén bức bối, lúc trước nàng cho là mình muốn xoay người, không ngờ lại náo động một chuyện cười lớn, hiện tại tốt... Nàng đi tới chỗ nào, đều cảm thấy mọi người đang chê cười nàng. Mà Tiêu Ngự, vẫn là phong quang một phía.

Đi qua vườn hoa nghỉ mát tại đình bát giác, bước chân Tiêu Ngọc Chi theo bản năng ngừng lại, đứng trong chốc lát, mới xoay người sang chỗ khác, xa xa, nhìn lại tường phía sau đình nghỉ mát...

Sau bức tường kia, là Lệ Hoa Hiên.

Nha hoàn bên cạnh an tĩnh đứng ở sau lưng nàng, con mắt của nàng nhìn lại, gặp thật lâu nàng không có phản ứng, liền nhỏ giọng nói: "Khó về được, nếu cô nương muốn gặp Vệ..."

"Im miệng!"

Dường như bị người đụng phải vậy ngược, Tiêu Ngọc Chi tức hốt hên rần rạy nói, "ai muốn đi gặp hắn! Hắn là cái thá gì, ta đã sớm quên hắn mất không còn chút nào."

"Đứng đứng, là nô tỳ không đứng, là nô tỳ lảm nhảm." Nha hoàn bị dọa đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch. Tình tình Tiêu Ngọc Chi không được tốt, nàng sợ nàng sẽ trách phạt mình.

Tiêu Ngọc Chi bỗng nhiên không muốn mắng nàng, cảm thấy không có ý nghĩa.

Hôm nay ánh nắng rất tốt, không có gió, rơi vào trên người rất là ấm áp, nàng mặc bộ váy mới, còn mang theo đồ trang sức mình thích nhất, tâm tình của nàng rất tốt. Chi là... Tiêu Ngọc Chi rốt cục nhìn không được, rừ mắt xuống, rất nhỏ giọng rất nhỏ giọng nói một câu: "Hắn trở về, lại không phải bởi vì ta..."

...

Tiêu Ngự nghỉ ngơi chốc lát trong Lam Khê Viện, lúc ra ngoài, liền gặp Tiết Chiến lại một thân một mình đến phía bên này đây. Nàng vội vàng đi qua đón lấy, đang muốn hành lễ, tay của y thuận thế giữ nàng lại, tùy ý cùng nàng nói: "Nghe nói đến khuê phòng của nàng, trẫm muốn tới xem một chút."

Tiêu Ngự thấy y không giữ lễ tiết, chỗ này lại không người, cũng liền theo y. Nàng mở miệng nói: "Có chút không phóng khoáng, Hoàng Thượng sẽ không thích... Không có gì đẹp mắt."

Y là thôn phu hương dã, tự nhiên là không hiểu đồ vật nữ nhi gia, ngay cả son phấn cùng hương phấn đều không phân rõ, nhìn thấy trong phòng nàng bài trí tỉ mỉ, nói chung cũng là ngu tước mẫu đơn. (Trâu không biết thưởng thức vẻ đẹp của mẫu đơn chỉ xem nó như món ăn no bụng, chỉ những người không biết thưởng thức)

Bất quá dưới mắt Tiêu Ngự lo lắng cũng không phải cái này.

Nàng dò xét mặt của y, nhìn không ra tâm tình gì, đành phải nhẹ nhàng nói: "Nếu phụ thân thần thiếp, có chỗ làm không đúng, xin Hoàng Thượng nể tình là phụ thân thần thiếp, chớ muốn so đo... Được chứ?"

Hai chữ cuối cùng, nàng ngừng lại trong chốc lát mới thêm vào, phảng phất là sợ y không đáp ứng. Dù sao vừa mới thành thân, trong lòng y phân lượng nàng như thế nào, nàng có chút không nên đánh giá cao.

Tiết Chiến bỗng nhiên cúi đầu nhìn về phía nàng, nhìn hai mắt nàng ngậm lấy lo lắng, dường như cảm thấy y sẽ bất thiện đối với Tiêu Hoài, liền nói: "Hoàng hậu nói quá lời, trẫm cùng nhạc phụ trò chuyện với nhau thật vui."

Thật sao? Tiêu Ngự có chút không quá tin tưởng. Liền sợ lấy tính tình phụ thân, sẽ bày ra một tấm mặt thôi cho y. Bình thường con rể còn chưa tính, tất nhiên là muốn kính nhạc phụ đại nhân. Nhưng y không giống, nếu là phụ thân làm y không vui, xúc động long nhan, chỉ sợ...

"Đây là cái gì?"

Tiết Chiến hỏi một câu.

Tiêu Ngự lấy lại tinh thần xem, liền nhìn y dùng tay chỉ một góc bàn đá, lòng bàn tay từ từ xoa nhẹ vài cái, phía trên có mấy chữ.

Niên Niên, Đường Đường.

Tiết Chiến nhíu mày, liền chậm rãi mở miệng: "Trẫm biết, Niên Niên là nữ danh của nàng, bất quá... Cái bên cạnh này là——"

Y làm sao lại biết? Tiêu Ngự có chút ngoài ý muốn, dù sao bọn họ vốn không quen biết, động phòng hoa chúc mới bắt đầu gặp, nàng cũng không nói y biết nữ danh của mình. Tiêu Ngự tạm thời không nghĩ nhiều, cúi đầu nhìn lấy hai chữ liền tiếp bên cạnh, mới giải thích nói: "Đây là danh tự huynh trưởng thần thiếp..."

Tiết Chiến gật đầu, lập tức mặt mày mỉm cười, nói ra: "Nàng cùng đại ca nàng tình cảm không tệ... Trẫm cũng rất thưởng thức hắn, có phong thái của phụ thân nàng."

Tiêu Ngự sững sờ, đúng là Tiêu Khởi Châu là ca ca của nàng, nàng nói huynh trưởng. Tiết Chiến tự nhiên tưởng rằng đại ca nàng. Bất quá Tiêu Ngự cảm thấy cái này không có gì, liền nhẹ nhàng gật đầu "Ừ" một tiếng.

Chương 22: Mẫu đơn

Liễu Thị đang cầm cái khung vải để thêu, nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi đi vào liền để khung thêu ở bên cạnh nha hoàn, nhìn thấy mặt Tiêu Ngọc Chi tối om om như cái đất nồi, bà mới đứng lên đi tới hỏi: "Sao nhanh như vậy lại trở về rồi? Rất ít khi Hoàng Hậu nương nương được trở về sao không cùng trò chuyện với Hoàng Hậu nhiều một chút?"

Các nàng và trưởng bối vừa mới rời đi sớm, Liễu Thị biết nữ nhi mình có chút bất hòa cùng với tỷ muội Tiêu Ngự, dù có nói thế nào thì họ cũng là đường tỷ muội (chị muội họ). Tiêu Ngự không có tỷ muội ruột, nhưng tỷ muội họ cũng xem như là thân thiết lắm rồi. Huống hồ Liễu Thị cũng hiểu rõ Tiêu Ngự, nàng không có nhỏ nhen như vậy, từ nhỏ cũng đã có được nhiều thứ, cho nên cũng không có so đo tính toán.

Mà Tiêu Ngọc Chi thì ngược lại. Tiêu Ngọc Chi nghe mẫu thân mình nói như vậy, trong lòng lại càng không thoải mái, sau đó ngồi xuống, tức giận nói: "Ai muốn lấy lòng nó chứ?" Tiêu Ngọc Chi lại không nhịn được lầm bầm nói: "Không phải chỉ là một Hoàng Hậu thôi sao? Ai mà không biết tân đế kia đáng cơ như thế nào? Phán tặc chi thế (vợ của phán tặc), hai người khác nhau thì có cái gì để người ta hâm mộ..."

Liễu Thị sợ đến mức vội lấy tay che miệng Tiêu Ngọc Chi lại, bà vừa nghe nói mà mồ hôi lạnh vừa chảy ròng ròng, "Tổ tông của ta, những lời này ta không cho con nói!"

Nói những lời đó có thể bị roi đau! Hôm nay Liễu Thị được mở mang kiến thức với cái vẻ uy nghiêm của đế vương kia, bà, đại bá Tiêu Hoài đứng chung một chỗ, cái phong thái kia đúng là rất cao rất uy nghiêm. Ở phủ Hộ Quốc Công bọn họ, ngoài Tiêu Ngự thì không ai không sợ Tiêu Hoài. Nhưng hôm nay, cái người tân đế trẻ tuổi này lại uy nghi khiếp người, gọi người cũng không ai dám nhìn thẳng.

Tiêu Ngọc Chi vội lấy tay kéo bàn tay của mẫu thân mình ra khỏi miệng, mà không can tâm nói rằng: "Con chỉ thuận miệng nói như vậy, lần sau sẽ không dám nói nữa."

Chính vì cái tính khí nhất thời kích động của Tiêu Ngọc Chi mà nàng ta không quản được miệng mình. Tiêu Ngọc Chi cũng không ngốc, bây giờ biết được tình huống của phủ Hộ Quốc Công, cho dù có không phục đi chăng nữa về sau cũng không nói chuyện với Tiêu Ngự nữa.

Nếu Tiêu Ngự không xong thì không chừng cả phủ Hộ Quốc Công bọn họ cũng không xong luôn. Với lại nàng ta cũng không vợ vết được cái gì tốt.

Lúc này Liễu Thị mới thở phào nhẹ nhõm, rồi vỗ vỗ ngực một cái, nhưng nỗi sợ hãi khi nãy vẫn còn, trong giọng nói còn có chút run sợ nói: "Con thật sự hù chết ta rồi..." Hôm nay tân đế kia đến lại mặt, trên dưới cả nhà đều bắt tay với thị vệ trong cung, nếu lời này của Tiêu Ngọc Chi mà truyền đến tai của tân đế kia, thì chỉ sợ Tiêu Ngự cũng không bảo vệ được Tiêu Ngọc Chi. Thiên tử uy nghiêm, sao lại có thể để cho một nữ tử nhỏ nhỏ mạo phạm.

Liễu Thị lại nhìn Tiêu Ngọc Chi nói tiếp: "Qua tháng giêng này con cũng đã 17 tuổi, mấy ngày nay có nhiều nhà đến cầu thân, ta nhìn được có mấy nhà không tệ, con cũng nên kiểm chế lại mà suy nghĩ cho kĩ." Chi sợ trong lòng nữ nhi bà còn nhớ đến Vệ Đường. Dĩ nhiên là Vệ Đường vẫn võ rất là song toàn, hình dáng Đường Đường, xét về mặt thân phận thì Vệ Đường chỉ thua một chút. Nếu tâm đầu ý hợp bà cũng không nói lời nào, dù sao hán cũng là nghĩa tử của Tiêu Hoài, Tiêu Hoài sẽ giúp đỡ hán, nhưng hết lần này đến lần khác...

Chuyện này Tiêu Ngọc Chi đương nhiên biết, qua tháng giêng cũng không có ít nhà đến cầu thân, cũng không thiếu thanh niên ưu tú, cũng có một hai người phát triển phi thường (tốt về tướng mạo lẫn trí tuệ). Ngày xưa cũng có rất nhiều nữ nhân của nhiều hộ gia đình cùng tranh nhau giành lấy một người, nhưng tất cả lại cảm mến Tiêu Ngọc Chi... Trong lòng Tiêu Ngọc Chi rất vui mừng, dù sao mình cũng là một nữ nhi của một gia đình có mặt mũi, sẽ có nhiều người cầu thân, cũng sẽ có rất nhiều người ưu tú, tự nhiên cũng sẽ có người coi trọng nàng. Có thể lúc này đây nàng ta đang vui mừng đặc ý, nhưng khi nghe ngược bọn nha hoàn lên tám chuyện, nói Tiêu Ngự lúc này như một ánh sáng, những người đó còn muốn trở thành anh em cột chèo với đế vương, nên mới đến cầu thân.

Lần này Tiêu Ngọc Chi không còn vui mừng nổi. Nàng ta quay về lầm bầm nói với Liễu Thị một câu: "Ai cũng đều muốn dính đến nàng hết..." (câu này ta cũng hiểu @@)

Nếu như dính như vậy thì nàng mới có thể gả cho nam tử đại tước vẹn toàn, văn võ song toàn, nàng thà rằng...

Ta khinh, ta mới không muốn chà đạp mình.

Đứng đợi ở Lâm Khê viện cùng với Tiết Chiến một lúc, Tiêu Ngự liền đi thư phòng gặp phụ thân. Rồi tự mình nhớ lại, phụ thân mình quả là đội trời đạp đất không gì không làm được, hôm nay gặp lại thì chợt phát hiện ra phụ thân mình hình như đã già đi một chút rồi. Nàng biết phụ thân lo lắng cho mình, liền nói với phụ thân rằng: "Phụ thân, người không cần quá lo lắng cho nữ nhi... Hần, hần cũng không có tưởng tượng ở chung với nữ nhi như vậy, hơn nữa còn rất yêu thích nữ nhi."

Trước sau như một Tiêu Hoài vẫn là một thiên chi kiêu tử, là một tướng soái kỳ tài, lúc nào lại chịu nhục nhã như vậy? Nhưng bây giờ nữ nhi mình đã vào

cung, hẳn nhất định không thể mạo phạm quân vương.

Tiêu Hoài gật đầu, nhìn người nữ nhi trước mặt mình lo lắng nói: "Con ở trong cung, nhất định phải cẩn thận, phụ thân cũng không muốn con phải can thiệp vào, con chỉ cần cố gắng bảo vệ mình, có chuyện lỡ mồm gì thì cũng không nên tự mình giải quyết."

Tim Tiêu Ngự đập mạnh, nàng biết phụ thân lo lắng sợ nàng làm chuyện điên rồ gì, liền gật đầu nói: "Vâng, nữ nhi đã biết." Bản thân nàng cũng biết rõ, dù cho nàng có nặng mấy trăm cân thì cũng không bao giờ muốn đối nghịch với Tiết Chiến, cũng chỉ là đi tìm cái chết vô nghĩa thôi.

Chỉ là Tiêu Ngự vẫn không nhịn được hỏi: "Chuyện đó, phụ thân... Người có tính toán gì không?"

Một nữ nhi xinh đẹp yêu kiều, bây giờ lại đi vào cái hang hổ kia, càng nhìn Tiêu Hoài càng không đành lòng. Hắn nói: "Phụ thân cũng đã có dự định, con cứ an tâm ở trong cung mà đợi, nhớ kỹ... Chớ chọc giận hắn." Tiêu Hoài cũng không phải là người nói nhiều, một mình đứng nhìn người nữ nhi được sủng ái này, mới cần dặn Tiêu Ngự nhiều lần như vậy.

Nàng cũng biết là không nên chọc giận hắn. Người đó... Tiêu Ngự lẳng lặng cup mi mắt xuống suy nghĩ một chút, lúc đối mặt với nàng thì rất dễ nói chuyện, chỉ khi nào tức giận nhìn hắn cũng rất đáng sợ.

Tiêu Ngự nói: "Ừm, phụ thân người cứ yên tâm."

Lúc này Tiêu Ngự hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói một câu: "Còn có..."

Hả? Tiêu Ngự vẫn chưa thấy phụ thân mình nói, nên nàng mới hỏi: "Phụ thân, người còn có điều gì muốn nói?"

Tiêu Ngự cũng chỉ mới 15 tuổi, hiện giờ lại ăn mặc những đồ trong cung rất là rườm rà, đã là người xuất giá... Đột nhiên Tiêu Hoài cũng cảm thấy không còn lời gì để nói nữa, mới nói: "Còn có, nếu trong cung gặp phải chuyện phiền toái gì, con liền phái người truyền lời cho phụ thân, phụ thân sẽ giúp con."

Tiêu Ngự hơi mỉm cười nói: "Được, nữ nhi đã biết. Phụ thân... Nữ nhi không có cách nào để báo hiếu người, người cũng phải chăm sóc bản thân mình thật tốt, không nên để nữ nhi lo lắng."

Giọng nói của Tiêu Hoài có chút nặng nề nói một câu: "Phụ thân đáp ứng con."

...

Sau đó nàng cùng với Tiết Chiến hồi cung.

Tiêu Ngự ngồi ở trên xe rồi nghiêng đầu nhìn người nam nhân bên cạnh mình, thấy hắn ngồi rất là thong thả, khá là phóng khoáng ngang ngạnh. Xe chạy đến mức rất ổn định, hai bàn tay hắn khoác lên trên đầu gối, lâu lâu ngón tay hơi gõ một cái, phăng phất hình như không thích với chuyện đi chạy chậm chạp như vậy.

Tiêu Ngự cuối đầu nhìn xuống làn váy của mình, mặc một bộ phượng hoàng hoa lệ quý giá có hoa văn hình đoá hoa mẫu đơn, cứ yên lặng như vậy khi nào xe ngựa chạy lên phía trước thì nó nhẹ nhàng lay động. Nàng rất thích dáng vẻ an nhàn như vậy.

Một cái không phát hiện bỗng nhiên người bên cạnh liền sắp tới, Tiêu Ngự hơi sững sờ, có hơi di chuyển thân thể mình về sau một chút, thì có một cánh tay nhẹ nhàng giữ nàng lại.

Tiêu Ngự nhìn hắn hơi mập mạp nói: "Hoàng thượng."

Người nam nhân có đôi mắt đen như mực, môi có hơi cong cong, đang từ từ đến gần nàng, sau đó mới lên tiếng hỏi: "Trẫm có đẹp không?"

Hả? Tiêu Ngự hơi tròn to mắt, liền thấy hắn hơi cười khê nói: "Vừa nãy nàng nhìn trẫm lâu như vậy, trẫm còn tưởng mình đẹp lắm."

Cái người này... Cả người nàng đều bị hắn ôm vào trong ngực, càng lại gần thì càng không có một chút ý tứ tốt nào. Giờ phút này khuôn mặt trắng trẻo ấy cũng vì vậy mà ửng hồng lên, một lúc lâu Tiêu Ngự mới nói: "Thiên tử uy nghi, đương nhiên là rất đẹp."

Tiết Chiến liền nở nụ cười, nhìn thấy bộ ngực mềm mại của nàng đang dạt chặt vào ngực của mình nhưng tay mình lại đang ôm cái eo nhỏ của nàng, tay hắn không tự chủ được nắm chặt lại nói: "Hoàng Hậu, trẫm nghĩ..."

Thấy nàng ngẩng đầu nghi hoặc nhìn mình, Tiết Chiến lẳng lặng ngóng nhìn một lúc, tay mới từ từ buông lỏng ra, sau ngồi ngồi lại nói với nàng một câu: "Quên đi, nàng vẫn nên cách xa trẫm một chút."

Chuyện này là làm sao...? Tiêu Ngự cảm thấy đế vương này có chút kỳ lạ, nàng rất là tuân chỉ, nên liền nhích cái mông mình cách xa hắn một chút. Xe rất là rộng rãi, đáng Tiết Chiến cũng to nên cũng chứa hai người bọn họ cũng thừa sức. Đúng lúc Tiêu Ngự dựa phải cửa sổ xe, nàng lấy tay vén mảnh đang phủ xuống lên nhìn đường phố phồn hoa bên ngoài còn có người người qua lại...

Nàng nghiêng đầu, và để lộ ra cái cổ nhỏ mảnh khảnh trắng ngần, Tiết Chiến nhìn một lúc.

Ban ngày ban mặt hẳn lại nhớ đến việc đi ngủ cùng nàng...

...

An Vương phủ, Triệu Hoàng đang nhắm mắt nằm ở trên giường, khuôn mặt cũng không có mập mạp hồng hào giống như xưa nữa mà gầy gò xanh xao ốm yếu. Khương ma ma là nữ hầu của Triệu Hoàng, nhìn Vương gia bỗng nhiên bị bệnh, bà gấp đến độ vội vàng kêu người làm ra ngoài mời đại phu đến, còn mình thì ở đây trông chừng Triệu Hoàng cũng không rời nửa bước.

Nghe hạ nhân đến báo, nói là Kỳ Vương đến, lúc này Khương ma ma mới ra đón tiếp.

Người đến mặc một bộ y phục màu xanh nhạt cùng với cổ áo trắng thấn nhìn rất là phong thần tuấn lãng, thanh phong nhả nguyệt (trong sạch thanh cao), bên hông còn có đeo một cái ngọc bội dương chi, thân hình thì thon dài như cây trúc.

Đi vào trong phòng thì thấy Triệu Hoàng đang nằm trên giường bệnh, Khương ma ma liền nói với hắn: "Hôm qua An Vương còn tốt, không biết sao hôm nay lại như vậy. Bỗng nhiên liền... Là tại lão nô, là lão nô không chăm sóc tốt cho Vương gia." Tuy An Vương là hoàng tộc tiền triều, nhưng tân đế kia cũng phong làm Vương gia, nếu có sơ suất gì bọn hắn cùng với hạ nhân của An Vương phủ cũng chạy không thoát được.

Triệu Huyền ngồi vào bên giường của Triệu Hoàng, lấy tay sờ sờ trán hắn, thấy trán có chút nóng lên, Triệu Hoàng mơ mơ màng màng mở to mắt kêu một tiếng: "Tứ thúc..."

"Uhm" Triệu Huyền trả lời.

Triệu Hoàng nhìn hắn, đôi mắt có chút ướt ướt, bỗng nhiên nói nhẹ một câu: "Hoàng nhi có chút... Có nhút nhát mẫu thân."

Ánh mắt Triệu Huyền hơi âm trầm. Tuy Triệu Hoàng là trẻ con, lại đặc biệt hiểu chuyện, hẳn biết Tiêu Ngự đã gả cho tân đế về sau không sẽ không nhìn tới hắn. Trong lòng hắn rất nhớ nàng, cũng không có dám nói cho người khác là hắn nhớ nàng, chỉ có ở trước mặt tứ thúc, mới sẽ lộ ra một chút tính trẻ con này.

Kỳ thật hắn rất rất nhớ mẫu thân, nhưng hắn không dám nói, hắn suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không nhận được nói "có chút" nhớ nàng.

Một bàn tay nhỏ bé mềm mại của Triệu Hoàng để lộ ra ngoài chăn ấm, Triệu Huyền nhẹ nhàng cầm chặt lại rồi không nói gì cả. Hắn nghe Triệu Hoàng lầm bầm, được một lúc thì ngủ thiếp đi, đợi đến khi đại phu đi vào Triệu Huyền mới đứng qua một bên.

Trên giường bệnh là một đứa bé cực kỳ yếu ớt, chỉ có bộ dáng ốm yếu như vậy thôi cũng đã đủ khiến người khác... đau lòng.

Sau khi đại phu bắt mạch cho Triệu Hoàng xong, sau đó tiểu đồng mới lấy ra một tờ giấy ở trong hòm thuốc ra đưa cho đại phu. Sau khi đại phu cầm bút viết xong phương thuốc, sau đó liền trình phương thuốc đó lên cho Kỳ Vương, nói rằng: "An Vương chỉ nhiễm phong hàn, cũng may là kịp thời phát hiện sớm, Kỳ Vương cứ sắc thuốc theo đơn này, một hoặc hai ngày, cũng không quá bốn năm ngày thì có sức khỏe hồi phục lại có thể nhảy nhót được."

Cơ thể Hoàng nhi hơi yếu, hơi có chút sơ sẩy thì có thể sinh bệnh, chỉ cần phát hiện sớm thì cũng phải vấn đề lớn lao gì.

Triệu Huyền cầm lấy phương thuốc nhìn nhìn một chút, mi mắt vừa nâng lên thì bỗng nhiên hắn nghĩ tới điều gì rồi hỏi một câu: "Nếu bệnh phát hiện trễ thì..."

Đại phu nhìn Kỳ Vương quan tâm như vậy, mới giải thích nói: "Sức khỏe của An Vương không bằng đại nhân, nếu phát hiện trễ và không nhanh uống thuốc thì sẽ không tương đương nổi hậu quả nó như thế nào."

Nhưng cũng không có khả năng lắm, thân phận An Vương như vậy, tất cả đầy tớ đều hầu hạ bên người, tính mạng của An Vương đều sẽ phụ thuộc vào cả nhà kẻ cả hạ nhân ở An Vương phủ, thì sao thỉnh thoảng lại không quan tâm thân thể của An Vương? Dù sao cũng không nên so với một đứa bé yếu đuối.

Triệu Huyền cầm phương thuốc trong tay rồi nói: "Làm phiền đại phu rồi." Rồi hắn nói Khương ma ma, "Khương ma ma mau đưa đại phu đi nhận ít bạc đi."

Khương ma ma thấy An Vương nằm ở trên giường, có hơi do dự, Thái Hậu nương nương cũng đã gả cho người, bên người An Vương giờ chỉ còn người tứ thúc Kỳ Vương này. Khương ma ma thấy thúc cháu bọn họ ở chung, bà biết Kỳ Vương cũng không phải dễ, nhưng An Vương lại vô cùng dễ tâm. Khương ma ma lập tức gạt đầu rồi dẫn đại phu đi tới phòng thu chi.

"Tứ thúc..."

Triệu Hoàng mơ mơ màng màng gọi hắn, lúc Triệu Huyền vừa đi qua thì hắn lại nghe được một tiếng gọi rất là nhẹ nhàng: "Mẫu thân."

Dáng vẻ yếu đuối đến phi thường.

...

Sau khi đi lại mặt trở về, Tiêu Ngự an tâm chờ ở trong cung, mà mấy ngày nay tên Tiết Chiến kia rất là bận rộn, có vài hôm nàng chờ đến tận khuya, nhưng công công thường ở bên cạnh hắn tới đây truyền lời lại, nàng chỉ có thể lên giường ngủ trước. Có mấy đêm hắn ngủ ở thư phòng, nên lúc đến

Phượng Tào cung cũng đã muộn rồi.

Mặc dù muộn, nhưng ở trong mộng Tiêu Ngự có thể mơ mơ màng màng cảm giác được, tay hắn đang ôm hông nàng, cũng không có làm cái gì cả, nhưng hắn cũng phải vờ về nhào nặn trên mấy lần mới lúc mới ngủ. Lúc đầu Tiêu Ngự có chút không quen lắm, dù sao cũng là, cũng là lần đầu tiên có một nam tử gần gũi như vậy. Nhưng về sau nàng có chút quen thuộc, chỉ cần hắn không dùng sức làm đau nàng là được, nàng chỉ để ý đến giấc ngủ của mình thôi.

Mà đêm nay, Tiêu Ngự mặc một áo ngủ mỏng màu vàng nhạt có thêu một trăm cây liễu, rồi lại còn đọc sách ở dưới ánh đèn, nhưng mà hôm nay cái tên Tiết Chiến kia về hơi sớm.

Hắn trở về, đầu tiên là hắn không nhận được mà để nàng ra hôn nàng đến mấy lần, sau đó mới chịu đi tắm. Tiêu Ngự bị hắn hôn đến đỏ cả mặt, nhưng mà Nguyên ma ma và Xuân Hiểu còn ở bên trong tấm điện, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại cảm quyền sách lên đọc như không có chuyện gì xảy ra, nhưng mà trong lòng nàng có chút oán giận.

Người này... Đúng là, chưa từng thấy nữ nhân hay sao.

Rất nhanh Tiết Chiến đã tắm xong và đi ra ngoài, vào lúc này hắn cũng không buộc dây thắt lưng áo ngủ vào, nên cổ áo có hơi mở rộng, những giọt nước trên người cũng chưa có lau khô, nhưng hắn lại không để ý tới, chỉ nhanh chân bước đến bên cạnh Tiêu Ngự, sau đó hắn liền ngồi xuống ôm nàng để trên đùi. Tự nhiên lúc này Nguyên ma ma và bọn họ cũng đã sớm thức thối và đã đi ra ngoài.

Mặt của Tiêu Ngự và hắn cùng dán vào nhau, thân thể cũng dính chặt vào nhau, Hình như trên mặt nam nhân này có râu nên lúc nó đâm vào mặt nàng có chút đau, hai hàng lông mày cũng không tự chủ được mà chau lên sau đó liền dần ra một chút.

Tiết Chiến cúi đầu, nhìn quyền sách trên tay Tiêu Ngự, lẩm bẩm nói: "(tên danh yếu thuật)... Hoàng Hậu cũng thích xem cái này?"

Tiêu Ngự trầm nghĩ, nàng xem cái này thì có làm sao? Nàng vội lấy quyền sách lại nói: "Suốt ngày thần thiếp ở trong cung không có việc gì làm, liền tiện tay cầm lấy quyền sách (bản tập thư) này xem một chút, cảm thấy cũng không tệ lắm... Sau này này là do những thương nhân ở Bắc Ngụy viết ra, họ ghi chép lại thời vụ, khí hậu, và nó cũng có chút liên quan đến nông nghiệp... Trong đây còn có phương pháp nuôi trâu, bò, ngựa, ngỗng..."

Tiêu Ngự cười cười nói tiếp: "Tuy thần thiếp không lo chuyện áo cơm, nhưng thiếp cũng không muốn tay chân mình không chăm chỉ (tức ngồi không), là người mà không phân biệt những loại ngũ cốc."

Bởi vì lúc nàng đi trốn, thời gian đó nàng rất là khổ sở, lúc đó nàng cũng đã rút ra được bài học kinh nghiệm, và lại nàng cũng muốn học nhiều thêm một chút nữa. Nếu sau này có nghèo túng thì nàng cũng có thể tự nuôi sống được bản thân mình.

Tiết Chiến từ từ nói: "Trẫm nghĩ... Nữ tử thế gia (nhà làm quan) các người, cũng sẽ không xem những thứ này, chỉ có thể ngâm thơ, viết chữ, thuận tiện được xưng làm tài nữ."

Vừa sinh ra đã được ăn ngon mặc đẹp, tất nhiên chuyện gì cũng sẽ không cần lo lắng, gia thế có tốt và cho dù không biết chữ cũng có thể gả cho một gia đình tốt, tiếp tục hưởng phúc. Tiêu Ngự đang muốn mở miệng nói với hắn, vừa mới định chống lại đôi mắt của hắn thì nàng liền nhìn thấy ánh mắt của hắn rất sáng, nhất thời há miệng không biết nên nói cái gì.

Bỗng nhiên giọng nói của hắn có chút nhẹ nhàng: "Ngày mai lại xem... Tối nay, vất vả lắm trẫm mới trở về sớm."

Giọng nói vừa dứt, thì hắn liền thuận thế ôm nàng lên. Quyền sách trong tay Tiêu Ngự liền rơi xuống cái bịch, theo bản năng nàng ôm lấy cổ hắn. Sau đó cả người nàng liền bị hắn ôm đến trên giường, thân thể rơi vào bên trong cái chăn mềm mại, thân hình người nam nhân đó giống như một tảng núi lớn bao phủ tới. Tiêu Ngự bị hắn đè xuống rồi hôn liền tiếp, đến nỗi nàng thở hồng hộc... Đợi cho Tiêu Ngự phản ứng lại, lúc đang định đẩy hắn ra thì hai tay nàng liền bị hắn cầm chặt.

Tiết Chiến cắn miếng thịt mềm mại trên người nàng, lồng ngực cường tráng ấy nó cứ phập phồng phập phồng, rồi nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay Hoàng Hậu còn đau không?"

Hả?

Tiêu Ngự đỏ mặt lên, nhưng hắn lại không biết mất mặt, sau đó hắn chau ra, có chút cười cười nói thật: "Hôm nay trẫm có thể đến rửa sạch rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Quan tâm chăm sóc

Tiêu Ngự hiểu lời của y là có ý gì, hai gò má càng nóng, ngay cả cổ đều đỏ bừng. Nói thật, mấy ngày nay ở chung, ấn tượng của nàng với người nam nhân này tốt hơn lúc trước. Thế nhưng đêm tân hôn, chuyện như vậy, nàng luôn mơ hồ có chút sợ hãi, huống gì hôm nay...

Tiêu Ngự đưa tay ngăn lại tay của y, nhỏ giọng nói: "Không được."

Tiết Chiến lại nói: "Sao lại không được?"

Tiêu Ngự cuối đầu, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Dù sao thì cũng không được."

Khuôn mặt tuần tú của Tiết Chiến trầm xuống, bỗng có chút không vui, vậy là có liên quan đến nàng.

Núi lớn đè nặng mình không còn, hô hấp của Tiêu Ngự lập tức thông thuận không ít. Nàng nhìn tới, thấy y ngồi ở bên giường, đưa lưng về phía nàng, thân trên choàng một kiện áo ngủ thật mỏng, thân hình trắng kiện bị nhìn không còn sót gì. Rốt cuộc Tiêu Ngự cũng kịp phản ứng, nàng và y, cuối cùng không thể giống như phu thê bình thường, y là trượng phu của nàng, mà phía trước tầng quan hệ này còn có tầng một ngăn cản, đầu tiên y là một Đế Vương. Mấy ngày nay y đối xử với nàng không tệ, nàng lại không thể ý sủng sinh kiều.

Tay Tiêu Ngự nhéo nhéo theo bản năng, lưng dường như rịn ra tầng mồ hôi thật mỏng... Cuối cùng nàng không thể tùy ý đối xử với y như với Triệu Dục được.

Tiêu Ngự suy nghĩ, liền giải thích nói: "Hôm nay là tin kỳ thần thiếp đến, cho nên không cách nào hầu hạ Hoàng Thượng được."

Nàng xem y có thể làm gì? Hiện tại người tới hoàng cung, cũng không thể đối nghịch với y.

Dựa vào quy củ trong cung, trong lúc gia đình nàng sống cuộc sống tạm bợ, nhất định không thể phân phòng với Đế Vương, từ xưa đến nay Hoàng Đế luôn tam cung lục viện, còn có rất nhiều phi tần mỹ mạo. Nhưng bây giờ, để vị của Tiết Chiến chưa vững chắc, cả ngày bận rộn nhiều chính vụ, ngược lại không nghĩ tới chuyện Tần phi. Còn nàng, mặc dù là hoàng hậu, nhưng dù sao vừa mới tiến cung không lâu.

Thân hình Tiết Chiến động đậy, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, thấy nàng ngồi lên trên tấm đệm, mái tóc đen dài phủ trên vai, đầu hơi thấp, trên mặt cũng không còn tươi cười như vừa rồi, toàn thân đều căng thẳng, hình như rất sợ bộ dạng của hắn. Nhìn lấy phá lệ nhỏ bé. Y cưới nàng, tuy có một phần là xuất phát từ mục đích, nhưng thật sự muốn đối tốt với nàng.

Tiết Chiến đi tới, ôm bả vai gầy yếu của nàng, nói ra: "Được rồi, nàng phải sớm nói cho trẫm biết chứ, trẫm còn tưởng rằng..."

Tiết Chiến không có nói thêm gì nữa. Cảm thấy lúc trước đã nói lời thề son sắt ở trước mặt nàng rồi, chuyện lúc trước gả cho Triệu Dục y sẽ không so đo, hiện tại nhắc lại, khó tránh khỏi có chút tự đánh mặt của mình.

Tiêu Ngự gật gật đầu, nói ra: "Vậy tới nay... Hoàng Thượng không cần phải ngủ lại."

"Chuyện này thì làm sao." Tiết Chiến kéo nàng vào trong ngực, sau đó cánh tay đưa qua kéo tấm chăn, đắp lên thân thể hai người. Y thay nàng dịch dịch góc chăn, cúi đầu nhìn nàng, "Ngủ đi."

Y tắm rửa, quả thật trên người không còn mùi mồ hôi khó ngửi kia nữa, chỉ còn mùi thuốc về nam nhân, vẫn rất nồng nặc. Mới mấy ngày mà Tiêu Ngự đã có chút quen thuộc. Giương mặt dựa vào lồng ngực cực nóng của y, yên tĩnh ừ một tiếng, chuẩn bị đi ngủ.

Chỉ là tim của y đập rất nhanh.

Một lát sau, mới nghe trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của hắn: "Thật ra trẫm... Không đáng sợ chút nào."

Tiêu Ngự không biết nên nói cái gì, rốt cuộc vẫn chưa quen thuộc y, nàng có chút không hiểu rõ tính tình của y. Không dám đương nổi giải thích cho một người, người kia cho dù tốt lại ôn hòa với mình, nàng cũng không dám quá mức can rờ. Tiêu Ngự do dự không biết nên nói cái gì, thì phát giác được tay của y ôm lấy mặt của nàng, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve từng chút từng chút, sau đó hơi vừa nàng lập tức đối mặt với ánh mắt của y.

Tiết Chiến mở miệng nói: "Cho nên Niên Niên, nàng đừng sợ trẫm."

Tiêu Ngự do dự trong chốc lát, mới mở miệng nói: "Ngài là Đế Vương, tất nhiên thần thiếp có chút e ngại ngại. Chỉ là, đây là bởi vì thần thiếp còn chưa hiểu rõ Hoàng Thượng, chờ thời gian lâu sẽ tốt hơn."

Nếu nàng nói thẳng không sợ y, khó tránh khỏi có chút giả. Lời này lại là thật tâm thật ý của nàng.

Quả nhiên, thấy Tiết Chiến cười, nói: "Tốt, thời gian lâu sẽ tốt hơn, trẫm sẽ cố gắng... Cố gắng không hù dọa nàng." Y cũng chưa từng có kinh nghiệm chung sống với cô nương, luôn cảm giác mình nói chuyện lớn tiếng một chút là sẽ dọa nàng, động tác hơi nặng chút là có thể làm đau nàng.

Tâm lý của Tiêu Ngự cũng thoáng thoải mái một chút, sau đó hai người không nói chuyện nữa, chuẩn bị ngủ, nàng cũng mơ mơ màng màng có chút bối rối.

Lại nghe y nói: "Cái kia... Khi nào thì đi?"

Hả? Tiêu Ngự ngẩng đầu, lập tức hiểu rõ, lập tức đỏ mặt nói lầm bầm: "Ước chừng sáu bảy ngày."

Sau đó nghe y nhũn mày thì thảo nói câu gì, nàng không nghe rõ. Đợi y cúi đầu, khi thấy nàng nhìn y, mới ho nhẹ một tiếng, nói: "Không có gì, trẫm chỉ tùy"

tiện hỏi một chút, nàng ngủ đi."

Qua rất lâu sau đó, bên tai truyền đến tiếng hít thở trầm ổn của nam nhân, Tiêu Ngự từ từ nâng đầu lên.

Trong bóng tối, nàng nhìn không rõ mặt của y lắm, lơ mơ có thể nhìn thấy hình dạng hai gò má của y. Cánh tay của y ôm ngang eo nàng, lòng tơ nam nhân nhiều, mà y thì lại đặc biệt nhiều. Cánh tay hay trên đùi đều có cả, cọ làm nàng ngứa. Lúc này nhìn thấy y im lặng ngủ, nàng ngủ không được, thật sự muốn lấy con dao cạo sạch lông trên cánh tay và trên đùi giùm y quá... Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Chỉ là, nếu nàng thật sự làm như vậy, ngược lại có chút hiếu kỳ, khi y thức dậy nhìn thấy thì sẽ như thế nào.

Nghĩ tới đây, Tiêu Ngự nhin không được có chút muốn cười.

...

Ngày hôm sau Tiết Chiến triệu kiến Lại bộ Thượng thư Quách An Thái, sau khi nói chính sự với hắn xong, hai người tản bộ ở ngự hoa viên, mới đột nhiên hỏi hắn: "Muội muội của ngươi đã tới Tấn Thành?"

Quách An Thái có một muội muội tên Quách Tổ Nghi, mười bảy tuổi.

Ngày xưa tuy Quách An Thái là huynh đệ vào sinh ra từ của Tiết Chiến, nhưng hôm nay Tiết Chiến đăng cơ xưng đế, hành vi cử chỉ của hắn cũng phải chú ý, tuyệt đối không dám vượt quá khoảng cách. Lúc này nghe Đế Vương nói đến muội muội của hắn, bỗng Quách An Thái nghĩ tới điều gì đó, chấp tay hỏi đáp: "Năm trước thần đã mang mẫu thân và muội muội vào Tấn Thành rồi."

Cũng không biết vì sao Hoàng Thượng lại đột ngột hỏi tới làm gì.

Tiết Chiến lại đi vài bước, nói ra: "Hoàng hậu mới vừa vào cung, trong cung cũng không có người nào có thể nói chuyện với nàng, những ngày này trăm cũng bận rộn, không có thời gian theo nàng được..." Y nhìn Quách An Thái, "Muội muội của ngươi lớn hơn hoàng hậu mấy tuổi, là dễ thân quen với nhau, trăm muốn cho nàng tiến cung bồi hoàng hậu, giải buồn cho nàng ấy."

Quách An Thái sững sờ. Từ khi đăng cơ đến nay, Hoàng Thượng bận rộn chính vụ cả ngày, hắn vẫn chưa nghe được chuyện gì khác từ trong miệng của y, lúc trước muốn cưới đích nữ Hộ Quốc Công Tiều Hoài, cũng là vì lời kéo dân tâm. Bây giờ... Chỉ là, số tuổi như vậy, là nên thành gia rồi. Quách An Thái ôn hòa nói: "Có thể vào cung bồi hoàng hậu, tất nhiên là phúc của Tổ Nghi, chỉ là... Muội muội thần đến từ nông thôn, chỉ sợ không cách nào làm nương nường vui được."

Đế Vương đứng thẳng, im lặng thật lâu, mới nói: "Vậy cũng chưa hẳn." Y cười cười, "... Gần đây Hoàng Hậu ưa thích nghiên cứu trồng trọt cây ruộng, nuôi gà nuôi vịt, trăm tin tưởng các nàng sẽ sống chung rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Toại nguyện

Edit Hoa Trong Tuyết

Tối nay Tiết Chiến đến trễ, như thường ngày, bên trong Phụng Tảo Cung vẫn thấp đèn chờ hắn. Ánh nến rạn rở, bên trong tấm điện phủ một màu vàng rực, yên lặng, nhìn qua ảm áp hơn bình thường. Vừa mới qua tân hôn mấy ngày, trong phòng vẫn còn những trang trí vui vẻ.

Hắn đi vào, gặp nô tỳ muốn hành lễ, liền giơ tay lên ngăn lại.

Nàng chắc là ngủ rồi, vẫn là không nên đánh thức nàng.

Tiết Chiến bước chân nhẹ nhàng đi vào, lại nghĩ tới điều gì, dừng lại, phui phui cả người không dính chút bụi bẩn, lại sửa lại ống tay áo đã bị uốn nếp, lại chỉnh lại cổ áo. Sửa sang lại một phen, mới tiếp tục đi vào trong. Hắn lười thôi lếch thếch đã quen, nhưng nàng lại để ý những thứ nhỏ nhặt, nàng là vợ của hắn, nàng phải nghe theo mình mới phải, chỉ là, hắn cảm thấy mình thay đổi một chút, cũng không có gì không tốt.

Quả thật, nhìn thấy mông trướng chưa buồng xuống, nhưng chăm gắm lại hở ra một chút, nàng nằm ngửa, đầu gối lên gối uyên ương mềm mại đỏ thắm, tư thế ngủ nhu thuận.

Tiết Chiến muốn đi đến thân mật với nàng một phen, đã thấy nàng dường như đã nhận ra cái gì, con mắt giật giật, từ từ mở mắt ra, chờ đến lúc nhìn thấy hắn, mới lập tức thanh tỉnh, bỗng nhiên từ giường ngồi dậy: "Hoàng Thượng."

"Ừm." Tiết Chiến trả lời.

Sau đó thấy nàng từ từ đi xuống giường, mang giày vào, ngẩng đầu nhìn hắn: "Thần thiếp hầu hạ ngài thay quần áo."

Nhìn qua nàng giống như rất buồn ngủ, mà trong lúc đang ngủ lại bị hắn đánh thức. Tiết Chiến mở miệng, muốn nói không cần, nhưng há to miệng, vẫn là nói: "Vậy làm phiền Hoàng Hậu."

Mặc kệ ở phủ hộ quốc công, hay là ngày xưa ở trong cung, Tiêu Ngự trước giờ vẫn luôn sống tùy tâm sở dục. Chỉ là vào cung lần nữa, trong lòng Tiêu Ngự lại có chút câu nệ, thế nên lúc nào cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ mình lúc sơ ý sẽ làm không tốt. Lúc này Tiết Chiến trở về, nàng là thê tử, hầu hạ hắn là đương nhiên.

Cho dù nàng không quen, thì vẫn làm được.

Tiêu Ngự vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, mà hắn lại xảy ra đến cao lớn lạ thường, đứng trước mặt của hắn, mới đứng đến ngực của hắn, nếu hắn khom người xuống, có thể hoàn toàn bao trùm thân hình của nàng.

Lúc này muốn giúp hắn thoát ngoại bào, phải nhón chân lên mới tới.

Tiết Chiến thấy nàng xoắn tóc, nhìn khuôn mặt càng thêm mấy phần ngây thơ, chỉ là cúi đầu xuống, lại có thể thấy được ngực nàng lộ ra, thân hình linh lung.

Bụng dưới bỗng nhiên căng cứng, Tiết Chiến lúc này mới nhớ tới việc ban ngày, nói: "Không phải lúc trước nàng nói cả ngày ở trung cung không có việc gì làm sao? Trầm nghĩ, không bằng tìm người cùng nàng nói chuyện. Nàng biết Quách đại nhân không? Hắn quen biết với trẫm đã lâu, gần đây muội muội của hắn cũng tới Tấn Thành, trẫm đã nói với hắn, ngày mai để muội muội của hắn tiến cung nói chuyện với nàng..."

Muội muội của Quách đại nhân.

Cánh tay Tiêu Ngự đang giúp hắn khoác đai lưng bỗng dừng lại.

Đương nhiên nàng biết Lại Bộ Thượng Thư Quách An Khang Quách đại nhân, mặc dù cùng với Hoàng Thượng, là xuất thân dân dã, nhưng lại là người có văn tài võ lược. Nhưng nàng lại không biết Quách đại nhân này lại có một muội muội... chỉ là, có huynh trưởng xuất sắc như vậy, muội muội chắc hẳn cũng không kém.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn hắn, nói ra: "Cái này... có quá phiền toái hay không?" Lại nói dù sao nàng cũng không quen biết với vị Quách cô nương kia.

Nghe cái này Tiết Chiến cười cười, nói ra: "Quách cô nương mới tới Tấn Thành, sợ cũng không có người quen biết nào, nếu là có thể kết giao với nàng, chắc hẳn nàng ấy cũng sẽ rất vui. Niên Niên, nàng cảm thấy thế nào?"

Quách cô nương, Tiêu Ngự nhẹ giọng đọc một lần, bỗng nhiên có chút hiểu rõ, sau đó thử hỏi: "Không biết Quách cô nương này bao nhiêu tuổi?"

Tiết Chiến nhíu mày nghĩ nghĩ, nói ra: "Có lẽ so với nàng lớn hơn mấy tuổi, ước chừng mười bảy mười tám tuổi." Hắn và Quách An Khang quan hệ rất tốt, cũng gặp muội muội của hắn mấy lần, nhưng cũng không quen biết rõ ràng lắm.

"Ừm." Bối rối của Tiêu Ngự giảm đi không ít, động tác nhanh nhẹn giúp hắn cởi bỏ đai lưng tinh xảo thêu hình rồng bằng chỉ vàng, bỏ qua một bên, lại chậm rãi giúp hắn cởi bỏ long bào. Làm xong những việc này, nàng nghĩ thấy phản ứng của mình có chút qua loa, liền mỉm cười nhìn hắn, nói tiếp, "Vậy liền mời Quách cô nương tiến cung đi, thần thiếp sẽ chung sống cùng nàng thật tốt."

Tiết Chiến biết nàng là nữ nhi Tiêu gia, gả cho hắn trong lòng vẫn có chút khúc mắc, chỉ là nàng đã là người của hắn, tự nhiên là muốn phu xướng phụ tùy. Lúc này thấy nàng rất nguyện ý giao hảo với muội muội của Quách An Khang, trong lòng Tiết Chiến cũng cảm thấy thư thái không ít. Để cho người ta nói chuyện với nàng, nữ tử tuổi gần bằng nhau cũng có nhiều chuyện để nói.

Đợi lúc ôm nàng ngủ, lại nói một câu: "Đến lúc ấy nàng thấy muội ấy không tệ, thì để cho muội ấy tiến cung nhiều một chút cũng không sao."

Bên người có người để nói chuyện, sẽ không suy nghĩ lung tung đến những việc trước kia.

Tiêu Ngự nhắm mắt buồn ngủ, bỗng dừng nghe hắn nói một câu như vậy, trầm mặc chốc lát, liền "Ừ" một tiếng.

"Thần thiếp biết."

...

Quách phủ ở trên con đường phồn hoa nhất Tấn Thành, đây là phủ đệ đại học sỹ của tiền triều. Dinh thự quay mặt về hướng nam đưa lưng về hướng bắc, được tạo thành bởi rất nhiều viện nhỏ và vườn hoa, cửa chính chạm một bức phù điêu, đại môn phía tây nối tiếp với khu buôn bán sầm uất.

Quách An Khang cùng mẫu thân, muội muội ở tại Đông viện, trong phòng đầy hoa, lan can đều là dùng gỗ quý trang trí.

Quách phủ khí thế, sau khi thành công Đế Vương luận công ban thưởng, ban thưởng cho Quách gia cũng rất phong phú. Nhưng hiện nay đương gia chủ mẫu là Quách thị, nàng tiết kiệm đã quen, lấy chìa khóa kho phòng cất kỹ bên người, nhưng chi phí ăn mặc, cũng là có hạn chế. Đế Vương vừa đăng cơ không lâu, mà Quách An Khang lại là Lại Bộ Thượng Thư, mỗi ngày công việc bận bịu làm không hết.

Nhưng cho dù có trễ, Quách mẫu và muội muội vẫn sẽ chờ hân cùng ăn cơm tối.

Ngày hôm đó Quách An Khang hồi phủ, thấy mẫu thân và muội muội đợi lâu như vậy, liền đỡ Trương Thị ngồi xuống, nói ra: "Mẫu thân, ngày sau ngài cũng không cần chờ con dùng bữa, người đi nghỉ ngơi sớm đi."

Trương Thị thấy nhi tử ngày ngày vất vả, tất nhiên là đau lòng, nghe lời này, nói gấp: "Con là gia chủ, ta và Lâm Nghi đương nhiên phải đợi con về ăn cơm, đây là quy củ."

Xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, Trương Thị đời này chỉ có một đứa con trai, bây giờ ăn cơm trễ một chút cũng có sao?

Quách An Khang biết tính tình mẫu thân, sợ nói nhiều lại chọc giận nàng, liền cũng coi như thôi.

Sau khi cả nhà ngồi xuống, liền thấy trên bàn món ăn đơn giản ba món mặn một món canh, hai chay hai mặn bốn món ăn. So với lúc thời điểm cả nhà hân khó khăn, bây giờ đã cực kỳ phong phú. Còn Quách An Khang, đường đường là nam nhi, tự nhiên sẽ không quan tâm nhiều, trong nhà đều là mẫu thân an bài.

Quách Tổ Nghi an tĩnh ngồi ở giữa mẫu thân và đại ca, thói quen chỉ ăn thức ăn cách mình gần nhất, chỉ trong chốc lát, đã ăn cơm xong.

Nam nhi Quách gia không kiếm tiền, ngày xưa nàng đã theo mẫu thân làm việc nhà nông, là vị để độc đinh của Quách gia tham dự khoa cử, vinh quang cửa nhà. Khi đó mỗi ngày đều đi sớm về tối, kể cả ăn cơm, cũng vội vội vàng vàng. Bây giờ huynh trưởng của nàng địa vị cực cao, nàng cũng là tiểu thư phủ Thượng Thư, nhưng thói quen ăn cơm này vẫn không đổi được, không làm được giống như những tiểu thư quý tộc, chậm rãi, nhã nhặn dùng bữa.

Quách An Khang nghiêng đầu nhìn thoáng qua muội muội, gặp muội muội sụp mí hạ mắt, tính tình hiền thực, những năm này muội ấy vì hân mà nỗ lực, hân đều nhìn thấy.

Nhìn một chi tiết nhỏ như thế, ánh mắt Quách An Khang hơi hơi dừng một chút. Hân cười lại kẹp miếng thịt gà bỏ vào trong chén của nàng, nói ra: "Muốn thân thể khỏe mạnh, phải ăn nhiều một chút."

Quách Tổ Nghi ngẩn ngơ, nhìn sang mẫu thân Trương Thị. Nếu là ngày xưa, bất luận như thế nào Trương thị cũng sẽ tiết kiệm không để cho Lâm Nghi ăn thịt cá, huống chi nữ nhi ăn nhiều sẽ béo, vậy rất khó coi. Vừa nghĩ tới Quách gia bọn họ bây giờ đã khác xưa, nhân tiện nói: "Đại ca con bảo ăn thì con ăn đi."

Quách Tổ Nghi cười gật đầu.

Chờ đến sau khi ăn tối xong, Quách An Khang mới nói một việc, nói: "Hôm nay Hoàng Thượng nói với ta, muốn Tổ Nghi tiến cung."

Quách Tổ Nghi nghe xong, rất là kinh ngạc, sững sờ nhìn huynh trưởng, đôi tay nắm thật chặt ống tay áo, há to miệng nói: "Không phải Hoàng Thượng..."

Không phải hân vừa thành thân sao? Nữ nhi Tiêu gia kia mặc dù là xa xỉ bại gia, nhưng thật sự dung mạo rất đẹp, nếu là bị chán ghét mà vứt bỏ, cũng không có khả năng nhanh như vậy?

Mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong lòng Tổ Nghi vẫn có chút vui mừng, nhất thời tim đập "thình thịch". Quả thật nàng không nhìn lầm, Hoàng Thượng không phải là người ham mê sắc đẹp.

Quách An Khang lại hiểu rõ Đế Vương, từ từ nói: "Cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là Hoàng Hậu nương nương ở một mình trong cung, Hoàng Thượng sợ nương nương tịch tịch, mới người tiến cung bồi nàng nói chuyện."

... Cũng không phải là muốn nạp nàng làm phi.

Quách An Khang nhìn trong mắt, biết được muội muội vẫn luôn rất ngưỡng mộ Hoàng Thượng, nhưng nếu là Hoàng Thượng thật sự có tâm tư đối với nàng, đã sớm thành. Thời điểm hân mới quen Hoàng Thượng, Hoàng Thượng chính là không gần nữ sắc, trong lòng ngoại trừ thiên hạ này, liền không có gì khác. Bây giờ được thiên hạ, lại cưới nữ nhi Tiêu gia, đối với người này mới có một chút ôn nhu.

Hân sợ muội muội hiểu lầm, trước tiên nói việc này rõ ràng, tránh cho muội muội mang tâm tư không nên có.

Vui mừng trong mắt Tổ Nghi tắt ngấm, sau đó từ từ nói: "Có thể vào cung bồi Hoàng Hậu nương nương, là phúc phận của Tổ Nghi."

Trương Thị đã gặp qua Hoàng Hậu, nghe liền cau mày nói: "Lần trước đi ra ngoài, ta đã gặp qua, thân thể nhỏ nhỏ, dùng bạc lại vung tay quá trán, nháy mắt liền xài mấy ngàn lượng, mua mấy món đồ trang sức, chặc chặc... lấy nữ nhân như vậy về nhà, chính là núi vàng núi bạc cũng phải bị nàng tiêu sạch. Làm sao có thể so sánh với Tổ Nghi của chúng ta hiền lành lại biết quản gia?"

Quách An Khang nói gấp: "Mẫu thân, người kia dù sao cũng là Hoàng Hậu nương nương, lời này ngày sau tốt nhất người đừng nên nói, bị người khác nghe sẽ không tốt. Còn nữa, Hoàng Hậu nương nương xuất thân cao quý, từ nhỏ chính là ngâm lấy thìa vàng lớn lên, muốn xuất giá, nhiều thêm chút đồ trang sức, cũng là chuyện bình thường."

Sau đấy lại khẽ mỉm cười nói, "Ngày sau Tổ Nghi xuất giá, ta là huynh trưởng, cũng sẽ không ủy khuất nàng."

Nói tới chỗ này, Quách Tổ Nghi cũng cảm thấy không có gì không vui. Những năm này mặc dầu trôi qua cũng rất vất vả, nhưng huynh trưởng đối nàng rất tốt, cho nên nàng nỗ lực đều là đáng giá.

Trương Thị nhân tiện nói: "Muội muội của ngươi hiện tại không lo gả, ngược lại là ngươi, khi nào mới cưới con dâu, giúp Quách gia của chúng ta khai chi tán diệp?"

Trước kia Quách An Khang cũng là thành qua thân, chỉ là Quách An Khang tuy có học thức, nhưng trước kia Quách gia lại quá mức nghèo khó, cô dâu gả tới Quách gia không được mấy tháng, không chịu được cảnh sống ở Quách gia cũng như việc Trương thị trấn áp, thu dọn đồ đạc chạy về nhà ngoại. Về sau Trương thị đến cửa nhà nàng dâu náo một trận, muốn đưa người về, Quách An Khang lại viết đơn cùng cách, dứt khoát đưa nàng trả về về nhà ngoại. Vì thế Trương Thị còn hung hăng mắng nhi tử ngu ngốc.

Quách An Khang thấy mẫu thân nói đến việc cưới vợ của mình, liền thức thời ngậm miệng.

Đợi buổi tối, hắn đi đến phòng của muội muội, cố ý căn dặn nàng một ít chuyện: "... Hoàng Hậu nương nương không phải là người khó chung đụng, chỉ là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi tiến cung, với tính tình của ngươi, cũng sẽ không gây hấn với nàng. Tiến vào cung, tận lực nói chuyện, không có gì phải sợ."

Quách Tổ Nghi gật đầu đáp ứng, trong lòng nhớ kỹ dặn dò của huynh trưởng.

Chờ huynh trưởng đi, nàng mới hoảng hốt trở về phòng ngủ, nhìn xung quanh...

Giường ngủ được chạm khắc bằng gỗ lim, gối thêu hình cá chép đỏ thẫm, mền gấm, bình phong tứ quý được làm từ gỗ trầm hương, bình phong được làm từ gỗ trầm hương... hiện tại nàng không chỉ có phòng của mình, hơn nữa còn được trang trí rất tinh xảo.

Quách Tổ Nghi rất hài lòng, sau đó đi đến tủ đứng bên cạnh, mở cửa tủ ra, nhìn y phục bên trong.

Huynh trưởng đối xử với nàng rất tốt, Hoàng Thượng ban thưởng một số tơ lụa, thích hợp cho nữ tử trẻ tuổi, đều đưa đến cho nàng chọn lựa, hiện tại đã may thành mấy bộ quần áo. Nhưng mà bình thường nàng cũng không mặc tới, mẫu thân muốn nàng ăn mặc mộc mạc một chút, chỉ có lúc sau tết, nàng mới mặc một thân hồng y.

Ngày mai phải tiến cung.

Quách Tổ Nghi nghĩ tới mỹ mạo kia của Tiểu Hoàng Hậu, liền lấy quần áo ra, thử từng bộ một.

Vốn rất yêu thích, cảm thấy cực kì đẹp đẽ, không biết làm gì, hôm nay thử một lần, đều cảm thấy thiếu một chút.

Lại thử váy dài màu hồng mặt khảm tơ bạc, lúc này Quách Tổ Nghi mới hài lòng.

Chỉ là ngày hôm sau phải dậy sớm, chuẩn bị tiến cung. Quách Tổ Nghi do dự trong chốc lát, vẫn tháo xuống quần áo cùng trang sức mình thích nhất, lại mặc lại một bộ y phục bình thường.

Nàng nhìn trong gương thấy một nữ tử dung nhan thanh tú, có chút cong môi lên, cười cười, không có nửa chút nhút nhác.

...

Nguyên ma ma giúp Tiểu Ngư chải tóc. Tiểu Ngư có mái tóc đen bóng mượt, nắm ở trong tay rất dễ tuột xuống, tóc mây như lụa, tuổi trẻ tươi đẹp, dù mặc trang phục như thế nào vẫn toát lên trẻ trung tươi trẻ. Đến lúc này, nghe Tiểu Ngư nói, tay Nguyên ma ma cầm lược đâm hương bỗng nhiên dừng lại, nói ra: "Quách cô nương?"

"Ừm."

Tiểu Ngư gật đầu, nói với Nguyên ma ma, "Là muội muội của lại bộ thượng thư Quách An Khang, đã quen biết với Hoàng Thượng từ trước."

Còn là người quen lúc trước. Chân mày Nguyên ma ma theo bản năng nhăn lại.

Nàng biết lúc trước nương nương gả cho Hoàng Thượng là bất đắc dĩ, nhưng sau khi nhập cung, chung sống cùng Hoàng Thượng cũng rất hòa hợp. Ngay cả nàng cũng cảm thấy, Hoàng Thượng bên ngoài uy nghiêm bất phàm, đến trước mặt nương nương, lại là vẻ mặt ôn hòa rất dễ nói chuyện. Nam tử luôn có bộ dạng thô ráp, nhưng lại quan tâm đến nương nương.

Bây giờ làm sao bỗng nhiên... bỗng nhiên liền xuất hiện một vị Quách cô nương.

Nguyên ma ma thầm nói: "Hoàng Thượng đây là có ý gì? Hẳn đối với nương nương ngài, như thế sùng ái, sao có thể..."

Tâm tư của nam nhân rõ ràng rành rành, còn có thể có ý gì? Nếu như hắn thật sự quan tâm nàng, muốn cho người tiếng cung cũng thể thể gọi đường tỷ hoặc biểu muội của nàng, làm sao sẽ chọn một người nàng chưa từng quen biết?

Nhưng mà, cái này cũng không có cái gì không tốt?

Từ xưa Đế Vương tam cung lục viện, chính là ngày xưa Triệu Dục, trước lúc cưới nàng cũng đã có nữ nhân khác, còn sinh ra một Triệu Hoàng. Bấy giờ Tiết Chiến và nàng thành thân mới có mấy ngày, nàng lại đến kỳ, không cách nào thì thầm, hắn có tâm tư phương diện kia, cũng là chuyện bình thường. Mà lại, nàng và hắn chỉ mới quen, cho dù hẳn đối tốt với nàng, thì tình cảm cũng là có hạn.

Huống chi... huống chi, nàng vẫn là nữ nhi Tiêu gia.

Tiêu Ngự thấy Nguyên ma ma trầm mặc, biết được nàng đau lòng vì mình, liền mỉm cười nói: "Không có gì đáng lo lắng, nếu Quách cô nương này vào cung, cũng không hẳn là chuyện gì không tốt. Hắn đã ám chỉ rõ ràng như thế, vậy ta thành toàn cho hắn là được."

Để khỏi đêm hôm khuya khoắc còn nhắc tới bên tai nàng.

Lại nói, Quách cô nương xuất thân dân dã, lại là người quen biết cũ, cùng mẫn phu này cũng xem như xứng đôi. Thân thể nàng yếu đuối ốm yếu, không chịu nổi sự dày vò không biết nặng nhẹ của hắn, cô nương hương đã rất tốt, thân thể rắn chắc, vừa vặn có thể làm cho hắn tận hưởng.

Chỉ là ——

Nàng cho hắn toại nguyện để Quách cô nương tiến cung, thì sau này hắn cũng không cần chạy đến Phụng Tảo Cung của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bánh bao (2)

Edit: Đào Sindy

Ước chừng giờ Tý, xe ngựa của Quách Tổ Nghi cuối cùng đã tới Hoàng Cung. Xe ngựa từ từ dừng lại, trước tiên có nha hoàn bước xuống, giúp đỡ nàng ta bước ra, sau đó bị thái giám dẫn đi Phụng Tảo Cung của Hoàng Hậu nương nương.

Nàng ta an tĩnh đi tới, vô tình ngẩng đầu nhìn Hoàng Cung vàng son lộng lẫy này, luôn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ thật nàng ta từng tới đây một lần rồi. Lúc ấy tân đế đăng cơ, khắp chốn mừng vui, huynh trưởng ta nàng có tông long chi công*, nữ quyến Quách gia được mời đến đây dự tiệc. Lúc đó cái gì nàng ta cũng không hiểu, yên lặng đứng ở nơi hẻo lánh, không dám đi qua nói chuyện cùng bọn họ, từ xa nhìn đám nữ quyến y phục chỉnh tề nói chuyện vui vẻ rất tự nhiên, nàng cũng rất hâm mộ. Nếu như nàng ta không phải là thân muội muội của Lại bộ Thượng thư, sợ là không có người để ý đến nàng ta.

*công lao phò trợ vua lên ngôi

Mặc dù nàng ta có chút bất an, thế nhưng không sao, nàng ta có thể học từ từ. Cho đến hôm gặp được nữ nhi Tiêu gia, nàng ta mới phát hiện, coi như nàng ta liễu mạng học, so với phong phạm cô nương quý tộc được nuôi dưỡng từ nhỏ không giống nhau.

Nhưng cũng chẳng sao, chỉ ít nàng ta và Hoàng Thượng lại giống nhau.

Nghĩ tới đây, Quách Tổ Nghi liền cười.

Không biết đi được bao lâu, đi qua Nguyệt Động môn, liền có một cổ mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi, là hương hoa đào. Quách Tổ Nghi hơi kinh ngạc, lâm lâm nói: "Hoa đào?"

Công công dẫn nàng phía trước là một người có khả năng quan sát, biết vị này là muội muội Quách đại nhân, lại nghe nói sau này có khả năng rất cao sẽ vào cung, thì dồn tâm tư ra mà nịnh nọt nói: "Hồi Quách cô nương, đây đúng là hương hoa đào..." Thấy Quách Tổ Nghi hơi kinh ngạc, liền nhỏ giải thích: "Hoàng hậu nương nương xưa nay rất thích hoa hoa thảo thảo, nghe nói loại hoa đào này không tầm thường, so với hoa đào bình thường nở trễ hơn hai tháng, là Ngụy Đế ngày xưa đã gieo xuống đấy."

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm nhỏ hơn chút.

Dù sao đã thay đổi triều đại, trong cung, vẫn không nên nói ra những chuyện không nên nói.

Nhưng Hoàng Hậu nương nương từng là Thái Hậu tiền triều, lại là Hoàng Hậu Ngụy Đế Triệu Dục, chuyện này mọi người đều biết.

Quách Tổ Nghi gật đầu, đã hiểu nên cũng không hỏi nhiều. Nhưng có một số chỗ nàng ta vẫn chưa hiểu, hoa đào tự có kỳ nở, kỳ đến thì sẽ nở hoa, cuối cùng cũng nở thế có sao lại làm to chuyện như vậy, làm cây hoa đào nở sớm làm gì. Nàng ta có chút không hiểu, cảm thấy quá phiền toái.

Nếu như đã ngủ được hương hoa đào, thì cách Phụng Tảo Cung của Hoàng Hậu nương nương tất nhiên không xa.

Đột lúc Quách Tổ Nghi đi vào, ngẩng đầu liền thấy hoa đào trong viện lặng yên nở rộ, đẹp không sao tả xiết. Mà bàn đá trong viện có cung tỳ đang nấu trà, vị ngồi kia chính là Hoàng Hậu rồi.

Xuân Hiểu nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Ngự: "Nương nương, Quách cô nương tới."

Tiêu Ngự thân nhiên nói: "Đề nàng đến đây đi."

Xuân Hiểu nghe thế bước sang dẫn Quách Tổ Nghi đi qua.

Quách Tổ Nghi từ từ bước đến, cúi đầu, chờ đến lúc trước mặt Hoàng Hậu mới dần dần quỳ xuống, cử chỉ hành lễ khéo léo: "Tổ Nghi bái kiến Hoàng Hậu nương nương."

Quách Tổ Nghi quỳ trên mặt đất, Tiêu Ngự không vội nói chuyện, đầu cúi đầu nhìn nàng ta một cái.

Xuyên qua đôi gầy vải thêu hình nhánh hoa nhỏ màu tím của nàng ta, tông váy thêu màu xanh biếc và màu xanh bóng uốn lượn với nhau, trên tay đeo một vòng ngọc, trên búi tóc cài năm cây trâm như ý chi dương chi ngọc, những thứ khác, không dư thừa đồ trang sức nào.

Tuy hôm qua Tiêu Ngự mới nghe nói về vị Quách cô nương này, nhưng đối với Quách An Thái nàng lại là biết một chút, đã là xuất thân nghèo khó, một khi đắc thế, phần lớn người nghĩ đến luôn là hưởng thụ, nàng từng gặp qua không ít người sau đắc thế về liền thích đeo vàng bạc, xanh xanh đỏ đỏ quần quanh người nữ tử. Ấy mà Quách cô nương này ngược lại không như thế.

Dù ăn mặc không vừa vặn, nhưng nhan sắc lại khá dạt dạn.

Dù nàng đã lập gia đình, cũng không có mặc như thế, hướng chỉ vị Quách cô nương này, là một cô nương chưa xuất giá.

Rồi Tiêu Ngự mới lên tiếng: "Quách cô nương không cần đa lễ, đứng lên đi..." Thấy Quách Tổ Nghi đứng lên, lại nói: "Đúng lúc bản cung đang nấu trà, Quách cô nương ngồi xuống uống với bản cung một chén nào."

Sau khi Quách Tổ Nghi cảm ơn liền ngồi xuống đối diện Tiêu Ngự, sau đó lặng lẽ giương mắt, nhìn Tiêu Ngự trước mặt một chút, một thân cung trang hoa lệ, nhìn rõ ràng là một gương mặt non nớt, lại buông lỏng cảnh giác. Giống như lúc nhìn thấy dung mạo, nữ nhi Tiêu gia thường có mỹ danh, mà Tiêu Ngự này lại là điểm quan Hoàng Thành.

Quách Tổ Nghi nói: "Tổ Nghi xuất thân hương dã, không hiểu lắm về chuyện uống trà, sợ làm lãng phí trà ngon của nương nương."

Tiêu Ngự thấy nàng ta an phận, dung mạo đích thật cũng là thanh tú động lòng người, cộng thêm thời tiết lúc này có chút lạnh, nàng ta còn mặc bên trong một bộ y phục mỏng, Quách Tổ Nghi đã quen mặc ít, lại không sợ lạnh chút nào, đây cũng là thân thể được rèn luyện từ nhỏ.

Tiêu Ngự thật hâm mộ đấy.

Đã là người mà Tiết Chiến muốn, Tiêu Ngự cũng không muốn làm khó nàng ta, dù sao cùng là nữ tử, cần gì làm khó xử lẫn nhau.

Nhưng mà ngày nàng ta vào cung, chung quy cũng là thị thiếp, mà nàng thân là Hoàng Hậu, chính thê Tiết Chiến, luôn muốn nàng ra oai phủ đầu để cho mọi người nhìn.

Không phải ngày sau được sủng ái, liền không để nàng vào mắt chẳng?

Giọng điệu Tiêu Ngự nhàn nhạt, mà Quách Tổ Nghi cũng có chút câu nệ, nàng không nói lời nào, nàng ta cũng không nói, tròng diện cũng có chút lạnh nhạt. Tiêu Ngự tỉnh tễ thường thức trà, nàng phoi hơn nửa ngày. Mà Quách cô nương này thực sự cũng là một người thành thật, luôn im lặng ngồi cùng nàng, hai tay người kia đặt trên đùi, không hề lung tung lúc nào.

Tiêu Ngự cảm thấy vô vị, thế là nói: "Nếu đã là ý tốt của Hoàng Thượng để Quách cô nương đến với bản cung, vậy hôm nay ăn trưa, không bằng Quách cô nương cùng hưởng dụng với bản cung nhé."

Người tới là khách, hướng hồ ngày sau nếu muốn ở lại trong cung, tất nhiên là ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp.

Quách Tổ Nghi liền chậm rãi nói: "Tổ Nghi tầm thường, sợ khiến nương nương chê cười..."

Tiêu Ngự đứng dậy sáng khoái nói: "Không sao, bản cung không chê người." Lại tầm thường, có thể 'tầm' hơn cả tên man hán tử kia sao?

Quách Tổ Nghi nhu thuận đáp ứng, đi sau lưng Tiêu Ngự, theo nàng dùng bữa. Đứng ở đằng sau, rốt cục Quách Tổ Nghi mới ngẩng đầu, nhìn người đang đi trước mặt mình.

Thân hình kia rõ ràng còn thấp hơn mình một chút, cũng không có gì phải sợ...

Thế là Quách Tổ Nghi mới héch sống lưng, từng bước từng bước đi vào bên trong.

...

Phượng Tào Cung xa hoa hơn nhiều so với nàng ta tưởng tượng. Quách Tổ Nghi vừa kinh ngạc vừa mới lạ, nhưng cũng hiếu kỳ vô cùng, trước mặt Tiêu Ngự, cũng cố gắng duy trì biểu lộ bình tĩnh. Cũng không muốn để nàng nhìn ra bản thân không có kiến thức.

Chỉ là chờ đến khi ngự thiện được trình lên hết, mặt Quách Tổ Nghi rốt cuộc không kèm được rồi.

Tổ yến hầm gà, gà nướng nấm, canh áp lưởi, hoa sen chiên trứng, cháo măng gà, bánh thập cẩm, bánh bao hoa mai...

Phần lớn đều là thứ nàng ta chưa từng nhìn thấy, nhưng nhìn kỹ ắt hẳn bỏ ra rất nhiều tâm tư, nàng ta yên lặng đếm trong bụng, tính cả những điểm tâm kia, có hơn hai mươi món...

Thật là quá xa xỉ!

Hơn nữa còn là một mình nàng ấy dùng đấy.

Cặp mắt Quách Tổ Nghi mở to hơn, vô thức nhéo nhéo ống tay áo.

Lúc nghe Tiêu Ngự bảo nàng ta dùng bữa, mới sắc mặt bình tĩnh đưa tay cầm đũa bạc bên cạnh lên, bắt đầu dùng bữa... Cả bàn đều là món ngon mỹ vị, nàng ta chưa từng ăn qua. Mà nhìn cử chỉ vị Tiêu Hoàng Hậu này, là tập mãi thành thói quen, tiêu xài như vậy, lấy tính tình Hoàng Thượng, thật sự sẽ sớm chán ghét mà vứt bỏ nàng ấy phải không?

Đúng rồi, nàng ta không cẩn thận nghe được huynh trưởng nói chuyện với Kỳ Tha đại nhân, nói Hoàng Thượng cưới gia nữ Tiêu gia vì nhìn trúng thanh danh trong mắt bách tính của Tiêu gia tiền triều thôi.

Quách Tổ Nghi nhìn một chút, những món ăn hiếm lạ kia, nàng ta còn chưa được ăn. Chợt nhìn thấy thứ trong góc thì mặt mày mỉm cười, sau đó dùng đũa bạc, thận trọng kẹp một cái bánh bao.

Nàng ta cúi đầu cắn một cái, thịt lộ ra ngoài, liền nhin không được cười.

Tiêu Ngự quái lạ nhìn nàng ta. Quách Tổ Nghi thấy thế, liền để bánh bao xuống, giải thích nói: "Cái bánh bao thịt dê này ăn thật ngon, Tổ Nghi sẽ nhớ kỹ, Hoàng Thượng thích ăn nhất bánh bao thịt dê đấy..." Nói đến đây nàng ta ngừng lại.

Nàng ta là một nữ nhi chưa xuất giá, bỗng nhiên nhắc đến Hoàng Thượng thì có chút không thoải mái lắm, đang định giải thích, thì nghe Hoàng Hậu nương nương mở miệng.

Thấy Tiêu Ngự cười nhạt, nụ cười xinh đẹp động lòng người, nói: "Lúc trước từng nghe, giao tình giữa huynh trưởng Hoàng Thượng và Quách đại nhân người không tệ, ngày xưa, Hoàng Thượng còn dùng cơm ở nhà người."

Vậy dĩ nhiên là có.

Quách Tổ Nghi gật đầu: "Hoàn toàn chính xác. Khi đó Hoàng Thượng lẻ loi một mình, bên người cũng không có phu nhân, có đôi khi... Có đôi khi Tổ Nghi thay hẳn giặt quần áo."

Quả thật nàng ta đã từng giặt qua, nhưng chỉ giặt có một lần thì bị y phát hiện, sau đó y không cho nàng ta giặt qua nữa. Nàng ta là một cô nương, da mặt mỏng, y nói thẳng như vậy, nàng ta sao còn dám?

Ngược lại cũng không phải là quả hồng mềm. Tiêu Ngự hiểu ngọn nguồn thì mỉm cười, không nhanh không chậm nói: "Quách cô nương thật đúng là hiền lành..." Rồi nói tiếp một câu: "Chỉ là bản cung thương tiếc cho bàn tay khéo léo của Quách cô nương, chỗ bản cung có cao da ngọc thượng hạng, chờ lát nữa Quách cô nương mang về một bình. Giặt y phục rất quan trọng, nhưng cũng nên yêu quý đôi tay của mình, cầu thả thì thật khó coi."

Quách Tổ Nghi theo bản năng cuộn đôi bàn tay mình lại, sau đó mỉm cười nhìn về phía Tiêu Ngự: "Tổ Nghi tạ nương nương ban thưởng."

...

Trước khi gặp Quách Tổ Nghi, Tiêu Ngự không có ý định làm khó dễ, nhưng duyên phận giữa người và người ngay từ đầu đã định. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy nàng ta đã không thích lắm, cũng không còn lòng dạ nào mà tiếp tục nói chuyện, chờ dùng xong buổi trưa, thưởng hoa một lát ở Ngự Hoa Viên, cũng có người đến dẫn Quách Tổ Nghi đi. Về sau, chờ nàng hỏi qua Tiết Chiến mới được.

Tiêu Ngự hồi cung, Xuân Hiểu liền đến, đưa một vật cho nàng, nói với nàng: "Nương nương, đây là phu nhân Quốc Công phái người đưa tới."

Tiêu Ngự nhận lấy bình sứ nhỏ trong tay Xuân Hiểu, mới đổ ra xem, bên trong là mấy hạt dược hoàn, biết được viên thuốc này dùng làm gì, lúc này mới nhét miệng bình lại, chuẩn bị giấu đi.

Nguyên ma ma nhìn thấy, lo lắng Tiêu Ngự làm chuyện điên rồ, nhin không được hỏi: "Nương nương, đây là thứ gì? Ngài không nên làm bừa đâu đó."

Sợ Tiêu Ngự nghĩ quẩn, làm ra chuyện mưu hại Tân Đế.

Tiêu Ngự thấy Nguyên ma ma lo lắng không thôi, đành phải đem chuyện nói cho bà biết. Nguyên ma ma sau khi nghe xong, lông mày vẫn nhăn như cũ, thành thật nói: "Là thuốc ba phần độc, vật này là sẽ làm thân thể nương nương bị thương đấy, lão nô không hy vọng nương nương làm như thế..." Nguyên

ma ma quả thật không muốn Tiêu Nگر làm bừa, bận bịu thay nàng giấu bình sứ, nghiêm túc mà nói: "Nương nương, thuốc này ngài không thể uống."

Nguyên ma ma vẫn luôn cảm thấy Tân Đế đối với Tiêu Nگر không tệ, nếu Tiêu Nگر vẫn giữ một lòng với Tiêu gia tiền triều, vậy làm sao mà thổ lộ tâm tình với Hoàng Thượng được? Mà lại bây giờ đại cục đã định, Quốc Công gia bọn họ không thể thay đổi được, bà không muốn Tiêu Nگر xảy ra chuyện.

Một nữ nhân, chỉ có sinh hài tử, tâm mới có thể ổn định lại triệt để.

Nguyên ma ma tuy là nô bộc, nhưng từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng, nàng đã xem bà là thân nhân, tất nhiên biết bà chỉ muốn tốt cho mình.

Tiêu Nگر thấy bà cất vào, cũng chẳng còn cách, không nhắc đến chuyện này nữa, chợt nghĩ đến gì đó nói với bà: "Nguyên ma ma à, người đi ngự thiện phòng làm chút điểm tâm đi."

Nguyên ma ma nghi ngờ hỏi: "Nương nương đây là..."

Tiêu Nگر cười, nhìn bà nói: "Không phải người hi vọng ta cùng với Hoàng Thượng ở chung thật tốt sao? Cả ngày hẩn bẻ bột chính vụ, ta là thê tử của hẩn, đương nhiên nên đi qua nhìn hẩn một chút."

Lúc này Nguyên ma ma mới mặt mày hớn hờ, liền muốn đi ngự thiện phòng chuẩn bị, Tiêu Nگر chợt gọi bà lại, suy nghĩ nói: "Người làm hai đĩa bánh bao thịt dê đi."

Nguyên ma ma gật đầu, đi chuẩn bị bánh bao thịt dê ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hầu hạ (1)

Thời điểm Tiêu Nگر đi qua, Hoàng Thượng đang trao đổi chính sự với chư vị đại thần ở Tây Noon các Đường Tâm điện. Là Hà Triều Ân sau khi hành lễ với nàng, yên lặng dẫn nàng đi đến Đông Noon các.

Nhìn cửa sổ lưu ly tinh xảo ở Đông Noon các, còn có mảnh vải mỏng được bố trí phía sau ghế, phía sau bảo tọa của Đế Vương này còn có một chỗ ngồi, là nơi ngày trước nàng buông rèm chấp chính. Tiêu Nگر rất quen thuộc với nơi này có điều,

...Không ngờ tới hôm nay nàng lần nữa bước vào nơi này, nhưng là với thân phận Hoàng Hậu tân triều.

Hà Triều Ân hơi cúi đầu, thanh âm trong trẻo lưu loát nói với nàng: "Bây giờ Hoàng Thượng đang bàn bạc vài việc với Đỗ đại nhân, xin nương nương chờ ở nơi này trong chốc lát..." Lại phân phó ti nữ dâng trà.

Tiêu Nگر khẽ cười. Nàng và Hà Triều Ân đã gặp mặt qua, ngày đó chính là ngày hẩn nhận ý chỉ của Tiết Chiến, tự mình đưa những vật ngự ban đến phủ Hộ Quốc Công. Chỉ là lúc đó nàng không để ý hẩn quá nhiều, hôm nay tỉ mỉ quan sát Hà Triều Ân này, nhìn qua có phần trẻ tuổi, hơn nữa đáng đáp nhấ nhận, mi thanh mục tú, nếu không nói ra, thật sự sẽ không ai cho rằng hẩn là một hoạn quan.

Tiêu Nگر lẩm bẩm một câu: "Đỗ đại nhân?"

Hà Triều Ân mỉm cười, khéo léo đáp lời: "Là Binh bộ Đỗ Lương Bình Đỗ đại nhân, còn có Thôi đại nhân và Hạ đại nhân."

Tiêu Nگر gật đầu.

Sau khi Tân Đế lên ngôi, mặc dù giữ lại một phần quan viên tiền triều, nhưng cũng coi là thiết lập lại. Nàng nhớ Binh bộ Thượng thư ngày trước là ông già bảo thủ, ở trong triều đình, người nàng không muốn giao thiệp nhất chính là ông ta. Mà Binh bộ Thượng thư hiện tại là Đỗ Lương Bình, nghe nói rất bất mãn với tiền triều, nhưng vừa vặn lại là cấp trên của đại ca nàng, mặc dù đại ca nàng chưa từng nói qua với nàng chuyện ở Binh bộ, nhưng mà vị Đỗ đại nhân này nhất định là không quá thích huynh ấy, về phần có cố ý làm khó đại ca nàng hay không, thì không được rõ lắm.

Mà Hạ đại nhân và Thôi đại nhân kia, nếu nàng đoán không nhầm, hẩn là Thôi Thừa Tổ và Hạ Mậu. Người trước là Đại Lý Tự Thiếu Khanh*, người sau là phó tướng Thần Cơ doanh.

(*Đại lý tự là một trong 6 tự trong quan chế Lục tự. Đại lý tự là cơ quan có nhiệm vụ xét lại những án nặng đã xử rồi, như án về tử tội hay tội lưu rồi gọi kết quả cuộc điều tra qua bộ Hình để đệ tâu lên vua xin quyết định.

Tự thiếu khanh là chức quan phó quan, dưới chức Tự khanh, trong một cơ quan Lục tự.)

Mặc dù nàng cũng chưa từng gặp qua, nhưng nàng từng cố tình lưu ý đến những trọng thần tân triều, chỉ biết một chút mà thôi.

Tiêu Ngự ngồi trên ghế bành bằng gỗ lê màu vàng lẳng lẳng chờ, vốn nghĩ sẽ không quá lâu, mà dần dần, cũng đã hai khắc trời qua. Tiêu Ngự không phải là một người rất có kiên nhẫn, nhưng cũng hiểu được chừng mực, đã ở nơi này chờ Đế Vương, cho dù có lâu thêm nữa, trên mặt nàng cũng kiên quyết không để lộ ra chút không nhẫn nại nào.

Nữ tử trẻ tuổi cung trang hoa lệ, nét ngây thơ thanh xuân trên gương mặt, lại bị bụi tóc phủ nhân che lấp, cũng sẽ hiện lên giữa dung mạo. Nàng hơi ngước đầu, từ cổ áo lộ ra càn cổ trắng nõn như ngọc, mảnh khảnh, duyên dáng, giống như thiên nga trắng.

Hà Triều Ân cung kính chờ ở một bên, nhìn một cái, liền dời mắt né tránh.

Rốt cục, phía bên Tây Noãn các cũng truyền đến động tĩnh, nên nói là không sai biệt lắm. Hà Triều Ân chấp tay, cung kính gọi: "Nương nương."

Nữ nhi nhà quý tộc xưa nay đều chú trọng đến dáng vẻ, huống chi Tiêu Ngự xuất thân tướng môn thế gia, từ nhỏ đã được dạy bảo tư thế ngồi thẳng thán đoan trang. Nghe được động tĩnh bên Tây Noãn các, trong lòng Tiêu Ngự tuy là vui mừng, nhưng cứ chỉ lại không để lộ ra, không nhanh không chậm đứng dậy đi qua.

Nàng vừa đến, đúng lúc gặp được mấy vị đại nhân vừa bước ra khỏi Tây Noãn các.

Dựa vào quan phục trên người bọn họ, Tiêu Ngự có thể nói chính xác tên ba vị.

Cách Đại hôn Hoàng Thượng không lâu, trong cung chỉ có một vị Hoàng Hậu nương nương, hôm nay nhìn thấy Tiêu Ngự, dĩ nhiên là trong lòng hiểu rõ, từng người một vội vàng hành lễ với nàng. Tiêu Ngự mỉm cười nói: "Các vị đại nhân không cần đã lễ, đứng lên đi."

Hành lễ xong, mấy vị đại nhân đi ra ngoài Dưỡng Tâm điện.

Tiêu Ngự cũng chuẩn bị đi vào, chợt nghe có động tĩnh phía sau lưng, nàng quay đầu nhìn xem...

Là một nam tử trẻ tuổi mặc quan bào màu xanh, không cần thận vấp chân ở bậc cửa. Thấy nàng nhìn mình, gương mặt tuấn tú chợt đỏ lên, nhìn qua rất ngây ngô, sau đó liền được nam tử bên cạnh đỡ dậy đi ra ngoài.

Tiêu Ngự liền nhận không được cong cong môi, cảm thấy vị Hạ đại nhân này cũng thật đáng yêu.

Mà bên này, Thôi Thừa Tổ kéo người đến ngoài điện, vội vàng nghiêm túc nói: "Đó chính là Hoàng Hậu nương nương, tiểu tử nhà ngươi lần sau phải chú ý nhiều vào."

Người bị nói chính là Hạ Mậu vừa rồi vì chỉ lo nhìn Hoàng Hậu nương nương mà không cẩn thận bị vấp ngã.

Hạ Mậu vừa mới 20 tuổi**, tướng mạo khôi ngô, tuổi trẻ có chí tiến thủ. Bởi vì thuở nhỏ không cha không mẹ, nên hôn nhân đại sự vẫn luôn chưa xác định, nhưng dù sao vẫn là một nam tử trẻ tuổi huyết khí phương cương, vừa rồi mới nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương, liền không nhận được nhìn lâu hơn một chút, hình như... Còn bị nàng nhìn thấy.

(** Nguyên văn: 弱冠之年: Nhược quán chi niên: Chàng trai 20 tuổi. Thời xưa đàn ông 20 đều làm lễ đội mũ (quán), xem như thành niên, nhưng cơ thể còn chưa có tráng kiện, tương đối niên thiếu, nên xưng là “Nhược”.)

Nghĩ tới đây, gương mặt Hạ Mậu liền nóng lên.

Hắn gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Ta đây chẳng phải là vì... chưa từng thấy qua cô nương nào xinh đẹp như vậy sao?"

Hắn không đọc qua sách gì, không biết nói như thế nào, dù sao Hoàng Hậu nương nương kia, đáng đáp cử chỉ còn muốn xinh đẹp hơn cả tiên nữ. Yêu kiều, tựa như đóa hoa mùa xuân.

Thôi Thừa Tổ liền nói với hắn: "Cô nương gì chứ? Đó chính là Hoàng Hậu, cẩn thận cái đầu ngươi đấy." Lại cau mày, tiến lại gần thấp giọng trêu chọc, "Trước đây Hoàng Thượng thưởng nhiều mỹ nhân cho ngươi như vậy, thế nào? Vẫn còn chưa đủ sao?"

Thôi Thừa Tổ và hắn có quan hệ tốt nhất, Thôi Thừa Tổ đã có gia đình, trong nhà có một sư tử Hà Đông, tuy nói hôm nay hắn ta đã nở mày nở mặt, nhưng cũng hiểu rõ đạo lý không phụ vợ hiền khi khó khăn. Mỹ nhân kia, hắn không dám mơ tưởng đến, nhưng Hạ Mậu hắn biết, hai mươi tuổi vẫn chưa chạm qua nữ nhân nào, hiện tại trong phủ một đống oanh oanh yến yến, nhưng lại đi hâm mộ người chết.

Nói tới đây, Hạ Mậu liền không nhận được nói: "Ta, ta lại không chạm..."

Lúc trước tiền triều vừa diệt, những mỹ nhân kia là Hoàng Thượng ban thưởng cho thủ hạ huynh đệ, Hạ Mậu thì được bảy tám người, đều là quý nữ yếu điệu nũng nịu, đẹp mắt thì đẹp mắt, có điều đại khái gặp phải cảnh nước mất nhà tan, trong lòng sợ hãi vạn phần, cho rằng hắn là người xấu, thấy hắn liền sợ.

Về sau, đợi ở trong phủ vài ngày, lại bắt đầu tranh nhau thân cận với hắn.

Hạ Mậu làm sao đã gặp qua tình cảnh này? Cuối cùng dứt khoát cho bọn họ một chút bạc, để bọn họ đi, Còn có mấy người không chịu đi, hắn không biết đã phải tốn bao nhiêu lời.

Thôi Thừa Tổ liền nở nụ cười.

Mà Đỗ đại nhân Đỗ Lương Bình ở một bên, lớn tuổi hơn so với bọn hắn, tính tình cũng nghiêm chỉnh chín chắn hơn. Nhớ đến bộ dáng kiêu diễm của Tiêu Hoàng Hậu kia, liền phát tay áo nói một câu: "Chỉ mong Hoàng Thượng chớ bị nữ nhân Tiêu gia mê hoặc."

Hoàng thất tiền triều ngu ngốc vô năng, chỉ biết hưởng lạc, hôm nay tân triều đã định, vốn là làm lại từ đầu, một vẻ thịnh vượng phồn thịnh, nhưng Hoàng Thượng lại để nữ nhân Tiêu gia làm Hoàng Hậu.

Hạ Mậu nhìn không được nói: "Hạ quan thấy, Hoàng Hậu nương nương tuổi nhỏ như vậy, hẳn là sẽ không..."

Đỗ Lương Bình nhìn hắn một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Hạ Mậu còn muốn nói, lại bị Thôi Thừa Tổ bên cạnh đập một cước, mới ngậm miệng không tiếp tục, trong lòng lại không ngừng bổ sung một câu.

Cười lên xinh đẹp như vậy, nhất định là một cô nương thiện lương.

...

Tiêu Ngự đi vào, liền thấy Đế Vương trẻ tuổi mặc một bộ long bào màu đen ngồi sau ngự án. Nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy dáng vẻ nam tử nghiêm túc như thế. Thấy nàng bước vào, Tiết Chiến ngẩng đầu lên, sau đó vẫy vẫy tay với nàng, nói một câu: "Niên Niên, đến bên cạnh trẫm."

Được rồi, bây giờ nhìn qua lại không còn chút nghiêm túc nào.

Tiêu Ngự bước qua, liền bị Tiết Chiến một phen kéo đến trong ngực. Y cúi đầu nói: "Chờ lâu lắm sao?"

Vừa rồi y đang bàn bạc với Đỗ Lương Bình, nghe thấy nàng tới đây, thật có chút ngoài ý muốn. Y dĩ nhiên muốn gặp nàng, lại cũng không thể bỏ mặc những vị đại nhân đã cùng y vào sinh ra tử, vậy nên chỉ có thể để nàng chờ y một lát, đợi xử lý xong chính sự sẽ nói chuyện với nàng. Trước khi lấy nàng, y cũng đã nghĩ kỹ, sẽ đối xử tốt với nàng, nhưng tuyệt đối không thể vì nàng mà làm trễ nải chính sự.

Tiêu Ngự tất nhiên là nói không có.

Tiết Chiến thấy nàng đưa tay mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong là một đĩa bánh bao. Tiêu Ngự lẩm nhẩm nói: "Sợ là có hơi lạnh, không bằng..."

"Không sao." Tiết Chiến làm sao lại xem trọng những điều này? Đúng lúc y thật sự có chút đói bụng, cầm một chiếc bánh bao lên liền cắn một miếng, miếng kia là nhân thịt dê, trái lại ngăn người, nhìn về phía Tiêu Ngự, "Nhân thịt dê sao?"

"Vâng."

Tiêu Ngự nói: "Nghe nói Hoàng Thượng thích ăn bánh bao thịt dê, nô tì đặc biệt sai Ngự Thiện phòng chuẩn bị, Hoàng Thượng có thích không?"

Y quả thực là thích ăn bánh bao thịt dê. Chỉ là khi đó muốn ăn, cũng không dễ dàng gì mới ăn được... Tiết Chiến chợt nhớ tới một vài chuyện, ánh mắt ôn hòa nhìn nàng nói: "Trẫm rất thích, Hoàng Hậu có lòng."

Tiêu Ngự nhàn nhạt cười cười, nhìn y thật sự thích ăn, cũng không nhiều lời.

Nghĩ đến Quách Tổ Nghi kia thật có phần hiểu rõ y, hơn nữ nhìn ánh mắt và cử chỉ của nàng ta, có lẽ trước đây cũng đã từng có gì đó với nam tử này, tình chàng ý thiếp, xuất thân cũng xứng đôi. Tiêu Ngự lẳng lặng suy nghĩ, nhìn Tiết Chiến ăn một cái, còn cầm một cái đặt vào trong tay nàng, dường như thích vô cùng.

Tiêu Ngự nhìn bánh bao thịt dê trong tay, có loại kích động, muốn nhét tất cả vào trong miệng y! Ăn ngon đến vậy sao.

Thấy Tiêu Ngự không nói gì, Tiết Chiến ôm eo của nàng chặt hơn một chút, nói: "Sao không tán gẫu với Quách cô nương thêm một lát? Không hợp ý sao?"

Nhắc tới Quách Tổ Nghi, Tiêu Ngự liền lập tức lấy lại tinh thần, nàng nhìn nam nhân mặt mày thâm thúy trước mặt, mở miệng nói: "Quách cô nương dịu dàng hiền huệ, tự nhiên hào phóng, nô tì cũng rất thích nàng."

Tiết Chiến gật đầu một cái, "Nàng thích là tốt rồi."

Sau đó Tiêu Ngự lại quan sát sắc mặt của y, thấy y vui vẻ, liền thuận thế nói: "Nô tì cảm thấy, Khánh Xuân cung cũng không tệ, nếu không ngày mai nô tì liền phái người tới dọn dẹp một chút, để cho Quách cô nương thuận tiện vào đó ở."

Ban đầu Tiết Chiến còn có chút lo âu, tuy nói những ngày gần đây nàng thích học hỏi về cấy ruộng làm nông, nhưng rốt cục xuất thân khác biệt, lại không quen biết, sợ rằng sống chung không được tốt lắm. Lúc này nghe được lời của nàng, lại muốn đưa Quách Tổ Nghi vào cung ở... Hào cảm giữa những cô nương tới thật là nhanh, chỉ là ở chung với nhau nửa ngày, đã muốn đón người vào cung?

Tiết Chiến nói: "Hoàng Hậu thích là được rồi, chỉ là Khánh Xuân Cung kia..."

Quá gần với tâm cung của Đế Vương, ngày trước là chỗ ở của tần phi được sủng ái. Mặc dù Tiết Chiến không xem trọng, nhưng cũng sẽ cầu thả đến mức độ này, chính là muốn tiến cung, để Quách Tổ Nghi ở Khánh Xuân cũng là không thích hợp.

Vì vậy nói: "Sợ là có phần không ổn lắm."

Tiêu Ngự tự cảm thấy đã rất thích hợp rồi, không có nơi nào thích hợp hơn so với Khánh Xuân cung. Nếu không phải ở nơi đó, vậy phải an bài ở nơi nào? Quách Tổ Nghi dù sao cũng là muội muội của Quách An Thái, một khi đã vào cung, một phi vị là khẳng định không tránh được.

Nàng chậm rãi nhìn về phía Tiết Chiến, vẻ mặt dịu dàng nói: "Vậy Hoàng Thượng muốn an bài Quách cô nương ở nơi nào?"

Nàng nhìn qua vô cùng nhu thuận, Tiết Chiến chợt sửng sốt, đột nhiên như hiểu ra điều gì, trầm mặt nói: "Hoàng Hậu đây là có ý gì?"

Làm sao sắc mặt lại bỗng nhiên thay đổi rồi? Tiêu Ngự vẫn gắng gượng sợ y tức giận, nàng tận lực giữ vững vẻ bình tĩnh, cười nói: "Quách cô nương từng vì Hoàng Thượng mà gạt giũ nấu ăn, huệ chất lan tâm***, nếu nàng có thể vào cung hầu hạ Hoàng Thượng, nô tì cũng yên lòng."

(***Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết)

Đến lúc đó bọn họ liền ân ái cùng nhau ăn bánh bao thịt dê, nàng thì đi độc hưởng sơn hào hải vị.

Sắc mặt Tiết Chiến càng ngày càng khó coi, rốt cuộc hiểu rõ, cuối cùng chậm rãi nói: "Trẫm có từng nói qua muốn nàng ấy vào cung hầu hạ sao?"

Không phải là... tối hôm qua nói sao? Tiêu Ngự muốn nói ra, bỗng nhiên lại chạm phải ánh mắt lạnh như băng của y. Nàng là người biết quan sát sắc mặt người khác, thấy sắc mặt y đen lại có vẻ tức giận, biết mình có lẽ là hiểu sai ý, hoặc là nói sai. Nàng có phần không dám nói tiếp.

Một lát sau mới cố gắng tìm về giọng nói của mình, cẩn thận nói: "Nô tì cảm thấy, Quách cô nương.. vô cùng tốt."

Y không phải là, cũng rất thích sao?

Bàn tay bên hông nàng bỗng chốc nắm chặt, thắt lưng Tiêu Ngự cũng bị y làm đau, nhưng chỉ có thể chịu đựng. Nàng nước mắt lưng tròng, khiến y mềm lòng liền buông lỏng tay. Mà Tiêu Ngự cảm nhận bàn tay y buông lỏng, liền vội vàng vàng đứng dậy khỏi đùi y, cúi đầu nói: "Nô tì vẫn là... không quấy rầy Hoàng Thượng. Nô tì cáo lui."

Trái lại rồi đi thật là nhanh.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Tiết Chiến cố nén xung động muốn bắt nàng trở lại dạy dỗ một trận, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng.

...

Quách Tổ Nghi trở về phủ, trước tiên liền đi gặp mẫu thân Trương thị.

Trương thị đang ở bên cửa sổ dạy dỗ nha hoàn bên mình, nha hoàn kia đại khái là lười biếng bị Trương thị thấy được, lúc này Trương thị đang nghiêm khắc dạy dỗ nàng ta.

Quách Tổ Nghi xa xa nhìn một lát, đợi đến khi Trương thị mắng xong, liền đi qua thay nha hoàn cầu xin: "Mẫu thân, người cũng không cần quá tức giận, con nghĩ nàng ta sau này nhất định không dám như vậy nữa, người để nàng ta đứng lên đi."

Nha hoàn kia ước chừng đã quý trên mặt đất rất lâu, nhìn qua đáng vẻ rất mệt mỏi, vừa nghe Quách Tổ Nghi thay mình cầu tình, liền vội vàng khóc nói: "Đa tạ cô nương, lão phu nhân, nô tì nhất định không dám."

Thấy mẫu thân trầm mặt như cũ, Quách Tổ Nghi lại nói: "Quý có lẽ đã lâu rồi, nếu hỏng mất đầu gối, chúng ta còn phải mời đại phu đến xem cho nàng, đến lúc đó lại tốn không ít bạc."

Lúc này Trương thị mới nghe vào, đuổi nha hoàn đi.

Nhìn nha hoàn kia khập khiễng đi về phòng cho hạ nhân, Quách thị mới nói một câu: "Trong phủ chỉ có ba người chúng ta, nuôi nhiều hạ nhân như vậy, chẳng phải là lãng phí bạc vô ích sao?"

Thật ra thì ban đầu hạ nhân Quách phủ này nhiều hơn, Trương thị đã loại hơn phân nửa, lưu lại, là những người không thể thiếu. Dù sao Quách phủ lớn, luôn cần người quét dọn, hơn nữa Quách An Thái lại đường đường là Lại bộ Thượng Thư, trong nhà nếu không có hạ nhân, cũng là không xem được.

Trương thị lại hỏi nàng ta: "Hôm nay tiến cung, Hoàng Hậu kia có làm khó dễ con không?"

Theo Trương thị, những nữ tử xuất thân quý tộc, chẳng những tiêu xài xa xỉ, tính khí cũng là phách lối, kiêu ngạo. Quách Tổ Nghi tính tình ôn thuận, bà thân là mẫu thân, mắng nàng nói nàng thế nào cũng được, nhưng không cho phép nàng bị người ngoài nói.

Quách Tổ Nghi nói: "Không có, Hoàng Hậu nương nương đối xử với nữ nhi rất tốt, còn dùng ngọc thiện với nữ nhi, lúc trở về, còn cho nữ nhi cao da ngọc."

Thói quen từ nhỏ đến lớn, những đồ Quách Tổ Nghi có được, trước tiên đều giao cho mẫu thân, cao da ngọc trước mắt này cũng vậy. Trương thị nhận lấy, vuốt chiếc bình bạch ngọc, liền biết được vật này quý giá, hơn nữa lại là Hoàng Hậu ban thưởng. Trương thị mở ra ngửi một cái, sau đó cất vào, nói với nàng ta: "Vài ngày trước đại ca đã cho con nhiều đồ rồi, sau này dù sao con cũng xuất giá, vật này quý giá, vẫn là để mẫu thân bảo quản cho."

Ánh mắt Quách Tổ Nghi lại rơi vào trên bình bạch ngọc trong tay Trương thị, nhìn một lúc lâu, nàng ta mới cúi đầu, nhìn đôi tay thô ráp của mình một chút.

Cuối cùng ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, nữ nhi đều nghe theo mẫu thân."

...

Từ Dưỡng Tâm điện trở lại, Tiêu Ngự vẫn thấp thòm bất an. Vốn nàng tưởng rằng, Tiết Chiến muốn đón Quách Tổ Nghi vào cung, nói lại duyên phận trước đây, giao cho nàng an bài, là muốn thăm dò phản ứng của nàng. Nàng vừa là Hoàng Hậu, vừa là thê tử, hiển nhiên chỉ có thể an bài cho y.

Nàng không thích Quách Tổ Nghi kia lắm, không phải cũng đã cùng ăn một bữa, cùng thưởng hoa rồi sao? Hôm nay lại đặc biệt đi tới, muốn an bài chỗ ở cho nàng ta, mà y lại...

Đêm qua ý tứ của y đã rất rõ ràng, hôm nay lại nói không có ý để Quách Tổ Nghi tiến cung. Ban đầu nàng còn cảm thấy, nam tử này bụng dạ thẳng thắn cũng không tệ, hôm nay lại vòng vo quanh co.

Hôm nay làm cho y không vui, Tiêu Ngự có chút lo lắng đề phòng, buổi tối không có thái giám tới bẩm báo, nàng liền chờ y tới dùng bữa tối.

Đợi đến gần giờ Tuất, Tiết Chiến mới rút cuộc đi tới Phụng Tảo cung.

Cũng không giống như thường ngày, vừa đi đến đã thân thiết với nàng, mà là vẻ bình thản cùng sắc mặt đen kịt giống như ban nãy, trước tiên đi tới phòng tắm tắm rửa.

Y đi rất nhanh, Tiêu Ngự đang chuẩn bị hành lễ, y đã bước vào phòng. Nàng duy trì tư thế khom lưng, có chút lúng túng, sững sờ một lát, mới yên lặng đứng thẳng người.

Nàng quay đầu, nhìn về phía tấm bình phong bốn mùa như ý khắc gỗ trầm hương bên ngoài phòng tắm, cũng không dám ngồi, liền ngập ngừng không yên đứng ở bên ngoài.

Đợi một lát, Xuân Trà bước ra ngoài bình phong đi về phía nàng, nhỏ giọng nói với nàng: "Nương Nương, Hoàng Thượng nói, muốn người đi vào hầu hạ ngài tắm rửa."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bàn tay trắng như ngọc

Edit Hoa Trong Tuyết

Thân thể Tiêu Ngự đột nhiên run rẩy.

Thế nhưng, làm vợ hầu hạ thượng phu là chuyện bình thường, huống chi thượng phu của nàng còn là một đế vương. Hai tay nhéo nhéo trong tay áo, sau đó chậm rãi buông ra, Tiêu Ngự gật nhẹ đầu, đi về phía phòng tắm.

Vòng qua bình phong, đi vào bên trong, liền nghe âm thanh xối nước. Tiết Chiến đang ngâm mình trong bồn tắm, thân thể trần trụi đưa lưng về phía nàng, lưng rộng lớn, nhưng lại chứa đầy vết sẹo do đao kiếm gây ra, mặc dù nàng đã từng gặp, nhưng nhìn thấy rõ ràng như vậy, là lần đầu.

Tiêu Ngự cầm lấy một cái khăn sạch treo sẵn trên giá gỗ hoa lê khắc đầu rồng, đi qua nói: "Thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa."

Tiết Chiến ừ một tiếng.

Tiêu Ngự bước đến sau lưng y, nhìn thấy thân thể trần trụi của nam nhân, tóm lại là vẫn cảm thấy không quen, vô thức rũ mắt xuống. Cuốn tay áo lên, nhúng khăn vào bồn tắm cho ướt, vắt khô, sau đó đồ xà bông thơm lên, bắt đầu xoa lên lưng của hắn. Sau khi chạm vào, ngay lập tức có thể cảm nhận được thân thể của hắn rất chắc, rất cứng, thường xuyên cần cho nàng không thoải mái.

Tiết Chiến cũng nghĩ không thật sự để nàng giúp hắn chà lưng, hắn tắm rửa rất nhanh, thô lỗ kỳ cọ một chút là xong. Nàng dáng người nhỏ nhỏ, cánh tay tinh tế, lực đạo khi chà lưng cho hắn, cũng giống như gãi ngứa. Nhưng mà bị nàng cào cho ngứa ngứa một chút, liền muốn ôm nàng đi ngủ. Lại nghĩ tới những lời kia, trong lòng Tiết Chiến như có gì chặn lại.

Chà xát, sau đó dùng nước nóng rửa sạch, ngược lại Tiêu Ngự lại tắm rửa cho hắn rất nghiêm túc. Qua rất lâu, đến khi Tiêu Ngự cảm thấy hắn vẫn không muốn nói chuyện với nàng, bỗng nhiên tay hắn duỗi tới, nắm cổ tay của nàng.

Tiêu Ngự nhìn hắn: "Hoàng Thượng?"

Tiết Chiến kéo nàng đến phía trước, nói: "Hoàng Hậu không phải ngại Trẫm bẩn sao? Phía trước cũng cần chà xát..."

Nước nóng mờ mờ, khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Ngự cũng nổi lên màu hồng. Nàng gật gật đầu, nhanh chóng giúp hắn chà xát cánh tay và lồng ngực, hắn lại nắm tay của nàng, muốn kéo xuống bên dưới: "Nơi này cũng cần tắm sạch, tránh đến lúc ấy lại làm ô uế Hoàng Hậu."

Người này thật sự là quá... đụng tới nơi đó, tay Tiêu Ngự run run, cái khăn đã sớm bị rơi trong bồn tắm. Vậy mà hắn lại kéo tay nàng xuống, muốn nàng xoa.

Tiêu Ngự mặc dù không muốn đụng, nhưng cũng không dám không giúp hắn xoa. Chỉ là rất nhanh... một cái tay liền cảm không hết.

Căn bản là không thể nào nắm trọn.

Rõ ràng canh giờ, đến cuối cùng nước đã lạnh. Tiết Chiến mặc áo ngủ từ bên trong đi ra, lọn tóc hơi ướt, mi mắt so với lúc này ôn hòa hơn rất nhiều. Tiêu Ngự yên lặng đi phía sau hắn, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Sau đó hai người dùng bữa tối, Tiêu Ngự nắm đĩa bạc, hai tay bần rùn bất lực đến phát run, đang muốn gấp thức ăn, nhưng không ngờ tay run một cái, "Ba" một tiếng.

Đôi đĩa rớt xuống, một chiếc đĩa còn rơi xuống dưới bàn.

Đây là, bên tai truyền đến tiếng cười của nam nhân, hai tai của Tiêu Ngự thoáng chốc đỏ bừng... buồn cười như vậy sao?

Hôm nay Tiết Chiến trở về sớm hơn so với mọi khi, Tiêu Ngự cùng hắn lên giường, nhìn dáng vẻ của hắn, hiện tại hình như đã không còn tức giận giống như lúc mới đến, cánh tay duỗi ra, nhanh chóng ôm nàng vào lòng.

Tiêu Ngự lúc này mới lên tiếng nói: "Chuyện hôm nay, là thần thiếp cân nhắc không chu toàn." Nàng suy nghĩ thật lâu, đại khái là nàng hiểu sai ý của hắn. Thế nhưng đáng về khi hắn nói lời kia, người bình thường nghe đều sẽ hiểu lầm?

Vừa mới qua một trận thư thái, tâm tình Tiết Chiến tốt lên không ít, chỉ là nhắc đến chuyện này, lông mày của Tiết Chiến vẫn vô thức nhăn lại, nói: "Ta và nàng thành thân mới mấy ngày, đã vội vã muốn giúp Trẫm nạp phi, Hoàng Hậu thật đúng là hiền lành..." Nhìn thấy đôi mắt vô tội của nàng nhìn chính mình, Tiết Chiến cúi thân thể qua, đè nàng xuống hung hăng hôn. Sau khi kết thúc thờ đốc từng ngụm nói, "lần này Trẫm bỏ qua cho nàng, nếu có lần sau, để xem Trẫm thu thập nàng như thế nào." Vừa nói vừa nặng tay nhéo mông nàng một cái.

Tiêu Ngự bị hắn véo hai mắt hồng hồng, khuôn mặt cũng đỏ rực. Nàng đưa tay vuốt vuốt bên mông bị đau, nhìn nam nhân như hung thần ác sát trên người mình, thức thối gật đầu: "Thần thiếp đã biết."

Hắn cũng không phải thật sự muốn khi dễ nàng, nghe âm thanh nàng, xoay người xuống, lại tiếp tục ôm nàng, bàn tay nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn như không xương của nàng, thật trọng, nhẹ nhàng xoa.

Tiêu Ngự chậm rãi giương mắt lên, nhìn mặt hắn, mặt mày tuấn lãng, đường cong cứng rắn, đúng lúc hắn cúi đầu, giúp nàng xoa tay, đột nhiên cảm giác được có chút hoảng hốt... bộ dạng này, so với lúc ăn bánh bao nhân thịt dễ nhìn thuận mắt hơn rất nhiều.

Hắn lại nhẹ nhàng hỏi một câu: "Xoa như vậy được không? Có đau hay không?"

Nàng mới phản ứng lại, lắc đầu: "Không đau." Tay của hắn đặt biệt thô ráp, nóng nóng, dùng lực đạo như vậy xoa xoa lại làm cho nàng thấy thoải mái.

Tiết Chiến cười cười, tiếp tục xoa xoa từng chút một. Lúc sau còn nói: "Lúc trước đúng là Trẫm từng ở Quách gia một thời gian, Quách cô nương kia cũng từng giặt y phục của Trẫm một lần, nhưng lần đấy là do Trẫm không chú ý, sau đấy cũng không để nàng giặt nữa... khi đấy Trẫm nghĩ, cưới một cô vợ trẻ về giặt y phục, nấu cơm. Nhưng mà ——"

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua đôi bàn tay như ngọc mà hắn đang nắm trong tay, cười nói: "Ngược lại bây giờ Trẫm đã thành gia. Nhưng để cho đôi tay như vậy giặt y phục nấu cơm, Trẫm lại không nỡ. Nàng nha, may mắn khi gặp Trẫm lúc Trẫm tốt nhất."

Nhưng nếu như nàng gặp hắn ở lúc hắn vẫn chưa tốt, hắn sao có thể lấy được nàng? Tiêu Ngự nhìn hắn, trong lòng nói một câu.

...

Ngày hôm sau Tiết Chiến rời đi rất sớm. Tiêu Ngự nói mọi chuyện với Nguyên ma ma, lại làm cho Nguyên ma ma rất kinh ngạc: "Hoàng Thượng... thật sự nói như vậy sao?" Ý tứ trước kia, không phải là muốn nạp Quách cô nương làm phi sao? Tại sao lại không phải là ý này rồi?

Làm sao Tiêu Ngự biết được, nhưng mà không nạp thì không nạp, như vậy nàng cũng được dịp thanh nhàn. Còn ngày sau, từ từ lại xem, hắn là Đế Vương, tam cung lục viện cũng là bình thường. Làm Hoàng Hậu, quan trọng nhất là rộng lượng hiền lành, lúc trước cô mẫu cũng đã nói như vậy. Nghĩ đến cô mẫu, trong lòng Tiêu Ngự không biết là mùi vị gì...

Nguyên ma ma nói ra: "Vậy cũng tốt, lão nô nhìn, Quách cô nương kia cũng không phải là nữ tử dân dã bình thường, nếu thật tiến vào cung, sở là cũng sẽ làm cho nương nương không yên ổn."

Lớn tuổi, đã trải qua nhiều sóng gió, ánh mắt nhìn người tự nhiên rất chuẩn. Hôm qua nhìn Quách cô nương kia giống như ôn nhu hiền lành, kỳ thật chút tâm tư kia của nàng, người bên ngoài đều đã nhìn ra. Nguyên ma ma cũng không hi vọng xa vời là Đế Vương sẽ không nạp phi, chỉ là nàng hi vọng nương nương có thể vì Hoàng Thượng mà sinh hạ được hoàng tử, bởi như vậy, khúc mắc giữ Tiêu gia và tân triều mới triệt để được loại trừ, trở thành một người nhà..

Tạm thời không quan đến sự việc liên quan đến Quách Tổ Nghi, Tiêu Ngự thở dài một hơi, mà hai ngày sau, An vương phủ bên kia vung trom truyền tới tin tức, nói cho nàng biết An Vương Triệu Hoàng bệnh nặng, nguy hiểm đến tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lấy lòng (1)

Editor: Maria Nyoko

An vương Triệu Hoàng tuổi còn quá nhỏ, tân đế đã lưu một mạng cho hắn, tạm thời chắc là sẽ không động đến hắn đấy.

Vương gia cảm y ngọc thực, cũng không cần quá mức lo lắng. Mà Tiêu Ngự vào cung trước, dù chưa đi qua An vương phủ, nhưng đối với An vương phủ lại có chút hiểu rõ, bên cạnh người phục vụ hắn, là lão nhân cung trong ngày xưa, nàng tin được. Mà trên dưới Vương Phủ, cũng không dám đối đãi không tốt với Triệu Hoàng như thế nào... Vốn tưởng rằng, nếu hắn có thể an phận, sẽ bình an lớn lên. #DD@LQĐ#

Triệu Hoàng là huyết mạch duy nhất của Triệu Dục, lại cùng Tiêu Ngự sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm này tự nhiên sẽ khác như vậy.

Tiêu Ngự hỏi: "Êm đẹp, tại sao lại bệnh nặng rồi? Hạ nhân bên cạnh chiếu cố hắn đâu?"

Tiểu hài tử sinh bệnh không thể tránh được, thời điểm nàng chiếu cố Triệu Hoàng, cũng đã gặp qua tình huống như vậy. Triệu Hoàng tuổi còn nhỏ, lại phá lệ hiểu chuyện, không cần người bên ngoài dỗ dành đã uống hết thuốc, cũng không sợ khổ, bản thân rầm rầm liền uống xong. Nào có tiểu hài tử không sợ khổ, bất quá là muốn biểu hiện hiểu chuyện ở trước mặt nàng, mà để ý như vậy, vừa lúc khắc sâu một chỗ mềm mại nhất trong lòng Tiêu Ngự.

Xuân Trà thấp giọng nói ra: "Nghe Chu đại nhân truyền lời nói, mới đầu chỉ là phong hàn, không ngờ uống thuốc mấy ngày, chẳng những không thấy chuyển biến tốt đẹp, lại vẫn càng nghiêm trọng lên, lúc này bệnh đến rất nặng, trong miệng còn một mực gọi tên nương nương, cho nên Khương ma ma An vương phủ mới truyền tin tới, hi vọng nương nương ngài có thể..."

Xuân Trà còn chưa nói xong, lại bị Nguyên ma ma đã cắt đứt, nàng nhìn Xuân Trà một chút, nói: "Khương ma ma chỉ suy nghĩ cho An vương, người là người của nương nương, tại sao cũng hồ đồ theo, thời điểm này, sao nương nương có thể đi An vương phủ?"

Lời này có lẽ quá mức ích kỷ, thế nhưng nương nương nhà bà không phải đại phu, đi cũng không được việc, chỉ là vì gặp mặt một lần, muốn nương nương mạo hiểm lớn như vậy, đó không được bù mất đấy. Hiện nay nương nương cùng Hoàng Thượng không tệ, nhưng nếu là sự tình An vương chen vào, tất nhiên là muốn Hoàng Thượng tức giận. Mặc dù An vương không phải nương nương sinh ra, lại bởi vì quan hệ với tiên đế Triệu Dục, cũng tương đương mẹ con.

Thử hỏi có người nam nhân nào, sẽ thích thê tử của mình luôn luôn suy nghĩ chuyện nhà chồng cũ?

Lại sợ Tiêu Ngự mềm lòng, Nguyên ma ma nhìn về phía Tiêu Ngự, tiếp tục nói: "Nương nương, ngài chớ có suy nghĩ nhiều, An vương tự có hạ nhân chiếu cố, đại phu Tấn Thành nổi danh nhiều, luôn luôn có thể trị hết đấy."

Sao Tiêu Ngự lại không hiểu ý tứ của Nguyên ma ma? Tiêu gia bọn họ, bây giờ thật là không thích hợp có quan hệ cùng tiền triều, bao gồm cả nàng.

Tiêu Ngự gật gật đầu, nói ra: "Ừm, ta biết."

Như thế, Nguyên ma ma mới thở dài một hơi.

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng Tiêu Ngự vẫn nhớ mong Triệu oàng đấy. Hôm đó gặp nhau đêm Nguyên Tiêu, hắn mập mập đấy, nhìn càng động lòng người.

Bây giờ... hắn bệnh, vô cùng vô cùng nhớ nàng. Thế nhưng nàng lại không thể đi ra ngoài gặp hắn.

Tiêu Ngự ngóng trông hắn có thể bình an vượt qua, bất kể như thế nào, đành phải còn sống là đủ rồi. Tiêu gia hỏa này thiên chân khá ái như thế, tin tưởng lão thiên gia cũng sẽ không quá mức tàn nhẫn đối với hắn.

Thế nhưng là... Vạn nhất đâu?

Vạn nhất Triệu Hoằng cứ như vậy không còn, đời này nàng có thể an tâm hay không? Tiêu Ngu không biết, chỉ là nhớ tới hôm đó tại Thọ Ninh cung, cô mẩu tự tay giao Triệu Hoằng cho nàng, về sau tự vẫn ở trước mặt nàng. Bất quá hai tháng ngắn ngủi mà thôi.

Đi đến trước Phượng Tảo Cung, liền thấy hoa đào trong viện nở rộ, Tiêu Ngu liền nhớ lại năm ngoái, lúc ấy nàng mới vừa vào cung, Triệu Dục băng hà rồi, nàng cùng Triệu Hoằng, một thành Thái hậu, một thành Hoàng Đế. Có một lần bọn họ cùng ngồi một chỗ ở dưới cây hoa đào, tự mình lấy một quả đào dưới tàng cây gặm, tiêu gia hòa kia, ăn một miếng đầy.

Do dự thật lâu, Tiêu Ngu nhắm hai mắt lại, lần nữa mở ra, trong lòng rốt cục đã có quyết định.

...

Ngày hôm đó Tiết Chiến đến Phượng Tảo Cung dùng bữa tối, rất xa, chỉ thấy một bóng người đứng ở phía dưới hành lang, đèn cung đình nổi bật lên dung nhan mỹ lệ của nàng, trên người tỏa ra ánh sáng dịu dàng, phảng phất cả người đều tỏa ra ánh sáng.

Khỏe miệng khẽ cong, bước chân vô ý thức nhanh hơn một chút, Tiết Chiến đứng trước người nàng, thấy nàng muốn hành lễ, mới nắm tay của nàng đỡ nàng lên, lời kéo nàng tiến vào trong điện.

Tiêu Ngu bên cạnh y, nghiêng đầu, ngược mắt nhìn bờ vai của y một chút, thấy tư thế y oai hùng vĩ ngạn, nàng đứng trước mặt của y, thì rất nhỏ nhắn. Ngày xưa Tiêu Ngu mặc dù định ra hôn sự cùng biểu ca Triệu Dục, nhưng cũng từng nghĩ tới, nếu nàng không gả cho Triệu Dục, sẽ thích nam tử dạng gì?

Mặc dù nàng thường thức bạch diện thư sinh trói gà không chặt, lại cũng không thích hán tử bức khôi ngô thô kệch ở nông thôn...

Hôm qua mặc dù chọc y không vui, bất quá bị y khi dễ một trận, chuyện này ngược lại là quá khứ rồi.

Lúc này hai người ngồi xuống, trước mặt là sơn trân hải vị được bố trí theo chi phí ngày xưa của Tiêu Ngu, nàng tinh tế nhắm nháp, biết được rất ngon và có công dụng, với Tiết Chiến mà nói, tuy nhìn tinh xảo đẹp mắt, hương vị cũng cứ như vậy, y ăn, cảm thấy đều không khác mấy, ăn không ra khác biệt cái gì.

Tiêu Ngu nhìn y, liền hiểu món ngon xào nấu tỉ mỉ, với y mà nói không hề có sự khác biệt với món ăn hàng ngày, cố gắng bắt đầu ăn, cảm thấy vẫn là bánh bao thịt dễ mỹ vị.

Quả nhiên là lãng phí.

Hôm nay Tiết Chiến còn có chính vụ, ăn xong liền muốn về Ngự Thư Phòng, thường ngày đều là Tiêu Ngu tiễn y đến bên ngoài điện, tự mình trở về dùng bữa. Ngày hôm nay Tiêu Ngu cố ý ăn nhanh hơn một chút, đợi đĩa cảm trong tay Tiết Chiến buông xuống, Tiêu Ngu cũng buông xuống theo, súc miệng rửa tay vội vàng đứng lên.

Tiết Chiến nhìn lấy cử chỉ nàng, mở miệng nói: "Hoàng hậu không cần tiễn tiễn, tiếp tục dùng thiện đi."

Tiêu Ngu cười cười, nói: "Thần thiếp đã ăn xong..." Lúc này nàng nhìn qua rất nhu thuận, tiếp tục nói, "Mấy ngày trước đây Hoàng Thượng cùng thần thiếp đề cập qua, có chút man văn cần thần thiếp dịch. Không bằng hôm nay, thần thiếp bồi Hoàng Thượng đi Ngự Thư Phòng dịch... Thần thiếp sẽ không quấy rầy đến hoàng thượng." Đẳng sau lại rất nhanh bỏ sung một câu.

Tiết Chiến cũng là thuận thế nói chuyện, trong cung không thiếu quan văn thông hiểu man văn, quả quyết không cần Hoàng Hậu vất vả. Chỉ là giờ phút này đôi mắt nàng sáng sáng, giống như vội vã muốn làm những gì vì hân...

Đại khái là ánh mắt nàng nịnh nọt lấy lòng hân như vậy, Tiết Chiến gật đầu, đưa tay qua dắt tay của nàng, nói: "Vệ hãy theo tiễn."

"Ừm." Tiêu Ngu gật đầu, đi theo.

Cung nội đèn đuốc sáng trưng, mỗi một chiếc đèn cung đình như biển sao.

Tiêu Ngu theo y đi ra Phượng Tảo Cung, cũng không ngồi ngự liễn, đi tới Ngự Thư Phòng. Đi trên hành lang, đi ngang qua cung tỳ thái giám, liền nhao nhao quỳ xuống. Tiêu Ngu chịu được bách quan triều bái, thuở nhỏ thành thói quen, bọn họ quỳ nàng, mời nàng, dưới cái nhìn của nàng, đều là chuyện đương nhiên. Mà giờ khắc này... Nàng lặng lẽ nhìn thoáng qua nam nhân bên cạnh, rõ ràng y đăng cơ không lâu, vừa vận khí độ Đế Vương, ngược lại có chút bộ dáng hoàng gia.

Chính là hành vi quá thô ráp, không biết được hai mươi mấy năm y trôi qua như thế nào. Tiêu Ngu có chút hiếu kỳ, về sau ngẫm lại, cảm thấy hân là cũng không có gì đáng giá tò mò.

Bình thường hán tử nông thôn, tuổi nhỏ nghịch ngowmk phá phách, tất nhiên là lên núi móc tổ chim, xuống sông bắt cá, hoặc là trèo tường nhìn lên cô nương sát vách tắm rửa các loại, còn có thể có cái gì thú vị khác.

Tiến vào Ngự Thư Phòng, liền thấy tấm biển treo thật cao có bốn chữ "Hối lưu trùng giám", bên trong có ngai vàng ngự án, mấy bức bình phong thom

ngát, mặt phía bắc là giá sách, gỗ lê sơn đen mạ vàng có ánh mây trên giá sách, chỉnh chỉnh tề tề trưng bày các loại thư tịch.

Đi vào, Tiêu Ngự liền bị nam nhân ép đến trên giá sách.

Mãnh liệt mà áp bách khí tức nam tử lập tức đánh tới, Tiêu Ngự giương mắt đối với ánh mắt của y, liền nhìn thấy y cười. Y gần từng chữ một: "Nàng mới vừa nhìn trộm."

Nhiệt khí phảng phất ở trên mặt của nàng.

Vừa rồi? Nàng có nhìn, thế nhưng, hẳn là y không chú ý tới. Tiêu Ngự vô ý thức rũ mắt xuống, thấy tay y nắm lấy bờ eo của nàng, bên eo có chút ngứa. Tiêu Ngự giật giật thân thể, nói ra: "Thần thiếp không có."

Tiết Chiến cười nói: "Trẫm đều thấy được... Còn nhìn một lúc lâu."

Quả thực là nói hươu nói vượn! Nào có một hồi lâu? Rõ ràng chỉ một chốc lát mà mà thôi.

Tiêu Ngự mặt đỏ rần, gặp y không buông tha đây, một đôi mắt đen kịt mỉm cười, từng bước ép sát, bộ dáng nhìn qua rất là vô lại, thế là đành phải gật đầu: "Thần thiếp quả thực nhìn."

Dáng vẻ e sợ mang xấu hổ như vậy, Tiết Chiến chịu được như thế nào?

Thế là cúi người liền ngậm lấy môi của nàng dùng sức hôn, nuốt xuống tiếng nghẹn ngào của nàng. Bàn tay đang giữ eo nhỏ của nàng cũng bắt đầu bản năng hoạt động.

Cả người Tiêu Ngự dường như bị y xé rách một chút, dù sao vóc dáng y và nàng cũng chênh lệch quá nhiều, nếu muốn thân cận như vậy, yuôn luôn cúi người, sau đó nàng lại thoáng nhón chân lên đây. [] Tiêu Ngự bị y hôn đến toàn thân như nhũn ra, ngửa đầu thở hồng hộc, đợi phát giác được y cúi đầu xuống, muốn vén váy của nàng, mới nhớ tới chính sự, vội vội vàng vàng đẩy y.

Y buông lỏng tay, nàng tựa bị kinh sợ tựa như thỏ, lập tức lẩn rất xa.

Tiết Chiến đứng tại chỗ, nhíu mày lại, hướng về phía nàng ngoắc: "Tới."

Tiêu Ngự đương nhiên sẽ không qua. Nàng nói: "Chính vụ quan trọng, hay là Hoàng Thượng trước mau lên, thần thiếp đi phía Tây ở chỗ ấy dịch văn."

Ngược lại nàng muốn nhìn chính sự của y, nhưng thân phận của nàng miễn cảm, hai người bọn họ thành thân lại không lâu, tự nhiên muốn tiến hành theo quy củ, lúc này vẫn là an phận chút.

Tiết Chiến ngược lại cũng không phải người nặng sắc, bằng không ngày xưa sẽ không vì đại nghiệp cảm dục đến tận đây. Được nàng nhắc nhở, lựa dục trong lòng mới dần dần tiêu một chút. Y vuốt cằm nói: "Cũng tốt."

Tiêu Ngự khẽ ừ.

Hậu cung không được can chính, nàng đại khái là biết rõ việc này, cho nên cũng không có để hấn khó xử. Nàng thức thời như vậy, lẽ ra y vui mừng mới đúng, nhưng không biết vì cái gì, thấy nàng thức thời rồi xa y đến một bức tường, trong lòng của y cũng không cao hứng..

Tiêu Ngự sửa sang quần áo trên người lại một phen, liền chậm rãi đi trắc diện phía Tây.

Phía Tây là nơi để Đế Vương nghỉ ngơi, bên trong có giường án thêu đôn, bên trong bài trí rất nhiều kỳ trân dị bảo.D:D:L:Q:D

Sau khi Tiêu Ngự ngồi xuống, Hà Triều Ân hầu hạ bên cạnh Đế Vương tiến đến, trong tay bưng mấy sách mạn văn muốn dịch, trình lên. Tiêu Ngự có tâm lý lòng, tự nhiên nắm chặt thời gian bắt đầu dịch văn, trước lật cuốn sách thứ nhất nhìn từ thứ nhất một chút, sau đó cầm lấy bút lông cừu chạm khắc một bên, chăm mực, bắt đầu hạ bút.

Đền lòng Dương Giác lẳng lặng cháy sáng, thoáng chốc yên tĩnh im ắng.

Hà Triều Ân hơi hơi nâng tay, thấy vị Tiêu Hoàng Hậu này nhất bút nhất hoạ, viết chữ tiểu Khải của nữ nhi tinh tế lại có khí khái. Đại Ngụy sùng võ, phần lớn nữ nhi không biết chữ đây, hơi thông văn tự, đã coi như là không tệ, giống vị Hoàng Hậu nương nương này như vậy, không chỉ viết chữ đẹp, còn tinh thông mạn văn đấy, ngược lại là hiếm thấy.

Bất quá thời gian dài, Tiêu Ngự đã viết xong vài trang, thấy Hà Triều Ân hầu hạ bên cạnh giúp nàng sửa sang lại mạn văn đã dịch, cúi đầu rất nghiêm túc nhìn, mặt mày rất là thanh tú, mới lên tiếng: "Hà công công cũng nhận biết mạn văn?"

Hà Triều Ân nghe được thanh âm kịp phản ứng, khom người, cung kính nói: "Hồi nương nương, tiểu nhân nhận biết mấy chữ."

Tiêu Ngự biết hẳn là tùy tùng gần Đế Vương, mấy lần ở chung, ngược lại là ấn tượng đối với hắn không tệ, nếu có thể giao hảo, ngày sau cố gắng có tác dụng lớn, liền cười cười nói: "Khi còn bé bản cung được phụ thân tự mình dạy cho, cũng cảm thấy cái này rất buồn tẻ khó học, bất quá phụ thân cho bản cung mấy quyển thư tịch mạn văn, hết sức không tệ. Nếu Hà công công cảm thấy hứng thú, lần sau bản cung để Xuân Hiểu đưa qua cho người."

Hà Triều Ân sững sờ, biểu lộ có chút ngoài ý muốn, sau đó chấp tay nói: "Đa tạ nương nương ban thưởng, bất quá... Đã là vật quý giá của nương nương, tiểu nhân vẫn không nên đoạt nhân sở ái."

Tiêu Ngư lắc đầu: "Vật quý giá, cần phải ở trong tay người mong muốn nó, mới có giá trị, không thì chính là một đồng giấy vụn thôi. Huống chi bản cung sớm đã đọc thuộc lòng, đã không cần những sách kia rồi."

Hà Triều Ân mới hành lễ khấu tạ.

...

Lúc Tiết Chiến tiến vào, liền nhìn thấy Tiêu Ngư đã ghé vào trên thư án ngủ thiếp đi. Nàng nghiêng cánh tay gối đầu, ánh đèn nhẹ nhàng rơi vào trên mặt của nàng, chiếu lên lông mi của nàng ánh lên màu vàng. Y đi qua, thấy man văn trên bàn đã được dịch, một xấp thật dày, chữ viết tinh tế xinh đẹp.

Tiết Chiến lật vài tờ, may kiếm giãn ra, rồi sau đó nhẹ nhàng chạm vào mặt của nàng, ngón cái thô ráp, một chút một chút vuốt ve thái dương nàng, rất có vài phần nhu tình.

"Cô mẫu..."

Nàng nhú lông mày lại, thì thào niệm một câu.

Tay Tiết Chiến mới hơi dừng lại, cúi đầu nhìn nàng.

"Cô mẫu... Không muốn, không muốn!"

Tiêu Ngư đột nhiên tỉnh lại, liền đối mặt nam nhân trước mặt với con ngươi đen trầm, nàng sững sờ nhìn hắn, thật lâu chưa kịp phản ứng. Sau đó mới chậm rãi nói: "Thần thiếp..."

"Yên tâm, có trăm ở đây, dù cô mẫu nàng hóa thành quỷ, cũng không gây thương tổn mấy may đến nàng." Tiết Chiến đưa tay ôm thân thể của nàng vào trong ngực, vuốt đầu của nàng, mỗi chữ mỗi câu mà nói.

Tiêu Ngư lẳng lặng tựa ở trong ngực của hắn, thái dương thấm lấy một chút mồ hôi mỏng, hai gò má tuyết trắng, nhìn bộ dáng của y, chợt nhớ tới hôm đó y biết mình đi Thọ Ninh Cung, tức giận như thế nào. Hôm nay nàng cố ý nịnh nọt, vốn muốn thử cậu y để cho mình xuất cung một lần. Dù sao mấy ngày này, y đối nàng vẫn là rất tốt, cho nên nàng mới nghĩ đến thử một lần. Nhưng bây giờ, y ngay cả khi nàng nói đến cô mẫu đều là vẻ mặt như thế, nếu là Triệu Hoảng... Đây chính là tiểu hoàng đế tiền triều.

Y khẳng định sẽ không đáp ứng.

Tiêu Ngư do dự trong chốc lát, từ từ đưa tay giơ lên, ôm lấy eo hẹp của nam nhân, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn: "Ngày mai thần thiếp muốn đi một chuyến đến chùa Nguyên Hoa, cầu phúc vì Hoàng Thượng cùng Đại Tề, Hoàng Thượng... Có thể đáp ứng thần thiếp không?"

Tiết Chiến hường thụ nàng ý lại cùng thân cận, nói: "Trẫm đáp ứng nàng cũng được." vừa nói vừa nhẹ nhàng bế nàng lên, nhìn thân thể nàng nhỏ nhắn xinh xắn dựa vào khuỷu tay của mình, cúi đầu dùng cằm của mình cọ xát mặt của nàng, ngậm cười nói, "bất quá bây giờ, nàng đi nghỉ trước."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lấy lòng (hai)

Editor: Lovenoo1510

An Dương phủ nằm ở ngõ Thiết Mạo, chính là phủ đệ lúc Triệu Dục làm thái tử. Trách viện nằm ở Bắc Triều Nam (Chú thích: Quay lưng về phía bắc, nhìn về phía nam), nối liền đông tây, cửa chính ở hướng bắc. Xung quanh nội viện có hành lang bao quanh, đình đài lầu các.

An Vương Triệu Hoảng ở chính phòng Cảnh Nghi viện. Nội viện Cảnh Nghi, chính phòng phía bắc có bảy gian, trước mái hiên là năm gian, gỗ lê trong phòng khắc hình hoa phú quý nở rộ che tám bình phong lưu ly làm bằng gỗ tử đàn khảm ngà voi, ngày xưa Hi Hoà hoàng đế sủng ái Thái tử Triệu Dục có thừa, nên phủ đệ trang trí rất có phong thái hào hoa phú quý.

Khuông ma ma chính là ma ma bên người của An vương, bây giờ An vương bệnh nặng, làm bà gấp đến độ mấy ngày liền chưa chợp mắt, lúc này, có nha hoàn chạy vào, nói với bà phía sau có hai vị cô nương muốn gặp An vương.

Khuông ma ma đã sớm chịu đựng đến đỏ cả mắt, bây giờ trong lòng chỉ có An vương, chỗ nào còn chú ý tới cô nương nào?

Đang muốn nói không gặp, nha hoàn kia lại lặng lẽ bổ sung một câu bên tai nàng: "Cô nương kia nói..... nàng họ Tiêu."

Ngày xưa Đại Ngự đã từng có hai vị hoàng hậu họ Tiêu, Khương ma ma nghe được cái họ này, tất nhiên là sững sờ, rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, đi đến hậu viện.

Đến hậu viện, mở cửa, liền thấy một cái áo choàng màu sáng có nhánh hoa quần quanh, cô nương đầu đội lụa trắng, người bên cạnh giống như nha hoàn của nàng. Khương ma ma do dự mở miệng hỏi: “Ngài là.....”

Một đôi tay nhỏ trắng nõn từ trong áo choàng đưa ra bên ngoài, chậm rãi nhắc lụa trắng trên mũ lên, ngay sau đó liền lộ ra dung nhan mỹ lệ quen thuộc, nhìn bà nói: “Khương ma ma, là ta.”

Nhìn thấy khuôn mặt kiều diễm vừa mở ra, đôi mắt Khương ma ma đột nhiên tròn to, nước mắt vui mừng nói: “Nương nương!”

Tiêu Ngự vội nói: “Trước mang ta đến nhìn Hoàng ca nhi.”

“Được, được...”

Khương ma ma lập tức đưa Tiêu Ngự đi vào, khép cửa hậu viện, dẫn Tiêu Ngự đi đến Cảnh Nghi viện của Triệu Hoàng.

...

Đi vào trong viện, vòng qua bình phong, liền nhìn thấy một thân hình nhỏ nhỏ nằm ở trên giường, trên người đắp chăn gấm mềm thật dày, vẻ mặt béo tròn đỏ bừng.

Khương ma ma đuổi nha hoàn hầu hạ trong phòng ra ngoài, sau đó mới khóc nói với Tiêu Ngự: “Nương Nương, mấy ngày nay vương gia vẫn luôn gọi người, lão nô biết như vậy sẽ làm ngài khó xử, thế nhưng lão nô không còn cách nào... Vương gia ngài ấy quá đáng thương.”

Mới bốn tuổi, đã để hán phải trải qua cảnh nước mất nhà tan, bây giờ giang sơn đổi chủ, hán ở phía dưới phụ thuộc vào nghịch tặc, có thể thuận lợi lớn lên hay không, còn phải xem tính toán của vị kia.

Tiêu Ngự ngồi ở trên giường, đưa tay sờ đầu Triệu Hoàng, quả thật là nóng đến dọa người, lập tức nói: “Sốt bao lâu rồi? Đại phu nói thế nào?”

Khương ma ma nói: “Không liên tục ba ngày rồi, mới đầu đại phu nói là bị phong hàn thông thường, uống thuốc sẽ tốt, thế nhưng cũng không biết chuyện gì xảy ra... Lão nô cứ theo đại phu dặn dò, ngày ngày mớm thuốc cho vương gia, bây giờ lại càng ngày càng nghiêm trọng. Hôm qua đại phu đã nói, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ vương gia... e rằng...”

Bệnh này tới thật sự quá quái dị, trước kia Khương ma ma tưởng rằng, chỉ là phong hàn bình thường. Rõ ràng là lấy theo đơn thuốc của đại phu, nhưng bệnh lại càng ngày càng nghiêm trọng, về sau nhìn thấy mấy đại phu lại đều kê đơn thuốc giống nhau.

“Ta đã biết.” Tiêu Ngự nhìn thấy Triệu Hoàng vốn sống vui vẻ giờ trở thành bộ dạng như vậy, tất nhiên là đau lòng, nàng sờ mặt Triệu Hoàng, cố gắng nghĩ biện pháp.

Triệu Hoàng trên giường, lại chậm rãi mở mắt, lúc nhìn thấy Tiêu Ngự, đôi mắt thật to, có chút vui mừng, lại có chút mất mát. Hán nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, là người sao? Là Hoàng ca nhi đang nằm mơ đúng không... Cuối cùng cũng mơ thấy mẫu thân rồi.”

Lúc trước hán vẫn luôn không khóc náo, nhìn thấy Tiêu Ngự, cả khuôn mặt đều chôn trong tay Tiêu Ngự, cái khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi ở trong lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng cọ, một chút một chút, giống như đứa nhỏ bị vứt bỏ. Tiêu Ngự duỗi bàn tay còn lại ra, sờ đầu của hán, ôn nhu dỗ hán: “Hoàng nhi không có nằm mơ, là mẫu thân tới thăm ngươi. Hoàng nhi tranh thủ thời gian, về sau mẫu thân sẽ thường xuyên đến thăm ngươi, có được hay không?”

Sau đó lòng bàn tay nàng truyền đến âm thanh buồn buồn nhu thuận.

“...Được.”

Vẫn đang cọ nàng, giống như chẳng mấy chốc nữa nàng sẽ biến mất.

Tiêu Ngự biết hán ý lại vào mình, nhưng cảnh tượng như vậy, lại là lần đầu nàng nhìn thấy. Có lẽ sau khi ở chung với nàng, cũng không có tách ra lâu như vậy, tiểu hài tử lại hiểu chuyện, nhưng cũng chỉ là tiểu hài tử mà thôi.

Bên ngoài truyền đến một hồi tiếng động, Khương ma ma đi ra nhìn xem, mới vui vẻ tiến đến nói với Tiêu Ngự: “Nương Nương, là Kỳ vương, Kỳ vương mời đại phu ở ngoài thành tới.”

Ngoài Tân Thành, năm mươi dặm về phía đông, có một lão già họ Phùng, y thuật cao siêu, nghe nói đã từng là ngự y cung đình, chẳng qua tổ tiên xúc phạm mặt rồng, cuối cùng mất mạng, mặc dù hậu thế y thuật cao siêu, nhưng không còn nhập cung, cũng không xem bệnh cho hoàng thất quyền quý.

Tiêu Ngự cũng từng nghĩ tới, dường như Triệu Hoàng gặp qua nhiều đại phu đều vô dụng như vậy, chỉ có thể mời vị Phùng đại phu kia, lại không nghĩ tới, thế mà Kỳ vương Triệu Huyền lại nghĩ sớm hơn nàng một bước, hơn nữa hán lại... Mời tới.

Tiêu Ngự xoay người sang chỗ khác, liền thấy rèm vung lên, thân hình cao to của Kỳ vương đã đi vào.

Hắn mặc thân trường bào màu lam nhạt, bên hông đeo ngọc dương chi, thần sắc có chút mệt mỏi, so với tư thế phong nhã ngày thường, ngược lại có chút phóng khoáng hơn. Hắn nhìn đến chính mình, dường như cũng rất kinh ngạc, ánh mắt có chút ngưng đọng.

Triệu Hoàng cần bắt mạch, Tiêu Ngu muốn thu tay về, nhưng Triệu Hoàng lại một mực nắm lấy tay của nàng, không chịu thả, giọng nói chứa đầy sự mềm yếu: “Mẫu thân...”

“Mẫu thân không đi, trước hết để đại phu xem bệnh đã, Hoàng ca nhi ngoan...” Tiêu Ngu dỗ hấn, Triệu Hoàng mới mơ mơ màng màng buông lỏng tay.

Triệu Hoàng ở bên trong đang bắt mạch, Tiêu Ngu cùng Triệu Huyền đi ra bên ngoài, hôm nay khí trời không được tốt, đầy u ám, trời phảng phất như muốn mưa. Nàng xoay người, nhìn Triệu Huyền bên cạnh, thấy đôi giày và trường bào của hắn dính đầy bùn đất, bộ dáng rất chật vật.

Tiêu Ngu nhìn hấn, cảm kích nói: “Đa tạ vương gia, đã có Phùng đại phu, bệnh của Hoàng ca nhi nhất định sẽ có chuyển biến tốt.”

Sắc mặt Triệu Huyền có chút nhợt nhạt, hình dáng lại phi thường xuất sắc, mặt mày thanh tú như một bức tranh thủy mặc mờ nhạt. Hắn nhàn nhạt mở miệng nói: “Hoàng ca nhi là cháu của ta, ta tự nhiên không thể không để ý.”

Có lẽ một đường bốn ba, nên giọng nói của hấn có chút khàn khàn.

Sau đó lại thấp giọng nói: “Lúc hồi thành, nghe nói Hoàng hậu nương nương đi chùa Nguyên Hoa cầu phúc, không ngờ... Ngươi như vậy, nếu bị Hoàng thượng biết được, sợ là sẽ rắc rối.”

Tiêu Ngu đương nhiên biết, trong lòng nàng cũng giãy dụa rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định tới. Vốn là muốn thừa dịp Tiết Chiến Văn dịch lấy ân điển, để nàng đi gặp Triệu Hoàng, thế nhưng hấn đối với hoàng thất tiền triều để ý như thế, lời nói đã đến bên miệng, lại không dám nói. Kỳ thật nàng rất sợ bộ dáng tức giận của hấn.

Hôm nay lấy việc ra ngoài cầu phúc, đến chùa Nguyên Hoa, giả bộ nha hoàn ra ngoài, chờ một lúc là có thể trở về.

Tiêu Ngu nói: “Ta không có việc gì, vương gia không cần lo lắng.”

Triệu Huyền thấy nàng mặc một bộ quần áo màu xanh đậm, tươi đẹp như vẽ, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Hấn đối với ngươi... Tốt chứ?”

Tiêu Ngu dừng lại, nhìn vào ánh mắt của hấn, trái lại không nghĩ tới hấn sẽ hỏi cái này, dù sao hỏi trước, hấn đối với nàng luôn luôn tôn kính mang theo vài phần xa lánh... Tiêu Ngu muốn mở miệng trả lời, lại thấy nam nhân trước mặt hơi hơi nhíu mày, thân hình mất thăng bằng, gần như ngã xuống về phía nàng...

Tiêu Ngu khẩn trương đưa tay, đỡ lấy hấn: “Vương gia?”

Triệu Huyền khép hờ mắt chậm rãi mở ra, sau đó nghiêng đầu, nhìn thấy Tiêu Ngu ở bên cạnh đang đỡ hấn, đôi mắt sáng trong.

Hấn ở rất gần, trên người tản ra một cỗ khí lạnh dễ ngửi, Tiêu Ngu có chút không được thoải mái.

Thật lâu, Tiêu Ngu mới nghe thấy một câu trầm thấp.

“Đa tạ... Tẩu tẩu.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Dịu dàng

Tiêu Ngu vội buông lỏng tay ra, mặt hơi cụp xuống. Tuy Triệu Hoàng là chất nhi (cháu) của hấn, nhưng tình nghĩa huynh đệ hoàng thất xưa nay luôn ít hỏi không có thăm thiết, hôm nay hấn vì Triệu Hoàng mà bốn ba như vậy trong lòng nàng rất cảm kích hấn. Nhưng chẳng biết vì sao, trong lòng nàng luôn có cảm giác kỳ lạ có chỗ nào đó không đúng.

Triệu Huyền lẳng lặng nhìn nàng một chút, từ mặt mày ánh mắt đến chóp mũi, từ gò má cho đến cổ và từ trong cổ áo kia hấn thấy được làn da trắng như tuyết có chút vết tích màu hồng thì đột nhiên con mắt Triệu Huyền chợt dừng lại.

Lúc này Tiêu Ngu mới nói với hấn: "Ta vào xem Hoàng nhi một chút."

Lần này Triệu Hoàng bệnh nặng, cũng may là có Phùng đại phu giúp đỡ nên mới giữ được cái mạng của Triệu Hoàng. Vào lúc này Khương ma ma đi lấy thuốc, Tiêu Ngu vừa ngồi ở trên giường vừa nhìn hấn. Tên tiểu tử này, bị bệnh mấy ngày nên cũng chẳng có tinh thần gì, có thể nhìn thấy Tiêu Ngu, thì cặp mắt đen láy của hấn cứ nhìn nàng chăm chăm cũng không chịu nghỉ ngơi.

Tuy tuổi Triệu Hoàng còn nhỏ, nhưng hắn cũng biết hôm nay hắn nhìn Tiêu Ngự như vậy là không đúng, chỉ sợ là lát nữa nàng đi rồi, cũng không biết đến khi nào mới gặp lại lần nữa. Hắn chỉ nhìn một lúc, liền do dự mở miệng nói: "Mẫu thân, Hoàng Nhi không có chuyện gì, người hãy về đi..."

Triệu Hoàng biết Tiêu Ngự đã giả cho tân đế, hắn rất lo lắng, hắn từng nhìn thấy người kia, đó là cái ngày mà người kia bắt mẫu thân và mình trở về, nhìn qua dáng dấp cũng đã rất đáng sợ rồi. Hắn luôn cảm thấy người kia luôn bắt nạt mẫu thân, nhưng mà hiện tại hắn lại không làm được cái gì.

Bờ môi của hắn của chút khô ráo, Tiêu Ngự dùng khăn giúp hắn bôi nước lên môi để khỏi bị khô môi, liền mỉm cười nói: "Uhm, mẫu thân cũng không thể ở lâu, chẳng mấy chốc liền trở về."

Nàng không thích cái cảm giác lưu luyến khóc suốt mướt cho nên mới nói nàng với Triệu Hoàng hợp nhau như vậy (ăn ý với nhau).

Triệu Hoàng sững sờ nhìn nàng, đang tính mở miệng nói chuyện, một lúc sau mới gật đầu nói: "Uhm."

Sợ Tiêu Ngự lo lắng hắn liền nói: "Tứ thúc đối xử với Hoàng nhi rất tốt, có Tứ thúc ở đây mẫu thân không cần lo lắng."

Tiểu hài tử này rất ghét việc lừa gạt, người nào đối xử tốt hay không tốt với hắn, trong lòng hắn biết rất rõ. Tiêu Ngự gật đầu, nàng cũng biết được Triệu Huyền là người đáng để phò thác (gõ đầu gối), giao Triệu Hoàng cho hắn chăm sóc, nàng cũng không cần lo lắng.

Chỉ là...

Mà Triệu Huyền thân là Hoàng tử tiền triều có thể bị tân đế sử dụng hay không, bây giờ quan hệ của hắn và Triệu Hoàng cũng không nhỏ, nghĩ đến tiền đồ ngày sau sẽ bị ngăn trở... Trong lòng Tiêu Ngự có chút suy nghĩ, suy nghĩ một chút nhưng vẫn xem như thôi, bây giờ bản thân nàng còn khó bảo toàn nên cũng không giúp được hắn. Hơn nữa vừa nãy hắn cũng mới nói, Triệu Hoàng là chất nhi của hắn, hắn chăm sóc là lẽ đương nhiên không cần nàng nói cảm ơn.

Hơn nữa... Triệu Huyền đối với Triệu Hoàng rất tốt, nàng lựa chọn không sai. Có lẽ là quá tốt rồi, cho nên trong lòng nàng mới có cảm giác kỳ lạ kia.

...

Tân đế đăng cơ, Tấn thành cũng dần dần được ổn định, cũng bởi vì thay đổi triều đại mới mà dẫn tới việc thị tộc Tây Bắc rất có dã tâm, từng bước từng bước xâm chiếm, trong đó có bộ tộc Ô Lan là hung tàn nhất. Tân đế dùng mãnh chiến đấu thân thiện (chiến đấu hòa bình), đánh đâu thắng đó cũng không có gì cản nổi, mà bây giờ hắn thân là đế vương, tất nhiên cũng thể tùy ý tự mình xuất chinh, hôm nay ở trong triều mọi người đều thảo luận việc chọn người đi bình định Tây Bắc.

Chủ động xin đi giết giặc có hai vị, một trong số đó là công thần tân triều Hoắc Đình, người này am hiểu binh pháp, và có đội quân dũng mãnh, có nhiều mưu mô quỷ kế, người thứ hai là người của tiền triều, người này giết địch vô số, hiếm có khi bại trận đó là dũng tướng Tiêu Hoài, bây giờ là nhạc phụ của đế vương.

Long ý ở trên, lần này đế vương dẫn đo suy nghĩ, cuối cùng cũng thăng thần giao trọng trách này cho hai người, cho Tiêu Hoài làm chủ soái, Hoắc Đình là phó.

Tuy trong lòng bách quan đều bàn luận sôi nổi, nhưng ở trong triều cũng không dám nhiều lời.

Sau khi hạ triều, các bách quan đều nán lại một chút, lúc đi ở bên trên thềm đá, cũng có không ít viên quan nhìn trên dưới Hoắc Đình, nhìn không được mà bất bình thay Hoắc tướng quân.

Có duy nhất một chòm râu dê, các đại nhân quan văn ngũ phẩm ngoảnh mặt lại về với nhau mà nói: "Tiêu đại nhân mới quy phục không lâu, hoàng thượng liền giao trọng trách nặng như vậy giao cho hắn, có thể thấy lòng quân vương rất khó đoán..."

Dù sao Tiêu Hoài cũng chính là trung thần tiền triều, tuy Hoàn thượng tiếc tài nên giữ lại, có thể nhanh như vậy liền trọng dụng, thực sự là có chỗ không thích hợp. Chắc Tiêu Hoài này hai lòng, sau khi lĩnh binh cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì, đến lúc Hoàng Thượng muốn đổi ý cũng không được.

Bên cạnh người lại có một tên đại nhân nhỏ giọng nói: "Nghe nói Tiêu Hoàng Hậu xinh đẹp nhất Hoàng thành, bây giờ lại là bạn bên giường của đế vương, có lẽ..." Dù lời nói kế tiếp chưa có nói ra nhưng cũng đã quá rõ ràng rồi.

Tuy nữ tử nhỏ yếu nhưng nhất định không được xem thường, ngày xưa tuy Tiêu gia là trung liệt (cái này ta cũng không hiểu chắc là gia cảnh bình thường), có thể có địa vị như vậy, với lại lúc đó còn có quan hệ mật thiết với Tiêu Hoàng Hậu. Hiện nay lại có một nữ tử Tiêu gia vào cung, tất nhiên cũng phải suy nghĩ về nhà mẹ đẻ.

Hoắc Đình đang cảm thấy đau đầu vì những đại nhân ở phía sau đang cãi nhau, rồi vội quay người, quay đầu lại nói: "Chỉ cần có trận đánh, Bôn tướng quân ta cũng không có tính toán cái gì là chính là phó. Còn nữa, Tiêu đại nhân lớn tuổi hơn Bôn tướng quân rất nhiều, bây giờ hai ta xuất chinh, tuyệt đối không phải là người có tư chất thiên giả khi làm chủ soái này. Đối với binh pháp bày trận của Tiêu đại nhân Bôn tướng quân rất ngưỡng mộ, bây giờ có thể cùng nhau dốc sức vì Hoàng thượng, đó chính là vinh hạnh..." Hai tay Hoắc Đình ôm quyền, nâng lên rồi chấp lại, lông mày rậm mắt to nhìn tinh thần hắn rất phấn chấn.

Rồi sau đó hắn lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ mấy vị đại nhân đây thấy quyết định của Hoàng Thượng không đúng?"

Hoắc Đình nói lời này, sợ là đã dọa những vị đại nhân đang lấy lòng nịnh hót hắn đến nỗi tay chân run cầm cập lên rồi, sau khi hai mắt nhìn nhau thì

hướng về Hoắc Kinh hành lễ rồi đi trước một bước.

Hoắc Kinh khẽ nhủ mày, rồi hừ một tiếng: "So với đàn bà còn không bằng một đồ vật, còn dám ở trước mặt Bôn tướng quân gây chia rẽ."

Lúc này hấn lại bước nhanh chân tiếp tục đi về phía trước.

Rất xa, tình huống hồi nãy đã bị Tiêu Hoài nhìn thấy, hấn đứng bên cạnh Tiêu Khởi Châu, đứng díp nghe được mấy câu nói đó, Tiêu Khởi Châu đang định đi lên tranh luận thì lại bị Tiêu Hoài ngăn lại, lúc này trong lòng hấn rất là buồn.

Nếu là ngày xưa, thì dám có người nào nói xấu sau lưng phụ thân của hấn?

Tuy tính tình Tiêu Hoài khi tức giận lên thì nổi trận lôi đình, nhưng cũng chưa bao giờ để những chuyện nhỏ nhặt này để ở trong lòng, hơn nữa... Hôm nay Hoàng thượng sắp xếp như vậy, xác thực là ngoài dự tính của ông. Ông cũng không nghĩ tới, hấn sẽ thẳng thắn mà giao cho mình như vậy. Dù sao 50 vạn đại binh dùng để bình định Tây Bắc kia, đó cũng không phải là số lượng nhỏ gì, hấn đang nghĩ là mình không dám làm gì sao?

Tiêu Hoài cùng Tiêu Khởi Châu bước xuống bậc thang, nhìn thấy một bóng người cao gầy đang đi tới bên này, đó chính là hoạn thần bên cạnh đế vương Hà Triều Ân. Hà Triều Ân hành lễ với Tiêu Hoài nói: "Chúc mừng Tiêu đại nhân."

Cận thần của thiên tử, không thể thất lễ, Tiêu Hoài vội nói: "Có thể giúp đỡ cho Hoàng thượng, đây cũng là việc thuộc bổn phận của hạ thần, sao lại nói chúc mừng?"

Hà Triều Ân cười rất ôn hòa, nói: "Quả thực Tiêu đại nhân hết sức trung thành, tiểu nhân nhỏ bé nên lắng lặng chờ Tiêu đại nhân chiến thắng trở về."

Tiêu Hoài gật đầu.

Sau đó lại nghe Hà Triều Ân nói một câu nữa: "Hoàng hậu nương hiểu biết rộng, mà lại thông minh hơn người, Tiêu đại nhân cũng không cần lo lắng."

Tiêu Hoài hơi sững sốt, rồi hướng mắt nhìn về phía Hà Triều Ân, đúng là hơi có chút kinh ngạc. Tuy người này là cận thần của thiên tử, lại kính trọng với mỗi người bách quan, nhưng cũng không có lên lút qua lại thân thiết với họ, đây rất là rõ ràng. Hôm nay... Sao hấn lại nói cái này với mình.

Tiêu Hoài cũng không có suy nghĩ nhiều liền nói: "Tuổi của Hoàng hậu nương nương vẫn còn trẻ, bây giờ lại vào cung hầu hạ quân vương, sau này còn nhờ Hà công công chiếu cố nhiều."

Hà Triều Ân khẽ cười.

Tiêu Hoài cùng Tiêu Khởi Châu đi xa, sau đó Tiêu Khởi Châu mới liếc mắt nhìn, nhỏ giọng nói với Tiêu Hoài: "Phụ thân, người qua lại với Hà công công sao? Sao hôm nay người với hấn qua lại thân thiết như vậy?" Cũng không phải, lần trước Hà Triều Ân đưa những đồ vật được ban thưởng đến cho Tiêu gia, lúc đó phụ thân và hấn vẫn còn khách sáo với Hà Triều Ân.

Tiêu Hoài suy nghĩ một chút rồi không nói gì nữa, chỉ nói một câu: "Đi thôi."

...

Bên trong ngự thư phòng, Tiết Chiến đã duyệt tấu chương một canh giờ rồi, sau đó mới đưa tay lấy cuốn sách bên người cầm lên, rồi mở ra xem. Chữ viết rất là đẹp khéo léo, rất là xinh đẹp. Kỳ thực, hôm qua dịch những chữ thô bạo ngang ngược này trong đó cũng không phải là nội dung quan trọng gì. Hấn biết nàng đã trải qua hai thời đại, bây giờ Tiêu gia bọn họ một lòng quy thuận với hấn, nhưng mà trong lòng sợ là chưa hoàn toàn quy thuận. Ngược lại đó cũng là thói quen của con người.

Nhưng mà bây giờ, nàng cũng là nữ nhân của hấn rồi, có một số việc chỉ là sớm hay muộn thôi/

Tiết Chiến lật xem vài trang.

Hấn có lo lắng về Tiêu gia, việc thăm dò của Tiêu Hoài cũng chỉ là sớm hay muộn, chỉ là trước kia hấn không có dự tính nhanh như vậy, cũng không định giao việc trọng yếu này cho hấn làm. Mấy ngày hôm nay, hấn lại giao trọng trách cho phụ thân nàng, sau khi nàng biết được, tất nhiên sẽ rất vui... Chính là cũng không biết làm sao để cảm kích hấn.

Bỗng nhiên có tiếng sấm rầm rầm.

Tiết Chiến bỏ sách xuống, rồi hỏi Hà Triều Ân: "Bên ngoài sắp mưa rồi hả?"

Hà Triều Ân tiến lên, chấp tay nói: "Bẩm Hoàng thượng, nhìn trời như vậy, chắc là sẽ mưa to."

"Hoàng hậu còn chưa trở về..." Tiết Chiến nhíu mày lẩm bẩm nói.

Hà Triều Ân nhỏ giọng nói: "Hoàng hậu nương nương, sợ là vẫn đang ở Nguyên Hoa tự."

Nguyên Hoa tự. Tiết Chiến đọc thầm trong bụng, nghe thấy tiếng sấm rầm rầm, nghĩ đến dáng dấp của mềm mại của nàng, người đã nhỏ mà lá gan cũng nhỏ, không biết có làm nàng sợ hay không. Sau đó hấn đứng dậy nói: "Chuẩn bị ngựa cho trẫm..."

Bò long ý xuống, rồi quay người lại nói một câu: "Càng nhanh càng tốt."

...

Mưa to như trút nước tới, nước mưa cọ rửa hết tất cả, toàn bộ Tản Thành đều được bao phủ bởi một màu xám tro, sấm sét chớp giạt, một con tuấn mã màu nâu vừa mới đi ra khỏi cửa cung, phía sau còn có hơn mười tên thị vệ trong cung đi theo.

Mà lúc này ở trong phòng khách của Nguyên Hoa tự, sau khi Nguyên ma ma biết được việc này liền quở mắng Xuân Minh: "Người có biết, nếu như việc này để Hoàng thượng biết được, thì sẽ đẩy nương nương vào vị trí nào? Người đi theo nương nương nhiều năm như vậy, cũng biết được tính tình của nương, sao lại không khuyên nhủ nương nương, hoặc là... Nói cho ta một tiếng cũng được, ta đi khuyên nương nương."

Xuân Hiểu cắn môi, như nhọc nói một câu: "Cũng không phải ma ma không biết tính khí của nương nương, nô tỳ... Nô tỳ cũng không có cách nào khác."

Bây giờ việc đã vậy, có nói cũng vô dụng, Nguyên ma ma nắm chặt tay rồi đi đi lại lại ở bên trong phòng, rồi đi ra bên ngoài nhìn thấy mưa to như trút nước, trong lòng rất là rối loạn, nói: "Đã qua một canh giờ rồi sao còn chưa trở về? Cũng đừng có xảy ra chuyện gì là được rồi."

Trong lòng càng nghĩ càng lo lắng.

Nhưng hết lần này đến lần khác, các nàng đều không thể thăm dò được tình hình. Nếu tùy tiện biết được thì hậu quả cũng không thể tưởng tượng nổi. Nhưng nếu nương nương xảy ra vấn đề gì... Nguyên ma ma vẫn đang còn do dự không biết làm thế nào mới tốt.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến từng tiếng bước dồn dập, Nguyên ma ma còn chưa phản ứng kịp thì thấy cửa phòng "đùng" một tiếng liền mở ra.

Gió mạnh thổi thẳng vào mặt, ngẩng đầu lên nhìn thì liền thấy người tới toàn thân khoác một cái áo choàng màu đen, cao to uy mãnh, còn bị nước mưa bắt lên làm ướt nhẹp hết, trên người cũng bị ướt một khoảng to, nhìn lại thì thấy mặt càng hiện rõ sự tuấn mã sâu sắc, thể như sơn nhạc.

Nguyên ma ma sợ đến mức mặt cũng đã trắng bệch hết ra, rồi vội vàng hành lễ nói: "Hoàng thượng..."

Tiết Chiến xoải bước đi vào, cái áo bào ướt nhẹp kia cũng không làm ảnh hưởng đến khí phách của một nam tử như hấn, hấn nói thẳng: "Hoàng hậu đâu..." Hấn đi vào, rồi cúi xuống vén mà lên, cũng thấy nàng ngủ ở đây, lúc này hấn mới nghĩ tới điều gì đó, sau đó đi tới trước mặt Nguyên ma ma, nhìn sắc mặt trắng bệch của Nguyên ma ma rồi nói, "Hoàng hậu không có ở đây?"

"Hoàng, Hoàng thượng." Nguyên ma ma mấp máy môi, dù thế nào cũng không thể nói Hoàng hậu nương nương đi tới An Vương phủ xem Triệu Hoàng.

Lúc này Tiết Chiến nhíu mày lại, "Xoạt" một tiếng liền rút thanh kiếm bên người ra, rồi đưa đến giữa cổ Nguyên ma ma, nhìn ánh mắt rất là nghiêm nghị nói: "Hoàng hậu của trẫm đang ở đâu?"

...

Triệu Hoàng sợ sét đánh, nghe được tiếng sấm đang đánh rầm rầm ở bên ngoài, thì thân thể nho nho của hấn liền vội dịch tới rồi nằm trong ngực của nàng. Tiêu Ngư ôm lấy hấn rồi dụ hấn ngủ, sau khi hấn ngủ mới để hấn nằm lại như cũ.

Nhưng chắc hấn đang nhìn thấy gì đó trong giấc mộng, nên hấn cầm chặt lấy góc áo của nàng không buông.

Chỉ là bây giờ không còn sớm nữa, nếu nàng không trở về, tất nhiên là sẽ dẫn đến việc người ta nghi ngờ.

Tiêu Ngư cũng không suy nghĩ nhiều, liền lấy tay đẩy tay của Triệu Hoàng đang nắm góc áo của mình ra, cuối cùng cũng cảm bàn tay mềm mại của hấn để vào bên trong chăn, rồi nàng xoay người đi ra bên ngoài.

Trời mưa rất lớn, sấm chớp cứ đánh liên hồi, xác thực là hơi có dọa người.

Tiêu Ngư dặn dò với Khương ma ma một số chuyện rồi mới đi ra khỏi phòng ngủ, vừa đi ra thì liền thấy thân hình cao lớn của Triệu Huyền.

Lúc này hấn đã thay đổi một cái áo bào khác, cả người sạch sẽ nhẹ nhàng mà khoan khoái, cũng vì hấn có dung mạo tuấn tú lịch sự tao nhã, nên khi hấn khoác lên mình một cái áo bào màu xanh càng làm cho hấn phiêu dật xuất trần.

Bỗng nhiên Tiêu Ngư nghĩ đến tên thô bạo ngang ngược đang ở trong cung kia, đúng là lời thôi lếch thếch nếu không có nàng nhắc nhở, thì làm sao hiện tại hấn muốn tắm rửa mỗi ngày như vậy? Hơn nữa tắm rửa sạch sẽ là chuyện của hấn, nhưng mà đó giống như là chuyện của nàng vậy. Nghĩ tới đây, bờ môi Tiêu Ngư hơi cong lên.

Triệu Huyền thấy sắc mặt dịu dàng của nàng, mới nói rằng: "Ồ ngoài mưa rất to, hay ta đưa tẩu tẩu trở về."

Hiện tại cũng đã qua một canh giờ, tất nhiên là không thể chờ tạnh mưa mà đi về được, có lẽ đêm nay mưa không tạnh được. Tiêu Ngư thấy Triệu Huyền nói rất chân thành, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Không cần, nếu bị người khác nhìn thấy cũng không tốt. Vương gia vì Hoàng nhi mà đã đi một đêm rồi, nên đi nghỉ ngơi sớm đi."

Triệu Huyền cũng yêu mến Triệu Hoàng rất nhiều, đương nhiên là hợp tình hợp lý, nhưng mà nàng đã gả làm thê tử của người ta, thân phận như vậy, thực sự không thích hợp để cùng hắn tiếp xúc bất cứ chuyện gì.

Còn có... Tiêu Ngự suy nghĩ một chút, rồi ngừng đầu nhìn hắn nói: "Bây giờ ta đã gả cho đế vương, ngày sau Vương gia có thấy vẫn nên gọi ta một tiếng là Hoàng hậu nương nương cho thỏa đáng."

Người này rất thận trọng, còn có thể dạy Hoàng nhi sửa lại xưng hô, hôm nay cũng không nên liều lĩnh như vậy mà gọi nàng một tiếng tâu tâu.

Triệu Huyền nhìn nàng, rồi nhẹ nhàng cười cười, "Là ta sơ ý." Sau đó từ từ cúi người chấp tay, ánh mắt hơi hạ xuống tôn kính nói: "Hoàng hậu nương nương..."

Tiêu Ngự gật đầu rồi được người ở bên cạnh Xuân Hiểu bật ô lên che, rồi sau đó hướng về cửa An vương phủ mà đi.

Triệu Huyền đứng tại chỗ một lúc lâu, nhìn thấy thân hình yếu đuối duyên dáng kia biến mất không thấy tăm hơi, mới từ từ đi vào phòng ngủ của Triệu Hoàng.

Bên trong, tất nhiên là Triệu Hoàng đang ngủ yên, hô hấp cũng đã đều đặn, khuôn mặt tròn mà đẹp để ấy cũng đã dần ửng hồng lên.

Tiếng sét ngoài cửa sổ không ngừng đánh liên tục. Triệu Huyền ngồi im, bóng lưng thẳng tắp, ánh sáng của tia chớp lúc này chiếu lên gương mặt tuần tuần tú đen tối khó hiểu của hắn, lúc này có một tùy tùng ở phía sau hắn đi tới, thấp giọng hỏi: "Vương gia, An Vương đã uống thuốc, có cần tiểu nhân..."

"Không cần." Triệu Huyền nói một tiếng.

Hắn giơ tay lên, rồi hắn giúp Triệu Hoàng dịch dịch cái chăn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa nhẹ trên mặt Triệu Hoàng, mỉm cười nói: "Trong lòng nàng ấy chỉ có người nhà, hiếm khi dịu dàng với người bên ngoài, người đứng là may mắn, còn làm cho nàng ấy vui. Người rất có phúc, mau sớm khỏe lên đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tức giận

Tiêu Ngự ngồi ở trong xe ngựa đen như mực đi Nguyên Hoa Tự, bên ngoài mưa rất lớn, ngày mưa đi đường không tốt, toàn bộ xe ngựa cũng có chút xóc nảy bất ổn.

Xuân Hiểu cầm lấy hai tay nàng, thấp giọng nói: "Ủy khuất nương nương rồi. Chỉ là nếu trở về lúc này thì không thể giấu diếm bên Nguyên ma ma được, tuy hôm nay do nô tỳ bồi nương nương đi ra, nhưng hôm đó Nguyên ma ma nói không sai, sau này nương nương nên ít lui tới với An vương thì hơn."

Đương nhiên Tiêu Ngự biết, chỉ là lúc này tình huống đặc biệt. Chính nàng còn chưa tính, nếu liên lụy toàn bộ phủ Hộ Quốc Công, thì quả thật nàng không dám gặp mặt bọn họ. Chỉ là chuyện ngày hôm nay, cần phải không để ai phát hiện, nếu Nguyên ma ma biết thì sẽ thay nàng kéo dài thời gian.

Khi sắp đến cửa thành, xe ngựa bỗng ngừng lại, Tiêu Ngự trong xe nghiêng ngả, như muốn cắm đầu về phía phía trước. Xuân Hiểu nhanh chóng đỡ lấy nàng. Sau khi ổn định rồi, Xuân Hiểu mới hỏi bên ngoài: "Sao ngừng đột ngột vậy hả?"

Xa phu không nói gì.

Bên ngoài chỉ có tiếng mưa rơi và tiếng sấm. Gương mặt của Tiêu Ngự bị lạnh đến trắng bệch, nghĩ tới điều gì đó, đưa tay, nhấc rèm xe trước mặt lên.

Phía trước chính là cửa thành, lúc này thị vệ thủ thành nhiều hơn cả thường ngày, thông qua làn nước mưa liền nhìn thấy phía trước có một thót ngựa màu nâu.

Phía trên tuần mã cao lớn, là một nam tử mặc cẩm bào màu đen, khuôn mặt nham hiểm. Tiêu Ngự vừa ngừng đầu là đối mặt với ánh mắt của y, đột nhiên giật nảy mình, mới về mặt kính ngạc nhìn y, gần như quên đi phản ứng.

"Nương... Nương nương?" Xuân Hiểu ở bên cạnh nhỏ giọng gọi nàng.

Tiêu Ngự không ngờ, Tiết Chiến biết chuyện này nhanh như vậy, mà rõ ràng còn... Tiêu Ngự cố gắng bình tĩnh tâm tình của mình, nghiêng người ra ngoài, từ từ xuống xe ngựa. Xuân Hiểu sau lưng cũng vội đi theo xuống, đưa ô lên che cho nàng.

Gió quá lớn, ô không dùng được, lọn tóc của Tiêu Ngự đã bị làm ướt. Nàng ngừng đầu lên, nhìn Tiết Chiến trên lưng ngựa, hành lễ nói: "Thần thiếp gặp qua Hoàng Thượng..."

Tiêu Ngự còn chưa nói tiếp, chỉ thấy Tiết Chiến kia kẹp chặt bụng ngựa đi về phía trước mấy bước, sau đó đột nhiên cúi người xuống, kéo cả người nàng lên ngựa.

Nàng đã từng chứng kiến sức lực của y rồi nên biết, cánh tay trắng kiện kia trực tiếp để nằm ngang ở trước ngực của nàng, chặt đến mức nàng không thở nổi, trong đầu thoáng hiện một hình ảnh quen thuộc, chờ nàng kịp phản ứng, nàng đã bị Tiết Chiến ôm ở trong ngực, cứ như vậy mà bị mang theo trở về.

Gió lạnh đập vào mặt kèm nước mưa, Tiêu Ngự run rẩy toàn thân, chỉ có thể chôn mặt ở trước ngực của y, ngón tay trắng thuần mảnh khảnh nắm thật chặt xiêm y của y.

Chờ trở về cung, khi tiến vào Phụng Tảo Cung, Tiết Chiến mới để nàng xuống.

Tiêu Ngự sợ hãi nhìn y: "Hoàng Thượng?"

Y nắm lấy cánh tay của nàng, hai mắt nhìn chòng chọc vào nàng, há to miệng muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng một chữ cũng không nói ra, đưa nàng vào Phụng Tảo Cung thì lập tức sai bước đi ra ngoài.

Tiêu Ngự run rẩy nhìn lấy phương hướng y rời đi, ngồi trong chốc lát, mới truyền đến một trận động tĩnh. Nàng ngạc nhiên quay đầu nhìn, phát hiện cũng không phải là Tiết Chiến, mà là Nguyên ma ma và đám người Xuân Hiểu Xuân Minh đã trở về.

Nguyên ma ma nhìn thấy sắc mặt Tiêu Ngự trắng bệch, toàn thân đều ướt đầm, tranh thủ thời gian phân phó cung tỳ đi chuẩn bị nước nóng, sau đó cẩn thận từng li từng tí mang theo Tiêu Ngự đi vào tịnh thất.

Ngâm mình ở trong nước nóng, Tiêu Ngự liền nghe Nguyên ma ma nói: "Nương nương, không phải ngài đã đáp ứng lão nô không đi phủ An vương rồi sao? Sao lúc này lại... Hoàng Thượng, ngài ấy thật sự tức giận."

Tiêu Ngự biết y giận chứ, sao không? Khi tâm tình y tốt thì sẽ cẩn thận từng li từng tí với nàng, khi tâm tình không tốt thì sẽ không biết nặng nhẹ, sức lực kia rất lớn đấy. Vừa rồi một đường xóc này, nàng suýt chút bị y siết chết rồi.

Xuân Hiểu bên cạnh cũng nhỏ giọng nói: "Nô tỳ nghe nói, hôm nay Hoàng Thượng vừa mới cứng rắn bình định nhân tuyến Tây Bắc, Hoắc Đình Hoắc Tướng quân và Quốc Công gia đều chủ động xin đi giết giặc rồi, Hoàng Thượng ngay trước mặt văn võ đại thần, ủy thác trách nhiệm cho Quốc Công gia, để ngài ấy làm chủ soái xuất quân lần này, Hoắc Tướng quân làm phó soái."

Tiêu Ngự kinh ngạc nói: "Việc này là thật?"

Nguyên ma ma cũng gật đầu nói: "Tất nhiên là thật."

Quả thật Tiêu Ngự không biết y quá nhiều, nhưng hôm nay, lại cảm thấy tâm tư của y thật sự rất khó đoán. Không phải bởi vì y muốn lợi dụng phủ Hộ Quốc Công của bọn họ, cho nên mới mặt ngoài lấy lòng sao? Bây giờ... Hoắc Đình dừng mảnh thiện chiến kia, là một viên tướng dũng mãnh của y, chuyện này rất quan trọng, y lại giao cho phụ thân, không có lo lắng gì ư? Tiêu Ngự có chút không hiểu lắm, chợt nghĩ tới điều gì đó, bật dậy khỏi thùng tắm.

Nguyên ma ma gấp gấp ấn nàng xuống, nóng này nói: "Nương nương, ngài bị lạnh, phải ngâm tiếp mới tốt."

Tiêu Ngự lắc đầu, nói: "Chuyện hôm nay là ta sai, dù giờ phút này y đang nổi nóng, ta cũng phải đi gặp y. Nguyên ma ma, người đi chuẩn bị canh gừng, ta muốn đưa qua cho Hoàng Thượng."

Tiêu Ngự ra khỏi thùng tắm, dù sắc mặt còn chưa được tốt, nhưng đối một bộ y phục sạch sẽ rồi lập tức đi gặp Tiết Chiến.

Tiết Chiến đang ở trong Kiền Hòa cung (Càn Hòa cung). Đây là tẩm cung Đế Vương, trước khi chưa đại hôn, phần lớn y ngủ lại đây. Sau khi thành thân thì rất ít đến. Kiền Hòa cung có chiều rộng chín gian, chiều dài năm gian, dùng Kim Long và hình ngọc ẩn, bức bình phong cửa sổ hoa để trang trí, trong chính giữa điện thì bố trí ngai vàng Đế Vương, rất khí phái.

Tiêu Ngự vội vàng tới nơi đây, thì thấy Hà Triều Ân canh giữ ở bên ngoài, mới đi tới, nói: "Hà công công có thể thay bản cung thông truyền một tiếng, nói bản cung muốn thỉnh tội với Hoàng thượng."

Hà Triều Ân thấy nàng tới vội vàng vàng như thế, vừa rồi Hoàng Thượng đội mưa cười ngựa đưa nàng về Hoàng Cung, việc này hẳn cũng biết được.

Hắn gật gù đầu, lập tức đi vào bẩm báo.

Một lát sau, mới ra ngoài, nói với Tiêu Ngự: "Nương nương, mời vào." Hắn nhìn sắc mặt nàng, muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng lời nói đã đến bên miệng thì nghĩ đến nàng đã gấp gấp tới đây như thế, hẳn là đã nghĩ kỹ biện pháp đối phó, lúc này mới coi như thôi.

Tại sao nàng lại sợ y không muốn gặp nàng nhỉ. Tiêu Ngự thở dài một hơi, bụng canh gừng từ trong tay Xuân Hiểu sau lưng, tự mình đưa vào cho y.

Nàng đi vào bên trong, vào tẩm cung Đế Vương, liền thấy một bóng dáng cao lớn ngồi trên ghế.

Tất nhiên là Tiết Chiến rồi. Sắc mặt của y vô cùng không tốt.

Nàng đi qua, xoay người hành lễ trước, thấy y không có động tĩnh gì, mới đánh bạo đứng dậy, đặt canh gừng trong tay ở bên tay y. Sau đó mới xoay người, quỳ ở trước người y, nói: "Thần thiếp biết được, chuyện hôm nay, là thần thiếp làm không ổn..."

Tiết Chiến nhướng mày, thật sự là y tức giận, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, nàng biết bày ra chiêu yếu đuối này. Trong lòng y có chút xúc động, tay để ở trên đầu gối giật giật, thấy nàng lẳng lặng quỳ ở trước mặt của mình, mới từ tốn nói: "Hoàng hậu vì Đại Tề đi cầu phúc, sao lại nói không ổn?"

Bây giờ, Tiêu Ngự cũng không cảm thấy y quá phạm, dù sao quả thật là nàng sai trước. Lúc này nàng không tiếp tục do dự nữa, ngẩng đầu nhìn y, nói từng chữ từng câu: "Thần thiếp có lỗi, mượn danh nghĩa cầu phúc, thật ra là đi phủ An Vương xem An Vương bệnh nặng."

Mắt đen của Tiết Chiến hơi trầm xuống, nhìn nàng: "Nàng đã muốn đi xem An Vương, vì sao không trực tiếp nói với trẫm?"

Quả thật nàng muốn nói với y, thế nhưng... Tiêu Ngự tiếp tục nói: "Đêm qua thần thiếp cũng từng nghĩ tới chuyện nói thẳng với Hoàng Thượng, chỉ là thần thiếp chợt nhớ tới Hoàng Thượng có chút đề ý đến tiền triều, thân phận An Vương đặc thù, thần thiếp sợ nói ra sẽ chọc Hoàng Thượng không vui, cho nên mới nghĩ ra biện pháp kia. An Vương chỉ là một người còn non nớt, ngày xưa có chút tình nghĩa với thần thiếp, bây giờ hần bệnh nặng, tính mạng bị đe dọa, thần thiếp không thể không đi. Chuyện hôm nay, đều là một mình thần thiếp gây nên, chỉ hy vọng Hoàng Thượng có thể tha cho nhà mẹ đẻ của thần thiếp, việc này không có quan hệ gì với bọn họ. Mặc kệ Hoàng Thượng trừng phạt thần thiếp như thế nào, thần thiếp đều cam tâm tình nguyện."

Tiết Chiến cười lạnh một tiếng, nói: "Nàng nghe nói trẫm mệnh cho phụ thân nàng làm soái, sợ trẫm bởi vì chuyện của nàng mà giận chó đánh mèo lên phụ thân của nàng, cho nên mới vội vã tới thỉnh tội như thế?" Y dừng một chút, lại nói: "... Trẫm nói cho nàng biết, từ trước đến nay trẫm luôn công tư phân minh (công và tư rõ ràng rạch ròi), không nhỏ nhen như vậy."

... Thật sự là y nói trúng rồi.

Sắc mặt Tiêu Ngự thẹn thùng, há to miệng, không biết nên nói cái gì. Nàng tiếc tính mạng, nhưng nếu bởi vì nàng, hại toàn bộ Tiêu gia, vậy nàng chết không có gì đáng tiếc. Bây giờ nghĩ lại, chính nàng chết cũng không quan trọng, ngay giây phút phản quân công phá cửa cung đó, nàng nên cùng với cô mẫu, lấy thân tuấn quốc.

Tiêu Ngự nhỏ giọng nói: "Thần thiếp chỉ hy vọng... Hoàng Thượng đừng tức giận nữa."

Tiết Chiến nhìn sang.

Thấy thân hình nàng yếu ớt, vấy dài trải trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, ngược lại cũng không khóc lóc sụt sùi, trong đôi mắt hiện ra lệ quang, dường như thật sự biết sai rồi.

Dù y tức nàng lừa gạt mình, nhưng chuyện làm y tức giận, cũng không phải là chuyện này...

Gương mặt Tiết Chiến bình tĩnh, song quyền nắm chặt, thoáng chốc gân xanh nổi lên, nhìn mặt của nàng, sau đó lại chậm rãi buông ra, cuối cùng nói với nàng: "Tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Man Ngự (1)

Edit: Đào Sindy

Tiêu Ngự nhìn về phía Tiết Chiến, dù trong lòng e ngại, cũng chỉ đành từ từ đứng lên, sau đó đi về phía trước một bước. Nhưng nàng mới đi về phía y hai bước, liền bị y tự tay kéo đến, lập tức lao đảo nghiêng ngã, ngồi lên đùi y.

Nhiệt độ thân thể cực nóng, khí tức nồng đậm, còn có thân thể nam tính cao to vững như núi cao, khiến thân thể Tiêu Ngự đột nhiên căng cứng, bối rối luống cuống nhìn y.

Tay y vòng sang một cách gấp gáp, hai thân thể dán thật chặt cùng một chỗ, nữ tử mềm mại và nam tử cứng rắn, ngay tại lúc này cảm nhận rất rõ ràng. Eo Tiêu Ngự bị y ôm đau, sức lực y rất lớn cứ như sắp bẻ gãy. Nhưng hiện tại nàng không dám kêu đau, vô thức nhíu mày lại, nhẹ giọng gọi y: "Hoàng Thượng?"

Tiêu Ngự nhìn ánh mắt y, bỗng nhiên có chút hiểu. Đại khái là cùng y chung đụng mấy ngày nay, y đối với nàng không tệ, mới khiến nàng có được một tác lại muốn tiến một bước, không phải nàng không có lá gan kia, mà trong tiềm thức luôn cảm thấy y sẽ không thương tổn tới mình thật sự. Tin đồn lúc trước, hình như nàng đã không còn nhớ rõ... Tần Đế Tiết Chiến, lại là một kẻ hung tàn giết người không chớp mắt.

Hơi thở nam nhân gần trong gang tấc, tim Tiêu Ngự đập như trống chầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Chỉ sau một khắc, nam nhân liền cúi người xuống, há mồm hôn nàng. Đầu óc Tiêu Ngự trống rỗng, thoáng hoảng hốt, thì đã bị y nhấc lên như một đứa bé.

Y vừa dùng lực hôn nàng, một mặt sai bước đi về phía trong.

Trong lúc Tiêu Ngự còn rơi vào trạng thái sương mù, cả người đã bị y đặt trên giường rồng.

Hô hấp y dồn dập, hôn môi nàng một chút, lại hôn mặt nàng một chút, đợi bàn tay y dần trượt xuống dưới, Tiêu Ngự mới nhận không được đưa tay đỡ bờ vai của y ra.

Cổ tay lập tức bị y bắt được.

Tiết Chiến thấy nàng hốt hoảng nhìn mình, để cánh tay nàng cố định lên đỉnh đầu, mới cúi người, dùng chóp mũi của nàng nói: "Hôm nay không đến thư kỳ chứ?"

Tiêu Ngự theo bản năng dịch mắt ra, sắc mặt ửng đỏ.

Tất nhiên không phải, thư kỳ của nàng vừa qua khỏi, thế mà y lại biết. Nhưng nàng cũng không rõ, mới vừa rồi còn tức giận như thế, làm sao bỗng nhiên liền... Tiêu Ngự nhìn áo bào y có chút xốc xếch, cổ áo rộng mở, bên trong là lồng ngực màu lúa mạch, thận trọng hỏi: "Hoàng Thượng người... Không tức giận với thần thiếp sao?"

Tiết Chiến không nói chuyện, mạnh bạo hai ba lần đã lột nàng sạch sành sanh, thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, cả người cuộn tròn rúc vào một chỗ, mới nói: "Trẫm có thể không so đo, cũng sẽ không giận chó đánh mèo phụ thân của ngươi, nhưng mà... Triệu Hoảng không phải do ngươi sinh ra, ngược lại ngươi xem hắn như con đẻ. Nếu ngươi đã thích hài tử như thế..."

Y dừng một chút, đưa tay kéo màn bên cạnh xuống.

Lập tức tối thui.

Sau đó một tay trở người nàng.

Tiêu Ngự ghé vào giường, mơ mộng trong chốc lát, mới cảm giác được y đang trượt lên, cánh tay trắng kiện đặt ngang người nàng, nhất thời siết càng chặt hơn, thấp giọng nói bên tai nàng: "Vậy thì mau nhanh chóng thay trẫm sinh nhi tử nào."

Ai muốn sinh nhi tử cho y chứ, nàng mới không cần... Ai da, đau!

...

Bên ngoài mưa lớn dữ dội đã dừng, bên trong lại lâu hơn chút. Tiêu Ngự không biết chuyện này có phải cứ như vậy đi qua không, nhưng lúc này, nàng thật không còn khí lực suy nghĩ chuyện khác rồi. Nàng cũng không phải lần đầu lĩnh giáo, lúc này thật sự chọc y tức giận, hoàn toàn không dè dặt chút nào, thẳng thắn thoải mái, một lần sóng tiếp một lần sóng. Dù sao y muốn nàng nói gì, nàng liền nói cái đó, nhưng nàng không thể cầu xin y...

Tiêu Ngự từ từ tỉnh lại, một mắt nhìn đỉnh trướng trên giường rồng, nhìn hồi lâu, không muốn động một chút nào. Không biết Tiết Chiến đi khi nào, đưa tay sờ đệm giường, còn có chút hơi ấm.

Nàng nhìn trong chốc lát, sau đó ngồi dậy, yên lặng, giống như không có bất kỳ ai.

Tiêu Ngự nhặt từng phần của bộ y phục, hai chân bần rùn bắt lực, đi chân đất ra bên ngoài, đi ra sau một tấm bình phong đen khắc hình ngựa voi Vân Long, thì nghe được một số âm thanh.

Nàng vội ngừng bước.

"... Trường Ninh Đại Công Chúa được tìm thấy ở một thôn cách hoàng thành hơn ba mươi dặm, lúc ấy cải nam trang, cho nên lúc trước vẫn chưa tìm được. Bây giờ đã đem người dẫn về, còn đang giam giữ, không biết Hoàng Thượng dự định xử trí như thế nào?"

Người nói chuyện là một nam tử trẻ tuổi, Tiêu Ngự lơ mơ cảm thấy giọng nói này có chút quen tai, cũng không nhớ ra được là ai.

Sau đó là giọng nói của Tiết Chiến: "Trước tiên nên giam giữ."

Trường Ninh Đại Công Chúa là muội muội Triệu Dục, nghe nói mẹ đẻ lại mất sớm, nhưng từ nhỏ được cô nãi-nàng yêu thích, cho nên vẫn luôn nuôi dưới gôi. Nàng và Trường Ninh Đại Công Chúa quan hệ không được tốt, bởi vì nàng muốn gả cho Triệu Dục, mà Trường Ninh Đại Công Chúa này lại hết sức ý lại Triệu Dục, cho nên quan hệ giữa hai bên bất hòa. Từ xưa đến nay, tâu tấu cùng tiểu cô tử luôn không tránh được mâu thuẫn.

Tự thân nàng cũng khó bảo đảm, tất nhiên không để ý đến Trường Ninh Đại Công Chúa, hôm đó phá thành, hoàng thất tiền triều tử thương vô số, nàng là một nữ tử, nếu bị bắt, sợ rằng kết cục không mấy tốt đẹp. Không ngờ nàng ta lại trốn được, bây giờ mới bị bắt.

Tiêu Ngự suy nghĩ, trở lại giường rồng lần nữa, lúc lên giường, đắp mền gấm lên nghĩ đến chuyện này. Mặc dù Tiết Chiến nói giam giữ trước, thế nhưng theo tính tình Trường Ninh Đại Công Chúa, sợ là thù chết chứ không chịu khuất phục... Thôi, nếu nàng ta muốn đền nợ nước, vậy thì tự tử đi. Máu chốt là nàng cũng không giúp được nàng ta.

Tiêu Ngự gói đầu lên gối rồi ngủ, quá mệt mỏi, nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ thiếp đi, đợi phát giác được tấm đệm bên cạnh bị lún xuống, mới đột nhiên mở mắt.

Đập vào mắt là mặt Tiết Chiến, bốn mắt nhìn nhau, đầu tiên là ngơ ngác một chút, sau đó mới lần tới.

"Thức sớm làm gì?" Đầu Tiết Chiến nhẹ nhàng nhấn đầu vai của nàng, liền đẩy ngã nàng. Chấn mền nhếch lên, thân thể cường tráng cứ như vậy nằm lên, còn đến chen lấn.

Tiêu Ngự đành phải xê dịch thân thể nhường chỗ cho y, chỉ là nàng vừa chuyển, y đã đưa tay ôm eo nàng, nhấc tay lên, nàng đã nằm trên người y.

... Hình như y rất thích đè nàng mà ngủ, thời điểm buổi chiều đầu tiên chính là như vậy, cũng không chê ngực bị đè nặng.

Tiết Chiến bỗng nhiên nói: "Hôm nay Hạ Mậu bắt được Trường Ninh Đại Công Chúa, người cảm thấy trầm nên xử trí nàng ta như thế nào?"

Thì ra lời nói của nam tử ban nãy chính là Hạ Mậu. Hôm đó nàng đưa cho y bánh bao thịt dê đã gấp qua, nhưng mà... Tiêu Ngự ngẩng đầu, nhìn ánh mắt y, hình như bây giờ có đáng về rất dễ nói chuyện, so với dạng đã man vừa rồi ôn hòa hơn nhiều. Sao y lại hỏi nàng việc này?

Tiêu Ngự do dự mở miệng nói: "Thần thiếp sao hiểu được những việc này? Hoàng Thượng muốn xử lý như thế nào, liền xử lý như thế đó. Nhưng mà thần thiếp cảm thấy, nàng ta là một nữ lưu, trên triều chính không quan trọng gì..."

"Ừm." Bỗng nhiên y cúi đầu, hôn một cái lên môi nàng, nói: "Hay là trầm đem tặng nàng ta cho Hạ Mậu vậy."

Ai bắt tới liền cho người đó, sao có thể có đạo lý thô bạo trực tiếp như vậy? Tiêu Ngự sững sờ, nhưng nghĩ lại, cảm thấy Hạ đại nhân kia tuổi còn trẻ, tướng mạo tuấn lãng, còn hơi đáng yêu, bây giờ thân phận Trường Ninh như vậy, theo một tên Hạ Mậu, dù sao cũng tốt hơn so với lưu lạc lo lắng bên ngoài.

Tiêu Ngự mỉm cười gật đầu, vâng một tiếng.

Đang nghĩ ngợi, Tiêu Ngự đã cảm thấy có không thích hợp rồi, đợi phát giác được chỗ ấy của y lại dựng đứng lên, ánh mắt hốt hoảng mà nhìn y... Không, không phải đâu?

Tiết Chiến biết thân thể nàng kiều kiều, lần đầu lỗ mẫn, trong lòng y cũng thương tiếc, liền nhường nàng khắp nơi. Nhưng nàng từ nhỏ đã bị người dạy hư rồi, người bên ngoài đối với nàng tốt, lại là đạo lý hiển nhiên, bất tri bất giác, không thêm đề y trong mắt. Y đối xử với nàng quá tốt rồi, lúc nhường nàng, nàng đau năm phần, khóc ra lại đến mười phần, chỉ có mình làm sai chuyện, mới biết sợ y, nếu lại bị đau, thời điểm khóc cũng không dám lớn tiếng.

Tiết Chiến xoay người đè nàng dưới thân, nhìn hai mắt nàng ửng đỏ, vệt nước mắt còn chưa khô, thế là thừa dịp nàng phản ứng chậm, nắm lấy nàng 'làm' thêm một lần.

Màn trước mắt lung la lung lay, Tiêu Ngự bị 'đụng' như muốn rã rời từng mảnh, nhưng trong đầu hiện tại lại không muốn đắc tội y. Mà hình như y đang cố ý, biết nàng không dám, thì càng táo tợn thêm, cuối cùng nàng vừa mở miệng hung hăng cắn lên đầu vai y một cái, lúc này mới dám thở nhẹ ra một hơi.

Qua rất lâu sau, lật qua lật lại nhiều lần, Tiêu Ngự cảm thấy, nàng đang về quê, mà y là một con Man Ngự chỉ biết vui đầu cây cày! Da dầy thịt béo, toàn thân đã man hết cỡ.

Đêm nay Tiêu Ngự ngủ lại Càn Hòa cung, hôn thiên hắc địa* qua một buổi tối.

*đất trời tối đen.

Nhưng sáng sớm hôm sau thì bắt đầu sốt cao.

Từ bụng mẹ sinh ra thân thể nàng đã yếu, về sau điều dưỡng thoả đáng, thân thể xem như khỏe mạnh hơn. Nhưng chỉ là một thân thể khỏe mạnh cũng không cách nào như mẫn phu hương đã mắc mưa vẫn hồn nhiên vô sự được?

Ngược lại Tiết Chiến chưa từng thấy đáng về nàng bị bệnh, ngày bình thường cười nói tự nhiên, mặt như hoa đào, nhìn tươi đẹp vô cùng. Bây giờ bị bệnh, ỉu xìu triệt để như một chú mèo con, cuộn trong chăn mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn vui trong gối yên ương đỏ chót, vẫn luôn cau mày.

Mặc dù y sát phạt quả quyết, mạnh mẽ vang dội, lại là lần đầu nhìn thấy nữ nhi có bộ dáng hữu yếu vô lực như vậy, mà lại không có biện pháp.

Ngày hôm đó y vào triều tâm thần có chút không tập trung, hạ triều liền vội vàng tới Phụng Tảo Cung. Thấy nàng còn đang ngủ, liền nghiêng đầu hỏi: "Sao còn chưa tốt lên?"

Sáng nay ngự y đã qua đây xem, trán đã bớt nóng, đã uống thuốc rồi.

Mặc dù Nguyên ma ma đau lòng vì Tiêu Ngự, nhưng từ nhỏ bà đã ở bên chăm sóc Tiêu Ngự ốm yếu thành thói quen, sau khi lớn lên, Tiêu Ngự cũng ít khi ngã bệnh, mà lúc này... Một phần cũng do Hoàng Thượng. Thân thể nữ nhi làm sao có thể so sánh cùng nam tử trẻ tuổi đây.

Chỉ là đằng sau lời này, bà sẽ không dám nói đến, chỉ có thể ở trong lòng oán trách vài câu, dù sao việc này đích thật là nương nương nhà bà làm không đúng, có thể thuận lợi lắng lại lửa giận của Hoàng Thượng, đã rất may mắn rồi.

Nguyên ma ma nói: "Nương nương đã bớt nóng, chỉ là bệnh này phải dưỡng mấy ngày..."

Còn muốn dưỡng "Mấy ngày".

Tiết Chiến nhíu mày, sau đó vươn tay, đụng mặt nàng. Mặt nàng nho nhỏ, sờ lên vừa mềm vừa non, một tay y đã đủ bao trùm hết khuôn mặt, lấy tay của y và da của nàng ra so sánh càng làm nổi bật lên làn da tuyết trắng hoàn mỹ của nàng.

Thế gian này không còn nữ tử nào nổi bật dung mạo hơn nàng rồi.

Y xích lại gần một chút, nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, lại nhẹ nhàng nâng mặt của nàng, dùng bàn tay nhấn mũi của nàng, sau đó cúi người hôn lên trán nàng một cái.

Đội thấy lông mày nho nhỏ của nàng khẽ nhíu, không thoải mái khẽ hừ một tiếng, Tiết Chiến mới lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Làm ruộng (2)

Tiêu Ngự mặc dù bị cảm lạnh, có điều điều dưỡng thích hợp, uống thuốc mấy ngày, thân thể đã khỏe lại gần như bình thường. Chỉ là ngày đó Tiêu Hoài xuất chinh, vừa đúng lúc nàng nằm mê man trên giường, nên không thể đến tiễn chân.

Nghe Nguyên mama nói với nàng, ngày đó rất phô trương rất long trọng.

Đế Vương tự mình đứng trên cổng thành, nhìn theo bọn họ đi xa. Tiền triều trọng võ, tân triều cũng như vậy, có điều Tân Đế này, so với tiền triều rõ ràng càng xem trọng tướng sĩ hơn.

Đúng như lời y nói, chuyện nàng đã làm sai, y không giận lây sang người nhà của nàng, công tư rõ ràng như vậy, cũng rất tốt.

Mà chuyện Triệu Hoàng, nàng không dám nói ra trước mặt y, mà Tiêu Ngự không ngờ rằng, lúc nàng vừa mới hồi phục, tiểu tử kia đã được Khương mama dắt vào Phụng Tảo Cung.

Ngày hôm đó Triệu Hoàng mặc một bộ y phục màu lam, nhìn thấy nàng liền vội vàng vàng bước tới, vẫn là Khương mama bên cạnh nhắc nhở, mới chậm rãi thu lại vẻ tươi cười, hành lễ với Tiêu Ngự: "Tham kiến Hoàng Hậu nương nương."

Vừa bị bệnh xong, Triệu Hoàng nhìn hơi gầy đi, có điều bộ dáng hấn mạp mạp, gầy đi một chút, vẫn là một cục tròn tròn mạp mạp trắng trẻo.

Tiêu Ngự tiến lên nắm tay hắn, dắt đến bên cạnh mình, nhìn Khương mama hỏi: "Hoàng Nhi tiến cung như thế nào?"

An vương tuy là Vương gia, nhưng vị trí Vương gia này chẳng qua là một phần ân điển của Tân Đế. Hắn chỉ cần an phận ở trong Vương phủ, lớn lên thật tốt là được rồi, kiêng kỵ nhất chính là lại xuất hiện trước mặt Tân Đế, tốt nhất là Tân Đế kia quên luôn hắn, hắn mới có thể sống an nhàn thêm một chút.

Nghe xong lời Tiêu Ngự, Khương mama thấp giọng nói: "Sáng sớm hôm nay, liền có cung nhân tới, đưa Vương gia tiến cung, nói là, nói là nương nương muốn gặp Vương gia."

Nàng nào dám chứ!

Nếu nàng dám, ngày đó đã không phải vụng trộm chạy đi, sau cùng còn bị nam nhân kia tóm trở về, chịu tội cả một đêm. Tiêu Ngự nghĩ, không phải nàng, vậy trong toàn bộ hoàng cung này, liền chỉ có một người có năng lực như vậy rồi... Tiết Chiến. Tiêu Ngự lẩm nhẩm một câu, có phần không hiểu rõ lắm.

Đề Triệu Hoàng tiến cung, nhưng chỉ cần đến bồi nàng?

Y không phải cực kỳ đề ý hoàng thất tiền triều sao?

Tiêu Ngự nắm bàn tay mạp mạp của Triệu Hoàng, nhìn bộ dáng hấn muốn gần gũi với nàng, lại cố gắng không gần gũi, cũng không biết nên làm thế nào. Hắn cùng nàng thân cận quá, dù sao cũng không phải một việc tốt. Tiêu Ngự khẽ cười cười, hỏi một vài chuyện gần đây của hắn.

Khương mama liền trả lời thay hắn: "Ngày ấy Phùng đại phu đã đến khám qua, viết đơn thuốc uống xong liền lập tức chuyển biến tốt đẹp."

Tiêu Ngự gật đầu, nàng quả thật muốn ở cùng hắn nhiều hơn, chỉ là nhìn Triệu Hoàng còn nhỏ như vậy, còn nhớ đến ngày ấy nàng không ở trên xe ngựa, một màn vén rèm lên... Tiết Chiến khi đó, quả thực rất đáng sợ.

Nàng sờ sờ mặt hấn, nói: "Hoàng Nhi, chúng ta không thể nói nhiều, hiện tại phải trở về rồi, sau này con phải nghe lời Khương mama đấy."

Ánh mắt Triệu Hoàng sừng sốt, ủy khuất nhìn Tiêu Ngự, hấn muốn hỏi nàng, có phải nàng cũng không cần hấn nữa không, nhưng là hấn không dám, sợ rằng nàng thực sự là không cần hấn nữa. Vì thế nhu thuận gật đầu nói: "Vâng, Hoàng Nhi sẽ nghe lời."

Hấn đáp ứng nàng, nghe lời Khương mama, sau này nàng sẽ đến gặp hấn chứ? Nàng chưa bao giờ gạt người.

Tiêu Ngự khom lưng ôm ôm hấn, rồi sau đó nói với Khương mama: "Người bán cung cũng đã gặp rồi, bây giờ người đưa hấn trở về đi."

Khương mama cũng hiểu được, hoàng cung này không thích hợp với An vương, nghe xong lời Tiêu Ngự, nhanh chóng gật đầu, dẫn Triệu Hoàng ra ngoài.

Nguyên mama đứng bên cạnh Tiêu Ngự, cũng thấp giọng nói: "Nương nương làm như vậy, là vì bảo vệ An vương, An vương hấn sẽ hiểu được."

Tiêu Ngự cúi đầu khép mắt, nhỏ giọng nói: "Không cần phải nói dễ nghe như vậy, bảo vệ hấn chỉ là một mặt... về mặt khác... cũng là vì tự bảo vệ mình mà thôi." Chuyện tình ngày ấy, là nàng quá mức tự tin, may mắn là y không thực sự tính toán, nói cách khác, nàng thật là chết trăm lần không đủ.

Triệu Hoàng đi rồi, Tiêu Ngự đi vào Trắc Điện lật giở vài quyển sách, trước đây nàng đọc "Tề Dân Yếu thuật", cảm thấy trong đó viết về cày ruộng làm nông, nuôi gà nuôi vịt, rất thú vị, cũng không phải như suy nghĩ trước đây của nàng rằng mọi người đều có thể làm, lĩnh vực đó cũng cần có học vấn. Tiêu Ngự nóng lòng muốn thử, dự định sẽ thực hành một phen, khi trời bây giờ, vừa vặn có thể trồng chút rau quả, chờ đến mùa hạ là có thể ăn.

Đứng trước giá sách bằng gỗ lê màu vàng, Tiêu Ngự ngẩng đầu, bỗng nhiên lật đến vài cuốn sách. Là Man văn. Ngày ấy khi dịch văn giúp Tiết Chiến, nàng đã đáp ứng Hà Triều Ân, muốn đưa vài cuốn sách cho hấn.

Thiếu chút nữa đã quên.

Tiêu Ngự liền lấy quyển sách cơ bản có hiệu quả nhất, đưa cho Xuân Hiểu, để nàng đưa đến cho Hà Triều Ân.

Xuân Hiểu trái lại không biết nương nương nhà mình và Hà công công từ khi nào lại có quan hệ tốt như vậy, có điều Hà công công là thái giám bên người Hoàng Thượng, nếu nương nương có thể kết thân, về sau cũng sẽ nhận được trợ giúp rất lớn, vì vậy liền gật đầu, mang sách đưa qua.

Bên trong Hoàng Thành, thái giám đã có chủ tử, liền đi theo chủ tử, chưa có chủ tử, phần lớn ở tại phủ Nội Vụ, thái giám ở nơi đó, cũng không khác biệt với đồ vật là mấy, khi cần thì được phân công ra ngoài, lúc chưa tới phiên, lại lẳng lặng chờ bên trong. Nếu may mắn được đi theo một chủ tử có quyền thế, tất nhiên là gà chó lên trời, mà trường hợp giống như Hà Triều Ân, đi theo Hoàng Thượng, vậy xem như đã leo đến đỉnh rồi.

Xuân Hiểu đứng ở tiền viện Kiền Hòa cung nhìn thấy hấn.

Hôm nay dường như khá nhàn hạ, hấn mặc trang phục thái giám, đang xắn tay áo múc nước bên cạnh giếng, làn da trên cánh tay trắng nõn. Vóc dáng hấn cao gầy, có cảm giác nho nhã yên bình.

Xuân Hiểu đi tới hành lễ, mới mang quyển sách trên tay dâng lên: "...Vài ngày trước nương nương bị bệnh, hôm nay mới nhớ tới, liền sai nô tỳ mang sách này tới. Nương nương nói, nếu Hà công công thích, chỗ người còn có, sau này có thể mang đến tiếp cho công công."

Đi tới gần hơn, lại nhìn đến làn da trắng nõn như ngọc của vị Hà công công này, đôi mắt tựa như màu hồ phách nhàn nhạt, một chút cũng không giống một viên thái giám, giống như một quý công tử an tĩnh, tựa như đứng trước mặt hấn, đều không thích hợp để lớn tiếng nói chuyện. Phải yên lặng.

Hà Triều Ân trái lại không nghĩ tới, nàng lại còn nhớ rõ. Hấn nói một câu: "Tiểu nhân tạ ơn Hoàng Hậu nương nương, cũng làm phiền Xuân Hiểu cô nương thay ta hỏi thăm một tiếng, hôm khác tiểu nhân nhất định sẽ đến khấu tạ nương nương ban tặng."

Xuân Hiểu nói: "Hà công công khách khí rồi."

Hà Triều Ân nhận lấy quyển sách, tùy ý lật một tờ, nhìn đến bên trong có một vài lời bình, quả thật là trước đó đã được đọc qua kỹ càng. Người đi rồi, hấn liền ngồi xuống chăm chú đọc.

Kỹ xảo rõ ràng như vậy, hấn đương nhiên biết. Là người bên cạnh Đế Vương, hấn mỗi ngày, dù sáng hay đêm, không biết có bao nhiêu vị đại nhân muốn lấy lòng hấn. Tặng bạc, tặng nhà, thậm chí còn có mỹ nhân... Toàn bộ hấn đều cự tuyệt. Chỉ có vị Hoàng Hậu nương nương này...

Lễ vật này, trái lại hiếm có hợp tâm ý của hấn.

...

Tiêu Ngự và Nguyên mama, Xuân Hiểu, Xuân Trà bàn bạc rất lâu, sau cùng quyết định trồng một chút dưa ngọt ở khoảng đất trống trước sân. Từ khi ra đời mười ngón tay Tiêu Ngự liền không dính lấy chút nước, bây giờ trồng dưa trước sân, trái lại tương đối có hứng thú, cảm giác nếu như học được cách trồng rau dưa, sau này nếu phải ra ngoài, cũng sẽ không phải để bản thân mình chịu đói. Học nhiều một chút luôn có lợi.

Mà khi Tiết Chiến đi tới, ở dưới mái hiên nhìn qua, liền thấy chủ tớ mấy người bận rộn nơi sân trước.

Đã đầu xuân, ngày thường nàng mặc cung trang Hoàng Hậu, đoan trang quý khí, lúc này thay đổi toàn thân xuân sam tươi sáng, phía dưới là chiếc váy màu trắng ngà, xa xa nhìn lại, liền thấy eo nhỏ mảnh khảnh của nàng, như cánh liễu trong gió. Nhìn cái cuốc trong tay nàng đang đào đất, đào một hồi, cái cuốc kia khiến bùn đất rơi vào cạnh chân nàng, làm bẩn làn váy nàng, nàng lại lui về sau một bước, chà chà chân để bùn đất rơi xuống.

Tiết Chiến cười cười, sải bước đi tới.

Đi đến phía sau nàng, đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, nói: "Không phải xới đất như vậy."

Tiêu Ngự đầu biết phải xới đất như thế nào? Nàng quay đầu, nhìn Tiết Chiến đứng phía sau, định hành lễ, đã thấy y tiếp nhận cái cuốc trong tay mình.

Y khom người, động tác rất quen thuộc mà xới đất, cuốc một nhát lại một nhát, mạnh mẽ lại có lực, vốn là bùn đất cứng rắn đã được xới toại xộp, rất nhanh, một hàng đất đã được xới ngay ngắn chỉnh tề. Tiêu Ngự ngờ ngác đứng một bên, nhìn bộ dáng y cầm cuốc, cảm thấy dường như... cũng rất đẹp mắt.

Nàng cong môi cười cười, y quay đầu lại nhìn nàng, Tiêu Ngự lạnh lợi vội vàng bước tới bên cạnh y.

Tiết Chiến cúi đầu nhìn nàng: "Ông tay áo."

Tiêu Ngự nhìn nhìn ống tay áo của y, liền lập tức phản ứng kịp, đưa tay giúp y xắn ống tay áo lên, nhất thời liền lộ ra đôi cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, so với chân của nàng còn to hơn. Y chưa tiếp tục, mà nhìn mặt nàng, nói: "Nếu có người vợ xinh đẹp như nàng ra đồng làm ruộng, vậy nam nhân trên đời này sợ là không cần phải làm việc nữa rồi..." Bộ dáng của nàng xinh đẹp như vậy, người nào lại còn để ý đến làm ruộng chứ, nhìn nàng còn không kịp.

Vì thế lại nói, "Tay chân mảnh khảnh lại vụng về như nàng, không thích hợp ra đồng chút nào."

Xem thường người khác sao. Chẳng lẽ Quách cô nương kia mới thích hợp sao? Tiêu Ngự nhin không được hỏi một câu: "Vậy nô tỳ hợp làm gì?"

Tiết Chiến nhìn nàng, đúng lúc nhìn thấy những đóa hoa đào nở sau lưng nàng, lại không bị được với nửa phần sắc đẹp của nàng. Y cười cười, đi tới gần, chậm rãi, đến bên tai nàng nói một câu.

"Hợp nuôi trong nhà sinh hài tử."

Khí nóng lướt nhẹ bên lỗ tai nàng, giọng nói nam nhân trầm thấp thẳng thắn, tê tê đại đại. Nàng sùng sột, rồi sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngọc thoáng chốc đỏ bừng.

Nàng phút chốc đứng đờ tại chỗ sùng sột, mà nam nhân kia lại gọi nàng.

Tiêu Ngự đỏ mặt đi tới.

Tiết Chiến cười, nhân nhạ nói một câu: "Lau mồ hôi."

Mặt y tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng, lông mi đậm, cho nên bộ dáng tức giận cũng rất dọa người. Làn da hơi đậm, hiện giờ trên trán chảy xuống một chút mồ hôi, mồ hôi kia một chút cũng không dễ ngửi.

Tiêu Ngự nhìn gương mặt y tiến lại gần, hô hấp bị kiềm hãm, tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Sau đó vội vàng cúi đầu, lấy ra chiếc khăn trong ống tay áo mình ra, kiễng chân, tùy tiện lau vài cái trên trán y.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dĩ thú (phần 1)

Edit Hoa Trong Tuyết

Mãn phu dân đã đương nhiên rất am hiểu về các loại dưa, xới đất toại xộp, tưới nước gieo hạt, Tiêu Ngự nhìn hấn làm việc, thành thạo mạnh mẽ, còn cảm thấy rất thú vị.

Lúc trước nàng còn không phục. Cảm thấy hấn xem nhẹ người khác, hiện tại xem ra, chỉ nói lý luận suôn còn không có thiết phục bằng hành động thực tế.

Tiêu Ngự đứng bên cạnh hấn, mép váy và giày đều dính bùn đất, liền đập mạnh mấy lần, hấn dừng lại nhìn nàng, nàng nhanh chóng bước qua giúp hấn lau mồ hôi sau đầu đưa nước cho hấn uống. Tiêu Ngự cảm thấy, nàng đầu nhỏ ở nông thôn, có lẽ cũng đều như vậy?

Nguyên ma ma và Xuân Hiểu Xuân Trà đứng một bên nhìn. Xuân Trà cười cười, nhỏ giọng nói: "Bây giờ nhìn qua, nương nương của chúng ta và Hoàng Thượng đứng cạnh nhau cũng rất xứng đôi." Hoàng Thượng thật sự đối xử với nương rất tốt, nhưng những lúc bình thường, lúc không tươi cười, lại rất dọa người.

Lại nói, " giống như đôi vợ chồng ở thôn quê."

Đúng thật là rất xứng đôi. Chỉ là nếu thật sự sống ở thôn quê, sao có thể nhẹ nhàng như vậy? Nương nương từ nhỏ đã được người nhà nuông chiều, da mịn thịt mềm, sao có thể chịu được việc phơi nắng phơi gió trên đồng ruộng? Từ nhỏ đến bây giờ nàng còn chưa chân chính chịu khổ cực... cũng chỉ mong nàng cả một đời đều như vậy. Nguyên ma ma nhìn hai con người một cao lớn một nhỏ nhắn trước mắt, vui mừng cười cười.

Rất nhanh đã làm xong. Tiết Chiến một tay cầm cuốc, lại nhìn thê tử đứng bên cạnh, bây giờ nhìn đi, cũng có chút quan tâm.

Bây giờ hần là Cửu Ngũ Chí Tôn, nàng hưởng vinh hoa phú quý, nhưng nếu hần là một nam tử bình thường ở thôn quê, nhất định hần cũng sẽ không dễ thê tử của mình phải chịu khổ.

Tiêu Ngự thấy hần nhìn mình, nghĩ hần lại muốn nàng lau mồ hôi, lấy khăn tay của mình ra, giơ tay lên... hần lại khom lưng xuống, hơi thở nam nhân đột nhiên tới gần, mang theo mùi mồ hôi lẫn mùi đất. Bởi vì hần cao hơn nàng rất nhiều, tư thế xoay người này cũng giống như đùa giỡn với tiểu hài tử.

Tiêu Ngự tròn tròn mắt, nghiêng nhìn hần.

Gương mặt chảy ra mồ hôi nên hiện lên ánh nước, đầu của nam nhân là nhiều mồ hôi nhất, chà xát qua lại, mồ hôi từ cái trán, chảy theo sống mũi, dọc theo quai hàm rơi rơi xuống, rơi vào bên trong cổ áo của hần.

Phía dưới áo bào, là cơ bắp cường tráng, cơ bắp trên thân thể nam nhân... thô ráp, dã tính, nhưng lại mang mùi hương vị nam nhân.

Hần nhìn nàng, khuôn mặt lạnh thấu xương đều trở nên nhu hòa, Tiêu Ngự sừng sốt, thấy hần chậm rãi bước tới gần, liền theo bản năng lùi ra sau một bước.

Chỉ là đất này gập ghềnh, làm cả người Tiêu Ngự lung lay.

Hần đưa tay ra, dễ dàng ôm eo của nàng, đỡ lấy nàng, sau đó mỉm cười, thanh âm thật thấp, chậm rãi nói một câu: "... nương tử của ta thật tốt."

Chờ lúc Tiêu Ngự lấy lại tinh thần, hần đã đi đến phía cửa sổ của điện.

Tiêu Ngự đứng tại chỗ, hai gò má ửng đỏ. Nhìn bóng lưng của hần, thấy long bào màu đen và giày gấm đều dính bùn, thân hình của hần khôi ngô mà thẳng tắp. Sau đây lại nhìn những hàng hạt giống dưa chính tề bên cạnh, mới nắm chặt cái khăn tay dính đầy mồ hôi của nam nhân, sau đó kịp phản ứng, bước nhỏ đi theo.

Tiết Chiến đi tịnh thất tắm rửa, Tiêu Ngự cũng phải tẩy rửa, tuy nói nàng không có chảy nhiều mồ hôi, nhưng cũng cầm cuốc cũng dính đất. Sau khi nàng rửa tay trở lại, Tiết Chiến đã tắm xong đi ra, Tiêu Ngự lau khô hai tay, đi qua giúp hần mặc quần áo.

Tiết Chiến cúi đầu nhìn đầu của nàng, nói: "Nếu như Hoàng Hậu yêu thích cày đất làm ruộng, sau này trẫm sẽ tự mình dạy nàng."

Cái này cũng quá phiền toái, nhưng hần bận bịu như vậy... Tiêu Ngự cũng chỉ xem như là lúc này hần đang cao hứng nên nói như vậy, cũng liền theo ý của hần, gật đầu nói: "Thần thiếp cảm ơn Hoàng Thượng."

Lại nghe hần nói: "Hôm nay trẫm để Triệu Hoàng vào cung nói chuyện với nàng, làm sao? Không phải nàng rất thích hần sao? Sao không nói chuyện nhiều một chút?"

Không phải hần rất để tâm tới chuyện của tiền triều sao? Trong lòng Tiêu Ngự thắc mắc, nhưng cũng không dám hỏi trực tiếp.

Giúp hần mặc xong long bào, buộc lại đai ngọc, một đôi tay nhỏ nhắn vòng lên vòng eo thô chắc.

Sau đó nghiêm túc nói: "Sự việc hôm đây, thần thiếp đã biết sai rồi, sau này tuyệt đối sẽ không gạt Hoàng Thượng. Còn An Vương, thần thiếp cảm thấy trước đây Hoàng Thượng an bài như vậy đã là rất tốt, thường xuyên vào cung, có chút không thỏa đáng lắm." Để vương tiền triều, mặc dù chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, nhưng thường xuyên xuất hiện trong cung, tóm lại vẫn là không tốt.

Tiết Chiến thấy nàng nói chuyện cẩn thận từng li từng tí, thu liễm ý cười, nhàn nhạt nói: "Trẫm biết nàng đang suy nghĩ cái gì. Trẫm đã giữ lại cho hần một mạng, chỉ cần hần không làm ra chuyện gì quá đáng, trẫm sẽ không động đến hần."

Đúng là nàng sợ hần sẽ hại Triệu Hoàng. Tiêu Ngự há to miệng không nói chuyện, yên lặng giúp hần mặc ngoại bào, nhón chân lên giúp hần sửa sang lại cổ áo, lại xoay người vuốt lại vạt áo choàng đang bị cuốn nếp của hần. Sau đó mới ngẩng đầu nhìn hần.

Thấy ánh mắt của hần có chút không vui, khác hoàn toàn với đáng vẻ giúp nàng trông dưa lúc nãy.

Nàng nói: "Hoàng Thượng nhân từ, là thần thiếp lòng tiểu nhân." Nhìn hần giống như thô ráp, nhưng lại có khả năng ngồi lên vị trí này, sao có thể chỉ là một nông phu thôn dã? Hần nhìn rõ được suy nghĩ của nàng, nàng che che lấp lấp, ngược lại càng che càng lộ.

Tiết Chiến ừ một tiếng, nói ra: "Lúc trước trẫm thấy nàng ở trong cung buồn bực, mới cố ý để mui mui của Quách đại nhân vào cung nói chuyện với nàng. Nàng không vừa ý nàng ta, vừa lúc tháng sau là sinh nhật của nàng, đến lúc đó sẽ làm lớn một chút, nàng muốn mời ai thì cứ mời, hào tử muội mà nàng hay nói chuyện, nếu muốn giữ lại trong cung thêm một thời gian, trẫm cũng không có ý kiến."

Quách Tổ Nghi... nhớ tới vị Quách cô nương kia, nhìn Tiết Chiến trước mặt, Tiêu Ngự lại suy nghĩ, nếu như người xói đất trồng dưa là Quách Tổ Nghi, tất nhiên sẽ không bị hấn chế đều là tay chân vụng về.

Cuối cùng nàng cũng không làm được nông phu thôn dã, giúp hấn lau mồ hôi đưa nước, cũng chỉ là nhất thời cảm thấy thú vị. Giặt quần áo nấu cơm, chế củi nấu nước, nàng đều không có làm qua.

Tiêu Ngự nói: "Thần thiếp và Quách cô nương cũng không phải không hợp ý, chỉ là —— "

Mà Tiết Chiến giống như là không có nghe thấy cũng không bận tâm đến vấn đề này, sau khi mặt xong y phục, nói với nàng: "Được rồi, trẫm còn có chút tấu chương phải phê, sẽ trở về trễ."

Tiêu Ngự gật đầu, tiễn hấn ra Phụng Tảo Cung.

...

Ngày hôm đấy sau khi Hạ Mậu từ Thần Cơ Doanh trở về, vào phủ, quân gian liền ra đón, sau lại nói với hấn: "Đại nhân, người ở Hàm Quang viện cứ nhốt mình trong phòng, không ăn không uống, nha hoàng phục vụ cũng không biết phải làm sao, người xem... tiếp tục như thế, người cũng sẽ chết vì đói."

Quản gia của Hạ Mậu là một ông lão cùng thôn, ngày trước lúc còn ở trong thôn cũng giúp đỡ hấn rất nhiều, bởi vì vợ hấn chết, đưa con trai độc nhất năm ngoài cũng chết trận, chờ cho nên sau khi Hạ Mậu ổn định, liền đưa hấn vào phủ làm quản gia.

Hạ Mậu mặc dù trẻ tuổi, hiện nay cũng đã là phó tướng của Thần Cơ Doanh, đáng về anh tuấn, làm người chính trực thiện lương, có rất nhiều nhà đến cửa làm mai rồi. Tân đế cũng rất xem trọng hấn, chỉ là mỹ nhân, không tìm thấy nói phù hợp liền đẩy đến đây, tất cả đều nhét vào phủ của hấn.

Nếu là những người khác, tất nhiên rất vui vẻ.

Nhưng Hạ Mậu tính tình bảo thủ trung thực, những mỹ nhân nũng nịu kia, tất cả đều không chạm vào, có thể tặng liền tặng... thật vất vả mới tặng hết người, Hoàng Thượng lại thưởng một người.

Hon nữa cũng không phải là quý nữ bình thường.

Hạ Mậu có chút đau đầu, nghĩ nghĩ cô nương kia tuổi cũng trẻ như vậy, nếu cứ như vậy mà chết đói, cũng thật là đáng tiếc. Thế là dùng sức nắm bội kiếm bên hông, gương mặt tuần tú hơi nhăn lại, mới nói một câu: "Ta đi xem một chút."

Hạ phủ khí phái, hàng lang trang trí gạch đá điêu khắc, cong cong uốn lượn. hạ mậu ở tại chính phòng của đông viện, nữ quyền đều an bài ở tây viện.

Trong Hàm Quang viện có một ao sen, mặt phía nam đắp một cây cầu đá, dẫn đến một đình nghỉ mát bát giác. Hạ Mậu bước chân mạnh mẽ đi vào bên trong, lúc đi đến cửa sân, chợt dừng một chút, do dự một chút, mới đi vào.

Quả thật đúng như quản gia nói, cửa phòng sơn hồng khắc hoa đóng kín, hai nha hoàn áo xanh đang bê đồ ăn đứng ở bên ngoài.

Đầu tiên Hạ Mậu gõ lên cửa vài cái, thấy bên trong không có động tĩnh, mới đưa tay đẩy, phát hiện bên trong cài then cửa, mới lui về sau hai bước, vừa nhắc chân, "Ba" một tiếng, đã văng cửa phòng.

Hạ Mậu bước vào, trong phòng một mảnh hỗn loạn, vung màn lụa lên nhìn một chút, lại không tìm thấy người. Sau khi mở cửa tủ đứng làm bằng gỗ từ đàn khắc hoa ra, mới thấy người cuộn tròn ở bên trong.

Hai tay nắm lấy cây trâm nhìn hấn, ánh mắt hung ác, chỉ là dáng người của nàng đơn bạc, nhìn không có chút uy hiếp nào, giống như một con gà con bị chọc nổi giận.

Người bên trong chính là người bị Hạ Mậu bắt lại mấy hôm trước, mới được tân đế ban cho Đại Ngự trưởng công chúa Triệu Họa.

Triệu Họa nhìn thấy người trước mặt, liền nhận ra hấn là người mấy ngày trước bắt mình Hạ Mậu, nhất thời trợn mắt nhìn nhau, nghiêm nghị nói: "Người là đồ nghịch tặc, nếu dám bước tới, đừng trách ta hạ trâm vô tình!"

Hạ Mậu thấy nàng dương cung bạc kiếm, thần sắc căng cứng, giống như là hấn muốn khinh bạc nàng vậy. Liền kiên nhẫn nói: "Hoàng Thượng đã ban thưởng ngươi cho ta, sau này... nàng chính là người của ta, ta sẽ đối xử tốt với nàng."

Triệu Họa cũng không phải cô nương bình thường, hấn cũng không thể tùy tiện mang đi tặng. Hoàng Thượng đã ban người này cho hấn, hấn chỉ có thể để nàng bên cạnh mình.

Nói đến tân đế, Triệu Họa trợn to mắt, kích động nói: "Cũng chỉ là một tặc tử cướp đoạt ngôi vua, cũng dám xưng đế? Triệu Họa ta dù có chết, cũng sẽ không để ngươi làm nhục!" Nàng khẽ cười một tiếng, nghĩ tới điều gì, lại nói, "Tiết Tặc kia xem tất cả nữ tử Đại Ngự đều giống như Tiêu Ngự sao, vì mạng sống, có thể giao bản thân cho tặc tử có thù phá nhà đoạt nước."

Hạ Mậu biết, Trường Ninh trưởng công chúa và hoàng huynh Triệu Dục là huynh muội tình thâm, nhưng nghe nàng nói Hoàng Hậu nương nương như vậy, liền cảm thấy không vui. Lại nói, hân cũng đâu có làm nhục nàng.

Nhìn lên nhìn vào mặt Triệu Họa, mặc dù quần áo chật vật, nhưng cũng nhận ra đây là một nữ tử đung mạo không tầm thường.

Triệu Họa nghiêng răng nghiêng lợi: "Lại nhìn, ta liền móc hai tròng mắt của ngươi ra."

Chỉ là cái tính tình này... quyết liệt một chút. Hạ Mậu sờ lên mũi nghĩ nghĩ.

Hạ Mậu quay đầu đi, không nhìn nữa nàng, nhưng khi hân quay đầu, Triệu Họa ngồi trong tù bỗng nhiên đánh tới.

Lúc Hạ Mậu phát hiện ra, trâm trong tay nàng đã làm rách da trên cánh tay hân.

Thị vệ bên ngoài lập tức vọt vào.

Hạ Mậu ngăn bọn họ lại, đưa tay ra hiệu cho bọn họ ra ngoài. Sau đó đoạt lấy cây trâm trong tay Triệu Họa, vút ra ngoài cửa sổ.

Một tay của hân ôm lấy cánh tay bị thương, máu tươi từ vết thương chảy xuống cuống cuống, nhưng ngay cả mảy hân cũng không nhả, âm thanh bình tĩnh nói: "Ta Hạ Mậu từ trước đến nay chưa từng khi dễ nữ nhân. Ngươi là người Hoàng Thượng ban cho ta, cho nên ta không thể để cho ngươi đi, nhưng ngươi có thể tùy ý đi lại trong phủ, ta sẽ không hạn chế ngươi. Còn có... tiền triều mục nát, quan lại bao che cho nhau, sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, cần chỉnh yếu dân, rõ như ban ngày. Ta biết ngươi là người của hoàng thất tiền triều, trong lòng tất nhiên không dễ tiếp nhận, nhưng luôn luôn phải đối mặt. Nếu như ngươi nghe lời chút, ta sẽ đối xử tốt với ngươi, nếu như ngươi còn như vậy, có chết đói, ta cũng sẽ không xen vào nữa."

Nghĩ nghĩ, Hạ Mậu nghĩ tới dáng vẻ của Hoàng Hậu nương nương, cảm thấy nàng tuổi còn trẻ, lại rất lương thiện, mới nói: "Hoàng Hậu nương nương cũng chỉ là một nữ tử, có một số việc cũng không phải là nàng có thể làm chủ. Nàng và Hoàng Thượng đế hậu tình thâm, chưa chưa hân là một mối nhân duyên không tốt."

Nếu Hoàng Thượng không cưới Hoàng Hậu nương nương, nàng tuổi vẫn nhỏ như vậy, phải thủ tiết cả đời... như vậy oán thương biết bao.

Mà nay, thay đổi triều đại sẽ không tránh khỏi máu đổ người chết, bây giờ toàn bộ phủ Hộ Quốc công đều quy thuận, lại cứ nhắc đến Hoàng Hậu nương nương không thả làm gì?

Triệu Họa cười lạnh. Ngày xưa hoàng huynh đối xử với nàng không tệ, bây giờ chưa bao lâu, nàng đã gả cho người khác, lại còn là nghịch tặc đoạt nước, quả nhiên là bạc tình bạc nghĩa, dám đáng vô sỉ. Nàng biết mình không phải là đối thủ của người này, nhàn nhạt châm chọc nói: "Ngươi lại giúp nàng nói tốt."

Nhớ tới dung mạo của Hoàng Hậu, bên tai Hạ Mậu như bị phồng, ho nhẹ một tiếng, nói: "Tháng sau chính là sinh nhật mười lăm tuổi của Hoàng Hậu, trẻ tuổi như vậy..." Nếu như lúc ấy vì quốc gia mà mất mạng, rất đáng tiếc.

Triệu Họa buông tầm mắt xuống, lăm bầm nói vài câu, chợt nhìn về phía Hạ Mậu, nói thẳng: "Ta muốn ngươi đáp ứng ta một việc."

Hạ Mậu sững sờ, con mắt tròn to. Giọng điệu này, nàng cao cao tại thượng bàn điều kiện với hân, hân nhũ mảy, bất mãn lăm bầm một câu: "Tại sao ta phải đáp ứng ngươi?"

"Nếu ngươi không đáp ứng ta, ta sẽ tiếp tục tiết thực."

Giống như ai... xin nàng ăn cơm vậy. Trong lòng Hạ Mậu thầm nghĩ.

...

Ngày hôm đấy lúc Tiêu Ngự mang điếm tâm trà nước đến, Tiết Chiến đang bắn tên ở ngự hoa viên.

Nàng đứng đấy nhìn, thấy hân tay cầm tiễn, cánh tay dài kéo một phát, liền kéo căng dây cung ra, sau đó "Sưu ——" một tiếng, mũi tên liền thẳng tắp bắn tới.

Chính trúng hồng tâm.

Nam nhân tư thế oai hùng đứng thẳng, ánh mắt chuyên chú, như mãnh thú trong rừng, chim ưng trên trời, cả người tràn đầy sức mạnh.

Từ nhỏ Tiêu Ngự đã sinh ra ở thế gia, tất nhiên là thường thấy phụ thân và ca ca luyện tiễn, chỉ là thấy cũng nhiều, nên cũng sẽ hiểu biết chút ít. Tiết Chiến đầu võ luyện tiễn, cũng rất có bài bản, chỉ là... một hân tử dân dã, không biết là ai đã dạy hân?

Tiêu Ngự đứng yên trong chốc lát, thấy hân xoay người nhìn mình, mới tiếp tục đi tới.

Tiết Chiến thấy nàng chậm rãi đi tới, chân bước khoan thai, trong sáng như ánh trăng, lại cười nói: "Hoàng Hậu thấy tiễn thuật của trẫm như thế nào?"

Tiêu Ngự nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Tiễn thuật của Hoàng Thượng, tự nhiên không ai bằng."

Tiết Chiến khẽ cong khóe miệng, dường như rất hài lòng câu trả lời của nàng, sau đó cúi đầu nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi trẫm thấy vẻ mặt của nàng hốt hoảng, đang suy nghĩ gì?"

Nàng nghĩ giữ hán cũng muốn quân sao? Tiêu cá nhìn mặt mày của hán, nhớ tới một kiện chuyện thú vị, mở miệng nói ra: "Thần thiếp chỉ là nghĩ đến, nghe nói lúc trước Hoàng Thượng đi săn ở Ly Sơn, tay không tác sát có thể đánh chết được một con báo, cảm thấy rất là oai hùng."

Tiết Chiến cười: "Như thế, vậy lần sau đi săn, trẫm sẽ mang nàng đi cùng, để nàng nhìn dáng vẻ oai hùng của trẫm, thế nào?"

Tiêu Ngư nghĩ nghĩ, liền lắc đầu.

Thấy hán nghi hoặc nhìn mình, mới giải thích: "Thần thiếp nghe nói Ly Sơn này có dã nhân, chuyên ăn thịt người thịt uống máu người, so với hổ lang còn hung mãnh hơn... thần thiếp vẫn là không nên đi."

Tiết Chiến nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, đôi mắt sáng rỡ, thần sắc rất là nghiêm túc, là thật e ngại dã nhân, mới chậm rãi hỏi: "Dã nhân kia, Hoàng Hậu đã từng gặp qua?"

Nếu chỉ là lời đồn, nàng cũng sẽ không e sợ như thế. Tiêu Ngư gật đầu, nói: "Tất nhiên, lúc thần thiếp còn nhỏ tuổi, cũng theo phụ thân đến Ly Sơn săn bắn, liền gặp được... cũng may thần thiếp nhanh nhẹn, trốn được một kiếp."

Nàng biết Ly Sơn có đặt bẫy rập, dù dã nhân đến chỗ ấy, dã nhân kia mặc dù hung mãnh, nhưng cũng chỉ là dã thú, muốn giết cũng sẽ rất đơn giản, tất nhiên sẽ bị dụ vào trong bẫy sắt. Nhưng sau khi nàng cùng phụ thân tiến lại nhìn, lại thấy bẫy thú làm bằng huyền thuật bị bẻ cong, chỉ còn lại một vũng máu lớn.

Thấy Tiết Chiến trước mặt không nói gì, Tiêu Ngư khẽ gọi hán một tiếng, thận trọng hỏi: "Hoàng Thượng, ngài đang suy nghĩ gì?"

Tiết Chiến lúc này mới cười cười, mắt đen nặng nề nhìn nàng, mặt mày tuấn lãng giống như núi xa.

Liền nghe âm thanh trầm thấp của hán nói ra: "Trẫm đang suy nghĩ... ban đêm nên thương nàng như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tranh chấp (1)

Edit: Đào Sindy

Đêm hôm đó Tiêu Ngư bị đặt trên nệm gấm, mặt tựa hoa đào, khuôn mặt đỏ thắm nổi bật lên làn da trơn bóng như tuyết, lại dần dần nổi lên màu hồng xinh đẹp vô song.

Nàng cò tay mảnh khảnh lên, vẫn luôn nắm chặt lấy đệm gấm, rất nhanh đã bị lắc lư đến trượt xuống, chỉ có thể lẳng lặng đặt bên người vô ý thức nắm chặt đệm giường. Ngón chân cũng được duỗi thẳng ra đến từng khe hở, run rẩy dữ dội, ngón chân tuyết trắng lại cuộn tròn lại. Tiêu Ngư nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, cả người như vừa vớt dưới nước lên, nàng khẽ đẩy thân thể nam nhân cường tráng kia ra, nói thật nhỏ: "Hoàng Thượng..."

Nàng nhìn màn bên ngoài một chút, lung la lung lay, giống như đã qua rất lâu.

Hai đêm trước trong lòng Tiêu Ngư luôn sợ hãi, không có chút vui vẻ nào. Nhưng nàng thân là thê tử của y, Hoàng Hậu của y, bây giờ hậu cung không có tác dụng, thì tâm không thể tránh được. Kinh nghiệm của man hán phong phú, cứ chỉ lại thô bạo, mỗi một động tác đều khổ thân Tiêu Ngư, cực hình khó nhịn, mà đêm nay... Tiết Chiến nhìn khuôn mặt nhỏ ửng hồng của nàng, sợi tóc xoắn xuống mang theo chút ẩm ướt, hai đầu lông mày liễu diễm vũ mị, dường như ngậm lấy xuân lộ hải đường.

Y càng dùng lực thì trên mặt nàng càng ẩm ướt, cười nhẹ nhàng: "Là trẫm sơ sót, lúc trước chỉ lo việc mình sáng khoái..." Y chỉ nói đầy đủ ra sức, vẫn nghĩ cảm giác nàng và y như nhau, mỗi lần nhìn thấy mặt nàng thống khổ, còn cho là mình không đủ dùng mãnh.

Tiếp tục nói: "Niên Niên, dưới mắt như vậy có tốt hơn không, hả?"

Mắt Tiêu Ngư khôi phục thanh tỉnh, nhìn mắt y đầy ý cười, mặt đỏ bừng, vội vàng đưa bịt miệng y: "Không, đừng nói nữa." Cuồng hống nàng cảm rồi.

Tiết Chiến tiếp tục cười, nghĩ đến vừa mới khiến nàng “thỏa mãn”, như chim oanh khóc nỉ non đòi thức ăn, trong lòng tự hào vô cùng.

Mà Tiêu Ngư cũng không dám nhìn y.

Đợi sau đó Xuân Hiểu Xuân Trà tiến đến đổi đệm giường, thân thể Tiêu Ngư được bọc bằng áo ngoài của Tiết Chiến, mắt không dám nhìn.

Nhưng y vừa mới nói không sai, quả thật nàng cảm nhận được, cảm giác cùng lúc trước không giống nhau. Mà nơi đó, nàng cầu y thả nàng đi nhà xí, y lại là không chịu ngừng, cuối cùng không chặn được dòng nước, đệm giường đều làm ướt rồi. Giờ phút này Tiêu Ngự xấu hổ gấp y, vừa lên giường liền đem mặt vùi vào trong chăn, cũng may y nằm vào, không có lại táy máy tay chân.

Tiêu Ngự nhẹ thở ra một hơi, trước ngực đập trùng rất nhỏ, bởi vì toàn thân mỏi mệt, vừa buông lỏng liền bối rối.

Nhưng khi nàng vừa nhắm mắt lại, cánh tay nam nhân liền duỗi tới, khe khẽ kéo nàng đến tay y.

Tiêu Ngự gồi lên cánh tay cứng rắn của y, cũng không phải ngủ rất dễ chịu, mà y lại rất thoải mái, nhưng không hiểu sao, vì sao mỗi lần không phải muốn nàng ngủ trên người y mà là muốn nàng gồi lên cánh tay y. Cũng không biết man hán này đã thành thói quen rồi hay sao.

Tiêu Ngự giương mắt nhìn y, y xấp lại, cắn vành tai của nàng

"Ừm..." Thân hình Tiêu Ngự run lên, cổ theo bản năng rụt rụt.

Lại nghe được y trầm thấp hỏi: "Trầm lợi hại không?"

Tiếng nói u tịch, nhưng có chút êm tai.

Mặt Tiêu Ngự nhất thời đỏ lên, nàng không nói lời nào, y liền không buông tha hôn má nàng, hô hấp dồn dập. Đã canh ba, y còn phải lên triều sớm đây. Tiêu Ngự cảm nhận được mặt y dính vào mặt mình, thân mật mà sát, mới chịu thỏa hiệp, nhẹ nhàng gật đầu "Ừ" một tiếng.

Sau đó bên tai truyền đến tiếng cười vui vẻ của nam nhân, còn có lồng ngực trắng kiêu rung lên vì cười.

Người này... Buồn cười như vậy sao? Tiêu Ngự yên lặng nói một câu.

...

Phủ Hộ Quốc Công rất nhanh đã nhận được thiệp mời trong cung đưa tới. Lần trước lại mặt, ngược lại Tân Đế kia rất sủng ái Tiêu Ngự, phô trương cho có mặt mũi. Bây giờ Tiêu Hoài lại dẫn năm vạn tinh binh bình định Tây Bắc, do Hoắc Đình Hoắc Tướng Quân làm trợ thủ của ông, như vậy nhìn lại, phủ Hộ Quốc Công ngược lại có phần được long sủng.

Tiêu Ngọc Chi ở trong phòng thêu thùa. Mặc dù tính tình nàng ta ngang ngược, nhưng thứ nên học đều học được, dù sao cũng là đích nữ Tiêu gia, kỷ hạn phủ Hộ Quốc Công cường thịnh, một nữ nhi Tiêu gia trăm nhà cầu, ngoại trừ mỹ mạo, luôn muốn thể hiện ít bản lĩnh.

Trên căng thêu hiện tại, mấy đám Hải Đường sinh động như thật, rất xinh đẹp, phù hợp với xuân quang tươi đẹp.

Nghe mẫu thân Liễu thị, tay cầm kim thêu dừng lại, mặt Tiêu Ngọc Chi lập tức vặn vẹo: "Ta không đi không được sao?"

Nàng ta mới không muốn chúc sinh thần Tiêu Ngự. Đã có nhiều người đi Tiêu gia như vậy, ít đi nàng ta cũng không phải chuyện quan trọng. Nên nói: "Hôm đó mẫu thân nói ta bị bệnh là xong, dù sao ta đi cũng chóng mặt nàng ta."

Liễu thị đoạt lấy căng thêu trong tay nàng ta, chân thành nói: "Con à, làm sao lại không thể ở chung với Hoàng Hậu nương nương chứ, con xem Nhị tỷ tỷ con đi, thông minh ghê chưa."

Tiêu Ngọc Cẩm à. Tiêu Ngọc Chi cười, nói: "Chi là một quả phụ thôi, chẳng lẽ Tiêu Ngự còn có thể thay nàng tìm được một vị lang quân như ý vẫn vơ song toàn quyền cao chức trọng há?"

Tiêu Ngọc Chi xem ra, Tiêu Ngọc Cẩm gả cho người khác, không bao lâu trượng phu đã chết, Tiêu Ngự còn hơn thế, ngày thành thân Triệu Dục liền băng hà rồi, hai người bọn họ ở cùng một chỗ, đương nhiên hợp ý.

Liễu thị nói: "Nhị nha đầu là đường tử con, nàng gả không được tốt, chẳng lẽ khiến con nỡ mày nỡ mặt?"

Nữ nhi này của bà ta, thông minh vẫn phải có, nhưng ánh mắt quá mức nông cạn. Lúc trước muốn vào cung làm Hậu, tuy đây là chuyện đáng mừng, Liễu thị cũng vui vẻ nhảy cẫng, nhưng lúc màn đêm thăm thẳm, cũng sẽ nghĩ một vài việc, cảm thấy nếu nữ nhi này của bà ta tiến cung, cố gắng sẽ càng làm bà nom nớp lo sợ hơn. Đến khi hiểu được Tân Đế muốn cưới Tiêu Ngự, dĩ nhiên bà ta thất vọng, nhưng trong lòng cũng có chút may mắn.

Cho dù muốn chọn tiểu tể, thân phận quá mức tôn quý, cũng không phải là một chuyện tốt.

Lời này nhất thời khiến Tiêu Ngọc Chi ngậm miệng.

Chi là nàng ta nhất thời nhanh miệng, Tiêu Ngọc Cẩm kia gả không được tốt, đích xác nàng ta không được chỗ tốt nào.

Chi nói là nói mà thôi nha... Tiêu Ngọc Chi giương mắt, nhìn thấy mẫu thân nhú mày tức giận, lúc này mới lấy lòng, đưa tay nhẹ nhàng gạt ống tay áo bà ta mấy lần.

Gặp mẫu thân vẫn xụ mặt như cũ, mới nhẹ nhàng nói: "Nữ nhi vẫn nên đi, đến lúc đó định hót quan hệ với Hoàng Hậu nương nương, lần này mẫu thân hài

lòng chưa?"

Lúc này Liễu thị mới mỉm cười gật đầu: "Như thế thì tốt."

Tiêu Ngọc Chi rút căng thêu từ tay Liễu thị ra, tiếp tục thêu, nhìn hoa hải đường trong tay mình thêu ra, Tiêu Ngọc Chi cảm thấy, vào cung, cũng không có gì.

Hôm lại mặt, dĩ nhiên Tân Đế phải đối tốt với Tiêu Ngự, nhưng đó là ngay trước mặt người phủ Hộ Quốc Công... Người kia mặc dù tuổi trẻ tuấn mỹ, tính tình và xuất thân bày ra đó, một người tàn bạo như thế, đoán chừng Tiêu Ngự cũng không dễ chịu. Nam nhân mà, làm sao không ngại thê tử của mình từng gả cho nam nhân khác? Hơn nữa còn là biểu ca thanh mai trúc mã.

Nàng ta ngược lại muốn nhìn, Tiêu Ngự ở trong cung trải qua thế nào. Nhìn như phong quang, nhưng không chừng khúm núm, còn không bằng nàng ta ở phủ Hộ Quốc Công thêu hoa cho cá ăn thoải mái đâu.

...

Đã đến hôm sinh thần Hoàng Hậu, vẫn võ bá quan Ngũ phẩm trở lên đều mang theo gia quyến vào cung dự tiệc. Tiêu Ngọc Chi xuyên qua kiện áo màu hồng, quần dài sữa trắng, cùng mẫu thân Liễu thị ngồi chung xe. Mỗi lần gặp Tiêu Ngự, Tiêu Ngọc Chi đều tận lực ăn mặc một phen, mặc dù nói dung mạo của mình không bằng nàng, nhưng cũng phải nỗ lực giảm chênh lệch đến mức nhỏ nhất.

Bánh xe lộc cộc, thời điểm sắp đến cửa cung, xe ngựa bỗng nhiên xóc nảy một chút.

Là do ma sát với xe ngựa bên hông.

Hai cỗ xe ngựa đều ngừng lại.

Nha hoàn đi xem, mới đến bẩm báo nói: "Hồi Tam phu nhân, là nữ quyến phủ Quách Thượng Thư, người xem..." Quách Thượng Thư Quách An Thái, chính là trọng thần Đế Vương. Tuy nói phủ Hộ Quốc Công bọn họ bây giờ là hoàng thân, nhưng hoàng thân này đến tốt cùng có thể được an ổn hay không, lại là ẩn số đấy.

Liễu thị suy nghĩ. Mà Tiêu Ngọc Chi lại xốc rèm xe lên xem xét.

Thấy bên cạnh là một cỗ xe ngựa nước sơn hơi cũ và một người đánh xe tóc húi cua, hoàn toàn khác xa với xe xa hoa của phủ Hộ Quốc Công. Tiêu Ngọc Chi cũng nghe nói qua vị Quách đại nhân này, nhưng Lại bộ Thượng thư thì thế nào? Phải vào cung dự tiệc, diễn màn nông thôn tiết kiệm đó cho ai xem? Người không biết còn tưởng rằng Tân Đế keo kiệt, đối xử lạnh nhạt trọng thần đấy.

Thấy rèm xe ngựa đối diện cũng được vén lên, lộ ra một gương mặt cô nương trẻ tuổi thanh tú, tất nhiên là muội muội Quách An Thái, thấy cách ăn mặc của nàng ta đơn giản mộc mạc, ngoan ngoãn nghe lời, Tiêu Ngọc Chi có chút không thích lắm.

Sau đó buông rèm xuống, nói một câu: "Không cần phải để ý đến, chúng ta đi vào trước."

Các nàng là gia quyến Hoàng Hậu, đi vào trước cũng không có gì không ổn cả.

Mà một bên khác, Trương Thị nghe nói xe ngựa đối phương va chạm cùng bọn họ xong, lại âm thầm vào trước họ, khuôn mặt nhất thời trầm đến kịch liệt. Quách Tổ Nghi vội vàng nói: "Mẫu thân, chỉ là một tý thời gian thôi, quên đi."

Làm sao có thể tính? Những năm này Trương Thị làm một phụ nhân, kéo tay nữ nhi, trải qua không dễ dàng, nếu bởi vì việc nhỏ mà không so đo, hôm sau cũng sẽ bị người ta được một tác lại muốn tiến một thước ức hiếp. Trương Thị cảm thấy không ổn chút nào.

Hỏi xong mới biết đó là nữ quyến phủ Hộ Quốc Công, không khỏi cười nói: "Cái nhà này, rút cuộc không nuôi nổi một người biết quy củ."

Là Tiêu gia... trước mắt Quách Tổ Nghi lập tức hiện ra khuôn mặt Tiêu Hoàng Hậu mỹ mạo vô song, nói thật nhỏ: "Mẫu thân, ngài đừng nói nữa."

Trương Thị bận bịu nghiêm nghị nói: "Con biết cái gì!" Nữ nhi ở trước mặt bà ta nàng hiểu thuận hiểu chuyện, tất nhiên bà ta hài lòng, nhưng ở trước mặt người ngoài cũng như thế, bà ta liền không nhìn được rồi.

"... Mẫu thân dạy con hiền lành hiểu chuyện, là vì ngày sau có thể để con hầu hạ nam nhân của mình tốt hơn. Ở trước mặt những người khác, bị ủy khuất, nhất định phải đòi lại, việc nhỏ cũng không thể coi như xong, đã biết chưa?"

Quách Tổ Nghi sững sờ. Từ nhỏ nàng ta đã quen với việc mẫu thân luôn tùy tiện, đành phải gật đầu, nhẹ nói: "Nữ nhi cần tuân mẫu thân dạy bảo."

Tiến vào cửa cung, xuống xe ngựa. Trương Thị dẫn Quách Tổ Nghi đến Ngự Hoa viên, rất xa, nhìn thấy phía trước có nữ quyến phủ Hộ Quốc Công, Trương Thị liền hỏi Quách Tổ Nghi bên cạnh: "Là người nào?"

Ở trên xe ngựa, chỉ có Quách Tổ Nghi thấy Tiêu Ngọc Chi ngồi bên trong khi này.

Quách Tổ Nghi lộ vẻ khó xử, vẫn cảm thấy thời gian hôm nay thì loại chuyện nhỏ nhặt này chớ có so đo. Đến khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của mẫu thân, Quách Tổ Nghi mới chậm rãi nhấc ngón tay chỉ về phía mẫu tử Liễu thị và Tiêu Ngọc Chi. Trương Thị xem xét, nhất thời sai bước đi qua.

Nữ quyền đến đây dự tiệc đều có thân phận cao quý, ăn mặc một bộ hoa phục, bước chân chậm chạp vừa vặn, Trương Thị bước đi như bay, đương nhiên rất đáng chú ý rồi.

Đợi lúc đám người chú ý tới Trương Thị chạy tới trước mặt Liễu thị và Tiêu Ngọc Chi.

Liễu thị thấp giọng căn dặn Tiêu Ngọc Chi chờ đợi sự việc diễn ra, chớ xung đột với Tiêu Ngự. Tiêu Ngọc Chi nghe đến chỗ tai muốn lên kén rồi, đành phải gạt đầu qua loa, không biết làm gì, bỗng nhiên có người ngăn cản đường đi của bọn họ.

Tiêu Ngọc Chi ngẩng đầu.

Thấy phụ nhân trước mặt, bộ dáng ước chừng năm mươi, xuyên qua bộ y phục ngũ thọ phụng thọ màu xanh nhạt và đế giày thêu trang hoa, chỉ là làn da thô ráp vàng như nến, khác biệt với những phụ nhân được bảo dưỡng tỉ mỉ, cặp mắt xéch rất hung hãn.

Tiêu Ngọc Chi nhíu mày. Liễu thị lại sững sờ, hỏi: "Ngài là..."

Tiểu thái giám dẫn đường tranh thủ tới, hành lễ với Liễu thị, lại sột ruột nói với Trương Thị: "Quách lão phu nhân, người xem, chúng ta nên đi xem trò vui trước không?"

Liễu thị nghe xong đây là Quách lão phu nhân, liền nghĩ đến màn trước cửa cung, xe ngựa phát sinh va chạm với họ là Quách gia. Nhìn Quách lão phu nhân trước mặt, Liễu thị tự biết là một người không dễ chọc, lại kiêng kỵ thân phận Quách Thượng Thư.

Liền khẽ cười nói: "Thì ra là Quách lão phu nhân. Vừa rồi muốn xuống xe nói chuyện cùng người, nhưng chặn trước cửa cung lại không thỏa đáng lắm, đang định vào đây tìm người bắt chuyện đây."

Trương Thị lại cảm thấy bộ dáng Liễu thị dối trá, nếu thật như thế, vừa rồi cũng sẽ không lái xe đi. Bà ta nói: "Nếu ta không đến, vị phu nhân này sợ là cứ như vậy cho qua việc này?"

Trương Thị châm chọc cười, trên dưới đánh giá Liễu thị, lại nhìn Tiêu Ngọc Chi ở một bên đeo vàng bạc, chu hoàn thúy quán, không thích diễn xuất của bà ta, nói: "Lúc này ngược lại giả mù sa mưa giả thành người tốt sao? Vừa rồi phui mông một cái rồi đi rất dứt khoát. Trước một vẻ sau một bộ, sợ là dạy dỗ nữ nhi, cũng không khá hơn chút nào ha?"

Liễu thị nhất thời đổi sắc mặt.

Quách Tổ Nghi kéo ống tay Trương Thị, khuyên nhủ: "Mẫu thân..." Nhưng nàng ta khuyên, Trương Thị gạt lại ống tay áo từ tay nàng ta. Quách Tổ Nghi tròn mắt, không biết nên khuyên thế nào.

Lúc phủ Hộ Quốc Công cường thịnh, người bên ngoài, thấy hạ nhân Tiêu gia, còn không dám thất lễ. Ngoại trừ ngày thường Tiêu Ngọc Chi đưng mặt Tiêu Ngự, khi nào thì bị người khi dễ thế? Lại thấy bà tử này không biết nói đạo lý, không những vô lý với mẫu thân nàng ta, lại còn nói đến nàng ta, càng thêm nổi trận lôi đình.

Nàng ta nói: "Bà tử này, mẫu thân của ta đang nói chuyện để nghe với người, người biết khách sáo một chút không!"

Trương Thị liếc nàng ta một cái, thân nhiên nói: "Trường bối nói chuyện, sao nha đầu như người lại xen vào?" Xem ra Trương Thị thấy tiểu bối đại gia xen vào chuyện trường bối, là không có giáo dưỡng. Bà ta vốn căm ghét quý tộc tiền triều cùng cực, tính tình lúc này cũng bùng nổ hơn.

Bà ta đứng thẳng người, nói với mẫu tử Liễu thị: "Việc hôm nay, các người cố gắng nói lời xin lỗi để nghe nhất với ta, nếu không lão bà tử ta tuyệt đối không bỏ qua."

Sao có thể không nói đạo lý như thế? Chẳng phải một chút chuyện nhỏ sao? Thái độ của mẫu thân nàng ta vừa rồi đã rất tốt rồi. Tiêu Ngọc Chi cảm thấy Quách lão phu nhân này quả thực khinh người quá đáng, nói: "Lúc trước xe ngựa của chúng ta đang chạy êm đẹp, sau đó các người chạy lên, muốn nói xin lỗi, cũng là các người xin lỗi!"

Trương Thị liền nói: "Người nha đầu này, nhìn tuổi không nhỏ, lại không biết tôn trọng trưởng bối chút nào? Người có biết con ta là ai không?"

Không phải là Thượng Thư sao? Nàng ta còn là tỷ tỷ thê tử Hoàng Thượng đấy! Tiêu Ngọc Chi tức giận nhìn lão bà tử, nói: "Cho dù người là mẫu thân Hoàng Thượng, cũng không thể không nói đạo lý như thế. Nếu bỏ qua việc này, chúng ta không so đo, hiện tại... Nếu người không nhận tội với mẫu thân ta, việc này chúng ta liền đến trước mặt Hoàng Thượng đi, xem đến lúc đó ai có lý."

Nha đầu không có giáo dưỡng như thế, Trương Thị đưa tay muốn đánh người.

Tiêu Ngọc Chi mặc dù ngang ngược, cũng không muốn cãi nhau với một bà tử nông thôn, cứ tưởng rằng, ngoài miệng nói một chút còn chưa tính, không nghĩ đến thế mà bà tử lại động thủ.

Ai cũng không nghĩ tới.

Chờ lúc Tiêu Ngọc Chi kịp phản ứng, đã chậm, dù nàng ta tránh, thì bàn tay Trương thị vẫn rơi trên mặt nàng ta. Tiêu Ngọc Chi sững sờ nửa ngày, cuối cùng mới ngo ngắc kịp phản ứng.

Nàng ta lập tức bùng nổ: "Người lão thái bà này, nếu hôm nay ta không làm cho người đẹp mặt, ta sẽ không tên Tiêu Ngọc Chi!"

...

Tiêu Ngự đổi xong một thân cung trang rườm rà.

Cung trang này cắt may tinh xảo, nổi bật lên dáng người linh lung của nàng, vòng eo tinh tế. Cho dù búi tóc kiểu phụ nhân, đội mũ phượng Hoàng Hậu, giữa lông mày hơi có vẻ ngây thơ. Tô mày xong, Tiêu Ngự định đi Ngự Hoa viên gặp các nữ quyến.

Đã có cung tỷ hoảng loạn chạy vào, nói đã xảy ra chuyện.

Liễu thị tam thẩm nàng và Tiêu Ngọc Chi, ở Ngự Hoa viên, cùng mẫu thân Trương Thị Quách An Thái Quách đại nhân xung đột, Tiêu Ngọc Chi còn bị đánh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Núi non (2)

Edit: Đào Sindy

Lúc Tiêu Ngự chạy đến, liền thấy Tiêu Ngọc Chi được Liễu thị ôm trong ngực, vết đỏ do bị đánh trên gương mặt tuyết trắng hết sức rõ ràng.

Ngược lại Tiêu Ngọc Chi không khóc, tức giận đến la lên: "Khi này mẫu thân ngăn ta lại làm gì? Lão thái bà kia ngang ngược như thế, ta không thể để bà ta đánh không công, ta phải đánh lại mới được." Tình tình xưa nay của nàng ta thế nào, chút uất ức cũng nuốt không trôi, huống chi hôm nay bị nhục nhã lớn như thế.

Nữ quyến Tiêu gia đang muốn hành lễ, Tiêu Ngự đã vội ngăn lại, nhìn thấy bộ dáng Tiêu Ngọc Chi, nhân tiện nói: "Đến tốt cùng tại sao lại đánh nhau? Các người mau nói rõ chuyện này cho ta nghe."

Lúc Tiêu Ngự đi vào, thì thấy mẹ con Trương thị bên ngoài, Trương thị kia cũng tức giận vô cùng, Quách Tổ Nghi đang an ủi bà ta.

Liễu thị nói chân tướng việc này cho Tiêu Ngự, việc này đích thật là Quách lão phu nhân quá mức ương ngạnh.

Mà La thị ở một bên, bởi vì đi phía trước, vừa mới bắt đầu còn không biết, sau đó nghe được động tĩnh mới đi tới. La thị thấy Tiêu Ngự trước mặt cung trang mũ phượng, rất vừa vặn, biết được vị Quách lão phu nhân này là mẫu thân Quách Thượng Thư, nếu thật muốn so đo, sợ là phải đắc tội Quách Thượng Thư... Như thế, còn là một chuyện khó giải quyết.

Dù sao Quách An Thái là một trọng thần trong triều.

La thị nhủ mảy, nói một câu: "Việc này quả thật là Ngủ nha đầu bị uất ức."

Ăn đòn không nói, hôm nay ở đây đều là nữ quyến, bảo đảm thời gian không đến nửa ngày, chuyện này sẽ truyền khắp Tấn Thành. Tuy nói Quách lão phu nhân vô lý trước, nhưng một cô nương chưa xuất giá, kiêu căng như thế, e là thanh danh bị hao tổn. Vô luận cuối cùng công đạo có lấy lại được hay không, đều là Tiêu Ngọc Chi thua thiệt.

Tiêu Ngọc Chi thấy Tiêu Ngự không nói chuyện, liền hiểu thường ngày nàng ta và nàng bất hòa, tất nhiên hôm nay sẽ không thể đắc tội Quách lão phu nhân mà bảo vệ mình.

Tiêu Ngự nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi tức giận nhìn mình, cặp mắt trừng lên như ếch xanh, cũng không nói gì với nàng ta, chỉ nói một câu: "Chuyện ta đã hiểu, chúng ta đi ra ngoài trước đi."

...

Tiêu Ngự dẫn nữ quyến Tiêu gia ra ngoài, Quách lão phu nhân Trương Thị và Quách Tổ Nghi đứng bên ngoài, nhìn thấy Tiêu Ngự đi ra, cùng nhau hành lễ.

Không biết có phải là do nguyên nhân đã tiếp xúc với bà ta và Quách Tổ Nghi, hôm nay nhìn thấy Trương thị, cũng cảm thấy người này không dễ sống chung. Tiêu Ngự đi tới, nói: "Vừa rồi Quách lão phu nhân và tỷ tỷ bản cung xảy ra chuyện kia, bản cung đã biết được. Nhưng vẫn muốn nghe bên Quách lão phu nhân."

Lúc trước Trương Thị và Tiêu Ngự từng gặp mặt một lần, lúc ấy Tiêu Ngự không nhìn thấy bà ta. Giờ phút này Trương Thị nhìn lên Hoàng Hậu trước

mặt dung mạo kiều diễm, tuổi còn nhỏ hơn nữ nhi bà ta, khí thế cũng rất đủ. Trương Thị vốn không e ngại những thứ này, bây giờ lại có một nữ tử đặc thế, trước mặt Hoàng Hậu, sống lưng cũng ưỡn đến mức thẳng tắp.

Hoàng Hậu này cũng vì Hoàng Thượng muốn dùng thủ đoạn lưng lạc lòng dân mà thôi, con của bà ta lại cùng y vào sinh ra tử nhiều năm, xem như tay chân, cái gì nhẹ cái gì nặng, đã rất rõ ràng.

Tiêu Ngự hỏi: "Là xe ngựa Tiêu gia đi ở phía trước, xe ngựa Quách lão phu nhân đi ở phía sau, lúc lên xảy ra va chạm, là thật?"

Đã đến cửa cung, xe ngựa sẽ chậm lại, mà xe ngựa Quách phủ lại vội vã đi lên.

Trương thị gật đầu: "Đúng là như thế."

Tiêu Ngự lại hỏi: "Sau đó Quách lão phu nhân lại đi tìm Tiêu Tam phu nhân, dùng giọng điệu cay nghiệt, khiến Tiêu Ngũ cô nương mở miệng thay mẫu thân, Quách lão phu nhân lại vì thế đánh nàng..." Dùng một chút, nhìn con mắt Trương Thị: "Cái này, là thật?"

Trương Thị sững sờ, nhìn tiểu cô nương trước mặt này, ánh mắt nhìn chằm chằm mình, tuổi quá trẻ, ánh mắt ngược lại có chút dọa người.

Chỉ trong chớp mắt, Trương Thị hồi thần lại, bà ta gật đầu: "Là thật thì thế nào? Kính trọng trưởng bối vốn là chuyện đúng, tính tình nha đầu kia kiêu căng, nói năng lỗ mãng, chẳng lẽ không cần dạy bảo?"

Tiêu Ngự nói: "Cho dù là dạy bảo, trong nhà nàng còn có trưởng bối song thân, cũng không tới phiên Quách lão phu nhân người ngoài để ý tới dạy. Tôn trọng trưởng bối là chuyện nên làm, thế nhưng phải xem là trưởng bối như thế nào... Ý thế hiếp người, bất chấp vương pháp, trưởng bối ngang ngược vô lý như thế, Quách lão phu nhân cảm thấy nên kính trọng sao?" Thấy con mắt Trương Thị tròn to nhìn mình, Tiêu Ngự tiếp tục nói: "Làm phiền Quách lão phu nhân, nhận tội với Tiêu Tam phu nhân và Tiêu Ngũ cô nương."

Nói bà ta ngang ngược, còn muốn bà ta... Nhận tội?

Trương Thị quả quyết không nghĩ tới, một tiểu nha đầu trẻ tuổi, lại dám nói chuyện với chính mình như thế. Bởi vì nàng là Hoàng Hậu, Trương Thị không tốt đối nàng như thế, đứng tại chỗ, không nói câu nào.

Tiêu Ngự lại từng bước ép sát. Phủ Hộ Quốc Công bọn họ bây giờ xác thực không bằng lúc trước, nhưng dù sao đi nữa, phụ thân nàng cũng vì tân triều tiến binh bình định Tây Bắc, nàng vì Tiêu gia và hoàng gia, vào cung thị quân. Mặc dù nàng không dám trước mặt Đế Vương ý sủng sinh kiêu, lại không thể để người nhà mình nén giận.

Tiêu Ngự nghiêm nghị nói: "Bản cung ra lệnh cho người nhận tội với các nàng."

Trương Thị ngẩn người. Mà Quách Tổ Nghi ở một bên, nhìn thấy Tiêu Ngự nổi giận, bước lên phía trước nói: "Hoàng Hậu nương nương, không bằng.. Không bằng để Tổ Nghi thay mẫu thân nhận tội với Tiêu Tam phu nhân và Tiêu Ngũ cô nương được không?"

Trương Thị vội vàng nắm tay Quách Tổ Nghi: "Tổ Nghi." Cũng không cho thể để Quách Tổ Nghi thay bà ta xin lỗi.

"Mẫu thân..." Quách Tổ Nghi nhìn về phía Trương Thị, rất muốn khóc rồi.

Trương Thị nhìn nữ quyến Tiêu gia trước mặt, tất nhiên sẽ hiểu, Hoàng Hậu này là nữ nhi Tiêu gia, tất nhiên là cùng một giuộc với họ. Bà ta nói: "Ta muốn đi tìm Hoàng Thượng, vì lão bà tử ta chủ trì công đạo."

Đương nhiên Tiêu Ngự biết, Tiết Chiến xem Quách An Thái là tay chân, mẫu thân Quách An Thái, nhất định y sẽ kính trọng. Nếu chỉ là một chút va chạm, nàng sẽ cố gắng để cho Tiêu Ngọc Chi nén giận, cũng thuận đường để cho nàng ta ghi nhớ thật lâu. Nhưng hôm nay, Trương thị này lại trước mặt công chúng đánh Tiêu Ngọc Chi, một cái tát kia, không đơn thuần là trên mặt Tiêu Ngọc Chi, mà là đánh trên mặt phủ Hộ Quốc Công.

Nàng tuyệt đối không thể nhịn.

Trương Thị muốn gặp Tiết Chiến, rõ ràng đang tìm chỗ dựa. Đến lúc đó Tiết Chiến đến đây, cũng chưa chắc sẽ giúp người Tiêu gia, điểm này Tiêu Ngự rất rõ ràng.

Ngay vào lúc này, Tiết Chiến tới thật. Y mặc một bộ long bào màu đen, cao lớn vĩ ngạn, đi theo phía sau y, ngoại trừ Hà Triều Ân đi theo, còn có Lại bộ Thượng thư Quách An Thái.

Trương thị nhìn thấy Hoàng Thượng và nữ tử, nhất thời chạy tới, đầu tiên là hành lễ với Đế Vương, sau đó mới quay qua khóc lóc kể lể với Quách An Thái: "Con ơi, Hoàng Hậu nương nương lại để ta một lão bà tử xin lỗi một con nhóc ranh, người phải vì mẫu thân người làm chủ, tuổi ta đây đã cao..."

Quách An Thái mặc một thân quan phục màu đỏ, khuôn mặt tuấn tú nhả nhặn, nghe mẫu thân nói như vậy, lại nhìn về phía Đế Vương bên cạnh.

Vừa mới có người bẩm báo việc này, sau khi hẩn nghe, liền theo Hoàng Thượng đến đây, không ngờ càng náo càng lớn.

Tiết Chiến nghe Trương thị khóc suốt mướt, vô ý thức nhíu mày một cái, nhìn về phía Tiêu Ngự cách đó không xa, thấy phía sau nàng là một đám nữ quyến Tiêu gia, đáng người nàng đoan trang, duy trì tư thái đứng trước người của các nàng.

Hôm nay mới là sinh nhật mười lăm tuổi của nàng thôi, tiểu cô nương như thế, vẫn có thể tức giận. Nhưng Trương Thị...

Đôi mắt Tiết Chiến trầm xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Nàng để Quách lão phu nhân xin lỗi tỷ tỷ nàng sao?"

Tư thái nam nhân uy nghiêm, giống như một tòa đại sơn có thể dựa vào. Tiêu Ngự thấy lông mi y nhân nhạt, không còn chút nhu tình ngây thơ như trên giường.

Chỗ dựa là núi, lại không phải chỗ dựa của Tiêu Ngự nàng..

Mặc dù chuẩn bị kỹ càng, cũng hiểu rõ ý nghĩ Tiết Chiến, nhưng chân chính xảy ra, nam nhân này đêm qua còn ôm nàng thân cận, bây giờ lại giúp đỡ người ngoài, trong nội tâm nàng nói không có chút nào không vui, đó là gát người.

Tiêu Ngự vì chuyện của Trương thị mà tức giận, lúc này nghe giọng điệu Tiết Chiến chất vấn, tiến lên một bước, nói: "Là thần thiếp nói."

Nàng nhìn Tiết Chiến, gần từng chữ: "Thấm thía thần thiếp và đường tỷ đang êm đẹp, là Quách lão phu nhân vô lý trước còn đánh tỷ tỷ thần thiếp, thần thiếp thấy Quách lão phu nhân là chi mẫu trung thần, chi yêu cầu bà ấy ở đây xin lỗi là xong."

Tiêu Ngọc Chi bùm mặt đứng sau lưng Tiêu Ngự, nhìn thấy Tiêu Ngự nói chuyện như thế với Đế Vương, cũng có chút kinh ngạc.

Đế Vương này trẻ tuổi, thể nhưng hung hãn rất dọa người, chính mắt nàng ta cũng không dám nhìn thẳng y, Tiêu Ngự nói như vậy... Không muốn sống nữa sao? Và lại, quan hệ giữa nàng ta và nàng không tốt lắm, làm sao hiện tại... Bảo vệ nàng ta như thế?

Đế Hậu đối thoại, tất cả mọi người trong điện không dám lên tiếng.

Hồi lâu, mới nghe được giọng Đế Vương. Y từ tốn nói: "Như thế, vậy liền theo lời nói của Hoàng Hậu, xin lỗi ngay trước mặt trẫm đi."

Rõ ràng Trương thị sững sờ, không nghĩ tới Hoàng Thượng nói như vậy, bà ta vội vàng nhìn về phía nhi tử mình. Quách An Thái không ngoài ý muốn, việc này vốn là mẫu thân hấn không phải, dẫn Trương Thị tới trước mặt Liễu thị và Tiêu Ngọc Chi, nói: "Chuyện hôm nay, là mẫu thân của ta có lỗi, An Thái cũng áy náy với Tiêu Tam phu nhân, Tiêu Ngũ cô nương..." Sau đó nhìn thoáng qua mẫu thân bên người.

Thấy ánh mắt của nhi tử, kiều ngạo của Trương Thị lập tức tiêu mất, bà ta dừng một chút, mới mở miệng nói: "Tiêu Tam phu nhân, Ngũ cô nương, phải... Là lão bà tử ta không đúng."

Tiêu Ngọc Chi khẽ hừ một tiếng, bưng khuôn mặt bị đánh sưng đỏ, người đến kẻ đi, không nhìn được liếc mắt.

...

Nháo kịch kết thúc, Tiết Chiến lạnh nhạt, ánh mắt rơi vào trên thân Tiêu Ngự. Sắc mặt y không dễ nhìn, nói một câu với Tiêu Ngự: "Theo trẫm vào." Sải bước đi vào bên trong.

Tiêu Ngự ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Tiết Chiến, cũng đi vào theo.

Nơi đây là Hiệt Phương điện chuyên cung cấp nơi nghỉ ngơi cho nữ quyền dự tiệc, bên trong phòng trọ bố trí, đồ dùng làm bằng gỗ tử đàn, la trường vài xanh, bốn chậu hoa lã và bốn tấm bình phong ở các cửa... Tiết Chiến chưa ngồi xuống, dáng người cao lớn đứng trước cửa sổ, bên ngoài là một mảnh trúc tía, dưới đáy còn nuôi một vạc thủy tiên, nhưng chưa tới thời kỳ nở hoa. Y quay đầu, nhìn Tiêu Ngự, có chút khó hiểu nói: "Chỉ là một việc nhỏ, sao làm to chuyện như vậy?"

Theo Tiết Chiến thấy, mâu thuẫn giữa nữ nhân rất kỳ lạ, rõ ràng không có chuyện gì, dăm ba câu liền có thể ra tay đánh nhau, quả nhiên phiền phức.

Tiêu Ngự lại nói: "Đó cũng không phải việc nhỏ, việc này liên quan đến người nhà thần thiếp, liên quan đến mặt mũi Tiêu gia. Với Hoàng Thượng mà nói, đó chính xác là chuyện không đáng nhắc đến, nhưng với thần thiếp mà nói, việc này chính là một chuyện đại sự."

Tiết Chiến sững sờ, thường thấy nàng sụp mi thuận mắt, thuận theo yên tĩnh, ngược lại khó thấy nàng tức giận như thế. Cặp mắt đỏ rực, như sắp khóc. Thế nhưng y... Không nói nàng gì mà.

Y nhủ mảy: "Nữ nhân các nàng, chỉ thích tính toán chi li."

"Thần thiếp là dạng hẹp hòi như vậy." Tiêu Ngự lập tức nói.

Tại sao lại... như pháo nổ. Tiết Chiến dừng lại, nhìn bộ dáng tức giận của nàng, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, sau đó mới dần dần che dấu ý cười, chậm rãi nói: "Vừa rồi có phải nàng nghĩ, trẫm sẽ giúp không nàng không?"

Tiêu Ngự cũng không phủ nhận, nhìn mặt mày của y, an tĩnh một lát, há to miệng nhỏ giọng nói: "Thần thiếp biết Hoàng Thượng và Quách đại nhân giao tình thâm sâu..." Còn từng ở nhà người ta, Quách Tổ Nghi còn từng giặt y phục và nấu cơm cho y.

Nàng tiếp tục nhỏ giọng nói một câu: "Dù sao cũng là mẫu thân Quách đại nhân." Mà Tiêu gia bọn họ đáng là gì?

"... Nhưng nàng là nữ nhân của trẫm, là thê tử của trẫm."

Bỗng nhiên Tiết Chiến nói câu này.

Tiêu Ngự giương mắt nhìn y, thấy y đi tới, phía sau y là ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, như khắc họa ngũ quan nghiêm nghị của y. Giày mực dừng lại, y đã đứng ở trước mặt nàng. Khuôn mặt tuần lãng, hào quang vạn trượng, cao lớn như núi cao, nhìn thật giống như... Núi non của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Phân trâu

Khi Tiết Chiến rời đi, Tiêu Ngự vẫn còn có chút nghi hoặc. Nữ quyến Tiêu gia bọn họ và Quách lão phu nhân Trương Thị phát sinh mâu thuẫn, y sẽ thật sự đứng ở bên phía nàng ư? Tiêu Ngự cau mày, nhìn từ trúc (trúc tím) ở bên ngoài.

Đứng trong chốc lát, mới đi ra ngoài.

Nữ quyến Tiêu gia đều đi Hí Lâu Ngự Hoa viên xem kịch, chỉ có La thị vẫn còn ở đó. Tiêu Ngự đi qua, La thị mới ân cần hỏi nàng: "Này, Hoàng Thượng có nói gì với con không?"

Tiêu Ngự lắc đầu: "Mẫu thân yên tâm, hôm nay vốn là Trương thị kia đuối lý, khinh người quá đáng." Nếu là người bên ngoài, đâu chỉ có chuyện nhận lỗi đơn giản như vậy? Chỉ là Quách lão phu nhân Trương Thị kia là mẫu thân Quách An Thái, phải cố kỵ ba phần đấy.

La thị cũng gật đầu.

Bà lẳng lẳng nhìn gương mặt của Tiêu Ngự, nhớ tới khí chất Đế Vương bức người vừa rồi, luôn cảm thấy Tiêu Ngự ở trong cung có chút gian nan. La thị lại chậm rãi nói: "Niên Niên, con còn trẻ, không hiểu cuộc sống phu thê. Hoàng Thượng cưới con cho dù là bởi vì Tiêu gia, nhưng vừa rồi nhìn, mẫu thân cảm thấy, chưa hẳn hẳn không có tình nghĩa phu thê với con."

Tính toán trong lòng Tiêu Hoài như thế nào, La thị rõ ràng, mà Tiêu Ngự đối xử với vị tân đế kia như thế, bà cũng hiểu được, bằng không vừa rồi cũng sẽ không nói chuyện với Hoàng Thượng như thế.

Tiêu Ngự nhắm nháy mắt, thấp giọng hỏi: "Mẫu thân?"

La thị nói: "Mẫu thân biết được vào cung là ủy khuất cho con, chỉ là đã ở trong thâm cung, luôn phải nghe lời Đế Vương, mới có thể an ổn sống. Mẫu thân chỉ là một nữ lưu, cho nên phụ thân con muốn làm cái gì, mẫu thân đều sẽ ủng hộ ông ấy, chỉ là... Đối với con mà nói, ở trong cung từng bước chật vật. Hôm nay Trương thị kia khinh người trước, Tiêu gia chúng ta chỉ muốn lấy lại công đạo mà thôi, nhưng lúc này con chỉ lo bảo vệ mặt mũi của Tiêu gia mà đứng ra, lại đẩy Hoàng Thượng qua chỗ Quách gia bên kia. Mặc dù cuối cùng Hoàng Thượng dựa theo ý của con để bắt Trương Thị nhận sai, nhưng trong lòng Hoàng Thượng, sợ là có chút bất mãn với hành động của con."

Dừng một chút, La thị tiếp tục nói: "Niên Niên, con có biết lời này của mẫu thân là có ý gì không?"

Tiêu Ngự nhìn gương mặt dịu dàng xinh đẹp của La thị, tất nhiên hiểu được. Nàng gật đầu, nói: "Mẫu thân nói đúng lắm, nữ nhi biết nên làm như thế nào rồi."

Có lẽ nam nhân đều hi vọng nữ nhân của mình phụ thuộc vào hắn. Đế Vương cũng như thế.

...

Trương thị sống hơn nửa đời người, chỉ có chuyện bản thân mình bắt nạt người khác, còn chưa từng gặp chuyện như vậy. Tiểu nha đầu kia không tôn kính trưởng bối trước, còn muốn lão bà tử này ở trước mặt nhiều người như vậy nhận lỗi với nàng. Gương mặt Trương thị âm u.

Quách Tổ Nghi bên cạnh muốn đỡ bà ta, bà ta đột nhiên vung tay đẩy nàng ta ra, lớn tiếng nói với nàng ta: "Ta cũng không phải già đến đi không được đâu, không cần con đỡ."

Quách Tổ Nghi nắm chặt hai tay, nàng ta biết mẫu thân tức giận, nên nói: "Chỉ nhận lỗi thôi không phải sao, chuyện hôm nay, xem như may mắn rồi."

Đó là đường tử của Hoàng hậu nương nương, cũng không phải thôn phụ nông thôn bình thường, làm gì có chuyện sức của ai mạnh, giọng của ai lớn thì có thể chiếm thế thượng phong?

Theo Trương thị, nếu là ngày thường, Hoàng Thượng kia nhớ tình cảm ngày xưa, tất nhiên sẽ vì bà ta làm chủ. Mà bây giờ, Hoàng Thượng cưới nữ tử Tiêu gia kia, mà nữ tử Tiêu gia kia còn nhỏ tuổi nhưng đáng về quyến rũ, nào có nửa phần đoan trang dịu dàng của nàng dâu? Tiểu nha đầu của đại gia đình hùng hổ dọa người như thế, chưa học được gì nhưng chuyện ý thể hiếp người lại học rất tốt.

Trong lòng Trương thị không phục.

Bà ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua Quách An Thái không nói gì nãy giờ, nói: "An Thái, xưa nay Hoàng Thượng luôn coi con là huynh đệ, chuyện hôm nay, con nhất định phải vì mẫu thân lấy lại công đạo."

Quách An Thái bước đi thong thả, trên mặt không biểu hiện gì, tuy một đường không nói gì, nhưng trong lòng lại rất bất đắc dĩ với vị mẫu thân này.

Lúc này, chuyện đó cũng không còn đơn giản như thế nữa...

Quách An Thái dừng chân, nói: "Mẫu thân, Tổ Nghi nói không sai, chuyện hôm nay, xem như Hoàng hậu nương nương đã khách khí với Quách gia chúng ta rồi. Lần sau ngài thấy người của phủ Hộ Quốc Công, nhất định phải ngôn từ hòa nhã một chút, đừng có lại nổi lên xung đột."

Trương thị không cho là đúng.

Thời kỳ phủ Hộ Quốc Công cường thịnh đã qua, đợi ngày sau đế vị của Hoàng Thượng vững chắc, tất nhiên sẽ qua cầu rút ván, Tiêu hoàng hậu kia thì có là gì? Chỉ là Hoàng Thượng nhớ đến tình cảm tha cho à một mạng, nếu không à có thể sống sót ư? Nhưng Quách gia bọn họ lại không giống như vậy, Quách gia bọn họ có công phò vua, sẽ càng ngày càng tốt.

Chỉ là... Hai đứa con đều như vậy, nửa điểm cũng không như chính mình.

Trương thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đợi nhìn thấy Đế Vương tư thế oai hùng cách đó không xa, mới cong môi cười một tiếng, vội vã đi tới.

Lâm Thụy đình nằm ở phía Tây Bắc Ngự Hoa viên, các loại đá cuội xếp thành mặt đường, bên cạnh dùng hoa Đỗ Quyên ngày xuân, Sơn Trà thanh nhã tô điểm, đỏ đến như lửa, trắng như tuyết. Tiết Chiến có chút phiền muộn, muốn ở trong đình tĩnh tâm một lát, liền nghe được Hà Triều Ân bên cạnh bẩm báo: "Hoàng Thượng, là Quách lão phu nhân."

Tiết Chiến nhìn qua, quả thật thấy Trương thị kia đi về phía bên này, đi theo đằng sau chính là Quách An Thái và Quách Tổ Nghi. Gương mặt tuấn tú của Tiết Chiến dừng dừng, hơi nhú nhú lông mày rậm, đợi Trương thị kia đi đến trước mặt mình, sau khi hành lễ, Tiết Chiến mới trầm thấp lên tiếng.

Trương thị ngẩng đầu nhìn Đế Vương trước mặt, giọng điệu kia hoàn toàn là nuốt không trôi.

Quách An Thái muốn ngăn cản, còn Trương thị vẫn cứ mở miệng.

Bà ta ủy khuất nói: "Lúc này đã để Hoàng Thượng khó xử, là lão bà tử này không phải. Dân phụ biết được phu nhân tiểu thư của phủ Quốc Công kia có phận tôn quý, nếu lúc ấy Hoàng Thượng bênh vực dân phụ, tất nhiên sẽ làm Hoàng hậu nương nương bất mãn. Chuyện hôm nay, dân phụ cũng không có ý định lại so đo..."

Trương thị nói xong, liền nhìn thấy giày gấm của Đế Vương trước mặt nhẹ nhàng dẫm nát cánh hoa màu hồng rơi phía trước mặt, ngừng bước chân.

Trương thị nhìn y.

Thấy y nhú nhú lông mày, mở miệng lầm bầm nói: "Không so đo?"

Dù sao Trương thị cũng chỉ là một phụ nhân, nhất thời bị phong thái của Đế Vương trước mặt làm cho giật mình, bà ta kịp phản ứng, mới hoảng hốt nhẹ gạt đầu: "Việc này..."

Tiết Chiến từ trên cao nhìn xuống nhìn Trương thị trước mặt.

Đôi mắt nghiêm nghị, mở miệng nói: "Giống như hoàng hậu nói, chuyện hôm nay, là ngươi vô lý trước đây, được một tác lại muốn tiến một thước. Ngươi làm sai nhận lỗi là thương kinh địa nghĩa (chuyện bình thường). Ngươi nên hiểu rõ, hoàng hậu chỉ bắt ngươi nhận lỗi, là nhìn mặt mũi của Quách đại nhân, hơn nữa là nhìn mặt mũi của trẫm, là nàng không muốn để trẫm khó xử. Nếu như vừa rồi hoàng hậu không nói, việc này trẫm muốn tự mình xử lý, và sẽ không chỉ là nhận lỗi đơn giản như thế thôi đâu..." Y nhú mày, "Hôm nay là sinh nhật của hoàng hậu, một cái tát kia của ngươi, không chỉ đơn thuần là đánh lên mặt nhà mẹ đẻ hoàng hậu, mà còn là đánh lên mặt trẫm đấy."

"... Trương thị, hôm nay là hoàng hậu nhân từ rộng lượng, tha cho ngươi, ngươi đừng có không biết tốt xấu."

Quách An Thái và Quách Tổ Nghi đã sớm quỳ xuống cầu tình thay cho Trương thị.

Mà Trương thị, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, hai chân run run, hai chân bà ta mềm nhũn quỳ trên mặt đất. Ánh mắt sững sờ, nhìn quân vương cao cao tại thượng bề ngạo thiên hạ ở trước mắt, sau đó cúi đầu, lẳng lặng nhìn giày gấm của Đế Vương trước mặt.

Rốt cuộc đã hiểu, y đã không còn là nam tử nông thôn bình thường như lúc trước kia nữa...

...

Sau khi đỡ Trương thị đi, Quách Tổ Nghi cảm thấy tâm thần bất định, lại tiếp tục trở về tìm Đế Vương. Tiết Chiến vẫn còn ở trong lương đình kia, ngày xuân hoà thuận vui vẻ, y đứng ở chỗ kia, khí khái dương cương của nam tử kia dễ dàng đè bẹp xuân quang của cả vườn này.

Quách Tổ Nghi chậm rãi hành lễ.

Thấy sắc mặt Đế Vương không vui, hiểu được chuyện của mẫu thân đã nhắm trúng chỗ không vui trong lòng y, liền thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, tính tình gia mẫu thô tục, hôm nay bà chộc Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương không vui, mặc dù đã chịu tội, nhưng Tổ Nghi cảm thấy vẫn còn có chút áy náy, muốn biểu thị áy náy với Hoàng thượng. Hôm nay là sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, ngày đại hi như thế, Hoàng Thượng đừng bởi vì gia mẫu mà ảnh hưởng tới tâm tình... Hoàng hậu nương nương nhân từ thiện lương, trong lòng Tổ Nghi hiểu rõ, lần sau gặp nhau, Tổ Nghi chắc chắn sẽ nhận lỗi với nương nương."

Quách Tổ Nghi mặc áo dài màu xanh nhạt kết hợp với váy thêu Trúc Mai, vóc người cao gầy tinh tế, gió nhẹ thổi qua, mép váy nhẹ nhàng lay động, lộ ra một đôi gầy thêu mộc mạc sạch sẽ.

Nàng ta đứng ở một bên, đoan trang dịu dàng, phong thái hoàn toàn khác biệt với mẫu thân Trương thị của nàng ta.

Nói trong chốc lát, nàng ta thận trọng ngẩng đầu lên, nhìn nam tử anh vĩ cao lớn trước mặt, nhỏ giọng nói: "Mong rằng Hoàng Thượng... Đừng tức giận."

"Nương nương, chúng ta..." Xuân Minh bưng nước trà điểm tâm trong tay, thấy Tiêu Ngự phía trước dừng bước chân, nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Ngự lặng lẽ đứng thẳng, nhìn qua Lâm Thụy đình từ xa.

Lúc trước thấy Quách Tổ Nghi kia, cảm thấy nàng ta dung mạo thanh tú, cử chỉ quá mức dịu dàng ngoan ngoãn, hết lần này tới lần khác lại giấu không được một số tâm tư nhỏ, tuy nàng không thích, nhưng nàng đã lấy Tiết Chiến, nên cũng chỉ có thể cố gắng tiếp nhận. Nàng cố gắng sắp xếp, lại hiểu sai ý của y, nhưng bây giờ... Thật ra nhìn lại, dung mạo của Quách Tổ Nghi cũng không kém, lại hiền lành biết chăm sóc, cần cù tiết kiệm biết công việc quán gia. Thôn hoa xứng với phân trâu (dù là hoa khôi ở nông thôn cũng chỉ xứng với phân trâu), cùng với hán tử hương đã lại cực kỳ phù hợp.

Nàng chủ động cho y, y không cần, không cho, y lại len lén muốn.

Tiêu Ngự nhìn Quách Tổ Nghi kia, nghĩ đến nếu ngày sau Tiết Chiến tuyển phi, nên ưu tiên xuất thân thôn dã, thân thể rắn chắc chút, sinh con cũng dễ dàng, tránh khỏi cả ngày y ở bên tai la hét muốn nhi tử. Đến lúc đó những nữ tử xuất thân hương dã kia, ba năm ôm hai, một hơi sinh cho y mười đứa tám đứa, vui chết y luôn!

Xuân Minh lại thận trọng hỏi lần nữa: "Nương nương? Chúng ta... Còn đi qua không?"

Tiêu Ngự nói: "Không cần." Nàng nhìn bánh ngọt tinh xảo và nước trà Xuân Minh bưng, nói: "Dù sao y cũng không nếm được vị gì, cố gắng còn không bằng làm một đĩa bánh bao thịt dê tới."

Xuân Minh như lọt vào trong sương mù, nhìn Tiêu Ngự, sau đó nói: "Cái kia... Điểm tâm này..."

"Đưa cho chó ăn." Tiêu Ngự không chút nghĩ ngợi nói.

Hả? Xuân Minh mở to hai mắt, ngăn người, mới nói: "Hả... Nô tỳ tuân mệnh."

Chỉ là... Trong cung này không có chó. Xuân Minh bưng khay không biết làm thế nào, rất là khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Mỹ vị

Quách An Thái động viên được mẫu thân Trương Thị sau đó mới quay đầu lại Trúc Thụy Đình.

Thấy người đứng bên cạnh đế vương, một bóng dáng nữ tử đoan trang đang đứng đó. Người đó là muội muội của hắn.

Đôi mắt của Quách An Thái có chút tối lại, vội vàng bước qua nhanh để hành lễ với đế vương, rồi nói với Quách Tổ Nghi: "Muội hãy đi chăm sóc mẫu thân đi, huynh có chuyện muốn nói với Hoàng thượng."

Quách Tổ Nghi thi lễ rồi liền lui xuống. Lúc này, Quách An Thái mới vén cái áo lên rồi quỳ xuống, cung kính nói với đế vương: "Thần chưa quản tốt lão mẫu trong nhà, cũng may là hoàng thượng và hoàng hậu nương nương không có tính toán, là thần tội đáng muôn chết."

Xưa nay Quách An Thái luôn nghiêm chỉnh đoan chính đặt vị trí của mình, quân ra quân, thần ra thần. Trong lòng hắn còn đang chất chứa cái ước nguyện đền ơn nước (tận lực tận trung với nước), ngày xưa hắn rất thất vọng về tiền triều, bây giờ ủng hộ minh quân tất nhiên. Lúc trước hắn theo hoàng thượng vào sinh ra tử, ở trong nhà hắn chính là đại trượng phu. Bây giờ tân triều vừa mới lập, điều kiêng kỵ nhất đó là quá huênh hoang khoe mẽ, mà mẫu thân hắn vẫn không sửa được bộ dáng hương dã (nông thôn) kia.

Tiết Chiến cũng đã quen biết Quách An Thái đã lâu, tự biết hắn là người như thế nào, hôm nay nếu là người ngoài thì tất nhiên việc này cũng không đơn giản giải quyết như vậy. Nói thẳng ra là hắn muốn cho Quách gia một chút mặt mũi.

Hắn nhìn Quách An Thái rồi nói: "Thôi, hôm nay là do hoàng hậu rộng lượng, nhưng mà... Nếu còn có lần nữa, trẫm quyết sẽ không khoan dung như vậy đâu."

Tuy Quách An Thái lập được nhiều chiến công, nhưng cũng không bằng bộ mặt hoàng gia, huống hồ hắn lại tự bao che cho hoàng hậu kia.

Lúc này Quách An Thái mới cảm ơn.

Sau khi tiếp đãi hoàng thượng xong Quách An Thái mới trở về rồi lén lút tìm muội muội Quách Tố Nghi để nói chuyện.

Quách Tố Nghi cũng không phải là người ngu dốt gì, nhìn sắc mặt huynh trưởng thì liền biết có gì đó bất thường, nàng nhỏ giọng nói: "Đại ca?"

Thân hình Quách An Thái thon dài, bên trong thì lịch sự lại quyền cao chức trọng, có rất nhiều nữ tử muốn gả vào Quách gia. Hắn nhìn người muội muội trước mặt, biết da mặt muội muội mình rất mỏng, có mấy lời không tốt hắn không muốn nói thẳng ra, hắn lo lắng muội muội sa chân vào vũng bùn, nên luôn mãi suy nghĩ, không mở miệng nói không được: "Lúc trước hoàng thượng lấy hoàng hậu là có mục đích, nhưng chưa chắc cũng không có tư tâm riêng. Bây giờ để hậu hòa thuận, hoàng thượng đối xử với hoàng hậu như nào, huynh nói vậy chắc muội cũng đã hiểu. Tố Nghi, muội là muội muội của huynh, huynh có thể tìm cho muội một mối hôn nhân tốt, nhưng mà... muội tuyệt đối không thể đặt chân vào trong cung."

Quách Tố Nghi hơi xấu hổ, nàng nắm khăn lụa trong tay, giả thích: "Muội không có ý đó."

Tuổi thanh xuân của một nữ tử, lại đoan trang dịu dàng, dung mạo thanh tú, còn là muội muội của Thượng thư bộ lại, chắc sẽ có nhiều công tử quý tộc đến cầu thân.

Quách An Thái nhìn muội muội mình với một ánh mắt ôn hòa, rồi từ từ nói với nàng: "Muội là muội muội của huynh, trong lòng muội nghĩ cái gì, huynh đều biết rõ. Hoàng thượng anh tuấn hùng vĩ, tranh tranh nam nhi (cái này ta cũng không hiểu là gì nữa^^), có rất nhiều nữ tử xiêu lòng đó cũng là chuyện hợp lý. Nhưng mà, ngày xưa trong lòng hắn chỉ có kế hoạch lớn đó chính là thống trị nên vẫn chưa nghĩ đến chuyện yêu đương, bây giờ giang sơn đã định, hắn lấy nữ nhi của Tiêu gia, lòng chắc là hướng về nàng ấy, muội đừng nên có ý gì với hắn."

Đương nhiên Quách Tố Nghi biết, ngày xưa nàng tự nhận dung mạo mình không tệ, lúc nàng nhìn thấy hắn thì liền ái mộ hắn, cũng coi như ở trước mặt hắn có tự tin.

Vốn là ở trong lòng nữ tử rất ngại ngùng, hắn lại ngoan ngoãn làm ngọc, đương nhiên nàng liền dừng lại không bước tiếp nữa. Nhưng hôm nay hắn thành đế vương, còn lấy tiểu nữ Tiêu gia kia, trong lòng nàng có chút hối hận, hối hận vì sao lúc trước không chủ động... Khi đó bên cạnh hắn vẫn chưa có nữ nhân nào cả, nên có thể cũng sẽ tiếp nhận nàng.

Chỉ là khi đó, mẫu thân nàng cũng không muốn nàng tiếp xúc với Tiết Chiến, tuy cảm thấy Tiết Chiến rất xuất sắc, với lại cũng không biết xuất thân, lại thua xa với mấy vị công tử có máu mặt ở trên trấn.

Từ nhỏ nàng đã nghe lời mẫu thân, biết mẫu thân cực khổ, nên rất hiểu chuyện và ngoan ngoãn. Ngày ngày nàng làm lụng, tuy vất vả nhưng chỉ cần huynh trưởng có tiền đồ, nàng liền vui vẻ chịu đựng. Nhưng bây giờ nàng có chút hối hận rồi, hối hận vì đã quá nghe lời mẫu thân.

... Chỉ là hắn chưa từng chú ý tới nàng.

Quách Tố Nghi rơi lệ nói: "Đại ca, muội..."

Quách An Thái lấy tay vỗ nhẹ bờ vai của Quách Tố Nghi, động viên nói: "Đại ca đồng ý với muội, sẽ tìm được một lang quân như ý cho muội."

Lúc này Quách Tố Nghi cũng đang định nói gì nhưng lại thôi, nghe những lời nói của huynh trưởng xong cũng chỉ đành gật đầu nói: "Muội nghe đại ca."

...

Bởi vì trên mặt còn đỏ, nên Tiêu Ngọc Chi không đi xem kịch. Vốn là Tiêu Ngọc Chi đang ngồi yên ăn điểm tâm, tình cờ lại nghe được cuộc nói chuyện của huynh muội Quách Thị kia, cũng không biết Quách đại nhân nói gì với muội muội hắn, chỉ thấy Quách Tố Nghi rung rung muốn khóc có chút khổ sở đau buồn.

Bởi vì chuyện của Trương Thị, mà ấn tượng của Tiêu Ngọc Chi về người nhà họ Quách rất là xấu, nếu không có mẫu thân khuyên nên lấy đại cục làm trọng thì làm sao Tiêu Ngọc Chi có thể nuốt được con giận này?

Nàng đường đường là nữ nhi của phủ Hộ Quốc Công, lại bị một lão thái bà hương dã (nông thôn) đánh cho.

Tiêu Ngọc Chi nói: "Nhà họ Quách, sợ là không có người tốt."

Nha hoàn bên cạnh Tiêu Ngọc Chi nói nhỏ với nàng: "Những lời như vậy tiểu thư không nên nói, nô tỳ nghe nói Quách thượng thư chính là một hạ thần quan trọng của hoàng thượng, tuổi trẻ tài cao. Tuy phu nhân trước đã đi xa, nhưng hiện nay cả Tân Thành không biết có bao nhiêu gia đình giàu có muốn gả nữ nhi của mình vào Quách gia, làm thiếp cũng đồng ý."

Quách thượng thư này vẫn võ song toàn, là đại thần là một cánh tay ở trong triều, tiền đồ vô lượng, có một mẫu thân Trương Thị hung hăng can quấy như vậy nếu gả tới Quách gia thì cũng giống như đi vào hang sói vậy. Nào có cái gì gọi là vinh hoa phú quý?

"Mà vị Quách tiểu thư này cũng không đơn giản, lúc trước tiến cung cũng đã gặp qua hoàng hậu nương nương, có người nói ngày xưa người này có chút giao tình với hoàng thượng..." Nói được một nửa thì nha hoàn đó liền nhìn xung quanh, thấy không có người nào mới lặng lẽ nói ở bên tai Tiêu Ngọc Chi: "Nô tỳ nghe nói, Quách tiểu thư này muốn tiến cung làm phi."

Tiêu Ngọc Chi nhú mày lại, liếc mắt trừng nha hoàn đó nói: "Nói bậy cái gì đó?"

Nha hoàn đó nói: "Nô tỳ không có nói bậy, trong cung có nhiều người nói như vậy. Mà hình như hoàng thượng còn rất yêu thích vị Quách tiểu thư này."

Thật sao?

Tiêu Ngọc Chi lấy một miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng, nhìn cách đó không xa, bên cây hoa hải đường Quách Tổ Nghi đang... Người ngoan ngoãn, với lại dung mạo cũng bình thường mà cũng có thể vào cung? Tiêu Ngọc Chi càng nghĩ, tuy nàng không thích Tiêu Ngự nhưng cũng thừa nhận dung mạo của Tiêu Ngự rất tuyệt sắc, trí tuệ không có, nhưng lại có một ít khôn vặt, cũng đã đủ dùng ở trước mặt nam nhân rồi.

Chợt nhìn tân đế kia cũng là một nam nhi anh vĩ (tài hoa và anh dũng) không tầm thường, hiện giờ là thiên tử, đã lấy một đóa hoa mẫu đơn kiêu diễm là Tiêu Ngự rồi, sao lại còn thích mấy loại bông hoa hương dã này?

Chắc là mắt bị mù rồi...

...

Yến hội được tổ chức rất là lớn cũng là để cho Tiêu Ngự có chút mặt mũi, cả một ngày nàng ngồi nhìn cũng có chút buồn. Buổi tối, sau khi Tiêu Ngự về Phụng Tào cung thì liền gỡ phượng quan nặng nề đang đặt ở trên đầu xuống, rồi cẩn thận chải đầu tóc lại, sau đó mới đi lấy quà tặng sinh nhật mà phủ Hộ Quốc Công đưa tới, rồi ngồi ở trên giường La Hán mở ra xem.

Phụ thân nàng đang ở cách xa Tây Bắc, tất nhiên là không có cách nào chúc mừng sinh nhật nàng, nhưng mà mẫu thân và đại tâu bọn họ đều chuẩn bị rất là chu đáo.

Triệu Hoàng cũng đi vào để tặng quà. Nhưng mà chắc cũng do thân phận nên cũng không tiện để gặp nhau.

Tiêu Ngự mở ra xem, bên trong hộp của Triệu Hoàng đưa là một cây gỗ từ đàn, trong đó còn có một chồng giấy do hắn viết, cũng không bao lâu chữ viết của hắn ngày càng tiến bộ hơn rất nhiều, cuối cùng trên một tờ giấy hắn viết một chữ rất to "Thọ". Tiêu Ngự rất thích.

Nói chung từ nhỏ nàng đã không lo cái gì rồi, đưa một ít kim ngân châu báu ngược lại còn làm cho nàng cảm thấy có chút thô tục, rất qua loa.

Gấp tờ giấy thật kĩ, Tiêu Ngự lại thấy phía dưới có đặt một cây trăm bạch ngọc.

Là ngọc thượng đẳng, trên thân cây trăm còn khắc hoa mẫu đơn rất là tinh xảo. Tiêu Ngự rất thích nó... Nhưng hình như đây không phải là Triệu Hoàng đưa.

Không biết sao, nhớ tới lần ở phủ An Vương, Kỳ Vương Triệu Huyền mặc một bộ cẩm bào màu xanh lam... Tiêu Ngự nhú mày suy nghĩ một chút, vẫn là nên cầm cây trăm và tờ giấy này cất đi, cũng không muốn xem nhiều nữa.

Còn có một tượng gỗ nữa, nhưng mà chất liệu gỗ cây hạch đào này cũng bình thường, khắc một cái đuôi con cá bự bậm, con mắt rất to, vẩy trên người nó đều rất rõ nét và tinh mỹ (đẹp đẽ).

Tiêu Ngự yên lặng xoa nhẹ cái tượng gỗ này, biết được cái này là do người phương nào đưa, vẫn võ song toàn hẳn đều có, so với vị huynh trưởng của nàng thì đại lão này có tính nhẫn nại hơn nhiều, từ nhỏ đã luyện tập kỹ năng thành người giỏi, hằng năm đến sinh nhật nàng, mặc kệ người bên ngoài có tặng đồ vật quý báu gì, hắn đều kiên trì tặng một tượng gỗ. Vì hắn rồi phủ Hộ Quốc Công, một mình lang bạt, hằng năm cũng không quên tặng quà cho nàng.

... Chi là không nghĩ đến, năm nay hắn cũng tặng.

Từ nhỏ nàng và Vệ Đường cùng nhau lớn lên, nàng sớm đã xem hắn là người thân, bây giờ mấy năm không thấy hắn, thật ra nàng cũng rất nhớ hắn.

Ở bên ngoài rèn luyện mà không được thành tựu gì cũng không quan trọng, cũng không ai chê cười hắn... Người trong nhà đều rất nhớ hắn.

Tiêu Ngự cũng biết rõ, dù sao Vệ Đường cũng không phải là huynh trưởng ruột thịt của nàng, hiện nay nàng là người đã xuất giá, lúc trước cũng bởi vì tin đồn mà Tiêu Ngọc Chi gây ra, cho nên vẫn đưa tượng gỗ này cho Nguyên ma ma, nàng bỏ nó vào trong một ngăn kéo rồi khóa lại, không muốn lấy ra.

Nhưng mà bây giờ đã là giờ Tuất, Tiết Chiến tới Phụng Tào cung.

Tiêu Ngự vội ra đón hắn, trước kia hắn đều về rất trễ, thậm chí có lúc qua giờ Tý mới trở về. Tiêu Ngự theo hắn đi vào, thấy trên người hắn có mùi rượu, liền nhón chân lên hầu hạ giúp hắn thay y phục, nàng nhỏ giọng nói: "Thiếp còn tưởng hoàng thượng đến muộn nên không có chuẩn bị." Nàng chưa tắm,

còn đang lười biếng, muốn nghỉ ngơi.

Tiết Chiến cúi người, hai tay từ dưới nách của nàng xuyên qua, rồi thân mật ôm lưng nàng, rồi hân hôn lên má ngọc kiều điểm của nàng, hơi thờ thồ lỗ của hân phả vào mặt nàng, nói: "Hôm nay là sinh nhật nàng, trẫm muốn về sớm với nàng."

Tiêu Ngự gật gù đầu, nhớ tới việc hồi sáng, vẫn cảm thấy lời nói của mình có chút không đúng liền nói: "Lúc trước xảy ra chuyện với Quách lão phu nhân, thiếp có chút thất lễ, hi vọng hoàng thượng không nên để ở trong lòng."

Mặc dù hân bảo về nàng, lúc ra ngoài Hiệt Phương diện sắc mặt của hân cũng không tốt lắm. Như mẫu thân nàng nói, nếu như lúc nàng gặp chuyện rồi đẩy nàng đến Quách gia kia, trong lòng hân chắc chắn sẽ không vui.

Tiết Chiến có chút bức bối, nhưng mà nói ra nàng cũng chịu oan ức. Hân đường đường là nam nhi, chẳng lẽ còn tính toán với một nữ hài nhi (đứa bé)? Hân nói: "Trẫm đã răn dạy Trương Thị, ngày sau nhất định sẽ không gây mâu thuẫn với Tiêu gia."

Hân còn.. Răn dạy cho Trương Thị?

Tiêu Ngự còn tưởng rằng, vừa nảy ở trước mặt mọi người, là Tiêu gia bọn họ có lý, Tiết Chiến mới để Trương Thị chịu tội. Sau đó hân còn nói răn dạy Trương Thị?

Ý của nàng là, không biết có ảnh hưởng gì đến quan hệ của hân và Quách đại nhân hay không, nàng suy nghĩ một chút nên vẫn cười cười với hân nói: "Thiếp đa tạ hoàng thượng."

Triều cực còn chưa ổn định hân vẫn còn lo lắng. Nếu như đã răn dạy Trương Thị kia, tất nhiên là nàng cảm tạ hân.

Tiết Chiến cười cười, mặt mày rất là thư lỏng (thong thả, trong sáng) nói: "Trẫm chỉ lo uống rượu, còn chưa có ăn, trong cung hoàng hậu có đồ ăn không?"

Đương nhiên Tiêu Ngự hiểu được, liền gật đầu, rồi kêu Xuân Minh đưa điểm tâm và trà lên, từng cái từng cái đều đặt trên bàn, rồi nói với Tiết Chiến: "Hoàng thượng ăn những cái này lót dạ trước đi, để thần thiếp kêu Xuân Hiểu đi ngự thư phòng chuẩn bị một ít."

Tiết Chiến cũng không chú trọng đến đồ ăn, nhìn những cái bánh ngọt tinh tế khéo léo trước mắt này, hân chỉ cầm lấy một miếng rồi bỏ vào trong miệng, rồi hân nhìn về phía Tiêu Ngự nói: "Không cần phải phiền phức như vậy, những thứ này là được rồi."

Tiêu Ngự giờ cổ tay trắng ngần lên, mười ngón tay đều nhỏ và dài, nàng quan tâm chăm sóc bưng trà đến trước mặt hân.

Nàng vừa mới ở Trúc Thụy đình, vốn là định đưa điểm tâm ấy cho chó ăn, nói chung nàng cũng đã ở với hân nhiều ngày rồi, lúc trước cũng đã lưu lạc ở ngoài gần nửa tháng, nàng cảm thấy tiết kiệm một ít cũng không có cái gì là không tốt, nên liền kêu Xuân Hiểu để bánh ngọt lại, chuẩn bị cho hân.

Mặc dù đồ ăn trên bàn rất đầy đủ, hiện nay cuối cùng hân đã là đế vương, cũng đã nếm trải qua ít sơn trân hải vị, bằng không thì thật sự cho rằng thế gian này cũng chỉ có bánh bao thịt dê là mỹ vị (món ăn ngon).

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nhân tình

Cơm nước no nê, Tiết Chiến lao tới ôm lấy Tiêu Ngự, ép đến trên giường hôn liên tục. Tiêu Ngự biết được y háo sắc xưa nay rồi, thân hình cao như núi bổ xuống, làm nàng thở không nổi. Thái dương bị y hôn khế, váy cũng bị y nâng lên, bàn tay thô ráp chạm lên da thịt trần trụi, có loại cảm giác tê dại.

Tiêu Ngự đưa tay, khẽ đẩy đẩy đầu vai cứng rắn của y.

Hả? Tiết Chiến cúi đầu nhìn nàng, tóc mây xiên vẹo, con mắt trong suốt di chuyển. Lập tức nhú mày: "Lại có chuyện gì?"

Tiêu Ngự không biết có phải tất cả nam tử đều không đứng đắn như y không, vừa lót dạ một bụng là nghĩ đến "lên" giường. Dù tướng mạo y khôi ngô, nhưng thói quen lại quá thô bỉ, liền nhắc nhở: "Thần thiếp còn chưa tắm rửa."

Người y cũng đầy mùi rượu, ngày ngày cùng ngủ chung giường với y, tuy đã thành thói quen, nhưng đại đa số thời điểm, y không cần nàng nhắc nhở là đã đi tắm rửa sạch một phen. Thô bạo đồ nước lên người rồi lập tức đi ra, đều không dùng xà bông thơm, nhưng luôn nói là đã tắm sạch. Hôm nay lại không câu nệ tiểu tiết như vậy.

Tiết Chiến lại tiếp tục cúi người chôn ở căn cổ của nàng, hít hà giống con chó con.

Những cú hít hà kia tỏa ra con nóng làm nàng có chút ngứa, Tiêu Ngự rút cổ một cái, thấy y đã ngừng đầu, thấp giọng nói với nàng: "Trẫm cảm thấy

không cần."

Tiêu Ngự lại không chịu. Tiết Chiến thấy nàng khăng khăng muốn tắm rửa, đành phải bắt miễn ngồi dậy, y sửa lại áo bào, thấy mặt nàng đỏ bừng, liền nói ngay: "Trẫm cũng chưa tắm, không bằng..." Muốn nói tiếp, nhưng thấy sắc mặt nàng đỏ bừng, là biết nàng thẹn thùng, cũng coi như thôi, ngón tay gõ nhẹ lên mép giường từng cái một, mới nói: "Thôi, nàng đi tắm rửa đi."

Lúc này Tiêu Ngự mới đứng dậy đi tịnh thất.

Tiết Chiến ngồi ngay ngắn ở bên giường, lưng rộng lớn, nhìn bóng dáng bước đi thướt tha của nàng, rất là thư thái.

Tiêu Ngự tắm rửa rửa mặt ở tịnh thất, sau đó lấy một bộ xiêm y trắng rồi ngồi trước gương, nàng vừa thu thập xong. Tiết Chiến đi tịnh thất đã tắm rửa xong đi ra, áo ngủ nói lỏng, lộ ra lồng ngực trắng kiêu. Tiết Chiến mỉm cười đi qua, từ phía sau lưng khoác lên đầu vai của nàng, tiến tới gần bên tai nàng nói: "Nàng ngồi xem, trẫm có sạch sẽ không?"

Hoàn toàn khác với giọng nói của nam tử tao nhã lịch sử, giọng nói của y cũng trầm thấp hùng hậu bình thường như con người của y.

Người y? Tiêu Ngự không chịu ngồi, y liền mở rộng vạt áo không để ý mặt mũi để nàng dán lên. Chỉ là khi mặt Tiêu Ngự đụng vào bộ ngực của y, sắc mặt y đen lại, toàn thân đều căng cứng, cúi người cần lỗ tai của nàng thấp giọng nói: "Hiện tại có thể ngủ rồi?"

Hôm nay mệt, nếu có thể đi ngủ sớm, tất nhiên Tiêu Ngự vui vẻ, nhưng có y ở đây, nàng có thể đi ngủ sớm ư? Cho dù mệt mỏi luôn phải xem phu quân làm đầu, huống gì là Đế Vương như y?

Đội Tiêu Ngự bị ôm đến trên giường, nhìn màn hai bên bị hạ xuống, Tiêu Ngự chỉ mong y có thể sớm kết thúc, đừng có mỗi lần đều làm cho hai chân nàng như nhũn ra, rồi đau lưng nữa mới tốt.

Tiết Chiến ôm eo nhỏ nhắn của nàng rồi dán chặt vào nàng. Có lẽ là lần trước sinh hoạt vợ chồng hơi thông suốt, hiện tại ngược lại chưa vội vã đi vào. Thấy má nàng thoáng ửng hồng, dần dần có ẩm ướt, mới trầm thấp nói với nàng: "Niên Niên..."

Hả? Tiêu Ngự nhìn y.

Y lại cúi người đến, hôn gương mặt của nàng nói ra: "Trẫm muốn mỗi ngày đều “ngủ” với nàng."

... Tên vô lại này.

Đang muốn làm việc bên ngoài lại truyền đến động tĩnh, dường như có chuyện quan trọng gì đó. Tiêu Ngự lập tức phản ứng lại, đã thấy Tiết Chiến ngoảnh mặt làm ngơ, mới lên tiếng nói: "Hoàng Thượng?"

Lông mày kiếm của Tiết Chiến nhíu lại, nhưng từ trước đến nay luôn tự gò bó, đương nhiên sẽ không bởi vì sắc đẹp mà chậm trễ chính sự. Lúc này báo lại, tất nhiên là có việc quan trọng. Mặc dù cảm thấy không vui, nhưng cũng chỉ có thể đứng dậy.

Tiêu Ngự bận bịu hầu hạ y mặc y phục.

Tiết Chiến nắm cổ tay của nàng đưa tới bên môi hôn lên đó một cái, nói với nàng: "Chờ trẫm trở về."

Lúc này mới vội vàng ra ngoài.

Tiêu Ngự nhìn bóng lưng y rời đi, để Xuân Hiểu Xuân Minh thay nàng mặc y phục, suy nghĩ, đi đến ngoài điện. Mơ hồ có thể nghe giọng nói của Tiết Chiến ở phía bên ngoài.

Nàng đứng ở sau tấm bình phong.

Lờ mờ nghe người bẩm báo đó nói gì mà "... Tìm được rồi", "Ngoài cung".

Sau đó thấy Tiết Chiến đứng dậy, đi ra khỏi Phụng Tảo Cung.

Tiêu Ngự trở lại tắm điện. Bởi vì lúc Tiết Chiến rời đi muốn nàng đợi, Tiêu Ngự không thể lên giường nghỉ ngơi, liền ngồi bên trên ghế bành làm từ gỗ cây Lê vàng, lặng lẽ chờ y trở về.

Đội giờ Hợi qua, cũng chưa thấy Tiết Chiến kia trở về. Nguyên ma ma lại cắt hoa nến trong đèn lồng Dương Giác lần nữa, rồi phủ lại cho tốt, bỏ kéo xuống, mới nhíu mày nói: "Cũng không biết khi nào hoàng thượng trở về? Nếu hôm nay không trở về, nương nương muốn chờ ngài ấy cả đêm?"

Nam tử rất dễ sợ, chỉ để xuống một câu nói rồi đi, thời gian còn chưa tính, hôm nay là sinh nhật của nương nương, khó tránh khỏi có chút quá phận.

Mí mắt Tiêu Ngự đang đánh nhau, mới đầu còn cảm kim khâu giết thời gian, chỉ là Nguyên ma ma lo lắng nàng làm tổn hại đến con mắt không cho nàng làm. Không có chuyện gì có thể làm, ngồi chờ, càng có vẻ thời gian trôi qua chậm. Lúc này mặc dù cảm thấy hơi buồn bực, nhưng cũng không làm gì được y, người ta là Đế Vương, chờ y là thiên kinh địa nghĩa.

Trong đêm Tiết Chiến đi ngoài cung, tuy cười ngựa vừa đi vừa về, nhưng cũng đã đến sau nửa đêm mới trở về cung. Trên đường vội vàng, y thật sự

quên mất câu nói kia, đợi y giải quyết chuyện, trở về Phượng Tào Cung, thì lại thấy bên trong tấm điện đèn đuốc sáng trưng.

... Nàng lại thật sự chờ y đến canh giờ này.

Tiết Chiến dừng lại, nhìn hai mắt nàng nhắm chặt, thân thể mềm mại nghiêng nghiêng ngược lại dựa vào tay ghế bành, trên người phủ một tấm thảm thật mỏng, có lẽ ngủ không thoải mái, mày liễu nhíu chặt lại.

Nhìn người trong điện muốn hành lễ, Tiết Chiến đưa tay ngăn lại. Nguyên ma ma thấy y trở về, mặc dù trong lòng có bất mãn, lại cũng không dám biểu lộ, nhẹ giọng nói một câu: "Nương nương luôn chờ đợi ngài, vừa rồi không cẩn thận ngủ mất. Ban ngày mệt mỏi cả một ngày, lão nô cũng thực sự không đành lòng đánh thức nương nương..."

Tiết Chiến xoay người, khẽ vuốt gương mặt của nàng, sau đó bế nàng lên. Thân hình y cao lớn, nàng tựa ở trong ngực của y, càng có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

Người được mùi quen thuộc, Tiêu Ngu mơ mơ màng màng mở to mắt, đập vào mắt chính là gương mặt khôi ngô của Tiết Chiến, chạm vào mặt của nàng, còn có loại cảm giác lạnh lạnh. Dường như mái tóc kia cũng mang theo sương mai, hơi có vẻ ẩm ướt. Tiêu Ngu giống như còn đang ngủ, chỉ cảm thấy y đã trở về, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng hỏi: "Ngài đã trở về?"

"... Ừ." Tiết Chiến lên tiếng. Đưa nàng tới trên chăn, cõ y phục rồi ôm nàng nằm vào trong.

Y là nam nhi cường tráng, một đêm bốn ba ngược lại không tính là gì, lại thấy nàng chờ y một đêm lại càng không mệt mỏi. Cúi đầu thấy nàng đã ngủ, thân thể có chút lạnh buốt, thì ôm nàng tới trong ngực của mình, ôm chặt lấy tay chân của nàng.

...

Lúc Tiêu Ngu tỉnh là đã ở trên giường, trời cũng sáng rồi. Nàng mở to hai mắt, Nguyên ma ma tiến lên hầu hạ giúp nàng thay y phục, nói chuyện đêm qua Tiết Chiến trở về cho nàng nghe.

Cuối cùng đau lòng nói ra: "Trẻ như thế mới trở về, uống công nương nương đợi một đêm, thật là không biết đau lòng người." Tiêu Ngu được từ nhỏ nuông chiều, ngày xưa lúc mẹ đẻ Cố thị còn, xem nàng như trân bảo. Sau đó kế mẫu La thị, cũng luôn cẩn thận chu đáo quan tâm đến sinh hoạt thường ngày của nàng. Hiện nay vừa vào cửa cung, tuy là hoàng hậu nhưng lại gặp phải Đế Vương cầu thả này.

Tuy Tiêu Ngu có chút oán trách Tiết Chiến, lại cũng không dám nói y, nàng luôn không dám đắc tội y, nhiều lắm là ở trong lòng nhắc tới vài câu. Đợi đến lúc nâng chân phủ gấm lên đứng dậy thì thấy trong chăn rơi xuống cái gì đó, lăn đến bên cạnh giày của nàng.

Tiêu Ngu cúi đầu nhìn lại, Nguyên ma ma cũng xoay người, nhặt vật rơi bên cạnh giày lên.

Là một hàu bao cực cũ.

Tuy cũ, nhưng Tiêu Ngu nhìn một cái là nhận ra vài vóc này còn tốt, hoa văn đám mây phía trên tường được thêu đến sinh động như thật, đường may tinh tế, không ngờ là song mặt thêu hiếm gặp (thêu hai mặt). Bên trong là dòng chữ Phúc Thọ Bình An.

Đồ vật này cũng không phải của nàng... Tiêu Ngu tự xưng có nữ công không tệ, nhưng so với cái này thì thua kém vài phần.

Nàng hơi nhíu đầu lông mày, tay nghề của Xuân Hiểu Xuân Minh nàng cũng biết, cũng không phải đồ đặc của các nàng. Lại nói giường phượng của hoàng hậu, ai dám qua loa như thế, tùy ý làm rơi đồ vật. Tiêu Ngu liền nghĩ đến vật này của người nào đó, nên cũng không dám lộn xộn, gọi Nguyên ma ma cất hàu bao kia lại.

Nguyên ma ma nắm hàu bao, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, đánh giá sắc mặt Tiêu Ngu, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, hàu bao này..."

"Hầu là của hoàng thượng." Tiêu Ngu lại liếc mắt nhìn, đánh giá nói: "Có lẽ lại là nữ tử thôn quê nào tặng y, tay nghề cũng không tệ."

Nguyên ma ma nói: "Đã là như thế, nương nương cũng không có ý định làm gì sao?" Nhìn tình thế, vẫn nên thu nhận người bên cạnh mình chứ.

Nàng có thể làm những gì? Đế Vương muốn tam cung lục viện, nàng là hoàng hậu chẳng lẽ lại còn có thể ngăn cản y? Có lẽ đó là nguyên nhân làm nàng đợi một đêm phí công, lúc này Tiêu Ngu thoáng có chút tức giận, nhìn hàu bao này, cũng có chút không thuận mắt. Nàng cũng không nhiều lời, rửa mặt như thường ngày, đánh chút phấn, che đi lớp đen dưới hai mắt.

Ngày hôm đó, đến buổi trưa Tiết Chiến đã tới Phượng Tào Cung.

Tiêu Ngu đứng dậy chào đón, y lại lôi kéo tay của nàng cùng nhau ngồi xuống, nhìn sắc mặt Tiêu Ngu hồng nhuận phơn phớt, ngược lại yên tâm một ít, suy nghĩ, mở miệng nói: "Đêm qua là trẫm không đứng, không ngờ kéo dài lâu như vậy. Nếu sau này lại như thế, Niên Niên đừng có chờ trẫm, sớm đi nghỉ ngơi là được."

Hiện tại y đau lòng cho mình, nhưng Tiêu Ngu biết được trong cung có quy củ trong cung, lời của Đế Vương, chính là tùy tiện một câu, đó cũng là thánh chỉ. Hơn nữa, là có đau lòng hay không, còn chưa nhất định.

Tiêu Ngu không nói chuyện, để Nguyên ma ma mang hàu bao kia tới, nàng tiếp nhận, đưa cho Tiết Chiến.

Tiết Chiến nhìn vật này, ánh mắt dừng lại, sau đó đưa tay nhận lấy, để vào trong ngực, cũng không giải thích với Tiêu Ngự thêm cái gì, nói một câu: "Là của trẫm."

Tiêu Ngự ừ một tiếng, cũng không để ý tới việc này, cùng y ngồi vào vị trí dùng bữa. Ngày thường, tuy Tiêu Ngự có chút câu nệ, nhưng thời gian chung đụng lâu rồi, có khi vẫn sẽ lộ ra một số nét đáng yêu của tiểu nữ nhi, hôm nay lại đoan trang lạnh nhạt, Tiết Chiến nhìn dáng dấp của nàng, cũng không thấy có gì không ổn, nhưng lại có chút không thích hợp, mới phát giác được có chút không ổn... Lòng mày nhíu lại theo bản năng.

Thấy nàng nâng cổ tay tinh tế gấp đồ ăn cho y, Tiết Chiến cũng thuận thế gấp mấy miếng mỡ dày để vào bên trong chén của nàng, ôn nhu nói: "Hoàng hậu cũng ăn nhiều chút."

Nàng còn trẻ như vậy, vóc dáng lại nhỏ, còn đang ở thời điểm trưởng thành.

Tay đang cầm đôi đũa bạc của Tiêu Ngự dừng lại. Nếu không có chút hiểu rõ tính tình của Tiết Chiến, nàng còn tưởng rằng là Tiết Chiến cố ý. Thịt mỡ trắng bóng kia, cô nương nào thích chứ? Chỉ là ngẩng đầu thấy ánh mắt y dịu dàng, ngũ quan cứng rắn, phối hợp với nụ cười ôn hòa, rất có cảm giác nhu tình.

Chỉ tiếc Tiêu Ngự càng xem càng cảm thấy không thoải mái, cúi đầu nhìn thịt trong chén, cực kỳ chướng mắt.

Dù nàng e ngại Tiết Chiến, nhưng luôn nói ở chung được mấy ngày, nếu bình thường, nàng chắc chắn uyển chuyển nói y mình không thích thịt mỡ, nhưng hôm nay dường như trong lòng kìm nén một đám lửa, không nói một lời, yên lặng ăn thịt mỡ kia vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Danh phận (2)

Editor: Maria Nyoko

Tiết Chiến thấy nàng thích ăn, lại ân cần gấp nhiều mấy khối. Ngày thường cùng nàng dùng bữa, chỉ thấy nàng ăn rất ít, mặc dù nhìn có chút cảnh đẹp ý vui, mỗi lần lại chỉ ăn một chén cơm.

Tiêu Ngự lại phát ngáy trong dạ dày, chính là không vui mừng, thật ăn không vô mấy miếng thịt đầy mỡ này. Lúc này nghe Tiết Chiến nói: "Mấy ngày nay trẫm sẽ bận bịu một số chuyện, ban đêm nàng đi ngủ sớm, chớ có đợi trẫm."

Hoàng gia có quy củ, mặc dù y đối xử tốt với nàng, nhưng cũng chú ý quy củ đấy, đêm qua nhìn thấy nàng mệt mỏi dựa vào ghế ngủ, cảm thấy những quy củ này tự mình thực hiện cũng không có gì... mọi chuyện trong tâm cung này, ai cũng không biết.

Tiêu Ngự gật đầu đáp ứng.

Đội Tiết Chiến dùng xong bữa trưa rồi đi, Tiêu Ngự mới ngán đến tận cổ, gặt gao cau mày. Mới vừa rồi man hán kia còn lựa chọn, chọn mấy miếng thịt đầy mỡ cho nàng.

Nguyên ma ma bước lên phía trước, bưng một đĩa mứt hoa quả chua giúp nàng giải ngấy.

Tất nhiên bà hiểu rõ thói quen của Tiêu Ngự đấy, vừa rồi thấy nàng bắt động thanh sắc nuốt vào mấy miếng thịt mỡ kia, cũng là giật mình. Lúc này nhìn bộ dáng Tiêu Ngự, mới tận tâm nói: "Nuông nuong không thích, nói cùng Hoàng Thượng cũng được, y cũng không ép ngài ăn. Ngài làm sao... sao tự mình chuốc khổ vô thân?"

Nàng tự mình chuốc khổ vào thân khi nào? Đế Vương gấp cho nàng đấy, đừng nói là thịt mỡ, chính là cái khác, nàng cũng phải khấu tạ Thánh ân ăn hết.

Mứt hoa quả chua ngọt cũng giải được cảm giác đầy mỡ trong miệng, tâm Tiêu Ngự cũng bình tĩnh một chút.

Nguyên ma ma lại nhớ tới vừa rồi sắc mặt Hoàng Thượng bình tĩnh thu hầu bao kia vào... Rõ ràng là vật từ trong tay nữ tử, cũng không có nửa câu giải thích đối với nuông nuong, cũng cảm thấy bất bình thay Tiêu Ngự...

Cũng khó trách tiểu nữ nhi sinh ra mấy phần không vui.

Trước kia bà còn ôm hoài nghi, cảm thấy cái hầu bao này chưa hẳn là của Hoàng thượng, bây giờ lại là không thể không nghĩ giống như nuông nuong. Đêm qua là sinh nhật nuông nuong, Hoàng Thượng vứt nuông nuong một mình xuất cung còn chưa tính, nói không chừng còn cùng một chỗ với nữ tử khác đấy. Nàng nói: "Nuông nuong, chuyện hầu bao, chúng ta điều tra thêm hay không?"

Nếu thật là nữ tử, dựa vào thái độ hoàng thượng, chính là trân ái bên ngoài đấy. Như thế, đối với nuông nuong không phải là một chuyện tốt.

Tiêu Ngự nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Không cần." Bây giờ nàng ở cung đình, nhất cử nhất động của nàng, Đế Vương làm sao không biết? Nếu bởi vì việc nhỏ nàng liền đi tra y, sợ rằng y không vui. Mà lại... Coi như tra ra cái gì, nàng lại có thể thế nào?

Nàng đứng dậy, nói với Nguyên ma ma, "Việc này coi như chưa từng xảy ra, nếu ngày sau còn có những thứ khác... Vậy rồi nói sau."

Nếu như y có tình nhân cũ bên ngoài, lại kìm nén không được sắc tâm, trong đêm muốn đi ra ngoài gặp gỡ, chỉ sợ cũng giấu không lâu đấy.

"Còn có..." Tiêu Ngự lại nói một câu.

Nguyên ma ma rất nghiêm túc nghe.

Tiêu Ngự trầm mặt mà bất đắc dĩ nói ra: "Gọi ngự thiện phòng ngày sau chớ có bụng thịt mỡ như thế đi lên..." nàng ăn một miếng đầy dầu, cũng mạn hán kia mới thích ăn.

Nhìn thấy Tiêu Ngự biểu lộ, Nguyên ma ma nhìn không được bật cười. Kỳ thật ngẫu nhiên ăn mấy miếng thịt mỡ cũng rất tốt, bất quá lời này bà cũng không dám nói rồi, vội vàng gật đầu nói: "Lão nô liền đi qua nói."

...

Ngày hôm đó cảnh xuân tươi đẹp, Tiêu Ngọc Chi hẹn mấy tiểu thư khuê cát hảo hữu đi mua đồ trang sức. Từ hương xa lộng lẫy phủ Hộ Quốc Công xuống, mấy nữ tử trẻ tuổi cùng nhau vào cửa hàng trang sức, hoàn phi yến gầy đều có, lại mỹ mạo cao quý, duyên dáng lượn lờ, rất là đáng chú ý.

Hôm nay Tiêu Ngọc Chi áo màu hồng đào, váy xanh lá điểm vài bông thủy tiên hồng, trên đầu mang theo châu trâm sáng loáng, cả người dưới ánh mặt trời chiếu lấp lánh. Nàng xưa nay ưa thích đồ trang sức xinh đẹp đều mang trên đầu, không thích nhất chính là cách ăn mặc ra vẻ thanh nhã thanh cao.

Châu trâm tinh xảo, mặc dù có cảm giác quá mức điểm tục, nhưng bởi vì dung mạo nữ nhi Tiêu gia không tầm thường, ngược lại nổi bật lên còn có mấy phần quý khí.

Trước đó vài ngày chuyện cung yến, thanh danh Tiêu Ngọc Chi thật có chút bị hao tổn, bất quá nhóm quý nữ phụ nhân ở đây cũng không phải mù lòa, đúng là Quách lão phu nhân Trương Thị khinh người quá đáng... Tiêu gia là nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu, dám tại bữa tiệc sinh nhật Hoàng Hậu đánh đường tỳ Hoàng Hậu, cũng quá khoa trương!

Quan trường kiêng kỵ nhất quá lộ sắc sảo, mặc dù Quách An Thái có công lớn, bây giờ là Thượng Thư cao quý lại đối xử mọi người hiền lành, nhưng gặp một mẫu thân như vậy, nữ quyến có ý đồ lôi kéo làm quen cùng Quách gia, tiếp xúc Quách mẫu Trương Thị, cơ hồ là không người có thể chịu được tính tình của bà đấy. Cũng muốn gả nữ nhi vào Quách gia trèo cao, nhưng bởi vì kiêng kỵ Quách mẫu, những phụ mẫu thật yêu thương nữ nhi, cũng là sớm gây mất ý niệm này.

Lại việc này, Trương thị này còn tự mình nói xin lỗi cùng Tiêu Ngọc Chi đấy, Hoàng Đế đều ở đây. Sợ là chỉ có Đế Vương mới có thể kiềm chế được đã bà từ rồi.

Dù sao Tiêu Ngọc Chi bị ủy khuất, trong bụng nàng phiền muộn, ưa thích mua chút đồ trang sức đẹp mắt cùng quần áo. Chỉ là gần đây nàng xem qua rất nhiều bộ đồ mới, nhưng không có một bộ, mà vượt cung trang lúc trước Đế Vương ban thưởng. Trong bụng nàng không phục, luôn luôn muốn tìm tới thứ càng đẹp mắt đấy, mới có thể thoải mái.

Lúc này cùng nhóm quý nữ giao hảo vào cửa hàng trang sức, Tiêu Ngọc Chi chọn chọn lựa lựa, không thấy được thứ đặc biệt ưa thích, cảm thấy tốt đều bực lại. Dù sao cũng không thể tay không mà về.

Đang lúc Tiêu Ngọc Chi buồn bực ngăn ngấm lấy châu trâm trước mặt đi ra, liền nhìn thấy có cô nương mang mũ mạng đi đến. Tiêu Ngọc Chi nhận ra nha hoàn bên cạnh nàng. Thấy cô nương kia vào, lấy mũ xuống, người này... Đây là Quách Tố Nghi nha.

Tiêu Ngọc Chi chợt sáng lên.

Lần trước Quách Tố Nghi ở chỗ này nhìn trúng một cây trâm, nàng hỏi giá tiền sau liền không có nhìn nhiều, cuối cùng lại bị Tiêu Ngự tùy tiện mua trở về.

Thường ngày Quách Tố Nghi đương nhiên sẽ không nghĩ cái gì, dù sao cây trâm thật sự là quá mắc. Nhưng bây giờ, nàng là thân muội muội Thượng Thư đại nhân, hôm nay Quách Tố Nghi thừa dịp Trương Thị thả nàng đi ra, nàng liền tới nơi đây, chuẩn bị dùng tiền riêng huynh trưởng cho nàng mua cây trâm kia. Lại không nghĩ rằng, cây trâm kia là độc nhất vô nhị.

Ánh mắt Quách Tố Nghi âm thầm.

... Do dự hồi lâu, thật vất vả nàng quyết định, đã có đầy đủ bạc, cây trâm lại sớm không có.

Chuẩn bị đi, trước mặt bỗng nhiên bị người chặn đường đi. Quách Tố Nghi xem xét, nhìn lên trước mặt Tiêu Ngọc Chi, vội vàng lấy lại tinh thần mới nói: "Tiêu Ngự cô nương."

Quách Tố Nghi thấp hơn so với Tiêu Ngọc Chi, lúc này đứng ở trước mặt Tiêu Ngọc Chi, cũng giống như thấp hơn một khúc. Tiêu Ngọc Chi đánh giá

cách ăn mặc của Quách Tổ Nghi, nhẹ nhàng cười cười, nói: "Làm sao? Quách cô nương không mua sao? Nhìn xem liền đi?"

Thấy Quách Tổ Nghi sững sờ, không nói chuyện, nàng mới xích lại gần chút nói, " Chẳng lẽ mẫu thân keo kiệt ngay cả chút tiền lẻ cũng không cho người? Bộ dạng người như vậy, còn muốn vào cung làm phi? Sẽ không sợ mất mặt của hoàng gia sao?"

... Nữ tử keo kiệt lại khúm núm, cũng muốn đoạt nam nhân cùng Tiêu Ngự?

Quách Tổ Nghi biết, bởi vì hôm đó lòng Tiêu Ngọc Chi mang oán hận, cũng không có ý định nhiều lời cùng nàng. Nhưng nghe được nàng nói đến đây, sắc mặt mới biến đổi, ngẩng đầu nhìn Tiêu Ngọc Chi, nghiêm túc nói: "Tiêu Ngũ cô nương, xin ngài chớ có hồ ngôn loạn ngữ."

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh, ngược lại Tiêu Ngọc Chi có chút bị ánh mắt của nàng hù đến.

Bất quá trong nháy mắt, liền lại khôi phục ngang ngược. Tiêu Ngọc Chi nói: "Ta hồ ngôn loạn ngữ? Dù sao cũng tốt hơn so với lão mẫu đánh người lung tung của người? Mặc dù mẫu thân để cho ta chớ có so đo, nhưng trong lòng ta vẫn là không thoải mái, Quách cô nương đúng không? Người hãy nghe cho kỹ, ta Tiêu Ngọc Chi cũng không phải dễ trêu, ngày sau ta thấy người một lần liền nói người một lần."

Tiêu Ngọc Chi cùng tới với một số quý nữ, có chút tiếp xúc cùng Quách Tổ Nghi. Các nàng đều là thế gia tiền triều tại Tấn Thành, bây giờ thay đổi triều đại, thế mà để bọn họ đi lấy lòng một thôn cô, trong lòng đã sớm không muốn. Nhưng bởi vì phụ mẫu dạy bảo, không thể biểu hiện ra ngoài, đối với Quách Tổ Nghi cũng là mặt ngoài kính.

Lúc này nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi nói Quách Tổ Nghi như vậy, các nàng cũng cảm thấy hả dạ.

Trương thị lớn lối như thế, lần trước có thể tùy tiện đánh Tiêu Ngọc Chi, lần sau nếu gặp bọn họ, chỉ sợ cũng sẽ không có chỗ cõ kị.

Quách Tổ Nghi nhìn thấy những nữ hài nhi bên người nhìn nàng, chỉ tỏ nàng, khắp khuôn mặt là cười nhạo, đối lại cô nương khác, sợ là liền rơi lệ tại chỗ rồi. Ngược lại tính tình Quách Tổ Nghi quật cường, cắn cắn môi, lệ kia đảo quanh trong hốc mắt.

Tiêu Ngọc Chi nói ra: "Ta nói người vài câu, người đã cảm thấy ủy khuất, quá mức đúng không? Người cũng không nghĩ một chút, lần trước mẫu thân người khi dễ ta như thế nào đấy, muốn trách thì trách mẫu thân người khi dễ người, chẳng trách người bên ngoài, ai bảo người là con gái nàng.. Dù sao ta Tiêu Ngọc Chi không giảng đạo lý."

Lúc này Quách Tổ Nghi mới che mặt chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Tiêu Ngọc Chi nhìn thoáng qua bên ngoài, nhíu lông mày khẽ hừ một tiếng, nói: "Đáng thương cho ai nhìn đây."

...

Tiêu Ngự nhận tin phụ thân Tiêu Hoài chiến thắng, Tây Bắc bên kia, có phụ thân xuất mã, hết thảy cũng rất thuận lợi, mà Hoắc Đình Tướng Quân cùng Tiêu Hoài cũng hận gặp nhau muộn, cực kỳ hợp ý. Tiêu Ngự biết phụ thân đối với tân đế không phục, dưới mắt bất quá là kẻ hoãn binh, lúc này trên tay tuy có năm vạn binh mã, nếu muốn làm việc, nhưng cũng còn thiếu rất nhiều đấy.

Nàng còn sợ phụ thân xúc động, có thể nghỉ ngơi, phụ thân nàng mưu tính sâu xa nhiều so với nàng, tất nhiên là nghĩ chu đáo hơn so với nàng.

Cho nên lúc này, phụ thân cũng sẽ không có động tác.

Nguyên ma ma bưng trà cho nàng, nhỏ giọng nói: "Nương nương, lão nô nghe nói, hôm nay Hoàng Thượng lại xuất cung rồi."

Lại đi ra ngoài rồi... Thường ngày Tiết Chiến bận rộn xử lý công việc, mặc dù ngày ngày ngủ lại Phụng Tảo Cung, phần lớn là đêm khuya mới đến đấy. Là một người bận rộn chính vụ, bây giờ ngược lại có thời gian rảnh ngày ngày xuất cung rồi.

Một bên Xuân Trà cũng nói: "Nô tỳ cũng nghe nói, nói là... Nói là Hoàng Thượng ở biệt viện bên ngoài nuôi nữ nhân, cho nên mới..."

"Chớ có nói bậy." Nguyên ma ma lập tức đã cắt đứt nàng.

Lúc này Xuân Trà mới che miệng, không còn nói bậy.

Khuôn mặt Tiêu Ngự nhàn nhạt, dường như cũng không để ở trong lòng. Xem hết tin về phụ thân, liền đi ngự hoa viên.

Đi qua Diên Hòa môn, đi tới Ngự Cảnh đình chỗ cao nhất ngự hoa viên. Tiêu Ngự nhìn thấy có bóng dáng cao lớn đi tới, liền chậm rãi xuống dưới.

Chính là Hà Triều Ân.

Hà Triều Ân chính là người hầu cận Đế Vương, lúc này y xuất cung, mà ngay cả hán đều không mang theo. Thấy hán thi lễ với mình, Tiêu Ngự mới nói: "Hà công công không cần đa lễ."

Hà Triều Ân vóc người cao gầy, bởi vì là hoạn thần, nhìn Bạch Tịnh Tư Văn so với nam tử bình thường (Bạch tịnh tư văn; người trắng trẻo văn nhã). Tiêu Ngự nhớ tới, hôm đó sinh nhật nàng, Hà Triều Ân cũng tặng nàng một nghiên mực Đoan Khê (một loại nghiên mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoan Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc). Cũng không phải là vật hiếm lạ gì, nhưng cũng là hợp ý đấy.

Tiêu Ngự có ấn tượng rất tốt đối với hắn, lại cùng hắn nói về thơ văn.

Hoàng Hậu trẻ tuổi kiều diễm vô song, ngọc cốt chi tư. Hà Triều Ân buông thõng mắt, mi mắt nhẹ rũ, ánh mặt trời chiếu trên mặt của hắn, làn da trắng giống như ngọc. Hắn trả lời: "Lúc trước còn chưa cảm ơn nương nương tặng sách, sau khi tiểu nhân xem, ích lợi không nhỏ."

Dù sao tuổi tác còn nhỏ, luôn luôn hi vọng nghe được một số câu thuận tâm ý mình. Nàng chọn sách hắn cảm thấy rất tốt, Tiêu Ngự nghe trong lòng tự nhiên thoải mái, liền giãn mặt ra nói: "Nếu Hà công công ưa thích, lần sau bản cung lại tặng người một số sách cũng được." Dù sao nàng cũng đều đọc xong rồi, ghi tạc trong đầu rồi, không bằng thuận nước giong thuyền, đưa cho Hà Triều Ân.

Cùng Hà Triều Ân nói chuyện một hồi, Tiêu Ngự chợt dừng một chút, mặt lộ vẻ do dự. Hà Triều Ân nhìn lấy sắc mặt của nàng, mới mỉm cười nói: "Nương nương có chuyện, cứ hỏi đừng ngại."

Như thế, Tiêu Ngự liền không khách khí. Nàng chậm rãi nói: "Mấy ngày nay Hoàng Thượng xuất cung liên tiếp, bản cung rất là lo lắng, liền muốn phân ưu. Hà công công là người bên người Hoàng Thượng, biết được sự tình càng nhiều hơn so với bản cung, muốn hỏi một câu... Hoàng Thượng xuất cung để gặp người, phải chăng là nữ tử?"

Nói xong một chữ cuối cùng, Tiêu Ngự lẳng lặng nhìn Hà Triều Ân trước mặt.

Thấy vị hoàng hậu này ngôn từ hiền thực dịu dàng, Hà Triều Ân lại là cảm thấy hiểu rõ, mặt mày hắn thanh tú ôn hòa, hồi lâu, mới lên tiếng: "Đích thật là nữ tử."

...

Mặc dù Tiêu Ngự kinh ngạc, nhưng cũng nằm trong dự liệu. Ước chừng là đã thấy nhiều bộ dáng y chuyên can chính sự, cảm thấy người giống như y sẽ không vì sắc đẹp xao nhãng chính vụ, huống hồ tần triều vừa lập, vẫn chưa hoàn toàn buông lỏng để hưởng thụ. Chỉ là nàng ở chung cùng man hán này có hạn, còn không biết y nhiều, bây giờ xem ra, cũng không phải người sắc dục huân tâm! Từ ngự hoa viên trở về, trong lòng Tiêu Ngự đã có dự định.

Y đã tâm tâm niệm niệm đối với người ngoài cung kia như thế, bây giờ trong cung cũng không phải bí mật gì, đã nói gần đây rất có thể sẽ tiếp người tiến đến.

Có lẽ vừa cùng nàng thành thân, mà phụ thân nàng còn ở Tây Bắc bán mạng vì y, cái này là mấu chốt, không thích hợp nạp phi. Cho nên mới không đề ra cùng nàng.

Nhưng nếu là... Nàng vị hoàng hậu này chính miệng đề nghị thì sao?

Tóm lại là muốn vào cung đấy, không bằng nàng mở miệng đề nghị, thuận tiện bán một món nợ ân tình của hắn.

Ngày hôm đó Tiết Chiến về muộn, thấy Tiêu Ngự cũng không lên giường nghỉ ngơi như y nói, vẫn ngồi ở bên giường chờ y. Y vừa tiến đến, liền quan tâm hỏi áo nói dây lưng cho y, rất là quan tâm, cho là trong lòng nàng nhớ hắn. Nhìn qua khuôn mặt nàng kiều diễm, Tiết Chiến rộng mở hai tay, để tùy thiếp hầu hạ, thỉnh thoảng cúi đầu hôn một cái trên mặt nàng.

Chờ đôi xong y phục, mới ôm nàng thân cận: "Mấy ngày nay là trăm bận quá, qua hai ngày sẽ bồi nàng thật tốt."

Tiêu Ngự thấy y rất là nhu tình, cũng bất vì sở động, nhớ kỹ việc ban ngày, ngẩng đầu nhìn y nói: "Thần thiếp có một chuyện muốn thương lượng cùng Hoàng Thượng."

"Ừm..." Tiết Chiến lên tiếng, ôm bờ eo của nàng nói, "nàng nói đi, trẫm nghe."

Tiêu Ngự liền ngẩng đầu nhìn hắn, má phấn hồng nhuận phơn phớt, đôi mắt đẹp lấp lánh, ánh nến chiếu lên mặt của nàng hiện ra ánh sáng ấm áp nhu hòa, nữ tử trẻ tuổi mà thanh âm cũng trong veo êm tai đấy.

Nàng từ từ nói: "Trước kia thần thiếp không muốn ra đề trước đấy. Chỉ là gần đây Hoàng Thượng luôn luôn xuất cung, liền muốn thay Hoàng Thượng phân ưu... vị muội muội bên ngoài kia, ngày sau cũng phải vào cung đấy, thần thiếp cảm thấy, không bằng sớm cho nàng danh phận đi, cũng tiết kiệm Hoàng Thượng bốn ba qua lại."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Đức hạnh (phần 1)

Trong nhất thời nội thất tĩnh điện không có động tĩnh gì. Tiêu Ngự thấy nhu tình trên mặt nam nhân dần dần tản ra, bình tĩnh nhìn chính mình. Hồi lâu, mới mở miệng thân nhiên nói: “Hoàng hậu thật đức hạnh.”

Người làm thê vốn nên hiền lành rộng lượng. Đó là lúc khi nàng gả cho biểu ca thanh mai trúc mã Triệu Dục, trước khi thành thân, mẫu thân La thị cũng từng cùng nàng nói qua những thứ này. Bên người Đế vương luôn phải có tần phi.

... Huống chi là tên man hán nông thôn hóa sắc trước mắt này.

Nàng thân là hoàng hậu cũng là thê tử, biết rõ hán mỗi ngày đều chạy ra bên ngoài, tự nhiên là không có cách nào coi như là không thấy, loại thời điểm này, nàng chủ động nói ra, cho hán một bậc thang đi xuống, có sao lại không làm? Tiêu Ngự vẫn muốn nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt Tiết Chiến không được tốt lắm, cũng không tiện mở miệng nói lại. ... Chẳng qua nam nhân tư thế oai hùng, bộ dáng trầm mặt xuống không nói lời nào, quả thật lại vẫn có chút làm cho người ta sợ hãi.

Bàn tay trong tay áo Tiêu Ngự không ý thức nắm chặt lại. Tiết Chiến lại buông nàng ra, cứ như vậy lên giường.

Tiêu Ngự sững sờ nhìn nam tử mặc áo ngủ bằng gấm nhung, nàng đứng một hồi ở trước giường không biết làm thế nào, rồi mới cởi giày lên giường. Trước đây luôn là nàng lên trước, nghĩ hôm nay hán lại lên giường trước, vẫn là lần đầu tiên. Tiêu Ngự không thể vượt qua người hán, nên đi vòng qua giường ngủ. Cái giường phượng rộng lớn, nhưng đáng người Tiết Chiến lại cao to, vừa nằm xuống, thì giường ngủ cũng lưu lại không bao nhiêu chỗ trống. Tiêu Ngự nhắc ống quần lên chuẩn bị vượt qua, cúi đầu thấy hai chân của hán, lớn như chiếc thuyền nhỏ, mà vết chai trên đôi chân kia lại rất dày, ngược lại làm Tiêu Ngự có chút hiếu kỳ.

Chẳng lẽ tên man hán nông thôn này, lúc làm việc trên ruộng đều không mang giày sao? Sao vết chai lại dày như vậy?

Tiêu Ngự chăm chú nhìn.

Đôi chân của hán cơ bắp căng đầy, có hai đạo vết thương rất sâu, phằng phắt như từ rất lâu trước đây, lông trên đùi mọc khá nhiều. Tiêu Ngự nhớ lại mỗi lần thiếp thân ngủ cùng hán ở một chỗ, lông tơ trên người hán đều cọ vào da nàng có chút ngứa ngứa.

Tiêu Ngự nằm xuống, nhắc một bên góc chăn khác trùm lên người. Gối là gối yên ương màu đỏ chót, so với gối bình thường thì dài hơn một chút, là phụ thê chung gối. Tiêu Ngự nằm xuống không nói lời nào, nhìn Xuân Hiểu và Xuân Trà tiến đến buồng màn, lại càng lộ ra an tĩnh.

Bên tai là tiếng hít thở của nam nhân, ước chừng vì hôm nay hán chưa tắm rửa đã lên giường, nên Tiêu Ngự có thể ngửi được hơi thở nam tính trên người hán, còn có một cỗ mùi mồ hôi, thật sự là cảm thấy không được tốt lắm.

Không biết chuyện gì xảy ra, ngày thường đều không cần nàng nhắc nhở đã đi tắm rồi, hôm nay lại không tắm đã nằm ở trong chăn như vậy, ngay cả chân cũng không rửa.

Tiêu Ngự càng nghĩ càng không ngủ được.

Qua thật lâu, mới nghe được hán nói: “...Hoàng hậu đã đức hạnh như vậy, ngày mai trẫm liền đón nàng vào trong cung, làm phi tần hoàng hậu an bài chỗ ở một chút.”

Tiêu Ngự đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, nghe Tiết Chiến nói lời này, lập tức lên tinh thần. Nàng mở mắt ra nói: “Ừm, thần thiếp nhất định sẽ an bài thật tốt.”

Tiết Chiến nói: “Nàng thích yên tĩnh.”

...Cái tên man hán thô ráp như thế, lúc này trái lại quan tâm săn sóc. Tiêu Ngự gật gật đầu. Cũng may nàng đối với Hoàng cung tương đối quen thuộc, rất nhanh đã chọn được một chỗ ở tốt: “Vậy Hoàng thượng cảm thấy... Hàm An Cung như thế nào?”

Hàm An Cung nằm ở đường tây phía bắc Cung, trong nội viện vốn xây một toà ba tầng lớn có đài diễn tuồng, hai năm trước đã dỡ bỏ sửa chữa sau thành Quyển điện, sườn đông là Vũ Hoa các, chính là một toà Phật đường, hoàn cảnh thật là rất thanh tịnh, quan trọng nhất là cách xa Phượng Tảo cung của nàng.

Liền nghe thấy Tiết Chiến không mẫn không nhạt ừ một tiếng.

Tiêu Ngự nói: “Vậy sáng mai thần thiếp sẽ an bài.” Mặc dù nàng đề nghị đem người tiếp vào, nhưng lại không nghĩ cái tên man hán này lại háo sắc như vậy, ngày mai đã muốn mang người tiến cung.

Giải quyết xong việc này, Tiêu Ngự rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Lúc này Tiết Chiến mới xoay người lại, nhìn nàng nằm thẳng nhắm mắt, tư thế ngủ nhu thuận.

Hán nhíu mày tiến tới, bởi vì hán dựa vào gối, nên ngược lại làm nàng nhíu mày lại, còn vô ý đưa tay ra đẩy hán... Sợ là lại chế hán xấu. Tiết Chiến thuận tay nắm chặt lấy tay nàng, bàn tay nhỏ nhắn trơn nhẵn mềm mại, giống như không xương. Hán nhìn trong chốc lát, lồng ngực phập phồng lên xuống, hô hấp dồn dập, nắm cổ tay của nàng nhẹ nhàng ấn đến một bên, muốn đem nàng thành khúc sư tử không xuống được giường mới tốt.

Nhưng đến cuối cùng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng thân nhiên ngủ trong chốc lát, Tiết Chiến liền nhắc chăn gấm trên người lên, đi đến tịnh thất ngủ.

...

Hôm sau trời vừa sáng, Nguyên ma ma hầu hạ Tiêu Nưg rửa mặt thay quần áo, nghe xong Tiêu Nưg nói, thì kinh ngạc: “Hoàng thượng thật sự nói như vậy?”

Cái kia còn là giả? Tiêu Nưg nói: “Dù sao hấn vẫn luôn muốn nạp phi, cả ngày lén lút lút, ta thấy cũng không thoải mái, đã thích, thì liền đem người đón đến là được.”

Nhớ tới lời Tiết Chiến nói tới hôm qua, tiếp tục nói: “Cô nương kia thích yên tĩnh, người sai người thu thập Hàm An cung sạch sẽ chút, không cần quá mức lộng lẫy hoa lệ, nhưng cũng không thể quá keo kiệt.”

Nghĩ đến nữ tử hấn thích, chắc phải giống Quách Tổ Nghi hiền lương thực đức, mộc mạc thanh đạm như vậy. Trong hậu cung càng ngày càng thêm mấy vị, ngồi ở cùng một chỗ, cố gắng còn có thể tâm sự chuyện cây đầu nuôi tằm, may quần áo nấu cơm. Vậy cũng thật là náo nhiệt.

Sắc mặt Nguyên ma ma trầm xuống, vẫn cảm thấy Hoàng thượng như vậy có chút không ổn. Bà chậm rãi chải mái tóc đen bóng của Tiêu Nưg, thấp giọng nói: “Trong lòng nương nương chẳng lẽ không có nửa điểm không vui sao? Nếu người kia thật tiến vào trong cung, được sủng, chưa hẳn nương nương có thể trôi qua những ngày an nhàn như bây giờ.”

Đều đã tiến cung, gả cho Đế vương, thì nên một mực nghĩ tới việc phải nắm được tâm Đế vương mới phải. Nương nương nhà bà trẻ đẹp, Đế vương đối với nàng cũng rất thích.

Tiêu Nưg nhìn mình trong gương, nói: “Nguyên ma ma, người cũng biết, ta không làm được những điều đó...” Mặc dù cùng hấn ở chung một quãng thời gian, nhưng có một số việc nàng không có cách nào quên được. Ví như Đại Ngụy, ví như cổ mẫu của nàng, với cả phụ thân nàng, cũng bắt nạt với tàn độc. Mặc dù nàng gả cho hấn, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhi Tiêu gia.

Huống chi...

Tiêu Nưg nói một câu rất nhỏ: “Ta lại không thích hấn.”

Bỏ ra thời gian nửa ngày, người Tiêu Nưg phải đi dọn dẹp Hàm An cung đã thu thập hoàn tất. Tiền triều xa xỉ, cái Hàm An cung này mặc dù không có ai ở, nhưng đồ dùng trang trí bên trong vẫn đầy đủ mọi thứ. Tiêu Nưg gọi tám cung nữ và tám thái giám đi Hàm An cung.

Bởi vì không mấy hiểu biết về nữ tử kia, nên Tiêu Nưg có chút nghi vấn muốn đến hỏi Tiết Chiến, nhưng suy nghĩ một chút, lại có phần không muốn gặp hấn, liền an bài theo tâm ý của bản thân.

Dù sao nàng bây giờ vẫn là hoàng hậu, dù người kia là người trong lòng Tiết Chiến, thấy nàng là chính thê, cũng vẫn phải hành lễ vấn an.

Bất quá cũng may Tiêu Nưg chưa có đi gặp Tiết Chiến. Hôm nay Tiết Chiến hạ triều liền xuất cung, nếu nàng đến, cũng không gặp được hấn.

Xuân Trà cảm thấy có chút bất bình thay cho Tiêu Nưg, thầm nói: “Cái này Hoàng thượng cũng quá đáng rồi...” Nương nương đều rộng lượng an bài người kia vào cung, hấn lại giống trống khua chiêng tự mình đi nghênh đón, chẳng phải là đánh vào mặt nương nương nhà nàng sao? Mới thành thân bao lâu? Quốc công nhà nàng còn đang ở Tây bắc bình định chiến loạn, hấn ngược lại rất tốt, lúc này đã đem nữ tử tiến vào.

Tiêu Nưg bị Xuân Trà nói đến có chút tâm phiền, nói: “Chớ có nói nữa. Hấn chính là muốn mười tám người tiến vào, ta cũng đều theo ý của hấn.”

Xuân Trà rút cổ một cái, thận trọng nhìn Tiêu Nưg một chút, nhẹ nhàng nói: “Nô tỳ chính là... Chính là thay nương nương cảm thấy uỷ khuất.” Đoạn thời gian trước vẫn luôn ân ái như thê cùng nương nương, khi rồi đi sớm, lại rón rén, sợ âm ỉ nương nương nghỉ ngơi. Cái này chỉ là một sự vô ý của nam tử, nhưng có thể làm được trình độ như vậy, chẳng lẽ còn không tính là trân ái sao? Ai giống như cái người nào thay lòng đổi dạ nhanh như vậy.

Đến hoàng hôn, một chiếc xe đỏ thẫm che bát bảo bằng châu anh màu xanh chậm rãi chạy vào hoàng cung.

Tiêu Nưg đang ở phía tây điện Phượng Tào cung vẽ tranh, mới vẽ được một nửa gấm vóc sơn thủy thì Xuân Trà tiến vào bẩm báo nói: “Nương nương, Hoàng thượng đã đem người tiến vào cung.”

Tay Tiêu Nưg hơi dừng lại, một giọt mực đậm đã rơi trên giấy Tuyên Thành, từ từ nhuộm một mảng lớn. Nàng nhú mày lại, trầm mặc một hồi, mới nói một câu: “Ta đã biết.”

Đã đi đón rồi, hiện nay người đã đưa vào cung, đây không phải là chuyện rất tự nhiên sao? Tiêu Nưg vừa buông bút lông xuống, Triệu Ân người bên cạnh Đế vương như thế nào lại đến đây.

Tiêu Nưg ra ngoài gặp hấn, nghe ý tứ của Triệu Ân, là mời nàng đến Hàm An cung một chuyến, lúc này, trên mặt Tiêu Nưg có chút không nhìn được.

Mặc dù đã tiến cung, nhưng hiện nay không danh không phận, nàng ta đến bái kiến mình, nàng có gặp hay không đều phải nhìn tâm tình đã. Mà lúc này, lại muốn nàng đường đường là hoàng hậu đi gặp nàng ta? Cái tên man hấn này từ trước đến nay không biết quy củ, nhưng đạo lý kia người bên ngoài không dạy hấn, hấn cũng nên biết chứ.

Tiêu Nưg cũng không nguyện ý đi.

Ánh nến bên cạnh, tiểu phụ nữ đẹp má ngọc hơi hồng, hàng mi cong cong khẽ nhủ lại, sợ là nam nhi nhìn, sẽ nhất thời sinh ra nhu tình ngập tràn. Khuôn mặt Triệu Ân hiền lành, thấp giọng nói: “Đây là ý tứ của hoàng thượng, nương nương, chớ làm khó tiểu nhân.”

Nói chung chỉ có hấn, mới có thể làm ra cái chuyện không đứng đắn đến bức này. Dĩ nhiên Tiêu Ngự không muốn, nhưng cũng không dám ngỗ ngược ý tứ của hấn.

Nguyên ma ma thay cho nàng một kiện áo choàng vân phượng, bởi vì cách Hàm An cung có chút xa, nên liền ngồi phượng liền qua. Tiêu Ngự bước đến một bên liền, chuẩn bị đi lên, liền thấy Triệu Ân ở bên cạnh đưa tay ra. Tay của hấn thon dài trắng nõn, trên cổ tay còn mang theo một chuỗi phật châu bằng gỗ tử đàn.

Tiêu Ngự thường thấy hoạn quan trong cung, nên dĩ nhiên chưa bao giờ xem bọn hấn như nam tử mà nhìn, tiện để lên tay Triệu Ân, tùy ý vịn người bước lên liền.

...

Đèn đuốc Hàm An cung sáng trưng, trong điện đèn cung đình nhuộm màu men đồng.

Tiêu Ngự từ liền bước xuống, chỉ thấy cung nữ và thái giám trông coi cung làm lễ, ngược lại không thấy người bên trong kia đi ra. Nếu như hấn không nhìn cung quy, thì Tiêu Ngự cũng không hy vọng xa vời hấn có thể tôn trọng mình, nghĩ tốt rồi tự mình đi vào. Một bước đi vào, liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang đứng thẳng của Tiết Chiến.

Đứng bên cạnh còn có một người mặc váy vân hoa màu xanh nhạt, nữ tử mảnh mai chải búi tóc phụ nhân.

Tiêu Ngự cố gắng trấn định, sắc mặt như thường khẽ kêu một tiếng: “Hoàng Thượng.”

Tiết Chiến nhìn về phía nàng nhìn, mà nữ tử đứng bên cạnh hấn, cũng chậm rãi xoay người lại. Lúc trước Tiêu Ngự suy nghĩ, nữ tử đại khái là dịu dàng ngoan ngoãn như Quách Tô Như, Tiết Chiến coi trọng như vậy, thì dung mạo tất nhiên sẽ không tầm thường. Nhưng lúc này nhìn thấy hình dạng người trước mặt, ngược lại làm Tiêu Ngự sững sờ mất nửa ngày.

Cũng không phải là nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp gì... Mà là một người đẹp hết thời, nhìn nàng nhả nhận hờ hững, nghĩ đến lúc trẻ cũng là một mỹ nhân đoan trang.

Tiêu Ngự vội vàng nhìn Tiết Chiến.

Tiết Chiến nhìn thất đoi mắt to tràn đầy nghi hoặc của nàng, trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, đối với phụ nhân bên cạnh nói: “Di mẫu, đây chính là thê tử của Trẫm.”

Lúc này phụ nhân kia mới nhìn nàng một cái.

Từ trong điện chậm rãi đi ra, mãi cho đến Phượng Tảo Cung, trong đầu Tiêu Ngự vẫn đều là một mảnh choáng váng đến mơ hồ. Nàng vốn tưởng rằng, mấy ngày nay Tiết Chiến bồn ba như vậy, là ở ngoài cung nuôi một mỹ nhân nũng nịu. Nhưng không ngờ đón vào cung, lại là Di mẫu của hấn.

Tiết Chiến cái người này thế nhưng... Không phải là không có thân nhân sao? Lúc trước nàng có hỏi thăm qua một chút, chỉ biết được Tiết Chiến đến từ vùng nông thôn, từ nhỏ đã không cha không mẹ.

Trở lại Phượng Tảo cung, Nguyên ma ma vừa nghe xong việc này, mặt mới giãn ra nói: “Không phải là mỹ nhân, xác định là nương nương nên cảm thấy cao hứng mới phải.” Buổi sáng nghe Tiêu Ngự nói lời kia, Nguyên ma ma còn cảm thấy có chút khó tin, luôn cảm thấy Hoàng thượng không phải là nam tử như thế. Lúc này ngược lại càng xác nhận suy đoán của bà, quả thật, mấy ngày nay Hoàng thượng xuất cung đi gặp, chỉ là thân nhân.

Tiêu Ngự nhìn bộ dáng vui vẻ của Nguyên ma ma, trong lòng lại không vui vẻ nổi, có chút buồn bức, đã biết rõ là nàng hiểu lầm, vì sao cái đêm kia không nói rõ cùng nàng, giống như treu đùa nàng rất vui vậy.

Tiêu Ngự ngồi ở trên ghế bành uống trà, nghĩ đến chuyện đêm qua nàng rộng lượng cùng Tiết Chiến thương lượng, hấn trả lời từng câu, gương mặt nàng hậu tri hậu giác bắt đầu nóng lên. Người này... Thật sự là quá đáng ghét.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một chút động tĩnh, là Tiết Chiến trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thô lỗ (2)

Tiêu Ngu vội vàng đặt ly trà xuống, đứng dậy tiến đến nghênh đón. Nhưng Tiết Chiến đã tiến vào.

Hôm nay vì xuất cung, y không mặc long bào, là một bộ cẩm bào màu lam, giày gấm màu đen. Có điều, rõ ràng là kiểu ăn mặc văn nhã, lại không toát ra nửa phần phong phạm của một công tử cao quý. Ngày thường y cường tráng lại cao lớn, nhìn thế nào cũng thấy thật giống một vị đại tướng quân. Dù Tiêu Ngu cảm thấy có điều oán giận, nhưng lại không dám làm mặt lạnh với y, hành lễ xong liền đứng, không biết nên nói gì với y.

Tiết Chiến nhìn bộ dáng của nàng, tự mình mở miệng một câu: "... Lại đây."

Nàng mới không muốn đi qua. Tiêu Ngu cảm thấy y như vậy có phần dọa người, khiến nàng nhớ tới đêm động phòng hoa chúc ngày đó, thô lỗ lại bá đạo, mãnh liệt còn nói lời không giữ lời. Tiêu Ngu đứng bên cạnh ánh nến, nắm chặt ống tay áo nói: "Nô tỳ đứng ở đây là được rồi."

Dù hôm nay nghênh đón di mẫu của y tiến cung, nhưng lời tối hôm qua nàng nói, cũng không hề sai. Nàng hiền lành rộng lượng, y lại vẫn có chỗ nào không vừa lòng sao? Nếu y không thích như vậy, lần sau nàng sẽ không nhắc đến nữa là được rồi. Ai bảo hành vi cử chỉ của y khiến người khác hiểu lầm.

Tiêu Ngu tiếp tục nói: "Hôm nay là ngày đầu tiên di mẫu tiến cung, bữa tối..." Nàng muốn nói Tiết Chiến thật không dễ dàng mới gặp được người thân, mà Tiết Chiến coi trọng bà như vậy, buổi tối hôm nay nên dùng bữa với người nhà.

Chỉ là nàng còn chưa nói hết lời, Tiết Chiến đã bước từng bước dài tới cạnh nàng, khom lưng, liền nhắc nàng đặt trên vai giống như đang khiêng bao gạo. Bụng của Tiêu Ngu nằm trên đầu vai cứng rắn của y, có chút choáng váng hoa mắt, đã thấy y vài bước đã đi tới bên giường. Vén màn lên, liền đặt nàng trên đệm giường, hai tay chặt chẽ nắm lấy cánh tay của nàng.

Ngay sau đó y liền áp xuống.

Khuôn mặt kia đột nhiên tới gần, nuốt xuống hết toàn bộ những lời Tiêu Ngu muốn nói. Nàng cũng đã thân mật cùng y biết bao lần, nam nhân này vẫn thô lỗ như cũ, Tiêu Ngu nhìn tư thái của y, có chút dọa người, sợ hãi nhắm hai mắt lại. Lúc nàng đang đợi môi của y chạm tới môi nàng, lực đạo kia thoáng chốc trở nên nhẹ nhàng. Tiêu Ngu như vừa mới tỉnh lại từ trong mơ, mở to mắt nhìn y.

Mặt y liền ở ngay trước mắt, gương mặt rõ ràng, dung mạo anh tuấn.

Tiêu Ngu mở miệng nói: "Hoàng..."

Ừm!

Nàng vừa mở miệng, lưỡi của y liền tiến vào, gât gao quăn lấy lưỡi nàng. Nàng không quá thích thân mật với y như vậy, người này từ lần đầu tiên gặp y đã không biết xấu hổ mà hôn nàng, nàng vô cùng chán ghét. Nhưng là hiện tại, nàng chỉ có thể chậm rãi tập quen. Có điều, so với cảm giác khó chịu lúc trước, những lần gần đây, y rõ ràng đã nhẹ nhàng hơn một chút.

Lúc Tiết Chiến buông nàng ra, Tiêu Ngu chỉ cảm thấy cánh môi bị y hôn mơ hồ có chút đau. Nàng đưa tay sờ sờ, thấy y từ trên cao nhìn xuống nàng, nói: "Bữa tối..."

Tiết Chiến nói: "Trẫm dùng ở đây."

A... Đã như vậy, Tiêu Ngu cũng không sẽ không hỏi nhiều, nghĩ đến lời Tiết Chiến nói, di mẫu của y thích yên tĩnh. Có điều như vậy cũng tốt, nàng cũng không thích tiếp xúc với trường bối xa lạ, cảm thấy phải cẩn thận. Huống hồ đó là di mẫu của Tiết Chiến, nàng cũng không nên ra vẻ Hoàng Hậu trước mặt bà ấy.

Nhưng mà... Tiêu Ngu không nhận được nói: "Vì sao hôm qua Hoàng Thượng không nói thẳng?"

Tiết Chiến cúi người nhẹ nhàng véo mặt nàng, thấy nàng bị đau nhủm mảy, liền nói: "Hoàng Hậu hiền hậu như vậy, Trẫm đương nhiên không muốn ngắt lời."

Chính là cố ý muốn xem nàng làm trò cười, cứ cho rằng đùa như vậy vui đi. Tiêu Ngu giận mà không dám nói gì.

Tiết Chiến vốn là đang kìm nén dục vọng, nhưng nhìn bộ dáng yếu đuối của nàng, rồi lại thật sự không dám bắt nạt nàng. Y ngồi dậy, kéo nàng vào trong lòng ngực, nhớ lại bộ dáng nhũm mảy hừ nhẹ của nàng vừa rồi, liền vén ống tay áo của nàng lên xem... Cuối cùng là cánh tay, bị nam nhân tùy tiện vén tay áo lên như vậy, Tiêu Ngu khó tránh khỏi có chút kinh ngạc. Nhìn y cúi đầu, nhìn vết hồng hồng trên cánh tay nàng bị y néo, liền muốn kéo ống tay áo xuống, nói: "Nô tỳ không có việc gì."

Nhưng y không buông ra. Lòng bàn tay nam nhân nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nàng, màu da hơi đậm, tương phản rõ ràng với làn da trắng sáng của nữ tử. Tiêu Ngu được y vuốt có chút ngứa.

Tiết Chiến nhìn nàng một cái, nói với nàng: "Từ trước đến nay sức lực của Trẫm lớn, xuống tay đều không biết nặng nhẹ, nếu Trẫm làm nàng đau, đừng nên chịu đựng, nhất định phải nói cho Trẫm... Nếu không Trẫm sẽ không biết." Y chưa từng hôn, lúc trước cũng chưa từng có nữ nhân, cho nên có một số việc, y sẽ không chú ý.

Coi như lời y nói dễ nghe, nàng đương nhiên sẽ không chịu đựng, nhưng mỗi lần nhìn bộ dáng tức giận của y, nàng lại không dám kêu đau. Tiêu Ngu ngồi trong lòng y, nghiêng mặt qua, đối diện với ánh mắt y, gât đầu nói: "Nô tỳ đã biết."

"Ừm." Lúc này Tiết Chiến mới dễ chịu một chút, bàn tay lớn nhẹ xoa xoa gương mặt nàng, nói: "Còn có, sau này đừng tiếp tục muốn nạp phi cho Trẫm, Trẫm và biểu ca Triệu Dục kia của nàng không giống nhau... Hải tử của Trẫm, chỉ có thể sinh ra từ trong bụng nàng."

Tiêu Ngự sững sờ nhìn y, trong lòng có loại cảm giác lạ lùng. Đại khái là do hoàn cảnh sống từ bé, cho nên nàng cảm thấy nam nhân có thêm nữ nhân khác là chuyện vô cùng bình thường, biểu ca Triệu Dục của nàng, mặc dù đối tốt với nàng, cũng có con với thiếp trước khi cưới nàng, nàng thực ra cũng không để ý quá nhiều. Cho nên lúc nàng tiếp tục tiến cung, mới có thể tiếp tục dùng bộ dáng này đối diện với Tiết Chiến. Dù sao nam nhân đều thích thể từ rộng lượng, huống hồ là nhất quốc chi mẫu?

Nhưng là...

Tiêu Ngự chậm rãi nói: "Người là Đế Vương."

Đế Vương đều là có tam cung lục viện.

Đôi mắt Tiết Chiến sâu thăm thẳm, vạt áo hơi rộng mở, nhìn nàng một hồi, nở nụ cười, nói với nàng: "Trẫm là Đế Vương, cho nên Trẫm muốn cùng ai sinh hài tử, không ai có thể quản được rồi." Cho dù nàng là nữ nhi Tiêu gia thì thế nào? Nàng hiện tại chỉ là nữ nhân của y.

Lông mi Tiêu Ngự rũ xuống, không hiểu được nên nói với y như thế nào. Chỉ là y trầm mặc một lúc, cánh môi lại tiếp tục hạ xuống, nhẹ nhàng ngậm chặt đôi môi nàng. Y ôm lấy nàng từ phía sau, càng ôm càng chặt.

Hôn xong rồi, bàn tay liền không thành thật mò mẫm khắp người nàng, nơi nào cũng sờ đến. Nghe giọng nói mộc mạc của y, nhẹ nhàng ở bên tai nàng nói: "Niên Niên, Trẫm đồng ý với nàng, sau này mỗi ngày đều tắm rửa trước, không tắm liền không lên giường, nàng có đồng ý không?"

... Cứ như là tắm rửa cho nàng vậy. Tiêu Ngự cười cười, gật đầu.

...

Vốn dĩ thấy Tiết Chiến coi trọng di mẫu của y như vậy, Tiêu Ngự đã chuẩn bị rất tốt việc tiếp đón bà. Nhưng Tiết Chiến lại nói với nàng, bảo nàng không cần phải bận rộn, lúc này Tiêu Ngự mới không làm nữa.

Ngày hôm đó Nguyên mama đứng bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: "Nương nương, hôm nay lão nô nhìn thấy, Tiết thị kia... đến Thọ Ninh cung."

Tiết Chiến theo họ mẹ. Chuyện này cũng là Tiêu Ngự đem qua mới biết được, nhưng Thọ Ninh cung kia, chính là chỗ ở trước đây của cô mẫu nàng, vì Tiết Chiến không thích, từ lâu nàng đã không còn bước vào đó nữa bước.

Tiết thị này làm sao lại đi đến Thọ Ninh cung chứ?

Tuy nói có khả năng là đi lại tùy tiện, nhưng cung nữ được sắp xếp hầu hạ bà, cung nữ kia hẳn là hiểu rõ, Hoàng Thượng không thích người ta đi nơi nào. Hơn nữa, mặc dù đem qua nàng và Tiết thị không nói chuyện nhiều, nhưng nhìn lời nói cử chỉ của Tiết thị kia, cũng không phải là một người phụ nữ thôn quê giống Quách lão phu nhân, càng giống người đến từ một gia đình thế gia hơn.

Mẫu thân của Tiết Chiến có lẽ cũng giống như vậy, tại sao lại dạy dỗ Tiết Chiến thành một nam tử thô lỗ như vậy chứ?

Tiêu Ngự nghĩ có nên nhắc nhở hay không, nhưng đại khái vì ngày hôm trước Tiết Chiến cố ý trêu đùa nàng, nàng trái lại không muốn quản chuyện của Tiết thị nữa. Dù sao đó là di mẫu của y, nếu nàng phạm sai lầm y liền trừng phạt cho nàng xem, mà di mẫu của y đi đến nơi kia, có lẽ y căn bản sẽ không coi trọng.

Đêm nay Tiết Chiến tới sớm, tắm rửa rồi ôm nàng trò chuyện trên giường. Có một số việc Tiêu Ngự hỏi, trái lại Tiết Chiến thẳng thắn nói: "Từ nhỏ Trẫm đã không cha không mẹ, về sau may mắn được di mẫu tìm thấy, mới có hôm nay. Niên Niên, bà tuy là di mẫu của Trẫm, lại thân thiết không khác gì mẫu thân. Có điều --- bà không thích cuộc sống trong cung, ở lại một vài ngày rồi sẽ rời đi."

Tiêu Ngự theo bản năng hỏi: "Di mẫu đi nơi nào vậy?" Đã là di mẫu thân thiết của Tiết Chiến, hiện giờ Tiết Chiến đang cơ làm Đế, không phải là thời điểm hưởng phúc của bà ấy sao?

Tiết Chiến áp vào mặt nàng hôn một chút: "Không cần lo lắng, di mẫu tự có nơi nàng muốn đi."

Đã như vậy, nàng là người ngoài tự nhiên không cần lo lắng nhiều. Trong lòng Tiêu Ngự nhớ lại Tiết thị kia, nhất thời không chú ý đến bàn tay không thành thật của Tiết Chiến, chờ đến khi nghe được tiếng cười trầm thấp của y, nàng mới kịp phản ứng, cúi đầu nhìn bàn tay đang vươn vào áo nàng, nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng cười gì vậy?"

Buồn cười như vậy sao?

Tiết Chiến xoa hai khóa trắng nõn của nàng, khẽ cười nói: "Lớn."

Cái gì? Tiêu Ngự sững sờ, rất nhanh đã phản ứng kịp, gương mặt xấu hổ đỏ bừng, nhưng y lại không biết xấu hổ tiến bên tai nàng, một bộ nghiêm túc hài lòng nói: "Niên Niên, nàng nói... Có phải là nhờ Trẫm nhào nặn không?"

Chương 43: Xinh đẹp (1)

Khuôn mặt Tiêu Ngự nóng bừng. Cũng bất chấp thân phận, đẩy y ra sau, trở mình về phía bên trong để ngủ, chôn trằm lên trên đầu, không muốn để ý đến y. Tiết Chiến lại thích bộ dáng nữ nhi gia đáng yêu này của nàng, cũng nghiêng người từ sau lưng ôm eo nhỏ của nàng, dán tại một chỗ cùng nàng, cái cảm tựa trên đầu vai của nàng. Y không nói chuyện, chỉ ôm nàng.

Nhìn trong chốc lát, mới bảo nàng: "Niên Niên."

Tiêu Ngự buồn ngủ, mi mắt run rẩy, nhắm mắt không để ý tới y.

"Niên Niên." Y lại kêu một tiếng. Âm áp, hơi thở mang theo khí nóng nhẹ nhàng gãi trên gương mặt Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự vẫn không nói chuyện. Muốn nghỉ ngơi sớm chút, nào biết man hán này lại kẻ sát mặt của nàng, trầm thấp, từng tiếng khẽ gọi tên của nàng: "Niên Niên, mỗi Niên Niên..." Tư thái này, chắc không kết thúc rồi.

Tiêu Ngự bị y ôm vào trong ngực, toàn thân đều ấm áp dễ chịu đấy, tựa như cái lồng hấp. Nàng hơi không kiên nhẫn, đành phải lên tiếng, nói: "Không còn sớm, Hoàng Thượng nên nghỉ ngơi, thần thiếp cũng muốn ngủ."

Nam tử trẻ tuổi cường tráng, thân thể tốt, ban đêm ngủ không được nhiều, ngày kế tiếp tinh thần vẫn sáng láng. Nàng lại khác biệt, không chịu được y nhiều lần gầy vò không dứt. Giống như ai cũng giống như y tình lực tràn đầy. Nàng nói xong, y thật sự không nháo nàng, nàng rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Đầu mơ mơ màng màng, phát giác được dường như y lật cả người mình ra, mặt quay về phía y. Y hôn một cái trên mặt nàng, liền ôm nàng bất động. Tiêu Ngự cảm thấy y ấm áp, không tự chủ đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy y.

Sáng sớm Tiêu Ngự thức dậy, Nguyên ma ma giúp nàng thay quần áo. Đại khái là đêm qua Tiết Chiến nói những lời vô lại kia, Tiêu Ngự vô ý thức cúi đầu nhìn bộ ngực của mình.

Nữ tử trẻ tuổi mà bộ ngực no đủ, mặc dù không tính là nổi bật, nhưng bởi vì vòng eo nàng mảnh khảnh, ngược lại bộ ngực mướt mà thẳng tắp nổi bật lên, da thịt trắng óng ánh, hồng nhụy phần nhụy, như nụ hoa chớm nở, tuổi thanh xuân mỹ lệ rạng rỡ.

Khuôn mặt Tiêu Ngự tươi cười hiện ra hào quang xinh đẹp nhân nhật, thấp giọng lầm bầm một câu: "... Tên vô lại này."

...

Ngày hôm đó hạ triều, văn võ bá quan theo trình tự lui ra ngoài. Tiêu Khôi Châu trong nhóm võ quan, sau khi rời khỏi đây, nói chuyện giao hảo cùng đồng liêu, chợt nghe có người đang gọi mình.

Tiêu Khôi Châu quay đầu lại.

Thấy người tới mặc y phục của thái giám ngự tiền màu xanh xám, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, thân như thùy trúc. Hơi chút sừng sờ, nói: "Hà công công. Là Hà Triều Ân bên người Đế Vương."

Hà Triều Ân nói: "Tiêu đại nhân, Hoàng Thượng nghe nói tiền thuật của Tiêu đại nhân rất xuất sắc, có thể bách phát bách trúng, đặc biệt mời Tiêu đại nhân đi qua cùng nhau luận bàn."

Chân mày Tiêu Khôi Châu cau lại. Tuy nói hắn không thích tân đế, nhưng rút cuộc là trưởng tử Tiêu gia, tất nhiên có chút ồ trọng, trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài.

Mà đồng liêu đứng ở cùng một chỗ với hắn, thấy là Hà Triều Ân bên người Đế Vương tự mình tới gọi người, có thể thấy được tôn trọng đối với Tiêu Khôi Châu. Ngược lại cũng không phải là bởi vì thân phận Tiêu Khôi Châu, với phẩm giai của hắn, chưa có đãi ngộ như vậy, chỉ vì hắn là huynh trưởng Hoàng Hậu, đại cữu tử của Đế Vương, tất nhiên là không giống bách quan bình thường đấy. Vì vậy liền thức thời mà chấp tay, đi trước một bước.

Bắn tên thôi. Tiêu Khôi Châu cũng không có gì phải sợ, nói: "Vậy làm phiền Hà công công dẫn đường rồi."

Hà Triều Ân mỉm cười, dẫn Tiêu Khôi Châu đi tới ngự hoa viên. Tiêu Khôi Châu cất bước đi tới, ghé mắt lạng lẽ bên cạnh Hà Triều Ân, nhớ tới hôm đó hắn trước mặt phụ thân đề cập tới muội muội.

Liên do dự một chút, làm bộ lơ đãng hỏi: "Hà công công ở nội đình, hiểu rõ những chuyện phát sinh trong cung, không biết được mấy ngày này, Hoàng hậu nương nương cùng Hoàng Thượng như thế nào?" Tiết tặc ngang ngược thô lỗ, muội muội của hắn lại tuổi nhỏ yêu kiều, nếu Niên Niên bị ủy khuất, có lẽ chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hà Triều Ân nói: "Tiêu đại nhân yên tâm, Hoàng Hậu cùng Hoàng Thượng chung đặng rất tốt."

Thật sao. Tiêu Khởi Châu có chút không tin tưởng lắm, vừa nghĩ tới dáng người Đế Vương khôi ngô trẻ tuổi, cánh tay cùng hai chân trắng kiện hữu lực, ần ần vì muội muội cảm thấy lo lắng... Hắn ghé mắt nhìn Hà Triều Ân, nghĩ đến Hà công công chính là người bên cạnh Đế Vương, tất nhiên là hướng về Đế Vương, sao có thể nói xấu Tiết tặc.

Tiêu Khởi Châu cũng không hỏi thêm nữa.

Ngoài bãi đất trống tại đình Vạn Xuân ở Ngự hoa viên đã sắp xếp bìa tiền, Đế Vương tuổi trẻ anh tuấn coi ngoại bảo, ồng tay áo cuộn lên, trên cánh tay màu lúa mạch có mấy vết thương nhàn nhạt, lúc trường cung kéo căng, cơ bắp nổi lên, nhìn thật khổng vũ hữu lực, tư thế oai hùng. Y bắn một tiền, trúng hồng tâm, liền đưa cung tiền cho Quách An Khang.

Quách An Khang nhìn cung tiền ngưng đọng trước mặt, ngược lại không do dự, sau khi nhận lấy, chọn mũi tên rồi ngắm bắn một phát, sau khi ngắm chuẩn, một mũi tên rời dây cung "vèo". Cuối cùng "bụp" một tiếng bắn trúng bia, tuy nhiên khoảng cách với hồng tâm hơi kém một chút.

Ngày xưa Quách An Khang cũng là cao thủ bắn tên, nhìn thế cục này, nhàn nhạt cười cười, nói: "Quả thật là không thể bỏ bê." Bỏ vũ theo văn, thời gian luyện tập sẽ ít đi, tất nhiên là không thể so với lúc trước rồi.

Tiết Chiến đưa tay vỗ bờ vai của hắn một cái, nói: "Người biết thì tốt." Y thường thức võ nghệ Quách An Khang, lúc hắn một lòng theo văn, còn hơi cảm thấy tiếc nuối. Y nhìn hắn một cái, còn nói, "lần trước chuyện trên yến tiệc của sinh nhật Hoàng Hậu, người cảm thấy có bất mãn?" Hôm đó y nói mẹ của hắn như vậy, không đề Trương Thị xuống đài được, mà hắn lại là hiểu tử.

Về chuyện hôm đó, Quách An Khang cười cười xấu hổ, nói: "Hoàng Thượng đã thiên vị Quách gia rất nhiều, sao thần có lời oán giận. Ngược lại là thần mang lòng áy náy, không biết làm sao mới có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước cùng Tiêu gia."

Vừa nói vừa nhớ tới một việc.

Hôm đó Quách Tổ Nghi ở bên ngoài bị Tiêu Ngọc Chi khi dễ, dù hỏi phủ chưa nói với Quách An Khang, bắt quả Quách An Khang từ nhà hoàn bên người nàng biết được việc này. Ngủ cô nương phủ Hộ Quốc Công, hắn cũng coi là từng có vài lần duyên phận, là một nữ hài nhi không dễ chọc. Huống chi trước mặt mọi người, bị làm nhục như vậy, nhìn Quách Tổ Nghi, tất nhiên là nhìn không được muốn đi đòi lại. Mặc dù Quách An Khang đau lòng muội muội, lại cũng không dễ đi đòi công đạo cho nàng, nhưng cũng không phải biện pháp lâu dài. Cho nên nếu có một ngày thấy Tiêu Ngủ cô nương, hắn tự mình đi nói lời xin lỗi.

Đều là tính tình tiểu nữ hài, cũng không có ghét bỏ bao nhiêu, cảm thấy Quách gia thành ý, trút giận, hài lòng, việc này tự nhiên đi qua như thế.

Hắn nhìn Đế Vương, tiếp tục nói: "Ngược lại là bên Hoàng hậu nương nương, làm khó Hoàng Thượng."

Tiết Chiến mặt mày nhu hòa, nói: "Hoàng hậu tuổi nhỏ, nhưng cũng không phải là người hẹp hòi."

Quách An Khang gật gù đầu, nói: "Mấy ngày nay Tây Bắc liên tiếp truyền đến tin chiến thắng, thần nghe nói Hộ Quốc Công cùng Hoắc Tướng quân mười phần hợp ý. Chỉ là..." Nhìn lên Đế Vương trước mắt tư thế oai hùng, Quách An Khang thấp giọng nói, "trong lòng Hoàng Thượng, phải chăng còn dự định như lúc trước hay không?"

Muốn ngồi vững vàng hoàng vị này, tất yếu phải trừ hết thảy chướng ngại, nếu Tiêu gia chỉ là thế gia bình thường, không cần phải kiêng kị. Hiện nay mặc dù đã quy thuận, nhưng thế gia cùng một nhịp thở với tiền triều như vậy, Đế Vương nào có thể sử dụng không có chút lòng đề phòng? Đã là có phòng bị cùng ngờ vực vô căn cứ, đến lúc đó trừ bỏ rất dễ dàng, nhưng bây giờ...

Một lát sau, Đế Vương bắn ra một mũi tên lần nữa. Tuy vẫn là hồng tâm, nhưng Quách An Khang lại là hiểu rõ tâm Đế Vương đấy. Y xưa nay bách phát bách trúng, lúc này mũi tên lại hơi lệch chút.

Sau đó, mới nghe được Hoàng Thượng nhàn nhạt nói một câu: "Trẫm suy nghĩ lại một chút."

Tiêu Khởi Châu ngoài đình Vạn Xuân, liền nhìn thấy Tiết Chiến cùng Lại bộ Thượng thư Quách An Khang cùng nhau bắn tên. Hắn đứng ở chỗ cũ, nhìn bóng dáng cao lớn thêm vài lần, đợi nghe được Hà Triều Ân bên cạnh nhẹ giọng thúc giục, mới cùng hắn đi tới. Đứng ở trước mặt Đế Vương, chậm rãi thì lễ: "Thần, Tiêu Khởi Châu, tham kiến Hoàng Thượng."

Tiết Chiến đứng thẳng nhìn người trước mặt, nói: "Đứng lên đi, không cần đa lễ."

Tiêu Khởi Châu đứng dậy. Tuy nam tử trước mặt là muội phu của hắn, nhưng chung quy là Đế Vương, hắn không dám vô lễ.

Hắn đứng trong chốc lát, thấy Tiết Chiến gọi hắn bắn tên, mới đi tới, nhận lấy cung tiền.

Tiết Chiến ở một bên nhìn.

Thấy tư thế Tiêu Khởi Châu oai hùng bồng bồng, hoàn toàn chính xác có phong phạm của Tiêu Hoài, nhưng nếu muốn so sánh thật sự, cũng thấp hơn một bậc đấy. Lúc này thái giám phục vụ bên cạnh bưng nước trà tới, Tiết Chiến đi đến một bên uống nước.

Mà Tiêu Khởi Châu đang đứng phía trước mục tiêu.

Hắn từ từ nghiêng đầu, nhìn tiết chiến đang uống nước, thấy y ngửa đầu uống nước, giờ phút này không có chút nào phòng bị. Tiêu Khởi Châu khom lưng nắm thật chặt, cái trán hơi rịn số mồ hôi. Đây là Tiết tặc diệt Đại Ngụy, hiện nay lại chiếm đoạt muội muội của hắn... Tiêu Khởi Châu nắm chặt đôi tay, thoáng chốc gân xanh nổi lên. Hắn nhìn thoáng qua mũi tên gác ở trên cung, ánh mắt bình tĩnh.

... Nếu lúc này, mũi tên này trực tiếp bắn vào trái tim Tiết tặc, y phải chết không thể nghi ngờ!

Tiết Chiến ngừng chén trà trong tay, đợi nghe được "Suru" một tiếng, thanh âm bắn vào mục tiêu, mới uống một hơi cạn sạch nước trà còn sót lại.

Quay đầu, thấy mũi tên của Tiêu Khởi Châu tinh chuẩn trúng hồng tâm, không chỉ như thế, mũi tên mạnh mẽ bắn thủng bia, mũi tên trực tiếp lòi ra đằng sau bia ngắm.

Tuy kém phụ thân của hắn, nhưng thuật bắn cung này, đúng là hậu sinh khả úy. Tiết Chiến cười nói: "Quả thật là tài bắn cung rất giỏi."

Tiêu Khởi Châu đưa cung tiến cho thái giám một bên. Dưới ánh mặt trời, nam tử tuổi trẻ thiện võ trán đã thấm mồ hôi, hai tay ôm quyền, cung kính nói: "chút tài mọn, khiến Hoàng Thượng chê cười."

...

Vốn Tiêu Ngự nghe Tiết Chiến nói, Tiết thị vô cùng thích yên tĩnh, cũng không đi quấy rầy. Bất quá lúc này nghe cung tỷ tiến đến, nói Tiết thị mời nàng đi qua trò chuyện, Tiêu Ngự mới có một loại cảm giác chính diện nghênh địch. Sắc mặt nàng như thường để cung tỷ xuống dưới, mình đi đến nội điện, chuẩn bị đối y phục.

Kỳ thật nàng không cần long trọng như vậy, dù sao nàng là hoàng hậu, Tiết thị thấy nàng, theo lý thuyết cũng phải hành lễ đấy.

Bất quá vẫn là quyết định trang điểm chút.

Xuân Trà khom người sửa sang váy áo giúp nàng, nói ra: "Tiết thị ý có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, đều chưa từng để nương nương vào mắt, lúc này đi qua, nương nương nhất định phải có khí thế, chớ có để Tiết thị cảm thấy nương nương tuổi còn nhỏ dễ khi dễ. Trường bối thì như thế nào? Ngài là Hoàng hậu nương nương."

Dù chưa tiếp xúc, nàng cũng thực sự có thể phát giác Tiết thị không thích mình. Bất quá, nàng không thích mình cũng không có gì, lại không có quan hệ gì... Bất quá nghĩ đến đây Tiết thị có lẽ là thân nhân duy nhất của Tiết Chiến, nàng cũng không thể cho sắc mặt với nàng ta. Lớn tuổi luôn luôn hi vọng được tôn trọng, huống chi hiện tại cháu trai có tiền đồ.

Dù sao, tóm lại so với ở chung với Trương Thị thì tốt hơn. Nghĩ tới đây, tâm lý Tiêu Ngự hơi có chút an ủi.

Đến Hàm An Cung, Tiết thị cũng không ở đây, mà là đi đến đồi tú sơn bên kia.

Nguyên ma ma đứng ở bên cạnh Tiêu Ngự, nghe lời cung tỷ này, cảm thấy không vui: "Đã là mời nương nương nhà ta, sao lại bỗng nhiên đi ra ngoài?"
Nào có đạo lý như vậy?

Tự nhiên là cố ý. Tiêu Ngự nghĩ, Tiết thị còn chưa nói chuyện cùng nàng, liền bắt đầu hạ uy nàng. Kính nàng là di mẫu của Tiết Chiến, Tiêu Ngự cũng không cần phải nhiều lời nữa, tùy theo cung tỷ dẫn nàng đi đồi tú sơn.

Chỉ là mấy người Tiêu Ngự đã đến đồi tú sơn, Tiết thị cũng đã đi Thọ Ninh cung.

Lúc trước Tiết Chiến nói với nàng, bảo nàng chớ có lại đi Thọ Ninh cung, nhưng lúc này bởi vì Tiết thị, Tiêu Ngự cũng không quan tâm được nhiều như vậy. Cách đó không xa chính là Thọ Ninh cung, chỉ là hoang phế đã lâu, không có người qua lại bên kia rồi. Tiêu Ngự dọc theo hành lang đi một đường xuyên qua cửa tròn, liền nhìn thấy một bóng dáng đứng ở nơi đó, một cung tỷ theo bên người.

Tiêu Ngự chậm rãi đi tới, đứng ở trước người của nàng, mới nói: "Sao di mẫu tới nơi đây?"

Hôm đó là ban đêm, Tiết thị chưa từng cẩn thận nhìn qua nàng, bây giờ nhìn lại, vị nữ nhi Tiêu gia trước mặt này, tóc mây hoa nhan, xinh đẹp như đào như mận. Dung mạo còn xuất sắc hơn so với Hoàng hậu của Hi Hòa Đế.

Tiết thị không thích nàng đây, cùng nàng đứng ở cùng một chỗ, ngay cả nụ cười đều có chút keo kiệt. Nàng nói: "Nghe nói nơi đây hoa sơn trà tốt nhất, ta muốn tới xem một chút..." Thân nhiên nhìn một chút đất bừa bộn, cong môi tiếp tục nói, "người đi nhà trông, cũng không gì hơn cái này."

Ngày xưa cô mẫu nàng lúc còn sống, Thọ Ninh Cung bốn mùa đều là gắm hoa rực rỡ. Ngày xuân hoa sơn trà càng là nhất tuyệt. Chỉ là cô mẫu nàng là Hoàng thái hậu tiền triều, thân phận có chút miễn cảm.

Tiêu Ngự không đề cập tới việc này, chỉ nói: "Nơi đây hoang phế đã lâu, nếu di mẫu ưa thích hoa sơn trà, Trùng Thụy đình ở ngự hoa viên bên kia là tốt nhất."

Tiết thị nói: "Cũng tốt."

Nói chuyện liền đi tới phía trước.

Nhìn bóng lưng Tiết thị, Nguyên ma ma nhỏ giọng bên người Tiêu Ngự nói: "Nuông nuông, chúng ta..."

Cổ nhiên chuẩn bị kỹ càng, nhưng cũng không nghĩ tới thái độ Tiết thị như thế. Tiêu Ngự cũng là biết đại thể đấy, hiện nay tất nhiên là không so đo cùng Tiết thị, mở miệng nói: "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đau lòng

Editor Hoa Trong Tuyết

Trong ngự hoa viên để vương và thần tử đang so tài bắn cung, tiêu khôi châu vẫn chưa lên tiếng. Đến khi gần kết thúc, bia mục tiêu bên cạnh Tiêu Khôi Châu bỗng dưng hơi lắc lư, có khả năng sẽ ngã trúng người hắn, Tiết Chiến nhanh chóng vươn tay, đỡ bia mục tiêu lại. Mà Tiêu Khôi Châu chỉ thấy bên tai mình có một luồng gió, đợi lúc lấy lại tinh thần, đã thấy để vương đỡ bia mục tiêu dựng về vị trí.

Tiêu Khôi Châu sững sờ, thấy Quách An Khang và Hà Triều Ân đều chạy về phía hắn, mới hậu tri hậu giác nói: "Đa tạ Hoàng Thượng..."

Tiết Chiến thoải mái cười một tiếng, nói: "Tiện tay mà thôi." Lúc này không hề giống thiên tử uy nghiêm tàn bạo thường ngày chút nào. Đối xử với hắn giống như huynh đệ... thật sự đối xử với hắn giống như đại cữu tử(Anh vợ).

Tiêu Khôi Châu không khỏi giật mình, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Đợi sau khi Tiêu Khôi Châu và Quách An Khang đi khỏi, Hà Triều Ân mới chậm rãi bước lên, hỏi: "Hoàng Thượng tay người... có cần bảo ngự y xem qua một chút hay không?" Mặc dù không có gì đáng lo, nhưng bia mục tiêu kia cũng có chút sần sùi, đã bị vụn gỗ găm vào tay.

"Không cần." Tiết Chiến ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tiêu Khôi Châu đang rời khỏi, thần nhiên nói. Xưa nay hắn chưa từng để ý đến những vết thương nhỏ như vậy, thấy giống như là gãy ngựa, cần bản không chú ý. Sau khi nhìn thấy Quách An Khang và Tiêu Khôi Châu đi khỏi, hắn mới quay đầu hỏi Hà Triều Ân, "Hôm nay Hoàng Hậu làm gì?"

Hà Triều Ân đáp: "Hôm nay Hoàng Hậu nuông nuông, đi Hàm An Cung."

Di mẫu... chân mày Tiết Chiến cau lại.

...

Quách An Khang và Tiêu Khôi Châu cùng bước đi ra ngoài, hắn là đường đường Lại bộ Thượng thư, chức vị cao, ngày bình thường cũng không có cơ hội gặp Tiêu Khôi Châu. Lúc này lại chủ động nói chuyện với hắn. Nhớ tới dáng vẻ oai hùng lúc vừa rời của Tiêu Khôi Châu, hắn liền cười cười nói: "Kỹ thuật bắn cung của Tiêu đại nhân không tệ, mong rằng sẽ có cơ hội tiếp tục được so tài với Tiêu đại nhân, không biết Tiêu đại nhân có nề mặt không?"

Sự việc xảy ra ở cung yến lần trước, Tiêu Khôi Châu cũng hiểu rõ, mặc dù không ưa thích Quách lão phu nhân, nhưng vị Quách đại nhân này cũng là người hiểu biết, hắn cũng không sinh ra ác cảm gì. Mặc dù hắn là phụ tá đắc lực của tân đế.

Lúc vừa rời khi bắn cung, thấy Quách An Khang mặc dù là quan văn, nhưng cũng luyện được một thân bản lĩnh không tệ, ngược lại càng cảm thấy bội phục. Văn võ song toàn như vậy, thật là hiếm có. Tiêu Khôi Châu chậm rãi nói: "Quách đại nhân khách khí rồi, chỉ cần đại nhân lên tiếng, đương nhiên hạ quan sẽ không từ chối."

Quách An Khang nói: "Cứ quyết định như vậy."

Hắn nghĩ nghĩ, rồi nói tiếp, "Lần trước mẫu thân có nhiều chỗ đất tội Tiêu cô nương, mặc dù đã nhận sai, nhưng trong lòng bản quan vẫn thấy áy náy. Mong rằng Tiêu đại nhân thay bản quan nói giúp và lời, hi vọng Tiêu ngũ cô nương bỏ qua hiềm khích lúc trước."

Chuyện của nữ nhân, hắn là nam nhân cũng không tiện nhúng tay, nhưng việc này do mẫu thân hắn gây nên, theo như lời Ngũ cô nương nói, Tổ Nghi cũng đã nói chuyện, vậy hắn là huynh trưởng, cũng không thể ngồi nhìn không lo.

Chuyện hôm ấy cũng thật quá đáng. Nhưng mà Tiêu Khôi Châu nghe nói, Quách lão phu nhân đã phải xin lỗi ngay trước mặt Hoàng Thượng, nếu đã như thế, thì chuyện này cũng nên bỏ qua. Lại thấy thái độ của vị Thượng Thư này thành khẩn như vậy, nếu như Tiêu Gia của bọn họ vẫn so đo, lại tự làm mình mất phong độ.

Thế là vượt càm nói: "Nhất định hạ quan sẽ chuyển lời của Quách đại nhân, ngũ mụ mụ của hạ quan tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi."

Lúc này Quách An Khang mới an tâm.

...

Lúc này Tiết Chiến cũng đi đến Hàm An Cung gặp Tiết thị. Tiết thị vừa ngắm hoa trở về. Tiết Chiến đi qua, thấy Tiêu Ngự không ở bên cạnh, mới mở miệng nói: "Hôm nay Di mẫu... tìm Hoàng Hậu nói chuyện?"

Tiết thị cũng không thích người Tiêu gia, cho nên hẳn không muốn cho Tiêu Ngự tiếp xúc nhiều với Di mẫu. Mà hẳn cũng hiểu rất rõ tính tình của Di mẫu, không có việc gì cũng sẽ không đi tìm người khác gây phiền toái, dù sao Tiêu Ngự cũng là bật con cháu, cho dù trước kia phát sinh ra chuyện gì, cũng không liên quan tới nàng.

Đề Vương anh tuấn bất phàm, khí thế khiếp người, cho dù ai nhìn cũng sẽ sinh lòng kính sợ. Tiết thị nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Tiết Chiến, liền nghĩ đến lúc mới vừa tìm thấy hắn.

Đôi chân mày của nàng nhẹ nhàng chau lên, nhớ tới nữ nhi xinh đẹp mềm mại tên Tiêu Ngự kia cũng không thích, nói: "Nữ nhi của Tiêu gia, cũng chỉ có dáng vẻ này. Tiểu nha đầu kia tuy dung mạo đẹp, nhưng tâm cơ suy nghĩ lại thua xa cô mẫu của nàng. Chiến nhi, nữ hài nhi kiểu này, làm phi tần còn miễn cưỡng chấp nhận được, sao lại nâng nàng làm Hoàng Hậu?"

Tiết Chiến cũng không do dự, nói thẳng: "Di mẫu nói như vậy là sai rồi. Chuyện giữa nam nhân với nhau, cũng không có liên quan tới nữ nhân... Trẫm cưới nàng, là thật tâm muốn chung sống cùng nàng. Trẫm mặc kệ nàng là nữ nhi của Tiêu gia hay là nữ nhi của nhà nào, Trẫm chỉ biết là, bây giờ nàng là thê tử của Trẫm. Trẫm là nam nhân, nàng đã theo Trẫm, Trẫm phải che chở cho nàng."

Thấy Tiết thị thay đổi sắc mặt, Tiết Chiến lại nói tiếp, "Chuyện lúc trước đều đã trôi qua, mong Di mẫu cũng đừng để trong lòng."

Tiết thị nghĩ Tiết Chiến đã bị nữ nhi Tiêu gia mê hoặc. Nếu biết trước chuyện này, thì đã sớm để Tiết Chiến thành thân cưới vợ rồi.

Tiết thị nghiêm mặt nói: "Người bị hồ đồ rồi."

Tiết Chiến ăn ngay nói thẳng, cũng cảm thấy lời mình nói có gì không ổn. Có mấy lời nói rõ ràng trước vẫn tốt hơn. Hắn nói: "Trẫm xem người như mẫu thân, tất nhiên sẽ hiểu kính với người, Hoàng Hậu cũng sẽ tôn trọng người như trường bối, mong rằng người đừng vì một số chuyện cũ năm xưa, gây khó khăn cho một tiểu bối. Coi như là nể mặt Trẫm, không nên gây khó dễ với thê tử của cháu trai mình."

Trước khi đi, bước chân Tiết Chiến bỗng dừng một chút.

Lưng hắn thẳng tắp, bóng dáng cao lớn, trên người là khí phách của đế vương. Sau đó chậm rãi nói ra: "Mà Tiêu gia kia, cũng chưa chắc không thể thật tâm quy thuận, để Trẫm sử dụng."

Sau khi Tiêu Ngự đi ngắm hoa với Tiêu thị xong, liền trở về Phụng Tảo Cung. Tiết thị muốn tìm nàng nói chuyện, nhưng trên đường đi lại không quan tâm tới nàng, để cho nàng yên lặng đứng đấy, nhưng do thân phận cũng không rời đi được. Trước đây nàng ở phủ Hộ quốc công được trăm ngàn sủng ái, vào trong cung lại được người người nịnh bợ, thái độ không lạnh không nóng của Tiết thị, cũng là lần đầu tiên nàng gặp phải.

Nhưng mà như vậy cũng tốt... dù sao thể hiện ra là không thích, vẫn tốt hơn là ngoài mặt và trong lòng không đồng nhất. Nàng không thích nhất là những tranh đấu lục đục như vậy.

Đứng nửa ngày, Tiêu Ngự ngồi xuống để Xuân Hiểu Xuân Trà giúp nàng châm trà bóp chân. Xuân Hiểu nói cho nàng biết chuyện hôm nay ở ngự hoa viên, Tiết Chiến so tài bắn cung với đại ca của nàng: "... Nô tỳ nghe nói, đại công tử bắn cung rất tốt, bách phát bách trúng, Hoàng Thượng rất thích."

Nói đến đây, Tiêu Ngự cũng nở nụ cười.

Kỹ thuật bắn cung của đại ca, ngay cả phụ thân của nàng cũng phải tán thưởng. Đại ca và Vệ Đường từ nhỏ đã được phụ thân dạy cho võ nghệ, đại ca nàng mặc dù rất ưu tú, nhưng Vệ Đường còn xuất sắc hơn, tuy là nam nhi, cũng không phải là cả ngày tính toán chi ly, nhưng trong lòng đại ca nàng vẫn có chút ganh tị, âm thầm phân cao thấp với Vệ Đường.

Cái khác đại ca không bằng Vệ Đường, chỉ duy nhất bắn cung rất có thiên phú, cho nên mỗi lần tranh tài bắn cung, đại ca của nàng luôn dẫn đầu.

Nàng cũng từng thấy Tiết Chiến bắn cung, nếu so tài cùng đại ca của nàng, cũng rất đáng xem.

Sau đây lại nghe Xuân Hiểu nói: "Nô tỳ còn nghe nói, bia mục tiêu suýt chút nữa đập vào đại công tử, may mắn Hoàng Thượng kịp thời ra tay."

Thật sao. Tiêu Ngự nghĩ, đại ca của nàng nhìn rất nhã nhặn, nhưng từ nhỏ đã quen ở quân doanh, khó tránh khỏi có chút tùy tiện. Nhưng mà đã nam nhân như Tiết Chiến nếu so với đại ca của nàng thì chỉ có hơn chứ không có kém, lúc này lại cẩn thận, còn ra tay cứu đại ca của nàng.

Đang nghĩ ngợi, Tiết Chiến đã về đến Phụng Tảo Cung.

Tiêu Ngự nhanh chóng đứng lên, đi ra đón hắn. Đến lúc hắn đi đến cửa cung, thì nhanh chân bước về phía nàng, đi đến bên cạnh nàng, nàng cũng không kịp hành lễ, hắn đã thuận tay nắm tay của nàng, kéo nàng đi vào bên trong.

Đành phải theo hấn đi vào.

Nhưng mà lúc này nắm tay của hấn, tuy là bình thường tay hấn vốn thô ráp, hôm nay lại càng thô ráp hơn. Sau khi vào trong điện, nàng mới nâng tay của hấn lên xem, nhìn vào lòng bàn tay, mới thấy trên ngón trỏ bị vụn gỗ găm vào.

Nhìn kỹ một chút đã phát hiện ra... không lẽ chính hấn lại không biết?

Tiêu Ngự biết mảnh vụn gỗ găm vào như vậy nhất định sẽ đau, nhưng đã nam nhân này, giống như là không có cảm giác... nàng nhìn nhần đầu lông mày nói: "Trên tay dính vụn gỗ, thần thiếp giúp Hoàng Thượng lấy ra."

Vốn là hấn không thèm để tâm đến điều này, nhưng mà được nàng nói như vậy, bỗng dưng cảm thấy có chút hơi đau. Tiết Chiến cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng, cảm thấy cả người nàng như tỏa ra ánh hào quang, chiếu sáng xung quanh.

Đôi tay nhẹ nâng bàn tay của hấn, tay của nàng nhỏ nhỏ, hấn tùy ý cảm là có thể nắm gọn trong lòng bàn tay. Liền gật đầu nói: "Làm phiền Hoàng Hậu rồi..."

Tiêu Ngự nói Xuân Hiểu đi lấy kim khâu. Tiêu Ngự nắm tay của hấn ngồi xuống, bàn tay mảnh khảnh nắm lấy kim khâu, cúi đầu giúp hấn lấy mảnh gỗ vụn trên ngón tay ra. Trước khi làm, dùng tay lại, nói một câu: "Có thể sẽ hơi đau một chút."

Tiết Chiến nhìn lấy nàng lẳng lẳng buông mi mắt, cười cười. Sau đó che dấu ý cười, nghiêm túc nói: "Trẫm là nam nhân."

Đương nhiên nàng biết... Tiêu Ngự cũng vô thức cong môi, nam tử hán đại trượng phu, nữ nhi bọn họ tất nhiên không so được, da dầy thịt béo không sợ đau, huống chi là đã nam nhân xuất thân từ thôn quê. Tiêu Ngự cầm kim, trong lòng nghĩ dùng sức đâm thật mạnh, để xem hấn có sợ đau hay không.

Nhưng đến khi kim châm thật sự chạm vào tay, nàng lại không dám mạnh tay, trong đầu nghĩ cẩn thận giúp hấn lấy vụn gỗ ra, ngoài miệng thì thảo nói: "Thần thiếp có nghe nói sự việc lúc Hoàng Thượng và huynh trưởng bắn cung, đây là bị bia mục tiêu làm bị thương sao?"

Tiết Chiến trầm thấp ừ một tiếng, nhìn nàng không chớp mắt, thấy nàng hết sức chăm chú, đáng vẻ như rất quan tâm.

Thấy Tiết Chiến nhân nhạ nói như vậy, Tiêu Ngự cũng không tiếp tục nhắc lại. Nhưng mà nàng biết Tiết Chiến ghé qua Hàm An Cung, có lẽ cũng biết việc hôm nay Di mẫu của hấn gọi nàng đi ngắm hoa, liền mở miệng nói ra: "Hôm nay thần thiếp cùng Di mẫu nói chuyện, hình như..." Thật ra không muốn nói với hấn, nhưng nàng nghĩ nghĩ, vẫn là nói, "Hình như Di mẫu không thích thiếp lắm."

Giọng nói của nàng ngọt ngào lại ôn nhu, cũng không phải là cố ý nói như vậy, mà là giọng nói ngọt ngào trời sinh.

Hấn rất thích nghe nàng nói chuyện, nói cái gì cũng được, nghe đều cảm thấy rất thoải mái. Tiết Chiến nói: "Vì Di mẫu còn chưa hiểu rõ nàng, chờ hiểu Di mẫu hiểu rõ, người sẽ thích nàng."

Nói giống như hấn hiểu nàng rất rõ vậy... không lẽ trên đời này không có ai không yêu thích nàng?

Nàng hiểu hấn nói như vậy chỉ để an ủi nàng, Tiêu Ngự nghe rồi cũng cho qua.

Da của hấn có chút dày, lúc giúp hấn lấy vụn gỗ ra cũng rất tốn sức, nữ tử làm việc luôn luôn thận trọng, không dám ra tay độc ác, chỉ có thể làm từ từ. Cho đến khi vụn gỗ kia được lấy ra hết, nam nhân kia bỗng xông đến gần, một đôi mắt không chớp chăm chú nhìn nàng.

Tay Tiêu Ngự run lên, thiếu chút nữa là đâm trúng vào tay hấn, nàng giật mình kêu lên, vô ý thức vội vàng nói: "Chàng làm cái gì."

Bỗng dưng tiêu chiến hôn lên mặt nàng, cười hỏi: "Niên Niên, nàng là vị đại ca của nàng, hay là..."

Cái gì? Tiêu Ngự ngửa mặt lên nhìn hấn, đôi mắt mở to.

Hấn lại xích lại gần một chút, nói tiếp.

"... Nàng đang đau lòng vì Trẫm."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Âm áp (1)

Edit: Đào Sindy

Nam nhân anh tuấn dùng mũi đụng mặt nàng, môi mỏng mang ý cười, lúc này nhìn qua không hề giống một Đế Vương, trái lại là tên du côn vô lại. Tiêu

Ngư hơi hoảng hốt, thời khắc hoàn hồn, tay hơi nặng một chút.

Nhìn y theo bàn năng nhú mảy một cái, Tiêu Ngư mới cúi đầu nhìn tay của y.

Cây kim khâu cầm một đầu vào tay y.

Ánh mắt nàng đầy ý cười, cảm thấy có khoái cảm trả thù thành công nho nhỏ, ngày bình thường nàng cẩn thận từng li từng tí với y, không dám đắc tội, cũng chỉ có y khi dễ phần của nàng thế là chậm rãi nói: "Lúc thần thiếp làm việc, Hoàng Thượng không nên nói chuyện với thần thiếp."

Chỗ đau ấy đối với Tiết Chiến thì không nói là gì, y hàm hồ á một tiếng, không quấy rầy nàng tiếp tục lựa mảnh gỗ vụn.

Dáng dấp nàng vốn đẹp, hiện tại lại cúi đầu, ánh mắt trời xuyên qua tấm bình phong lẳng lẳng chiếu trên mặt nàng, có loại cảm giác ám áp nhàn nhả. Y đã quen cướp nhanh, không có chỗ ở cố định, loại cảm giác này hiện tại, nói chung đó là cảm giác yên tĩnh.

Mặc dù nàng cúi đầu, nhưng đại khái vẫn phát giác được mình đang nhìn nàng, khuôn mặt dần ửng đỏ, ngay cả bên tai và cẳng cẳng cổ tinh tế, cũng dần dần nhiễm màu đỏ.

Tiết Chiến cười.

Tiêu Ngư kiên trì thay y lựa mảnh gỗ vụn còn sót lại, sau đó thu kim khâu, nhìn bàn tay thô ráp của y, nói: "Hoàng Thượng cần phải bôi ít thuốc?" Hình như nàng ra tay hơi nặng, có chảy ít máu.

Tiết Chiến nói: "Không cần phải phiền phức như thế." Đã lựa ra rồi, một vết thương nhỏ như thế, không cần bôi thuốc phiền toái như vậy.

Thấy y không để ý, biểu đạt không cần quản y. Nhưng vết thương này do nàng và đại ca nàng tạo thành, thì không thể ngồi nhìn mặc kệ. Tiêu Ngư nhìn y nói: "Chỗ thần thiếp có được cao, bôi sơ là được."

Nàng và y khác biệt, từ cuộc sống tạm bợ đến tinh xảo, thà rằng không cần đến, cũng muốn chuẩn bị đầy đủ một thứ gì đó, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Lúc này Tiết Chiến mới gật đầu: "Cũng tốt."

Có lẽ là vừa rồi Tiết Chiến và nàng quá mức thân cận, Xuân Hiểu Xuân Trà các nàng đều thức thoi mà lui ra bên ngoài. Tiêu Ngư cũng không để ý họ, tự mình đứng dậy đi đến tủ đứng bên cạnh.

Bên trong có hòm thuốc làm bằng gỗ lim đựng trong tủ gỗ tử đàn, sau khi mở ra, ở đó có một số bình bình lọ lọ, bên trên đều dán mấy thẻ kí hiệu. Tiêu Ngư lấy được cao tó, đang muốn đóng hòm thuốc lại, thì có một bình sứ nhỏ rớt xuống, lăn tới nhanh như chớp, khó khăn lắm mới đứng vững trước giày gấm vân mây đen.

Cổ bình sứ đổ ra mấy hạt được hoàn màu nâu.

Tiết Chiến xoay người, cầm bình sứ, nhặt được hoàn lên, làm bộ muốn đổ lại vào bình. Tiêu Ngư nhìn thấy, đầu tiên là sững sờ, sau đó vội ngăn cản, giật lại bình sứ trong tay y, thấy y nhìn mình, mới há to miệng giải thích nói: "Roi trên đất rồi thì không dùng nữa..."

Cũng chưa tính là bản, nhưng Tiết Chiến hiểu ý nàng, cũng theo ý của nàng. Y cười nói: "Được rồi, quên đi."

Thấy Tiêu Ngư nhét xong bình sứ, bỏ vào một lần nữa.

...

Phủ Hộ Quốc Công, Tiêu Khởi Châu luyện quyền trong viện. Hắn coi ngoại bảo, tay đánh cộc gỗ, một chiêu một thức rắn chắc hữu lực, rất nhanh đã mồ hôi đầm đìa. Thường ngày đều dành thời gian luyện nửa canh giờ, lúc này đã luyện suốt một canh giờ rồi. Lưng áo đã ướt đẫm, ẩm ướt dán vào tấm lưng trắng kiện rộng lớn.

Đội hơi mệt chút, mới dừng lại nghỉ ngơi, hắn thở phì phò, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cộc gỗ trước mặt, lại tiếp tục ra chiêu kịch liệt. Đội sức cùng lực kiệt, mới bảo gã sai vặt xách thùng nước lạnh đến, trực tiếp đổ thùng nước lạnh từ đầu mình xuống.

"Ào ào ——" một tiếng rơi xuống.

Mặt mày Tiêu Khởi Châu thoáng chốc lạnh lùng, nước lạnh từ gương mặt hắn chảy xuống một đường, lọn tóc không ngừng nhỏ nước.

Ngày xuân, nước giếng này lại mát, Đường thị ở một bên nhìn, vội nâng cao bụng đi đến chỗ Tiêu Khởi Châu. Nàng đứng trước mặt hắn, lấy ra khăn tay thay hắn lau mặt, lo lắng nói: "Phu quân làm sao thế? Lạnh như thế kia mà?" Nàng nói xong, liền đưa tay kéo tay hắn: "Theo thiếp thân vào nhà đổi y phục."

Tiêu Khởi Châu tuy là quân nhân, nhưng Đường thị và hắn là thanh mai trúc mã từ bé, hắn đối với nàng vẫn rất ôn hòa. Lúc này nàng lôi kéo tay của hắn, lại không kéo nổi tý nào.

Đường thị chậm rãi ngẩng đầu, nhìn mặt hắn.

Nàng kêu nhẹ một tiếng: "Phu quân?"

Tiêu Khôi Châu nhìn thê tử trước mặt, mới dần dần thu lại tức giận, giọng nói hắn lập tức liền mềm nhũn, chậm rãi nói: "Từ nhỏ ta đã nhìn Niên Niên lớn lên, nàng từ nhỏ đã rất được người ưa thích, phụ thân coi nàng là trân bảo, có đôi khi ta cũng rất hâm mộ nàng, có thể có được tán dương và sủng ái của phụ thân. Thế nhưng nàng là muội muội của ta, ta cũng thích che chở nàng, sủng ái nàng, trước kia ta cảm thấy, vô luận là ai, đều khó có khả năng ở dưới mí mắt ta khi dễ muội muội của ta, bao gồm Triệu Dục..."

"Nhưng bây giờ, ta không bảo vệ được nàng. Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị nghịch tặc chiếm lấy, mỗi ngày ta vào triều, đều phải ngược nhìn nghịch tặc chiếm đoạt muội muội ta, thế nhưng ta không làm được gì..."

Mỗi lần Tiêu Khôi Châu nghe những quan viên kia thảo luận chuyện Tiêu gia, nói Tiêu gia bọn họ có thể được Hoàng Thượng long sủng, cũng bởi vì nữ nhi Tiêu gia bên cạnh giường rồng Đế Vương. Tiêu Khôi Châu nghe được những câu này, tất nhiên tức giận, nhưng nghĩ kỹ lại, đúng là như thế.

... Hắn lại dùng thân muội muội của mình, đổi được an bình tạm thời cho Tiêu gia.

Từ nhỏ Tiêu Hoài đối với hắn đã nghiêm khắc, bồi dưỡng hắn thành một nam nhi đường đường chính chính, nhưng bây giờ, hắn cảm thấy trong lòng mình bị đè nén quá lâu, không nhịn được muốn phát tiết. Hắn mấp máy môi, nhìn Đường thị trước mặt, thấp giọng hỏi: "Nàng nói... Có phải ta rất vô dụng không?"

Hắn vẫn cảm thấy mình là nam nhi Tiêu gia, tài năng xuất chúng, từ nhỏ hắn xuất sắc, vô luận là gia thế hay là bộ dáng, lại thuận lợi cưới thê tử mình ngưỡng mộ trong lòng, tiền đồ rộng mở. Thế nhưng những chuyện xảy ra dưới mắt, lại làm cho hắn cảm thấy ánh mắt mình thiên cận, quả thực là ếch ngồi đáy giếng, gặp phải khó khăn thật sự, thì chẳng còn tác dụng gì.

Đường thị biết Tiêu Khôi Châu đề bụng chuyện muội muội, đành phải ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn hắn nói: "Trong lòng thiếp thân, phu quân vĩnh viễn là lợi hại nhất. Dưới mắt chỉ gặp khó nhất thời, mà thời cuộc lại như thế, vèn vèn lấy lực lượng một mình chàng, làm sao có thể thay đổi gì?... Mặc dù Niên Niên chỉ là tiểu cô nương mười lăm tuổi, nhưng nàng là nữ nhi Tiêu gia, thiếp thân tin tưởng, vì Tiêu gia, nàng cam tâm tình nguyện, không có chút phản nản và bất mãn. Dưới mắt đã như thế, nếu phu quân vì chuyện như vậy canh cánh trong lòng, tri trệ không tiến, đó mới là lãng phí Niên Niên hi sinh một cách vô ích."

Nàng là nữ tử dịu dàng, hai con ngươi trong trẻo, nhẹ nhàng lau giọt nước trên mặt hắn, nói: "Cho nên phu quân, chàng nhất định phải tỉnh lại, đừng khiến Niên Niên thất vọng, cũng không thể để thiếp thân thất vọng."

Lúc này Tiêu Khôi Châu mới nhẹ gật đầu, mở miệng nói: "... Được."

...

Trời còn chưa sáng, Tiêu Ngự ngủ mơ màng liền bị người bên cạnh làm cho tỉnh. Thân thể lửa nóng tráng kiện đè lên, Tiêu Ngự lập tức tỉnh. Y trần trụi nửa người trên, ôm mặt nàng vào ngực, hai chân vẫn luôn giữ chặt nàng, cúi người không ngừng hôn mặt nàng.

Tiêu Ngự nghe từng tiếng thở dốc to khỏe của y, cả người đều nóng lên, vật cách lớp vải đội lên, khí thể hùng hổ. Hai chân Tiêu Ngự cứng đờ, giương mắt nhìn y.

Chẳng mấy chốc y sẽ vào triều sớm.

Tiêu Ngự đẩy nhẹ y.

Tiết Chiến xoa hai khóa thịt kia, ngón tay thô ráp nhấn ở giữa một cái, ngậm lấy vành tai của nàng, hô hấp dồn dập nói: "Rất nhanh sẽ ổn, được không?"

Tiêu Ngự bối rối đều bị y làm phân tán, nhưng nàng không tin y, vội nói: "Hoàng Thượng mau dậy đi."

Trò nháo này của y còn rất nhanh sẽ ổn sao?

Tiết Chiến lại không nghe, đến loại thời điểm này rồi, nếu không làm gì đó, vậy thì không phải là nam nhân. Cũng không để ý nàng từ chối, trờ mình nàng, hai tay nắm eo của nàng xách nàng lên, thuận tiện để y 'nhập' vào. Chỉ là lúc này, Nguyên ma ma bên ngoài đã thúc giục rồi.

Y vẫn luôn tiết chế, thúc dục rất sớm, tảo triều từ trước đến nay luôn đúng giờ. Nghe xong giọng Nguyên ma ma, động tác Tiết Chiến chân chờ một chút.

Tiêu Ngự thừa cơ trờ mình, sửa sang lại áo ngủ, sau đó mới nhìn Tiết Chiến nói: "Thần thiếp hầu hạ ngài thay y phục."

Bàn tay vén rèm lên, Tiết Chiến đành phải trầm mặt hạ giường.

Tiêu Ngự đứng ở trước mặt y, thay y mặc long bào đai ngọc, chỉnh lý tốt vạt áo. Lại đưa hầu bao cho y đem theo bên người.

... Lúc trước nàng tưởng đây là nhân tình ngoài cung đưa, nhưng bây giờ, đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy rồi.

Sau khi Tiết Chiến nhận lấy, nhẹ nhàng vuốt ve, mới quay đầu nhìn Tiêu Ngự nói: "Đây là di vật của mẫu thân trẫm."

Tiêu Ngự nghĩ một không nghĩ hai. Lúc trước y nói từ nhỏ mình đã mất đi phụ mẫu, đồ vật để lại cho y không nhiều, hầu bao này, khó trách y trân quý như thế. Tiêu Ngự nhân tiện nói: "Mẫu thân Hoàng Thượng ắt hẳn là một nữ tử hiền lành, tay nghề này rất tinh xảo."

Tiết Chiến cười, sau đó đưa tay捏o gương mặt nàng, nói một câu: "Hiện tại cũng là mẫu thân của nàng."

Tiêu Ngự lập tức không biết nên nói tiếp như thế nào.

Đợi lúc trang phục hoàn tất, tay Tiết Chiến giữ eo nàng lại, để mặt nàng gần mặt mình một chút, hai thân thể dán sát vào nhau. Tiêu Ngự ngẩng đầu, nụ hôn của y liền rơi xuống, cứ như vậy ôm nàng hôn một hồi lâu.

Cuối cùng dường như thoáng hải lòng chút ít, đuôi lông mày mang theo chút nhu hòa, nói: "Đưa trăm ra ngoài đi."

Thường ngày nhiều lắm thì nàng chỉ hầu hạ y thay y phục, có đôi khi thậm chí nàng cũng không biết Tiết Chiến đến khi nào. Lúc này y muốn mình tiễn y xuất cung, cũng không phải yêu cầu quá phận gì, ngược lại rất bình thường.

Nhưng nàng không có thời gian trang điểm lại, choàng vào một kiện áo ngoài, liền tiễn y ra Phụng Tảo Cung.

Bên ngoài là ngự liễn và thái giám đi theo của y, đứng ở phía trước là Hà Triều Ân.

Hà Triều Ân ngẩng đầu, thấy Đế Hậu cùng nhau đi ra, Đế Vương cao lớn uy nghiêm, Hoàng Hậu trẻ tuổi xinh đẹp... Hắn chậm rãi xoay người hành lễ.

Đưa Tiết Chiến ra ngoài, Tiêu Ngự đứng ở dưới hiên.

Khuôn mặt nàng nhập nhèm mới tỉnh, không trang điểm, khuôn mặt trắng nõn mỹ lệ, ngũ quan xinh đẹp, đôi mắt sáng long lanh lẳng lặng nhìn qua bóng lưng Đế Vương, thanh xuân mỹ mạo. Đợi thấy hoạn thần tuổi trẻ bên cạnh Đế Vương, Tiêu Ngự mỉm cười gật đầu với Hà Triều Ân xem như chào hỏi.

...

Ngày hôm đó Tiết thị lại mời Tiêu Ngự cùng nhau đi ngắm hoa. Tiêu Ngự nghĩ, mặc dù Tiết Chiến nói với nàng, a di thích yên tĩnh, nhưng với tính cách thô tục của y, đại khái có chút không thông thể tục. Sao có thể yêu thích yên tĩnh, tiểu bối như nàng vẫn cứ phôi cùng bà, trong lòng Tiết thị chỉ sợ cũng có chút không thích.

Huống chi bà ta vốn không thích mình.

Biết hôm nay nếu đi, Tiết thị kia lại bày sắc mặt cho nàng nhìn, có thể ở chung cùng Tiết thị, tiểu bối như nàng ăn chút thua thiệt cũng là bình thường.

Lúc Tiêu Ngự đi Hàm An cung, ngược lại cũng không như hôm đó, làm hại nàng vô huyệt. Trái lại Tiết thị đang ngồi ở trước viện thêu thùa. Lúc còn trẻ bà ta cũng là nữ tử tuyệt sắc, bà ta đang ngồi yên lặng, trước mặt để một khung thêu, ngón tay cầm kim thêu trắng nõn, linh xảo xe chỉ luôn kim trên khung.

Đó là mỹ lệ và dịu dàng thực chất từ bên trong lộ ra, theo tuổi tác tăng dần, dần dần biến thành một loại ý vị đặc biệt khó tả.

Tiêu Ngự không nhanh không chậm tiêu sái đến trước mặt bà ta. Tiết thị thấy nàng đến, khí độ dịu dàng trên người thoáng chốc mất tăm, cúi đầu, dường như không thấy nàng tiếp tục thêu.

Tiêu Ngự gọi một tiếng: "A di..." Thấy bà ta không đáp, liền cúi đầu nhìn thứ bà ta đang thêu.

Là một bức tranh tứ quân tử, Tiết thị thêu gần một nửa, giờ phút này đang thêu lan. Nhưng đây không phải thêu phẩm bình thường, chính diện là Mai Lan Trúc Cúc, mặt trái cũng là một bức trang Hi Thước sơn thủy sinh động như thật.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thị quân (người theo hầu bên cạnh)

Tiết thị không coi ai ra gì thêu thật lâu, lưng Tiêu Ngự thẳng tắp, yên tĩnh chờ bên cạnh.

Đợi qua thật lâu, Tiết thị mới chậm rãi thu hồi kim khâu. Bà ta ngẩng đầu nhìn Tiêu Ngự, nói: "Ta là người xưa nay không hay thích nói chuyện, Hoàng hậu nương nương theo ta ngắm hoa, có lẽ cũng cảm thấy khó chịu, đúng không?"

Đây không phải biết rõ còn cố hỏi sao?

Tiêu Ngự hiểu được bà ta cố ý làm khó, giống như bà bà (mẹ chồng) và tức phụ (con dâu) vậy, bà bà cảm thấy tức phụ không thuận mắt. Nhưng chỉ

cần bà bà không làm chuyện quá đáng, dù sao tức phụ cũng phải kính trọng bà bà.

Tiêu Ngự nhìn bà ta nói: "Đương nhiên sẽ không." Nàng cúi đầu nhìn bức Tiết thị thêu, nói: "Kỹ thuật thêu của a di thật tinh xảo, bản cung rất ít thấy có người nào thêu song mặt lại tốt như vậy."

Tuy nữ hài nhi bình thường phải học nữ công nhưng cũng sẽ không khéo léo đến có thể thêu song mặt, dù sao thêu song mặt này không thường dùng. Nhìn kỹ thuật thêu của Tiết thị thành thạo tinh xảo, chỉ đơn giản đã thêu song mặt đến sinh động như thật.

Nàng không thích người này, nhưng rất khâm phục tài năng thêu thùa.

Tiết thị ung dung cười: "Hoàng hậu nương nương rất biết nói chuyện đấy." Trong ngôn ngữ dù như kính thần phận hoàng hậu của nàng, nhưng lời nói này... Ngược lại không có chút nửa ý tôn kính, chỉ coi nàng như tiểu bối bình thường.

Nhìn Tiêu Ngự, bà ta lại nói: "Ta ở Tân Thành không có người quen, cả ngày gọi người qua đây cũng không thỏa đáng lắm, hôm nay liền sai người đi ngoài cung, cố ý mời mẹ con Quách gia vào cung, rồi chúng ta cùng nhau tụ họp, hoàng hậu cảm giác như thế nào?"

Tiết thị này... Hóa ra lại biết mẹ con Quách gia?

Tiêu Ngự cảm thấy có chút kinh ngạc nho nhỏ, chỉ là rất nhanh bình thường trở lại.

Mẹ con Quách gia kia vốn là người quen biết cũ trước kia của Tiết Chiến. Dã nam nhân kia có quan hệ tốt với Quách An Thái như vậy, nghĩ đến hẳn cũng qua lại thân thiết với Quách gia kia.

Lần cung yến kia, mẹ con Quách gia trôi qua cũng không thoải mái, mà Quách Tổ Nghi lại có tâm tư với dã nam nhân kia... Tiêu Ngự nghiêng đầu nhìn Tiết thị, mơ hồ cảm thấy điều gì đó, liền gật đầu nói: "A di vui vẻ là tốt rồi ạ."

...

Khi người trong cung đến Quách phủ, Trương thị đang ở trong phòng Quách Tổ Nghi, trong tay cầm tiền riêng tìm được từ trong phòng Quách Tổ Nghi.

Tặng thêm chút số lẻ, tổng cộng lại có ba trăm lượng.

Hiện nay, tiền bạc Quách phủ dư dả, nhưng Trương thị tiết kiệm đã quen, ngân lượng này có thể không động là không động đến, có thể dùng ít thì dùng ít đi, sống tốt là được. Lúc này đây tìm được nhiều bạc từ chỗ Quách Tổ Nghi như vậy, quả thực giặt này mình, tất nhiên không tránh được hưng hăng rần rẩy Quách Tổ Nghi một trận.

Bà ta biết rõ số bạc này là Quách An Thái tự mình kín đáo đưa cho nàng, cả giận nói: "Đại ca con quá nuông chiều con rồi, con ở trong phủ được mặc được ăn, ngày thường mẫu thân cũng không phải không cho con tiền lẻ, nhưng con chỉ là một tiểu cô nương, muốn nhiều bạc như vậy làm gì?"

Bạc này đương nhiên không thể tiếp tục đặt ở chỗ Quách Tổ Nghi.

Bà ta cất kỹ bạc, tiếp tục nói: "Chút nữa ta sẽ đi nói với đại ca con. Con cũng thật là, bình thường mẫu thân dạy con thế nào, đại ca con cho con, con thật sự cảm? Nếu mẫu thân không thấy được, bạc này con định làm gì? Cầm tiêu hết, hay sau này mang đến nhà chồng?"

Quách Tổ Nghi bị nói đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nước mắt tràn ra. Cuối cùng cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu: "Nữ nhi biết sai rồi, sau này sẽ không dám."

Trương thị chỉ ăn mềm không ăn cứng, Quách Tổ Nghi cũng hiểu tính tình của bà ta, cho nên rất nhanh nhận lỗi. Lúc này, tuy Trương thị hài lòng với thái độ của nữ nhi, nhưng bây giờ nhìn nàng, lại nghĩ tới Tiêu Ngọc Chi Ngũ cô nương của Tiêu gia...

Tiểu cô nương kia thật sự ngang ngược can rở, Tiêu gia kia đường đường là thế gia, sao lại nuôi nữ nhi vô lý điều ngoa như thế chứ?

Tiểu cô nương như vậy, nếu sau này đến nhà chồng, sợ là mỗi ngày đều gây ầm ỹ.

Chỉ là cũng có một chút chỗ tốt, chắc là sẽ không để mình ăn thiệt thòi.

Trương thị liền nói với Quách Tổ Nghi: "Con đấy, sau này trước mặt người khác đừng có mềm yếu như vậy, lúc nên kiên cường, thì phải kiên cường một chút, bằng không người ta sẽ cảm thấy con dễ bắt nạt."

Quách Tổ Nghi vội vàng gật đầu.

Đội nghe được người trong cung tới, Tiết thị a di của hoàng thượng mời mẹ con các nàng vào cung nói chuyện.

Trước kia quả thật Trương thị đã gặp qua Tiết thị kia vài lần, nhưng không một chút nào giống nữ tử nông thôn hương dã, giống như là nữ tử từ thế gia vọng tộc. Trương thị nghĩ đến Tiết thị kia, lại quay đầu nhìn Quách Tổ Nghi trước mặt.

Nữ nhi trẻ tuổi xinh đẹp, đã đến tuổi lập gia đình rồi.

Mắt sáng lên, trong lòng thì có một chủ ý, Trương thị chậm rãi nói: "Mẫu thân biết con thích Hoàng Thượng, bạc này mẫu thân cất trước, con đấy, nếu ngày sau vào cung, muốn bao nhiêu vàng bạc châu báu đều có hết."

Quách Tổ Nghi ngẩng đầu kinh ngạc nói: "Mẫu... Mẫu thân?"

"Tiết thị kia là trường bối của hoàng thượng, lúc trước con ở trước mặt Tiết thị biểu hiện không tệ, mẫu thân cũng nhìn ra được, bà ta cũng rất thích con."

Hôm đó, nữ nhi Tiêu gia kia ương ngạnh như thế, Đế Vương lại vẫn che chở Tiêu gia, tất nhiên là bởi vì Tiêu hoàng hậu. Tuy nói lúc trước cưới Tiêu hoàng hậu kia, là bởi vì lực ảnh hưởng của Tiêu gia ở trong dân chúng, nhưng đối mặt với một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, tóm lại nam nhân sẽ giữ không được.

Chỉ là Trương thị cũng có lòng tin với nữ nhi mình.

Cảm thấy hoàng thượng kia là một người khổ hạnh, bây giờ chỉ nhất thời sủng ái Tiêu hoàng hậu mà thôi, muốn sống tốt, tất nhiên sẽ vừa ý nữ nhi hiền lành biết quản công việc gia đình giống nữ nhi của bà ta.

Dù sao sống trong hoàn cảnh giống nhau, mới xứng đôi nhất.

Trương thị tinh tế quan sát Quách Tổ Nghi, càng xem càng cảm thấy dung mạo nữ nhi cũng không tệ, không quá mức xinh đẹp, nhìn hiền lành dịu dàng, nói: "Đã phải vào cung, nên ăn mặc cho tốt chút ít, thay váy dài gấm tơ kia đi."

Trái tim của Quách Tổ Nghi đột nhiên nhảy lên, hai tay siết chặt ống tay áo. Bộ đồ Trương thị nói tới, chính là bộ váy dài gấm tơ vạn phúc màu hồng nhạt viên chỉ bạc kia, nàng ta cảm thấy thích nhất, trân quý nhất.

Lần đầu vào cung gặp Tiêu hoàng hậu, nàng ta vốn định mặc, nhưng đến lúc đó lại thay đổi rồi.

Trương thị luôn tiết kiệm trước sau như một, Quách Tổ Nghi nghe bà nói như vậy, tất nhiên ý thức được vào cung sẽ phát sinh chuyện gì...

Nhớ tới lời huynh trưởng nói với nàng ta.

Sau đó là Ngũ cô nương Tiêu gia Tiêu Ngọc Chi chế giễu hiếp đáp ngày đó.

Còn có dung mạo khôi ngô cùng với thân thể cao lớn của Đế Vương.

Quách Tổ Nghi không do dự, đã nhu thuận gật đầu, thay váy kia, ưỡn ngực, lấy dáng vẻ tốt nhất theo mẫu thân cùng nhau vào cung gặp Tiết thị.

...

Tiêu Ngư và Tiết thị đang ngắm hoa. Hàm An cung thanh tĩnh, Hải Đường trong viện nở vừa đúng lúc. Mặc dù Tiết thị không nói lời nào, nhưng Tiêu Ngư chỉ là nữ tử trẻ tuổi, cũng yêu thích hoa. Nàng đứng ở đó nhìn hoa Hải Đường bên dưới, làn da trắng như sứ, nụ cười tươi đẹp, toàn thân đều là hơi thở thanh xuân dào dạt của thiếu nữ, lại vừa trộn lẫn với hương thơm tươi mát của tiểu phụ tử trẻ.

Không đơn thuần chỉ vì dung mạo, đó là bởi vì từ nhỏ đã sống tốt, không buồn không lo, trôi qua vui vẻ, trên mặt sẽ không tự chủ biểu hiện ý cười, ở cùng một chỗ với dạng người thế này, bản thân cũng sẽ trở nên vui vẻ. Nhìn thấy càng cảm thấy ngọc diện nàng phát hào quang, xinh đẹp động lòng người.

Tiết thị ghé mắt nhìn lấy nàng.

Nhìn nàng còn nhỏ tuổi, còn nhớ lại lời nói của Tiết Chiến với bà ta ngày hôm đó, trong lòng hơi có chút xúc động.

Lúc này, cung tỳ đã dẫn mẹ con Quách thị đến đây.

Nhu hòa giữa lòng mây Tiết thị mới tán đi, khi nhìn về phía Tiêu Ngư, vẫn lộ vẻ hồ hởi.

"Nương nương, Quách lão phu nhân đã tới..." Nghe được Xuân Hiểu ở bên tai nàng nhỏ giọng nói, Tiêu Ngư lập tức quay đầu lại. Từ rất xa, nhìn Trương thị dẫn Quách Tổ Nghi tới.

Ánh mắt của nàng theo bản năng rơi vào trên người Quách Tổ Nghi.

Hoàn toàn khác biệt với trước kia, hôm nay Quách Tổ Nghi trang điểm thanh nhã, nhưng y phục trên người lại tươi đẹp tinh xảo. Nữ tử trẻ tuổi, cao gầy yếu điệu, tướng mạo lại thanh tú, mặc vào màu sắc tươi sáng, cả người nhìn qua chói sáng hơn rất nhiều.

Trương thị tới, nhìn thấy ánh mắt Tiêu Ngư thì dừng lại một chút, có chút không được tự nhiên hành lễ.

Nhìn thấy vẻ mặt của Trương thị, Tiêu Ngư liền biết bà ta còn nhớ kỹ sự việc hôm đó, đang chuẩn bị bảo bà ta miễn lễ, Tiết thị sau lưng lại sớm trước nàng một bước, đỡ Trương thị lên.

Dáng vẻ rất quen thuộc.

Tiết thị lại cười nói: "Quách lão phu nhân không cần đa lễ." Lại cười tươi nhìn Quách Tổ Nghi, "Đã lâu không gặp, Tổ Nghi càng lớn càng đẹp."

Hoàn toàn khác biệt với bộ dạng lạnh lùng khi ở chung một chỗ với Tiêu Ngư. Tiêu Ngư đứng ở một bên, nhìn các nàng thân nhiên cười nói, ngược lại có vẻ nàng có chút không hợp nhau, như người ngoài.

Lúc cùng nhau ngồi xuống bên cạnh bàn đá ở trong viện thì mấy người lập tức nói những chuyện khác nhau. Không biết Tiết thị kia có ý hay như thế nào, luôn nói đến những chuyện ở quê.

Vốn Tiêu Ngư không hiểu những điều này, nhưng những ngày gần đây tiếp xúc với đã nam nhân kia cũng đã lâu, lại xem một số thư tịch (sách vở) có liên quan đến việc đồng áng, thật ra cũng có chút hiểu rõ. Nhưng Tiết thị chia mũi nhọn vào như thế, trong lòng nàng có chút không dễ chịu, cho dù là biết được, cũng không tình nguyện chen vào nói.

Ngay cả Tiết Chiến nàng cũng không muốn có ý nịnh nọt, nàng cần gì phải dán mặt vào mộng lạnh chứ?

Quách Tổ Nghi lại trả lời tự nhiên, rất thỏa đáng.

Trương thị vùng trộm ghé mắt, thận trọng liếc nhìn Tiêu Ngư. Lúc này, thấy Tiêu hoàng hậu kia ở đây, bà ta còn có điều câu nệ, nhưng còn bây giờ thì sao, Tiêu hoàng hậu kia ở trước mặt Tiết thị, còn không phải ngoan giống như tôn tử (cháu trai) ư?

Nhớ tới bộ dạng nàng hùng hổ dọa người hôm đó, lại so sánh với giờ phút này, Trương thị có loại khoái cảm xả được cơn giận, nhin cười không được. Lại nhìn Tiết thị và nữ nhi của bà ta... Tiết thị này, nhìn qua rất hài lòng với nữ nhi của mình.

Tiêu Ngư lẳng lặng ăn bánh ngọt uống trà, nghe ba người các nàng trò chuyện với nhau thật vui.

Đợi thời điểm ăn trưa đến, chỉ thấy Đế Vương kia cũng tới Hàm An cung.

Tiết Chiến mặc long bào màu đen, cao lớn vĩ ngạn, thấy đám người Tiết thị muốn đứng dậy hành lễ, thì lại đưa tay ngăn cản, đưa tay nâng áo lên, ngồi xuống bên người Tiêu Ngư.

Còn không chú ý gì uống chung chén trà của nàng... Tiêu Ngư nhướng mày, nếu không có những người khác ở đây, nàng còn định nói với y đấy.

Sao lại không chú ý quy cũ như vậy?

Uống trà, Tiết Chiến mới nhìn Tiết thị, nói: "Vừa rồi, trăm nghe a di và Quách lão phu nhân trò chuyện hăng say, không biết đang nói những gì?"

Quách Tổ Nghi hơi khẽ cúi đầu, không nói chuyện.

Ngược lại là Tiết thị, cũng không cảm thấy gì, mỉm cười nói: "Chúng ta đang nói Tổ Nghi đấy. Đứa nhỏ này khéo léo hiểu lòng người, quan tâm nhu thuận, ta rất thích..." Nói xong nhìn về phía Trương thị, "A di liền nói, Tổ Nghi đã mười bảy rồi còn luôn mang theo bên người, sợ là ưu tú như thế, Quách lão phu nhân cũng không nỡ để nữ nhi xuất giá."

Vốn tưởng rằng Tiết Chiến kia sẽ thuận thế nói tiếp, dù sao cũng là hán tử nông thôn không biết quy củ, nơi nào sẽ hiểu được chuyện cấm kỵ của nữ nhi? Chỉ là... Lại không nghe thấy y nói chuyện. Tiêu Ngư nghiêng đầu, nhìn y một cái.

Thấy y nắm chén trà, không nhanh không chậm uống trà, cũng không nói tiếp.

Trương thị nhìn Đế Vương anh tuấn này, thấy tuy y cao cao tại thượng, nhưng đối với Tiết thị, cũng rất tôn kính. Bàn tay bà ta giấu ở trong tay áo nắm chặt theo bản năng, cười nói với Tiết thị: "Chỗ nào chứ? Nếu ngài thích Tổ Nghi như thế, không bằng để Tổ Nghi vào cung theo hầu người... Người cảm thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Tức giận

Quách Tổ Nghi là muội muội ruột của Quách An Thái, bây giờ Tiết Chiến là đế vương, nhưng mà ngày xưa cũng có quen biết với Quách Tổ Nghi. Nói thế nào thì hai người cũng cùng xuất thân là nông thôn... Hơn nữa Quách Tổ Nghi cũng còn trẻ khuôn mặt lại xinh đẹp, hậu cung thêm một phi tần thì quan hệ của Quách gia và hoàng thất ngày càng vững chắc hơn, đổi lại là đế vương chắc sẽ đồng ý.

Dĩ nhiên Tiêu Ngư rất ngạc nhiên, nghĩ tới việc Trương Thị có thể ở trước mặt mọi người gây khó dễ cho Tiêu Ngọc Chi, những lời nói kinh người ở trước mặt này cũng không coi là gì cả...

Nàng lại nhìn Tiết Chiến.

Hắn từ từ uống một ngụm nước rồi sau đó đặt ly trà ở trước mặt, bỗng nhiên hắn nhìn về chỗ Trương Thị, một đôi mắt đen đó có thể ăn thịt người đã thú bất cứ lúc nào, làm người ta sợ đến kinh hồn bạt vía.

Hắn cũng không phải là loại nam tử nhả nạo, tính tình thì thô lỗ, nhưng mà dung mạo lại rất đẹp, có một cặp mi dài, mắt phượng, có thể lúc trầm mặc thì rất là đáng sợ phi thường. Tiêu Ngự cũng ở chung với hắn một thời gian, có lúc cũng không dám câu kinh với hắn.

Trương Thị nói xong lời này thì nhìn thấy Tiết Chiến nhìn mình như vậy nhất thời bà không nói được gì... Bà đã đưa nữ nhi mình tới cửa hắn cũng không có lý do gì để từ chối.

Mà Tiết Chiến từ từ nói: "Trẫm nhớ ngươi là lão mẫu của Quách gia, cũng có vài phần kính trọng ngươi, nghĩ đến sự việc lần trước thì ngươi đã chịu giáo huấn biết hối cải rồi, nhưng mà bây giờ xem ra đúng là trẫm đã dung túng quá mức..."

Một mình đối mặt với đế vương, Trương Thị cũng không dám nói lời nói như vậy. Bà có thể lấy dũng khí được ăn cả ngã về không, cũng là bởi vì hôm nay có Tiết Thị ở đây.

Trương Thị vội vàng đến nhìn Tiết thị, nghĩ Tiết thị có thể giúp bà giải thích.

Nói thẳng ra thì Tiết thị nghe xong cũng có chút không thích, chỉ là Trương thị luôn nói mình là mẫu thân của Quách An Thái, bà nghĩ nghĩ một chút rồi quay lại nói với Tiết Chiến: "Chiến nhi. Quách lão phu nhân cũng chỉ nhất thời nhanh miệng thôi."

Lời nói đó của Tiết thị nói ra là chỉ muốn để chuyện này qua đi thôi.

Có thể Tiết Chiến cũng không có ý định này. Hắn cũng không nhìn Tiết thị mà chỉ đứng dậy quay về phía Trương thị rồi nói ra một câu có khí phách: "Trẫm muốn nạp ai, còn chưa tới lượt một vị phu nhân như ngươi tới làm chủ. Thật ra Quách cô nương rất cao nhã thanh khiết cũng không lo về việc xuất giá. Huống hồ trẫm đã có hiền hậu, hoàng hậu đang ngồi ở trước mặt ngươi, ngươi lại còn nói ra những lời đó ngươi cũng không để nặng vào trong mắt sao? Thì làm sao lại để trẫm vào trong mắt!"

"... Hay ngươi cảm thấy, công lao của Quách gia rất là hiển hách chuyện trong cung các ngươi đều muốn Quách gia ngươi làm chủ!"

Đế vương tức giận, Trương thị sợ đến mức đã sớm quỳ xuống rồi. Bà tưởng rằng nữ nhi của bà hiền lành lại biết quan tâm chăm sóc, ngày xưa hắn cũng đã tiếp xúc qua thì trong lòng cũng có mấy phần hảo cảm. Bây giờ bà chủ động nói ra, nếu từ chối thì chẳng phải là không để cho Quách gia bọn họ một chút mặt mũi nào sao? Huống hồ hắn lấy nữ nhi nhà bà thì hắn cũng có lợi...

Có thể bà không nghĩ tới việc hoàng thượng lại tức giận như vậy...

Bà có lớn mặt đến đâu cũng không dám không để hắn ở trong mắt.

Cơ thể Trương thị sợ đến run lập cập lên, từ xưa đế vương đã vô tình, thật vất vả lắm nhử tử của bà mới đi tới được như ngày hôm nay, nếu như bị người mẫu thân như bà làm liên lụy thì bà thật có lỗi với liệt tổ liệt tông của Quách gia. Bà vội nói: "Hoàng thượng, dân phụ không có ý này... Sao dân phụ lại dám? Quách gia ta trung thành tuyệt đối với hoàng thượng, người cũng biết rõ..."

Tiết Chiến đứng thẳng người lên nói: "Người rõ."

Hắn nhìn Trương thị, mảy mẩn lại, hắn càng nhìn thì càng cảm thấy không thoải mái nói: "Đuổi Trương thị ra khỏi cung đi, không có căn dặn của trẫm ngày sau không cho phép bước vào cung nữa bước."

Đế vương vừa nói xong thì có thị vệ đi vào diu Trương thị đỡ lên.

Bà quỳ trên đất nên hai chân như nhũn ra, đứng thẳng cũng không đứng được, thị vệ cũng không thể làm khác hơn là diu bà ra ngoài. Quách Tổ Nghi cũng dám nhân lúc đế vương tức giận mà nói chuyện chỉ với khom lưng hành lễ rồi theo Trương thị xuất cung.

Trong viện liền yên tĩnh.

Gió thổi vì vu nghĩ đến cây hải đường (câu này ta không hiểu nên sẽ chỉnh lại sau), bây giờ là buổi trưa mặt trời nên chói chang mới đứng nhưng lúc này lại có vẻ rất yên tĩnh. Tiêu Ngự đã đứng dậy, nàng cũng không dám nói gì mà chỉ đứng ở bên cạnh bàn đá.

Vẫn là Tiết thị mở miệng nói chuyện trước, về mặt bà rất là thân thiện bà cũng không trách Tiết Chiến mà chỉ bình tĩnh nói: "Thôi, bây giờ con là đế vương, không ai có thể ép buộc con là việc con không thích." Bà nhìn người nam tử năm đó rất là cao to tư thế lại oai hùng nhưng bây giờ đã hùng mạnh đập cánh bay cao, đôi trời đập đất.

Nhìn Tiết thị, sắc mặt Tiết Chiến mới dịu đi một chút, hắn nói: "Hôm nay trẫm đã quá rối nhả hứng của đi mẫu, trẫm đi về trước."

Tiêu Ngự sững sờ, nàng còn chưa phản ứng kịp thì thấy hắn đã đưa tay ra trực tiếp kéo nàng đi cùng.

Tiêu Ngự lão đảo đi ở sau lưng hắn, cứ ba chân bốn cẳng mà đi, cứ bị hắn kéo như vậy đi ra khỏi Hàm An cung.

Tiết thị nhìn rất lâu, sau đó mới từ từ ngồi xuống rồi cuối đầu nhìn hoa văn trên cái cốc nhỏ giọng nói: "Nói chung là vẫn còn muốn che chở người."

...

Từ Hàm Am cung đi ra, rồi dừng lại ngay hoa viên.

Bên cạnh có xây một hòn non bộ bằng đá Thái Hồ, phía trên xây đình bát giác đỉnh nhọn. Bước chân của nam nhân rất lớn Tiêu Ngự đi theo hần đi được một lúc thì nàng dừng lại thở hồng hộc. Lúc mờ hôi trên trán Tiêu Ngự chảy ra, bỗng nhiên Tiết Chiến dừng lại quay đầu lại nhìn nàng với một vẻ mặt rất bình tĩnh. Tiêu Ngự nhìn người nam nhân khôi ngô ở trước mặt, theo bản năng thì nàng có hơi khản trương, nàng hơi cảnh giác nói: "Hoàng thượng?"

Tiết Chiến ừ một tiếng, hai hàng lông mày của hần giãn ra rồi nhẹ hỏi nàng: "Vừa này trăm... Có phải đã dọa đến nàng rồi phải không?"

Hả? Tiêu Ngự nhìn hần, thấy vẻ mặt của hần không còn cảm giác nổi giận lạnh lẽo vừa này của hần nữa, vẻ mặt của hần lúc này của hần giống với vẻ mặt thường ngày ở chung với nàng. Có thể là vừa này hần có hơi tức giận...

Tiêu Ngự thành thật gật gật đầu nói: "Có một chút!"

Dáng vẻ uy nghiêm cường tráng của một nam tử khi nổi giận thì giống như một con dã thú tức giận vậy, ai nhìn mà không sợ chứ! Nhưng mà Tiêu Ngự cũng chỉ là một nữ tử nên cũng cảm thấy hần có dáng vẻ hơi dọa người. Thường ngày Trương thị kia vênh váo tự đắc hùng hổ dọa người mà vừa này lại còn không phải bị hần làm cho khiếp sợ đến run cả người sao.

Tiết Chiến khẽ giơ tay khẽ vuốt gò má trắng trẻo của nàng.

Vì hần cao hơn nàng rất nhiều nên hần phải khom người xuống mới có thể thân thiết nói chuyện với nàng. Hần nói: "Nàng yên tâm, trăm có tức giận cũng sẽ không làm vậy với nàng..." Hần dừng một chút rồi khẽ cười một cái, nhìn hần bây giờ có một chút cảm giác ngốc nghếch khổ khạo, "Trăm sẽ không động thủ với thể tử của mình."

Nhìn dáng vẻ nghiêm trang của hần, đôi mắt trong sáng... Tiêu Ngự có chút buồn cười, nàng bật thốt lên hỏi: "Chuyện đó nếu như thần thiếp trêu chọc hoàng thượng tức giận, người cũng không động thủ sao?" Sức lực hần lớn như vậy, nếu cãi nhau với hần nàng khẳng định là không đánh lại hần.

Tiết Chiến nhìn cách tay cùng với cơ thể nhỏ nhắn của nàng, hần có thể động thủ ở đâu đây?

Nhưng có lúc hần nói chuyện hần không có tính toán gì cả... Tiêu Ngự nghĩ nghĩ trong lòng như vậy nhưng nàng cũng không dám nói ra sự thật.

Nhưng mà thái độ vừa này của hần với Trương thị... Nàng suy nghĩ trong chốc lát, nhưng lại không biết hần tức giận vì nguyên nhân gì, là bởi vì chủ trương tự tiện của Trương thị hay là thật không muốn nạp Quách Tổ Nghi làm phi. Rõ ràng hần cũng rất thích, dĩ mẫu Tiết thị của hần cũng rất vừa ý.

Nhất thời tâm tình Tiết Chiến cũng trở nên dễ chịu hơn.

Hần hỏi: "Giả sử nếu hôm nay trăm không có mặt nàng cũng như vậy mà vì trăm gật đầu?"

Trái lại là không có, sự hiền lành rộng lượng của nàng làm rất khá. Từ nhỏ nàng đã vào cung làm hoàng hậu, đối với những chuyện như thế này lòng dạ của nàng cũng rất rộng rãi.

Đương nhiên là nàng sẽ không đồng ý. Nhưng nếu Tiết thị kia đồng ý thì cũng không nói chắc được. Vào lúc này Tiêu Ngự có thể nghe ra được vẻ không vui từ trong giọng nói của hần, biết là hần không muốn nàng đồng ý. Tuy nàng là hoàng hậu, nhưng phải làm sao để làm hoàng hậu, những người khác có nghĩ về người hoàng hậu như nàng như thế nào đi nữa và có để nàng vào trong mắt hay không thực ra đã rất rõ rồi. Nói chung là nàng không có khí thế của hoàng hậu.

Nàng không nói, hần cũng biết. Tiết Chiến nhìn nàng một lúc, hần cũng không muốn hỏi tiếp nữa, chỉ nhàn nhạt nói: "Thôi!"

Hần lại cầm tay nàng, cùng nàng đi về Phượng Tào cung.

Bước chân của hần vẫn đi rất nhanh, nhưng đã chậm hơn lúc này rất nhiều rồi. Tiêu Ngự đi sau hần, tay nàng đã bị hần cầm chặt, theo bản năng nàng lặng lẽ nhìn gò má của hần... Hần là một nam nhân anh tuấn cường tráng, mấy ngày đầu gả cho hần, lúc đầu trong lòng nàng rất sợ, mặc dù hiện tại nàng vẫn cẩn thận với hần nhưng nàng cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Thật ra... Nàng muốn nói, nàng không thích Quách Tổ Nghi một chút nào. Nàng suy nghĩ một chút, vẫn là không nói, chỉ yên lặng theo hần trở về.

Đêm nay Tiết Chiến ngủ lại Phượng Tào Cung từ rất sớm, hần tắm rửa sạch sẽ, thân hình cường tráng làn da nam tính rất rõ ràng, nhưng xen kẽ vài vết sẹo không đồng nhất làm hần tăng thêm vài phần dã tính. Tiêu Ngự bị che dưới thân của hần, thân thể nữ nhân mềm mại giờ đây đã bị hần tùy ý bày ra thành các loại tư thế, tạo điều kiện cho hần thảo phạt cướp đoạt. Tiêu Ngự nắm chặt chân đệm hai bên, gương mặt vận vẹo đỏ bừng, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi sự to lớn và dũng mãnh của nam nhân, bị ép đến khóc thút thít, bị đựng khóc cho không thành tiếng...

Cuối cùng mờ hôi Tiêu Ngự chảy ra đầm đìa, bị hần ôm trở người lại rồi lại muốn đi vào, nàng không nhịn được nhỏ giọng nói: "Không muốn..." Cả người nàng đã mềm nhũn không còn sức nữa, nàng được hần ôm vào trong ngực, sống lưng của nàng dính chặt vào trong lòng ngực hần. Sau đó hần hôn gò má cùng với vành tai của nàng, nàng vội xoay người lại rồi nhìn hần bằng một đôi mắt ngẩn lệ nói: "Xin người!"

So với ở chiến trường nam nhân ở trên giường chinh phục còn ác liệt hơn, hán thích nàng cầu xin hán. Tiêu Ngự đã bị hán làm cho không chịu nổi được nữa rồi nếu còn tiếp tục như vậy sợ là cả đêm nàng sẽ không ngủ được.

Nhưng tới cùng thì Tiêu Ngự vẫn là nữ tử, cũng không hiểu biết nam tử nhiều, nhìn nàng khi động tình quyến rũ đến trêu chọc mắt người, lúc này âm thanh lại yêu kiều thỉnh cầu hán, nhưng lại hoàn toàn ngược lại. Tiêu Ngự cho rằng đây dừng lại, lúc này hán sẽ buông tha cho nàng, nhưng ngay sau đó lại bị hán lấy vòng eo vừa quỳ vừa nằm úp sấp ở trên giường tiếp tục, đột nhiên mơ màng.

Giường phượng lác lác kịch liệt qua giờ tý mới dần bình ổn lại.

Tiêu Ngự một môi nằm nhoài lên trên ngực hán, hai người cùng dính chặt vào nhau. Hán nhẹ nhàng thở dốc rồi lấy hai tay xoa nhẹ đầu nàng làm tóc nàng rối tung cả lên. Một lát mới nghe được giọng nói trầm thấp của hán: "Hôm nay đại ca nàng xin nghỉ, chắc ngày mai sẽ vào triều sớm."

Căn bản là nàng không muốn nhìn thấy phản ứng thú tính quá độ thô lỗ của hán, nên nàng nhắm mắt lại muốn ngủ, nhưng khi nghe hán nhắc đến đại ca nàng, nàng mới mở mắt ra rồi ngẩng đầu nhìn hán.

Hán đến gần, hơi thở cũng đã gần nhau hơn rồi, hán nói nàng: "Hình như đại ca nàng bị bệnh!"

Cơ thể đại ca nàng rất là cường tráng khỏe mạnh sao lại xảy ra bệnh? Hơn nữa còn xin nghỉ?

Tiêu Ngự suy nghĩ một chút, thừa dịp lúc này hán đã ngưng sự thô bạo lại, rồi nàng cẩn thận hỏi: "Thần thiếp có thể xin người một chuyện không?" Nhìn thấy Tiết Chiến ra hiệu cho nàng nói tiếp, nàng mới nói tiếp: "Thần thiếp muốn về nhà nương gia (mẹ đẻ) một chuyến, phụ thân thiếp cũng đã đi ra ngoài một thời gian, cũng không biết hiện tại trong phủ đã như thế nào, trong lòng thiếp có chút nhớ mong."

Sau khi nàng lại mặt cho tới nay cũng chưa có dịp trở về phủ Hộ Quốc Công.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tưới nước (2)

Tiết Chiến thấy nàng nhìn mình đầy mong chờ, giống như đang nấn nì y trong yên lặng.

Từ lúc gả cho y, chưa bao giờ nàng thỉnh cầu y điều gì, làm việc gì cũng cẩn thận dè dặt từng li từng tí. Hiện giờ nàng muốn về nương gia (nhà mẹ đẻ) một chuyến, nếu y không đồng ý... Đắn đo trong chốc lát, Tiết Chiến gật đầu lên tiếng: "Ừm."

Tại sao phải sợ y không đồng ý chứ. Nhất thời Tiêu Ngự liền cảm thấy không còn uể oải nữa, đôi mắt sáng ngời, tươi cười rạng rỡ.

Tiết Chiến nhìn nàng, nhu mày. Sắp rời xa y, nàng liền vui mừng như vậy? Y rất không thích cảm giác này. Y liền cúi đầu, nâng mặt nàng mạnh mẽ hôn xuống, lại vuốt ve da thịt non mềm đẹp đẽ trên người nàng, cuối cùng tựa đầu trên trán nàng thở hắt hắt, giọng y khàn khàn: "Trở lại sớm một chút."

Mặt Tiêu Ngự ửng hồng, tùy tiện gật đầu đồng ý.

...

Mà ban ngày, Trương thị bị Hoàng Đế ra lệnh xuất cung, lúc lên xe ngựa, sắc mặt vẫn còn chưa trở lại bình thường, luống cuống cứng nhắc thật lâu. Ngồi trong xe ngựa, Quách Tổ Nghi nhìn bộ dáng lúng túng hoảng hốt như vậy của mẫu thân, vội vàng rót một ly nước đưa cho bà ta, nhẹ giọng gọi: "Mẫu thân..."

Trương thị nâng tay, đôi tay không không chế được mà run rẩy, sau khi tiếp nhận ly trà, mới gắng sức uống vài ngụm.

Uống một ly nước, lúc này mới có chút phản ứng kịp.

Bánh xe di chuyển phát ra tiếng lộc cộc, Quách Tổ Nghi nhận lấy chiếc ly rỗng của Trương thị, khẽ đặt trên mặt bàn nhỏ, sau đó đôi tay đặt ngay ngắn đoan trang trên đùi, yên lặng nhớ tới cảnh tượng trong cung vừa nãy.

Nàng ta thật sự có tâm tư với Đế Vương, nhưng bởi khí thế bức người của y, không gần gũi sắc, trong lòng chỉ có tài trí mưu lược kiệt xuất, cho nên trước giờ nàng vẫn luôn thăm dò thật cẩn thận, không hề thật sự cả gan dám làm điều gì. Hôm nay đây công ăn diện, tiến cung cùng mẫu thân, vốn dĩ còn ôm một chút khát vọng, nghĩ lại nếu như thật sự có thể thành công...

Cúi đầu, nhìn chiếc váy dài màu hồng nhạt bằng gấm viền chỉ bạc, Quách Tổ Nghi cảm thấy có chút chói mắt. Dù nàng ta có ăn mặc trang điểm như thế nào, thì trong mắt Đế Vương, từ đầu đến cuối vẫn chỉ có hình ảnh Hoàng Hậu tươi đẹp như hoa mẫu đơn kia.

Ngón tay nắm chặt theo bản năng, rất nhanh chiếc váy đã bị Quách Tổ Nghi nắm đến nhăn nhúm. Mẫu thân của nàng nói chuyện quá thẳng thắn, y lại

chẳng may may bạn tâm đến thân phận nữ nhi trong nhà của nàng, không chỉ khước từ, lại còn nghiêm khắc khiển trách mầu thân của nàng như vậy.

... Tuy chỉ có mấy người có mặt, nhưng chuyện tình ngày hôm nay, chỉ sợ rất nhanh sẽ lan truyền khắp Hoàng Thành.

Hốc mắt Quách Tổ Nghi nóng lên, chỉ cảm thấy chuyện này quả thật quá mức nhục nhã đối với nàng, khiến nàng không nhịn được muốn khóc to một trận.

Trong lòng Trương thị cũng không yên, nhưng không hề nghĩ đến chuyện xuất giá sau này của Quách Tổ Nghi, chỉ nghĩ rằng, làm sao để chuyện này không ảnh hưởng đến con đường làm quan của con trai bà mới tốt.

Mẹ con bọn họ trở về Quách phủ, mà Quách An Thái, vừa mới quay về phủ, đã vội vàng tới gặp Trương thị.

Thường ngày thái độ của Trương thị luôn cương quyết, nhưng đến cùng bà cũng chỉ là một người phụ nữ, gặp loại chuyện này tất nhiên là bối rối không thôi, chỉ hốt ha hốt hoảng kéo tay Quách An Thái nói: "Toàn bộ việc này là do mầu thân mà ra, nếu Hoàng Thượng muốn trách tội, liền trách tội mầu thân, đừng nên so đo với con."

Chỉ sợ con đường làm quan của Quách An Thái mai kia sẽ bị phá hủy.

Quách An Thái chính là độc đinh của Quách gia đó!

Toàn thân mặc quan bào màu đỏ, nổi bật lên dáng dấp thẳng tắp thon dài của Quách An Thái, hần nhìn bộ dáng của mầu thân, liền bình tĩnh an ủi: "Mầu thân chớ lo lắng."

Mặc dù hôm nay mầu thân hần đắc tội Đế Vương, nhưng chung quy việc này cũng chỉ là chút việc vặt, từ trước đến nay Hoàng Thượng công tư phân minh, lại biết tính tình mầu thân hần, hiển nhiên sẽ không vì loại chuyện này mà giận lây sang hần. Có điều Quách An Thái biết rõ bản tính mầu thân hần, lần này chọc giận Đế Vương, e là trong lòng lo lắng, sau này không dám tái phạm.

Như vậy cũng tốt...

Vì thế Quách An Thái liền thuận tiện nói: "Chuyện ngày hôm nay, mầu thân nên nhớ kỹ, lần sau đừng nên lại lỗ mãng như vậy. Hiện giờ nhi tử chính là Lại Bộ Thượng Thư, bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào nhi tử, chỉ cần có chút sơ suất, sẽ liền bị kéo xuống ngựa."

Chuyện quan trường, đương nhiên Trương thị không hiểu, nhi tử nói thế nào, bà liền nghe thế ấy. Hiện giờ cứ gật đầu liên tục.

Suy nghĩ một chút, Quách An Thái lại nói: "Với sự sùng ái hiện giờ của Hoàng Thượng dành cho Hoàng Hậu, sau này Tiêu gia nhất định sẽ đứng lên, lần trước người quá đáng với Ngũ cô nương của Tiêu gia như vậy, lần sau nếu gặp, tốt nhất nên nghĩ cách xóa tan hiểm khích trước kia với nàng. Mầu thân người hiểu chứ?"

Chuyện này, Trương thị không muốn. Dù sao bà ta cũng là trường bối, cảm thấy tiểu bối vẫn nên kính trọng trường bối, cãi lại trường bối chính là vô lý, không có giáo dưỡng.

Vốn dĩ bà nghĩ rằng, Đế Vương cưới nữ nhi Tiêu gia, chẳng qua là vì phủ Hộ Quốc Công, nhưng hôm nay xem ra, Đế Vương không hề giống như đang lợi dụng Tiêu Hoàng Hậu. Nhi tử đã nói vậy, chưa hẳn sẽ không trở thành sự thật. Nếu đúng vậy, Tiêu gia là ngoại thích (bên ngoại) của Hoàng Hậu, vậy Quách gia bọn họ có lập bao nhiêu công lao đi nữa cũng không thể sánh bằng... Dù công lao có lớn thế nào, cũng không bằng trở thành người một nhà. Nếu sau này Tiêu Hoàng Hậu sinh con trai cho Hoàng Thượng, sau đó quan hệ giữa Tiêu gia và Hoàng gia càng chặt chẽ không rời rồi.

Vì thế Trương thị miễn cưỡng gật đầu: "Vậy nghe lời con. Lần sau nếu gặp lại người Tiêu gia, mầu thân chắc chắn sẽ nói chuyện hòa thuận với bọn họ."

...

Phượng giá của Hoàng Hậu chậm rãi hạ xuống trước cửa phủ Hộ Quốc Công.

Cả nhà từ trên xuống dưới đều đã ra ngoài nghênh đón. Tiêu Ngự mặc Phượng bào hoa lệ, lần vẩy uốn lượn bước xuống, tiến về phía La thị, đi vào phủ Hộ Quốc Công cùng bà. Lần này là Tiêu Ngự đột ngột đến, phủ Hộ Quốc Công cũng mới vừa nhận được tin. La thị đi bên cạnh Tiêu Ngự, thấy sắc mặt nàng tươi sáng xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, trái lại càng toát ra nét quyết rũ, cả người tựa như một viên minh châu rạng rỡ tỏa sáng.

Nữ nhân có được đối xử tốt hay không, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

La thị cảm thấy được an ủi không ít.

Vào nhà cùng La thị, Tiêu Ngự liền hỏi chuyện Tiêu Khôi Châu ngã bệnh. Lúc này Tiêu Khôi Châu cũng xuất hiện đón nàng, nhìn một người cao lớn, ngày thường mạnh khỏe sinh khí dồi dào, hiện tại gương mặt lại có phần trắng bệch.

La thị nhìn Tiêu Khôi Châu một cái, liền nói với Tiêu Ngự: "Phong hàn thôi, cũng không đáng ngại, vừa lúc đại ca con có thể nghỉ ngơi." Tuy La thị là nữ tử, nhưng lại thông minh lanh lợi, biết chuyện ngày đó Tiêu Khôi Châu bị Hoàng Thượng giữ lại thử tài bắn cung, sau khi trở về phủ luyện quyền, vì tắm nước lạnh mới sinh bệnh.

Tiêu Ngự có chút nghi hoặc. Đại ca nàng cũng không phải người vì chút bệnh nhẹ liền xin nghỉ, có điều nếu La thị đã nói như vậy, nàng cũng không hỏi

hiều.

Sau khi nói xong với La thị, nữ quyền khác đều tới vây quanh nàng.

Tiêu Ngọc Chi như một chiếc cọc gỗ đứng trong góc phòng, không muốn tiến đến nói chuyện với Tiêu Ngự.

Liễu thị ở bên cạnh liền khẽ néo cánh tay nàng ta.

Tiêu Ngọc Chi như sương mây, đầu môi nhìn thoáng qua Liễu thị, muốn nói nàng ta mới không thèm đi tới lấy lòng Tiêu Ngự... Có điều nhớ đến ngày ấy ở trong cung, bà bảo vệ mình, lại đứng đối diện trước mặt Đế Vương nói chuyện với y, trong lòng liền thoáng chút do dự.

Liễu thị thấy nàng ta chần chừ, lại đuổi tay néo nàng ta.

Tiêu Ngọc Chi giẫm giẫm chân, lúc này mới bước hai bước đi tới trước mặt Tiêu Ngự.

Quệt miệng miễn cưỡng gọi một tiếng: "Lục muội muội."

Vốn là đang nói chuyện vui vẻ với Tiêu Ngọc Cẩm, bỗng nhiên giọng Tiêu Ngọc Chi xen vào, Tiêu Ngự thoáng sững sờ, rồi sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tiêu Ngọc Chi trước mặt, dù cảm thấy nàng ta kỳ kỳ lạ lạ, vẫn thuận theo đáp lại: "Ngũ tỷ tỷ."

"Ừm." Tiêu Ngọc Chi mỉm cười lên tiếng.

Chào hỏi xong, Tiêu Ngọc Chi coi như đã hoàn thành nhiệm vụ Liễu thị dặn dò, xoay người nhìn Liễu thị, nói như vậy hẳn là được rồi chứ?

Mà Liễu thị lại cố sức lờm nàng một cái. Tiêu Ngọc Chi không còn cách nào, đành chán nản đứng bên cạnh Tiêu Ngự. Nàng ta không nói lời nào, thoáng cúi đầu nhìn Tiêu Ngự.

Thấy làn da nàng trắng nõn mềm mại, gương mặt tỏa sáng, vừa nãy khi nàng bước vào nhà, trong phút chốc cả gian phòng dường như sáng sủa hơn hẳn. Tuy nói nàng ta không thích Tiêu Ngự, nhưng có đôi khi cũng cảm thấy Tiêu Ngự rất xinh đẹp, liền không nhịn được lại nhìn thêm vài lần.

...

Ngày hôm đó Tiết Chiến trở về Phụng Tảo Cung dùng văn thiện (bữa tối).

Phê duyệt tấu chương cả một ngày dài, có phần uể oải, lúc này trở về, chân lướt như bay. Lúc đến vội vã, nhưng vẫn giữ tay chỉnh sửa trang phục của chính mình, sau đó cúi đầu ngửi ngửi mùi trên cơ thể.

Long bào dày, che giấu được mùi mồ hôi mờ mờ của y, nàng không thích mùi này.

Lúc định bước vào, nhìn sang dưới mái hiên vẫn chưa xuất hiện bóng dáng nhỏ xinh đứng chờ y, lại tăng tốc độ đi vào, bước vào nhìn thấy một mảnh yên lặng bên trong, cũng không thấy Tiêu Ngự, mới đột nhiên nhớ ra, hôm nay nàng trở về phủ Hộ Quốc Công.

Mặt Tiết Chiến bỗng chốc trở nên nặng nề.

Có cung tỷ tiến lên phía trước nói: "Văn thiện đã chuẩn bị xong, Hoàng Thượng muốn đi tắm trước hay là dùng bữa trước ạ?"

Tiết Chiến suy nghĩ một chút, nói: "Dùng bữa đi." Nếu nàng không ở đây, vậy hôm nay y không tắm rửa cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là vừa mới dứt lời, Tiết Chiến lại nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều kia, vì thế rất nhanh liền thay đổi chủ ý, sai bước đi tới tịnh thất.

Trước đây khi Tiết Chiến dùng ngự thiện một mình, đều là các món đơn giản chắc bụng, không hề kén chọn đồ ăn. Hiện giờ dùng đồ ăn ở Phụng Tảo Cung, nhưng lại dùng theo khẩu vị của Tiêu Ngự lúc còn ở trong cung, cao lương mỹ vị quý và lạ, rực rỡ muôn màu, nhìn vô cùng tinh xảo, chỉ có lượng thức ăn là hơi ít. Tiết Chiến không chú ý đến đồ ăn, hiện tại chỉ có một người dùng bữa, có phần không hứng thú lắm, dùng qua loa mấy bát cơm liền đi ra ngoài.

Vốn chuẩn bị quay về Ngự Thư Phòng tiếp tục phê duyệt tấu chương, nhưng vào trong viện, giày gấm của Tiết Chiến chợt ngừng lại.

Hà Triều Ân đi theo phía sau Đế Vương thoáng giương mắt nhìn lên.

Liền nhìn thấy Đế Vương trẻ tuổi bồng bồng phản chấn, nhìn cao lớn uy phong, lúc này chỉ lẳng lặng nhìn về mảnh đất trồng dưa ở trong góc.

Một lúc sau, lại nghe Đế Vương mở miệng nói: "Lấy một thùng nước tới đây cho Trẫm."

Là dưa lần trước Tiêu Ngự nhất thời hứng thú trồng, lúc này đã bắt đầu nhú ra những mầm dưa xanh nhợt trên mặt đất.

Tiết Chiến kéo ống tay áo lên, cánh tay trắng kiện nhẹ nhàng nhận lấy thùng nước được đưa tới, một tay cầm gáo gỗ bên trong, từng gáo từng gáo một, tự mình tưới nước cho đám dưa này.

Làm xong những việc này, mới phui phui tay, trở về Ngự Thư Phòng.

Đêm dần khuya, Tiết Chiến ngồi trước ngự án phê duyệt tấu chương, một lát sau, Hà Triều Ân tiến vào, là biên giới Tây Bắc, quân tình do Hoắc Đình báo về.

Lần bình định Tây Bắc này, tuy Tiêu Hoài làm chủ soái, nhưng Hoắc Đình mới đúng là tâm phúc, người đáng tin tưởng thực sự của Tiết Chiến. Tiết Chiến nghe Hà Triều Ân báo cáo, bên phía Tây Bắc trái lại thuận lợi, dù sao có Tiêu Hoài và Hoắc Đình liên thủ, đương nhiên đánh đâu thắng đó, không gì cần nói.

Chờ báo cáo quân tình xong, Hà Triều Ân tiếp tục nói: "Trên thư Hoắc tướng quân còn nói, muốn tiến cử một người."

Hoắc Đình chính là viên tướng dũng mãnh nhất của y, tính tình lại thẳng thắn, xưa nay Tiết Chiến vẫn luôn tán thưởng hắn. Người được hắn tiến cử tất nhiên không tệ, y cũng có chút hứng thú. Hiện tại là lúc cần người, nếu là người mới, tất nhiên là nên dần dặt, trọng dụng.

Thuận theo nói: "Là ai?"

"Hoắc tướng quân nói, người này tuổi trẻ đầy hứa hẹn, dũng mãnh thiện chiến, có sự gan dạ dũng cảm của mãnh hổ, nhanh nhẹn của báo săn, tên là... Vệ Đường."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đại Cầu (1)

Sau khi Tiêu Ngự nói chuyện cùng nữ quyến Tiêu gia xong, mới một mình nói chuyện cùng Tiêu Khởi Châu.

Hôm nay Tiêu Khởi Châu xin nghỉ ở nhà, mặc cái áo cổ chéo màu xanh nhạt, hắn luôn luôn thích nhẹ nhàng khoan khoái, bên hông chỉ đeo một khối ngọc bội, không có phục sức nào khác. Mà khối ngọc bội này, là mẫu thân Cố thị để lại cho hắn. Mặc dù kể mẫu La thị đối đãi với bọn họ như con ruột, nhưng tóm lại không phải thân mẫu, bởi vì mẫu thân đã mất, tình cảm huynh muội bọn họ càng khăng khít.

Cũng không phải người ngoài, nói chuyện tự nhiên không câu nệ, Tiêu Khởi Châu nhăn nhó nửa ngày, không nhịn được nói: "Niên Niên, Y đối với muội được chứ?"

Không muốn xưng hô Y là Đế Vương, lại không thể gọi thẳng Tiết Tặc.

Tiêu Khởi Châu nhớ tới hôm đó hắn theo ngự giá đi Ly Sơn, thân thể Đế Vương khỏe mạnh, khôi ngô cao lớn, kỹ thuật săn bắn cực kỳ xuất sắc, mạnh mẽ, nhạy bén, giống như không có con mồi có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Y. Cuối cùng tay không tắc sắt đánh chết con báo kia, Tiêu Khởi Châu nhìn thấy cũng khiếp vía... Cảm thấy thôn phu hương dã này không bình thường, giống như một man nhân am hiểu bắt thú vật sinh tồn trong núi ăn lông ở lỗ.

Lại thấy bộ dáng muội muội trước mặt yêu kiều, sớm chiều ở chung cùng Tiết Tặc, hắn càng lo lắng.

Hắn nói: "Nếu Y dám khi dễ muội, muội nhất định nói cho huynh trưởng!"

Vừa mới thấy huynh trưởng muốn nói lại thôi, bộ dáng cau mày rất lo lắng, chắc hắn cảm thấy nàng sẽ bị Tiết Chiến khi dễ. Tiêu Ngự nghĩ, thật là có khi dễ, nhưng người kia, cũng không khó ở chung như vậy... chỉ có thời điểm ở trên giường bị khi dễ, ngoài ra mọi việc đều như ý. Biết huynh trưởng lo lắng, Tiêu Ngự nói ra: "Đại ca yên tâm, muội ở trong cung mọi chuyện đều tốt, Y đối với muội, cũng rất là quan tâm."

Tiêu Khởi Châu có chút không tin tưởng lắm, cảm thấy một người như vậy, quan tâm ở đâu ra?

Tiêu Ngự nói tiếp: "Đại ca cũng biết muội đấy, nếu không phải vừa ý, sao có thể không nói với huynh? Man hán kia tuy là người thô kệch, nhưng cũng không phải người không giảng đạo lý, hiện nay muội là thê tử Y cưới hỏi堂堂 hoàng, Y sẽ không đối xử quá đáng."

Trong lòng huynh trưởng lo lắng, nàng cũng biết rõ. Dù sao mới đầu trong nội tâm nàng cũng đã nghĩ như vậy, thậm chí là ôm tâm lý chịu nhục vào cung đấy. Bất quá... Nghĩ tới điều gì, Tiêu Ngự hỏi, "Đại ca là bởi vì cái này, mới cáo ốm xin nghỉ sao?"

Chỉ là phong hàn, thường ngày Tiêu Khởi Châu không để vào mắt đấy.

Tiêu Khởi Châu biết suy nghĩ trong lòng muội muội, hiểu được bản thân là trưởng tử phủ Hộ Quốc Công, quyết định không thể quá mức xúc động. Dù sao chuyện của Đường thị hôm đó, cũng đã động hắn. Chuyện cho tới bây giờ, hắn chỉ có thể tiếp tục hướng về phía trước. Hắn mở miệng nói: "Gần đây trong lòng ta có chút loạn, muốn nghỉ một chút."

Hôm đó bắn tên cùng Tiết Tặc kia, kém chút hắn liền không khống chế nổi tâm tình của mình, mà sau đó hắn mới đồ mồ hôi lạnh. Nếu như lúc ấy hắn thật sự làm như vậy, giết Tiết Tặc, Tiêu gia bọn họ cũng sẽ cùng theo chôn cùng. Kế hoạch chưa hoàn chỉnh, hắn tuyệt đối không thể hành sự lỗ莽.

Tiêu Ngự cười gật đầu, nghĩ tới ngày đó bụng Đường thị dần lộ ra, nói: "Như vậy cũng tốt, tẩu tẩu đang mang thai, huynh cũng dễ dàng quan tâm nàng nhiều hơn."

Ánh mắt Tiêu Khôi Châu lại kiên định nói: "Niên Niên muội yên tâm, cuối cùng sẽ có một ngày, huynh chắc chắn mang muội xuất cung."

Ánh mắt Tiêu Ngự lâm liệt, nghĩ đến bộ dáng man hán kia, nhìn lên huynh trưởng trước mặt hận thấu xương với man hán kia, có chút hoảng hốt, cuối cùng cúi đầu thấp, vẫn là khờ ừ.

...

Ngày hôm đó Tiêu Ngự qua đêm tại phủ Hộ Quốc Công. Ngoài Lâm Khê viện có thêm thị vệ từ trong cung canh giữ. Tiêu Ngự thoải mái ngồi ở phía trước cửa sổ, Nguyên ma ma cầm lược ngọc chải tóc cho nàng, mở cửa sổ ra, có thể ngửi được hương hoa trong viện... nhân nhả như vậy, dường như quay về thời gian khuê các lúc trước.

Sau đó Tiêu Ngự lên giường đi ngủ, nghiêng người nhìn bên cạnh.

Nếu là lúc này trong cung, Tiết Chiến nhất định tùy ý đội nước liền ôm nàng nói chuyện, tựa như đời trước chưa từng thấy nữ nhân, làm sao cũng không buông tay, chỗ nào đều muốn sờ. Nghĩ đến man hán kia hơi có vẻ khờ, Tiêu Ngự có chút muốn cười... Bất quá sau một khắc liền ngưng nụ cười, kéo mền gấm lên đầu, không suy nghĩ thêm những việc loạn thất bát tao đây nữa.

Nghe huân hương dễ ngủ trong trướng, rất nhanh Tiêu Ngự ngủ thiếp đi.

Nàng còn mơ tới khi bé... Trời nắng chang chang, phụ thân đang dạy đại ca nàng cùng Vệ đường luyện võ, tư thế thiếu niên oai hùng bùng bùng, phụ thân nàng uy nghiêm hà khắc, lại giáo huấn bọn họ mồ hôi đầm đìa cũng không ngưng tay. Bọn họ miệng đắng lưỡi khô đứng trung bình tấn, nàng lại quơ hai chân ngồi dưới tàng cây hồng mát, trong tay còn có một bàn vải ướp lạnh mới mẻ. Mấy người phụ thân đi ra, nàng liền chạy tới bọn họ, nhanh chóng lột hai quả vải nhét vào trong miệng bọn họ, sau đó lại cười khanh khách trở lại chỗ cũ. Mấy người phụ thân trở về, ba người bọn họ nhìn nhau, hiểu ý cười một tiếng, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Thời gian không buồn không lo như thế, không trở về được nữa rồi. Tiêu Ngự tỉnh lại, lẳng lặng nhìn lấy trướng đỉnh, nghiêng đầu, cũng là rỗng tuếch.

...

Sáng sớm Tiêu Ngọc Chi bị Liễu thị kéo từ trên giường xuống, trang điểm, liền tới Lâm Khê viện của Tiêu Ngự. Nàng mặc hoa nhiều lớp điểm hồ điệp màu hồng đào, mang trâm cài san hô có hạt châu màu ngọc lục bảo, hồ điệp sắc tím, khuyên tai hồng ngọc nạm vàng, đỏ đỏ xanh xanh, giống hồ điệp trang điểm lộng lẫy, lại trẻ đẹp, cũng không ngăn được nàng dát núi vàng núi bạc lên người.

Chi là Tiêu Ngự nghĩ đến hôm qua nàng chủ động là tốt, cảm giác quan hệ của nàng cùng Tiêu Ngọc Chi có chút hòa hoãn.

Nàng thật sự cũng không muốn đối nghịch cùng Tiêu Ngọc Chi, chỉ là ngày thường cãi nhau trong phủ, vẫn thật thú vị.

Tiêu Ngọc Chi thấy nàng để cho mình ngồi, cũng sáng khoái ngồi xuống, thấy dung mạo Tiêu Ngự diễm lệ, da thịt trắng nõn nổi lên chút phấn nhàn nhạt, quần áo nổi bật lên vòng eo tinh tế của nàng... Đã chú ý, Tiêu Ngọc Chi hiểu rõ đối với Tiêu Ngự, lúc này nhìn nàng, bộ ngực của nàng sung mãn kiêu đĩnh rất nhiều so với trước đây.

Tiêu Ngọc Chi cảm thấy nghi ngờ.

Nàng cũng không phải nữ hài nhi nội liễm cực dễ dàng xấu hổ, nâng thân thể của mình lên thì đỏ mặt, có chút tự ti bởi vì ngực lớn mà, trái lại cảm thấy bộ ngực Tiêu Ngự phình lên, mặc quần áo cũng căng đẹp mắt rồi, không biết được sờ lên là thế nào đây.

Hôm qua chi thấy Tiêu Ngọc Chi kỳ kỳ quái quái được rồi, lúc này Tiêu Ngự thấy Tiêu Ngọc Chi không ngừng nhìn lấy bộ ngực của nàng, càng là cảm thấy chẳng lẽ đầu Tiêu Ngọc Chi bị cửa kẹp đi!

Nàng ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Ngũ tỷ tỷ."

Tiêu Ngọc Chi lấy lại tinh thần, nhìn mặt Tiêu Ngự, nghĩ đến mẫu thân muốn nàng dễ nói chuyện cùng Tiêu Ngự, thế nhưng nàng quen đối nghịch cùng Tiêu Ngự, nói chuyện, vậy không biết nói như thế nào mới tốt.

Nàng tiếp nhận chén trà Xuân Hiểu đưa tới, uống một ngụm, mới chậm rãi đưa tới trước mặt, một tay nâng chén trà, theo bản năng vuốt ve, không được tự nhiên nói ra: "Cái kia... Lần trước trong cung, đa tạ muội rồi."

Cuối cùng bốn chữ nói đến mơ hồ không rõ.

Mặc dù Tiêu Ngự nghe rõ, nhưng vẫn cảm thấy thú vị. Nàng cười nhìn về phía Tiêu Ngọc Chi, nói: "Ngũ tỷ tỷ nói cái gì?"

Nàng không có nói rõ ràng sao? Tiêu Ngọc Chi ngắc đầu, thấy Tiêu Ngự nhú lông mày lại đáng vẻ thật sự không nghe rõ, cảm thấy cũng không có gì ghê gớm, lại nói: "Ta nói, đa tạ muội rồi."

Nàng nhìn chăm chăm vào Tiêu Ngự, cảm thấy nói lời này cùng nàng tuy có chút khó chịu, cũng không có khó mở miệng như vậy. Lời này nói ra khỏi miệng, tính hay nói nổi lên.

Tiêu Ngọc Chi nhớ tới Quách Tổ Nghi.

Liên nhắc nhở nói, " còn có... muội muội Quách Thượng Thư Quách Tổ Nghi, muội phải cẩn thận một chút, chớ không sửa thường căn người, người nhìn ngoan ngoãn dịu dàng, kỳ thật tâm nhãn rất xấu."

Tiêu Ngự có chút tiếp xúc cùng Quách Tổ Nghi, cũng cảm thấy Quách Tổ Nghi cũng không phải là một người thật sự dịu dàng hiền thực, chỉ ít lần đầu cùng nàng dùng bữa, thời khắc có ý thị uy, đã rất rõ ràng rồi.

Bất quá... Cái này làm sao Tiêu Ngọc Chi biết được?

Tiêu Ngự liền gật đầu: "Đa tạ ngũ tỷ tỷ nhắc nhở."

Nhìn Tiêu Ngự cảm tạ mình, Tiêu Ngọc Chi cảm thấy lời mình nói đối với nàng có tác dụng, trong lòng ả ả có chút tự hào. Tuy nhiên sự tình cung đình, nàng cũng hơi nghe thấy, nghe nói hôm đó Quách lão phu nhân cố ý để Quách Tổ Nghi vào cung tùy quân, cuối cùng lại bị Hoàng Thượng đuổi ra ngoài. Thật sự là tự làm tự chịu! Tiêu Ngọc Chi gặp Đế Vương anh tuấn vĩ ngạn, nam tử nhìn tốt như vậy, tự nhiên không mù quáng.

Nào có không cần hoàng hậu nũng nịu, đi nạp một thôn cô hương dã!

Lúc chiều, có nha hoàn tiến đến, nói là muốn gặp Tiêu Ngự. Tiêu Ngự đường đường là Hoàng Hậu, há lại ai muốn gặp là có thể gặp? Bất quá nhìn thấy nha hoàn trình lên tín vật, Tiêu Ngự liền nhận ra.

Là ngọc trâm của Trường Ninh trưởng công chúa Triệu Họa.

Nếu là cái khác, nàng đương nhiên sẽ không nhận ra, nhưng ngọc trâm này nàng lại nhìn quen mắt đấy, lúc trước vốn là Triệu Dục tặng cho nàng, ai ngờ Triệu Họa nhìn cũng rất ưa thích, liền ồn ào hỏi Triệu Dục. Đường đường là công chúa, lo gì không có đồ trang sức mang? Chỉ là cảm thấy Triệu Dục đối với nàng tốt, trong nội tâm nàng nhìn không thoải mái thôi. Về sau Triệu Dục liền tìm cách, làm cho nàng một cái giống nhau như đúc, nàng mới yên tĩnh.

Lần trước nghe Tiết Chiến nói, không phải ban Triệu Họa cho Hạ đại nhân Thần Cơ Doanh sao?

Làm sao tới tìm nàng rồi?

Tính tình Triệu Họa còn khó hơn so với Tiêu Ngọc Chi, nàng có thể tới tìm nàng, là lần đầu. Tiêu Ngự liền đáp ứng, để hạ nhân mang Triệu Họa từ cửa sau vào.

Nguyên ma ma vừa bung trà nóng lên, Xuân Hiểu đã vào, thấp giọng nói: "Nương nương, người mang đến."

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn, Triệu Họa mặc quần áo xanh biếc, bộ dáng cũng không một chút nghèo túng. Hạ Mậu là nam tử trẻ tuổi hiền lành, chắc hẳn không có khát khe Triệu Họa.

Mà Triệu Họa vừa tiến đến, nhìn thấy Tiêu Ngự ngồi ở vị trí đầu, chải búi tóc phụ nhân, mang theo mũ phượng, vô cùng rực rỡ động lòng người. Lòng ngực Triệu Họa nhất thời dấy lên lửa giận, nói: "Nghĩ đến hoàng tẩu rất được tân đế sủng ái..."

Ngữ khí Triệu Họa có chút âm dương quái khí, may trong phòng chỉ có hai người bọn họ, ngay cả Xuân Hiểu Xuân Trà đều ra ngoài. Tiêu Ngự từ tốn nói: "Người đến có chuyện gì?"

Triệu Họa tiến lên nhìn nàng nói: "Ta muốn hỏi người một chút, còn nhớ hoàng huynh ta, còn nhớ mẫu hậu ta? Bọn họ đối với người tốt như vậy, chẳng lẽ trong lòng người không có tia áy náy sao? Cứ như vậy gả cho nghịch tặc kia?"

Dựa theo lời Triệu Họa nói, hôm đó phản quân công phá cửa thành, nàng nên đền nợ nước.

Nàng không trung liệt giống cô mẫu như vậy...

Tính tình Triệu Họa cực đoan, hươu chi đã trải qua nước mất nhà tan, thân nhân liên tiếp mất đi, nàng trầm mặc một hồi, cũng không tiếp tục nói nàng, chỉ nói: "Nếu như trong lòng người còn nhớ bọn họ đối tốt với người, sẽ không nên ủy thân cho Tiết Tặc kia như thế."

Nàng móc ra một cái bình nhỏ từ trong ngực, nhẹ nhàng đặt bên cạnh Tiêu Ngự, "Lấy thân phận của người bây giờ, làm những việc dễ dàng nhất, chỉ cần bỏ thuốc này vào trong đồ ăn để Y ăn, không quá ba ngày, sẽ mất mạng, mà ngay cả ngự y đều không tra được. Đến lúc đó người là Hoàng Hậu, liền có thể nâng đỡ Hoàng nhi thượng vị một lần nữa, khôi phục Đại Ngự."

Tiêu Ngự chột trợn to mắt.

Nàng điên rồi sao!

Coi như nàng thật sự muốn mệnh Tiết Chiến, bây giờ đã thay đổi triều đại, nàng một vị phụ nhân, làm sao có thể nâng đỡ Triệu Hoàng thượng vị.

...

Hạ Mậu đang chờ Triệu họa nơi cửa sau Phủ Hộ Quốc Công, Triệu Họa chậm chạp không ra, cảm thấy có chút lo lắng.

Hắn hồ đồ rồi, làm sao đáp ứng nàng đến phủ Hộ Quốc Công tìm Hoàng Hậu nương nương, tính tình nàng kịch liệt như thế, chớ làm ra chuyện bất lợi đối với Hoàng hậu nương nương mới tốt.

Lúc mấy người Triệu Họa từ bên trong đi ra, Hạ Mậu vội vàng nghênh đón, kéo cổ tay của nàng nói: "Theo ta trở về, ngày sau chớ có đi ra ngoài nữa."

Triệu Họa muốn dùng sức hất tay Hạ Mậu ra, nhưng nam nhân này khí lực lớn, nàng ngã mấy lần không thoát nổi, mới thở hổn hển nói: "Người thả ta ra!"

Rút cuộc là nam nữ hữu biệt, Hạ Mậu lập tức buông lỏng tay. Nhưng vẫn không yên lòng, nói với Triệu Họa: "Hôm nay người tìm Hoàng Hậu nương nương, thật chỉ muốn gặp nàng một lần mà thôi?"

Triệu Họa vuốt vuốt cổ tay đau đớn, nói: "Không thì ta có thể làm cái gì đối với nàng?"

Như thế Hạ Mậu hơi có chút yên tâm, hắn ghé mắt nhìn bộ dáng Triệu Họa, nói ra: "Người là cô nương gia, căn bản không thể làm cái gì, chẳng bằng an phận sinh hoạt... lần sau ta lập được công, xin Hoàng thượng thánh chỉ, thả người tự do."

Đại thụ xanh um tươi tốt, nam tử tuổi trẻ anh khí tuấn tú, trên người cũng không phải là công tử quý tộc phóng đảng ngày xưa nàng thấy, nhìn chính là người thành thật. Mấy ngày này phiêu bạt không chừng, tâm Triệu Họa không có một khắc chân chính trầm tĩnh lại, cảm thấy tất cả mọi người bên người yếu hại nàng, bất năng... thân sắc nàng hơi chậm lại, sau đó nhớ tới huynh trưởng, mẫu hậu, ánh mắt mới dần dần trở nên băng lãnh, nói một câu: "Ai cần người lo."

Sau đó tự mình đi đến xe ngựa.

Hạ Mậu đưa tay lên sờ cái mũi, cũng đi theo.

...

Nguyên ma ma tiến đến, nhìn bình sứ trong tay Tiêu Ngự, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, cái này..."

Tiêu Ngự nghĩ cũng không nghĩ, để Nguyên ma ma nhanh xử lý cái bình sứ này. Triệu họa bị cừu hận che đôi mắt, tựa như người điên, nhưng nàng không thể điên theo.

Lúc này Tiêu Ngự chờ đợi ba ngày tại phủ Hộ Quốc Công. Trở lại cung, đã chạng vạng tối. Tiết Chiến thương lượng cùng đám đại thần tại Dưỡng Tâm điện, Tiêu Ngự trở về Phụng Tào Cung, coi Phụng bào nặng nề ra.

Nàng đứng ở sau tấm bình phong, chỉ còn lại quần áo trong, mới nghe được tiếng bước chân bên ngoài từ xa tới gần, vội vàng đến. Đợi Tiêu Ngự vừa muốn mở miệng hỏi, một đôi tay rắn chắc hữu lực lập tức từ phía sau của nàng một mực ôm lấy nàng, cả người Y dính sát nàng. Tiêu Ngự chênh vênh, cảm thấy kém chút bị hất làm ngã nhào rồi.

Thấy người tới, Xuân Hiểu cùng Xuân Trà tranh thủ thời gian lui xuống.

Tiêu Ngự cúi đầu, nhìn hai tay trước ngực mình, lại thấy Y đưa mặt lên, nhẹ nhàng liên tiếp cọ gò má của nàng, giống đại cầu nhiệt tình.

Tiêu Ngự nhin cười không được, không nói chuyện, chậm rãi đưa tay nhẹ nhàng sờ lên đầu của Y. Y lật nàng lại, đối mặt cùng Y, hôn dồn dập, sau đó khẽ khom lưng, ôm lấy nàng, hòa tốc đi đến giường.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ánh trăng (2)

Edit: Đào Sindy

Tiết Chiến vốn dừng mảnh, hôm nay càng không kịp chờ đợi, dốc hết sức va chạm. Tiêu Ngự định trò chuyện với y, cuối cùng ngay cả một câu đầy đủ cũng không nên lời. Nàng há mồm thở dốc, từ từ mở mắt, nhìn Tiết Chiến chảy mồ hôi như mưa, cơ bắp trên thân thể rắn chắc nổi lên, bởi vì có mồ hôi, mà hiện lên ánh nước, toàn thân đầy khí khái nam nhi... Nhưng người mùi mồ hôi bản của nam nhân không tốt đẹp gì.

Chờ thật lâu, y mới lẳng lặng ôm nàng, hôn nhẹ lên mặt nàng, giọng nói khàn khàn: "Ồ nhà mẹ đẻ có chờ được không?"

Hả? Tiêu Ngự nhìn y, sau đó nói: "Được." Đây là lời nói thật, nếu ở lâu không ổn, sao còn muốn chờ thêm mấy ngày. Khó khi được Tiêu Ngọc Chi

không đối nghịch cùng nàng.

Tiết Chiến thấy tóc đen như mực của nàng xoã trên gối, má ngọc hiện ra màu đỏ, môi son xinh đẹp, mới buồn buồn nói một câu: "Thế nhưng trẫm lại không tốt đẹp gì..." Y cắn nhẹ vào môi nàng nói: "Trẫm rất nhớ nàng."

Ngay thẳng như thế, khiến Tiêu Ngự có chút sững sốt, nhất thời ngơ ngác nhìn y, không biết phải nói gì mới tốt. Chợt mặt nàng nóng lên, chuyển mắt không nhìn y, nói lầm bầm: "Đầu phải thần thiếp không trở lại." Chỉ mấy ngày mà thôi. Y lại áp tới, dùng sức ôm lấy nàng, ép nàng thờ không nổi, hỏi nàng: "Niên Niên, vừa rồi thoải mái chứ?"

Mặt Tiêu Ngự càng nóng.

Vừa rồi y vội vàng ôm nàng lên giường, đương nhiên tưởng rằng sẽ diễn ra chuyện như ngày thường, đã chuẩn bị kỹ càng, lại không nghĩ rằng vậy mà y lại nằm xuống, hôn nơi đó của nàng... Thường ngày thân mật với y, nàng luôn luôn xấu hổ mở mắt, mới một màn kia, nàng lại không kịp phản ứng, trực tiếp đập vào mắt của nàng. Bất tri bất giác nhắm mắt lại, cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Thấy nàng co lại trong ngực y thành một đoàn, Tiết Chiến cười, y dán mặt vào mặt nàng, thấp giọng nói: "Nàng không nói trẫm cũng biết."

Nàng có thích hay không, y dùng mắt liền có thể nhìn ra, mà lại thấy rất rõ ràng.

Tiêu Ngự có chút không muốn để ý đến y rồi, cảm thấy bộ dáng vô lại của y thật sự quá đáng ghét.

...

Trước phủ An vương dừng lại một cỗ xe ngựa nước sơn đen và người đánh xe tóc húi cua, Kỳ vương Triệu Huyền từ bên trong đi ra, hắn mặc một thân cẩm bào màu lam nhạt, chỉ lan* ngọc thụ. Đi đến trước xe ngựa, liền có một số người theo sau, bẩm báo mọi chuyện với hắn: "Hôm nay Trường Ninh Đại Công Chúa, đi phủ Hộ Quốc Công gặp Hoàng Hậu nương nương."

*cỏ chi và cỏ lan (thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức, tình bạn tốt.)

Triệu Huyền khẽ ừ, biểu lộ chưa có thay đổi gì, ưu nhã vén áo bào lên xe ngựa.

Xe ngựa chạy bình ổn, dáng người Triệu Huyền đoan chính ngồi bên trong. Rèm cửa sổ theo gió nhẹ nhàng lay động, có ánh nắng xuyên thấu qua khe hở chiếu vào, rơi vào trên khuôn mặt bạch ngọc tuấn tú của Triệu Huyền.

Đương nhiên nàng sẽ không hạ thủ với Tiết Chiến...

Đề Triệu Họa đi gặp nàng, cùng nàng nói như vậy, chỉ là muốn nhắc nhở nàng thôi. Chớ quên chuyện lúc trước Tiết Chiến đã làm, càng chớ quên, nàng bị ép gả vào cung như thế nào.

...

Tiêu Ngự hồi cung, mới biết được Hàm An cung của Tiết thị, nàng xuất cung ngày thứ hai, cũng ra khỏi Hoàng Cung. Nhưng khác nàng đó là, nàng chỉ là về nhà ngoại ở ba ngày, mà Tiết thị kia, lại tạm thời rời đi Tần Thành. Tiêu Ngự cảm thấy không hiểu, nhưng lúc trước Tiết Chiến nói với nàng chỉ là ở tạm, cũng không hỏi nhiều.

Nguyên ma ma lại vui vẻ, biết Tiết thị trong cung kia, giống như lão mẹ, ngược lại dứt khoát đi, chỉ ít nương nương nhà bà không cần nhìn sắc mặt của bà ta.

Ngày hôm đó Tiết Chiến hạ triều chưa đi làm việc chính sự, ngược lại tới Phụng Tảo Cung, lôi kéo nàng đi trong viện tưới nước cho dưa mướp. Nhưng phụ trách tưới nước là Tiết Chiến, nàng chỉ cần ở một bên nhìn là được.

Tiêu Ngự ngồi trên ghế đá, nhìn Tiết Chiến cách đó không xa vén tay áo lên tưới nước, dáng vẻ rất chịu khó.

Nhất thời hưng khởi, liền bảo Xuân Hiểu lấy huyền ra cho nàng, để bên miệng, chậm chậm thổi một khúc Hồ Hương Xuân Hiểu.

Tiết Chiến nghe bên tai truyền đến tiếng huyền, nghiêng đầu, liền nhìn thấy Tiêu Ngự ngồi thối ở chỗ đó. Nàng mặc váy gấm mã diện màu xanh sẫm, cổ tay trắng nõn tinh tế, một đôi bàn tay trắng như ngọc khéo léo linh động, mười ngón tung bay, không nhanh không chậm. Tiếng huyền kéo dài du dương, có loại cảm giác khoan thai thanh thản. Ánh mặt trời nhàn nhạt ánh vàng chiếu lên mặt nàng, dường như toàn thân đều tản ra hào quang.

Tiết Chiến đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng. Dáng người y cao lớn, lập tức chặn ánh sáng của nàng.

Đề huyền xuống, Tiêu Ngự nhìn nam tử bên cạnh, từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn, đưa tay thay y lau mồ hôi trên trán. Đã thấy mắt y không chớp nhìn mình, Tiêu Ngự hơi thẹn thùng, thầm nói: "Hoàng Thượng nhìn gì vậy?"

Tiết Chiến nhìn thoáng qua huyền đặt bên cạnh nàng, nói: " Chẳng qua trẫm cảm thấy, Niên Niên thổi nghe rất khá." "d"đ;"l"q"đ

Thật ra nàng thổi không hay gì, chỉ hiểu sơ da lông, nhưng lại thích. Tiêu Ngự cũng biết, y là một hán tử nông thôn, tất nhiên không hiểu những âm luật này, nghe cũng được, nhưng chỉ đánh giá một câu êm tai mà thôi.

Tiêu Ngự nhìn y tưới nước cho dưa mằm, cười mỉm hỏi: "Dưa này khi nào mới chín?"

Mằm vừa dài đã mong ăn quả... Tiết Chiến thấy nàng hồn nhiên bộ dạng trạng thái tiểu nữ nhi đáng yêu, ánh mắt hơi nhu hòa. Mặc dù không thông âm luật, nhưng với chuyện nhà nông là lành nghề đây, y nói: "Nếu không có chuyện gì, ba tháng là đủ."

...

Sau ba tháng, Tiêu Hoài Hộ Quốc Công và Hoắc Đình Hoắc Tướng quân bình định Tây Bắc, đại quân ít ngày nữa sẽ về Tấn Thành.

Một ngày này, Tiêu Ngự nặc vào một thân cung trang Hoàng Hậu đoan trang nặng nề, Tiết Chiến từ sớm đã đến cổng thành nghênh đón tướng sĩ khai hoàn. Tiêu Ngự cũng không nghĩ tới, Tiết Chiến sẽ coi trọng các tướng sĩ lần này như vậy, cùng y đứng trên cổng thành, nhìn quân đội chinh tề từ từ đi tới, cảm thấy dâng lên cảm xúc trang trọng nghiêm túc.

Nàng thấy phụ thân của nàng cầm đầu, tư thế oai hùng trầm ổn, tướng quân trẻ tuổi bên cạnh, chính là Hoắc Đình tiếng tăm lừng lẫy.

Sau đó là mấy vạn binh sĩ cùng nhau quỳ xuống, tung hô vạn tuế, thanh thế lay trời.

Trong lòng Tiêu Ngự rung động. Lúc xưa nàng là Thái Hậu, nắm bên người chính là tiểu Hoàng Đế Triệu Hoàng, khi đó Triệu Hoàng trầm ổn như thế nào, chung quy chỉ là trẻ con bốn tuổi. Tuy nàng là Thái Hậu, dù sao chưa từng gặp qua việc đời như thế, dĩ nhiên trong lòng khấn nguyện, nhưng cũng muốn cô vũ Triệu Hoàng, đồng thời tự mình khiến bản thân không sợ hãi khắp nơi. Hiện nay, nàng là Hoàng Hậu Đại Tề... Đứng bên cạnh nàng là Đế Vương Đại Tề.

Nam nhân thân hình cao lớn, đứng ở nơi đó, cũng làm người ta cảm thấy an tâm.

Gió nhẹ nhàng thổi vào mặt Tiêu Ngự, nàng nghiêng đầu, nhìn nam tử bên cạnh đứng song song cùng nàng, ngũ quan lạnh thấu xương, góc cạnh rõ ràng, trên người là bá khí Đế Vương không cách nào nhìn thẳng, không giận mà uy, nhìn mà phát khiếp. Y không nhìn nàng, trong mắt là tướng sĩ của y, giang sơn của y. d"đ.lq1đ

Giờ khắc này, Tiêu Ngự ngoại trừ kích động và rung động, thì không có chút khấn nguyện.

Tiết Chiến nhìn các tướng sĩ bên dưới hô to vạn tuế, nhẹ nhàng cầm tay Tiêu Ngự bên cạnh, biểu lộ nghiêm túc, cúi đầu cùng nàng nói: "Niên Niên, các tướng sĩ của trẫm, ngày sau sẽ đánh thắng càng nhiều trận, Đại Tề sẽ có lãnh thổ to lớn hơn... Nàng là Hoàng Hậu của trẫm, đây hết thảy, trẫm sẽ hưởng cùng nàng."

Đại quân khai hoàn, tất nhiên luận công mà thưởng. Tiêu Hoài chính là chủ soái lần này, dĩ nhiên công lao thứ nhất, vàng bạc châu báu, ngọc lụa ruộng tốt, đều nhất nhất ban cho phủ Hộ Quốc Công.

Ban đêm còn sắp xếp cung yến tại ngự hoa viên.

Tiêu Ngự thân là Hoàng Hậu, ngồi ở vị trí đầu, cùng bàn với Đế Vương. Tiết Chiến là một người gò bó, chi phí đồ ăn đơn giản, bây giờ chiêu đãi tướng sĩ khai hoàn, ngược lại đồ ăn phong phú không ít. Nhưng so sánh với đồ ăn ở Phụng Tảo Cung, thì còn có chút chênh lệch.

Nếu ngày thường, đương nhiên Tiêu Ngự sẽ không bởi vì những thức ăn này suy nghĩ nhiều, dù sao nàng ăn ngon uống sướng đã quen, cho nên tốt nhất hết thảy đều cho nàng, với nàng mà nói là chuyện đương nhiên, nàng từ nhỏ đến lớn đã thích ứng hết thảy. Hôm nay ở trên tường thành, nhìn tướng sĩ khai hoàn, trong lòng Tiêu Ngự bỗng nhiên rất xúc động, cảm thấy đồ ăn sau này của nàng nên đơn giản hơn trước.

Từ lượng Tiết Chiến không tệ, nhưng lúc này đã uống nhiều chén, trên mặt đã có chút say. Y ghé mắt yên lặng nhìn Tiêu Ngự, đuôi tay nắm tay của nàng, nói: "Niên Niên?" d"đle3^q%ddon

Tay của nam nhân nóng hổi như lửa nóng, lập tức Tiêu Ngự lấy lại tinh thần. Nàng nhìn Tiết Chiến cười một tiếng, thấp giọng nói: "Vừa mới thần thiếp uống mấy ly rượu, cảm thấy có chút choáng váng, lúc này muốn ra ngoài một chút."

Gương mặt của nàng trắng nõn, cũng không phải là bộ dáng uống nhiều, nhưng Tiết Chiến ở chung với một nam nhi khô khan, muốn nàng hầu ở bên cạnh y, tóm lại có chút không được tự nhiên, cũng theo nàng: "Cũng tốt, vậy nàng đi nghỉ trước, trẫm sẽ về trễ tý."

Hôm nay tất nhiên là trễ rồi. Tiêu Ngự nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của y, nghĩ nghĩ, vẫn dặn dò một câu: "Hoàng Thượng cũng uống ít thôi, đừng uống say."

Thật ra nàng không hay quản y, một mặt là e ngại y, mặt khác cảm thấy không cần thiết. Tiết Chiến cũng biết nàng chưa thích ứng, liền cho nàng thời gian để nàng từ từ quen, lúc này thấy nàng mềm giọng căn dặn, có vài phần giống tiểu phụ nhân dịu dàng hiền thực quan tâm, nhất thời hưởng thụ vô cùng, liền mỉm cười nói: "Trẫm đồng ý với nàng"

Nữ nhi Tiêu gia xưa nay mỹ mạo, Tiêu Hoàng Hậu càng là thịnh truyền diễm quan Hoàng Thành.

Hôm nay Tiêu Ngự mặc áo hồng, thêm khăn quàng vai, giày đỏ, váy lụa đỏ, cầm theo thúy quan Hoàng Hậu, đường viên Mầu Đơn, hoa diễm màu vàng, miệng ngậm Châu Kim Phụng. Váy Thêu Mầu Đơn Kim Phụng uốn lượn, từng bước đoan trang, thúy quan phía dưới, một món đồ trang sức hoa lệ cũng không ép được ngọc nhan kiều diễm. Bởi vì tuổi còn nhỏ đã già đi, trên người có đáng yêu của nữ nhi khuê các, lại có vũ mị của phụ nhân đã xuất giá... Một số quân nhân tính tình thô kệch ở đây, không biết quy củ, tất nhiên nhìn không được nhìn thoáng qua, thẳng thẳng quả thật tuyệt sắc. d.đ.l.q.đ

Lá sen trong ao sen ngự hoa viên sớm đã vớt sạch. Tiêu Ngự rời tiệc rồi, cảm thấy một thân Phượng bào mũ phượng trên người ép nàng thở không nổi.

Xuân Hiểu lẳng lẳng hầu bên cạnh nàng, nói: "Nương nương, chúng ta về cung trước sao?"

Tiêu Ngự gật đầu, đang muốn nói sớm hồi cung nghỉ ngơi, thuận đường chuẩn bị cho Tiết Chiến canh giải rượu. Lúc đi lên hành lang, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng huyền.

Giày châu phượng nhất thời ngừng lại.

"Nương nương..." Xuân Hiểu ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi nàng

Tiêu Ngự ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hành lang phía trước, hai bên là đèn cung đình màu đỏ, chiếu sáng hành lang giống như ban ngày. Nàng ngừng một chút, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, tiếp tục đi lên phía trước... Đến khi đến cuối hành lang.

Bên cạnh là đá Thái Hồ xây núi giả, trên núi giả là một tòa đình nghỉ mát bát giác đỉnh nhọn.

Tiêu Ngự nghe tiếng bước lên mười bậc.

Nơi đây chính là nơi ngắm cảnh tốt nhất ngự hoa viên, hôm nay trăng sáng lên cao, ánh bạc lẳng lẳng chiếu xuống, đẹp đến khiến người ta không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ đánh vỡ giờ khắc yên tĩnh này. Tiêu Ngự nhìn lưng nam tử đối diện mình, lẳng lẳng thối huyền, vạt áo theo gió đêm nhẹ nhàng lay động.

Chờ tiếng huyền dừng, tay của nam tử mới để xuống, sau đó xoay người lại về phía nàng.

Không phải khuôn mặt tuấn tú trắng nõn trong ấn tượng của Tiêu Ngự, nhìn hắc đen đi không ít, cao không ít, cũng thành thực không ít, đã là một nam nhi đình thiên lập địa rồi. Hắn nhìn mình, từ từ mở miệng: "Từ biệt ba năm, đạo này Niên Niên sao rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Trúc mã

Ánh trăng rất sáng.

Trong Ngự Cảnh đình ánh sáng kéo dài, lặng yên không một tiếng động. Phía tây là Duyên Hòa môn, hướng đông là Bích Phủ đình, Bích Phủ đình là nơi hoa sen nở đẹp nhất. Hương thơm lan tỏa, theo gió thổi bay qua. Vệ Đường cười, hắn là nam tử lạnh nhạt, phần lớn thời gian đều không thích nói chuyện, tiểu dung cũng chỉ nhàn nhạt.

Vào độ nam tử nhược quán*, hình dạng tuấn tú, y phục nhẹ nhàng khoan khoái, đứng trước mặt Tiêu Ngự lúc này, vẫn cứ như huynh trưởng che chở nàng lúc trước, tiên y nộ mã thiếu niên lang**.

*thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán.

**Thiếu niên mặc đẹp cười tuấn mã.

Tiêu Ngự không rõ tình hình, trong lòng nàng từ trước đến nay chỉ có thân nhân của nàng, mặc dù Vệ Đường không phải là thân huynh trưởng của nàng, nhưng cùng lớn lên với nàng từ nhỏ, trong lòng nàng, hắn và Tiêu Khôi Châu không hề khác gì nhau. Thời gian ba năm, đối với nữ hài nhi như Tiêu Ngự chưa từng trải qua sóng to gió lớn gì, nhưng thật ra lại dài đằng đẳng.

Đã xảy ra quá nhiều chuyện... Giang sơn đổi chủ, nàng đã gả hai lần. lúc này nàng nhìn thấy Vệ Đường, không biết nên nói gì, giật giật miệng, muốn cười, hốc mắt lại chợt nóng lên.

Cuối cùng nàng ngẩng đầu cười nhìn hắn, chậm rãi nói: "Huynh về rồi, sao không nói với ta một tiếng?" Lúc trước rồi đi không nói tiếng nào, hiện tại lại đột nhiên trở về, lâu như vậy không về, không biết người trong nhà sẽ lo lắng à.

Vệ Đường vẫn như trước, thậm chí càng thành thực ổn trọng. Hắn lẳng lẳng nhìn mặt Tiêu Ngự, nói với nàng là theo Tiêu Hoài đi Tây Bắc, cùng nhau bình định chiến loạn: "... Hôm nay vừa về, cũng muốn giúp chút sức cùng nghĩa phụ."

Tiêu Ngự gật đầu.

Hắn trở về thì tốt. Nàng nhìn mặt mày Vệ Đường, cặp mắt sáng tỏ, còn có quang vinh nói: "Huynh văn võ toàn tài, bây giờ có công bình loạn, ngày sau tất nhiên sẽ có triển vọng lớn." Phụ thân nghiêm khắc với hắn như thế, nhưng không keo kiệt tán dương Vệ Đường, có thể thấy được hắn xuất sắc cỡ

nào.d/d/v/q/d

Gặp được Vệ đường, đối với Tiêu Ngự mà nói là một niềm vui ngoài ý muốn. Nhưng đến cùng nàng đã là Hoàng Hậu, Vệ đường cũng là nam tử, bây giờ không thể ở lâu cùng, Vệ Đường cũng ít nói, trưởng thành dường như càng thêm không thích nói chuyện rồi, khẽ ừ, liền nhìn nàng rồi đi, giống như chỉ gặp nhau bình thường, không chút cảm giác đã ba năm ròng rã chưa gặp mặt.

Đi về tới Phụng Tảo Cung.

Tiêu Ngự đối phụng bào trên người, nàng nhìn hình dáng mình trong gương, mặc dù còn trẻ, nhưng so với ba năm trước lúc Vệ Đường rời đi, thì đã trưởng thành. Hắn và nàng đều trưởng thành rồi, nhưng nội tình bên trong, coi như không thấy, cũng không cảm thấy lạnh nhạt.

Tối nay trong cung thiết yến, Đế Vương và văn võ bá quan nâng chén cùng vui. Tiêu Ngự ở trong tầm điện chờ đến canh hai, bên ngoài mới truyền đến một số động tĩnh.

Tiêu Ngự chưa lên giường, đã xả tóc, choàng áo choàng hoa trác đỏ thắm ra ngoài. Vừa đi ra ngoài, liền thấy Đế Vương say khướt được Hà Triều Ân đỡ đến, Tiêu Ngự bước lên phía trước đỡ lấy.

Mới vừa đi tới trước mặt y, man hán uống say kia đã sấp vô người nàng, mùi rượu chạm mặt, một tay ôm nàng vào ngực, Tiêu Ngự nghe mùi này, ghét bỏ cau mày một cái.

Vốn là nam tử trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, ra tay không biết nặng nhẹ, bình thường còn tốt chút, uống say liền thành Man Ngự. Tiêu Ngự bị quần có chút đau, nhưng đến cùng vẫn vờn tay đỡ y, nàng nhìn Hà Triều Ân đi theo phía sau, mới nói: "Bản cung đỡ Hoàng Thượng vào trước, Hà công công về nghỉ ngơi đi."

Hà Triều Ân đứng tại chỗ, cung kính đáp ứng.

Nhìn thấy thân thể Tiêu Ngự nhỏ nhắn xinh xắn, dưới sự trợ giúp của cung tỳ bên cạnh, vịn Đế Vương tiến vào tầm cung. Hắn yên lặng đứng trong chốc lát, mới yên tĩnh lui ra.

Tiêu Ngự để y trên giường, xoay người thay y cởi giày gấm, chân nam nhân thoát hoắc, thật ra mùi không nặng lắm, nhưng với Tiêu Ngự là người thích người gọn gàng mà nói, đó là chuyện tuyệt đối không thể nhìn. Xuân Hiểu Xuân Trà bụng chầu rửa mặt cầm khăn, Tiêu Ngự nhận lấy vắt ráo, đưa tay lau mặt thay Tiết Chiến trên giường, thấy y hơi cau mày, ngược lại không có nào, rất an tĩnh.

Tuy là nghịch tặc, nhưng khuôn mặt lại đẹp đến vô cùng, có khuôn mặt Đế Vương uy nghiêm.

Tiêu Ngự thay y lau sạch mặt, liền cúi đầu, thấy y tự tay nắm cổ tay của chính mình, cũng thuận thế thay lau hai tay cho y.

Tay của y vừa to vừa dày, cũng không phải loại nàng thích, thon dài, khớp xương cân xứng, xem xét chính là tay công tử cao quý, ngược lại của y thô ráp vô cùng. Nhưng đại khái được chứng kiến đôi tay này bắn tên viết chữ, trông trọt tưới nước, cảm thấy nhìn qua cũng không tệ.

"Niên Niên."

Nghe thấy Tiết Chiến mở miệng gọi mình, Tiêu Ngự lên tiếng, nhìn y, phát hiện y nhắm mắt.

"Niên Niên." Y lại gọi nàng.

Tiêu Ngự đành phải lên tiếng lần nữa.

Nhưng sao đó, thấy man hán này tiếp tục lảm bảm gọi nàng, nàng đáp lại cũng vô ích, bị làm phiền, nên không phản ứng với y nữa. Đợi khi nàng chuẩn bị đứng dậy, một cái tay lại duỗi tới, chuẩn xác không sai bất được cổ tay của nàng, lại gọi nàng: "Niên Niên..."

"Ừm." Tiêu Ngự đáp.

Lúc này cúi đầu nhìn y, y đã mở mắt, đôi mắt thâm thúy, thẳng tắp nhìn chính mình, giống như đã thú nhìn con mồi đã lâu. Tiêu Ngự bị y nhìn sợ đến nổi da gà, sau đó mới nghe y nhắm mày, nói: "Chân đau."

Hả? Tiêu Ngự nghi hoặc, lại xác nhận một lần. Nàng không nghe lầm.

Lúc này cổ tay mới tránh thoát từ trong tay của y, xoay người vén quần y lên, nhìn chân y một chút. Trên đùi y có mấy vết sẹo mờ nhạt, nhưng đều đã rất lâu rồi, hai chân trắng kiện, thịt cứng rắn, rất là căng đầy. Còn có những sợi lông tơ mềm như nhung, so với hai chân trắng nõn của Tiêu Ngự, Tiết Chiến chính là đã nhân thâm sơn.

Tiêu Ngự cố nén xúc động muốn cạo sạch lông tơ của y, tỉ mỉ kiểm tra hai chân của y, chọc chọc mấy chỗ hỏi y: "Nơi này? Hay là nơi này..."

Tiết Chiến lắc đầu.

"Nơi này?" Lại chọc thêm mấy nơi.

"Ừm." Y rút cục gật đầu.

Nhưng mà... Nơi này đâu?

Tiêu Ngự nhúm mày nhìn chân của y, trên bàn chân bên phải, hoàn toàn chính xác có hai vết sẹo, nhìn đáng về vết sẹo này, có thể tưởng tượng đến lúc đó chân này đã bị thương rất nặng. Nhưng nhìn qua đã rất lâu, đang êm đẹp, sao lại đau? Mặc dù Tiêu Ngự không thích sờ chân tên man hán này, nhưng lúc này nàng cũng không lo được gì, nàng hiểu một ít da lông về y thuật, đưa tay sờ soạng nghiêm túc mấy lần, cũng không nhận thấy có bất kỳ chỗ không ổn nào. Xương cốt đều tốt, hơn nữa nhìn không giống có ngoại thương.

Lại dùng lực chọc lấy mấy lần, thấy Tiết Chiến cũng không có biểu lộ đau đớn nào nữa, Tiêu Ngự mới xác định y chỉ nói trong lúc say.

Giày vò xong, Tiêu Ngự mới lên giường, dính vào gối đầu, ngáp một cái. Hôm nay thức dậy rất sớm, thân thể đã rất mệt mỏi, vừa hay rất thanh tỉnh. Nghe tiếng hít thở đều đều của nam nhân bên cạnh, Tiêu Ngự nghiêng đầu sang, nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của y. Một lát sau, theo thói quen, ôm nàng vào ngực.

Vào đông còn tốt, ban đêm lạnh, thân thể của nam nhân ấm áp. Bây giờ đã là mùa hè, thân thể nam nhân nóng hổi dính sát, Tiêu Ngự nóng đến có chút không chịu nổi d"đ.l/ qđ

Cửa sổ tắm điện nửa mở, có gió thổi tới, màn cũng nhẹ nhàng lắc lư, Tiêu Ngự từ khe hở màn, nhìn sang, nhìn ánh trắng sáng bên ngoài, mới cảm giác nội tâm bình tĩnh hơn, dán vào lồng ngực nam nhân, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

...

Trăng sáng treo cao, cung yển đã tan. Văn võ bá quan lần lượt lên xe ngựa, trở về phủ.

Hôm nay Tiêu Khôi Châu cũng uống nhiều hơn mấy chén, nhưng hắn còn không tỉnh quá say, đầu hơi say. Đưa phụ thân lên xe ngựa xong, Tiêu Khôi Châu mới bước sang chiếc xe bên cạnh, đợi rất xa, nhìn thấy Vệ Đường đi tới, mới nghênh đón tiếp nói: "Đi thôi, hai huynh đệ chúng ta cũng đã lâu không trò chuyện rồi."

Vệ Đường gật đầu, theo Tiêu Khởi Châu lên xe ngựa.

Ngồi trên xe ngựa, Tiêu Khôi Châu nghiêng đầu, nhìn Vệ Đường bên cạnh một chút. Đây là hảo huynh đệ từ nhỏ đến lớn của hắn, cũng là mục tiêu hắn luôn muốn vượt qua. Cảm thấy có chút buồn bực, Tiêu Khôi Châu rém mần xe ngựa lên, bên tai là tiếng bánh xe lộc cộc, gió đêm thổi vào, thổi tan một chút khô nóng. Lúc này Tiêu Khôi Châu mới thư thân hơn ít.

Hắn nghĩ tới điều gì, nói: "Vừa rồi.. Vậy mà huynh nhìn thấy Niên Niên?"

Tư thế Vệ Đường ngồi đoan chính, mặc dù đều là người tập võ như Tiêu Khôi Châu, nhưng rút cuộc đường đường là người phủ Hộ Quốc Công Tiều gia bồi dưỡng ra, trong lúc giờ tay nhắc chân, đều có thể gia mình tự phụ. Hắn không phủ nhận, gật đầu nói: "Ừm."

Có đôi khi Tiêu Khởi Châu không thích tính tình hần lăm. Thiên phú của hần cao hơn mình, cho nên có đôi khi hần cố gắng thật lâu mới có thể đạt tới mục tiêu, đối với Vệ Đường mà nói, lại lại dễ dàng có thể làm được, cũng không cảm thấy khó gì. Khi đó Tiêu Khởi Châu sẽ hận trong lòng ngứa ngáy, thật muốn cùng hần đánh nhau một trận ra hồn, lại thấy hần vẫn bình tĩnh, không có bộ dáng quan tâm chút nào.

Chỉ có lúc trước Tiêu Ngọc Chi ồn ào trước mặt hắn, lời nói thốt ra nhắc đến Niên Niên, nét mặt của hắn mới có chút biến hóa...

Trong xe ngựa có chút tối, Tiểu Khôi Châu bình tĩnh nói: "Thật ra nàng mới bao lớn..." Có lẽ do duyên cớ uống rượu, bỗng nhiên hắn có chút cảm khái: "Đều nói Niên Niên là hòn ngọc quý trên tay phủ Hộ Quốc Công, kim tôn ngọc quý, bảo bối vô cùng, nhưng ngược lại ta cảm thấy, nuông chiều từ nhỏ nàng có được, còn không bằng Ngọc Chi."

Ngược lại hẳn hi vọng, muội muội có thể giống Ngọc Chi, muốn náo lên náo, muốn nhao nhao lên rùm beng, tốt bao nhiêu... Mà không phải từ nhỏ đã chú định là Hoàng Hậu, mỗi tiếng nói cử động đều phải lấy tiêu chuẩn là cô mẫu.

Tiểu Khôi Châu uống nhiều quá liền thích lái nhái, Vệ Đường lại khác, uống say cũng yên lặng. Hắn từng nói, nhìn Vệ Đường một chút, thấy bộ dáng không thèm để ý của hắn, giống như hôm nay gặp Niên Niên, với hắn mà nói cũng không có ảnh hưởng gì. Nếu lúc trước, hắn đoán chừng cũng nghĩ như vậy đây... Dù sao chỉ là thanh mai trúc mã thuở thiếu thời, mới biết yêu chỉ có chút hảo cảm thôi.

Thật ra tình nghĩa chỉ đơn giản như vậy, Niên Niên đã gả hai lần, ngày thành thân đó, tại sao hắn lại đi cả ngày lẫn đêm, vó ngựa chạy không ngừng về Tấn Thành...

Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Vệ Đường như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bao Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Rất thơm【lại càng đơn độc】

Chẳng biết tại sao, Tiết Chiến lại nằm mơ đến một màn đó... Ngày đó núi rừng rất yên tĩnh, y hành tẩu giữa khu rừng, tìm kiếm thức ăn. Cướp từ trong miệng hai con sói rừng được nửa con sơn dương... Y rất đói, thịt làm y hưng phấn, thống khoái ăn một chân con sơn dương, còn dư lại y cũng không mang về, dần dần lê quy đôn

Y không cần dự trữ thức ăn, dã thú dũng mãnh có năng lực cướp thức ăn mỗi ngày.

Chỉ là hôm nay núi rừng lại có chút không bình thường, từ rất xa, y nhìn thấy phía trước mơ hồ có chút ánh sáng, y chậm rãi đến gần, càng gần, càng nghe được một số âm thanh.

Chờ y tiếp tục đi về phía trước, bên tai chợt nghe tiếng "răng rắc", là tiếng nhánh cây khô vụng lại.

Nhảy cảm cực độ và cảnh giác làm y nhanh chóng đi đến cạnh bụi cỏ phía kia, chờ khi y muốn đưa tay ra, thì thấy một bóng dáng nho nhỏ khẽ run đứng lên.

Ánh mắt của Tiết Chiến dừng lại.

... Không phải sơn dương, cũng không phải hươu rừng, càng không phải là hổ lang dã báo.

Gương mặt của nàng thực sự quá nhỏ, nhìn qua sạch sẽ, gương mặt trắng nõn, không có lông tóc dư thừa, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng tràn đầy kinh hoàng và sợ hãi, cầm trong tay một đồ vật trắng xóa, hình như là đồ ăn, run rẩy giơ lên, bộ dạng như muốn cho y. Nàng miệng mở khẽ nói gì đó với y, y nghe có chút hiểu, muốn mở miệng nói chuyện với nàng, lại phát hiện mình chỉ có thể miễn cưỡng phát ra một số âm thanh, cơ bản không có cách giao lưu với nàng.

Nàng giơ tay lên, nhìn ánh mắt của y, sau đó từ từ nhìn đằng sau, giống như muốn dẫn y đi một nơi nào đó.

Y đi theo.

Đi trong chốc lát, chờ đi tới một nơi hơi trống trải, mới thấy nàng dùng sức quăng đồ gì đó trong tay. Ánh mắt y thẳng tắp nhìn chăm chăm đồ vật nàng ném ra, bản năng chạy tới đoạt... Chỉ là vừa mới nhặt lên, mặt đất dưới chân chợt lồi lún xuống dưới.

"Soạt" một tiếng, đồng lá cây kia nhao nhao rơi xuống.

Y rớt xuống dưới đáy, chân phải tức thì bị một đồ vật kiên cố gắt gao kẹp lấy. Y cúi đầu, nhìn đồ bầy thú kẹp chặt lấy bắp chân y, càng động đây, kẹp càng chặt... Sau đó là tiếng không ngừng đâm vào da thịt.

Kịch liệt đau đớn làm y chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Một lát sau, bên tai liền truyền đến âm thanh từ xa truyền tới, từ từ tới gần y. Y lập tức đưa tay, hai tay dùng sức kéo bầy thú ra, máu tươi chảy cuộn cuộn từ trên đùi ra ngoài, chợt cắn răng một cái, đồ bầy thú bị y kéo ra hai bên.

Rốt cuộc y lấy chân ra ngoài.

Nghe được âm thanh kia cách y càng ngày càng gần, mới vội vàng nhặt đồ vật bị nữ tử kia ném lên. Thân thể khỏe mạnh nhảy lên, linh hoạt như dã báo, nhẹ nhõm nhảy ra khỏi hố sâu.

Kéo lấy cái chân đầm mẩu, nhanh chóng đi vào trong rừng.

"... Niên Niên đừng sợ, chỗ kia là phụ thân dùng để giam giữ dã thú." Là giọng nói của một nam nhân.

Y không ở lâu, nhanh chóng rời khỏi nơi đây, trở lại bên trong động nghỉ ngơi. Ngồi xuống, y nhìn bắp chân của mình, da thịt bị kéo rách, máu còn đang không ngừng chảy, đụng vào chỗ nào cũng làm y cảm thấy đau đớn vô cùng. Vội tay lấy lá cây bên cạnh dùng sức sát trên đùi máu, chợt mò tới một đồ vật mềm mại, tay của y bỗng ngừng lại, nghiêng đầu quan sát, cuối cùng cầm nó lên, đưa tới bên miệng.

Y thử cắn một cái, thức ăn này gần như là dùng một chân y tới đổi.

... Rất thơm.

Đó là lần đầu tiên y được ăn bánh bao thịt dê ngon như vậy.

...

Tiết Chiến tỉnh lại từ bên trong đau đớn kịch liệt.

Theo bản năng sờ chân của mình, khẽ vươn tay, liền đụng phải thân hình mềm mại trong khuỷu tay mình.

Hương thơm nhàn nhạt làm cho bụng của y bỗng căng cứng, Tiết Chiến cúi đầu, cho dù là ban đêm, y cũng có thể thấy rõ ràng mặt mày của nàng. Hơi đưa tay qua, lòng bàn tay thô ráp chậm rãi di chuyển trên má phấn nộn của nàng...

Bỗng nhiên tỉnh lại. Tiết Chiến khẽ nhích lấy cánh tay nàng đang ôm của mình sang một bên, chậm rãi ngồi dậy.

Sau đó xốc chăn phủ găm lên, đưa tay sờ vết thương trên đùi phải của mình. Lòng mày Tiết Chiến cau lại, lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng ngủ ngon, liền đưa tay kéo cái chăn đang đắp dưới chân nàng lên. Trong nháy mắt lộ ra đôi chân mảnh khảnh, trắng nõn, không tỳ vết.

Tiết Chiến sờ chân ngọc khéo léo của nàng, chậm rãi hướng lên trên, cuối cùng lòng bàn tay rơi xuống trên bụng bấp chân của nàng.

Vốn Tiêu Ngự ngủ rất thoải mái, chỉ là trên đùi bỗng truyền đến một trận đau đớn, làm nàng lập tức tỉnh lại. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy bên chân mình một bóng dáng đen kịt, theo bản năng quát to một tiếng, sau đó duỗi chân còn lại ra, hung hăng đá tới.

Không đá trúng.

Ngược lại bị y giữ ở trong lòng bàn tay.

Tiêu Ngự vừa sờ bên tay, bỗng có chút kịp phản ứng, nàng há to miệng: "Hoàng..."

"Là trẫm."

Hù chết nàng! Tiêu Ngự gần như bị y dọa đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, mà Xuân Hiếu và Xuân Trà canh giữ ở bên ngoài tấm điện thì cùng nhau chạy vào, bên trong tấm điện lập tức đèn đuốc sáng trưng.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn Tiết Chiến, nghe giọng nói vội vàng của các nàng, mới nói: "Không có việc gì, chỉ gặp ác mộng thôi."

Hai chân bị y một trái một phải nắm lấy, tư thế như vậy gương mặt của Tiêu Ngự như bị phỏng, có chút không được tự nhiên, vội vờn trở về. Cúi đầu xem xét, phát hiện trên bàn chân bên phải của mình, có hai hàng dấu răng chính tề.

Cái tên nam tử dã man này... Sao lại cắn chân của nàng chứ?

Tiêu Ngự sờ lên, thấp giọng nói: "Ngài cắn đau thần thiếp rồi." Lại không phải ai cũng da dày thịt béo chống được cái cắn của y.

Tiết Chiến thấy nàng gất gao nhú mày liễu lại, bộ dạng thật sự rất đau, mới sờ chân của nàng, giọng nói hùng hậu: "Rất đau?" Y cũng không cần mạnh mẽ lắm mà, chỉ khẽ cắn một chút, da cũng không rách ra. Nói xong nhẹ nhàng bóp vào nơi thịt nhiều của nàng, cười một tiếng, nói: "Trẫm thấy nàng không đau chút nào."

Ánh nến phía ngoài chiếu vào. Y mở vạt áo, lộ ra một mảng lớn lồng ngực màu lúa mạch trắng kiện. Mày kiếm mắt đen, bộ dạng tuấn mỹ, tứ chi trắng kiện có lực, nhìn chính là cao lớn thô kệch... Lúc này, thấy kì quái thế nào ấy, Tiêu Ngự cau mày nghĩ.

.....

Ánh nắng mờ mờ, Tiêu Ngọc Chi mang theo hai thiếp thân nha hoàn lên thuyền nhỏ hái đài trong hồ sen trong phủ. Lá sen xanh biếc, hoa sen phấn nộn, đài sen lẳng lẳng đứng vững, gọn gàng.

"... Thái liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu. Đề đầu lộng liên tử, liên tử thanh như thủy."

"Trĩ liên hoài tụ trung, liên tâm triệt để hồng..." ("Khúc Tây Châu" là tên của dân ca nhạc phủ Nam Triều)

Tiêu Ngọc Chi khẽ hát điệu hát dân gian, cầm trong tay một đài sen xanh đậm, bóc lấy đài sen, lấy hạt sen bên trong ăn. Nàng ta mặc một chiếc váy màu hồng đào, váy khề tung bay, bên trên búi tóc chất đồng đồ trang sức, dưới ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh, sáng chói vô cùng. Lúc đang bỏ một hạt sen được bóc ra vào trong miệng, chợt nhìn thấy bên trên hành lang có bóng người nam tử đi về phía bên này.

Chính là Vệ Đường.

Tiêu Ngọc Chi bỗng sững sốt một chút, sau đó vội vã phân phó nha hoàn: "Chèo về bên kia, chèo về bên kia..."

Đang chèo rất tốt, bỗng thay đổi phương hướng, tất nhiên nha hoàn sững sốt, sau đó nhìn thấy Vệ Đường đang đi tới trên hành lang kia, lập tức hiểu rõ. Chi là rút cuộc vẫn là nha hoàn, cũng không biết chèo thuyền, chậm còn tốt, chèo nhanh về, tất nhiên là luống cuống tay chân, hết lần này tới lần khác càng tăng tốc chèo về phía trước. Tiêu Ngọc Chi gấp đến độ giơ chân, đưa tay chỉ các nàng, muốn hung hăng răn dạy, cuối cùng đầu bất đắc dĩ nói: "Thật là đàn chết!"

Thuyền nhỏ đã chậm rãi cập bờ. Bên cạnh chính là hành lang.

Trong tay Tiêu Ngọc Chi bung lấy một đài sen, cắn môi, rồi dứt khoát nâng làn váy đứng lên, thoải mái lên bờ bên cạnh.

Vừa lúc đối diện với Vệ Đường.

Thân hình Vệ Đường thon dài, giữa lông mày là xa cách nhân nhạ, nhưng cũng chưa đến mức làm như không thấy với Tiêu Ngọc Chi, kêu nàng ta một tiếng: "Ngọc Chi."

Vốn cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Vệ Đường chính là con nuôi của Tiêu Hoài, vừa nổi tiếng, rất được Tiêu Hoài coi trọng, trên dưới cả nhà đều rất cung kính gọi hắn một tiếng công tử. Hắn ở Tiêu gia, chính là công tử Tiêu gia, là huynh trưởng của Tiêu Ngu và Tiêu Ngọc Chi. Lúc này hắn đứng thẳng người, y phục lam nhạ đẹp để quý giá làm nổi bật lên khí chất của hắn, nghiêm nhiên càng xuất chúng hơn bộ dạng thiếu niên lang ba năm trước đây.

Tiêu Ngọc Chi xụ mặt, lột hạt sen nhét vào trong miệng, lạnh nhạ "Ừm" một tiếng, sau đó bước chân nhẹ nhàng tiếp tục đi lên phía trước.

Nha hoàn đuổi theo sát phía sau.

Vệ Đường biết tính tình của nàng ta, cũng không nhiều lời.

Mà Tiêu Ngọc Chi đi vài bước, mới không tự chủ dừng bước lại, nàng ta quay đầu, nhìn bóng lưng dần dần khuất bóng kia. Hai tay nắm thật chặt đài sen trong tay, lấy hạt sen nhét vào trong miệng, tiếp tục khẽ hừ hát bài dân gian chưa hát xong lúc này: "Úc lang lang bắt chí, ngưỡng thủ vọng phi hồng... Thập yêu phá khúc nhi!" Tiêu Ngọc Chi nhướn mày, sau lại đổi sắc mặt, "phỉ" một tiếng phun hạt sen từ trong miệng ra.

"Sao đắng như vậy, khó ăn chết đi được!"

Dùng sức quăng đài sen xuống đất, nâng làn váy hung ác giẫm lên mấy cái, lúc này mới coi như thôi.

Đó là bởi vì... Ngải không lột da đã ăn rồi. Nha hoàn bên cạnh làm bầm, ngược lại không dám nói ra.

.....

Tiêu Ngu chính thay mặc y phục cho Tiết Chiến, động tác rất quen, hai tay mảnh khảnh rất khéo léo. Cuối cùng nàng giúp y sửa lại vạt áo, Tiết Chiến đưa tay, nhẹ nhàng đề hai tay của nàng ở trên lồng ngực của y. Tiêu Ngu ngẩng đầu nhìn y: "Hoàng thượng?"

Nàng cong cong tinh tế như cây Liễu. Tiết Chiến đưa tay nắm mu bàn tay của nàng, nói với nàng: "Chờ một lúc nữa, nàng cùng trẫm đi Diễn Võ Trường."

Cho dù tiền triều hay Đại Tề bây giờ, đều trọng võ. Lại trùng hợp đại quân của Tiêu Hoài khai hoàn, liền muốn cử hành tỷ thí ở Diễn Võ Trường hoàng gia, một là luận bàn tài nghệ, đề nhắc nhở những nam tử sống an nhàn sung sướng đừng quên luyện võ, hai là vì tuyển chọn nhân tài. Có không ít công tử quý tộc tuổi trẻ ngóng trông có thể nở mày nở mặt trong đợt tỉ thí ngày hôm nay, đạt được thưởng thức của Đế vương.

Mà tỷ thí này, quan viên ngũ phẩm trở lên có thể mang theo gia quyến, Tiêu Ngu vốn là đích nữ củ phủ Hộ Quốc Công, tất nhiên đã xem qua không ít trận tỷ thí như vậy.

Nàng tuy là nữ nhi khuê các, nhưng lại rất thích xem, cảm thấy nhìn bọn họ độ sức tỉ thí, càng có khí khái nam tử hơn lúc so tài ngâm thơ. Tiêu Ngu gật đầu nói: "Ừm, chờ một lúc để thần thiếp đổi y phục."

Y lại nói: "Lúc trước phụ thân nàng còn đang ở Tây Bắc thì Hoắc Đình từng tiến cử với trẫm một người..."

Chuyện trên triều đình, Tiêu Ngu thân là một nữ tử hậu cung, không nên quản quá nhiều, hiện giờ nghe Tiết Chiến nói với nàng, tất nhiên nàng rất nghiêm túc nghe. Thấy y dừng một chút, nói tiếp: "Tên là Vệ đường... Nghe nói là đường tử của Tiêu gia nàng."

Vệ Đường vốn lớn lên ở Tấn Thành, ngày xưa là hảo huynh đệ như hình với bóng với đại ca Tiêu Khôi Châu của nàng, ở Tấn Thành rất nhiều người đều biết.

Tiêu Ngu cảm thấy cũng không có gì, ngẩng đầu nhìn Tiết Chiến, thành thật nói: "Phụ thân của huynh ấy từng là thuộc hạ cũ của phụ thân thần thiếp, sau đó hi sinh trên chiến trường, phụ thân thấy huynh ấy đáng thương, liền nhận làm nghĩa tử mang về Tiêu gia, đồng thời dạy huynh ấy võ nghệ, coi như con mình. Lại nói tiếp, tài năng của huynh ấy, hoàn toàn khó phân cao thấp với huynh trưởng của thiếp thân, thậm chí có nhìn hơn một chút... Không nghĩ tới lại được Hoắc tướng quân thưởng thức."

Hoắc Đình tướng quân kia là một viên mãnh tướng thủ hạ tiếng tăm lừng lẫy của Tiết Chiến, lúc trước cùng với phụ thân nàng bình định Tây Bắc, phụ thân nàng cũng rất thưởng thức hắn. Mà vị Hoắc tướng quân này lại là một võ tướng có tính tình ngay thẳng trung thành, nếu hắn đã thưởng thức một người, vậy đã nói rõ đối phương rất tốt.

Tiết Chiến im lặng, thấy vẻ mặt của nàng không khác bình thường, nhưng y luôn cảm thấy có chút không thoải mái... Không nghĩ nữa, y cúi người, hôn trên mặt nàng một cái, nói: "Đã là nghĩa huynh của nàng, nếu hôm nay hắn biểu hiện xuất chúng, trẫm sẽ tự đi bắt hắn."

Tiêu Ngu nhìn y nhoeo miệng cười: "Vậy thần thiếp cảm tạ Hoàng thượng trước."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vệ Đường (lại càng đơn độc)

Vệ Đường cũng theo Tiêu Hoài đi đến Diễn Võ Trường. Ngồi trong xe ngựa, Tiêu Hoài nói: "Mặc dù lúc trước con lập được chiến công ở Tây Bắc, nhưng suy cho cùng vẫn còn chưa đủ, hôm nay tỷ thí, con đừng nên do dự gì cả."

Thực lực của Vệ Đường, ông là người nắm rõ nhất.

Nếu không phải Tiêu Ngự đã định hôn với hoàng gia từ nhỏ, Vệ Đường chính là con rể lý tưởng nhất của ông. Văn võ song toàn, túc trí đa mưu, ông lại còn nhìn hần lớn lên, hiểu rõ hần.

Vệ Đường gật đầu: "Đa tạ nghĩa phụ chỉ bảo, hài nhi nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Trên xe ngựa đi đằng sau, đều là nữ quyến của phủ Hộ Quốc Công. Tiêu Ngọc Chi và Liễu thị ngồi ở bên trong. Lúc đến Diễn Võ Trường, mặt trời chói chang, mặc dù vừa xuống xe ngựa đã có nha hoàn mở ô che, Tiêu Ngọc Chi vẫn không vừa lòng lắm bấm vài câu, cầm chiếc khăn lụa quạt quạt bên tai: "Nóng chết mắt nóng chết mắt."

Liễu thị liền liếc nàng một cái.

Tiêu Ngọc Chi nhú mi, lúc này mới chậm rãi đặt tay xuống, quy quy củ củ, trang phục bằng gấm tinh xảo, cực kỳ có phong phạm của quý nữ đoan trang.

Từ xưa đến nay nữ quyến trong gia đình giàu có đều được nuông chiều, hôm nay trời nắng nóng như vậy, tất nhiên là toàn bộ đều cảm ô che. Vậy nên vừa nhìn, nữ quyến vừa mới xuống xe ngựa, đi về phía bên này mà không che ô liền đặc biệt dễ thấy... Chỉ thấy từ bên trong chiếc xe ngựa sơn đen, Trương thị và Quách Tổ Nghi bước xuống, liền có vài phụ nhân đứng bên cạnh chào hỏi bọn họ, bộ dáng cực kỳ nhiệt tình.

Tiêu Ngọc Chi nhìn thấy khẽ hừ một tiếng, xem thường những kẻ nịnh nọt đón ý nói hùa kia.

Liễu thị cũng biết quy củ. Mặc dù lần trước ồn ào không mấy vui vẻ, nhưng việc này cũng đã trôi qua rồi. Mà trước kia lúc Liễu thị gặp Trương thị, ngược lại khách sáo một chút với bà ta. Ngày hôm nay gặp mặt, đều đã nhìn thấy, hiển nhiên không thể giả vờ như chưa nhận ra.

Vì thế kéo Tiêu Ngọc Chi đến chỗ chờ, nhìn Trương thị kia và Quách Tổ Nghi đi đến, liền khẽ cười cười với hai người bọn họ.

Đừng nói Tiêu Ngọc Chi không ưa người Quách gia, Trương thị cũng không thích gì Tiêu Ngọc Chi.

Nhìn thấy gương mặt cười đầy phóng túng của Tiêu Ngọc Chi, lại nhớ tới chuyện luống cuống của bà trên Hiệt Phương điện ngày ấy, một bà lão như bà, mà lại phải nhận lỗi với một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, quả thực là nhục nhã vô cùng. Lúc này chợt nhìn thấy mẹ con Liễu thị, ánh mắt Trương thị ngừng một lát hơi mất tự nhiên, sau đó chậm rãi đi tới, cười cười nói: "Tiêu Tam phu nhân và Tiêu Ngũ cô nương cũng đến đây..."

Quách Tổ Nghi bên cạnh cũng khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Tiêu Ngọc Chi xoay đầu sang một bên, không muốn quan tâm đến lão thái bà đáng ghét này.

Nét tươi cười của Trương thị ngừng một lát, trong lòng âm thầm mắng Tiêu Ngọc Chi không có giáo dưỡng, có điều trên mặt vẫn tỏ ra khách khí với Liễu thị.

Nhớ lại lời con trai nói với bà lúc trước, liền cười nói với bọn họ cùng nhau vào Diễn Võ Trường.

Tiêu Ngọc Chi vốn tưởng rằng, nàng ta cau có với lão thái bà này như vậy, bà ta ắt hẳn sẽ trách óc nàng như lần trước, thậm chí còn ra tay... Mấy ngày nay nàng ta cố tình tìm huynh trưởng học mấy chiêu, nếu lão thái bà này dám ra tay, cũng đừng trách nàng đánh trả.

Thực ra trong lòng Tiêu Ngọc Chi vẫn luôn hy vọng Trương thị tức giận, dù sao chuyện lần trước đã cho qua như vậy, nếu nàng lại tìm bọn họ lời thôi, sẽ tỏ ra là nàng không biết đạo lý, chắc chắn mẫu thân nàng sẽ mắng nàng. Nhưng nếu lần này Trương thị gây sự với nàng, nàng liền có lý mà trả lại cho bà ta.

Chỉ là... Lúc này Trương thị chẳng những chưa trách móc nàng ta, ngược lại còn nói chuyện với mẫu thân nàng.

Đôi mắt hạnh của Tiêu Ngọc Chi mở lớn một chút, cảm thấy không hiểu ra sao.

Sau cùng vẫn ngồi xuống cùng nhau, vị trí kề bên thân thiết. Tiêu Ngọc Chi thấy mẫu thân và Trương thị ngồi ở phía trước nói chuyện, cảm giác thật nhàm chán, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Quách Tổ Nghi bên cạnh, đúng lúc thấy Quách Tổ Nghi cũng đang nhìn mình.

Mặc áo ngoài màu xanh lá hoa văn hình mây hơi cũ, nhìn cách ăn mặc mộc mạc, giống như là sắp ra đồng, chứ không phải tới xem tỷ võ.

Quách Tổ Nghi cười nói với nàng ta: "Tiêu Ngũ cô nương..." Giống như đã quên lúc trước Tiêu Ngọc Chi đã ức hiếp nàng ta như thế nào, chuẩn bị bắt đầu tán gẫu với nàng.

"Đừng..." Tiêu Ngọc Chi lập tức cắt ngang.

Chia tay ra lấy một vài hạt lạc ở trong đĩa trước mặt đưa lên ăn, giọng nói lạnh nhạt, "Ta không thích nói chuyện với người đáng ghét."

Giọng điệu kiêu căng lạnh lùng, Quách Tổ Nghi nắm chặt vạt áo theo bản năng, tươi cười trên mặt cũng đông cứng lại, nhưng rất nhanh sau đó đã lại khôi phục nét mặt dịu dàng.

...

Tiêu Ngự và Đế Vương ngồi ở vị trí cao nhất, là nơi quan sát tỷ thí tốt nhất. Thấy dưới đài, trái phải đều cắm một lá cờ, một bên màu đỏ, một bên màu xanh lá.

Ngồi hai bên đài là đại thần và gia quyến đến xem tỷ thí.

Tiêu Ngự vừa nhìn xuống dưới, đã thấy được nữ quyến của phủ Hộ Quốc Công ngồi ở hàng đầu, nhìn thấy tam thẩm Liễu thị, Tiêu Ngọc Chi ngồi cùng một chỗ với nữ quyến Quách gia, trái lại thoảng có chút kinh ngạc. Còn đang thắc mắc, bỗng nhiên cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng... Tiêu Ngự vội vàng nghiêng đầu nhìn.

Nam tử trẻ tuổi bên cạnh mặc long bào màu đen, dáng vẻ trang nghiêm đằng hoàng nhìn Diễn Võ Trường, nhưng bàn tay phía dưới lại không thành thật.

Cũng không sợ bị người khác nhìn thấy làm trò cười sao... Tiêu Ngự thử rút ra vài lần không được, cười bất đắc dĩ, cũng mặc kệ y.

Triệu Hoàng cũng ngoan ngoãn ngồi dưới đài, cùng một chỗ với Kỳ Vương Triệu Huyền. Tuy bọn họ là hoàng thất tiền triều, nhưng suy cho cùng cũng là được Tân Đế phong làm Vương gia, vị trí được sắp xếp coi như ở phía trước, có điều vì thân phận của họ, phần lớn người đến hành lễ sẽ không nói nhiều với bọn họ. Sợ dây dưa không rõ với hoàng thất tiền triều, sẽ mang tới mầm tai họa. Mặc dù Triệu Hoàng còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã thành thói quen, người khác đối xử với hắn như thế nào, hắn cũng không để ý quá nhiều.

Hắn ngẩng gương mặt nhỏ nhắn mập mập lên, lúc này đang bị sốt có chút đỏ bừng, nhìn Tiêu Ngự đang ngồi bên cạnh Đế Vương phía trên đài, đôi mắt to tròn đen láy nhìn chằm chằm không nháy mắt.

Triệu Huyền nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Triệu Hoàng bên cạnh.

Nhìn theo ánh mắt của Triệu Hoàng, liền thấy Hoàng Hậu dung mạo xinh đẹp, dáng ngồi đoan trang, cũng nhìn nhiều hơn một chút.

Rồi sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiếp tục quan sát tỷ thí.

Nam nhi Đại Tề cường tráng oai hùng, hôm nay đến tỷ thí, tất nhiên đã chuẩn bị kỹ lưỡng, từng chiều thức vững vàng sắc bén, rất đáng xem. Chỉ là trời quá nắng, toàn thân Tiết Chiến mặc long bào dày dặn mồ hôi chảy ròng ròng, tay nắm Tiêu Ngự, lòng bàn tay cũng đã bắt đầu toát mồ hôi. Biết rằng Tiêu Ngự không thích mùi mồ hôi của y, cúi đầu nói với nàng: "Trẫm đi đổi xiêm y."

Tiêu Ngự gật đầu, định đi cùng y. Tiết Chiến rất nhanh đưa tay ấn giữ bả vai nàng, nói: "Trẫm sẽ quay lại nhanh thôi, nàng ngồi vậy cũng được." Nói xong đứng dậy, chỉ gọi mình Hà Triều Ân đi theo y sang doanh trường (lều vải) dựng một bên thay y phục.

Nguyên mama ở bên cạnh Tiêu Ngự, ân cần hỏi han: "Nương nương có thấy nóng không?"

Đương nhiên là nóng, nhưng vị trí của Đế Hậu đã là vị trí tốt nhất, hoàn toàn không bị ánh nắng mặt trời chiếu tới. Chỉ là làn da nữ nhân như nàng yếu ớt, chỉ mới ngồi một chút, đôi má đã nóng đến đỏ rực. Bàn tay nhỏ mảnh khảnh trắng nõn cầm lấy ly trà trước mặt, không thể làm gì hơn là uống nhiều trà mơ ướp lạnh hơn chút để giải khát. Tiêu Ngự nói: "Hôm nay mẫu thân đã tới chưa?"

Nàng nhìn thấy người của nhị phòng tam phòng (ý chỉ vợ bé), nhưng vẫn chưa nhìn thấy mẫu thân La thị.

Nguyên mama đáp lời: "Thiếu phu nhân sắp lâm bồn, hôm nay Quốc Công phu nhân liền ở lại phủ giúp đỡ nàng, giờ vẫn chưa đến."

Tính tính ngày, đại tẩu của nàng cũng sắp sinh rồi.

Tiêu Ngự ngồi một mình một lúc, nhìn sang bên cạnh theo bản năng, cảm thấy Tiết Chiến dường như đã đi thật lâu, lại nhìn sang doanh trường của Đế Vương. Chỉ là vừa mới nhìn sang, đã thấy ở doanh trường cách đó không xa, bóng dáng một nữ tử mảnh khảnh đang chậm rãi đến gần.

Mặc dù bước đi không vội vàng, nhưng ánh mắt lại cố tình nhìn trái nhìn phải, một bộ dáng lén lút.

Nàng ta vốn hơi cúi đầu, có chút không nhìn rõ, nhưng trong giây phút nàng ta ngẩng đầu kia...

Quách Tổ Nghi. Nàng ta làm gì ở đó?

Trong lòng Tiêu Ngự nghi hoặc, vội vàng gọi một tiếng: "Xuân Hiểu..." Muốn để Xuân Hiểu đi xem, có điều dừng một chút, liền nói, "Em đi xem Hoàng Thượng cùng ta đi." Vẫn là tự nàng đi thôi.

Xuân Hiểu gật đầu, xuống đài cùng Tiêu Ngự, đi đến doanh trường của Đế Vương.

Diễn Võ Trường của Hoàng gia một là một đồng cỏ mệnh mông, phía trước có dựng doanh trường, chuyên để cho nữ quyến quan viên nghỉ ngơi. Doanh

trưởng của Đế Vương, tất nhiên là người ngoài không thể tiến đến gần, lúc này Quách Tổ Nghi đang cúi đầu, nói gì đó với thị vệ bên ngoài doanh trướng... Tiêu Ngự chậm rãi đi tới, đứng lẳng lặng một bên.

Thấy Hoàng Hậu nương nương, tất nhiên là thị vệ ào ào quỳ xuống.

Quách Tổ Nghi cũng ngẩng ra, xoay người nhìn thấy Tiêu Ngự, cũng vội vàng khom lưng hành lễ: "Tổ Nghi bái kiến Hoàng Hậu nương nương."

Tiêu Ngự nói: "Nơi này là doanh trướng của Hoàng Thượng, Quách cô nương chớ nên đi nhầm..." Dù là nữ tử thôn quê không chú ý, cũng nên hiểu được đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân.

Sắc mặt Quách Tổ Nghi tái xanh trong chốc lát, nói lầm nhảm: "Tổ Nghi chỉ là, chỉ là..."

"Nương nương."

Một nam tử mặc quan phục màu đỏ đang bước nhanh về phía bên này, là huynh trưởng của Quách Tổ Nghi, Quách An Thái. Hắn hành lễ với Tiêu Ngự, rồi nhìn thoáng qua Quách Tổ Nghi bên cạnh, nói với Tiêu Ngự: "Muội muội của thần chỉ là đến tìm thần, nàng không quen thuộc nơi đây, vừa mới rời khỏi nha hoàn, liền không chú ý đi tới bên này, mong nương nương thứ lỗi."

Là vô tình hay cố ý, đến người mù cũng sẽ nhìn ra được. Tiêu Ngự cúi đầu nhìn bộ dáng diễm đạm đáng yêu của Quách Tổ Nghi, nếu người khác không biết, thật sự sẽ cho rằng Hoàng Hậu nàng đang ức hiếp nàng ta rồi. Nếu Tiết Chiến thích nàng ta, muốn để nàng ta tiến cung, nàng cũng không thể nói gì hơn, nhưng lần trước Trương thị tỏ ý như vậy, Tiết Chiến cũng không ưng thuận, có thể thấy được ý không muốn nàng ta tiến cung.

Đã như vậy, Quách Tổ Nghi kia còn muốn làm gì, nàng là thế tử của Tiết Chiến, Hoàng Hậu, đương nhiên không thể mất nhắm mắt mở cho qua.

Quách An Thái chính là Lại Bộ Thượng Thư, văn võ song toàn, đứng trước mặt Quách Tổ Nghi, tuy là đáng vẻ khiêm nhường với Tiêu Ngự, nhưng cũng có vài phần tư thái.

Nhưng Tiêu Ngự không có gì phải kiêng dè.

Nàng nói: "Quách đại nhân nói là hiểu lầm, nhưng người ngoài nhìn vào, dù sao cũng không tránh được khiến người ta chê trách. Quách cô nương đã ở Tấn Thành một thời gian rồi, cũng nên học được quy củ ở Tấn Thành, đừng nên luôn lấy cớ chưa từng trải sự đời."

Quách An Thái vội nói: "Đa tạ nương nương chỉ bảo, thần nhất định sẽ dạy dỗ xá muội cẩn thận."

...

Quách Tổ Nghi yên lặng theo sau Quách An Thái. Đi đến một nơi vắng lặng râm mát, Quách An Thái ngừng bước, quay đầu, muốn nói đôi câu với nàng. Có điều hắn còn chưa mở miệng, đã nhìn thấy muội muội đang khóc, đôi mắt đã khóc đến đỏ hồng.

Muội muội mảnh mai, lúc trước vì hắn mà cả nàng và mẫu thân đã phải chịu nhiều khổ cực, Quách An Thái thương tiếc muội muội. Nhưng điều nên nói, vẫn phải nói: "Tổ Nghi, lúc trước muội đã đồng ý với ta thế nào?"

Lúc quay về từ cung yến kia, hắn đã nói với nàng, đừng nên mang ảo tưởng không nên có với Đế Vương.

Nàng đã nhu thuận gật đầu đồng ý như thế nào.

Quách Tổ Nghi vội vàng đưa tay nắm lấy tay áo huynh trưởng, gấp gấp nói: "Đại ca, ta cũng không còn cách nào khác, huynh chưa nghe mẫu thân nói sao? Người lại... Lại muốn gả ta cho một người như vậy? Vị Diên đại nhân kia tuổi cũng đã trên năm mươi rồi, cũng đã có thể làm tổ phụ (ông nội) của ta rồi. Sao mẫu thân có thể làm vậy... Ta không muốn gả, đại ca, ta thật sự không muốn gả."

Đương nhiên Quách An Thái sẽ không để yên cho Trương thị làm bừa, cho nên vẫn luôn suy nghĩ về việc này, cố gắng chọn lựa một phu quân thích hợp cho nàng. Chỉ là hắn không nghĩ tới, nàng lại có tâm tư như vậy, nếu không phải bị Hoàng Hậu nương nương nhìn thấy, nàng muốn xông vào doanh trướng của Đế Vương làm gì...

"Chậc chậc chậc..."

Trong lúc huynh muội bọn họ đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng động truyền đến, tất nhiên là cùng nhau quay đầu nhìn lại. Liền thấy dưới cây lớn bên cạnh, một thiếu nữ trẻ tuổi mặc y phục màu hồng đào đi tới.

Trang sức chói mắt trên búi tóc, gương mặt xinh đẹp lại kiêu căng, lúc này đang nhũn nhũn đánh giá Quách Tổ Nghi một lượt từ trên xuống dưới, khinh thường nói: "Không muốn gả cho một ông già, liền đi quyến rũ trượng phu của người khác, Quách cô nương thật là có bản lĩnh. Tiêu Ngọc Chi ta thật sự là được mở mang tầm mắt rồi."

Làm sao Quách Tổ Nghi biết được, sẽ gặp Tiêu Ngọc Chi ở nơi này, sắc mặt nhất thời lúc trắng lúc xanh.

Quách An Thái biết Tiêu Ngũ cô nương này không phải người dễ bắt nạt, rất nhanh đã trấn tĩnh lại, giọng điệu ôn hòa nhã nhặn nói: "Xá muội chỉ là hồ đồ nhất thời, hơn nữa cũng chưa làm gì, mong Tiêu Ngũ cô nương hạ khẩu lưu tình."

Đường đường là Thượng thư đại nhân, tâm phúc bên người Đế Vương, lại nhún nhường nàng như vậy, Tiêu Ngọc Chi vô cùng hưởng thụ, cái đuôi cũng đã vênh lên rồi, cô điều vẫn nói thẳng: "Ta là người từ trước tới giờ không quản được miệng mình, huống hồ là chuyện của Quách cô nương, ta lại càng muốn nói!"

Nói xong liền muốn đi.

Nếu Tiêu Ngọc Chi nói bậy ở bên ngoài, vậy danh dự của Quách Tố Nghi đương nhiên sẽ bị tổn hại. Cho dù Hoàng Thượng căn bản không có ý định tiếp nhận nàng, thì về sau ai còn dám cưới nàng đây?

Quách An Thái không thể không để ý đến những điều này, sai bước đi tới trước mặt Tiêu Ngọc Chi, chặn đường đi của nàng ta. Tiêu Ngọc Chi bị dọa nhảy dựng, suýt chút nữa đã bị nghẹn hạt lạc trong cổ.

Lùi về sau một bước theo bản năng, sau đó rất nhanh liền ưỡn thẳng sống lưng, trừng mắt nhìn hấn nói: "Thượng Thư đại nhân làm gì vậy? Lễ nào là muốn giết người diệt khẩu? Nếu ngươi dám ra tay, ta sẽ bảo nha hoàn của ta gọi người tới!"

Chỉ là một tiểu cô nương tuổi xấp xỉ với muội muội của hấn thôi, đương nhiên Quách An Thái không thực sự định làm gì nàng ta, chỉ khế nói: "Hiềm khích giữa Quách gia và Tiêu gia đã qua đi rồi, mong rằng Tiêu Ngũ cô nương chớ nên tiếp tục gây chuyện..."

Hấn ngừng một chút, nhìn tiểu cô nương trước mặt đang tròn tròn mắt, khế cười một tiếng, "Nếu như Tiêu Ngũ cô nương gọi người, Quách mỗ cũng sẽ không có gì phải sợ hãi, Quách mỗ đường đường là nam tử, sẽ không bị tổn thất gì, trái tại Tiêu Ngũ cô nương, thanh danh bị tổn hại, đến lúc đó nếu ta mở miệng nói cưới người, người nói phụ thân người có đồng ý gả người cho ta không?"

Tiêu Ngọc Chi vốn không thích người của Quách gia, có điều Quách Thượng Thư này tuổi còn trẻ, lại là tâm phúc bên cạnh Đế Vương, có rất nhiều người nịnh bợ hấn ta. Hơn nữa bộ dáng nhả nhận, tính tình cũng khá...

Ai biết được chứ, người Quách gia không có người nào tốt cả!

Tiêu Ngọc Chi tức giận giậm chân, tiếp tục tròn trừng mắt, bình nứt không sợ vỡ nói: "Cùng lắm thì đến lúc đó ngọc nát đá tan, ta sẽ xuống tóc làm ni cô! Ngay cả là như thế, ta cũng muốn kéo người xuống nước cùng!"

Cứng mềm đều không ăn, Quách An Thái hơi nhức đầu, cuối cùng chậm rãi nói: "Coi như Quách mỗ cầu xin Tiêu Ngũ cô nương, hạ thủ lưu tình, được không?"

Nam nhân dựa vào nàng thật gần, Tiêu Ngọc Chi nghe tiếng ve kêu trên cây, cảm thấy có chút phiền. Nàng bĩu môi, lớn tiếng nói: "Ai thèm người cầu xin ta chứ!"

Nàng khế hừ một tiếng, lúc này mới ra hiệu bằng mắt cho nha hoàn, vội vã chạy trốn.

Quách An Thái đứng tại chỗ, nhìn tiểu cô nương kia chạy nhanh vài bước, còn quay đầu lại nhìn nhìn đầy cảnh giác, dường như thấy hấn không đuổi theo, liền lập tức thả lỏng, sau đó mắng té tát nha hoàn bên cạnh... Bộ dáng vô cùng kiêu căng ngạo mạn.

Một tiểu cô nương thôi, hấn vẫn chưa để vào mắt. Nghe muội muội bên cạnh gọi nàng ta, hấn mới dịu dàng nói: "Yên tâm, nàng ta sẽ không nói lung tung."

...

Hà Triều Ân giúp Đế Vương thay y phục xong, khế nói: "Vừa rồi Hoàng Hậu nương nương ở bên ngoài, dường như nói đôi lời với Quách đại nhân, nhưng mà hiện tại đã rồi đi..."

"Ừm."

Đế Vương nhẹ nhàng lên tiếng.

Vừa rồi cả người đỏ mồ hôi, y nhân lúc thay y phục cũng lau qua người một lần, tránh cho mùi mồ hôi khiến nàng khó chịu. Thay một bộ long bào mới gọn gàng sạch sẽ xong, Đế Vương tuổi trẻ mắt phượng mày kiếm, tư thế oai hùng bức người.

Hà Triều Ân lưu lại chỉnh sửa nếp nhăn nơi áo khoác ngoài giúp y, mới bước ra ngoài doanh trướng.

Rất nhanh đã đến lượt Tiêu Khôi Châu và Vệ Đường lên đài, hai người thay y phục trong doanh trướng xong, liền đi về phía Diễn Võ Trường. Vừa mới nhìn thấy Đế Vương trong doanh trướng, Hà Triều Ân đi ra, nhắc mần lên. Một bóng dáng cao lớn từ bên trong bước ra.

Ánh mắt Tiêu Khôi Châu thoáng sững sờ, nhìn qua Vệ Đường bên cạnh. Ngược lại về mặt Vệ Đường thần nhiên, đi đến hành lễ với Đế Vương cùng Tiêu Khôi Châu.

Bước chân của Tiết Chiết ngừng một lát, nói: "Đứng lên đi." Năng lực của Tiêu Khôi Châu y đã biết, lúc này Tiết Chiết nhìn Vệ Đường bên cạnh nhiều hơn.

Thấy bộ dáng hấn anh tuấn, thon dài như ngọc, cử chỉ là phong phạm của công tử quý tộc điển hình. Tiết Chiết hơi cong môi, lúc ánh mắt rơi xuống danh

tự nơi khe hở ống tay áo hần, mới sừng sốt trong chốc lát.

Vệ Đường.

... Chính là Đường này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thê tử của bạo quân

Editor: Maria Nyoko

Tay trắng nhỏ vỗ nhẹ chỗ miệng tách, Tiêu Ngự uống một ngụm, lại tiếp tục đặt chén trà sứ trong suốt như ngọc Long Tuyên trước mặt.

Chén trà là men sắc Mai Tử Thanh, men sắc xanh biếc tron bóng, đôi tay nhỏ của Tiêu Ngự chậm rãi thưởng thức, chén trà phi thúy càng làm nổi bật ngón tay mềm mại như nước. Nàng vô ý thức quay đầu, nam nhân có mi dài sắc bén, trên người ần ần lộ ra khí thế Đế Vương, uy nghiêm trang trọng, người không dám nhìn thẳng..

Từ sau khi thay y phục trở về, bỗng nhiên Y trở nên trầm mặc, rất ít nói chuyện cùng nàng.

Tiêu Ngự nhẹ rù tầm mắt xuống. Không biết thế nào lại chọc man hán này.

Y không nói lời nào, nàng chuyên tâm xem tỷ thí trên đài.

Tiêu Ngự luôn đợi tại hậu cung, mặc dù từng nghe nói một số danh tự quan viên, lại có rất ít cơ hội gặp mặt đấy. Ngày hôm nay, không đơn thuần là quan võ, một số quan văn võ nghệ xuất chúng cũng đều nhao nhao ra sân, đại triển quyền cước.

Lễ bộ Thượng thư Lưu Úy, Quang Lộc Tự Khanh Trương Luân, Thị Lang bộ Hộ Cổ Cao Nghĩa, Đại Lý Tự Thiếu Khanh Thôi Thừa Tổ... Đây đều là quan văn, nhưng công phu quyền cước cũng không kém một số quan võ. Hơn nữa nhìn người đi lên tinh thần phấn chấn, hăng hái, so với văn võ bá quan tiền triều nhất gan sợ phiền phức hoặc cao tuổi cổ hủ rõ ràng lên tinh thần nhiều.

Có một số đi theo phản quân ngay từ đầu, có một số lại vừa mới lên đảm nhiệm không lâu. Tỉ như Quang Lộc Tự Khanh Trương Luân, từng là cự thần tiền triều, chủ quản yến hưởng (quan lo về yến tiệc), có một lần gây ra sự cố, đắc tội quyền quý trong cung, bị giáng chức quan, về sau không biết xảy ra chuyện gì, bị phần mà từ quan. Ước chừng là một nam tử ngông nghênh kiên cường, không biết được vì sao bây giờ lại nguyện ý gia nhập quan trường, trung thành với Tân Đế.

Tiêu Ngự đang say mê, chợt nghe được một trận hoan hô nhiệt liệt.

Nàng nhìn lại phía trên đài, nhìn nam tử trẻ tuổi trần trụi nửa người trên, râu quai nón như kích (bình khí cổ), tướng mạo uy mãnh, ngăm đen lại khỏe mạnh, trực tiếp ném Quang Lộc Tự Khanh Trương Luân xuống đài, may thị vệ canh giữ ở bốn phía kịp thời làm đệm ở phía dưới. Thấy nam tử kia đưa nắm tay chiến thắng, tươi cười sang sảng, trên cơ bắp người nổi lên, từng khối, rất là uy mãnh.

Đây là... Tiêu Ngự nhìn danh tự nam tử được khâu ở sườn tay áo.

Hoắc Đình.

Định Quốc Tướng Quân, võ tướng chính nhị phẩm.

Cũng là lúc trước cùng phụ thân nàng bình định Tây Bắc, lại tiến cử Vệ Đường trước mặt Đế Vương.

Tiêu Ngự nhìn tới, thấy Hoắc Tướng quân kia quả thật dũng mãnh phi thường, liên tục bốn vòng đã đánh bại đối thủ, mà Trương Luân Trương đại nhân, là thứ năm.

Cuối cùng đều đánh bại từng nhóm đại nhân, tựa như không chút sức lực, ngồi vào một bên uống nước từng ngụm từng ngụm, nhìn chính là người hào sảng.

Tất nhiên Tiêu Ngự à khâm phục, không khỏi nhìn thoáng qua.

Tiết Chiến nghiêng đầu, thấy thần sắc Tiêu Ngự chuyên chú, hoàn toàn là một bộ dáng tiểu hài nhi xem hăng say, nếu không bởi vì thân phận không đúng, sợ rằng sẽ nhin không được vỗ tay lớn tiếng khen hay.

Lại nhìn nam tử mới ra sân, nhìn như bạch trảm kê (món gà luộc của Quảng Đông), trôi gà không chặt... con mắt Tiết Chiến hơi híp híp, Y thấy, lúc trước

quý tộc công tử Tấn Thành, đều là giá áo túi com, ngay cả đao cũng vác không nổi. Chỉ là xưa nay Hoắc Đình không tùy ý tiến cử người, Vệ Đường biểu hiện, hoàn toàn chính xác ngoài dự liệu của Y.

Dừng cảm như hổ lang, nhanh báo sấn. Quả thật không có nói sai.

Đã ba năm Tiêu Ngư không thấy Vệ Đường động thủ, từ trước đến nay hắn luôn tự hạn chế, hoàn toàn không cần phụ thân nàng đốc thúc, lúc này nhìn thấy hắn biểu hiện dũng mãnh trên đài, càng biết là ba năm này, cũng không lùi biếng một phân một hào.

Phần lớn nam nhi tập võ khỏe mạnh ngăm đen, mấy vòng kế tiếp, sớm đã mồ hôi đầm đìa. Vệ Đường trời sinh tác phong nhẹ nhàng, mặc dù hơi có mồ hôi mỏng, lại cũng không ảnh hưởng khí độ cao quý của hắn. Mặt trời đã khuất, vạt áo của hắn bị mồ hôi hơi thấm ướt, làn da phơi nắng bắt đầu đen, càng thêm mấy phần sức quyến rũ nam nhi.

Tiêu Khôi Châu cùng Vệ Đường, đối với Tiêu Ngư, đều là huynh trưởng để cho nàng cảm thấy kiêu ngạo.

Nữ hài nhi trẻ tuổi ngẩng đầu, một đoạn cổ dài nhỏ có đường cong ưu mỹ... Tiết Chiến đưa tay cầm chén nhỏ uống nước, "Ba" một tiếng, chén trà Long Tuyền sủi up ngược ở trên bàn.

Tiêu Ngư nghe được động tĩnh có chút bị hù dọa, quay đầu nhìn Tiết Chiến, thấy Y không nói tiếng nào. Muốn mở miệng hỏi một chút, có thể tưởng tượng mặt mày Y nhăn lại, không hiểu sao đen mặt, cũng coi như thôi.

Tiếp tục quan sát tỷ thí.

Cuối cùng chỉ còn lại có Hoắc Đình cùng Vệ Đường tranh đoạt ngôi thủ, Hoắc Đình bên ngoài anh dũng, mọi người ở đây đều có nghe thấy, Vệ Đường, ngày xưa quyền quý Tấn Thành cũng từng chứng kiến, khi đó Vệ Đường chỉ là một thiếu niên, lại dũng mãnh như thế nào, cũng không phải có khí độ của Hoắc Tướng quân như vậy. Mà bây giờ, lại đứng trên đài ở nơi này, cùng Hoắc Tướng quân giằng co. Lấy năng lực Hoắc Đình, chính là Vệ Đường thua, chỉ sợ cũng bị chú ý lớn tiếng khen hay.

Nhưng cuối cùng Vệ Đường... Lại thắng Hoắc Đình!

Vệ Đường đưa tay, nắm tay người bị thua, kéo Hoắc Đình ngã trên mặt đất lên.

Hoắc Đình lưu loát tiếp lấy tay của hắn mà đứng dậy, còi mở cười một tiếng, thua tâm phục khẩu phục.

Sau lưng Xuân Trà cũng nhỏ giọng nhảy cẫng: "Vệ công tử cũng thật là lợi hại..."

Còn không phải sao. Tiêu Ngư nhìn nam tử đứng sánh vai Hoắc Đình, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào, nếu như bây giờ nàng vẫn là thiếu nữ khuê các, nhất định muốn vui mừng hô ra tiếng đây. Nam nhi Tiêu gia, nên như Vệ Đường cùng huynh trưởng nàng, tuổi trẻ anh dũng.

...

Hôm nay Vệ Đường nhất cử thành danh ở Diễn Võ Trường, bởi vì hắn tuổi trẻ tuấn lãng, các phu nhân đại nhân ở đây, đều tự mình lạng lẽ nghị luận Vệ Đường, biết được hắn chưa có hôn phối, tất nhiên là càng thưởng thức.

Phải biết người khó được văn võ song toàn, tiền triều cùng Đại Tề đều tôn trọng võ nghệ, chọn rể cũng là như thế, nhưng người võ nghệ cao cường, thường thường thô ráp dã man, bộ dáng cũng không anh tuấn lắm, mà giống như Vệ Đường, võ nghệ xuất chúng, ngày thường bộ dáng công tử tao nhã, nếu không tận mắt chứng kiến qua năng lực của hắn, nào có thể nghĩ đến hắn có chiêu thức lợi hại cùng lực lượng cường đại như vậy.

Vệ Đường đang nghỉ ngơi, tiếp nhận khăn của một gã sai vặt đưa cho hắn, lau mồ hôi trên cổ.

Hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Trên mặt nước hòa với mồ hôi cùng nhau trôi xuống dưới.

Một khắc này Vệ Đường đều nghe được âm thanh ủng hộ. Tại Tây Bắc, Vệ Đường được chứng kiến Hoắc Đình dũng mãnh, biết được tỷ lệ hắn có thể thắng không lớn... Vừa mới tỷ thí cùng với Hoắc Đình, kỳ thật lúc nhìn hắn, xuyên thấu qua hắn, nhìn lại là một đối thủ khác xuất thân thấp hèn, dũng mãnh cường tráng.

Tính tình hắn nội liễm, bị đè nén quá lâu, quá nhiều cảm xúc, lập tức bạo phát ra, hiệu lực kinh người, tất nhiên phát huy tốt hơn nhiều so với thường ngày phải.

Tiêu Khôi Châu đi đến bên cạnh Vệ Đường, thấy hắn an tĩnh lau mặt, lại nghĩ đến hắn vừa mới quyết đấu cùng với Hoắc Đình, hắn (TKC) thật sự thấy nhiệt huyết sôi trào.

Hắn nói: "Ba năm không thấy, người tiến bộ lại nhiều như thế, quả thực ta giật nảy mình." phần lớn người tập võ đều hiểu chiến, có chấp thắng bại, hắn luôn coi Vệ Đường là đối thủ, tự nhiên không có một khắc lùi biếng, lại không nghĩ rằng, ba năm này chẳng những không vượt qua hắn, ngược lại bị hắn dẫn trước một đoạn lớn.

Nhất thời có chút xấu hổ, lại cảm thấy cao hứng thay Vệ Đường.

Vệ Đường trầm mặc không nói chuyện, lúc này yên lặng, hoàn toàn khác biệt cùng bộ dáng vừa mới trên đài.

Đang nói, một đôi giày màu đen văn mây gấm xuất hiện ở trước mặt của bọn hắn, mọi người ở đây nhao nhao hành lễ, Tiêu Khôi Châu cũng sững sờ, vội vàng quỳ gối nói: "Thần Tiêu Khôi Châu, gặp qua Hoàng Thượng."

Vệ Đường đứng ở bên cạnh Tiêu Khôi Châu, chậm rãi xoay người, cũng hành lễ trước mặt Đế Vương.

Lại nghe được thanh âm Đế Vương trước mặt trầm thấp hùng hậu: "Hoắc Tướng quân cực kì tán thưởng đối với ngươi, hôm nay gặp mặt, quả thật là tuổi trẻ anh dũng... Không biết tiền thuật ngươi như thế nào, hôm nay trầm hào hứng, đang muốn tìm người luận bàn một chút."

Tiêu Khôi Châu không thích Y Lâm, lúc này nghe được giọng điệu Đế Vương, cảm giác muốn tìm Vệ Đường khiêu chiến, nam nhân tranh đoạt hiếu chiến, Tiêu Khôi Châu vô cùng rõ ràng. Thế nhưng... Vệ Đường chưa từng gặp mặt Y, sao đột nhiên Y muốn tìm Vệ Đường tỷ thí.

Còn nữa, mặc dù tiền thuật Vệ Đường xuất chúng, lại không bị được võ nghệ của hắn, Tiêu Khôi Châu nghĩ nghĩ, liền nói: "Tiền thuật Vệ Đường cũng không xuất sắc, nếu hoàng thượng có nhã hứng, thần cả gan... Nguyện ý bởi Hoàng Thượng bắn cung."

Dù sao cũng không phải lần đầu.

"Thật sao?" Tiết Chiến nhìn hai người, chậm rãi nói, "Vậy không biết ngươi xuất sắc nhất loại võ nghệ nào? Không bằng ngươi quyết định, trầm phụng bồi tới cùng."

Vệ Đường chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh rơi vào người đứng ở trước mặt, Đế Vương trẻ tuổi. Bốn mắt nhìn nhau, Vệ Đường cung kính nói: "Tiêu đại nhân chỉ sợ thần xấu mặt trước mặt Hoàng Thượng thôi, nếu Hoàng Thượng ưa thích, thần nguyện ý bởi Hoàng Thượng luận bàn trợ hứng."

...

Lấy liễu làm bia, cười người bắn.

Cây liễu trên sân chia làm hai hàng, người tỷ thí theo thứ tự, phía trước cắm ba cành liễu. Cười ngựa, ném đồng tiền, cầm tên bắn liễu, có thể đồng thời bắn trúng đồng tiền cùng cành liễu, lại cười ngựa đi qua, nắm đồng tiền cùng cành liễu trong tay, tức là; nếu có thể bắn trúng đồng tiền cùng cành liễu, mà không thể kịp thời nắm được, có thể bắn trúng, hoặc bắn không trúng, đều là không trúng.

Người nào bắn trúng nhiều nhất sẽ thắng.

Mỗi khi bắn trúng, sẽ đánh trống lớn tiếng khen hay.

Tiết Chiến cùng Vệ Đường lên ngựa của mình, cầm cung trong tay, mang túi đựng tên.

Tiết Chiến ghé mắt nhìn Vệ Đường một chút, gấp rút giục ngựa tiến lên, rút ra một mũi tên từ trong túi đựng phía sau lưng, nhanh chóng nhắm chuẩn, bắn tên, trực tiếp vào một cái, bắn trúng đồng tiền thứ nhất ném trong không trung.

Đầu mũi tên xuyên qua đồng tiền, lại thẳng tắp hướng về phía trước, chuẩn xác bắn gãy mắt cành liễu thứ nhất. Cành liễu cùng đồng tiền bay lên cao, sau đó cười ngựa phi nhanh, đưa tay, nhẹ nhàng nắm đoạn liễu ở trong tay.

Đế Vương hành động mạnh mẽ nhanh nhẹn.

Chung quanh đánh trống hò hét, reo hò sôi trào.

Gió lớn lập tức thổi áo bào nam tử bay phất phới, ánh mắt Vệ Đường nhìn thoáng qua Đế Vương khí thế như cầu vồng (tinh thần cao cả, khí thế cực kỳ tráng thịnh, có thể vượt qua cả cầu vồng), sau đó không chút do dự xuất thủ...

Tiêu Khôi Châu đứng ở một bên quan sát. Mặc dù từ nhỏ hắn đã ưu tú, lại không sánh kịp Vệ Đường đây, chỉ có tiền thuật, hắn mới thắng Vệ Đường. Còn tiền thuật Đế Vương, hắn đã lĩnh giáo ở ngự hoa viên, cũng nổi bật xuất chúng, không biết được sự phụ nào dạy, ngay cả hắn cũng không nắm chắc thắng nổi Y. Vốn lo lắng cho Vệ Đường, nhưng hiện nay thấy tư thế Vệ Đường bắn tên cùng trình độ tinh chuẩn, thấy mũi tên nhanh như chớp, bắn trúng đồng tiền và cành liễu thứ hai...

Hoàn toàn không có động tác nhắm bắn.

Tiền thuật của Vệ Đường... ánh mắt Tiêu Khôi Châu xao động, cảm thấy chấn kinh, ần ần đoán được cái gì.

Tiêu Ngự rửa mặt trong trường, Xuân Trà tiến đến, nói với nàng Tiết Chiến đang luận bàn tiền thuật cùng Vệ Đường, mới vội vàng ra ngoài nhìn một cái. Đợi nàng đến, lập tức nhìn thấy hai người, trong tay đã đều cầm lấy một đoạn liễu, mà ở đất trống cắm ba cành liễu, hiện nay đã bị bắn cành hai, chỉ còn lại một nhánh cuối cùng.

Đồng tiền được quăng lên, rất nhanh rơi xuống, sẽ rơi xuống cành liễu phía trước.

Hai người kia liếc nhau, gần như trong cùng một lúc bắn mũi tên thứ hai, cùng nhau bắn trúng đồng tiền...

Tuy nhiên, hai mũi tên cùng bắn trúng đồng tiền, cách cành liễu một chút va chạm nhau trong không trung, sức lực bằng nhau, "Ba" một chút cùng nhau rơi xuống đất.

Mà cành liễu thứ ba kia gần trong gang tấc, cũng bị gió từ mũi tên thổi kịch liệt lắc lư, cuối cùng dần dần khôi phục lại bình tĩnh, khẽ nhẹ đung đưa trong gió.

Tiêu Ngự cũng nhìn ngậy người.

Nàng thấy nhiều tiền thuật lợi hại, chính là huynh trưởng của nàng Tiêu Khôi Châu, có thể thiện xạ. Vệ Đường cùng Tiêu Khôi Châu cùng nhau học tập tiền thuật, vẫn kém Tiêu Khôi Châu đấy, cũng là tài năng hiếm thấy. Mà bây giờ... tiền thuật của Vệ Đường, tự nhiên không thể nào luyện được trong ba năm ngắn ngủi.

Cái chính là, tiền thuật Vệ Đường vẫn luôn rất tốt...

Tiền thuật cũng không phải hạng nhất, tương phản —— có lẽ hẳn xuất sắc nhất.

Về phần Tiết Chiến... Tiêu Ngự nhìn qua Vệ Đường, nhìn lại Đế Vương tuần lãng oai hùng trên tuần mã màu nâu. Vệ Đường được phụ thân nàng dốc lòng dạy, nhưng còn Y?

Y là một thôn phu hương dã, sao lại tập được tiền thuật lợi hại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Dưa bở (hai)

(Dưa bở: Hay còn gọi là dưa nứt, dưa hồng, là một loại dưa thuộc họ bầu bí là loài cây có thân mọc bò, ra quả)

Đế Vương tuổi trẻ tuần mã cười trên tuần mã, tư thế oai hùng bề ngưỡ, có một loại khí thế nuốt giang sơn của nam nhi.

Thần sắc của hán nhân nhật liếc Vệ Đường, mở miệng nói: “Tài bắn cung của Vệ ái khanh quả nhiên là giỏi.”

Vệ Đường xuống ngựa, hướng về phía Đế Vương quỳ hành lễ.

Mặc dù tư thái khiêm tốn, nhưng vì hán có khí chất, nên dù quỳ trên mặt đất, nhưng vẫn mang phong phạm công tử thế gia đúng mực.

Vệ Đường cúi đầu, lông mày nhíu vào, nghĩ đến một màn vừa rồi. Tài bắn cung của hán quả thực xuất sắc, nhưng vị tân đế này, cũng không phải nam nhân nông thôn, so với hán, mặc dù lúc này là bắn ngang tay, nhưng đây là Đế Vương... Không chỉ đơn giản là tập được ở nông thôn, cái này phải có thiên phú, chỉ sợ là xuất sắc kinh người.

Chỉ ít cũng trên hán rất nhiều.

Tiết Chiến cũng không đơn giản chỉ xem hán như công tử thế gia ở Tấn Thành, mặc dù Vệ Đường này bề ngoài nhã nhặn, nhưng lại không phải như hán suy nghĩ lúc trước, chỉ là bạch diện thư sinh ngâm thơ làm câu đối phong hoa tuyết nguyệt, không hề suy nhược giống nam nhân bạch trâm khê.

Tiết Chiến lại nhìn hán một chút, sau đó đem cung tên trong tay quăng sang bên cạnh, liền có thị vệ bảo vệ ở một bên đuổi hai tay kịp thời tiếp được. Tự mình tung người xuống ngựa, động tác tiêu sái mạnh mẽ, giống như một mảnh hồ tùy thời đợi chiến đấu, uy phong凛冽.

Vệ Đường lui sang một bên, đưa mắt nhìn Đế Vương đi xa.

Tiêu Ngự theo ngự giá trở về Hoàng cung.

Ngồi trong xe ngựa, trong đầu nàng không có gì ngoài sự biểu hiện xuất chúng của Vệ Đường hôm nay, còn có chính là hình ảnh Đế Vương oai hùng trên lưng ngựa... Nam nhi cười ngựa là tư thế hiên ngang nhất, mặc dù trong lòng Tiêu Ngự một mực gọi hán là tên man Hán nông thôn, nhưng nàng rất rõ, chẳng qua chỉ là do nội tâm của mình bất bình, đối với việc Đế Vương tiên triều bị diệt tự nhiên luôn không tồn tại hảo cảm gì, cho nên luôn luôn bắt bẻ hán một số điểm không tốt, dạng phăng phắt này, làm nội tâm nàng mới có thể thoải mái một chút.

Nhưng bây giờ....

Nàng cúi hơi thấp người, nhìn vạt áo Phụng Vãn trên người mình. Những hành động lén lút của hán mặc dù khiếm nhã, không thể thay đổi được một số thói quen nông thôn xấu, nhưng năng lực của hán, cũng đủ ngồi vững ở ngôi vị hoàng đế.

Nhìn đồ bày biện trên bàn trà gỗ từ đàn ở trước mặt, có một bộ đồ uống trà gồm sứ thanh hoa có hoa văn sơn thủy. Tiêu Ngu thấy nam nhân bên cạnh không nói lời nào, liền tự tay rót một chén trà xanh, đưa tới trước mặt hắn. Không biết hắn không thích chuyện gì, mặc dù nàng không muốn cố gắng nịnh nọt hắn, nhưng không nói lời nào như vậy cũng không thỏa đáng.

Tiết Chiến thấy bàn tay nhỏ trước mặt, khẽ nghiêng đầu nhìn qua nàng, trông mắt đen nhánh đột nhiên dừng lại.

Lúc trước lại mặt cùng nàng, tại bàn đá trong khuê phòng của nàng, thấy nữ danh của nàng và huynh trưởng khắc cùng một chỗ. Lúc ấy nàng chỉ nói là do huynh trưởng, hắn tự nhiên nghĩ rằng đó là nữ danh của Tiêu Khôi Châu, hắn đường đường là nam nhi, đương nhiên sẽ không bởi vì nàng và huynh trưởng tình cảm tốt đẹp mà không vui. Ngày hôm nay mới biết, đó không phải là nữ danh của Tiêu Khôi Châu, mà là của nghĩa huynh Vệ Đường...

Nghĩa huynh nghĩa muội, thanh mai trúc mã, nghe vào tai làm người ta có chút không thoải mái.

Chẳng qua hắn là một nam tử, trong lòng lại nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi này, nếu để nàng biết, chỉ sợ làm trò cười cho nàng thôi.

Chỉ là nghĩa huynh thôi. Nàng đã là nữ nhân của hắn rồi, hàng đêm hắn đều ôm nàng ngủ, cũng để nàng thấy được oai hùng dũng mãnh của hắn, một nghĩa huynh thân cận từ xưa, thì có liên quan gì tới hắn?

Mặt Tiết Chiến hơi giãn ra, tiếp nhận cái chén nhỏ, đem chén trà nàng đưa cho hắn uống một hơi là hết.

...

Trở về trong cung, Tiết Chiến trước đi đến Đường Tâm điện xử lý một ít chuyện, Tiêu Ngu một mình trở về Phụng Tảo Cung.

Đến trong viện, ngược lại nàng cũng không gấp vào trong, mà lại đi qua nhìn một ruộng dưa.

Dây leo xanh biếc điểm xuyết lấy dưa bờ kim hoàng, đứng ở bên cạnh, có thể ngửi thấy được mùi đất và hương cỏ xanh nhàn nhạt. Tiêu Ngu nâng váy khom lưng xuống nhìn, nhìn những quả dưa bờ chín muồi, trong lòng nàng cảm thấy thỏa mãn, so với được một kiện y phục xinh đẹp, hay một bộ đồ trang sức tinh mỹ, thì nàng còn vui vẻ hơn nhiều.

Tự mình lựa chọn loại dưa, nhìn thấy chúng đơm hoa kết trái, ngày ngày lớn lên, đương nhiên có chút đặc biệt.

Nguyên ma ma bồi nàng đi vào, thấy giày thêu của Tiêu Ngu dính bùn đất, cũng làm như không nhìn thấy. Dáng vẻ không giống như lúc trước, đầu giày bị dính chút bùn đất, sẽ lập tức lau sạch, bất cứ lúc nào cũng giữ gìn sạch sẽ. Bà cười nói: “Mấy tháng này, Hoàng Thượng ngày ngày tưới nước, dưa này mới lớn thật tốt.”

Tiêu Ngu gật gật đầu.

Khoan hãy nói, cái loại dưa này tuy là do Tiêu Ngu nhất thời hưng phấn muốn chọn, nhưng tưới nước bón phân, gần như tất cả đều là do một mình Tiết Chiến chăm sóc.

Hoa màu ở trong thửa ruộng, tất nhiên trồng loại dưa này phải là một người có tay nghề giỏi.

Tiêu Ngu cười nói: “Chắc là chín rồi?”

Nguyên ma ma gật đầu: “Nếu nương nương muốn ăn, lão nô liền hái một trái cho ngài.”

Là dưa bờ mà thôi. Thuở nhỏ Tiêu Ngu sống an nhàn sung sướng, có thứ gì tốt mà chưa ăn qua. Chẳng qua giống dưa nàng chọn quả thật là có chút hiếm có... Nàng suy nghĩ, không biết Tiết Chiến khi nào trở về, dưa này phần lớn đều là công lao của hắn, vẫn nên đợi hắn trở về cùng ăn đi.

Tiêu Ngu tiến vào Phụng Tảo Cung, liền nghe thấy Xuân Hiểu Xuân Trà đang vui vẻ nói gì đó.

Nhìn thấy nàng vào, mới tiến lên phía trước hầu hạ nàng thay quần áo. Tính tình Xuân Trà có chút hoạt bát, thận trọng giúp nàng tháo mũ phượng trên đầu, mở miệng nói: “Nô tỳ vừa rồi đang nói về Vệ công tử. Ba năm không gặp, thấy Vệ công tử lợi hại hơn so với lúc trước...”

Một mực hầu hạ bên người Tiêu Ngu, nên đối với Vệ Đường nàng hiểu rất rõ. Vệ công tử chẳng những văn võ song toàn, tính tình lại rất tốt, chẳng qua có chút im ắng, không thích nói chuyện lắm.

Xuân Trà muốn nói tiếp, thì Nguyên ma ma lại ho nhẹ một tiếng, nói với Xuân Trà: “Vệ công tử tuy là nghĩa tử của Tiêu gia, nhưng dù sao cũng không phải là họ Tiêu, nương nương đã gả cho Hoàng Thượng, vẫn không nên nhắc tới Vệ công tử.” Nếu thật sự chỉ là nghĩa huynh nghĩa muội, đương nhiên sẽ không quan trọng, nhưng Nguyên ma ma nhìn bọn họ lớn lên, Vệ công tử đối với nương nương nhà bà tồn tại tâm tư gì, bà liếc mắt một cái cũng thấy... Mà nương nương nhà bà quả thật xem hắn như thân huynh trưởng, nhưng Vệ Đường thì không phải như vậy.

Xuân Trà nhất thời ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, mở to mắt hạnh thoáng nhìn qua Tiêu Ngu.

Tiêu Ngu hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Nguyên ma ma, nói: “Cứ nghe theo Nguyên ma ma ấy.”

Nàng ở trong cung, luôn phải cẩn thận một chút mới phải.

Nguyên ma ma bồi Tiêu Ngự đi tịnh thất tắm rửa, Xuân Trà ngồi ở bên ngoài chờ.

Tiêu Ngự cởi bỏ quần áo, lộ ra thân thể nữ từ mềm mại xinh đẹp, từ từ ngâm cơ thể vào trong nước.

Nước nóng rất nhanh đã đến ngực nàng, biểu tượng nữ tính đầy đặn trắng nõn như ngọc thỏ, phần nộn như ngọc châu lặn lẽ nhô lên. Nàng vốc nước nóng, dội lên làn da mềm mại trắng mịn phía dưới, nước chậm rãi rơi xuống, dọc theo chiếc cổ rơi xuống bộ ngực trắng như tuyết. Tuy chỉ là nữ hài từ mười lăm tuổi, so với nửa năm trước, dáng người đã duyên dáng hơn trước không ít, như cánh hoa chậm rãi nở rộ, nhưng còn xa mới đến thời khắc đẹp nhất.

Tiết Chiến xử lý xong công việc liền lập tức trở về, tiến vào tắm điện, thấy Xuân Hiểu Xuân Trà canh giữ ở bên ngoài, hiểu được nàng đang tắm, hẳn đang định chờ một lát, nhưng suy nghĩ, lại vẫn cất bước vào.

Một trận tiếng nước lao xao, nàng mới từ trong thùng tắm đứng lên.

Nước nóng mờ mờ, thân thể nữ tính đẹp đẽ ở trong sương mù như ẩn như hiện, giống như một khối mỹ ngọc.

Nàng đưa lưng về phía hắn, Nguyên ma ma đứng ở một bên, nên nhìn thấy hắn, thấy bà đang chuẩn bị hành lễ, Tiết Chiến vội vàng dơ tay ngăn lại, rồi nhìn thoáng qua về phía nàng. Nguyên ma ma tự nhiên hiểu rõ, vội vàng đem khăn trong tay đặt qua một bên, an tĩnh lui ra ngoài.

Tiêu Ngự đợi Nguyên ma ma lau người cho nàng, thấy bà không có động tĩnh gì, đang muốn quay đầu lại nhìn, lại cảm thấy có người tiến gần, cánh tay rắn chắc hữu lực chậm rãi tiến lên, đặt trực tiếp ở trên ngực nàng.

Thành thân với hắn đã gần nửa năm, sớm chiều ở chung, nàng không cần nài, chỉ ngửi hơi thở trên người hắn, là có thể lập tức phát hiện được. Nhưng man hán này... Làm sao mà không nói tiếng nào đã đi vào rồi? Phần lớn thời gian cùng hắn thân cận đều là cảnh tối như bùng, đôi khi hắn lại đưa ra một số yêu cầu không biết xấu hổ, nàng cảm thấy ngượng ngùng, nhẹ giọng van xin hắn, cuối cùng hắn sẽ thuận theo mình.

Mà bây giờ... Mặt Tiêu Ngự lập tức nóng lên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Đều lâu như vậy rồi, nàng đã có thói quen.

Thấy Tiêu Ngự sững sờ không có động tác nào khác, bàn tay to lớn thô ráp của hắn liền tùy ý nhào nặn. Nàng nhỏ giọng nói: “Hay là trước hết để thần thiếp mặc xiêm y vào đã, để tránh làm ướt y phục của hoàng thượng.”

Tiết Chiến đứng sau lưng nàng, bởi vì thân thể hắn cao hơn so với Tiêu Ngự rất nhiều, nên khi cúi đầu có thể dán mặt vào được mặt nàng. Hắn ôm nàng từ phía sau, một tay nắm lấy bờ eo của nàng, một tay xoa tuyết nhũ mềm mại yêu kiều kia, rồi nhẹ nhàng hôn gò má của nàng, hơi nóng thoáng qua, nói: “Không có gì đáng ngại. Hàng năm...”

“Này?”

Chân Tiêu Ngự như nhũn ra, không biết là bởi vì tắm thời gian quá lâu, hay là do bị hắn hôn nữa.

“Trầm thích nhìn dáng vẻ không mặc gì của nàng.”

Hắn là nam nhân, lúc trước khắp nói thuận theo nàng, hiện tại hắn lại muốn nàng thuận hắn một lần.

Nói xong trực tiếp ôm nàng từ trong thùng tắm ra, để cho nàng cúi người chống bên cạnh thùng tắm xuôi theo, hắn đứng ở sau lưng nàng, một tay bóp chặt eo thon của nàng, một tay dùng sức giết thắt lưng của mình, như một con sói đói mới từ lồng thả ra, không kịp chờ đợi đã vọt vào...

...

Gió đêm từ cửa sổ chậm chậm thổi, tiếng màn buông thõng khẽ phát ra. Tiêu Ngự chỉ cảm thấy toàn thân như vừa bị cọ rửa một lần, khốn đốn ru rú ở trong chốn, vì quá mệt mỏi, nên mí mắt không hề nhúc nhích.

Tiết Chiến ôm lấy thân thể của nàng hôn một hồi, hắn khẽ động vào nàng, thì thân thể của nàng liền lui vào bên trong. Nghĩ đến vừa rồi quá hưng phấn, nghe giọng mềm mại của nàng cầu xin tha thứ hắn cũng không dừng lại, lúc này thanh tĩnh, lại nhìn hai gò má mệt mỏi của nàng, cùng mặt mày nhũn nhũn, mới có chút áy náy, liền khóa thân xuống giường, đi đến đứng cạnh tủ, đem hòm thuốc lâm từ gỗ từ đàn khám cây mộc anh mở ra, lấy được cao ngày thường hay xoa ra.

Đến khi lấy được, đang định đóng hòm thuốc lại, thì tay Tiết Chiến bỗng ngừng lại.

Ánh mắt hắn rơi vào một bình sứ nhỏ bên trong góc hòm thuốc kia.

Hắn nhìn trong chốc lát, mới lấy cái bình sứ ra, nhìn qua một vòng, không thấy phía trên ghi bất kỳ chữ nào về công dụng.

Tròng mắt đen nhánh của nam nhân vô thức híp lại.

Sau khi bôi thuốc xong cho Tiêu Ngự, Tiết Chiến cũng không có ý đi ngủ, ngồi bên giường nhìn nàng một hồi, rồi mặc thường phục bào chỉnh tề ra khỏi Phòng Tảo cung.

Hà Triều Ân lẳng lặng đi sau lưng Đế Vương.

Đi trong chốc lát, thấy Đế Vương đang trước bỗng nhiên ngừng lại, Hà Triều Ân vội nói: “Hoàng Thượng?”

Tiết Chiến dơ tay, đưa hán viên thuốc nắm trong tay, thân nhiên nói: “Người đi một chuyến đến Thái Y viện, điều tra xem cái này dùng để làm gì. Còn có...”

Dùng một chút.

Hắn khoanh tay đứng, tiếp tục chậm rãi nói, “Trẫm phải biết tất cả chuyện tình có quan hệ với Vệ Đường, càng nhanh càng tốt.”

...

Khi Tiêu Ngự tỉnh lại, Tiết Chiến đã sớm vào triều rồi.

Nàng nằm trong chăn, nghĩ đến toàn bộ sự tình trong tinh thất ngày hôm qua... Vốn cùng nàng thân cận một chút cũng thôi đi, nhưng không ngờ cái tên mạn hán kia lại trực tiếp cùng nàng làm chuyện như vậy trong tinh thất, khi đó nàng không thấy, hắn lại chỉ cởi quần, tự nhiên làm cho nàng sinh ra một loại cảm giác hổ thẹn.

Sau khi Tiêu Ngự đứng lên liền dùng đồ ăn sáng, sau đó chạy đến Tiền viện nhìn dưa bờ.

Thời điểm Tiết Chiến hạ triều, từ xa, đã nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp ở ruộng dưa, ngày hè nên chất vải xiêm y rất nhẹ, mép váy bị gió thổi nhẹ, cả người thướt tha, giống như nụ sen mới nở ngày hè. Bước chân của hắn nhanh thêm một chút, đi tới bên cạnh nàng.

Bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, Tiêu Ngự giật mình kêu lên, lúc lấy lại tinh thần mới nói: “Ngài hù thần thiếp rồi.”

Người này... Sao lại bước không phát ra tiếng động vậy?

Giọng nói của nàng mềm mại, giống như thật sự bị hắn hù dọa. Hắn thô ráp đã quen, làm gì có thể hiểu được lá gan nữ nhân nhỏ như vậy, dễ dàng đã bị hù dọa. Vì thế tươi cười nói sang sảng: “Là trẫm không tốt.”

Nói như vậy, thì nàng có chỗ nào tốt để nói tiếp đây? Đường đường là Đế Vương, lại hướng nàng chịu tội như vậy.

Tiết Chiến nhìn nàng rồi nhìn qua ruộng dưa, dụ dỗ nói: “Muốn ăn dưa rồi hả? Trẫm thay nàng chọn trái ngọt nhất, được chứ?”

Giọng điệu này... Giống như nàng là tiểu hài tử tham ăn vậy. Chẳng qua là đồ tươi mới thôi, nàng thật muốn ăn, thì cũng có thể ăn được bao nhiêu đây. Chẳng qua, vốn tính cùng hắn ăn, nên vừa vặn đúng lúc. Tiêu Ngự gật gù đầu cười với hắn, lúi kếu hắn đi qua.

Dưa này đều là nàng nhìn chúng lớn lên, trái lớn nhất ở đâu, nàng tự nhiên biết rõ.

Tiết Chiến muốn cùng nàng đi qua, Hà Triều Ân bỗng nhiên từ sau lưng đi tới, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng...”

Tiêu Ngự nghe vậy quay đầu lại, nhìn thất bộ dáng Hà Triều Ân, hiểu được nhất định có chuyện gì khẩn cấp, nên nhân tiện nói: “Hoàng Thượng, hay ngài trước đi xử lý chính sự đi.” Ăn dưa vốn là chuyện nhỏ, lúc nào ăn cũng đều được.

Tiết Chiến khó có khi thấy nàng lộ ra bộ dáng tiểu hài tử hưng phấn như vậy, vốn có ý ở trước mặt nàng biểu hiện, lúc này có chuyện, cũng chỉ đành rời đi xử lý trước. Hắn xoay người, bước chân lại dừng lại quay người.

Nắm chặt lấy tay của nàng, cúi đầu nhìn nàng, ôn nhu nói: “Trẫm đi một chuyến trước, nàng ở chỗ này chờ trẫm, chờ một lúc trẫm sẽ quay lại hái dưa cho nàng.”

Vâng. Tiêu Ngự mỉm cười gật đầu, mắt tiễn hắn rời đi, sau đó ở lại ruộng dưa chờ hắn trở về.

...

Từ Phụng Tào cung ra, đi trên hành lang dài, hai đầu lông mày của Đế Vương có chút nhu hòa. Hà Triều Ân đi bên cạnh hắn, nói: “Chuyện tình Hoàng Thượng muốn tiểu nhân tra, đều đã có kết quả rồi...”

Sau đó Tiết Chiến đi Ngự Thư phòng.

Sau khi ngồi ở Ngự Án, Hà Triều Ân đem nội dung mà mật thám tra đưa lên, Tiết Chiến nhẹ nhàng mở ra, cúi đầu nhìn.

Mật thám quỳ trên mặt đất, đem nội dung tra được từng việc nói ra: “Cha đẻ Vệ Đường chính là Vệ Sùng Viễn thủ hạ cũ của Hộ quốc công Tiêu Hoài, khi sáu tuổi thì song thân đã qua đời, được Tiêu Hoài mang về Hộ Quốc công phủ, tự mình dạy bảo... Năm ấy 17 tuổi, bởi vì chuyện tình của Tiêu Ngự cô nương Tiêu Ngọc mà rời đi Tiêu gia, một mình lưu lạc.

Thiếu niên lang đẹp trai, là mối tình đầu của nữ hài tử nhớ mãi, ai ngờ hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Đều là một số chuyện vụn vặt. Tiết Chiến hững hờ nghe, tay phải nhẹ nhàng lật trang giấy trước mặt, nhìn đến một chuyện bên trong đó mới ngừng lại, không lật xem nữa. Dơ tay, nhẹ nhàng vuốt phẳng một hàng: “Sở trưởng thời Huân, khắc gỗ.

“Còn có...”

Mặt thám chưa tiếp tục, lời nói có chút do dự.

Tiết Chiến ngẩng đầu nhìn lại, lông mày sắc bén nói: “Nói tiếp.”

Đế Vương uy nghiêm, mỗi câu mỗi chữ đều có khí phách.

Liên nghe được mặt thám kia nói: “Sau khi thánh chỉ lập hậu được đưa đến Hộ quốc công phủ, Tiêu Hoài từng đưa Lục cô nương ra Tấn Thành, trải qua tìm hiểu, là muốn đưa đến Phạm Dương. Lúc ấy... Vệ Đường đang ở Phạm Dương.”

...

Ngoài cửa sổ phía nam Ngự Thư phòng có trồng một chậu thủy tiên, hoa sen bây giờ mới nở, từng trận hương bị gió thổi, bay vào bên trong, làm cho người ta rất thư thái.

Mặt thám đã rời đi, trong ngự thư phòng rất yên tĩnh. Mặt Tiết Chiến không chút thay đổi, tay mang theo vết chai gỗ gỗ trên trang giấy, về sau mới nghĩ đến chuyện gì, nói: “Còn có một việc...”

Hà Triều Ân nghe vậy lẩm lét, nhẹ nhàng quan sát mặt Đế Vương một chút, rồi rừ mắt mở miệng, thấp giọng nói: “Ngự y nói, viên thuốc kia có chứa một lượng lớn xạ hương...”

“Chính là, dùng để cho nữ tử tránh thai.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ăn dưa

Ngày mùa hè ánh nắng chói da. Tiêu Ngự ngồi ở bàn đá cạnh viện chờ đợi, vấy lẳng lẳng buông thõng, ngay cả tý gió cũng không có, chỗ thoáng mát, rất nhanh mặt trời đã rơi sang bên này. Hai gò má của tiểu cô nương tươi đẹp như hoa đào, làn da non nớt có thể bóp chảy ra nước, dung mạo Tiêu Ngự vô song, lúc này má ngọc dần dần nổi lên đỏ ửng, trán cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Nhìn về phía đám dưa xanh biếc ——

Vừa mới còn thấy dây leo phần chân đu bám, hiện tại lá đều cúi thấp xuống, phơi đến ỉu xiu.

Xuân Hiểu yên lặng thay nàng miễn cưỡng khen.

Xuân Trà lại đứng ở một bên, qua một hồi lâu, nhin không được nhỏ giọng thăm thì: "Sao Hoàng Thượng còn chưa tới?"

Vừa rồi nói xử lý chuyện xong sẽ đến, nhưng bây giờ đã lâu như vậy. Ngày thường chờ ở tấm điện còn chưa tính, mặt trời bên ngoài lớn như vậy, cô nương sao chịu được, nương nương bị cảm nắng thì làm sao bây giờ?

Tiêu Ngự suy nghĩ, nhìn thoáng qua Xuân Hiểu bên người, nói một câu: "Chúng ta đi vào trước đi."

Xuân Hiểu thu dù, đi thẳng về tấm điện.

Nếu là lúc trước, Tiết Chiến chính là Đế Vương, câu nói tùy ý đều là thánh chỉ, nói nàng ở chỗ này chờ, nàng đương nhiên phải chờ.

Nhưng nàng và y thành thân đã một khoảng thời gian, thoáng thăm dò một chút tính tình của y. Hương đã dưỡng thành tính tình thô ráp, tự nhiên không tính toán chi li đến loại trình độ này. Y có việc chậm trễ, nàng thấy mặt trời quá lớn trước hết về điện, bình thường thôi.

Tiêu Ngự là đích nữ phủ Hộ Quốc Công, ngày xưa lúc Tiêu gia được long sủng, làm sao chịu khổ chút nào? Lúc này mặc dù đã ngây ngốc phơi mặt trời một lúc, trong lòng Tiêu Ngự có chút không được tự nhiên, nhưng hoàn toàn có thể hiểu.

Chính sự há có thể nói xử lý là xử lý xong sao? Chính vụ và hái dưa, cái gì nhẹ cái gì nặng, rõ ràng ra đó.

Trở lại trong điện, Nguyên ma ma liền thay nàng đổi trà nóng.

Tiêu Ngự ngồi trên ghế bành, Xuân Trà đang cúi người, dùng khăn thay nàng lau giày và mép váy bị dính bùn đất, chỉ là hơi dính một chút, không nhiều, thoáng xoa một chút đã xong, không cần giống trước kia, một chút xù bẩn liền phải thay mới.

Chén trà Thanh Hoa khắc hoa văn sen tin xảo, hương trà lượn lờ. Tiêu Ngự thật có chút khát, nhưng chưa đưa tay đi lấy, mà ngược mắt nhìn Nguyên ma ma, nói: "Không có gì mát sao? Hôm qua Mai tử trà ướp lạnh cũng không tệ."

Nguyên ma ma liền nói: "Nương nương, nguyệt san của ngài sắp đến rồi, không nên uống những thứ mát này, và lại trà nóng càng giải khát hơn."

Bất luận như thế nào, nữ nhi luôn không hợp uống đồ mát.

Tiêu Ngự từ trong bụng mẹ đã ốm yếu, khi còn bé ỉu xiu như mèo nhỏ, người phục vụ bên cạnh, phải phục vụ cẩn thận. Nguyên ma ma tuy là hạ nhân, nhưng từ nhỏ đã chăm sóc Tiêu Ngự, bà nói, Tiêu Ngự vẫn nghe lọt.

Tiểu nữ hài mười lăm mười sáu tuổi, ngày hè tham mát liền thích uống băng, bọn họ làm hạ nhân, không thể cứ hòa theo chủ tử. Lúc nên khuyên vẫn phải khuyên.

Nói qua liền đưa trà nóng cho Tiêu Ngự.

Biết Nguyên ma ma là vì tốt cho nàng, Tiêu Ngự đành phải nhận trà, nhấp một miếng. Không nóng miệng, nhiệt độ vừa vặn. Lại tiếp tục cúi đầu, ngậm nhỏ ngậm nhỏ uống hết nửa chén.

Một lát sau, Xuân Hiểu bước lên, cầm một tờ giấy trong tay, đưa cho Tiêu Ngự: "Nương nương..."

Tiêu Ngự nghi hoặc, buông chén trà xuống, từ trong tay Xuân Hiểu lấy tờ giấy mở ra.

Nhìn thấy phía trên viết bốn chữ: Đế Vương tức giận.

Tìm Tiêu Ngự chợt nhảy lên. Nàng nhìn Xuân Hiểu, hỏi: "Cái này là người phương nào đưa cho người?"

Xuân Hiểu nhỏ giọng nói: "Là một tiểu thái giám, nô tỳ gặp qua mấy lần, hình như... Hình như là người bên cạnh Hà công công."

Hà Triều Ân là hoạn thần bên người Đế Vương, bất kể là thái giám cung tỳ trong cung, hay là văn võ bá quan bên ngoài, đều muốn nịnh bợ hắn. Hắn người này nhìn qua tính tình rất tốt, đối với người nào cũng đều ôn hòa như gió xuân ấm áp, lại là cô thanh lưu*, chưa từng thâm giao với ai. Tiêu Ngự vào cung đến nay, Đế Vương chưa từng nạp phi, nhiệt huyết nam nhi, tất nhiên là ngày ngày đều chạy đến Phụng Tảo Cung, hạ nhân Phụng Tảo Cung, đối với Hà Triều Ân cũng quen thuộc.

*ý nói như dòng suối xanh mát, không màn thế sự

Hà Triều Ân... Tiêu Ngự nhẹ nhàng rũ mắt xuống, thu nhỏ nàng ra vào Hoàng Cung, hiểu rõ quy tắc thâm cung, hôm đó Hà Triều Ân nhận sách nàng tặng, lúc sinh nhật nàng, hắn lại tặng nàng một chiếc nghiên mực, đã nói lên hắn bằng lòng kết giao với nàng. Đợi trong cung lâu rồi, từng cái tự nhiên đều không đơn giản, huống chi là phụng dưỡng bên người Đế Vương. Nhìn chữ tiêu sái trôi chảy trên tờ giấy này, so với Tiết Chiến là tên man hán thô cuồng chữ viết cầu thả tốt hơn nhiều.

Cũng thực sự giống Hà Triều Ân viết.

Nhưng, ý tức giận...

Nếu là chuyện chính vụ, Hà Triều Ân không cần cố ý tới nhắc nhở nàng. Như vậy, liền là chuyện của nàng, hoặc là... chuyện Tiêu gia.

Tiêu Ngự suy nghĩ, cảm thấy đại khái là chuyện Tiêu gia nhầm trùng chuyện gì khiến y không vui, về phần cụ thể là cái gì, nàng tạm thời còn không nghĩ tới. Ngồi trong chốc lát, Tiêu Ngự gác tờ giấy sang bên, nói với Xuân Trà: "Người đi đến chỗ đưa Tiễn viện, chọn trái dưa bờ lớn nhất."

...

Ngày hôm đó có người đến phủ Hộ Quốc Công cầu hôn Ngũ cô nương Tiêu gia Tiêu Ngọc Chi. Chất nhi Lễ bộ Thượng thư Lưu Úy là Lưu Tu Đức, năm nay mười tám, lớn hơn Tiêu Ngọc Chi một tuổi, bộ dáng đoan chính, mày rậm mắt to, nghe nói tính cách cũng ôn hậu trung thực.

Liễu thị biết tính tình Tiêu Ngọc Chi, kiêu căng không nói đạo lý, mọi thứ không chịu nhượng bộ chịu thiệt thòi, biết kêu nàng ta sửa cũng không được, đành phải chọn gia tộc đơn giản, phu quân tính tình thật tốt.

Đối với Lưu Tu Đức này, Liễu thị rất hài lòng.

Tiêu Ngọc Chi đã đến tuổi lập gia đình, lại là đường tử Hoàng Hậu, cưới nàng ta thì là huynh đệ cột kèo với Đế Vương huống chi Tiêu Ngọc Chi là mỹ nhân nũng nịu, từ trước đến nay không thiếu người cầu thân. Có người đến cầu thân, Tiêu Ngọc Chi tự nhiên có chút thận thung và vui vẻ, đã chứng minh nàng ta có sức quyến rũ.

Thường thì sẽ chọn chọn lựa lựa, cảm giác đối phương đâu có chỗ nào không tốt, lúc này nhìn thấy Liễu thị hài lòng như thế, muốn thay nàng ta chọn, lại

không thích rồi.

Tiêu Ngọc Chi nói: "Tên Lưu Tu Đức kia, ta còn không biết đáng đáp hấn ra sao, ta không gả đâu."

Chuyện hôn nhân đại sự của nữ nhi, vốn là lệnh phụ mẫu lời bà mai, đêm động phòng hoa chúc mới gặp gỡ, đều là bình thường. Liễu thị nhìn Tiêu Ngọc Chi, nhíu mày, nói: "Con cũng mười bảy rồi, nếu không thành thân thì là lão cô nương rồi. Lưu công tử kia chỗ nào không tốt? Bá phụ hấn đường đường là Lễ bộ Thượng thư, ngày sau khẳng định có triển vọng lớn, hưởng chi sao chưa từng thấy? Hôm qua ở diễn võ trường, Lưu công tử kia cũng bước lên đài."

Tiêu Ngọc Chi không thuận theo: "Bá phụ hấn là Thượng Thư đại nhân, không phải hấn."

Nói cứ như hấn là chính nhị phẩm đại quan, có bản lĩnh chính hấn làm Thượng Thư đại nhân đi.

Từ nhỏ nàng ta và Tiêu Ngự đã quen, tuy nói bây giờ đã dịu lại với Tiêu Ngự, nhưng nên so đo, trong lòng nàng ta vẫn muốn so đo. Tiêu Ngự là một quả phụ, còn có thể gả cho đường đường là một Đế Vương, nàng ta là hoàng hoa đại khuê nữ, làm sao lại không thể gả cho người quyền cao chức trọng, hình dạng anh tuấn hay sao?

Thấy mẫu thân trừng nàng ta, Tiêu Ngọc Chi không phục lắm bầm một câu: "Hôm qua ở Diễn Võ Trường, người biểu hiện xuất sắc ta đây đều có ấn tượng, mẫu thân ngài nói hấn vào sân, nhưng ta không nhớ, vậy đã nói rõ công phu hấn không được..."

"Ngay cả ba vị trí đầu đều không vào được, dựa vào cái gì mà cưới ta?"

Lưu Tu Đức so với những thanh niên tài tuấn khác, võ nghệ hoàn toàn kém một chút. Nhưng Liễu thị cảm thấy cũng có tư tâm, quyền cao chức trọng, lấy tính tình của nữ nhi bà ta, gả đi bảo đảm chịu uất ức. Lưu Tu Đức trung thực thật thà, các phương diện điều kiện cũng không tệ, cưới thì tử như hoa như ngọc, tính tình kém một chút, cũng sẽ đối tốt với nàng ta.

Liễu thị bắt đầu nói: "Loại chuyện này, con không muốn so với Lục muội muội à. Con gả cho Lưu công tử, ngày sau trôi qua chưa chắc kém hơn nàng ấy."

Tiêu Ngọc Chi suy nghĩ, cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý. Nàng ta quả thật cảm thấy dung mạo tân đề tuấn mỹ, toàn thân trên dưới tràn trề khí khái nam nhi, bộ dáng hôm qua y bấn tắn, càng oai hùng bất phàm, thấy trái tim nàng ta như hươu con xông loạn. Nàng ta đương nhiên thích, thế nhưng... Bộ dáng khô ngô kia, hoàn toàn quá mức dọa người, chỉ ít nàng ta tuyệt đối không dám nhìn thẳng y.

Một người như vậy, muốn sớm chiều ở chung, cùng giường chung gối... Nghĩ tới đây, Tiêu Ngọc Chi bỗng nhiên có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Tiêu Ngọc Chi mím môi: "Coi như không so với Tiêu Ngự, mẫu thân người cũng không thể để ta gả đi uất ức như thế?"

Liễu thị nhìn thấy, vị Lưu công tử kia chỗ nào cũng tốt.

Nhưng...

Bà ta nhìn thấy bộ dạng nữ nhi, nhớ tới biểu hiện hôm qua của Vệ Đường. Đích thật là một tiếng hót làm kinh người, phong độ cùng hình dạng như thế, đích thật là Lưu Tu Đức kém xa... Khó trách. Liễu thị ôn tồn nói: "Dưa hái xanh không ngọt, cũng không phải mẫu thân không biết được tâm ý của con, chỉ là Vệ Đường... Không hợp với con."

Làm sao bỗng nhiên nói cái này? Biểu lộ Tiêu Ngọc Chi dừng lại, lập tức nói: "Mẫu thân người nhắc hấn làm gì?"

Nàng ta có chút không muốn nhắc đến hấn, biểu lộ chán ghét còn hơn nói về Lưu Tu Đức khi này, mỗi chữ mỗi câu nói: "Ta không gả cho Lưu Tu Đức, càng không lấy hấn... Chẳng lẽ Tấn Thành này chỉ có hai nam nhân như họ sao?"

Rút cuộc tấm lòng thương yêu nữ nhi nổi lên, Liễu thị thấy nàng ta không thích như thế, cũng coi như thôi. Không thể làm gì khác hơn nói: "Được được được, con đã không chịu, để tối ta và phụ thân con thương lượng làm sao để từ chối người ta."

...

Ban ngày Tiết Chiến không đến Phụng Tảo Cung. Ăn trưa ăn tối, cũng chỉ có mình Tiêu Ngự ăn.

Ban đêm y còn phải ở lại Ngự Thư Phòng xử lý chính vụ, Tiêu Ngự tự mình tắm rửa trước, chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi. Sau khi tắm sạch sẽ bước ra, Tiêu Ngự mới thấy một bóng người cao to đứng ở tử.

Nàng sửng sốt một chút, mới kêu lên: "Hoàng Thượng?" Hiện tại ngược lại có chút quen thuộc, man hấn đến Phụng Tảo Cung, không chú trọng quy củ, có đôi khi không nói tiếng nào đã vào.

Y còn mặc áo bào hơi sáng sớm, bình thường hạ triều xong sẽ đến chỗ nàng thay thường phục, hôm nay ngay tại lúc đợi đưa, còn không tới kịp vào điện đã đi Ngự Thư Phòng.

Tiêu Ngự đi qua, chuẩn bị hầu hạ y thay quần áo. Lúc đứng bên cạnh y, đã thấy y nhìn vật trang trí trong tủ áo.

Tù đứng gổ lê vàng chạm khắc hình vân mây, để đó mấy đồ chơi nhỏ lung tung, những thứ khác đều không có gì đặc biệt, không biết vì sao y tâm huyết dâng trào đột nhiên muốn mở ra xem. Tiêu Ngự nói: "Thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng thay y phục nhé?"

Lại mỉm cười nhìn Xuân Hiểu sau lưng, Xuân Hiểu hiểu ý, lập tức liền ra ngoài chuẩn bị.

Tiết Chiến nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, thân thể cao lớn vĩ ngạn, bây giờ sắc mặt nhàn nhạt, nhìn qua có chút làm cho người ta sợ hãi. Cũng may trước đó Tiêu Ngự biết y tâm tình không tốt, đã chuẩn bị tâm lý.

Con người Tiết Chiến đen nhánh, không nháy một cái nhìn Mộc Điều trong tù.

... Đuôi cá mập mập, điều khác rất sống động.

Tiêu Ngự đưa tay hầu hạ y thay y phục, lúc thay y cởi áo bào, thấy như người gổ đứng đó, không phải muốn nàng nhón chân lên chứ, thế là nhìn qua y nhỏ giọng nói một câu: "Hoàng Thượng ngài khom người xuống được không?"

Thường ngày đều rất tự nhiên xoay người, thuận tiện để nàng thoát y, nhưng lúc khom lưng khuôn mặt gằn lại, hôn lung tung lên mặt nàng, có đôi khi rất hôi hám, Tiêu Ngự liền ghét bỏ y.

Tiêu Ngự nói, Tiết Chiến khôn ngoan xoay người, chỉ thấy động tác nàng nhanh chóng thay y cởi áo bào, giao cho Xuân Trà bên cạnh.

Vốn muốn tắm rửa đây, nhưng trước lúc này còn có một chuyện nhỏ, Tiêu Ngự nhìn thấy Xuân Hiểu đã vào, nâng một khay son hồng mạ vàng hoa hải đường, bên trên là từng miếng dưa bỏ được cắt nhỏ ra.

Tiêu Ngự nhoen miệng cười, đôi mắt sáng sáng giống như trăng non, để Xuân Hiểu đặt ở một bên, nói với nam nhân trước mặt: "Thần thiếp không biết chọn dưa như thế nào, liền chọn quả hơi lớn một chút, không biết có ngọt không, Hoàng Thượng cùng thần thiếp thử chút nha."

Tiết Chiến theo nàng đi qua.

Tiêu Ngự thấy y không hề bị lay động, chọn lấy miếng dưa bỏ vàng, đưa tay đưa cho y.

Nàng vừa tắm rửa qua, trên người là có hương thơm nhàn nhạt, giống như hương hoa lại không giống hương hoa, Tiết Chiến là một nam nhi thô ráp, tự nhiên không biết là mùi gì cả, chỉ biết dễ ngủ là được, thích ôm nàng, nghe mùi trên người nàng. Lúc này nàng chưa vấn tóc, búi lên một đầu tóc đen dài, trang dung trên mặt cũng rửa sạch sẽ, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn nhưng lại kiều diễm... Kiêu như biển đường, da tuyết hoa nhan lệ sắc.

Tiết Chiến thấy nàng giơ lên tay, cổ tay trắng nõn, tinh tế, dường như y nhẹ nhàng bóp liền có thể bẻ gãy.

Lúc này tay nhỏ trắng thuần cảm một miếng dưa bỏ...

Y không đưa tay nhận, mở miệng nói: "Hôm qua Vệ Đường ở diễn võ trường biểu hiện xuất chúng, trăm nghe nói hán chưa có hôn phối, Hoàng Hậu có nghĩ qua thay hán định một mối hôn sự chưa."

Thì ra biết tâm tình của y không vui, trong lòng còn có nịnh nọt và trấn an. Nhưng dưa này, là nàng chân tâm thật ý muốn chia sẻ với y. Nàng còn muốn, lấy tính tình của y, mỗi lúc ăn cơm, ăn thô kệch tận mấy bát, dưa này chừng một hơi cũng có thể ăn mấy trái. Nam tử thô kệch như thế, trong nội tâm nàng luôn nhìn không được xem thường cử chỉ của y, nhưng có đôi khi suy nghĩ kỹ một chút, lại cảm thấy thật thú vị.

Chỉ là... Làm sao lại bỗng nhiên nói đến Vệ Đường rồi?

Tiêu Ngự nở nụ cười, thoáng bùng tình, mới lên tiếng: "Thần thiếp ngược lại không hề nghĩ rằng..." Chính Vệ Đường đã đến tuổi thành thân, hôn sự này cũng là phụ thân nàng an bài, tự nhiên không tới phiên nàng quan tâm.

Đang muốn hỏi y sao lại nói ra việc hôn nhân Vệ Đường, đã thấy y khẽ cười, nụ cười hoàn toàn khác biệt bình thường, vô cùng lạnh nhạt, tiếp tục nói: "Trăm ngược lại nghe nói, Tiêu Ngũ cô nương rất là ái mộ Vệ Đường... Không bằng trăm tư hôn, gả Tiêu Ngọc Chi cho Vệ Đường, nàng cảm thấy thế nào?"

Tiêu Ngọc Chi. Tiêu Ngự suy nghĩ.

Tiêu Ngọc Chi hoàn toàn thích Vệ Đường, nhưng đó cũng là ba năm trước đây, nàng ta tính tình có mới nói cũ, thích tới nhanh đi cũng nhanh, hiện tại chưa hẳn còn thích. Còn Vệ Đường, liền càng khó nói rồi, nếu như khi đó hán thích, cũng sẽ không rời đi phủ Hộ Quốc Công, một mình ra bên ngoài.

Đại khái là từ nhỏ đã nếm được cảm giác thân bất do kỷ, Tiêu Ngự không thích tùy tiện tư hôn, huống chi là huynh trưởng của nàng.

Thế là nói ra: "Thần thiếp cảm thấy, chuyện hôn nhân, lưỡng tình tương duyệt* thì tốt hơn..."

*hai bên tình nguyện

Không đúng, cho dù là tư hôn, Vệ Đường là nghĩa tử của phủ Hộ Quốc Công, cưới Tiêu Ngọc Chi, cũng có chút không hợp cấp bậc lễ nghĩa. Tiêu Ngự chợt nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn ánh mắt của y.

Thấy đôi mắt nam nhân trước mặt âm trầm, có chút đỏ tươi, dường như điểm báo gió thổi giống bão sắp đến, giống một con mãnh thú bị chọc giận, sau một khắc liền muốn xé xác người ra, nuốt vào một phát.

Nàng bỗng nhiên có chút sợ hãi, há to miệng muốn nói chuyện.

Lại nghe y chậm rãi nói: "... Là nàng không muốn hấn thành thân, trăm nói có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Mâu thuẫn

Edit Hoa Trong Tuyết

Cả người Tiêu Ngu run lên, miếng dưa cầm trên tay cũng rơi xuống đất.

Nàng theo bản năng ngừng thở, thật lâu mới nói chuyện âm thanh của mình: "Hoàng Thượng?" Hấn nói như vậy là có ý gì? Sao nàng lại không muốn Vệ Đường thành thân?

Chỉ là Tiết Chiến trước mặt khuôn mặt hung dữ, hấn lại cao lớn uy vũ, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn nàng, nàng liền cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Đại khái là nàng bị khí thế của hấn uy hiếp, Tiêu Ngu thấy hấn bước gần đến bên mình, theo bản năng muốn lui về phía sau.

Nhưng nàng còn chưa nhấc chân lên, hấn đã đưa tay ra dùng sức, một nắm chặt tay của nàng, mở miệng nói: "Nàng lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm người nghĩa huynh này, vì sao lúc trước không cao chạy xa bay cùng hấn? Vì sao còn muốn ủy khuất cầu toàn, vào cung làm Hoàng Hậu của trăm?"

Sức lực của hấn nàng đã biết, nhưng ngay cả đêm tân hôn ấy, cử chỉ của hấn thô lỗ, cũng không dùng nhiều lực như hiện tại. Cổ tay giống như là bị hấn bóp nát... Tiêu Ngu đau đến mức hít thở không thông đôi mắt như bị một tầng sương mù bao phủ.

Thường ngày Tiêu Ngu hầu hạ đế vương thay quần áo, điều cực ẩm áp ngọt ngào, hạ nhân ở đây, nhìn thấy Hoàng Thượng và nương nương thân mật, cả đám đều cúi đầu. Mà bây giờ, nhìn thấy Hoàng Thượng đối xử như vậy với Tiêu Ngu, Xuân Diệu Xuân Trà và Nguyên ma ma đều nóng nảy.

Uy nghiêm Đế Vương, hơi sùng sốt một chút, mới phản ứng lại. Nguyên ma ma chạy tới, vội vàng nói: "Hoàng Thượng, nương nương chỉ là một nữ tử, ngài dùng lực mạnh như vậy nương nương chịu không được, ngài nhẹ một chút..."

"Lăn ra ngoài!"

Nguyên ma ma còn chưa nói hết lời, đã bị âm thanh gầm thét của đế vương cắt ngang. Gương mặt Nguyên ma ma cứng lại trong phút chốc, âm thanh run run mở miệng nói: "Hoàng Thượng, ngài đừng làm nương nương bị thương."

Tiết Chiến nắm lấy Tiêu Ngu cũng không buông lỏng, đầu quay đầu nhìn hạ nhân bên trong tầm điện, trợn mắt lên nói: "Đều lăn ra ngoài cho trăm!"

Nghe vậy, nhóm cung tỳ bên trong tầm điện đều run run, cúi đầu run rẩy lui ra ngoài.

Nghe tiếng rống của hấn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Ngu bị hù cho trắng bệch, sau một khắc, thấy hấn nhìn mình, nói: "Người cảm thấy trăm là một nam tử dân dã, không xứng với người là đích nữ Tiêu Gia, không muốn sinh con dưng cái cho trăm..." Nàng cũng không biết sau đây hấn nói gì nữa, chờ đến khi nàng phản kịp phản ứng, hấn khẽ cong eo, một tay khiêng nàng lên vai, đi mấy bước đến bên giường, ném nàng lên giường.

Sau đó đè cả thân thể lên, khí tức nóng rực phả lên mặt nàng.

"... Trăm càng muốn nàng sinh cho trăm."

Tiêu Ngu bị ép thở không nổi, đưa tay đẩy bờ vai hấn. Hấn một tay nắm lấy hai cổ tay nàng, kéo lên trên, cố định trên đỉnh đầu của nàng. Hai chân trái phải đè ép tách chân nàng ra, một tay khác nhanh chóng xé bỏ y phục của nàng, lộ ra một mảng lớn ngực trắng như tuyết.

Thành thân với hấn đã gần nửa năm, hấn đòi hỏi rất nhiều Tiêu Ngu cũng không dễ chịu, nhưng khi trên giường, hấn cũng rất tôn trọng nàng, chỉ khi quá hứng thú, nói năng hơi vô sỉ một chút. Nam tử trẻ tuổi khí huyết phương cương, lại càng mạnh mẽ, nàng cũng có chút giống như chịu tội. Mà hiện tại khí thế của hấn, giống như dã thú.

Thường ngày đã cảm thấy khí lực của nam nhân này rất lớn, ra tay không nặng không nhẹ, giờ phút này nàng mới phát hiện, trước kia hấn đối với nàng đã rất ôn nhu...

Nàng đã quen thuộc thân mật với hấn, nhưng không thích hấn ép buộc nàng như vậy, thấy người hấn trần trụi chen đến, nàng liền há mồm, cắn thật mạnh

lên vai hắn. Chắc là nàng cắn rất mạnh, đầu hắn chôn trước ngực nàng cũng dừng lại một chút, về sau cũng há mồm, dùng sức cắn nàng thật mạnh.

Tiêu Ngự đau muốn chảy nước mắt.

Nam nhân này giống như chó săn, nàng sao có thể cắn lại hắn. Tiêu Ngự cảm thấy đau, lại cảm thấy có chút ủy khuất.

Miệng buông lỏng, cũng không muốn cắn hắn, cảm thấy không có ý nghĩa.

Nhưng càng suy nghĩ, càng cảm thấy tức giận, liều mạng giằng co.

Từ khi vào cung đến nay, nàng vẫn luôn thuận theo hắn, đối xử với hắn cẩn thận từng li từng tí, nếu có bất mãn, cũng chỉ dám nhủ thầm trong lòng vài câu. Đề nén quá lâu, nàng cũng muốn phát tiết, cũng muốn phản kháng... thân thể Tiêu Ngự không ngừng vận vẹo, dùng sức muốn ngẩng đầu lên. Ngày mùa hè nóng bức, bất quá trong chốc lát, đã day dựa đến mức làm cho mồ hôi đầy người.

Đáng tiếc dù Tiêu Ngự day dựa như thế nào, chung quy cũng là nữ nhân yếu đuối, tay chân lẻo khèo, có thể có bao nhiêu sức lực, mà Tiết Chiến thì khác biệt, thân thể cường tráng rắn như ngọn núi, da màu lúa mạch, cả người đều là cơ bắp khỏe mạnh, ép cho thân người yếu đuối bên dưới không thể động đậy dù chỉ một chút. Đệm giường đỏ thẫm nổi bật, thân thể trần truồng trắng trẻo như ngọc, đường eo cong cong tinh tế, phía dưới là bờ mông nở nang, đôi chân thon dài thẳng tắp... nước mắt của Tiêu Ngự dâng lên, không biết là vì đau hay vì ủy khuất.

Vốn là chật hẹp, lúc này quá mức khô khốc, căn bản là không có cách tiến vào. Tiết Chiến đang phẫn nộ, làm gì còn lý trí, chột nhận ra cái gì, hắn ngẩng đầu nhìn nàng.

Thấy nàng đôi mắt ngấn nước nhìn mình, khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Nhìn như vậy, nàng thực sự non nớt.

Bỗng nhiên Tiết Chiến có chút thờ không nổi, tim giống như ai dùng sức bóp lấy... ánh mắt hắn tối sầm lại, chậm rãi buông cổ tay nàng ra, rời khỏi người nàng.

Tiêu Ngự xoa tóc ngồi dậy, toàn thân bất lực, tay run run lấy quần áo che người lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn người đưa lưng về phía nàng, nhìn nam nhân đứng bên giường, há to miệng, nói ra: "Thần thiếp không biết Hoàng Thượng đã hiểu lầm chuyện gì, những chuyện kia, thần thiếp có thể giải thích..." Vừa rồi đầu óc nàng trống rỗng, bây giờ suy nghĩ một chút, lời Tiết Chiến nói, hình như nàng có thể hiểu một chút. Chắc là hắn nghĩ giữa nàng và Vệ Đường có gì đấy, về phần không muốn sinh con cho hắn, đúng là nàng có suy nghĩ như vậy, thế nhưng là...

"Lúc trước thần thiếp nghĩ tới muốn tránh thai, thế nhưng là... thế nhưng là thần thiếp còn không có..."

Bỗng nhiên Tiết Chiến quay đầu, nhìn nàng một cái.

Tiêu Ngự sững sờ.

Đã thấy hắn tự tay cầm quần áo trên giường, hai ba cái liền mặc vào, lại nói với nàng: "Đã ủy khuất như vậy, vậy cần gì phải miêng cường mình?... Nếu như nàng không muốn sinh con cho trẫm, sau này trẫm không ngủ với nàng."

Tiêu Ngự há to miệng, muốn giải thích, lại cảm thấy cũng không cần thiết nữa.

... Chuyện nàng có dùng thuốc tránh thai hay không đã không còn quan trọng, đã không còn cần thiết nữa rồi. Dù sao đúng là nàng có ý định như vậy.

Tiêu Ngự vô thức nắm đệm giường dưới thân, vai đơn bạc, nhìn qua mỏng manh yếu đuối. Nhìn thấy giữa chân mày của hắn không có một chút ôn nhu như mọi ngày, phảng phất nụ cười dễ dàng nàng sáng hôm nay, nam tử muốn hái cho nàng trái dưa ngọt để ăn không phải là hắn.

Tiêu Ngự nhẹ nhàng thở, nghe giọng điệu lạnh băng của hắn, nhưng có chút lời thật lòng, nàng vẫn phải nói rõ ràng.

Nàng mở miệng, gần từng chữ: "Thần thiếp với Vệ Đường là trong sạch, cho tới bây giờ chỉ xem hắn như huynh trưởng, bất kể Hoàng Thượng đã nghe ai nói cái gì, hoặc là tra được cái gì, thần thiếp đều rất thẳng thắn. Chưa từng có tư tâm, thần thiếp sẽ không thừa nhận. Còn sự việc tránh thai, đúng là thần thiếp không đúng, nếu như Hoàng Thượng muốn truy cứu..." Nàng dừng một chút, tiếp tục nói, "Nếu như ngài muốn vức bỏ thần thiếp, thần thiếp cũng sẽ không nói nửa chữ."

Tiêu Ngự nói xong, thấy dáng người cao lớn đứng bên giường, mặt đen lên, một câu cũng không nói. Ngay cả ngoại bào cũng không mặc vào, cũng không ngoái đầu bước ra bên ngoài.

Hắn rời đi, bên trong cung điện lập tức yên tĩnh... thân thể Tiêu Ngự buông lỏng xuống.

Người một khi buông lỏng, đau đớn trên người liền hiện lên rõ ràng. Tiêu Ngự cảm thấy đau, lại càng thấy mệt mỏi.

Chờ Tiết Chiến rời đi, Nguyên ma ma mới vội vội vàng vàng đi đến, thấy Tiêu Ngự cả người chật vật, quần áo trên người không ngay ngắn, trên thân thể tuyết trắng là từng vết đỏ lớn, trên lưng nàng là hai chườm ngân. Nếu là ngày thường vui vẻ yêu đương, cũng không ngại, nhưng mới rồi đáng về của

Hoàng Thượng... Nguyên ma ma giúp nàng mặc y phục, nhỏ giọng nói: "Sao bỗng dưng hoàn thượng lại nổi giận?"

Lúc này Tiêu Ngự đã bình tĩnh lại, đối với Nguyên ma ma không có gì không thể nói. Nàng nói: "Hắn biết ta dùng thuốc tránh thai."

Trách không được... nam tử kia sao có thể chịu được việc như vậy?

Đột nhiên Nguyên ma ma mở to hai mắt: "Nương nương kia ngài..."

"Cũng không có gì." Tiêu Ngự nói, "Nguyên ma ma không cần phải lo lắng, cùng lắm thì... thời gian sau sẽ có chút khổ sở."

Có lẽ hắn sẽ vứt bỏ nàng, có lẽ như hắn vừa nói, vắng vẻ nàng, không còn chạm vào nàng. Tiêu Ngự nghĩ nghĩ, cảm thấy như vậy nàng đều có thể chấp nhận.

Dọn dẹp một lượt, Tiêu Ngự bước xuống giường. Đi vài bước, không biết được giẫm phải cái gì. Tiêu Ngự cúi đầu nhìn xuống, là một miếng dưa bở... là nàng chuẩn bị cho hắn ăn, thế nhưng hắn chưa từng nhìn qua, đã vứt xuống đất.

Tiêu Ngự nhìn sang bên cạnh, gơ tay lên, cầm một miếng dưa bở trong mân lên.

Cúi đầu, cắn một cái.

Chín vừa đủ, ruột dưa ngọt... thế nhưng Tiêu Ngự cảm thấy, ăn dưa này cũng không vui vẻ gì.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bậc thang (2)

Edit: Đào Sindy

Cử chỉ Tiết Chiến thô bạo, thời điểm mất khống chế tựa như Man Ngưu, trên người Tiêu Ngự liền xuất hiện hai dấu đỏ, đã vài ngày rồi, còn chưa biến mất.

Nguyên ma ma thay nàng thoa thuốc cao, thận trọng hỏi: "Tiếp tục như thế cũng không phải biện pháp, nương nương có dự định gì?"

Bôi xong thuốc cao, Tiêu Ngự thu tay lại.

Nguyên ma ma, đương nhiên bà hiểu rõ.

Đêm đó sau khi y rời đi, thật sự không đến Phượng Tảo Cung nữa rồi, nhưng mà... Cũng không có ý chỉ vứt bỏ nàng. Vì thế, nàng vào cung thế nào, nàng và trong lòng y rõ ràng nhất, lúc này là y chán ghét nàng, sợ là cũng phải đợi thêm một hồi. Dù sao mới thành thân hơn nửa năm.

Về phần tính toán của nàng... Nghĩ đến bộ dáng y thịnh nộ, thật đúng là nàng không dám đi gặp y.

Nguyên ma ma nghĩ, bộ dáng Hoàng Thượng đêm đó, thật có chút dọa người. Tiêu Ngự bị dọa, cũng là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng tình cảm phu thê, không thể chịu hao tổn như vậy, đặc biệt là mới vừa bắt đầu tình cảm, gạt bỏ lạnh lùng, hướng chi đó là Đế Vương.

Loại thời điểm này, nếu bị ai thừa cơ vào, vậy thật không ổn. Nguyên ma ma nói: "Lão nô nghe qua, mấy đêm rồi Hoàng Thượng phần lớn ngủ ở Kiền Hòa cung, hoặc dứt khoát ngủ lại Ngự Thư Phòng, là người, nhưng chưa từng dính dứ gì với cung tỳ nào."

Dù sao cũng là huyết tính nam nhi, tuổi trẻ như vậy, mưu cầu danh lợi, lúc trước ngủ lại Phượng Tảo Cung, luôn giẫy vò đến nửa đêm. Có đôi khi sáng sớm trời chưa sáng, còn muốn vuốt ve an ủi một hồi.

Đã hưởng qua mùi vị, thì không có đạo lý thương thức lâu dài.

Hướng chi Đế Vương tam cung lục viện, bên người luôn phải có nữ nhân.

...

Những ngày tảo triều gần đây, nhóm văn võ bá quan đều có thể cảm nhận được Đế Vương không vui, uy nghiêm khí phách của Đế Vương, lúc này càng khiến những người này nơm nớp lo sợ, không dám nói chuyện lớn tiếng.

Tiêu Hoài mặc quan phục màu đỏ, cung thuận đứng hàng đầu quan võ, hai tay chấp hốt*.

*thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa.

Thấy đuôi lông mày Đế Vương trên long ý lạnh lùng, cảm thấy có chút lo lắng, vô ý thức nhíu mày.

Đội tào triều tản đi, Tiêu Hoài chưa vội vã rời đi, mà đứng bên cạnh bọn người đồng tước bên ngoài điện Thái Hòa.

Ít khi, gặp một nam tử có phong thái ôn nhuận chậm rãi đi tới. Đến gần, Tiêu Hoài mới nói: "Hà công công."

"Tiêu đại nhân." Hà Triều Ân hành lễ.

Mặt trời chói chang trên không, Tiêu Hoài mặc quan phục thật dày, sớm đã đổ mồ hôi. Đã thấy vị Hà công công này, lấy tơ xanh ngang, mặc áo trắng cổ chữ V, gương mặt trắng nõn, khiến người ta nhìn vào cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Tiêu Hoài cũng có chút lui tới với Hà Triều Ân, mấy ngày nay thấy tâm tình Đế Vương không vui, tự nhiên nghĩ tới nữ nhi trong hậu cung.

Hắn là cận thần Đế Vương, tất nhiên là biết.

Hà Triều Ân nghe xong mỉm cười, nói: "Nương nương và Hoàng Thượng trước đó có một ít mâu thuẫn nhỏ, nhưng cũng không phải chuyện gấp gáp gì. Hoàng Thượng đối với nương nương sủng ái có thừa, phu thê trẻ tuổi có chút ma sát là chuyện rất bình thường, mấy ngày nữa thì không sao rồi, Tiêu đại nhân cứ yên tâm là được."

Như thế, Tiêu Hoài an tâm. Ông nói: "Đa tạ Hà công công."

Hà Triều Ân vừa cười ôn hòa nói: "Là Tiêu đại nhân khách khí rồi."

Trong Ngự thư phòng, Tiết Chiến chỉ giữ lại mình Quách An Thái bàn chuyện chính vụ, chờ chính vụ nói xong rồi, Quách An Thái chưa vội vã lui ra ngoài, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua ngự án phía sau Đế Vương. Tiết Chiến thấy hắn ấp a ấp úng, nhân tiện nói: "Có chuyện gì nói thẳng là được."

Quách An Thái tuy tính tình nhả nhặn, nhưng cũng là người văn võ song toàn, ngày xưa theo y cùng nhau giành chính quyền, bộ dáng hào sảng dứt khoát, rất được y thưởng thức. Không biết từ khi nào, lại biến thành dài dòng chậm chạp...

Đế Vương lên tiếng, Quách An Thái đương nhiên phải nói. Hắn chầm chước một phen tìm từ, mới nói: "Gần đây thần thấy tâm tình Hoàng Thượng không tốt, cũng nghe qua một số tin đồn, đó là... Cùng Hoàng Hậu nương nương có hiểu lầm gì đó?"

Hoàng Hậu tuy là nữ nhi Tiêu gia, nhưng hiện nay đã là thê tử Đế Vương, dựa vào sủng ái Đế Vương đối với nàng, thật sự khiến trong lòng nhợn ra.

Tiết Chiến cong môi, một đôi mắt đen nhìn về phía hắn, chậm rãi nói: "Vậy mà trẫm không biết, khi nào ngươi lại biến thành phụ nhân bình thường ở nhà rồi?"

Một đại nam nhân, quan tâm những chuyện này, là chuyện không nên, huống chi còn là chính nhị phẩm Thượng Thư đại nhân. Nhưng chuyện của Đế Vương, đối với thần tử mà nói, chính là đại sự. Quách An Thái thẹn thùng cười một tiếng, nói: "Thần chỉ quan tâm Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng thật sự muốn dứt tay Hoàng Hậu nương nương xem là thê tử cả đời, thần cảm thấy, làm nam nhân, có đôi khi nhượng bộ cũng không sao."

Đã thích thì cần gì phải lạnh nhạt?

Tiết Chiến thần nhiên nói: "Ngươi đang dạy trẫm làm trọng phu tốt như thế nào sao?" Quách An Thái lớn hơn y mấy tuổi, lúc trước cũng đã thành thân, hắn có nhiều kinh nghiệm hơn y. Nhưng phu nhân hắn chạy thế nào, Tiết Chiến cũng biết được.

Liên nói: "... Ngươi so với trẫm, cũng không khá hơn chút nào."

Dù sao chuyện đã qua lâu như vậy, nhắc lại phu nhân lúc trước, trong lòng Quách An Thái không gợn sóng chút nào. Thê tử kia là do Trương thị sắp xếp, hắn là hiếu tử, mẫu thân lo cho hắn đọc sách đã không dễ, nhiều chuyện, hắn liền tận lực chiều bà ta. Cưới thê tử cũng thế. Mẫu thân thay hắn tuyển thê tử, hắn cưới là được. Mới đầu cũng tương kính như tân, tức phụ chịu khó hiền lành, Quách An Thái cũng hài lòng, nhưng về sau...

Rút cuộc vẫn không có duyên phận.

Quách An Thái cười, liền nói: "Hoàng Thượng lại chê cười thần rồi."

Nói về làm trọng phu, hắn chưa hẳn có kinh nghiệm hơn Hoàng Thượng.

Tiết Chiến biết hắn cũng có ý tốt, nhưng... Vén vén chỉ là một số ma sát nhỏ, y đường đường là nam tử, sao lại so đo cùng một tiểu cô nương? Chỉ là, nàng đã là nữ nhi Tiêu gia, y vẫn muốn cưới nàng vào cung, lúc trước nàng gả qua ai, y cũng không so đo, chỉ muốn cưới tức phụ, sinh con dưỡng cái, cùng y sống bên nhau.

Thế nhưng, y xem nàng như tổ tông, mỗi lần ngủ với nàng đều đè nén, thận trọng ngủ. Nàng lại khinh thường không thèm để ý!

Nói đến tình cảm, lúc cưới nàng, y chưa hẳn có bao nhiêu tình cảm với nàng, trong lúc này xen lẫn quá nhiều yếu tố khác, chỉ là cuối cùng cưới được

nàng, trong lòng y thật tâm vui vẻ.

Thì ra có chút tức giận mà lạnh nhạt, lại tiếp tục bị châm ngòi, sắc mặt Tiết Chiến trầm xuống, nghĩ đến nàng bình thường dịu dàng ngoan ngoãn như ý, nhu thuận hiền lành, thật ra trong lòng không coi y là trượng phu của nàng, cố gắng thật tình một chút cũng không có.

Bóp cán bút trong tay thật chắc, Tiết Chiến vừa viết vừa dùng sức, bút hồ lông tốt nhất "Két" một tiếng, nhất thời gãy thành hai đoạn.

Sau đó Tiết Chiến buông xuống, lại từ giá bút cầm lên cây mới.

...

Xuân Hiểu theo Tiêu Ngự tới Ngự Thư Phòng, đã đến bên ngoài hành lang, Xuân Hiểu nhẹ giọng ra hiệu: "Nương nương."

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn, liền thấy đối diện đang đi đến một bóng dáng, là Hà Triều Ân. Tiêu Ngự tiếp tục chậm rãi đi tới.

Hôm nay nàng mặc một bộ cung trang chim nhạn đùa mây, váy mã diện* màu ngà, má phấn ngọc dung, vũ mị xinh đẹp. Thấy Hà Triều Ân hành lễ với mình, mới vội nói: "Hà công công không cần đa lễ."

*một loại trang phục có từ thời Minh, trước sau chia làm bốn vạt váy, cứ hai vạt ghép lại với nhau đánh thành nếp, vạt giữa vừa khéo thành mặt sáng, tục gọi "mã diện".

Lại nói tiếp: "Chuyện hôm đó, may mắn mà có Hà công công."

Hà Triều Ân đứng thẳng người, ánh mắt lại dịu dàng ngoan ngoãn hướng xuống, không dám nhìn thẳng khuôn mặt quý nhân, cung kính nói: "Nương nương nói quá lời, tiểu nhân không giúp đỡ được gì."

Nếu không có hấn sớm biết nàng khiến Đế Vương tức giận, đoán chừng nàng khi đó không biết làm sao, đương nhiên đây là đại ân. Tiêu Ngự ghé mắt xem xét Ngự Thư Phòng, hỏi: "Bản cung muốn gặp Hoàng Thượng, không biết Hà công công có thể vào bẩm báo thay bản cung không?"

Hà Triều Ân hành lễ đồng ý, đi vào bẩm báo Đế Vương.

Xuân Hiểu đứng bên người Tiêu Ngự, nhìn thấy bóng dáng thon dài như trúc, nhỏ giọng nói: "Hà công công này, nhìn khác thái giám trong cung, hình như có chút không giống nhau lắm."

Nào có gì mà không giống? Tiêu Ngự nghiêm túc nghĩ, nếu thật có chỗ không giống, đại khái là nhìn qua Hà Triều Ân nhả nhận nội liễm, không giống hạ nhân chút nào, giống như công tử ca nhi thư hương thế gia đi ra.

Hà Triều Ân đi vào bẩm báo, bên trong sau khi Quách An Thái nghe xong, tất nhiên thức thời mà đi trước.

Đi ra bên ngoài, thì thấy Hoàng hậu nương nương trẻ đẹp duyên dáng yêu kiều, chỉ đứng ở đằng kia, liền khiến Ngự Thư Phòng sáng rỡ không ít.

Hắn mau chóng đến hành lễ.

Tiêu Ngự thấy Quách An Thái, chợt nhớ tới Diên Vô Trường hoàng gia hôm đó, chuyện của Quách Tổ Nghi, nàng không thích Quách Tổ Nghi, nhưng Quách An Thái, Tiêu Ngự cũng không dám chủ quan, gật đầu chào lại hấn.

Chờ đến khi Quách An Thái rời đi, thì Hà Triều Ân từ bên trong bước ra, nói với nàng: "Nương nương, Hoàng Thượng bảo ngài vào."

Nhất thời có chút khẩn trương, không biết vì sao, rõ ràng lúc trước là người cùng giường chung gối thân mật, chỉ mấy ngày không gặp. Tiêu Ngự cố gắng để tâm tình mình bình tĩnh trở lại, chậm rãi theo Hà Triều Ân vào. Đã đến Ngự thư phòng, ngự án Đế Vương vẫn như lúc trước, Hà Triều Ân lui ra bên ngoài.

Tiêu Ngự đứng một mình đằng kia, xoay người thì lễ, nghe nam nhân nhẹ nhàng lên tiếng, mới đứng lên, nhìn tới...

Bộ dáng dường như rất chuyên chú, bút cứng nhắc, bắt tay vào phê duyệt một chồng sổ gấp thật dày bên cạnh. Bên trái là mồi, chỉnh chỉnh tề tề, bên phải là đã xong, người này thật lười thôi lếch thếch, làm xong tiện tay ném một cái, bây giờ còn chưa thu dọn, nhìn qua có chút ngổn ngang.

Tiêu Ngự hít sâu một hơi, liền mở miệng nói: "Mùng hai tháng sáu là thọ thần sinh nhật phụ thân thần thiếp, hôm nay thần thiếp tới là muốn khăn cầu Hoàng Thượng, hôm đó chuẩn tấu cho thần thiếp về Tiêu gia thay cha chúc thọ."

Nàng nói xong, nhẹ nhàng nhìn y một cái.

Y lạnh nhạt ừ một tiếng.

Nhưng cũng coi là đáp ứng.

Tiêu Ngự tinh tế đánh giá mặt mày y, hiểu được lúc này y còn có chút không vui, nhưng so với đêm đó nổi giận mất khống chế, đã tốt hơn rất nhiều. Trong tay áo rộng dùng sức捏捏, đôi mắt Tiêu Ngự trong suốt, chậm rãi nói: "Không biết ngày đó, Hoàng Thượng có rảnh không, cùng thần thiếp

về Tiêu gia?"

Đó là phụ thân của nàng, cũng là nhạc phụ của y.

Qua thật lâu, Tiêu Ngự không thấy y trả lời. Nàng lẳng lẳng nhìn y, giống như quá chuyên chú, không nghe thấy nàng nói chuyện, thấy y cầm bút trong tay, không biết đã viết rồng bay phượng múa gì, để đám tấu chương sang một bên, sau đó mới giương mắt, nhìn nàng một cái.

Đại khái là hôm đó hình dạng của y quá dọa người, đến mức lúc này bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy tròng mắt đen nhánh của y, nàng còn có chút e ngại.

Nàng đứng tại chỗ nhìn y, thấy mặt y không thay đổi mở miệng, nhàn nhạt nói một câu.

"Trẫm không rảnh."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thật tình

Dưới mái hiên làm bằng đầu cung* của Ngự Thư Phòng, đặt một tấm bình phong ba giao sáu bát lẵng hoa**. Xuân Hiểu chò ở dưới hiên, lẳng lẽ ngẩng đầu, nhìn Hà Triều Ân đứng cách mình không xa. Mặt như ngọc, hào hoa phong nhã, mặc dù hình dạng không anh tuấn khí khái nam tử như Đế Vương, nhưng nhìn lại phá lệ an bình.

(*đầu cung: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cung và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cung gọi là đầu.

**ba giao sáu bát lẵng hoa: mô hình xây dựng cửa ra vào và cửa sổ trang trí cung điện nhà Thanh. Sẽ có hình minh họa)

Xuân Hiểu chống tay lên nhau đứng thẳng, cung trang xanh nhạt thanh tú linh lung, đợi nhìn thấy nương nương nhà mình đi từ bên trong ra, mới chậm rãi nghiêng đón, cúi đầu xuống nói: "Nương nương..."

Tiêu Ngự nói: "Đi thôi."

Hà Triều Ân xoay người đứng ở một bên, cung tiễn phượng giá của Hoàng hậu nương nương.

Trở về Phượng Tảo cung, Nguyên ma ma mới tiến lên phía trước nói: "Nương nương?"

Biết Nguyên ma ma muốn hỏi điều gì, Tiêu Ngự nói rõ: "Hôm đó Hoàng Thượng không rảnh, sợ là ta phải trở về một mình."

Ánh mắt của Nguyên ma ma tối sầm lại, biết đây là Hoàng Thượng chưa hết giận, cau mày lẩm bẩm nói: "Đây cũng quá không cho nương nương mặt mũi rồi..." Thọ yến của nhạc phụ, lại để thê tử một thân một mình về nhà ngoại, không biết trong lòng những người kia sẽ nói gì nữa đây.

Phu thê cãi nhau là chuyện của chính mình, đóng cửa lại giải quyết với nhau là được, nào có chuyện nháo ra đến bên ngoài.

Nam tử ngang ngược kia vốn cũng không tuân theo quy củ, lúc vừa bắt đầu Tiêu Ngự đã lĩnh giáo được rồi, hơn nữa y là Đế Vương, không ai có thể miễn cưỡng y làm bất cứ chuyện gì. Lại nói bộ dạng tức giận của y đêm đó, nếu chỉ đơn giản như vậy đã đồng ý thì trong lòng nàng chỉ sợ còn có chút thấp thòm. Hiện tại y dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng, ngược lại là hợp tình lý.

Chỉ là, mặc dù hợp lý, nhưng Tiêu Ngự vẫn chưa tiếp nhận được. Mặc dù nàng kiểm chế, nhẫn nại, nhưng cũng có phát cáu, nếu không có kiêng kị thân phận của y, nàng sẽ chiều theo y như vậy ư?

Hơn nữa... Cho dù nàng không tránh thai, hay thật sự sinh hài tử cho y, nàng và y có thể thật sự giống đôi phu thê bình thường sống với nhau đến già ư?

Tiêu Ngự không nghĩ tới y nữa. Đi tới trước kệ sách, chọn vài cuốn sách để Xuân Hiểu đưa cho Hà Triều Ân.

Là có liên quan đến Man văn đấy, đều là vật quý của nàng. Lúc nàng bắt đầu học Man văn, phụ thân nàng giúp nàng vợ vét rất nhiều thư tịch hữu dụng. Lúc này Hà Triều Ân giúp nàng, đương nhiên nàng phải có qua có lại. (Man văn: sách nói về dân tộc Man, dân tộc ở phía Nam Trung Quốc thời xưa)

Xuân Hiểu nhận lấy, lập tức đi ra ngoài đưa toàn bộ sách cho Hà Triều Ân.

...

Rất nhanh đã đến mừng Hai tháng Sáu. Đế Vương ở Dưỡng Tâm điện xử lý chính vụ. Binh Bộ hữu thị lang Lương Thượng ở biệt viện riêng đóng quân khí, dẫn tới Đế Vương giận tím mặt, giao cho Hình Bộ tra rõ việc này. Đợi mấy vị đại nhân lui ra, Tiết Chiến im lặng một lát, mới hỏi một câu: "Hiện tại

giờ gì?"

Hà Triều Ân đứng ở bên người Đế Vương, bẩm báo: "Hồi Hoàng Thượng, vừa tới giờ Thìn."

Tiết Chiến gật đầu, đứng lên nói: "Giúp trăm thay y phục."

Bây giờ trên người đang mặc triều phục, thường ngày đều là hạ triều thì lập tức đi Phụng Tảo cung, hiện giờ phần lớn là đến Dưỡng Tâm điện hoặc Ngự Thư Phòng phê duyệt sổ con. Trước khi chưa thành thân, phần lớn Tiết Chiến cũng dừng ở hai nơi này, tắm rửa thay y phục đều đầy đủ mọi thứ. Tiết Chiến đi đến trước giá áo, đôi thường phục cổ áo bè tay áo hẹp với họa tiết long văn màu đen.

Buộc đai lưng kim ngọc hồ phách, nam tử trẻ tuổi tuấn mĩ, cao lớn uy mãnh, áo mũ chỉnh tề, nhìn thấy thật đẹp mắt.

Thay áo bào xong, Tiết Chiến mới đi ra khỏi Dưỡng Tâm điện.

Hà Triều Ân yên lặng đi theo sau lưng Đế Vương.

Dưỡng Tâm điện ở vị trí đông nam của hoàng cung, cách Phụng Tảo cung của hoàng hậu có chút gần, xuyên qua hành lang sao chép*, đôi lúc nhìn thấy một công tròn thì Tiết Chiến sẽ không tiếp tục đi, mà là dừng lại tại chỗ.

(*hành lang sao chép: hay còn gọi là hành lang khoang tay, hành lang siêu thủ, cũng không biết giải thích thế nào, các bạn xem hình nhé)

Trăm hoa như gấm, hương sen thanh nhã, cây xanh cao vút như ô. Giày gấm sạch sẽ mới tinh giẫm ở bên trên đường đá, Tiết Chiến thản nhiên nói: "Hà Triều Ân, người nói xem... Trăm có nên cùng đi với hoàng hậu hay không?"

Hà Triều Ân cúi đầu, nói: "Tiểu nhân cho rằng, Hoàng Thượng và nương nương chính là phu thê, hôm nay là thọ yến của Hộ Quốc Công, chắc hẳn Hoàng hậu nương nương sẽ ngóng trông cùng đi với ngài."

Tiết Chiến im lặng trong khoảnh khắc, ghé mắt nhìn y: "Nói chuyện cho hoàng hậu như thế, chẳng lẽ nhận được chỗ tốt gì từ chỗ hoàng hậu?"

Hà Triều Ân vội nói: "Tiểu nhân không dám. Chẳng qua là cảm thấy, Hoàng Thượng đi một chuyến, cũng không sao."

"Cũng phải." Rất nhanh Tiết Chiến nói, "Vậy trăm liền nghe người một lần, hôm nay đi Tiêu gia một chuyến."

Thế là sai bước, bước như sao băng rơi xuống.

Đã đến bên ngoài Phụng Tảo Cung, cung tỷ thái giám quét dọn ở trong viện, từng người buông việc trong tay xuống quỳ nghênh thánh giá, giống như rất là ngoài ý muốn khi Hoàng Đế đột nhiên tới đây. Thật ra cũng chỉ mấy ngày chưa bước vào Phụng Tảo Cung mà thôi. Tiết Chiến ngẩng đầu nhìn lướt qua, nhìn thấy cung tỷ bên trong cửa điện kia cũng lần lượt đi ra hành lễ... Về mặt của Tiết Chiến thản nhiên không gợn sóng, đứng chấp tay.

Đợi một lát sau, ánh mắt rơi vào trên thân đám cung tỷ áo xanh kia, đôi mắt trầm xuống, nghĩ tới điều gì đó, hỏi: "Hoàng hậu đâu?"

Quỳ trên mặt đất, cung tỷ cúi đầu cách bước chân của Đế Vương gần nhất, nơm nớp lo sợ bẩm báo: "Hôm nay nương nương muốn đi phủ Hộ Quốc Công chúc thọ cho Quốc Công gia, nói là... Đã lâu chưa gặp mặt người nhà, muốn ở cùng với người nhà lâu một chút nên đã sớm xuất cung rồi ạ."

...

Phụng giá của Hoàng hậu đến phủ Hộ Quốc Công, người Tiêu gia đều đi ra đón.

Hôm nay chính là thọ yến của Tiêu Hoài, phủ Hộ Quốc Công đã sớm đông như trẩy hội, một số đại nhân cũng mang theo gia quyến đến chúc thọ, Quách gia phủ Thượng Thư lúc trước có chút mâu thuẫn với Tiêu gia, hôm nay Quách lão phu nhân Trương thị cũng mang theo nữ nhi đến đây, Quách thượng thư cũng đến dự tiệc nhưng sẽ đi trễ một chút. Tiêu Ngự đã quen thấy phủ Hộ Quốc Công phồn hoa rồi, trước khi Tiêu Hoài thọ yến, trùng hợp tiên đế băng hà, sau đó lại có chiến loạn liên tục, cũng không xử lý thật tốt, lúc này náo nhiệt như thế, Tiêu Ngự nhìn thấy cũng cảm thấy cao hứng.

Chỉ là, hôm nay hoàng hậu đến đây một mình, người Tiêu gia cảm thấy hiếu kỳ, nhưng lại không tiện hỏi nhiều.

Dù sao, sau khi Tiêu Ngự vào cung, là có phần được thánh sủng, chỉ dựa vào việc cả hậu cung cũng chỉ có một vị nương nương là nàng thì cũng đủ thấy có địa vị thế nào rồi.

Vẫn là Tiêu Ngự thấy La thị có bộ dạng muốn hỏi, chủ động thản nhiên nói: "Những ngày gần đây Hoàng Thượng bận rộn chính vụ, có chút đi không được, hôm nay sẽ không tới. Chỉ là đặc biệt đề con mang theo thọ lễ cho phụ thân."

Trước mắt cũng đã tới trong nhà rồi, cũng không cần phải che che giấu giấu nữa. La thị lôi kéo Tiêu Ngự đơn độc hỏi: "Chuyện cung đình, tuy mẫu thân không có biện pháp kịp thời biết được, nhưng cũng có nghe thấy, nghe nói mấy ngày nay Hoàng Đế có chút lạnh nhạt với con, rốt cuộc là thế nào? Con nói cho mẫu thân biết, mẫu thân cũng sẽ giúp con suy nghĩ chút biện pháp."

Tiến cung như thế nào là một chuyện, nhưng hiện nay Tiêu Ngự đã là thê tử của Đế Vương, ngày thường ở chung luôn hòa hợp chút thỏa đáng, như vậy thời gian nàng ở trong cung cũng trôi qua thoải mái một chút.

Đối với La thị, nàng luôn xem bà như thân mẫu (mẹ ruột), hoàn toàn không có gì để giấu diếm. Liền nói thật: "Là có liên quan đến chuyện tránh thai."

Về mặt La thị khựng lại. Việc này cũng không phải là chuyện nhỏ.

Rất nhanh La thị hiểu được, nói: "Là mẫu thân không phải, lúc ấy nên khuyên nhủ con, bây giờ lại..."

"Việc này không thể trách mẫu thân." Tiêu Ngự lập tức nói. Nàng khẽ rũ mắt, tiếp tục nói: "Dù sao loại tình huống đó, con cũng không dám có hài tử. Mẫu thân cũng đừng lo lắng cho con, con sẽ xử lý thật tốt."

Nàng mới bao lớn? Có thể xử lý thế nào chứ?

Tuy nói lúc trước đã gả qua một lần, nhưng vào đêm thành thân hôm đó Triệu Dục kia đột nhiên phát bệnh mất rồi, mơ hồ trở thành quả phụ, làm mẫu thân. Quy củ và đạo lý của cung đình, từ nhỏ nàng đi học tập, biết rõ ràng, nhưng đạo phụ thế sống chung, lại không học được.

La thị suy nghĩ, lời nói thành khẩn: "Hoàng Thượng bởi vì con tránh thai mà không vui, chắc là hi vọng con sinh con dưỡng cái cho y, nam nhân sẽ không tùy tiện cho phép nữ tử khai chi tán diệp cho hần, đã không hy vọng con tránh thai, luôn có mấy phần thật lòng với con... Niên Niên, lời này của mẫu thân, con hiểu rõ rồi chứ?"

Nói đến đạo phu thê, Tiêu Ngự tự hỏi mình là người mới, gặp một ít chuyện, cũng luống cuống tay chân, chỉ là trên mặt bình tĩnh nhưng trong lòng luôn thấp thòm.

Đặc biệt là Tiết Chiến kia, cũng không phải con em thế gia tầm thường, lúc trước nàng hiền lành rộng lượng, ở trước mặt y hoàn toàn không có cách nào dùng... Có đôi khi nàng thoát khỏi quy củ, trái lại y lại cao hứng.

Tiêu Ngự gật đầu: "Niên Niên hiểu rõ."

La thị khẽ cười, nhìn nữ nhi đã gả cho người trước mặt, trong lòng hơi có chút cảm giác khó chịu, vốn lấy gia thế của nàng, tùy tiện gả cho một con em thế gia nổi bật thì nhà chồng kia phải kính trọng nàng mấy phần. Lại cứ phải vào cung đình, trong cung như giam trên tầng băng mỏng, người nhà mẹ đẻ cơ bản không giúp cho nàng được gì.

Cùng nói chuyện với La thị, nữ quyến khác của Tiêu gia cũng đi vào. Phu nhân Đường thị của Tiêu Khôi Châu, đã bụng to, nâng cao cái bụng lớn, hai gò má hồng nhuận phơn phớt, cả người cũng nở nang hơn lúc trước rất nhiều. Thấy tâu ấy nhìn mình lại phải hành lễ, Tiêu Ngự bận bịu đi qua, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay của tâu ấy, nói: "Tâu tâu không cần đa lễ, ngồi xuống trước đã."

Lúc này Đường thị mới cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống, tay nhẹ nhàng đặt trên chiếc bụng tròn trịa.

Đã thật lâu ở Tiêu gia không sinh ra nhi tử, Đường thị mang thai, cả nhà trên dưới đều rất chăm sóc nàng.

Tiêu Ngọc Chi đứng ở bên người Liễu thị, nhìn thấy bụng Đường thị vừa tròn vừa lớn, sẽ nhỏ giọng nói với Liễu thị: "Đều nói mang thai nam hài thì bụng sẽ nhọn, mang thai nữ nhi bụng sẽ tròn, bụng của đại đường tâu muội thấy rất tròn đầy, mẫu thân, người nói có phải sẽ sinh ra nữ nhi hay không?"

Liễu thị không trả lời, chỉ dùng lực tròng nàng ta một cái.

Ặc... Hung dữ như thế làm gì? Tiêu Ngọc Chi co rụt đầu, sờ lấy cái mũi khẽ ho nhẹ một tiếng rồi ngoan ngoãn không nói.

Tuy giọng của Tiêu Ngọc Chi nhỏ, nhưng cũng chỉ có nàng ta tự cho là nhỏ. Tất cả mọi người đứng ở cùng một chỗ, tất nhiên đều nghe thấy.

Tiêu Ngự nhìn nàng một cái, nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi ăn mặc trang điểm lộng lẫy giống con bướm, hiểu được tính tình của nàng ta quá thẳng thắn trực tiếp, nếu muốn thật sự nói xấu, thật sự là không cần phải như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác tính tình thế này, dễ bị ăn thiệt thòi và đắc tội với người khác nhất.

Tính tình Đường thị dịu dàng, từ trước đến nay rất tốt, lại nói nàng chỉ hy vọng đứa nhỏ này có thể bình an sinh ra, nam hài hay nữ hài, đối với nàng mà nói đều không quan trọng. Nàng cười khẽ, sờ lấy bụng nói: "Nữ hài nhi cũng rất tốt, nhu thuận hiểu chuyện, hơn nữa nữ nhi của Tiêu gia chúng ta ai cũng rất đẹp mắt."

Người làm mẹ, nhìn càng thêm ôn nhu.

Tiêu Ngự nghĩ tới Triệu Hoàng.

Lúc trước nàng không có kinh nghiệm chăm sóc hài tử, trong quá trình đó có thể cùng sống chung với Triệu Hoàng, vẫn là rất may mắn. Sinh con dưỡng cái, đối với nữ tử mà nói, có lẽ là chuyện vô cùng quan trọng và mong đợi. Không phải Tiêu Ngự chưa từng nghĩ tới.

Lúc trước, khi cùng thành thân với Triệu Dục, nàng cũng muốn, nếu sinh nữ hài thì càng tốt. Nếu là nam hài, ở trong cung đình, sẽ sống rất gian nan. Nàng không hề giống cô mẫu, hi vọng con của mình lên làm Hoàng Đế. Thật ra chí hướng của nàng không nhiều lắm.

...

Ở tiền viện của Phủ Hộ Quốc Công có tòa hí lâu, tên là Phạn Âm Các. Hí lâu được trang trí bằng hoa văn hoa cây tử đằng, hướng về phía Nam quay

lưng về phía Bắc.

Hôm nay các nữ quyền đến đây chúc thọ đều ở chỗ này nghe hí, trên đài hát hẳn là nữ tử mừng thọ. Tiêu Ngự ngồi ở vị trí trung tâm, nghe trong chốc lát có chút ngán, mới rời tiệc ra ngoài.

Bên ngoài Hí lâu cách đó không xa chính là Điều Ngự Đài.

Tiêu Ngự đi tới, đúng lúc bắt gặp một bóng người cũng đi về phía bên này.

Là Vệ Đường. Hôm nay hắn mặc vào y phục màu lam nhạt hoa văn trúc thẳng đứng, tuấn nhã nhẹ nhàng, thấy nàng, cũng quy củ hành lễ.

Thân phận khác biệt, tất nhiên Tiêu Ngự nhận lễ của y. Sau đó nhìn nước xanh trước mặt, nói: "Khi còn bé, huynh và huynh trưởng thích tới chỗ này câu cá nhất..." Bỗng nhiên nghĩ tới chuyện thú vị gì đó, Tiêu Ngự cười, "Thật ra huynh câu cá lợi hại hơn huynh ấy rất nhiều, thế nhưng mỗi lần đến cuối cùng, luôn là số lượng không sai biệt lắm."

Đương nhiên Vệ Đường nhớ kỹ. Hắn lẳng lặng đứng thẳng, ghé mắt nhẹ nhàng nhìn gương mặt nữ tử bên cạnh, thấy nàng cũng không nhìn mình.

Hắn và Tiêu Khôi Châu câu cá, nàng phụ trách trông cá, thừa dịp lúc bọn họ không chú ý, liền lặng lẽ vớt mấy con cá trong thùng của hắn bỏ vào trong thùng của huynh trưởng nàng.

Tiêu Ngự cũng biết chút thủ đoạn nhỏ của nàng không gạt được con mắt của hắn, chẳng qua không nói toạc ra mà thôi. Liền nói: "Đại ca ta luôn tranh cường hão thắng, khi đó ta liền muốn, nếu như hai người đều như thế, thì sẽ không có thắng thua rồi."

Nàng không hy vọng huynh trưởng nàng thua, cũng không hy vọng Vệ Đường thua.

Dừng một chút, Tiêu Ngự cảm thấy mình không nên nói những điều này với Vệ Đường. Thế nhưng không biết vì cái gì, nhìn thấy Vệ Đường, nàng luôn cảm thấy mình còn nhỏ, còn là đích nữ của Tiêu gia lúc trước... Đứng chung một chỗ với hắn, vô cùng thoải mái, không cần nơm nớp lo sợ, quy củ.

Rất nhanh nàng thu hồi nụ cười, chậm rãi nhìn hắn nói: "Đương như Hoàng Thượng có chút hiểu lầm quan hệ giữa ta và huynh, ngày sau huynh thấy y, nhớ cẩn thận một chút."

Hôm đó, tuy Tiết Chiến nói muốn tứ hôn cho Vệ Đường và Tiêu Ngọc Chi, nhưng đến cuối cùng vẫn không hạ chỉ. Xưa nay Đế Vương hi vọng vô thường, nàng không dám hứa chắc, y sẽ làm gì với Vệ Đường?

Vệ Đường nhìn nàng, muốn mở miệng hỏi nàng, y tốt với nàng chứ? Nhưng đến cuối cùng vẫn không hỏi, gật đầu nói: "Ừm, ta sẽ chú ý."

Nước xanh cá bơi, lá sen xanh biếc. Vệ Đường ngọc thụ lâm phong, áo bào tung bay, đứng trong chốc lát, mới mở miệng, âm sắc trong rõ ràng chậm rãi nói ra: "Niên Niên, không phải lúc trước muội vẫn muốn biết, hạt sương của Linh Châu, son thùy của Thanh Châu, mặt trời lặn ở tái ngoại, có hình dáng thế nào sao?"

"Lần này đi ra ngoài, ta đều giúp muội xem rồi..."

Tiêu Ngự giương mắt nhìn hắn, thấy màu sắc con mắt ôn hòa của hắn, bên trong rõ ràng phản chiếu mặt của nàng, chậm rãi nói ra.

"... Bọn chúng rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Ngoài ý muốn

Mấy người nữ quyền đều ngồi xem kịch ở hí lâu. Tính tình Tiêu Ngọc Chi hoạt bát, từ trước đến nay đều không thích xem kịch, lúc này thấy mẫu thân Liễu thị còn xụ mặt, nói: "Được rồi mà, nữ nhi đã biết sai rồi, lần sau chắc chắn không nói như vậy nữa." Nàng cũng chỉ là nhất thời nhanh miệng mà thôi, không có ác ý gì.

Liễu thị nhàn nhạt nhìn Tiêu Ngọc Chi. Bà đã quá quen với nữ nhi của mình, bởi vì từ nhỏ Tiêu Ngự đã là viên ngọc quý được nâng niu của phủ Hộ Quốc Công, bà sợ tâm lý nữ nhi sẽ cảm thấy bất công, tự nhiên cưng chiều nàng hơn chút. Không ngờ bà cưng chiều một chút, lại khiến tính tình nàng trở nên như vậy.

Bà nói: "Con đó, sau này nói chuyện nhớ suy nghĩ kỹ càng trước đã, đừng nghĩ gì liền nói ra như vậy."

Tiêu Ngọc Chi gật đầu liên tục: "Được mà, nữ nhi biết rõ."

Mặc dù rất khó để sửa lại, nhưng bình thường bà có thể đốc thúc liên đốc thúc, có thể thay đổi chút nào thì thay đổi. Thấy nàng đã biết lỗi rồi, Liễu thị cũng không nói thêm nữa, chỉ hỏi: "Nhóm Hoàng Hậu nương nương đều ở hi lâu, có muốn đi qua đó xem kịch với mẫu thân không?"

Nàng mới không thèm đi, quá nhàm chán. Tiêu Ngọc Chi lắc đầu: "Mẫu thân người đi đi, con trở về thăm nhà." "

Một ngày nào nhiệt thế này, làm sao nàng có thể ngồi yên ổn kiên định mà thăm nhà chứ? Liễu thị cũng không vạch trần nàng, dù sao đi xem kịch nàng cũng sẽ không ngồi yên, thuận thế nói: "Hôm nay trong phủ nhiều người, con đừng để gặp rắc rối, tránh cho kẻ khác chế giễu."

Nàng cũng đã 17 rồi. Tiêu Ngọc Chi cảm thấy mẫu thân thật dong dài, gật đầu qua loa, lại đẩy đẩy vai Liễu thị, niềm nở nói: "Mẫu thân người cứ yên tâm xem kịch đi."

Chờ Liễu thị đi rồi, Tiêu Ngọc Chi nâng váy lên lên ra ngoài, nha hoàn bên người vội gót theo sát nàng.

Vốn là muốn đi ngắm hoa, nhưng đến khi Tiêu Ngọc Chi đi trên hành lang, lại có một nha hoàn mặc áo ngoài màu xanh lá, cúi đầu cầm một phong thư nhét vào trong tay nàng, sau đó vội vã rời đi. Tiêu Ngọc Chi nhìn bóng lưng nha hoàn kia, cảm thấy quái lạ, sau đó chậm rãi mở phong thư ra, lúc nhìn đến nội dung trên thư, mới đột nhiên kinh ngạc...

Vệ Đường.

Hắn tìm nàng làm gì?

Tiêu Ngọc Chi nhíu mày, tức giận vo tờ giấy thành một cục, gương mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận: "Muốn gặp thì gặp sao, coi Tiêu Ngọc Chi ta là ai chứ?"

Vì thế cũng không còn tâm trạng ngắm hoa, vội vàng trở về chỗ ở. Ngồi trong phòng trong giây lát, Tiêu Ngọc Chi lại lấy tờ giấy dùm dó đã bị vo thành viên từ trong ống tay áo ra. Mở ra một lần nữa, từ từ vuốt thẳng...

Sau đó mới đứng dậy, chạy tới tủ y phục màu vàng bằng gỗ lê khắc hình hoa hải đường, mở ra, không ngừng lục lại xiêm y bên trong, lẩm bẩm nói: "Chiếc váy hoa xếp ly của ta đâu? Ở đâu vậy chứ?"

Nha hoàn thấy nàng lật qua lật lại lung tung, bước lên phía trước nói: "Nô tỳ tìm giúp người."

Tiêu Ngọc Chi lại không để ý đến nàng ta, đảo lộn một hồi, rốt cục cũng tìm ra chiếc váy hoa kia, sau đó đưa chiếc váy lại gần người... Nữ nhi mới mười bảy, đang trong độ tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất, làn da Tiêu Ngọc Chi trắng nõn, đôi mắt linh động, dung mạo có thừa, ngày ngày dày công ăn mặc trang điểm, lại càng xinh đẹp rực rỡ.

Nha hoàn lẩm bẩm nói: "Tiểu thư, người muốn thay y phục sao? Nhưng y phục trên người tiểu thư vẫn còn mới mà, người vừa mới mặc sáng nay."

"Ai cần người lo!" Tiêu Ngọc Chi lườm nàng ta, "Nhanh giúp ta thay, nhanh lên."

Nha hoàn cũng không dám phản đối ý định của Tiêu Ngọc Chi. Cả nhà từ trên xuống dưới không ai là không biết tính tình của Tiêu Ngọc Chi, ngoài Quốc Công gia và Lục cô nương, còn ai có thể trị được nàng chứ? Nhanh chóng đưa tay giúp nàng thay đổi y phục, sau đó Tiêu Ngọc Chi ngồi vào trước gương, đổi sang cài mấy chiếc trâm ngọc lấp lánh, sửa sang xong, mới đi ra ngoài.

Nha hoàn muốn đi theo, nhưng Tiêu Ngọc Chi lại quay đầu nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: "Không được đi theo ta."

"Nhưng mà..." Nha hoàn có chút khó xử. Là nha hoàn bên người nàng, đương nhiên là phải đi theo, bằng không nếu như xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Tiêu Ngọc Chi nói: "Ta sẽ trở lại nhanh thôi, nếu như người đi theo ta, liền phạt vào tiền tiêu vặt tháng này của người." Nàng uy hiếp một phen, mới nâng váy, vội vàng rời viện từ.

Bước chân rất nhanh, làn váy khe khẽ tung bay, vẻ mặt Tiêu Ngọc Chi hàm chứa ý cười, vội vã chạy đến hậu viện (sân sau) Cổ Hoa Hiên...

Bên cạnh Cổ Hoa Hiên lấy hòn non bộ (núi giả) làm bình phong, sau đó trồng từng bách, khung cảnh thanh tịnh đẹp đẽ, đường mòn quanh co. Phía cuối đường mòn là một hồ sen, bên cạnh có lương đình (đình nghỉ mát) mái hình lục giác, tên là Cẩm Thúy đình. Nơi này yên tĩnh, hiếm khi có người. Chạy một mạch đến nơi, trên mặt Tiêu Ngọc Chi toát ra chút mồ hôi, lúc sắp đến gần, mới chỉnh sửa váy áo một chút, lấy khăn lụa lau mồ hôi trên mặt.

Sau đó ho nhẹ một tiếng háng giọng một cái, che dấu ý cười, quy củ đi về phía trước.

Không nhìn thấy bóng người trong tường tượng.

Tiêu Ngọc Chi nhìn xung quanh, sau đó mày nhíu lại. Nhưng mà... đã đặc biệt viết thư cho nàng, dù sao cũng sẽ tới. Có thể chỉ đến hơi chậm chút thôi. Nàng định chờ một lát, nếu hắn không tới, nàng sẽ rời đi.

Nhưng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy, có một vật nào đó được đặt trên một tảng đá lớn bên hồ sen. Nàng nâng váy, chậm rãi đến gần.

Nhìn kỹ, mới nhận ra là một chiếc khăn tay màu xanh ngọc.

Màu sắc này, theo lẽ thường là đồ của nam tử. Đầu óc Tiêu Ngọc Chi đơn giản, cũng không nghĩ nhiều, đương nhiên cho là của Vệ Đường, liền chạy tới.

...

Quách Tô Nghi lẳng lẳng đứng sau hòn non mộ, từ xa nhìn về phía bóng dáng xinh đẹp kia, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Tô Nghi, muội làm gì trong này vậy?"

Sau lưng bỗng truyền đến tiếng nói, Quách Tô Nghi bị dọa nhảy dựng, xoay người sang chỗ khác, nhìn Quách An Thái đang đứng trước mặt, mới nói: "Đại ca?"

Sắc mặt Quách An Thái nhàn nhạt, tiếp tục hỏi: "Ta đang hỏi muội, muội nói đi chứ?"

Hắn vừa tới phủ Hộ Quốc Công, lại nhìn thấy nàng lén lút đi về phía bên này, không biết nàng đang định làm gì. Nhìn thấy muội muội áp ứng, Quách An Thái tự nhiên biết nhất định không phải là chuyện tốt gì, nhưng muội muội luôn dịu dàng ngoan ngoãn, cũng không nghĩ nàng có thể làm ra chuyện gì quá giới hạn. Đến khi hắn nhìn về phía lương đình, liền thấy vị cô nương ở đằng kia, nhìn kỹ một chút, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra là Ngũ cô nương của phủ Hộ Quốc Công Tiêu Ngọc Chi.

Thấy nàng đi đến bên hồ sen, cúi đầu không biết muốn nhặt thứ gì, sau đó hoảng sợ kêu lên, "tôm" rơi xuống nước, sau đó vùng vẫy kêu cứu.

Hắn liền lập tức hiểu rõ.

Quách An Thái trừng mắt nhìn muội muội trước mặt, nói: "Muội muốn hại Tiêu Ngũ cô nương?"

"Đại ca..." Nước mắt Quách Tô Nghi cũng đã rơi xuống rồi. Tiêu Ngọc Chi này luôn ức hiếp nàng, cười nhạo nàng, nàng chỉ nghĩ muốn phản kích lại thôi. Nếu như không thù không oán, sao nàng lại có thể hại nàng ta chứ? Nàng ta xấu xa như thế, nàng trừng phạt nàng ta một chút thì sao chứ?

Quách An Thái không ngờ muội muội mình lại có thể làm ra chuyện như vậy, hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy trên hành lang, một bóng dáng nam tử đang đi về phía bên này.

Là Hữu Thị Lang Công Bộ, Điền Thân. Tuổi đã trên năm mươi, tinh thần nhìn qua khỏe mạnh, thân thể cường tráng vững vàng, hôm nay cũng là có lòng tới phủ Hộ Quốc Công, chúc thọ Tiêu Hoài. Gần đây quan hệ giữa Điền Thân này và Quách An Thái cũng không đến nỗi. Vì Điền Thân làm công việc béo bở ở Công Bộ, thế tử rất sớm, chưa tái giá, Quách mẫu cho rằng Điền Thân gia sản giàu có, ra tay hào phóng, tính tình cũng không tệ, hơn nữa nam nhân lớn tuổi chút sẽ thương người, liền có ý muốn gả Quách Tô Nghi cho Điền Thân tái giá.

Nhìn Tiêu Ngọc Chi đang vùng vẫy trong hồ, cả Điền Thân đang chậm rãi đi về phía bên này, Quách An Thái không biết nên làm gì?

Thấy muội muội kéo hắn, mới dùng lực bỏ tay nàng ra, lạnh lùng nói: "Muội làm được chuyện tốt lắm!"

...

Tiêu Ngư vừa nói đôi lời với Vệ Đường xong chuẩn bị quay lại hí lâu, nhưng Xuân Trà lại hốt ha hốt hoảng chạy tới, nói với Tiêu Ngư: "Nương nương, Ngũ cô nương xảy ra chuyện rồi."

Tiêu Ngọc Chi? Tiêu Ngư vừa nghe, lập tức đi đến Chi Lan viện của Tiêu Ngọc Chi cùng Vệ Đường. Vệ Đường không tiện đi vào, liền nán lại ở bên ngoài. Tiêu Ngư và nha hoàn trực tiếp đi vào phòng ngủ của Tiêu Ngọc Chi, nhìn thấy La thị và nhị thẩm bọn họ đều đã ở đây, thấy bọn họ muốn hành lễ, vội vàng ngăn lại.

Tiêu Ngọc Chi nằm trên giường được bọc trong chăn gấm, tóc xõa tung, cả người mặc tằm y (đồ ngủ) màu trắng, sắc mặt nhìn cũng không tốt. Liều thị đau lòng khóc sụt sùi, cũng không biết nên nói thế nào với bà.

Vừa nãy Tiêu Ngọc Chi bị sặc nước, mơ mơ màng màng, lúc này trái lại tỉnh táo hơn. Nàng lầm bầm nói: "Không phải chỉ rơi xuống nước thôi sao? Dù sao con cũng không có việc gì." Sợ mẫu thân quở mắng mình, nàng nói thật cẩn thận.

Đương nhiên không phải là chuyện nhỏ rồi. Hôm nay Tiêu Ngọc Chi bị rơi xuống nước, lại được nam nhân bên ngoài cứu, cho dù Tiêu gia là tướng môn thế gia, tiếp xúc da thịt thân cận như vậy, nhà cô nương nào còn có danh dự đây?

Tiêu Ngư cũng biết vậy, không biết vì nguyên do gì mà Tiêu Ngọc Chi lại chạy tới hậu viện Cổ Hoa Hiên một mình, lại vô ý rơi xuống hồ sen, cuối cùng được nam nhân bên ngoài cứu.

Tiền viện Sương hiên, Quách An Thái đã thay một bộ giao lĩnh* xanh thẫm sạch sẽ.

(*Áo giao lĩnh là loại áo vạt chéo, buộc vạt bên phải vốn phổ biến ở Châu Á. Đây là loại áo cổ xưa và được trọng nhất trong lễ tiết Á Đông.)

Phụ thân của Tiêu Ngọc Chi Tiêu Tam Gia đứng trước mặt hắn vẻ mặt lo lắng vô cùng.

Nếu nói về tuổi tác, đương nhiên Tiêu Tam gia lớn tuổi hơn hắn, nhưng nếu nói về chức quan, Quách An Thái đường đường là Thương thư Nhị phẩm,

ông thấy hấn, hiển nhiên là phải hành lễ. Tiêu Tam Gia hành lễ với hấn, lại nói lời cảm tạ: "Hôm nay may mắn có Quách đại nhân cứu tiểu nữ, hạ quan vô cùng cảm kích."

Quách An Thái điềm đạm đáp: "Tiêu đại nhân khách khí rồi, bản quan chỉ là làm chút việc nhỏ thôi." Hấn nâng mắt, nhìn thấy sắc mặt Tiêu Tam Gia không vui, hiểu được chuyện tình hôm nay, đối với Tiêu Ngũ cô nương, quả thực là cực kỳ tổn hại đến danh dự.

Lại nghĩ đến muội muội của hấn...

Quách An Thái không chút do dự, tung vạt áo, trực tiếp quỳ gối trước mặt Tiêu Tam Gia.

Tiêu Tam Gia bị dọa giật mình, vội vàng tới nâng hấn dậy: "Quách đại nhân làm gì vậy?" Làm sao ông dám nhận một quỳ của người đường đường là Thượng Thư đại nhân này chứ?

Quách An Thái cũng không đứng dậy, chỉ ngẩng đầu nói với Tiêu Tam Gia: "Hôm nay dù việc Quách mỗ cứu Tiêu Ngũ cô nương chỉ là tình cớ, nhưng suy cho cùng cũng đã ảnh hưởng tới khuê dự của Tiêu Ngũ cô nương. Lúc này có một vài lời nói ra sợ là đường đột, nhưng Quách mỗ vẫn muốn cầu hôn Tiêu Ngũ cô nương với Tiêu đại nhân."

"Ngài..."

Đôi mắt Tiêu Tam Gia tròn to, kinh ngạc nói, "Ngài muốn cưới... Ngọc Chi?"

Quách An Thái gật đầu: "Quách mỗ và Tiêu Ngũ cô nương cũng có vài phần duyên phận. Tiêu Ngũ cô nương ngây thơ hồn nhiên, có tri thức hiểu lễ nghĩa, sớm đã có lòng muốn cầu hôn, nếu như Tiêu đại nhân có thể tác thành, Quách mỗ nhất định sẽ xin Hoàng Thượng tứ hôn, thuận lợi vui vẻ cưới Tiêu Ngũ cô nương về phủ."

....

Vốn dĩ Tiêu Ngự đang ở trong phòng ngủ của Tiêu Ngọc Chi, cố gắng tìm biện pháp giải quyết việc này, lại nghe nha hoàn đến bẩm báo, nói là Hoàng Thượng tới.

Còn gặp chuyện trên đường đến Tiêu gia, cánh tay bị thương.

Tiêu Ngự vừa nghe xong, lập tức đi đến tiền viện.

Lúc đi đến, nhìn thấy Tiết Chiến đang bước tới. Y mặc long bào màu đen, bước chân mạnh mẽ, dường như trên cánh tay trái bị thương, bây giờ đang cố gắng nắm chặt. Tiêu Ngự và y bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngẩn người.

Vẫn là Tiêu Ngự nhanh chóng phản ứng, đi đến bên cạnh y nói: "Trước tiên đi đến chỗ thần thiếp đã."

Về mặt Tiết Chiến thản nhiên, không nói chuyện, nhưng vẫn đi cùng Tiêu Ngự đến Lâm Khê viện.

Tiêu Ngự cũng nghi hoặc.

Ngày đó rõ ràng y nói không rành, sao bây giờ lại đến rồi? Có điều y có thể đến đây, Tiêu Ngự quả thật rất hoan nghênh, dù trong lòng y buồn bực, nhưng ít nhất cũng cho Tiêu gia vài phần mặt mũi.

Lúc này thấy y bị thương, cũng không muốn nghĩ đến những chuyện khác của y. Ngồi xuống cạnh y, cúi đầu nhìn miệng vết thương trên cánh tay y, vì long bào có màu sẫm, nên rất khó thấy, nhưng từng giọt từng giọt máu, đang liên tục chảy xuống từ lòng bàn tay y.

Nhìn thấy máu đỏ thẫm, Tiêu Ngự cảm thấy chóng mặt, bỗng nhớ tới bộ dáng cô mẫu nàng lúc chết, sắc mặt trắng bệch.

Hít sâu một hơi mới có thể bình tĩnh một chút, khẽ nói với y: "Đại phu vẫn chưa tới, bây giờ có lẽ nên cắt bỏ chút vải trên cánh tay này trước, để lát nữa xử lý vết thương thuận tiện hơn."

Sau đó phân phó Xuân Trà đi lấy kéo.

Nàng cẩn thận nâng cánh tay trắng kiện của y lên, muốn xử lý giúp y trước một chút, lại thấy vẻ mặt y nhàn nhạt, không nói gì thu cánh tay về.

Hai tay Tiêu Ngự trông tròn, động tác tay có phần gượng gạo.

Nàng sửng sốt một lúc, cũng lờn nhìn về mặt của y, yên lặng đứng dậy, nói với Hà Triều Ân bên cạnh: "Bản cung chân tay vụng về, vẫn là Hà công công người tới đi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tình nguyện

Editor: Maria Nyoko

Đế Vương gặp chuyện, cũng may chỉ bị thương cánh tay, Tiêu Ngự thấy Y sinh long hoạt hồ, nhìn bộ dáng như không muốn gặp nàng, liền tìm cơ lui ra ngoài, để cho Y thanh tĩnh.

Tiêu Ngự vừa đến gian ngoài, Xuân Hiểu nói với nàng về Quách An Khang: "... Lúc này Ngũ cô nương rơi xuống nước, là Quách Thượng Thư xuất thủ cứu giúp đấy, hiện nay Quách đại nhân cầu hôn Ngũ cô nương với Tam gia."

Cô nương gia trọng yếu nhất là khuê dự, mà hai người lại ở Cổ Hoa hiền, địa phương vắng lặng như thế, sợ là có lý do không nói rõ được.

Chỉ là Quách An Khang muốn cưới Tiêu Ngọc Chi..

Tiêu Ngự tự hỏi đối Quách An Khang cũng không có bất mãn gì, chẳng qua hắn đã là đại quan Nhị phẩm, lúc trước giúp Tiết Chiến giành chính quyền, là một mãnh tướng võ nghệ bất phàm, bây giờ bỏ võ theo văn, làm cũng rất khá. Là một người văn võ song toàn, nhìn qua cũng tuân tước lịch sự đấy.

Chỉ là mẫu thân hán Trương Thị kia cùng muội muội Quách Tố Nghi, đều không phải đèn đã cạn dầu. Một bên ép buộc người, một bên vụng trộm làm chút tiểu thủ đoạn, Tiêu Ngọc Chi là sẽ chỉ là hồ giấy gào to rống lớn, thật sự đừng chuyện gì, chưa hẳn có thể giải quyết. Nếu gả cho Quách An Khang trôi qua tại Quách gia như thế nào, phải xem Quách An Khang cho địa vị gì tại Quách gia. Nếu vẫn lấy mẫu thân làm đầu hiệu tử, thời gian này Tiêu Ngọc Chi sợ chắc là sẽ không thái bình.

Xuân Hiểu liền nói: "Việc này tuy Tam gia nói còn đang suy nghĩ, nhưng nô tỳ coi là, ước chừng là tám, chín phần. Nương nương người xem, việc này ngài muốn xen vào quản sao?"

Nếu là tam phòng mở miệng, nàng nhất định muốn xen vào đấy. Nhưng hiện nay Tam thúc nàng còn đang suy nghĩ, nàng không thể trực tiếp nhúng tay vào tam phòng.

...

"... nam nhân có lão bà chạy trốn, còn muốn cưới con?"

Nghe Quách An Khang hướng phụ thân cầu hôn mình, Tiêu Ngọc Chi vội vàng muốn từ trên giường xuống. Vẫn là Liễu thị ấn nàng xuống, nói ra: "Việc này phụ thân con tự có tính toán, con chớ có hồ nháo."

"Mẫu thân."

Tiêu Ngọc Chi nói: "Đây là chung thân đại sự của nữ nhi, làm sao lại gọi hồ nháo. Ngài sẽ không muốn gả ta cho họ Quách kia chứ? Người Quách gia ngài còn không biết, chanh chua bụng dạ hẹp hòi, nếu nữ nhi đến nhà bọn họ, còn không hành hạ đến chết?"

Sau cung yến, có thể nói Tiêu Ngọc Chi đối với người Quách gia là căm ghét cùng cực, tuy nói hiện tại mặt ngoài nhìn qua là hòa hòa khí khí, nhưng nàng không rõ ràng lắm, nàng không thích người Quách gia, lão thái bà cùng thôn cô Quách gia đến từ nông thôn cũng không thích nàng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Ngọc Chi liền cau mày vội vàng nói: "Ta Tiêu Ngọc Chi chính là gà heo gà chó, cũng không cần gả cho họ Quách kia."

Làm sao có thể nói như thế được?

Quách lão phu nhân Trương Thị thật có chút cay nghiệt, nhưng Quách cô nương cũng xem như nhu thuận hiểu chuyện. Liễu thị cảm thấy tuy có lo lắng, nhưng trong lòng đã bắt đầu dao động, nhà ai không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu? Chỉ cần nàng an bài mấy nô tỳ hầu cận lực bên cạnh chỉ điểm, cũng chưa chắc không làm gì được lão phu tới từ nông thôn kia? Quan trọng nhất là...

Liễu thị nhìn về phía Tiêu Ngọc Chi, nói ra: "Lúc trước con vẫn muốn gả cho nam tử quyền cao chức trọng, văn võ song toàn, lại phong độ nhẹ nhàng sao? Con nhìn, Quách đại nhân đều có cả ba. Địa vị Quách đại nhân trước mặt hoàng thượng người còn không rõ, con có Hoàng Hậu là Lục muội muội, đều muốn kiêng kị ba phần đấy."

Tiêu Ngọc Chi trầm mặc một lát nghĩ nghĩ, bộ dáng Quách An Khang.. Nhìn thật cũng có đáng người, nhưng vừa nghĩ tới hắn vì muội muội che giấu tâm tư xấu xa, lại uy hiếp nàng một tiểu cô nương! Tiêu Ngọc Chi càng nghĩ càng thấy Quách An Khang cũng không phải là người mặt ngoài nhìn đơn giản như vậy... Không chừng nơi này đều là đen đây này!

Dù sao mẫu thân như Trương Thị, có thể nuôi nhi tử ra dạng gì?

An tâm một chút, Liễu thị mới nhớ tới một việc, mày liễu nhíu lên cong cong nhẹ giọng hỏi: "Bất quá... Hôm nay đang êm đẹp, sao lại chạy đến Cổ Hoa hiền?"

Cái này... sắc mặt Tiêu Ngọc Chi lập tức thay đổi, sau đó lẩm bẩm một câu: "Con đây không phải ngại đứng trước quá ồn ào sao? Muốn đi Cổ Hoa hiền

hái hạt sen ăn."

Liễu thị nhìn lấy mặt mày của nàng: "Thật sự?"

Tiêu Ngọc Chi vội nói: "Đương nhiên là thật sự? Không phải mẫu thân cho là con là đi chỗ đó làm cái gì? Cùng họ Quách kia gặp riêng tư sao?"

Dĩ nhiên không phải.

Biết con gái không ai bằng mẹ, Liễu thị luôn cảm thấy nữ nhi có chuyện gì gạt nàng, nhưng cũng không muốn kéo thêm rắc rối khác. Cố gắng tin thật như nàng nói, đi hái hạt sen. Bỗng không với tính tình của nàng, ăn phải còn che giấu, khẳng định thêm mắm thêm muối oán trách nàng.

Thế là Liễu thị cũng không nói, để cho nàng nằm xuống nghỉ ngơi, giúp nàng dịch tốt chăn mùng, nói: "Con nghỉ ngơi trước."

"Ừm." Tiêu Ngọc Chi nhu thuận gạt đầu, đợi nhìn thấy Liễu thị đi ra, mới lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, sau đó vẩy vẩy tay nha hoàn trong góc.

Là thiếp thân nha hoàn đi theo Tiêu Ngọc Chi lúc ban ngày. Lúc này khăn trang đi tới trước giường Tiêu Ngọc Chi, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi: "Cô nương..."

Tiêu Ngọc Chi thấp giọng nhưng lại nghiêm khắc nói: "Chuyện hôm nay, không cho người nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm mẫu thân, nếu dám nói một chữ, ta cắt đứt đầu lưỡi người!"

Nha hoàn vừa che miệng lại, dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhìn Tiêu Ngọc Chi liên tục gạt đầu: "Nô, nô tỳ tỳ cái gì cũng không biết, là cô nương muốn đi hái hạt sen, mới không cần thận rơi xuống nước đấy."

Lúc này Tiêu Ngọc Chi mới hài lòng, nằm xuống. Nàng lặng lẽ nhìn trướng đỉnh, ánh mắt lập tức tối lại.

Một người như vậy, làm sao có thể viết thư hẹn nàng? chuyện mất mặt như thế, nàng không thể để người khác biết.

...

Thọ yến Tiêu Hoài, Hoàng Thượng ngự giá, hoàn toàn cho Tiêu gia đủ mặt mũi, lúc trước mọi lời phỏng đoán Tiêu hoàng hậu thất sủng cũng đều tự sụp đổ. Chỉ là hôm nay Đế Vương gặp chuyện, không nên ở Tiêu gia quá lâu. Tiêu Ngự là Hoàng Hậu, đương nhiên hồi cung cùng Đế Vương.

Lúc rời đi, La thị nắm tay của nàng nhẹ nhàng nói một câu: "Đừng quên lời mẫu thân nói với con."

Tiêu Ngự nhìn Đế Vương trẻ tuổi cách đó không xa nói chuyện cùng phụ thân Nhị thúc Tam thúc, nam tử trẻ tuổi khôi ngô cao lớn, còn hơi cao một chút so với phụ thân nàng, đứng ở nơi đó, khí thế lập tức ép đám người, thế là hướng La thị gạt đầu: "Ừm."

Sau khi nói xong, Tiêu Ngự mới đi đến bên cạnh Y, theo Y ra đại môn phủ Hộ Quốc Công.

Phát hiện hôm nay Tiết Chiến cũng không ngồi ngự liễn, mà là cưỡi ngựa tới.

Bất quá hiện nay cánh tay của Y bị thương, tuy là cánh tay trái, vẫn không nên cưỡi ngựa. Hắn còn tức giận với nàng, nhưng Tiêu Ngự vẫn mở miệng nói: "Nếu Hoàng Thượng không chê, cùng thân thiếp ngồi xe ngựa đi."

Theo thái độ của Y, chắc chắn sẽ cự tuyệt... Tiêu Ngự dừng một chút, nhìn Y một cái. Thấy Y khẽ vuốt cằm, sau đó vén áo bào lên phượng giá.

Nhìn bóng lưng nam nhân cao lớn, Tiêu Ngự phải có chút tức giận, nhưng không biết vì cái gì, đột nhiên cảm giác được có chút buồn cười.

Cánh môi nàng khẽ cong, giẫm lên trên ghế lên, bên cạnh liền duỗi ra một cái tay đến đỡ nàng. Tiêu Ngự cúi đầu nhìn cổ tay thon dài mang theo phật châu trên bàn tay lớn, cũng không nói gì, tự nhiên tiếp nhận, mượn lực lòng bàn tay của Y lên xe ngựa.

Tiến vào xe ngựa, Tiêu Ngự ngẩng đầu một cái, nhìn thấy Tiết Chiến tách hai chân ngồi ở giữa. Dáng người Y lớn, nửa điểm cũng không khiêm nhượng ngồi xuống, ngược lại để Tiêu Ngự có chút xấu hổ. Trước kia, nàng sẽ nói Y ngồi sang bên cạnh một chút, nhưng bây giờ nàng đang có mâu thuẫn với Y, nàng không dám yêu cầu gì.

Thế là vuốt váy, thận trọng ngồi xuống bên cạnh.

Một đường không nói gì, để Tiêu Ngự chân chính nhận thức được cái gì gọi là như ngồi bàn chông. Thân phận còn đó, tự nhiên chỉ có nàng lấy lòng, nhưng từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ học lấy lòng một người, mà lại cũng không nguyện ý. Lại nói, hiện tại trong lòng nàng muốn lấy lòng, Y cũng chưa chắc tiếp nhận, đến lúc đó nhiệt tình lẫn nữa mà bị hờ hững.

Vào cung, Tiết Chiến xuống xe ngựa, trực tiếp đi Ngự Thư Phòng. Tiêu Ngự thì trở về Phượng Tảo Cung.

Hôm nay mặc dù Y nể mặt đi Tiêu gia, nhưng sau khi trở về, quan hệ hai người vẫn không có nửa phần cải thiện.

Đã đến Phượng Tảo Cung, Nguyên ma ma bên cạnh nàng nói: "Hôm nay Hoàng Thượng là bởi vì Tiêu gia mới ra cung, lúc này mới gặp chuyện bị thương, nam nhân đều sĩ diện, nương nương chịu một chút ủy khuất, nhường nhịn Y một chút."

Một đại nam nhân cũng gần ba mươi, muốn nàng một tiểu cô nương mười lăm tuổi nhưng? Nói ra cũng không sợ người cười đến rụng răng? Nghĩ đến vừa rồi hắn bất động thanh sắc thu cánh tay về, phảng phất nàng là mấy thứ bản thủ, chạm thử thì trúng độc.

Tiêu Ngự đã bao giờ bị đối đãi như vậy?

Cô nương đi ra từ đại hộ, luôn luôn có mấy phần kiêu căng, hướng chi từ nhỏ nuôi dưỡng như Hoàng Hậu. Mặc dù Tiêu Ngự thu liễm, nhưng thực chất bên trong vẫn còn thói quen của nữ tử thế gia, tỉ như việc này, mặc dù là nàng sai, nhưng nàng đã giải thích qua rồi, nàng cũng nhiều lần cầu hoà, Y còn lãnh lạnh nhạt đậm như vậy, cảm giác là Y thất lễ.

Tiêu Ngự nhắc vẩy đi đến dàn dựa trước viện xanh mon môn.

đập mấy phát hung hăng bên trên dây leo, lúc này mới thở dài một ngụm.

...

Trương Thị bị Quách Tổ Nghi đỡ trở về Quách phủ, vừa ngồi xuống, thấy Quách An Khang cũng tiến vào rồi, vội vàng đứng lên, nói với Quách An Khang: "Chuyện lớn như vậy, tại sao con không thương lượng cùng mẫu thân? Con lại muốn cưới Tiêu Ngọc Chi? Mẫu thân tuyệt đối sẽ không đồng ý hôn sự này đây!"

Trong lòng Trương Thị, nhi tử xuất sắc. Lúc còn ở thôn quê, cũng phải tuyển chọn tí mĩ con dâu, bây giờ đường đường là chính nhị phẩm Lại bộ Thượng thư, nhóm quý nữ cả Tấn Thành đều nhào lên, chưa chắc có thể vào mắt của nàng hay không.

Mặc dù Trương Thị sốt ruột hương hỏa Quách gia, nhưng lại không muốn quá vội vàng, liền mọi thứ đều tốt. Hiện tại ngược lại tốt, vậy mà nhìn bên trong mọi thứ cũng không tốt đâu.

Nàng nghiêm nghị nói: "Không chừng là Tiêu Ngọc Chi có ý roi xuống nước muốn cho con xuất thủ, muốn để con phụ trách. Con à, mẫu thân biết con làm người chính trực, nhưng cũng tuyệt đối không thể không công bị người lừa bịp, việc này con yên tâm, mẫu thân sẽ xử lý tốt. Đến lúc đó danh tiếng nhà đầu kia mất hết, nhìn nàng còn có mặt mũi làm Thượng Thư phu nhân hay không!"

Quách An Khang nhìn Quách Tổ Nghi bên cạnh Trương Thị một chút, Quách Tổ Nghi lại là chột dạ dích, cúi đầu.

Lại tiếp tục nhìn mẫu thân, chân thành nói: "Việc này tâm ý nhi tử đã quyết, chỉ cần Tiêu Ngũ cô nương nguyện ý gả vào Quách gia, ngày sau nhi tử đối đãi tốt với nàng. Mẫu thân, Tiêu Ngũ cô nương hồn nhiên ngây thơ, cũng không có ý đồ xấu, nếu ngài ở chung với nàng lâu rồi, sẽ thích."

Trương Thị dùng sức đập, quát: "Làm sao? ngay cả lời của mẫu thân con cũng không nghe rồi? Chẳng lẽ con cũng như Hoàng Thượng, bị nữ nhi Tiêu gia mê văng đầu? rõ ràng nàng có ý định đã lâu, sao con có thể sa vào bẫy của nàng được."

Trương Thị xem ra, nhất định là Tiêu Ngọc Chi nhìn trúng Quách An Khang, mới ra kế sách, thuận lợi gả vào Quách phủ.

Biết mẫu thân cũng không biết rõ tình hình, Quách An Khang thần nhiên nói: "Việc này, Tiêu Ngũ cô nương chính là người bị hại, nếu mẫu thân không tin, người hỏi Tổ Nghi một chút cũng được..." Nói ra, giọng điệu bỗng nhiên lạnh thêm vài phần, "Người hỏi nàng, hôm nay đã làm chuyện tốt gì."

Quách An Khang vừa dứt lời, Quách Tổ Nghi nhất thời khản trương lên, nàng rung rung hoảng hốt nhìn huynh trưởng. Vốn tưởng rằng vừa mới ra tay cứu Tiêu Ngọc Chi, là muốn che giấu giúp nàng, không nghĩ tới bây giờ lại nói ra. Quách Tổ Nghi há to miệng, không biết nên nói thế nào.

Trương thị quay đầu nhìn nàng, hỏi: "Tổ Nghi?"

Nàng sợ Trương Thị, nàng nhìn nhìn qua, lập tức liền luống cuống, nói ra: "Nữ nhi, nữ nhi không phải có chủ tâm đấy, chỉ là muốn... Chi là muốn xả giận thôi."

Quách An Khang luôn luôn thương muội muội, nhưng chuyện lớn như vậy, không thể đơn giản che giấu đi rồi. Hắn liền nói: "Người không muốn gả cho Điền đại nhân, ta sẽ nghĩ biện pháp, cũng sẽ tuyển một môn hộ người hài lòng. Thế nhưng người không nên hại tiêu Ngũ cô nương như thế, cho dù nàng có chút khúc mắc cùng người, nhưng chuyện hôm nay... Cũng quá mức ác độc."

Ác độc...

Quách Tổ Nghi con mắt tròn to, cảm giác trên mặt có chút nóng bỏng nóng, tựa như một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt của nàng.

Tính tình Quách An Khang ôn hòa, đặc biệt là với người nhà, mẫu thân cùng muội muội vì hắn nỗ lực rất nhiều, trong lòng của hắn đều nhớ kỹ đấy. Chưa bao giờ nặng lời đối với Quách Tổ Nghi như thế.

Quách Tổ Nghi nhìn Quách An Khang, nước mắt rào rào rơi xuống.

Quách An Khang nhắm hai mắt lại, chỉ muốn tốt cho nàng thôi. Hắn nhìn Trương Thị, giọng điệu bình tĩnh chậm rãi nói: "Mẫu thân không thích tiêu Ngũ cô nương, nhưng việc này đích thật là do Tổ Nghi, Tiêu Ngũ cô nương gả tới như vậy, cũng là ủy khuất nàng. Nếu mẫu thân không đồng ý, vậy nếu chuyện này bị Tiêu gia biết, mẫu thân biết sẽ có hậu quả gì?"

"... Tiêu Ngũ cô nương là đường tỷ Hoàng Hậu, thanh danh của nàng, chính là thanh danh Tiêu gia. Nếu như biết được Tổ Nghi lớn mặt như thế, ở Tiêu gia hại Tiêu Ngũ cô nương, lúc đó muốn truy cứu, không đơn thuần là Tổ Nghi, mà là Quách gia chúng ta rồi. Tuy nhi từ là Thượng Thư, nhưng từ xưa đến nay, Đế Vương đăng cơ, đều là qua cầu rút ván, mầu thân cho rằng, Hoàng Thượng có thể mượn cơ hội này, diệt trừ Quách gia chúng ta hay không?"

Trương Thị là thôn phụ hương dã, đâu hiểu những chuyện này?

Nghe nhi từ nghiêm túc nói chuyện này như thế, dọa đến mức không nói ra lời.

Nàng lăm bầm nói: "Sẽ không, làm sao có thể chứ? Hoàng Thượng xem ngươì như tay chân, hấn sao lại thế..."

Quách An Khang cười nhạt cười, nói ra: "Lúc trước mầu thân nhiều lần làm tức giận long nhan, còn trước mặt Hoàng hậu nương nương đánh Tiêu Ngũ cô nương, tổn hại mặt mũi Tiêu gia, càng là tổn hại mặt mũi hoàng gia, mầu thân cảm thấy, trong lòng Hoàng Thượng thật không có chút để ý nào sao? Nếu có thể cưới Tiêu Ngũ cô nương, hai nhà Quách, Tiêu chính là người trong nhà, quan hệ cùng hoàng gia cũng thân cận một chút, sự tình phát sinh trước đó, đều không tính là gì chuyện... Nếu như mầu thân kiên quyết không đồng ý, vậy chỉ có thể chờ sự việc bại lộ, bị Hoàng Thượng truy cứu."

Lần này Trương Thị dọa đến trực tiếp ngã ngồi ở trên ghế bành.

Nhớ tới hôm đó cung yến Hoàng Hậu, nàng đánh Tiêu Ngọc Chi, Hoàng Thượng đứng ở bên Hoàng Hậu. Về sau lại... Còn nói nàng đánh mặt mũi của hoàng gia. Khi đó nàng đâu muốn nhiều như vậy, chỉ muốn dạy dỗ nha đầu không biết lễ phép thôi.

Âm thanh nàng run, nhìn Quách An Khang nói: "Con, cái kia... Vậy ta nên làm như thế nào?"

Thấy mầu thân bị dọa cho phát sợ, Quách An Khang cảm thấy cũng hồ thẹn, nhưng nếu hấn không hạ mãnh được, cho dù thật sự thuyết phục nàng cưới Tiêu Ngũ cô nương vào cửa, sợ là cũng sẽ bắt bẻ đối với Tiêu Ngũ cô nương. Mà Tiêu Ngũ cô nương cũng không phải quả hồng mềm, đến lúc đó tự nhiên Quách gia không có thời gian an bình.

Thế là Quách An Khang tiếp tục nghiêm túc, chậm rãi nói: "Kế sách hiện nay, chỉ có Quách gia chúng ta thành ý mười phần tới cửa cầu hôn, đến lúc đó Tiêu Ngũ cô nương có thể vào cửa, mầu thân cũng phải ở chung thật tốt cùng nàng, mới có thể để cho nàng trước mặt Hoàng hậu nương nương, nói tốt Quách gia chúng ta."

Cho dù Trương Thị không nguyện ý, lúc này cũng chỉ đành gật đầu. Nàng nói: "Liên theo ý con làm." Thở dài một hơi, còn nói, "Mặc dù mầu thân không chào đón nha đầu kia, nhưng cái gì nặng cái gì nhẹ, mầu thân vẫn phân biệt được."

Quách An Khang hơi cười cợt, đi qua đưa chén trà tới trước mặt mầu thân, nói: "Mầu thân biết đại thể như thế, nhi tử chắc chắn hiểu thuận ngươì, cũng sẽ cố gắng, sớm ngày thay Quách gia khai chi tán diệt."

Lời này ngược lại là nói đến tâm khảm Trương Thị rồi.

Nàng uống một ngụm trà, nhãn tình sáng lên, cười đưa tới: "Con khoan hãy nói, tính tình nha đầu kia nhìn không được tốt, tính tình thật lớn, đoán chừng là xảy ra chuyện đấy."

...

Dông tố chợt nổi lên, tấm bình phong bị gió thổi rung động liên tục. Tiêu Ngư đang vẽ tranh phía Tây điện, vài nét bút ít ỏi, nửa bức tranh sơn thủy liền hiện hình dáng. Tiêu Ngư thích hoa cỏ, lại càng ưa thích sơn thủy, nhớ tới hôm qua Vệ Đường nói với nàng...

Linh châu sương mù, Thanh Châu sơn thủy, mặt trời lặn ở trường thành phía bắc, trong lòng nàng cũng mong mỏi, bất quá sợ là đời này đều khó có khả năng tận mắt thấy rồi.

Gió bỗng nhiên từ cửa sổ thổi vào, trang giấy vẽ rung động.

Tiêu Ngư vô ý đặt bút, trên giấy tuyên thành dính một vệt mực.

Tiêu Ngư nhú nhú mày lại, nhìn vết mực thật lâu, đang muốn sửa chữa. Xuân Trà liền vào đến, bẩm báo sự tình: "... Quốc công phủ vừa truyền đến tin tức, nói là Binh bộ hữu thị lang Lương Thượng tư đóng quân khí, ý đồ mưu phản, hiện nay lần lượt tra ra. Lương Thượng cũng qua lại một vài ngườì. Đại công tử cùng Lương đại nhân ở Binh bộ, xưa nay giao hảo cùng hấn, nghe nói lúc trước còn ra vào biệt viện Lương đại nhân trữ binh khí, hiện nay đã bị Hình bộ dẫn đi thẩm vấn rồi, đều hơn nửa ngày rồi, còn chưa có đi ra, đại thiếu nãi nãi gấp đến độ động thai khí, sợ là muốn sinh..."

Đại ca.

Lại chuyện như vậy? bút nắm trong tay Tiêu Ngư lập tức rơi xuống, ngòi bút khó khăn đụng phải ống tay áo của nàng, nhất thời nhiễm mấy giọt mực, lúc này lại là không để ý tới. Tội danh mưu phản, nhưng không như bình thường, mặc dù phụ thân nàng có dị tâm, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không ngay tại lúc này...

Thế nhưng là, vạn nhất?

Tiêu Ngư khẩn trương nắm chặt lòng bàn tay, ngừng đầu nhìn sầm sét phía ngoài vang dội, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, loại thời điểm này, chỉ có đi tìm Y.

Thế nhưng là... Nghĩ đến Y lạnh lùng, trong lòng Tiêu Ngự lại có chút do dự. Nhưng chỉ là do dự trong nháy mắt, dù sao người kia cũng là đại ca của nàng.

Liền nói với Xuân Hiểu: "Người theo ta đi ra ngoài một chuyến."

Tiêu Ngự tranh thủ thời gian đi ra ngoài điện, Xuân Hiểu cũng theo thật sát.

Bên ngoài đã bắt đầu mưa, hạt mưa lớn chừng hạt đậu rất lớn, thấy càng rơi xuống càng lớn. Xuân Hiểu thấy Tiêu Ngự vội vã đi ra ngoài, từ trong tay Xuân Trà tiếp nhận dù, liền đuổi theo.

...

Trong ngự thư phòng, bên trên ngự án chất thật dày mấy chồng tấu chương. Bỗng nhiên mưa to, bên trong tấm điện liền tối xuống. Hà Triều Ân đi đến bên cạnh đế nền mạ vàng có hoa văn rồng, thấp lùn. Trong ngự thư phòng chậm rãi sáng rõ.

Lúc thấp cây nến cuối cùng, thái giám bên ngoài tiến đến, cung kính bấm báo sự tĩnh.

Sắc mặt Hà Triều Ân lạnh nhạt đáp ứng, lúc này mới gác cây châm lửa trong tay qua một bên, sau đó không nhanh không chậm tiêu sái đến bên người Đế Vương, rũ mắt xuống thấp giọng nói: "Hoàng Thượng... Hoàng hậu nương nương đến đây."

Bàn tay thô ráp đang ở trên tấu chương, hơi dừng, thanh âm Đế Vương uy nghiêm vang lên.

"Đế cho nàng đi vào."

Hà Triều Ân xoay người đáp ứng, đi đến bên ngoài, đón Tiêu Ngự vào.

Bên ngoài mưa to, trong ngự thư phòng lại là im lặng. Cửa sổ đã đóng, bên ngoài gió mạnh mưa nặng hạt, bóng cây cối kịch liệt lắc lư. Tiêu Ngự chậm rãi đi đến.

Trên người là một váy Phù Dung dài rộng đơn giản, váy dài tơ bạc tơ gấm Vạn Phúc, trên lưng buộc hoa ngũ thải tia kết dài như dải lụa, theo nàng tiêu sái nhẹ nhàng đong đưa.

Khác biệt với đoàn trang xinh đẹp ngày thường, lúc này giày thêu nàng ướt, váy cùng bả vai cũng đều ướt không ít. Một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tinh xảo cũng có hơi ẩm ướt, có mấy sợi tóc ẩm ướt dán trên hai gò má tuyết trắng. Khuôn mặt nhỏ trắng nõn, ngọc diện nhạt phớt, con mắt trong suốt, đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Cho dù dung nhan hơi có thiếu sót, Tiêu Ngự vẫn đoàn trang hành lễ với Đế Vương, sau đó mới chậm rãi đứng thẳng người, nhìn sang Đế Vương phía sau ngự án.

Nhìn Y vốn đang lấy sổ gấp, hiện nay cũng ngẩng đầu nhìn nàng.

Đôi đầu ánh mắt của Y, trên mặt Tiêu Ngự nóng bỏng, bỗng nhiên có loại cảm giác khó mà mở miệng.

Thế nhưng là...

Trong tay áo nắm nắm, Tiêu Ngự nghĩ nghĩ, mới nhẹ nhàng rũ mắt xuống, rốt cục mở miệng nói: "Hôm nay Thần thiếp đến, là bởi vì sự tình huynh trưởng thần thiếp. Mặc dù huynh trưởng Thần thiếp cùng Lương Thượng lui tới, lại tuyệt đối không biết nhà Lương Thượng tôn bính khí, mong rằng Hoàng Thượng có thể minh xét, chớ có oan uổng trung thần."

Tiêu Ngự nói xong, thật lâu không thấy hắn mở miệng. Nàng nhìn sang, nhìn ánh mắt hắn vừa mới tuy lạnh nhạt, cũng không giống như giờ phút này, ánh mắt băng lãnh đáng sợ, giống như nàng nói đại nghịch bất đạo.

Nàng nhất thời nín thở.

Thật lâu mới nghe Y mở miệng nói: "Hôm nay nàng tới... Chính là muốn nói những chuyện này?"

Tiêu Ngự sững sờ, nhìn Y, há to miệng: "Thần thiếp..."

Lòng ngực Tiết Chiến đập trùng lên xuống, bỗng nhiên đứng lên nói: "Nàng cho rằng, trăm giận nàng, sẽ phát tiết oán khí trên người huynh trưởng nàng. Nàng cho rằng... Trăm là loại người bụng dạ hẹp hòi, không phân công và tư sao? Trăm nói cho nàng, nếu Tiêu Khôi Châu thanh bạch, trăm sẽ không oan uổng hắn, cũng sẽ không bởi vì những nguyên do khác tìm hắn gây phiền phức."

Y dừng một chút, mới bỗng nhiên rất nhẹ nói một câu: "... Nếu không có đại ca nàng, có phải cả một đời nàng đều không có ý định tìm đến trăm hay không?"

Tiêu Ngự như cây gỗ đứng tại chỗ.

Nhìn ánh mắt Y màu đỏ tươi, giống như lại trở về ngày đó. Y nổi giận mắt không chớp, giống con dã thú.

Tiết chiến thấy nàng không nói lời nào, tự nhiên rõ ràng địa vị người Tiêu gia trong lòng nàng. Hắn không hỏi thêm nữa.

Nhìn nàng không biết làm sao đứng ở nơi đó, lại tự dưng dâng lên một con lửa giận: "Làm sao? Trẫm đều cam đoan với nàng rồi, nàng còn muốn thế nào? Có phải muốn trẫm lập tức hạ chỉ trả Tiêu Khởi Châu về, nàng mới hài lòng hay không?"

Nàng muốn thế nào?

Nàng muốn nói nhiều lời lắm.

Mặc dù nam nhân ở trước mắt đáng sợ, nhưng lúc này, Tiêu Ngự cũng không cảm thấy sợ hãi. Nàng mở miệng nói: "Thần thiếp còn muốn cùng Hoàng Thượng nói một ít lời..."

Cũng không để ý tới Y có muốn nghe hay không, nói thẳng: "Lúc trước thánh chỉ lập Hậu đưa đến Tiêu gia, phụ thân muốn thần thiếp đến Phạm Dương, đích thật là kiêng kỵ uy nghiêm Hoàng Thượng, sợ thần thiếp trong cung chịu ủy khuất. Nói thật, thần thiếp cũng chỉ là một nữ lưu yếu đuối. Nữ tử khuê các thôi, chưa thấy việc đời, cảm thấy có chút sợ Hoàng Thượng. Nhưng khi xe ngựa ra khỏi cửa thành cách đó không xa, thần thiếp đã hối hận, về sau là thần thiếp chủ động trở về, đồng thời cam tâm tình nguyện gả cho Hoàng Thượng..."

"Về phần thuốc tránh thai, lúc trước Hoàng Thượng cùng thần thiếp vốn không quen biết, vì sao cưới thần thiếp, lòng dạ ta và người đều biết rõ. Hiện nay mặc dù Tiêu gia trung thành tuyệt đối đối với Hoàng Thượng, nhưng đến lúc đó để vị vững chắc, trong mắt còn có thể cho phép Tiêu gia sao? dù sao Tiêu gia quan hệ không ít cùng tiền triều, dù cho thần thiếp có mối liên hệ, dựng quan hệ cùng hoàng gia, nhưng cũng là nom nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng. Cho dù giờ phút này Hoàng Thượng tin Tiêu gia, nhưng ngày sau ai cũng không thể cam đoan... Bởi vì lấy quan hệ cùng tiền triều, phạm là hoàng thượng có một tia nghi kỵ, đến cuối cùng khó đảm bảo không hi sinh Tiêu gia..."

"... mặc dù Thần thiếp là thê tử của ngài, nhưng cũng là nữ nhi Tiêu gia, trong lòng tự nhiên có lo lắng. Đến lúc đó nếu Tiêu gia xảy ra chuyện, đưa bé kia làm sao bây giờ?"

Tiêu Ngự ngẩng đầu, đối đầu ánh mắt của hắn, từ từ nói: "Thần thiếp không phải là không muốn sinh con, chính là không dám sinh..."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Mưa lớn

Tiếng sấm đánh rất lớn kèm theo đó là một tia chớp hung ác chiếu vào trong cửa sổ sau đó đánh (roi vào) trên người Tiêu Ngự. Váy dài lẳng lẳng buông xuống, nhìn qua đáng người nữ nhi tuổi vẫn còn trẻ này thì thấy không có kiêu ngạo không tự ti nhưng lại tinh tế nhỏ bé. Mặt nàng thì trắng như tuyết, đôi mắt trong suốt như hai nguồn suối, trong suốt và sáng rực.

Ở trước mặt Tiết Chiến lòng nàng có chút sợ hãi, từ trước đến giờ nàng luôn thuận theo ý hắn nhưng mà hiện tại nàng lại nói ra những lời như vậy ngược lại nàng không có sợ hắn nữa rồi.

Có cái gì mà phải sợ? Nếu hắn nói chuyện riêng cùng với nàng thì nó cũng không có quan hệ với Tiêu gia, chắc hắn sẽ không trút giận lên Tiêu gia chứ, hiện tại nàng đang chọc giận hắn thì đó cũng là chuyện của một mình nàng.

Tiết Chiến nhìn nàng, vốn là trong lòng hắn rất tức giận nhưng khi nhìn đến bộ dáng của nàng thì hắn lại không muốn nói gì hết. Hắn biết khó lắm mới có được khoảnh khắc này nên hắn mới đứng dậy đi tới chỗ nàng đang đứng.

Bước đi của hắn rất dài nên rất nhanh đã bước đến nơi nhất thời nàng không có phản ứng kịp đã thấy hắn lấy tay ôm nàng vào trong lòng hắn.

Ngực của hắn cứ đập liên tục mà nàng lại nắm chặt bờ vai của hắn.

Hơi thở nam tính mãnh liệt đập vào mặt Tiêu Ngự, nó giống như một tấm lưới bao quanh nàng lại. Tiêu Ngự có chút không thở nổi, lại không biết vì cái gì mà chớp mũi của nàng đột nhiên đau xót, và lại có vài giọt nước mắt. Nói thật thì nàng cũng không có thích hắn, ngày đó hắn lấy nàng là do nàng là dòng chính nữ của phủ Hộ Quốc Công, hắn là một nam nhân, đáng đáp lại đẹp như vậy nhưng ngược lại hắn rất thô tục, sức lực thì lớn như trâu, lúc nào cũng không chú ý với lại cũng không thích tắm rửa,... Nàng đâu nào nghĩ tới, một ngày kia lại gả cho một người nam nhân như vậy.

Cái áo ở trước ngực Tiết Chiến có chút cứng đó là dùng tơ lụa quý giá để may với lại trên đó còn có thêu hình con rồng, nên khi má của nàng cọ vào đó có chút đau. Tiêu Ngự tựa vào trong lồng ngực rắn chắc của hắn rồi nàng nhẹ giọng nói: "Mặc kệ lúc trước có như thế nào, hiện tại thiếp đã gả cho hoàng thượng rồi..."

Lúc này Tiết Chiến hơi buông lỏng tay ra rồi cuối đầu nhìn nàng. Nhìn đôi mắt trong trẻo của nàng, hắn chợt lấy tay nâng mặt nàng lên rồi đặt xuống môi nàng một nụ hôn.

Theo bản năng Tiêu Ngự lùi về sau mấy bước.

Chỉ là mặt nàng đã bị hắn giữ lại, lòng bàn tay thô ráp đầy những vết chai của hắn khẽ cọ cọ mặt nàng, cũng bởi vì nàng bị ướt mưa nên hai gò má của nàng có hơi mát mát nhưng nhất thời bị bàn tay nóng ấm của hắn sờ vào có hơi ấm áp dễ chịu hơn. Sức lực của Tiết Chiến rất lớn nên hắn nâng mặt nàng lên rất là dễ dàng, lúc này Tiêu Ngự cũng không nhìn thấy mặt của mình, cũng có thể tưởng tượng được chắc bây giờ bộ dạng của nàng rất là khó coi.

Hắn lại vội vàng hôn nàng tiếp, lúc này lực của hắn lại lớn hơn mạnh mẽ hơn mà cạy miệng của nàng ra, đầu lưỡi của hắn cứ quần lấy nàng, dã man và thô bạo không theo trình tự cứ dây dưa và chiếm lấy như vậy, hắn hận không thể nuốt nàng vào trong...@@

Bên tai đều là những tiếng hít thở nặng nề của Tiết Chiến, hô hấp của Tiêu Ngự cũng ngày càng dồn dập hơn, hai chân nàng như hơi nhũn ra, nàng vội vàng dơ tay lên mà bầu vú bờ vai của Tiết Chiến.

Hắn là một nam tử khỏe mạnh trẻ tuổi đã thành thân với nàng được nửa năm, từ trước đến nay hắn không thể không chế được dục vọng của mình, lúc này đang hôn hôn nhưng tiện thể lại khom lưng chuẩn bị bế nàng lên, vừa hôn vừa bế nàng đến sau cái bàn.

Hắn lấy tay gạt qua, "xoàng" một tiếng, những tấu chuông trên bàn đều rơi bừa bãi xuống đất.

Hắn ôm nàng rồi đặt nàng ở trên mặt bàn sau đó hắn đứng trước mặt nàng tiếp tục cuồn người hôn nàng tiếp.

Trán của hắn và nàng chống đỡ lấy nhau, hô hấp hai người hợp lại với nhau, sau khi dừng lại nàng cảm nhận được tay của hắn đang đặt ở trước ngực mình chợt thân thể nàng có chút run lên, theo bản năng nhìn hắn một cái.

Nàng có chút kháng cự lại.

Đêm đó tuy nàng không phải nhưng nhìn thấy bộ dáng tức giận của hắn rất đáng sợ mặc dù không làm đến bước cuối cùng nhưng hắn vẫn cường ép khi dễ nàng. Tiêu Ngự có chút xấu hổ, cho nên nàng không dám so đo cái gì, nếu như nói trong lòng không thêm để ý thì đó là nói dối.

Tiết Chiến thấy ánh mắt có hơi né tránh của nàng, hắn lại cuồn người hôn nàng tiếp rồi nhẹ nhàng nói: "Niên Niên đừng sợ, không phải sợ ta."

Tiêu Ngự nhìn hắn một cái thì sau đó cả người nàng đã bị hắn đè xuống nằm ở trên bàn. Bàn tay thô ráp kia lại du ngoạn trên cơ thể nàng, cũng đã bỏ đi cái bức bình phong ở trên người nàng rồi. Lúc trước mặc dù nàng có gần gũi với hắn, nhưng nàng cũng không thích đi quá giới hạn nhưng hắn lại đưa ra những yêu cầu vô xi không biết xấu hổ khiến nàng không đồng ý được.

Mà bây giờ, đèn đuốc trong ngự thư phòng rất sáng, ánh sáng của những đèn đuốc kia đã chiếu rõ được cơ thể của Tiết Chiến, nhất thời lại làm cho nàng không thể phớt lờ đi được nữa rồi.

Nàng bắt đầu nhắm hai mắt lại để cảm thụ được sự dũng mãnh của hắn, cũng muốn đi theo tiết tấu của hắn, nhẹ nhàng và vui vẻ đắm chìm một phen.

Ngọt ngào mà đầy đủ kịch liệt lác lác, Tiêu Ngự nhủ thầm lại rồi từ từ nghiêng đầu thoáng mở mắt ra.

Nhìn giá để bút làm bằng gỗ đàn hương có khắc hình rồng kẻ bên, bên trong trong giá bút kia có những cây bút lông Hồ Châu cùng nhau rung động, thoáng lay nhẹ một cái.

Cũng vì rung động quá mạnh mà có vài ngòi bút nhẹ nhàng xẹt qua bên má nàng, để cho nàng cảm giác được toàn thân mình đang run rẩy ngay cả đầu ngón chân cũng đã co quắp lại.

"Lách tách" một tiếng có những giọt mồ hôi rơi xuống trên mặt nàng.

Tiêu Ngự cảm nhận được từng giọt mồ hôi nóng bỏng như muốn đốt cháy làn da của mình, tuy có chút choáng váng mệt mỏi nhưng nàng cảm thấy rất thoải mái.

...

Gió táp mưa rào, cả hoàng cung đều mờ mờ ảo ảo. Hà Triều Ân đứng ở bên ngoài nhìn những tiểu thái giám đang đứng ở ngoài hành lang đang hốt ha hốt hoảng chạy vào bên trong để tránh cho gió thổi bay đi...

Xuân Hiểu thì đứng ở bên cạnh.

Tuy nhiên tiếng sấm rất lớn, nên không nghe thấy động tĩnh ở bên trong, nhưng thì thoảng cũng có nghe loáng thoáng được, hoảng hồ ngay thường Xuân Hiểu đều ở bên hậu hạ Tiêu Ngự, hằng đêm hoàng thượng đều ngủ lại nên những động tĩnh ở bên trong đều đã quen tai. Không có gì ngoài mưa to giữ dội, sau cơn mưa trời lại sáng, đúng lúc này... nàng ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy Hà Triều Ân đứng cách đó không xa.

Thấy mặt mày hắn ôn hòa nhã nhặn, tuấn nhã mà lịch sự...

Hắn đứng ở chỗ này nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, thoáng chốc mặt nàng hơi nóng lên.

"Xuân hiểu cô nương."

"Hả?"

Nghe thấy tiếng nói, Xuân Hiểu vội ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt hẹp dài và gọn sóng của Hà Triều Ân, không biết vì sao ngày thường hắn luôn ôn hòa dịu dàng nhưng lúc nhìn qua cũng có chút dịu dàng nhưng lại cảm nhận được có chút áp bức, nàng nói: "Hà công công?"

Hà Triều Ân liếc mắt nhìn bên ngoài một cái, rồi mở miệng nói: "Nhìn mưa rơi như vậy chắc sẽ lâu tạnh lắm, ở lại đến khi mưa hơi nhỏ lại làm phiền Xuân Hiểu cô nương trở về Phụng Tảo cung, giúp hoàng hậu nương nương cầm quần áo đến để tắm rửa."

Vừa nãy nương nương có chút ướt người...

Xuân Hiểu gật gù đầu, rồi nói với Hà Triều Ân: "Vẫn là Hà công công chu đáo."

Vốn tưởng là tính tình hắn khiêm tốn, chắc chắn sẽ tiếp tục trả lời, không nghĩ tới lại không nói chuyện nữa, mà chỉ lẳng lặng nhìn ra bên ngoài, nhìn dáng người cao to giống như chim phi thúy... Xuân Hiểu có hơi sững sốt, nàng cũng tiện thể ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, quả thực như lời hắn nói, mưa đã bắt đầu nhỏ dần lại rồi.

...

Phía bên của ngự thư phòng có một cái màn màu vàng sáng buông thõng xuống, ở trên giường Tiêu Ngự chợt nhích người, nàng cũng rất nhanh lấy được một mảnh vải che kín đi vết thương của mình. Nàng cũng lười cử động nên đành phải dính sát vào một chỗ với Tiết Chiến, nàng mệt đến mức hôn mê đi.

Những sợi tóc lộn xộn dính ở trên mặt nàng nhìn có chút hơi triệu ý (cái này ta cũng không hiểu nữa =]]]), gương mặt ửng đỏ lên là do vừa quan hệ xong, kiểu điểm giống như đoá mầu đơn vừa bị ướt mưa ở ngoài xong.

Có một bàn tay giờ lên vuốt ve ở trên khuôn mặt nàng khiến nàng nháu mày lại.

Tiết Chiến nhìn nàng thật lâu. Hắn tự hỏi hắn yêu thương nàng, sủng nàng nhưng không ngờ nàng vẫn còn nom nớp lo sợ như bước trên băng mỏng. Tiết Chiến lại gần khẽ hôn trên má nàng một cái, sau đó ôm chặt nàng vào trong ngực.

Rốt cuộc hắn cũng cảm thấy an tâm sau đó mới nhắm mắt lại ngủ cùng với nàng.

Tiêu Ngự ngủ rất sâu cho nên lúc nàng tỉnh lại là đã ngày hôm sau rồi. Nàng mở mắt ra rồi cầm chặt lấy góc chăn nhìn bức màn ở trên, nàng nằm nhớ lại cận kề những hình ảnh hồi hôm qua rồi cảm thấy dưới tình huống không có lý trí đó nàng mới có thể cho tên nam nhân kia làm càn...

Nhưng tóm lại, những mâu thuẫn đã bắt đầu giảm bớt.

Nằm ở trên giường Tiêu Ngự chợt cong môi lên vẽ ra một nụ cười mỉm, mà Xuân Hiểu đang ở bên ngoài cũng nhanh chóng đi và giúp nàng thay quần áo, trang điểm, lúc đi ra ngoài tiện thể nhìn xem Hà Triều Ân còn ở đó không, thấy nàng Hà Triều Ân hành lễ nói: "Hoàng thượng đã vào triều sớm, đồ ăn sáng cũng đã chuẩn bị xong, nương nương có cần dùng trước không?"

Đêm qua nàng vẫn không có cảm giác gì, lúc này chuẩn bị ra ngoài vừa mới bước xuống giường hai chân nàng như nhũn ra cho nên đi đứng có chút không thoải mái.

Ngủ lại ở ngự thư phòng cũng có chút tiện thể bắt lại (phát hiện ra), lúc này nàng chỉ muốn sớm rời đi nhanh cho nên nàng không có nghĩ ngợi gì liền nói: "Không cần, bốn cung về Phụng Tảo cung ăn."

Hà Triều Ân nói tiếp: "Cũng được, vậy xin nương nương chờ một chút, tiểu nhân sẽ kêu người chuẩn bị kiệu."

Phụng Tảo cung cách ngự thư phòng cũng không xa, đi vài bước là tới rồi...

Nhưng mà Tiêu Ngự chợt nghĩ đến cái gì đó, bây giờ hai chân nàng như nhũn ra nên đi bộ có chút khó khăn. Nàng liếc mắt nhìn Hà Triều Ân một cái, không biết là khi xuất hiện hắn luôn luôn tôn trọng, nghiêm túc hay là do nguyên nhân... Nhưng mà từ nhỏ nàng đã ra vào trong hoàng cung, cũng biết nam nữ hữu biệt nhưng từ trước đến giờ thái giám ở trong cung vẫn không được xem là nam nhân.

Hà Triều Ân cũng không phải là nam nhân?

Tiêu Ngự gật đầu, lúc này trên mặt nàng cũng không còn vẻ xấu hổ nữa.

Hôm qua Tiêu Ngự được hoàng thượng giữ lại ở ngự thư phòng, Xuân Hiểu lại trở về lấy quần áo cho nàng tắm rửa. Cái này có ý tứ gì thì tự nhiên trong lòng đều đã biết rõ.

Đúng là Nguyên ma ma đã sớm kêu ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn sáng cho nàng. Thấy kiệu được hạ xuống bà liền tiến đến đỡ nàng rồi nói: "Đồ ăn sáng cũng đã chuẩn bị xong chỉ còn chờ nương nương trở về."

Tiêu Ngự ừ một tiếng, hôm qua nàng bị tên nam nhân kia làm càn mệt đến mức bữa tối cũng chưa ăn, lại bị hắn lấn qua lần lại đến chết đi sống lại cho nên tối qua đến giờ trong bụng nàng cũng chưa có hột cơm nào.

Nàng theo Nguyên ma ma đi vào rồi ngồi xuống, cháo gạo tẻ, gà hầm, rau cải thơm ngon, bò lăn hương bánh ngọt, bánh đậu ngọt, bánh hộp tó... tất cả

đều là những món nài thích ăn. Nguyên ma ma giúp nàng cầm một cái chén sứ có hình hoa văn bông hoa màu xanh mầu đỏ ăn vào, mầu cho nàng một ít cháo gạo tẻ đưa cho nàng rồi nói: "Buổi sáng phủ Hộ Quốc Công cho người tới báo, đại thiếu phu nhân sinh một tiểu công tử, mầu từ đều bình an."

Tiêu gia sinh con trai, ánh mắt Tiêu Ngự chợt sáng lên.

Nàng cười rất sáng lạn, lúc này nàng không kìm lòng được cười tươi để lộ ra những trạng thái cử chỉ đáng yêu của một thiếu nữ trẻ tuổi, nàng nhẹ nhàng nói: "Ta làm cô cô rồi."

Nguyên ma ma gật đầu rồi nói tiếp: "Về phần đại công tử, tuy việc này còn đang tra xét nhưng cũng không có bằng chứng nên cũng không thể vô duyên vô cớ giam người được, đêm qua đã trở về phủ." Chỉ cần không có làm thì cũng không uổng phí đội cái mũ đó lên, nói chung tạm thời đã an toàn rồi.

Nghĩ tới điều gì nữa, Nguyên ma ma chợt nói tiếp: "Nurong nurong, hoàng thượng người..."

Hả? Hẳn làm sao? Tiêu Ngự có chút không được tự nhiên, hôm qua là quá lo lắng cho an nguy của huynh trưởng cho nên nàng cũng không có nghĩ nhiều, trên thực tế nàng cũng sợ hẳn sẽ vì nàng mà trút giận lên người huynh trưởng nàng. Ngày thọ yến của phụ thân La thị cũng đã có nói qua với nàng, có thể Tiết Chiến đối xử với nàng có vài phần thiệt tình thật lòng, một khi đã như vậy, điều hẳn muốn không đơn giản là một hoàng hậu hiền lành rộng lượng rồi.

Tất nhiên là hẳn cũng muốn chân thành đối xử với nàng.

Hôm qua nói với hẳn những lời kia, tất cả đều không phải là thật, nhưng nàng cũng quá thẳng thắn rồi, không biết bây giờ hẳn còn muốn thẳng thắn đối xử với nàng hay không?

Tiêu Ngự cầm lấy cái thìa mầu một muỗng cháo, cháo còn chưa đưa tới bên miệng thì đã nghe thấy âm thanh ở bên ngoài.

Là Tiết Chiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Trong sạch (Phần 1)

Edit HoaTrang Tuyết

Thật ra đã hình thành thói quen, mỗi ngày sau khi tan triều hẳn đều đến đây, trong Phụng Tảo Cung cũng để sẵn quần áo của hẳn. Nhưng do trận cãi nhau cách đây mấy ngày, Tiêu Ngự bỗng dưng có chút không quen. Thả cái muỗng sứ trong tay ra, chuẩn bị đứng dậy đi nghênh đón.

Đã thấy hẳn ba bước thành hai bước, Đế Vương mặc long bào màu đen đang bước vào, đi thẳng về phía bên này.

Đã đến trước mặt của nàng, liền dè bờ vai của nàng để nàng tiếp tục ngồi xuống, cúi đầu xem xét, lại hỏi: "Đang ăn cái gì?" Còn chưa hỏi xong, nhận lấy muỗng sứ từ trong tay của nàng, mầu một muỗng đưa lên miệng.

Uống xong, nhú mầu một cái, bỏ muỗng trở về trong chén, nhàn nhạt bình luận: "Quá ngọt rồi."

Cũng không phải nấu cho hẳn ăn.

Đường đường là nam nhân, đương nhiên không thích đồ ngọt. Nhưng vì mấy ngày trước hẳn cũng không đến Phụng Tảo Cung ăn sáng, Tiêu Ngự cũng không tiêu xài giống như ngày xưa, hẳn không đến nên cũng không chuẩn bị cho hẳn, chỉ chuẩn bị đồ ăn cho một mình nàng. Khẩu vị của nàng bắt bẻ, thích đồ ăn tinh xảo, hẳn lại không giống như nàng, cơm rau dưa, bánh bao thịt dê cũng có thể ăn ngon lành.

Lúc này không biết tại sao hẳn lại đến đây.

Có thể tượng tượng sự việc tối qua cùng hẳn ở ngự thư phòng, bỏ qua việc nàng tránh thai, coi như đã làm hòa rồi.

Tiêu Ngự kêu Xuân Hiểu đi thông báo ngự thiên phòng chuẩn bị, chuẩn bị đồ ăn sáng thường ngày hẳn hay ăn: "... Ba bát gạo thơm cơm, hai con cá tươi hấp, một tô canh, một đĩa bánh bao nhân thịt dê hấp."

"Không cần."

Tiết Chiến nhìn lướt qua đồ ăn sáng trước mặt, trực tiếp ngồi xuống: "Lấy cho trăm một bộ bát đĩa là được rồi, hôm nay ăn những thứ này."

Tiêu Ngự nhìn hẳn, thấp giọng nói: "Hoàng Thượng người không quen ăn những món này..."

Rõ ràng vừa rồi không thích đồ ngọt.

Tiết Chiến nói: "Lúc trước chưa ăn thử, ăn nhiều mấy lần sẽ thành thói quen." Hắn nhìn nàng, cũng coi như là ôn hòa, "Coi như không quen, nhưng là đồ ăn Niên Niên thích, trăm cũng muốn nếm thử."

Ánh mắt Tiêu Ngu hơi dừng lại. Xuân Hiểu liền nhỏ giọng hỏi nàng: "Nương nương?"

Nhìn ánh mắt của hắn, như đang có ý cười nhàn nhạt, đúng là không phải nói đùa. Tiêu Ngu cũng không phải là người ân cần, hắn đã muốn nếm thử, vậy thì cứ làm theo lời hắn. Liền phản phó Xuân Hiểu: "Chuẩn bị cho Hoàng Thượng một bộ bát đĩa."

Một bộ đồ ăn mới tinh bằng sứ Thanh Hoa được đưa đến, một đôi đĩa bạc được đưa lên.

Nguyên ma ma lại lấy giúp hoàng thượng một chén cháo gạo tẻ. Tiết Chiến tiếp lấy, cầm lấy thìa đang muốn ăn, nghĩ nghĩ, đôi mắt nhìn sang, nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Ngu.

Hắn để thìa vào bát sứ, trực tiếp cầm chén cầm lên, đưa tới trước mặt Tiêu Ngu, sau đó cầm lại chén cháo trong tay Tiêu Ngu.

Thấy nàng mở to mắt nhìn, Tiết Chiến đã nói: "Dù trăm không hiểu rõ nàng, nhưng cũng biết nàng là người yêu thích sạch sẽ, nàng ăn chén này đi."

Tiêu Ngu cúi đầu nhìn chén cháo trước mặt, lại nhìn cái chén đã bị Tiết Chiến đổi. Chén kia bị hắn nếm thử một miếng, đúng là nàng có chút khó chịu, chỉ là không nghĩ tới, hắn vốn là người không để tâm vào những chi tiết nhỏ nhặt, tự dưng sao lại cẩn thận như vậy?

Mà lại, nàng chê hắn bẩn, chẳng lẽ hắn cũng không tức giận?

Cũng không nghĩ nhiều nữa, bụng Tiêu Ngu đã sớm đói đến kêu vang, cầm lấy thìa liền bắt đầu ăn. Ngẫu nhiên sẽ giương mắt lên nhìn Tiết Chiến.

Nhìn hắn hai ba miếng đã ăn hết bát cháo vào bụng, lại tiếp lấy chén thứ hai, đưa tay lấy một cái bánh ngọt trong đĩa cầm lên ăn, có lẽ là quá ngán, mảy kiếm cau lại, về sau liền liên tục ăn nửa đĩa. Như ăn tươi nuốt sống, sợ là cũng không nếm ra mùi vị gì.

Tiêu Ngu muốn cười, nhưng lại không dám chê cười hắn.

Đến lúc nàng ăn không sai biệt lắm, mới hỏi một câu: "Hoàng Thượng ngày mai còn muốn ăn những món này sao?"

Nghe âm thanh mềm mại của nàng, Tiết Chiến nghĩ nghĩ, nói: "Ngày mai trăm vẫn là ăn cơm gạo đi."

Vì nữ tử mình yêu thích, cố ý ăn đồ ăn mình không thích, đó đúng là hành động của tiểu tử trong đầu chỉ có tình yêu mà không làm được tích sự gì...

Tiêu Ngu nhìn không được cười cười.

Sau khi ăn sáng xong, Tiết Chiến cũng không vội vàng đi xử lý chính sự, ở lại nói chuyện với nàng một lúc. Hắn đi đến trước mặt nàng, nắm hai tay của nàng, nói: "Hôm qua trăm thô lỗ, làm nàng bị đau sao?"

Hắn vậy mà cũng biết được mình thô lỗ? Nhưng mà Tiêu Ngu cũng biết, sức lực của hắn vốn lớn, chuyện trên giường có đôi khi mất khống chế cũng là chuyện bình thường. Huống hồ tình huống đêm qua, hai người bọn họ đều rõ ràng, nàng cũng bị đè nén quá lâu, kỳ thật là cũng mượn sức lực của hắn để phát tiết một lần. Nhìn thoáng qua bàn tay hắn đang nắm lấy tay mình, Tiêu Ngu ngẩn đầu, nhìn lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, nói ra: "Có một chút..."

Cô nương gia nói có một chút, ý tứ chính là rất đau. Mới đầu Tiết Chiến không hiểu, nhưng chung sống với nàng nửa năm, hoặc ít hoặc nhiều hắn cũng hiểu đôi chút. Tiết Chiến nói: "Sau này trăm nhẹ chút là được."

Nghe tới điều gì, hắn nói tiếp: "Trăm cũng sẽ không hung dữ với nàng."

Nàng mới không tin! Hắn lần trước còn nói, sau này không... Tiêu Ngu há to miệng, mặc dù muốn phản bác hắn, nhưng vì giáo dưỡng tốt đẹp nên không mở miệng cãi lại.

Tiết Chiến nhìn vậy nhưng hiểu. Lúc ấy là hắn quá mức tức giận, đúng là phải liều mạng kiềm chế, chỉ cần nghĩ đến chuyện nàng với Vệ Đường cùng nhau bỏ trốn... nếu không phải nàng tự nguyện trở về, mà vẫn ở cùng một chỗ với Vệ Đường, nay nàng đã là thê tử của hắn rồi.

Phần lớn nam nhân đều không chịu được chuyện như vậy, huống hồ hắn lại thật thích nàng. Hắn chồm tới, hôn nhẹ lên mặt nàng, nói: "Trăm đã sớm đã hối hận. Niên Niên, trăm muốn nàng giúp trăm sinh con dưỡng cái." Hắn làm sao có thể không chung phòng với nàng, hắn lúc nào cũng muốn gần gũi nàng, không phân ngày đêm.

Tiêu Ngu nhìn hắn, không biết trả lời như thế nào.

Tiết Chiến nói ra từng chữ: "Trăm đáp ứng nàng —— chỉ cần Tiêu gia không phạm tội, trăm cam đoan cả một đời cũng sẽ không đụng Tiêu gia, như vậy nàng đã an tâm?"

Lúc trước đúng là hắn có suy nghĩ ấy, bởi vì khi ấy hắn cảm thấy, nàng đã gả cho hắn, chính là nữ nhân của hắn, hắn sẽ che chở nàng, Tiêu gia như thế nào, không còn quan hệ gì với nàng. Thế nhưng là, thấy nàng để ý đến Tiêu gia như vậy, nếu thật có một ngày, hắn trừ bỏ Tiêu gia, có lẽ nàng cũng sẽ rời

bỏ hẳn mà đi sao?

Tiết Chiến nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói ra: "Niên Niên, trăm đã nói với nàng, ở trên thế gian này, trăm chỉ có một người thân là dì, nhưng bây giờ trăm đã có nàng. So với dì, nàng là người thân cận nhất với trăm..."

"Cho nên Niên Niên, nàng đừng làm trăm khổ sở, có được hay không?"

Hắn thì có cái gì mà khổ sở? Tiêu Ngự nghĩ. Nhưng nghe giọng điệu của hắn, cùng với những lời cam đoan vừa rồi, cũng biết hắn đang nói những lời trong lòng. Nàng nàng dựa vào lồng ngực hắn, hơi do dự một chút, chậm rãi đưa tay lên, ôm lấy vòng eo rắn chắc. Sau đó gật đầu, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Tiết Chiến cười khê cấn cấn vành tai của nàng, hơi thở nóng rực thổi vào tai nàng, nói thật nhỏ: "Vậy nàng nói, nàng có muốn sinh con cho trăm hay không?"

Loại chuyện này, cũng không phải một mình nàng có thể quyết định được? Tiêu Ngự bị hắn cấn cấn đến mức hai tai đỏ bừng.

Tiết Chiến giống như con chó nhỏ, không ngừng cọ cọ trên mặt nàng.

Thường ngày Tiết Chiến bận rộn rất, hôm nay dùng đồ ăn sáng tại Phượng Tảo Cung, giống như là không muốn rời đi. Sau cùng vẫn là Hoàng Triều Ân giục mấy lần, mới lưu luyến rời khỏi Phượng Tảo Cung.

Cuối cùng hắn cũng rời đi, Tiêu Ngự giống như trút được gánh nặng. Tuy lúc trước hắn nổi giận với nàng, vắng vẻ nàng, nàng có chút không quen, nhưng cứ cùng nàng thân thiết không rời như vậy, nàng cũng không được tự nhiên.

Tiêu Ngự cúi đầu chỉnh sửa lại vạt áo.

Ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, chim hót líu ríu, tiếng ve kêu náo nhiệt, bỗng nhiên cười vui vẻ, không biết vì cái gì.

...

Trước khi Tiết Chiến đi, bảo là buổi trưa sẽ đến Phượng Tảo Cung dùng cơm. Nhớ đến việc hắn miễn cưỡng ăn đồ ăn sáng, Tiêu Ngự cố ý sai Xuân Hiểu chạy một chuyến đến ngự thiện phòng. Chỉ là đến thời điểm dùng cơm trưa, Tiết Chiến cũng không trở lại. Lại đợi thêm một lát, mới có thái giám ở bên người đến, nói với nàng, hôm nay có công vụ khó giải quyết, bảo nàng ăn cơm trước.

Tiêu Ngự nghe xong, ánh mắt hơi dừng một chút, nghĩ nghĩ cũng cảm thấy không sao, liền một mình ăn cơm.

Chỉ là không nghĩ tới, đến bữa tối Tiết Chiến cũng không trở lại.

Trong lòng Tiêu Ngự cũng chút không thoải mái. Thế nhưng không phải từ sớm nàng đã biết được, thân là Đế Vương, không thể như dân chúng bình thường, một ngày ba bữa dùng cơm cùng thê tử.

Hắn không đến cũng tốt.

Tiêu Ngự luôn ngủ sớm, rửa mặt xong liền lên giường, không khí mấy ngày nay hơi nóng bức, Nguyên ma ma lo lắng thân thể nàng yếu đuối, nữ nhi không nên để cảm lạnh, mùa hè nóng bức cũng không cho nàng dùng quá nhiều băng.

Ban đêm nóng, nàng nằm trên giường dùng quạt hương bồ nhẹ nhàng quạt.

Đến đêm khuya, cuối cùng Tiết Chiến cũng về đến Phượng Tảo Cung, nhìn thấy Nguyên ma ma đang dùng quạt hương bồ giúp nàng quạt mát. Nàng mặc một bộ bạch y, phần lớn áo ngủ đều rộng rãi, nàng lại mặc lông lóng lẻo lẻo, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng, chỗ cổ áo lộ ra có thể thấy nàng mặc một cái yếm sẫm màu, bên trong là khuôn ngực phập phồng. Nhìn thấy Nguyên ma ma muốn hành lễ, Tiết Chiến đưa tay ngăn lại, sau đấy cầm lấy quạt từ tay Nguyên ma ma, để cho Nguyên ma ma đi xuống.

Tiêu Ngự đang ngủ nghe thấy động tĩnh, chỉ là mơ mơ màng màng, cảm nhận tiếp tục được quạt, cũng không có tỉnh lại.

Chờ qua rất lâu, giống như nàng đã ngủ đủ một giấc, mới nhẹ nhàng nói: "Nguyên ma ma, ta khát..."

Nàng làm bầm một tiếng, hất tóc lên, từ trong con mơ màng buồn ngủ ngồi dậy, đưa tay ra chuẩn bị nhận lấy chén trà, mới nhìn thấy rõ người trước mặt.

Nhất thời mờ to hai mắt: "Hoàng Thượng?"

Tiết Chiến cầm chén nhỏ trong tay, làm bộ muốn giúp nàng uống: "Không phải nàng khát nước sao?" Thấy nàng không cầm, liền đưa tới, đưa đến bên môi của nàng.

Cũng không phải nàng không có tay. Tiêu Ngự đưa tay nhận lấy chén trà, uống vào một ngụm, một đôi mắt to hơi nhấc lên, vừa lúc đối mặt với ánh mắt của hắn, sau đó nhanh chóng rũ mắt xuống, từ từ uống nước ấm trong chén.

Uống xong, hắn lấy lại chén nhỏ, gác qua một bên. Nói với nàng: "Niên Niên, nàng còn muốn ăn dưa không?"

A? Mắt Tiêu Ngự một lần nữa tròn to.

...

Tiêu Ngự mặc vào một bộ áo ngoài, liền bị Tiết Chiến kéo lên, mang vào đôi giày ngủ mềm sau đấy chạy ra ngoài. Bầu trời trước tiền viện đầy sao, trắng sáng nhô lên cao, Tiêu Ngự đứng phía sau hắn, luôn cảm thấy đi như vậy có chút lén lút lút.

Nàng từ nhỏ đã nhận được giáo dưỡng nghiêm khắc, hơn nửa đêm, từ trên giường, quần áo không chỉnh tề đi ra ngoài, có thể nói đây là lần đầu.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng rộng lớn của hắn, Tiêu Ngự cũng không có biện pháp ngăn cản, đành phải theo hắn cùng nhau náo loạn.

Đi đến khu đất trồng dưa, Tiết Chiến cỡi ngoại bào trên người ra, trực tiếp trải trên mặt đất, kéo nàng ngồi xuống. Tiêu Ngự cuối đầu nhìn long bào phía dưới, thân thể đứng nghiêm, căn bản là không có cách nào thuyết phục bản thân mình ngồi lên, vẫn là hắn dùng tay đặt lên vai nàng nhẹ nhàng ấn xuống, để nàng trực tiếp ngồi lên.

Tiêu Ngự đành phải ngồi xuống.

Nàng đưa tay, sửa soạn lại vạt áo bị gió thổi bay, che lại hai chân của mình. Ngẩng đầu nhìn xem Tiết Chiến. Hắn ở giữa ruộng dưa đi một vòng, sau đó xoay người hái một trái dưa bỏ.

Tiêu Ngự thấy hắn cầm quả dưa ngồi trước mặt nàng, liền đề nghị: "Chúng ta vẫn nên đi vào trong ăn đi?" Quả dưa bỏ này cũng cần rửa qua một chút, sau đó mới cắt ra.

Đã thấy Tiết Chiến cầm quả dưa trên tay, một tay còn lại đặt lên quả dưa nhẹ nhàng ấn một cái, trái dưa kia liền nứt ra. Hắn tách dưa bỏ qua làm đôi, chia cho nàng một nửa quả dưa.

Ăn dưa thô lỗ như vậy, Tiêu Ngự vẫn là chưa thích ứng được, nhưng mà nghe mùi dưa bỏ thơm ngát, vẫn đưa tay nhận lấy dưa từ tay hắn.

Sau đó cúi đầu cắn một cái.

Rất ngọt.

Đôi mắt Tiêu Ngự cong cong.

Tiết Chiến cười hỏi: "Ăn ngon không?"

Đúng thật là ăn rất ngon. Tiêu Ngự cũng không so đo ăn dưa như vậy là không nhã nhặn, cảm thấy ăn như vậy, giống như so với việc cắt ra từng miếng nhỏ, cầm lấy nửa trái dưa cảm giác ăn khác hẳn. Nàng gật gật đầu, đôi mắt khẽ cong, nói: "Ăn ngon."

Hắn cầm lấy nửa trái dưa còn lại ngồi trước mặt nàng, nhìn thấy nàng dùng hai tay ôm dưa, lúc ăn cứ chỉ lại rất tao nhã, đuôi lông mày nhuộm ý cười nhợt nhạt, mấy sợi tóc từ trán của nàng rơi xuống, tiếng nói trong veo... trong đêm khuya yên tĩnh trong, phá lệ êm tai.

Tiết Chiến cảm thấy trong lòng nổi lên từng đợt sóng.

Nhìn dáng vẻ nàng ăn dưa, khuôn mặt nhỏ nhắn kia dường như chìm vào trong nửa quả dưa, yết hầu khẽ xuống nhấp nhô, khàn khàn nói: "Niên niên, nàng làm gì để cảm tạ ta?"

Dưa ngọt như vậy, nàng muốn cảm tạ ta như thế nào?

Hả?

Động tác ăn dưa của Tiêu Ngự dừng lại, lúc này ngẩng mặt lên nhìn hắn. Ánh trăng nhàn nhạt, trong đêm tối gương mặt hắn cũng không hiện rõ, như có một đom đóm nhỏ, bay ngang qua mặt hắn, ánh sáng hơi yếu, khuôn mặt anh tuấn của nam nhân như ẩn như hiện, cũng hơi rõ ràng. Tiêu Ngự ngơ ngác nhìn trong chốc lát, sau đấy chồm người đến, bờ môi nhẹ nhàng chạm lên môi của hắn.

Thân thể Tiết Chiến chấn động, lập tức ngã ngồi ở trên mặt đất, cả người như muốn được hòa tan.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hùng vĩ (2)

Edit:Đào Sindy

Nàng nhanh chóng hôn một cái, liền cúi đầu, tiếp tục ăn dưa.

Toàn thân Tiết Chiến xụi lơ ngã ngồi trên mặt đất, cặp mắt sáng rực lên.

Sửng sốt thật lâu, nụ cười tràn trề, tiến tới, há mồm cắn một miếng dưa nàng cầm. Một miếng lớn, trực tiếp cắn mất gần một nửa.

Giọng y hùng hậu trầm thấp, mắt đen chăm chú nhìn nàng, nói: "Quả nhiên ngọt."

Hai gò má Tiêu Ngự nóng lên vì đầu ăn dưa, không muốn nói chuyện với y.

Đã rất muộn, ăn xong dưa hai người liền lên giường đi ngủ. Đêm qua vui chơi nhiều, Tiêu Ngự trì hoãn, toàn thân đau nhức, cũng may mắn hán biết chừng mực, ôm nàng trong chốc lát thì không tiếp tục.

Tiêu Ngự buồn ngủ, chỉ dựa chung với y, nhớ tới chuyện huynh trưởng nàng. Nàng lặng lẽ ghé mắt dò xét y, sau đó mới mở miệng nói: "Thần thiếp nghe nói, hôm qua huynh trưởng thần thiếp trở về phủ. Cái kia... Chuyện của Lương, có phải không liên quan gì đến huynh ấy không?"

Dù sao cũng là tội danh mưu phản, phạm là đại ca nàng dính vào một chút quan hệ, hậu quả không tưởng.

Tiết Chiến nhìn sang, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng của nàng dựa vào gối găm thêu uyên ương đỏ chót, sắc mặt như lửa đỏ, biểu lộ nhìn qua cẩn thận từng li từng tí. Tiết Chiến đưa tay ôm nàng vào ngực, để thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng tựa vào cánh tay rắn chắc của y.

Tiết Chiến nói: "Trẫm từng nói, việc này sẽ điều tra rõ. Với tính tình đại ca nàng, nên không rõ tình huống. Nhưng mà Niên Niên, mặc dù Tiêu Khôi Châu là huynh trưởng của nàng, đại cử tử của trẫm, bởi vì có tầng quan hệ này, mới càng không thể làm việc thiên tư*. Trẫm không muốn thấy nàng khổ sở, nhưng nàng cũng biết đạo lý, hiểu được hết thấy đều hẳn là làm việc theo quy củ, đúng hay không?"

*vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp

Tiêu Ngự gật đầu.

Đạo làm Đế Vương, đương nhiên không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Huống chi y đăng cơ không lâu, đây là thời khắc thu nạp lòng người. Nàng nhìn ngũ quan nam nhân góc cạnh rõ ràng, mặc kệ từ lúc nào, thời điểm nói tới chính sự, bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Hoàn toàn chính xác, Tiêu Ngự cũng không phải loại người cố tình gây sự, lập tức nói: "Thần thiếp hiểu được, thần thiếp tin tưởng đại ca, cũng tin tưởng Hoàng Thượng."

Tiết Chiến cúi người hôn môi nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy hai mép thịt thom, nhắm nháp đi nhắm nháp lại, mới thờ dốc nói thật nhỏ: "Tất nhiên nàng phải tin tưởng trẫm rồi."

Hôn thêm lát nữa, Tiết Chiến mới ôm lấy nàng chìm vào giấc ngủ. Tiêu Ngự đã không còn buồn ngủ, cũng không biết làm sao, bỗng nhiên có chút thanh tĩnh. Nàng giật giật đầu, nhìn khuôn mặt nam nhân gần trong gang tấc, trong hơi thở người bên cạnh đầy hơi thở phái nam, nàng cảm thấy rất an tâm.

Đưa tay đặt ngang hông y, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tiết Chiến chưa đánh thức nàng. Đợi nàng phát giác được bên người trống rỗng, lập tức tỉnh lại, vén màn lên, liền thấy nam nhân đã mặc long bào, áo mũ chỉnh tề.

Y đứng bên cạnh tủ lê vàng, nơi đó để một số phụ kiện nhỏ.

Tiêu Ngự nghĩ tới điều gì, mang giày đi qua, đứng ở bên cạnh y, nói: "Trong này đựng đều là lễ vật lần trước sinh nhật thần thiếp nhận được, đại ca đại tẩu cũng để ở chỗ này, thần thiếp biết Hoàng Thượng có chút hiểu lầm với Vệ Đường, không thích Mộc Điều* này, nên không thể để ở đây. Nhưng thần thiếp không then với lương tâm, nếu làm như vậy, ngược lại có vẻ hơi chột dạ..."

*đồ điêu khắc bằng gỗ.

Thấy y nghiêng đầu nhìn nàng, nàng ngửa đầu mỉm cười nói: "Nếu như Hoàng Thượng không muốn thần thiếp để đó, thần thiếp có thể lập tức đưa nó đi xử lý sạch sẽ."

Tiết Chiến nói: "Nàng đã xem hán là thân huynh trưởng, trẫm cũng không phải người nhỏ mọn như vậy."

Ngược lại dần dần thăm dò được tính tình của y rồi. Tiêu Ngự vuốt cằm nói: "Ừm, Hoàng Thượng lòng dạ rộng lớn, có hùng tài vĩ lược, đương nhiên sẽ không so đo với tiểu nữ tử như thần thiếp."

Mặt mày Tiết Chiến nhiễm ý cười, được nàng khen có chút lảng lảng, mỉm cười đi ra Phụng Tảo Cung.

Hôm nay trên triều, tâm tình Đế Vương rõ ràng không tồi. Sau khi hạ triều, bảo là muốn đi Phụng Tảo Cung, nhưng chậm trễ một số chính vụ không xử lý, liền đi Ngự Thư Phòng trước. Vị trí Cửu Ngũ Chí Tôn này, có bao nhiêu người tranh đến đầu rơi máu chảy để ngồi vào, mà sau khi Tiết Chiến lên

ngôi, nếu muốn nói hưởng thụ chân chính, cũng không được hưởng thụ bao nhiêu.

Xem hết sổ sách, Tiết Chiến chấp bút phê duyệt, nhìn chữ viết mình đặt bút viết ngoáy, chợt nghĩ tới điều gì, nhìn thoáng qua Hà Triều Ân bên cạnh, nói: "Người thay trầm đi chuẩn bị mấy thứ đồ..."

Sau một lát, Tiết Chiến nhìn Hà Triều Ân đưa đồ tới, đưa tay đem tấu chương trước mặt đẩy qua một bên.

Một cái huyền* gồm, một bản nhạc phổ, còn có mấy khối gỗ từ đàn tốt nhất, và một con dao khắc.

*huyền: cái huyền bằng đất, nhạc khí cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ.

Tiết Chiến cầm huyền gồm lên, quan sát kỹ một phen, sau đó mở nhạc phổ ra. Mặc dù y tinh thông binh pháp, lại chưa bao giờ chạm qua âm luật, những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, y chưa từng học qua, cũng không có thời gian đi học. Bây giờ hai tay cầm huyền gồm, ngón tay giữa ngăn trên sáu lỗ, để bên miệng, thử thổi mấy lần.

Không hề phát ra tiếng nhạc mỹ diệu như nàng hôm đó.

Tiết Chiến lại thổi mấy lần, âm phát ra vừa thô vừa chói.

Nhất thời nhú mày lại, cúi đầu nhìn huyền gồm này, lại đưa tay mở nhạc phổ ra. Nhìn nhạc phổ phức tạp, lập tức cảm thấy tấu chương ngày thường ghi lại những việc vặt cũng không phải không thú vị.

Thôi. Tiết Chiến để huyền gồm sang bên.

Y là một nam nhi thô kệch, thực sự không học được loại nhạc khí này. Lấy dao khắc lên khối gỗ.

Nhìn chăm chăm khối gỗ thật lâu, chậm rãi phác họa dáng người thiếu nữ uyển chuyển, Tiết Chiến nắm dao khắc, nuốt nước miếng một cái, thận trọng để xuống. Có chút nhẹ rồi. Tiết Chiến thoáng dùng một chút lực, một đầu dao hạ xuống. Mộc Điều này nhất thời gọt một góc, cuối cùng dao khắc lõm vào khối gỗ thật sâu trên bàn tay.

Máu lập tức tuôn ra.

Lông mày Tiết Chiến cau lại.

Hà Triều Ân bên cạnh nhìn thấy, bước lên phía trước đưa khăn tay qua, nói: "Tiểu nhân đi gọi ngự y tới, Hoàng Thượng chớ lộn xộn nữa."

"Không cần." Tiết Chiến làm gì để ý đến chút vết thương nhỏ này. Từ khi còn bé, hình như mỗi ngày y đều bị thương, có chút đã khép lại nhìn không ra, vẫn còn lưu lại dấu vết. Y tiếp nhận khăn tay tùy ý bao bàn tay lại, sau đó tiếp tục cầm khối gỗ kia, nắm dao khắc...

Ban đêm Tiêu Ngự nhìn thấy Tiết Chiến như đi đánh giấc, một đôi tay y bao bọc như bánh chưng. Tay vốn đã thô, lúc này nhìn qua hệt như tay gấu. Nàng tiến lên hỏi thăm, thấy y ấp úng không nói, Tiêu Ngự cũng không tiếp tục hỏi. Nhưng nàng nhìn bàn tay thô ráp bị băng bó, vẫn nói: "Thần thiếp thay người bó lại nhé."

Bó thành dạng này, khẳng định không phải từ tay ngự y mà ra. Nàng nhìn thấy mà khó chịu, đơn giản không thể chịu đựng được.

Tiết Chiến ngồi xuống, để nàng thay mình băng bó lần nữa.

Tiêu Ngự ngồi bên cạnh y, nâng tay y lên xé rách khăn kia ra, đợi khi nhìn thấy đầy vết thương trên bàn tay man hán bao lại, không khỏi nhú mày. Trước tiên rửa sạch thay y, dùng khăn lau, lại tiếp nhận Kim Sang Dược Xuân Hiểu đưa tới.

Lúc vậy thuốc bột, ngẩng đầu nhìn y một cái, nhỏ giọng nhắc nhở: "Sẽ có chút đau."

... Chợt nhớ tới lần trước nàng thay y lấy gỗ vụn.

Đúng rồi, y là nam nhân, không sợ đau. Tiêu Ngự không do dự nữa, lập tức vậy lên.

Mặt của nàng sáng lên dưới ánh nến, mi mắt thon dài, làn da trắng nõn. Nhìn bộ dáng nàng chuyên chú, Tiết Chiến bỗng nhiên mở miệng nói: "Niên Niên, ngoại trừ huyền gồm và đồ ngọt, nàng còn thích gì?"

Y vẫn cảm thấy mình đối với nàng rất tốt, nhưng quả thật chưa từng hỏi qua nàng thích gì.

Nàng à? Tiêu Ngự thay y băng bó thật đẹp, một đôi tay nhỏ trắng thuần linh xảo gút lại. Ngẩng đầu nhìn y, con mắt lóe sáng, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp thích rất nhiều thứ. Thích xem sách, vẽ tranh, thích hoa hoa thảo thảo, thứ nữ tử yêu thích đều không khác mấy đâu."

Nhưng... sao đột nhiên lại hỏi nàng chuyện này?

Tiêu Ngự nghĩ, nói: "Người Hoàng Thượng thích thích gì?"

Thấy y thật lâu không trả lời, một đôi mắt lẳng lẳng nhìn mình, Tiêu Ngư bị y nhìn chăm chăm có chút run rẩy, mới thấy y hơi mỉm cười một cái, nhẹ nhàng nói: "Niên Niên... Trăm thích nàng."

Điều này cũng làm cho Tiêu Ngư không biết phải nói gì. Man hán này, luôn làm mất mặt mũi mà.. Tiêu Ngư cúi đầu, lại gút thêm một nút trên băng vải đã băng kĩ.

Sau đó cảm thấy trên tay ấm áp, Tiêu Ngư dừng lại, nhìn bàn tay lớn bao phủ tay nàng, hoàn toàn bao trùm.

Nàng sùng sốt một chút muốn rút ra, y lại dùng sức nắm chặt, vốn không có cách tránh thoát.

Sau đó đỉnh đầu truyền đến giọng trầm thấp của nam nhân: "Niên Niên, thật ra trăm, cũng rất tốt, nàng nói có đúng không?"

Nào có người... Khen mình như thế? Mỗi Tiêu Ngư giương lên, bỗng nhiên có chút buồn cười. Ngẩng đầu, ánh mắt sa vào ánh mắt dịu dàng như nước của y.

Mặc dù Tiêu Khôi Châu và Lương Lễ Bộ thị lang còn có chút vướng lại, quả thật đã chứng thực, tự đóng quân là một chuyện, Tiêu Khôi Châu không hề biết chuyện này. Thì ra còn phải thăm vấn Lương, muốn hắn ta khai ra đồng đảng, không ngờ tên Lương này vào ngục ba ngày, thì treo cổ tự tử trong nhà lao. Việc này tất nhiên không ảnh hưởng đến Tiêu Khôi Châu, hiện nay hắn vừa làm phụ thân, đó là chuyện vui nhà vui cửa.

Đội lúc hài nhi đầy tháng, Đế Hậu cố ý hân diện, tới phủ Hộ Quốc Công ăn tiệc đầy tháng.

Tiêu Ngư chuẩn bị cho tiểu chất nhi rất nhiều y phục và giày nhỏ.

Tiêu Ngư là nữ quyến, thì đi xem hài tử. Tiết Chiến lại không cảm thấy hứng thú, tuy nói Tiêu Khôi Châu là ca ca thế tử y, nhưng đó là nhi tử Tiêu Khôi Châu, không phải nhi tử của y. Nhưng thấy nàng vừa đến Tiêu gia liền nở nụ cười xán lạn, trong mắt chỉ có người nhà mẹ đẻ, ngược lại không để trọng phu là y vào mắt.

Tiết Chiến cảm thấy không vui, nhưng đại trưởng phu sao có thể so đo cùng một tiểu hài nhi? Muốn so đo, để trở về rồi hãy nói.

Tiết Chiến đi dạo tiền viện.

Phủ Hộ Quốc Công bố cục rộng rãi, hoa văn trang trí hoa lệ, không chỉ thể hiện sự mạnh mẽ thế gia, lại có nội tình thư hương môn đệ. Tiền viện liên thông hành lang, góc Tây Bắc thì có hành lang nối thẳng vườn hoa phía Tây.

Dáng người Tiết Chiến to lớn. Hồ thạch chồng núi, thương bách cổ tùng. Nam nhi hùng vĩ mặc cẩm bào lay động một góc.

Đứng trong chốc lát, thấy bóng dáng cách đó không xa cao to như trúc, mắt mới trầm xuống, sai bước đi tới. Giày gấm màu mực dừng lại, chưa quay đầu, đầu nhân nhật phản phó Hà Triều Ân sau lưng: "Không cần đi theo trăm."

Hà Triều Ân gật đầu, đứng y chỗ cũ.

Tiết Chiến tiếp tục đi lên phía trước. Mà người ở phía trước chính là Vệ Đường.

Hiện nay Vệ Đường đã về Hoàng Thành, được Tướng Quân Kinh Hoắc Đình tiến cử, ở Diễn Võ Trường hoàng gia chiến thắng Hoắc Đình, một tiếng hót làm kinh người. Hoàng Triều vừa lập, chính là lúc dùng người, người này lại là dưỡng tử phủ Hộ Quốc Công, liền sắp xếp hắn ở Thần Cơ Doanh.

Vệ Đường đi lại nhẹ nhàng chậm chạp.

Hôm nay hắn nhàn rỗi trong phủ, mặc một bộ trường sam lam nhật, phong thái thanh nhã, phong độ nhanh nhẹn.

Lúc này chuẩn bị đi giải quyết. Lúc vào nhà xí, đang khó hiểu về đại lưng, liền phát giác được động tĩnh sau lưng, bèn bịt lấy lại tinh thần. Vệ Đường xưa nay trầm ổn nội liễm, nhưng ngay tại lúc này, đụng mặt Đế Vương, tất nhiên kinh ngạc, con mắt cũng mở to hơn, lập tức nói: "Hoàng..."

"Không cần."

Tiết Chiến đưa tay ra hiệu, giọng điệu tùy ý nói: "Trăm cũng đến đi đại tiểu tiện thôi."

Khuôn mặt tuấn lãng của Vệ Đường nhất thời khôi phục lại bình tĩnh, muốn buộc đại lưng lại, nói: "Vệ thần ra ngoài trước..."

"Không sao." Tiết Chiến tự mình tháo đại lưng.

Trường mi mắt phượng, thân thể khôi ngô, toàn thân nam nhi tản ra khí hào phóng không bị trói buộc và thô cuồng, nhân nhật nói với Vệ Đường: "Đi chung đi."

Ngày xưa Vệ Đường cũng theo Tiêu Hoài và Tiêu Khôi Châu đi quân doanh, mặc dù nhìn hắn tự phụ tuấn nhã, nhưng cũng không phải người lè mề như vậy. Nghe Đế Vương lên tiếng, đành phải một lần nữa cời đại lưng ra, tiếp tục đi đại tiểu tiện.

Hai chân Tiết Chiến mở ra đứng thẳng, từ sau lưng nhìn lại, thế như núi cao. Nghe tiếng Vệ Đường bên cạnh cời đại lưng, biểu lộ dừng lại, sau đó...

Thoáng liếc mắt, bất động thanh sắc liếc ‘dưới thân’ Vệ Đường một cái. Tiếp đó nhẹ nhàng cong môi.

Người tập võ từ trước đến nay luôn nhạy cảm, Vệ Đường lập tức phát giác, đợi quay đầu nhìn Đế Vương bên cạnh, đã thấy y thu hồi ánh mắt. Vệ Đường nhẹ nhàng nhũ mày một hồi.

Đôi mắt Tiết Chiến nhiễm ý cười, dương dương đắc ý, không nhanh không chậm móc ra ‘vật’ hùng vĩ bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Con nổi dồng

Edit Hoa Trong Tuyết

Trưởng tử của Tiêu Khởi Châu gọi là Tranh ca nhi, khỏe mạnh kháu khỉnh, mặt mày cực giống phụ thân của nó. Tiêu Ngự nhìn ngón tay mập, đáng yêu đang chảy nước bọt, càng đáng yêu.

Ôm một lát, nàng giao đứa nhỏ lại cho Đường thị.

Nhưng mà ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào đứa nhỏ.

Nhan sắc rực rỡ như hoa xuân, như trắng sáng đêm thu, đang mặc cung trang hoàng hậu, eo buộc ngọc bội, bạch ngọc treo trên dây kều leng keng, tự nhiên hào phóng, phong thái kiêu diễm.

La thị cố ý cùng nàng ra ngoài nói chuyện một lúc. Nàng nói với Tiêu Ngự: "Hiện tại nhìn con và Hoàng Thượng hòa hảo như lúc ban đầu, mẫu thân cũng yên lòng." Hôm nay Đế Hậu cùng đến phủ quốc công, cùng với tình hình đến chúc thọ vài tháng trước hoàn toàn khác biệt. La thị là vị phụ nhân cẩn thận, đối với loại chuyện này càng miễn cảm.

Nàng ghé mắt, nhìn khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Ngự, nói, "Con yêu thích hài tử như vậy, Vì sao không tự mình sinh một đứa? Hoàng Thượng cũng sẽ rất vui vẻ.

Hắn a. Tiêu Ngự nhớ đến dáng vẻ thô kệch của nam nhân kia... đúng là rất trông mong có hài tử.

Nam tử nông thôn đều như vậy, sau khi cưới vợ liền suốt ngày nghĩ đến tiểu hài tử mập mạp.

Từ khi bắt đầu vào cung, nàng luôn bận khoăn, thậm chí là ôm tâm lý mong muốn hắn lạnh nhạt, nhưng đến bây giờ, đã nửa năm rồi. Có mấy lời trong cung nàng không thể nói, nhưng với La thị, nàng không chỉ đơn thuần là mẹ kế, càng giống như trưởng bối mà khuyên bảo.

Tiêu Ngự liền nói: "Mẫu thân ngài đều biết..." Thân phận của nàng rất xấu hổ, cho dù Tiết Chiến có hứa hẹn với nàng, nhưng lòng của nàng rút cuộc vẫn là hướng về Tiêu gia. Đúng là nàng là thê tử của hắn, nhưng cũng chỉ thành thân với hắn được nửa năm, lại dưới tình huống như vậy gả cho hắn, làm sao trong lòng có thể không có khúc mắc?

Nàng gả cho nam nhân ấy nửa năm, tuy không tránh thai, nhưng cũng chưa mang thai con nổi dồng. Cái này giống như là thiên ý.

La thị nghĩ nghĩ, cũng không cần phải nhiều lời nữa. Chỉ là nhìn Đế Vương anh tuấn khôi ngô, Tiêu Ngự lại là quốc sắc thiên hương, nếu thật có hài tử, nhất định đáng vẻ sẽ rất đẹp.

Tiêu Ngự không nghĩ chuyện này, vừa đi đến chỗ nữ quyến tụ tập, cũng không thấy Tiêu Ngọc Chi. Bởi vì sự việc của Tiêu Ngọc Chi và Quách Khang An, nên mới hỏi thêm một câu.

Hỏi đến Tiêu Ngọc Chi, tất nhiên La thị biết. Liền nói với Tiêu Ngự: "từ sau khi định ra việc hôn nhân, Ngũ nha đầu chưa có một ngày nào yên tĩnh..."

Ánh mắt Tiêu Ngự dừng một chút. Sau khi xảy ra sự việc ngày hôm ấy, Quách gia lại đến nhà cầu thân, rất có thành ý. Rút cuộc chuyện thành ra như vậy, cửa hôn sự này cứ tự nhiên như vậy được định xuống. Quách khan an kia là trọng thân của đế vương, nhưng nếu không có ngọn nguồn trước kia, mẫu thân của hắn và Tiêu Ngọc Chi xảy ra xung đột.

Liền nói một câu: "Đích thật là ủy khuất nàng."

Đương nhiên là Tiêu Ngọc Chi cảm thấy ủy khuất. Lúc này Liễu thị cố ý trở về, vào nhà là nhìn thấy nàng tức giận ngồi trên ghế bành, bước qua nói: "Làm sao? Ngươi còn muốn náo loạn?"

Cái này gọi là náo loạn? Tiêu Ngọc Chi ngửa đầu nói: "Dù sao con tuyệt đối sẽ không gả cho họ Quách kia. Không phải hôm nay Tiêu Ngự cũng đến đây sao? Nàng là Hoàng Hậu, thay ta nói vài lời trước mặt Hoàng Thượng, chẳng lẽ không lui được cửa hôn sự này?" Tuy nói lúc trước có chút khúc

mắc, nhưng rút cuộc vẫn là đường tử mui, này là chuyện lớn cả đời, chẳng lẽ không thể giúp nàng một chút?

Nói xong Tiêu Ngọc Chi nhìn Liễu thị, "Mẫu thân ngươi không đi nói, tự ta sẽ đi."

Nếu là trước đây, bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không đi cầu xin Tiêu Ngự. Nhưng bây giờ, đã nhận sinh lễ của Quách gia! Nàng vẫn cho là phụ mẫu sủng ái nàng, tuyệt đối sẽ không gả nàng cho nam tử nàng không muốn, thế nhưng là không nghĩ tới, bởi vì họ Quách kia quyền cao chức trọng, là quan lớn, phụ thân đáp ứng cửa hôn sự này.

Hiện tại chỉ có Tiêu Ngự mới có thể giúp nàng.

Tiêu Ngọc Chi đứng dậy, làm bộ muốn đi ra ngoài. Liễu thị tức giận một tay giữ chặt nàng, lớn tiếng nói: "Ngươi còn muốn nào đến khi nào!"

Tiêu Ngọc Chi sững người, mở to hai mắt nhìn Liễu thị, động tác lập tức cứng đờ. Từ từ, mới nói một câu: "Mẫu thân... ngươi vậy mà la ta?"

Nàng càng nghĩ càng thấy ủy khuất, nước mắt lập tức chảy xuống, "Mẫu thân biết rất rõ ràng, ta ghét nhất người Quách gia, lúc trước kia người tận mắt thấy, trước kia Quách thị khi dễ nàng, còn đánh ta... vậy mà ngài lại muốn gả ta đến Quách gia?"

Tiêu Ngọc Chi cảm thấy rất ủy khuất, "Oa" một tiếng khóc lên.

Biểu hiện của Liễu thị dịu đi một chút, thấy Tiêu Ngọc Chi gào khóc, rất là đau đầu. Nàng dùng giọng điệu ôn hòa nói: "Ngọc Chi, tuổi của ngươi cũng không nhỏ, không thể cứ khóc khóc nháo nháo để giải quyết vấn đề. Tính tình của Quách lão phu nhân đúng là không tốt lắm, nhưng tính tình của Quách đại nhân, mẫu thân đều nhìn thấy, mẫu thân nhìn người rất chuẩn, chắc chắn hẳn sẽ không khi dễ con. Hiện tại sinh lễ đều thu, dù là Hoàng Thượng, cũng không thể vô duyên vô cớ giúp con từ hôn."

Tiêu Ngọc Chi nghe không vào, khóc đến cuồng loạn.

Liễu thị nhìn trong chốc lát, mới chậm rãi nói một câu: "Nếu con không gả cho Quách đại nhân, con cho rằng... Vệ Đường có thể cưới con sao? Ngọc Chi, tim của hắn không có ở bên con."

Lạch cạch một tiếng, một giọt nước mắt thật lớn rơi xuống. Tiêu Ngọc Chi ngừng khóc, sau đấy lại càng khóc lớn tiếng hơn.

Tiêu Ngự sau khi rời khỏi chỗ Tiêu thị, đi ở trong viện. Nhìn thấy cách đó không xa, Tiết Chiến và Vệ Đường đi về phía nàng.

Tiết Chiến tuần mỹ thô kịch, Vệ Đường đứng ở bên cạnh hắn, vẻ trắng trẻo được nổi bật không ít, nhìn thấy cang phong trần tuần lãng, khí độ vô song. Tiêu Ngự hơi hơi kinh ngạc, không biết khi nào hai người bọn họ lại ở cùng một chỗ, mà lại... Tiêu Ngự nhìn nam nhân càng ngày càng đến gần mình, không hề giống lúc trước, nhìn Vệ Đường với dáng vẻ lạnh nhạt.

Lúc này nhìn qua, giống như... còn thật cao hứng?

Tiêu Ngự cảm thấy quá kì quái.

Tiết Chiến đi đến trước mặt Tiêu Ngự, đưa tay nắm lấy tay của nàng, hướng về phía nàng cười cười. Giống như biết nàng đang nghĩ gì giải thích, giải thích nói: "Vừa lúc gặp được Vệ ái khanh, liền hàn huyên vài câu."

Hắn và Vệ Đường, có chuyện gì hay để nói? Tiêu Ngự nhìn sang, thấy Vệ Đường đứng ở trước mặt, mặt mày bình tĩnh. Lần trước không phải nam nhân này còn cảm thấy giữa nàng và Vệ Đường có cái gì mờ ám sao? Tiêu Ngự bị hắn nắm tay, ngược lại cũng đã quen, nói với hắn: "Vừa rồi Hoàng Thượng đi đâu? Thân thiếp đi xem Tranh ca nhi, bộ dáng rất đáng yêu."

Tiết Chiến ghé mắt nhìn nàng, nói: "Đại ca nàng cũng đã làm cha, Niên Niên, khi nào thì nàng giúp trăm sinh con trai?"

Tiêu Ngự liền ngẩng đầu, trừng mắt liếc hắn một cái.

Thấy nàng trừng mắt giống như ếch xanh, Tiết Chiến nhìn cảm thấy rất đáng yêu, tiếp tục cười với nàng...

Tiêu Ngự sao có thể giống hắn không cần mặt mũi như vậy? Nàng đúng là được mở rộng tầm mắt.

Tuy nói Tiết Chiến không có đi nhìn nhi tử của đại cữu, nhưng cũng đã đến đây, cũng muốn tới đây nhìn một chút đấy. Tiêu Ngự bước đến, bị hắn kéo qua bên cạnh.

Trong viện tràn ngập hương thơm hoa cỏ, bóng dáng cao to của Vệ Đường đứng nguyên tại chỗ, gương mặt, lẳng lặng nhìn đôi bóng lưng đang đi cách đây không xa.

Hà Triều Ân đi theo sau lưng Đế Vương, nhìn về phía Vệ Đường khẽ vuốt cằm, sau đấy tiếp tục đi theo Đế Hạo.

Sau khi dùng xong tiệc chiêu đãi ở phủ quốc công, Tiêu Ngự cùng Tiết Chiến hồi cung. Hôm nay ngồi kiệu lớn đến đây, rộng hơn phượng kiệu của nàng rất nhiều. Phía trước đặt một bàn gỗ nhỏ, một bộ đồ uống trà bằng sứ Thanh Hoa mới tinh, bên trên đặt mấy đĩa điểm tâm. Tiêu Ngự ăn hai khối bánh hoa quế, cảm thấy miệng hơi khô, liền rót một chén trà.

Nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh.

Thấy hấn cả người mặc bộ long bào uy nghiêm, lúc này chân phải tách ra, thân thể lùi ra sau, miễn cưỡng nằm.

Ngồi không có tư thế ngồi. Tiêu Ngự vô thức nhủ mảy một cái. Vẫn hỏi một câu: "Hoàng Thượng có muốn uống trà không?"

"... Ân." Tiết Chiến lên tiếng.

Tiêu Ngự lại cầm lấy một chén nhỏ, giúp hấn rót trà, bày điểm dầy. Cỗ tay trắng nõn nhẹ nhàng nâng lên, đưa chén nhỏ đến trước mặt hấn, thấy hấn không nhận lấy, nhỏ giọng nhắc nhở: "Hoàng Thượng?"

Đôi mắt đen của Tiết Chiến chăm chú nhìn nàng. Không biết vì cái gì, hôm nay tâm tình rất tốt, nhìn qua vui vẻ tận mản, sau đó mỉm cười, lười biếng nói một câu: "Giúp trẫm."

Tay Tiêu Ngự run một cái, thật lòng nghĩ muốn hắt nước này vào mặt hấn. Không thích uống thì không cần phải uống! Tiêu Ngự giống như muốn bỏ chén nhỏ trở về.

Liên nghe âm thanh sau lưng: "Niên niên..."

Người này thực sự là... Tiêu Ngự nhượng mảy, nhưng không có cách từ chối, chén trà muốn bỏ xuống lại cầm lên, đưa đến miệng hấn, Chi là xe ngựa lắc lư rất nhỏ, nước trà liền đổ ra ngoài. Tiêu Ngự nhỏ giọng hô một tiếng, lập tức bỏ chén nhỏ xuống, sau đó vội vàng vàng giúp hấn lau áo bào.

Lúc này Tiết Chiến mới ngồi dậy.

Thấy nàng cầm khăn giúp mình lau nước đọng, Tiết Chiến mặt mày ôn hòa nhìn nàng. Một lát sau, mới khe khẽ nói một câu: "Niên niên, trẫm đứng dậy."

Hả? Tiêu Ngự đang dùng sức giúp hấn lau nước trên ngoại bào, nghe hấn nói, sững sốt một chút, muốn nói còn chưa đến hoàng cung đâu, đứng dậy làm gì?

Chỉ là, đợi đến khi tay của nàng đụng phải một chỗ nổi lên, cự vật cao cao đứng vững, tay giống như bị bỏng, lập tức rút trở về.

Gương mặt trắng nõn như ngọc lập tức nóng lên.

Nhưng nghĩ bọn họ cũng thành thân đã nửa năm rồi, cũng không phải chưa thấy qua. Lại tiếp tục cố gắng bình tĩnh, đặt hai tay trên đùi, quy quy củ củ ngồi xuống.

Nghiên đầu qua một bên, khí tức cực nóng của nam nhân từ phía sau ập tới, ngay sau đó, một đôi tay hữu lực ôm lấy nàng. Đầu của hấn cũng nhích lại gần. Sau đấy là tiếng nói khàn khàn của nam nhân: "Niên Niên..." Hai tay kia của nàng thật không thành thật.

Tiêu Ngự ngửi mùi vị trên người hấn, còn có xe ngựa lắc lư, bỗng cảm thấy trong ngực giống như gùi non lấp biển, sắc mặt trắng nhợt, muốn nôn khan.

Nhất thời Tiết Chiến sững sốt. Sau đó buông nàng ra, nói một câu: "Trẫm lại hừm nàng rồi?" Hấn nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Tiêu Ngự, cúi đầu ngửi y phục của mình, cũng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cũng không có nghe mùi mồ hôi.

Tiêu Ngự lắc đầu, mảy cau lại, nói ra: "Không có. Chi là thần thiếp cảm thấy có chút không thoải mái."

Đã là như thế, Tiết Chiến liền đưa tay ôm vào trong lòng, cúi đầu nhìn sắc mặt của nàng, sau đó rót một chén trà đưa cho nàng. Sau khi Tiêu Ngự uống xong, liền tốt hơn rất nhiều, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bánh xe lộc cộc.

Qua thật lâu, nghe được âm thanh truyền đến trên đỉnh đầu: "hiên niên, nàng nói... có phải nàng đã có?"

Mi mắt buông thõng bỗng run lên, tâm cũng run theo. Tiêu Ngự mở mắt ra, nhìn Tiết Chiến trước mắt mừng rỡ như điên. Nàng há to miệng, muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nên nói cái gì. Giống như nàng nếu như mang thai, cũng là điều tự nhiên, dù sao cũng nửa năm rồi, thế nhưng là...

"Được rồi."

Thân thể Tiết Chiến vùng chỗi, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Hấn cúi đầu hôn lên mặt của nàng, nói với nàng, "Nàng nghỉ ngơi đi."

Sau khi Tiêu Ngự nhắm mắt lại, đôi tay giống như theo bản năng, nắm lấy góc áo của hấn. Trong lòng bàn tay ra rất nhiều mồ hôi. Tiêu Ngự cảm thấy còn có chút khó chịu, trong lòng rất sợ hãi và khấn nguyện. Đúng là nàng không nên sinh con cho hấn, nhưng nếu cứ như vậy bỗng dưng mang thai, nàng cũng không thể không cần.

Hấn nói kiểu này, giống như nàng thật sự mang thai. Lập tức suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến phụ thân của nàng, nghĩ đến Tiêu gia, sau đó là hấn... ngay sau đó, lại nghĩ đến Tranh ca nhi trắng nõn mập mạp động lòng người.

Nếu thật mang thai, giống như cũng không có gì. Trong lòng Tiêu Ngự, bỗng chốc mềm lại.

Sau khi về cung, trước tiên Tiết Chiến bước xuống xe ngựa, Tiêu Ngự nâng váy, muốn xuống dưới, đã thấy hán đứng ở phía dưới, đưa tay ôm nàng lên. Tiêu Ngự tựa vào lồng ngực cứng rắn của hán, vô ý thức ôm lấy cổ của hán, nhin không được nói: "Người làm cái gì vậy?" Nhanh buông nàng xuống, nhiều người như vậy.

Tiết Chiến cao lớn cường tráng, cánh tay trắng kiện dễ dàng ôm Tiêu Ngự vào ngực. Nữ hài tử nhỏ xíu nhẹ hều, thân thể mềm nhũn, hán ôm vào cũng không có cảm giác nặng. Tiết Chiến giống như suy nghĩ mấy lần, nói: "Phụ nữ có thai đương nhiên phải chú ý." Như vậy liền ôm nàng, bước chân vững vững vàng vàng đi về phía Phụng Tảo Cung.

Hà Triều Ân cung kính đứng một bên, nghe lời nói của đế vương, mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tiêu Ngự vốn cảm thấy nam nhân này không tuân theo quy củ, nàng muốn dùng biện pháp mưa dầm thấm đất để rèn luyện hán, để hán tuân theo quy củ. Nhưng mà dưới mắt hán, hán không bị nàng ảnh hưởng, lại dần dần kéo nàng theo hán đạp lên quy củ. Hán bước từng bước, bước chân trầm ổn. Tiêu Ngự ôm cổ hán, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ngăm đen tuấn mỹ, thấy hán bước nhanh, nhin cười không được cười.

Nhẹ nhàng, dùng ngón tay cào một chút cổ của hán, nhỏ giọng nói: "Ngài đi chậm một chút."

Gấp gáp như vậy làm cái gì?

Trên cổ ngựa một chút, Tiết Chiến cúi đầu xuống nhìn nàng cười một tiếng, lại bắt kè, tiếp tục ôm nàng, bước nhanh vào Phụng Tảo Cung.

Mặc dù đi vừa vội lại nhanh, nhưng đến Phụng Tảo Cung, vẫn là nhẹ nhàng đặt nàng trên giường. Tiêu Ngự cúi đầu sửa lại váy, tay cũng bị hán nắm lấy, bàn tay to lớn quây quanh tay nàng. Tiêu Ngự thấy hán giống như ngọc tử, nắm chặt tay nàng không buông, nàng muốn thu tay về cũng không được.

Tiết Chiến ôn nhu nói một câu: "Nghe lời."

Tiêu Ngự ngoan ngoãn để hán tùy ý nắm lấy tay mình, lòng bàn tay nhanh chóng thấm ướt mồ hôi.

Ngự y đến rất nhanh, sau khi cẩn thận bắt mạch, mới nói: "Nương nương chưa có thai. Vừa rồi chỉ là do trên xe ngựa xóc nảy, lúc trước lại ăn một vài món ăn, cho nên mới cảm thấy choáng đầu nôn mửa, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe lại."

Tâm Tiêu Ngự ngừng lại một chút, nhất thời không biết nên cảm thấy may mắn hay là thất vọng. Tiết Chiến lại là nhưu mảy, giọng điệu uy nghiêm nói: "Người nói là... Hoàng Hậu không có mang thai?"

Ngự y gật đầu, há to miệng muốn nói gì, sau đó lại thể hiện đáng vẻ muốn nói lại thôi. Tiết Chiến nhìn, nói: "Còn có gì muốn nói, người cứ nói, đừng có ấp a ập úng."

Đế Vương lên tiếng, ngự y liền đành phải mở miệng. Hán ngẩng đầu nhìn phượng nhan của Hoàng Hậu, cái này mới chậm rãi nói: "Vừa rồi thần giúp nương nương chẩn mạch... nương nương giống như, đã dùng thuốc tránh thai một thời gian dài..."

"Thuốc kia rất hại thân. Sức khỏe nương nương vốn yếu, như tiếp tục sử dụng, sợ là ngày sau rất khó mang thai."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Hiếu chiến (bù đắp)

Tiêu Ngự gằn như vô ý thức nhìn mặt Tiết Chiến.

Thấy lông mi dài của y nghiêm nghị, hiển nhiên là biểu hiện của thịnh nộ. Chỉ là bàn tay vẫn nắm tay của nàng. Mặt không thay đổi nói: "Thân thể của hoàng hậu, có thể điều trị hay không?"

Dù Tiêu hoàng hậu được sủng, nhưng thân phận lại có chút đặc thù. Lúc trước chính là Thái hậu tiên triều, thê tử của Triệu Dục. Bây giờ mặc dù gả cho tân đế, rất được thánh sủng, nhưng phải chăng Đế vương có thể thật sự tiếp nhận con cháu của nữ tử Tiêu gia, vậy thì cần phải để sau này mới biết.

Tân phi hậu cung có tư cách thai nghén hoàng tử hay không, đều là một câu nói của Đế vương. Tất nhiên ngự y cho rằng, hiện nay hoàng hậu tránh thai, là hoàng thượng bày mưu đặt kế. Chỉ là thầy thuốc có tấm lòng yêu thương người, hơn nữa nữ tử trẻ tuổi như vậy, tất nhiên là nhin không được nhắc nhở. Phạm là Đế vương có chút lòng thương tiếc với hoàng hậu, thì sẽ không để cho nàng dùng được vật tổn thương thân thể như vậy.

Mà lúc này nghe thấy, giống như cũng không phải là như thế. Ngự y chấp tay nói: "Nương nương còn trẻ, chỉ cần điều dưỡng thỏa đáng, rất nhanh là có thể mang thai hoàng tử."

Tiết Chiến liền nói: "Vậy thì tốt, người phụ trách giúp hoàng hậu điều dưỡng thân thể..." Dừng một chút, giọng điệu nghiêm khắc, "Dưỡng cho tốt, nếu

đường không tốt, trăm sẽ lấy đầu của ngươi!"

Uy nghiêm của Đế vương làm hai chân ngự y run rẩy, nhất thời toàn thân đầy mồ hôi, vội nói: "Thần tuân chỉ."

Bên trong chậu hoa trước song cửa sổ là lá hoa óng ánh xanh biếc. Ánh sáng bị mây xanh lượn lờ chen chúc, chiếu trên nhị hoa những đốm trắng như ngọc trăm màu trắng.

Ngự y đã lui ra, Tiêu Ngự yên tĩnh ngồi, cúi đầu xuống, nhìn bàn tay của nam nhân còn đang nắm chặt tay nàng.

Mặc dù Tiêu Ngự tự do xuất nhập hoàng cung, có phần hiểu rõ đường trong cung, nhưng khi đó có tiền đế và cô mẫu che chở nàng, nàng không đơn thuần là đích nữ Tiêu gia được sao vây quanh, càng có thân phận tôn quý là hoàng hậu tương lai. Người trong cung, từ trước đến nay chỉ có nịnh bợ nàng. Tiêu Ngự nhìn y không rên một tiếng, gương mặt lạnh nhạt.

Suy nghĩ rồi nhỏ giọng nói một câu: "Thần thiếp cũng không dùng được vật tránh thai."

La thị cho nàng thuốc viên tránh thai, tổn hại với thân thể cực nhỏ. Tiêu Ngự luôn yêu quý thân thể của mình, không thể nào làm loại chuyện hại mình này.

Tiết Chiến nghe vậy ghé mắt, nhìn gương mặt trắng nõn của nàng, nói: "Đương nhiên trăm biết." Nàng không cần thiết phải lừa gạt y, lúc trước nàng nói không có, vậy là không có. Tiết Chiến thoáng nắm chặt tay của nàng, "Niên Niên, thật ra trăm... Không bảo vệ tốt nàng."

Thuốc tổn hại sức khỏe như thế, nếu chính nàng dùng, nhất định y phải giáo huấn nàng một phen. Nhưng hiện nay... Tiết Chiến gằn từng chữ: "Nếu như để trăm tra ra là người nào gây nên, đích thân róc xương lột thịt hẳn!"

Y biết võ công, thân thể cường tráng, nhìn qua thật sự dọa người. Không biết vì cái gì, Tiêu Ngự nhìn thấy bộ dáng bây giờ của y lại không có chút nào sợ hãi.

Hán tử xuất thân hương dã rốt cuộc không giống nhau, không giống với công tử thiếu gia tự phụ, cao cao tại thượng, cảm xúc cũng không lộ ra ngoài. Y sẽ không như vậy, tức giận liền muốn chém giết muốn róc thịt, giống con dã thú hiếu chiến. Thật ra nàng không thích tàn bạo máu tanh. Chỉ là lúc này...
đi ☆ đ ☆ àn ☆ l ☆ qu ☆ y ☆ đ ☆ òn

Tiêu Ngự nhìn mặt mày của y, khẽ gật đầu: "... Ừm"

...

Ngoài cửa sổ một hàng bông súng đang thời kỳ nở hoa, lặng yên nở rộ. Trong phòng, Triệu Hoàng năm tuổi đang chấp bút luyện chữ. Từ trước đến nay ở phủ An vương này, rất ít đi ra ngoài. Triệu Hoàng nhu thuận hiểu chuyện, theo tiên sinh dạy học cùng đọc sách với Kỳ vương Triệu Huyền. Hạ nhân của Vương phủ rất tôn trọng cậu, Khương ma ma cũng rất quan tâm cậu.

Cậu sống rất tốt. Chỉ là có đôi khi sẽ nhớ tới mẫu thân.

Lúc này nghe nha hoàn tiến đến, nói là Kỳ vương tới, Triệu Hoàng bận bịu gác lại bút trong tay, chạy tới gặp Triệu Huyền.

Đầu thu ánh mặt trời nhàn nhạt, nhẹ nhàng chiếu vào trên người nam tử trẻ tuổi. Tư thế của Triệu Huyền oai hùng thanh nhã, trường bào xanh nhạt, giày gấm tuyết sắc, giữa lông mày là tự phụ của con cháu hoàng gia, giờ tay nhắc chân nhanh nhẹn đẹp như tranh. Thấy Triệu Hoàng, Triệu Huyền nở nụ cười, tay thon dài sờ lên đầu Triệu Hoàng, cầm tay cậu đi xem cậu viết chữ.

Triệu Hoàng sinh ra rất mập mạp, chính là thời điểm tròn tròn đáng yêu nhất.

Sau khi được tứ thúc xem xong khích lệ cậu, Triệu Hoàng liền ngây thơ nói: "Đều là tứ thúc dạy thật tốt."

Sau đó nghĩ tới điều gì đó, nhìn chữ viết chính tề của mình, lầm bầm: "Nếu mẫu thân cũng có thể nhìn thấy thì tốt biết bao. Tứ thúc..." Cậu nhìn Triệu Huyền, hỏi, "Sắp tới sinh nhật của Hoàng Nhi rồi, thúc nói mẫu thân có còn nhớ không?"

Đứa bé nhỏ tuổi ỷ lại người nhất, hướng gì là Tiêu Ngự người cùng mình trải qua hoạn nạn. Triệu Hoàng vừa ra đời đã bị ôm cách xa thân mẫu (mẹ đẻ), thân mẫu lại qua đời sớm, cho tới bây giờ gần như cậu chưa từng gặp qua. Với Triệu Hoàng mà nói, Tiêu Ngự chăm sóc cậu, đối tốt với cậu, mới chân chính là mẫu thân của cậu.

Triệu Huyền liền nói với cậu: "Dĩ nhiên mẫu thân cháu nhớ cháu rồi."

Thật sao? Nếu là lúc trước, Triệu Hoàng có thể cam đoan, nhất định là Niên Niên nhớ đến cậu, nhưng bây giờ tách ra đã lâu như vậy, trong lòng của cậu đã sớm bắt đầu dao động. Dù sao... Dù sao cũng không phải là mẫu thân thân sinh của cậu. Triệu Hoàng không tiếp tục suy nghĩ nữa, nở nụ cười với Triệu Huyền rồi lôi kéo hân hoi một vài vấn đề: "Có mấy chỗ Hoàng Nhi không hiểu lắm..." Tuổi còn nhỏ nhưng vô cùng chăm chỉ.

Cậu muốn có một ngày, lúc mẫu thân nhìn thấy cậu, thấy cậu thông minh hiểu chuyện. Như thế nhất định nàng sẽ rất vui.

Dạy Triệu Hoàng xong, Triệu Huyền chậm rãi rời khỏi Cảnh Nghi Viện. Ráng chiều làm cái bóng của hắn kéo thật dài, vàng óng ánh, tản ra ánh sáng.

Hai nha hoàn áo xanh ở dưới hiên nhà Vũ*, thấy Triệu Huyền thì vội cúi đầu hành lễ, đợi lúc hắn đi qua rồi, nha hoàn liền ngẩng đầu nhìn tới, cần cỏ vườn

ra thật dài, nhìn không được nói: "Kỳ vương thật sự phong độ nhanh nhẹn, đáng vẻ như Ngọc Tố, đối xử với vương gia của chúng ta cũng tốt." (nhà Vũ: nhà nhỏ đối diện với nhà chính ở hai bên)

Hoàng gia Đại Ngụy, phần lớn là tướng mạo tuấn lãng. Nha hoàn bên cạnh liền nói: "Thì tính sao? Chỉ là ở tuyến đầu, Kỳ vương này cũng là hoàng tử không được sủng ái, tuổi còn trẻ đã đi đất phong. Lúc này tình cảnh càng đáng thương, nghe nói phủ An vương chúng ta còn khá tốt, phủ Kỳ vương thì càng tệ hơn."

Thật sao? Nha hoàn kia nghe thế, lại nhìn bóng người đã đi xa của Kỳ vương, liền cảm giác hân có chút đáng thương, nhất thời trong mắt lộ ra tiếc hận. Tần đế đáng cơ, hân một hoàng tử tiền triều, dù nổi bật thế nào, nhất định cả đời đều bình thường không có chí tiến thủ.

Gió lạnh chợt nổi lên. Triệu Huyền đi ra khỏi phủ An vương, đã sớm có xe ngựa chờ ở một bên. Có tùy tùng đi đến bên cạnh hân, sau khi hành lễ, nói khẽ với hân: "Vương gia, là trong cung truyền đến."

Đưa tới một phong mật thư.

Triệu Huyền đưa tay tiếp nhận, không nhanh không chậm mở ra, ngón tay thon dài để ở phía trên phong thư. Nhìn thấy nội dung viết trong phong thư, mặt mày sáng sủa như một cái theo bản năng, sau đó dùng sức xiết chặt.

Tùy tùng lại nói: "Còn có một chuyện. Người Vương gia ngài muốn tìm, hiện tại đã tìm được rồi..."

Sau khi nghe xong, Triệu Huyền vén bào lên xe ngựa, ngồi ở bên trong nhắm mắt dưỡng thần. Tuy là hoàng tử tiền triều bị vắng vẻ, tư thế ngồi lại rất đoan chính, khí độ tôn quý. Triệu Huyền khẽ mỉm cười, lại mở to mắt, ánh mắt đã mất đi vẻ ôn hòa vừa rồi thay vào đó là vẻ lạnh như băng.

Hân lấy từ trong tay áo ra thứ gì đó.

Là một tờ giấy Tuyên Thành được xếp chỉnh tề.

Vừa rồi hân chỉ bảo Triệu Hoàng đọc sách, cậu cố ý đưa hân một bức họa. Tài vẽ của đứa trẻ năm tuổi hơi kém, lại có chút thiên phú, nam tử được vẽ bên trong mặc một bộ áo lam, cao lớn ôn nhuận, bình dị gần gũi. Triệu Huyền nhìn thoáng qua, rồi lập tức nắm chặt lại, tiện tay ném ra ngoài từ cửa sổ xe ngựa.

Một cục giấy bị vứt xuống bên đường, lăn mấy lần, lẳng lặng rơi xuống bên cạnh bụi cỏ, không có người sẽ chú ý tới.

Sau đó cúi đầu, sửa lại vạt áo.

Gió lạnh chậm chậm thổi vào. Triệu Huyền khẽ nhắm mắt lại, mi mắt dày đặc lẳng lặng che lại.

Tra ra được cũng không sao.

Nàng gả cho ai, gả mấy lần, hân đều sẽ không để ý. Dù cho nàng thật sự sinh hài tử cho nam nhân khác, hân cũng muốn nàng!

...

Ngày hôm đó Tiêu Hoài đang cùng tụ tập ở lầu lêu với đồng liêu.

Hoắc Đình cũng ở đó. Lúc này mặc dù đã cạo râu quai nón nhưng vẫn lộ vẻ cao lớn mãnh liệt. Đưa tay lên uống một ly rượu, rồi ôm ca cơ phục vụ bên cạnh vào trong ngực.

Ca cơ kia có làn da trắng nõn, eo nhỏ mỏng manh, giọng nói mềm mại, hát một khúc ca hay. Hoắc Đình là người thô kệch, không thích phong hoa tuyết nguyệt như vẻ bề ngoài, uống rượu, trong tay vuốt ve hai chỗ thịt mềm mại. Chỉ là nhiều lúc, phía dưới đã sớm cứng rắn như sắt. Hai gò má của gã phồng đỏ, tiến tới hôn mấy cái, hân không thể lập tức đề ca cơ này “làm” ngay tại chỗ. Nếu là ngày thường, Hoắc Đình tướng quân uy vũ cường tráng, hầu hạ nam tử như vậy, tất nhiên là vui lòng.

Chỉ là lúc này...

Nhìn qua chỗ Hộ Quốc Công Tiêu Hoài, liền thấy vị trí bên cạnh Tiêu Hoài, là một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu sáng thanh nhã, sáng như ánh trăng.

Người bên ngoài chỉ lo vui vẻ, chỉ có hân, giống như tới chỗ này để thưởng trà. Cho dù có tới gần hân cũng sẽ nhanh chóng bị đuổi đi.

Hoắc Đình cúi đầu, nhìn thấy tiểu nương tử trong ngực đang nhìn Vệ Đường, cũng không tức giận, nặng nề ngắt nàng ta một cái, hào sảng nói: "Đã muốn hầu hạ Vệ đại nhân như vậy thì đi qua bên kia đi. Nếu người có thể làm Vệ đại nhân hài lòng, bản tướng quân có thưởng."

Ca cơ nghe xong, nhất thời trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, xấu hổ như hoa xuân. Nhẹ giọng đáp ứng, eo nhỏ nhún nhảy chậm rãi đi đến trước mặt Vệ Đường. Sau đó cúi xuống cầm bầu rượu lên, giúp hân rót một ly rượu, đưa đến trước mặt hân, khẽ gọi: "Đại nhân..."

Vốn là nơi phong hoa tuyết nguyệt, võ tướng lại thường thức không được cầm kỳ thư họa gì đó, nữ tử nũng nịu như vậy, cũng đưa đến trước mặt hân rồi, sợ là không có nam nhân nào không muốn chiếm tiện nghi.

Nhưng dáng ngồi của Vệ Đường lại đoan chính, mặt mày bình tĩnh, nhìn ly rượu đưa tới trước mặt, cũng không nhiều lời.

Ca cơ sững sờ, nhất thời gương mặt biến sắc, hơi có chút xấu hổ.

Gặp vị đại nhân tuổi trẻ giữ mình trong sạch như thế, nhất thời xuống đài không được, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hoắc Đình và Vệ Đường biết nhau cũng được một thời gian rồi, biết được tính cách của hắn nên đưa tay gọi ca cơ kia về bên người. Ca cơ lưu luyến không rời nhìn thoáng qua, trở về bên người Hoắc Đình. Hoắc Đình ôm trong ngực, cười nói với Vệ Đường: "Tiêu đại nhân là bởi vì trong nhà có thể thất, Vệ đại nhân chưa thành thân, sao không biết hưởng lạc như thế?"

Vệ Đường nhân tiện nói: "Tướng quân, ngài cũng biết, Vệ mỗ chỉ thích động đao động thương, không có hứng thú với mấy chuyện này."

Hoắc Đình hí hóp mắt nhìn hắn, tính tế dò xét một phen, từ từ nói ra: "Vệ đại nhân cự tuyệt như thế, chẳng lẽ là chưa từng chạm vào nữ nhân?" Uống nhiều mấy ly, lúc này đang cao hứng, nhất thời cười ha ha nói, "Khó trách, khó trách."

Các đại nhân ở đây cũng ồn ào theo. Vệ Đường lại phong thái thanh nhã, giống như cũng không ngại bị giễu cợt.

Lúc kết thúc sắc trời đã tối, Vệ Đường đi theo Tiêu Hoài tạm biệt với mấy vị đại nhân khác, phần lớn là uống đến xiêu xiêu vẹo vẹo, trái ôm phải ấp. Sau khi tiễn đi, Vệ Đường mới đứng ở bên cạnh Tiêu Hoài, nói: "Nghĩa phụ."

Từ lượng của Tiêu Hoài tốt, lúc này nhìn sắc mặt như thường. Ông là người có khả năng tự kiềm chế vô cùng tốt, đối với những oanh oanh yến yến bên ngoài này, cho tới bây giờ đều không dính vào người, khi còn bé cũng dạy bảo Vệ Đường và Tiêu Khởi Châu như thế. Ông biết tâm tư suy nghĩ của Vệ Đường, nếu là lúc trước ông cũng không nhìn ra gì cả, chỉ cảm thấy tính tình của Vệ Đường tốt, ông cảm thấy yên tâm. Mà bây giờ, nếu ông lại nhìn không ra, đó chính là mù lòa rồi.

Gió đêm thổi vào mặt, đỉnh đầu treo một ánh trăng cô độc.

Tiêu Hoài thành thực nội liêm, lúc này đứng chấp tay nói: "Lúc trước nghĩa phụ có ý đồ riêng, là muốn, nếu giao Niên Niên cho con, con sẽ đối tốt với nó cả đời. Bây giờ nghĩ lại, là ta quá ích kỷ... Tuổi của con cũng không nhỏ, nghĩa phụ muốn sắp xếp một mối hôn sự cho con, sớm ngày thành gia lập nghiệp, Vệ gia có người kế tục, xem như ta cũng xứng đáng với phụ thân của con."

Phụ thân của Vệ Đường là Vệ Sùng Viên, là huynh đệ tốt vào sinh ra tử của Tiêu Hoài. Nam nhân trọng nghĩa khí nhất, ông vẫn luôn xem Vệ Đường như con ruột (thân nhi tử) để nuôi.

Vệ Đường nghe vậy, cung kính nói: "Ý tốt của nghĩa phụ, con xin nhận, chỉ là con không muốn thành gia lập thất."

Từ trước đến nay hắn rất kính trọng Tiêu Hoài, chỉ là ý tốt lần này, hắn cũng không muốn tiếp nhận.

Tiêu Hoài nghe xong, cũng xem như bỏ qua. Đưa tay vỗ nhẹ bờ vai của hắn, nói: "Thôi, trở về đi."

Tiêu Hoài còn chưa lên xe ngựa, đã có một gã sai vặt đi đến bên cạnh ông, nói: "Tiêu đại nhân, chủ tử nhà ta có ý mời Tiêu đại nhân qua gặp mặt."

Tiêu Hoài liếc mắt xem xét, rong ruổi sa trường hai mươi năm, khí độ trên người, không gian tự uy, rất có lực chấn nhiếp. Ông nói: "Chủ tử nhà ngươi là ai?"

Gã sai vặt kia cong môi cười một tiếng, nói: "Tiêu đại nhân đi qua sẽ biết."

Vốn không muốn đi, đợi khi gã sai vặt kia móc ra từ trong tay áo một khối ngọc bội, biểu tình Tiêu Hoài ngưng trọng, lúc này mới để Vệ Đường trở về trước, mình theo gã sai vặt đi trà lâu.

Gã sai vặt dẫn lên trên lầu, đi đến cuối cùng hành lang. Tiêu Hoài nhìn tám bình phong trước mắt, nhướng mày, trực tiếp đẩy cửa vào.

"Két" một tiếng. Tiêu Hoài sải bước đi vào, thấy bên trong dường như không có ai.

Vòng qua tám bình phong dùng gỗ Lê vàng điêu khắc tứ quân tử (mai, lan, trúc, cúc), mới nhìn rõ nam tử ngồi ở trước bàn nhỏ thường trà.

Hơi chút kinh ngạc, nhưng cũng không tính là ngoài ý muốn. Tiêu Hoài thấy người trước mặt, rất nhanh bình tĩnh trở lại, mở miệng nói: "Không biết Vương gia tìm hạ quan có chuyện gì quan trọng?"

Triệu Huyền nhìn ôn hòa như ngọc, ngón tay thon dài nâng ly trà sứ thanh hoa. Nhìn thấy Tiêu Hoài thì chủ động đứng dậy, khẽ mỉm cười nói với ông: "Hôm nay, bốn vương cố ý tìm Quốc Công gia, tất nhiên là có chuyện quan trọng. Là muốn mang Quốc Công gia cùng bốn vương đi gặp một người..."

Kỳ vương Triệu Huyền lúc trước không đáng chú ý, đã đi đất phong từ nhỏ. Bây giờ ở Hoàng Thành càng ít nghe tới. Chỉ là hắn rất yêu thương An vương Triệu Hoảng, Tiêu Hoài lại âm thầm bảo vệ Triệu Hoảng, lúc này mới có chút hiểu rõ Triệu Huyền. Vốn cho rằng, hắn tìm mình, nhiều lắm thì nói chuyện có liên quan đến Triệu Hoảng, đó là hoàng tự duy nhất của Triệu Dục, tất nhiên hắn phải quan tâm.

Chỉ là, dường như bây giờ không nói đến chuyện An vương. Tiêu Hoài thần nhiên nói: "Không biết vương gia muốn hạ quan thấy người phương nào?"

Triệu Huyền cười. Từ trước đến nay Tiêu Hoài rất nhạy bén, đợi nghe thấy sau lưng truyền đến động tĩnh, lập tức xoay người sang chỗ khác.

Nhìn thấy nam tử trẻ tuổi xuất hiện ở trước mặt mình, Hộ Quốc Công Tiêu Hoài từ trước đến nay luôn ôn trọng, dù núi có đổ trước mặt không đổi sắc mặt, lúc này đây rốt cuộc đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Thôn hán (nam nhân thôn quê)

Edit: Loveyoumore3112

Sau khi Tiêu Ngự được chẩn bệnh phát hiện bị cho dùng thuốc tránh thai trong thời gian dài, toàn bộ mọi thứ trong Phụng Tảo Cung đều được kiểm tra một lượt.

Đến cả thái giám cung tỷ hầu hạ trong cung cũng bị thay đổi một lượng lớn.

Trong cung vốn là một nơi không sạch sẽ, ai cũng không biết được khi nào sẽ phải chịu tội vô cớ. May mắn là được phát hiện kịp thời. Nguyên nhân nhìn Tiêu Ngự, lo lắng hỏi: "Rốt cuộc là kẻ nào muốn hại nương nương? Tâm tư này cũng quá ác độc rồi!"

Tâm quan trọng của con nối dõi đối với nữ nhân, đó là điều hiển nhiên không cần phải nói. Tiêu Ngự mới mười lăm, nếu như đời này không thể sinh con được, vậy nửa đời sau làm sao có thể bảo đảm đây?

Tiêu Ngự cũng nghĩ thật lâu.

Sống trong cung, vốn cần phải đề phòng khắp nơi, chỉ là hiện nay hậu cung của Tiết Chiết không người, nàng lại gặp chuyện này. Nếu sau này chiêu mộ phi tần, vậy càng nguy hiểm? Chỉ là rốt cuộc là người nào, tạm thời nàng không nghĩ ra nổi người nào đáng ngờ.

Ngày hôm nay Tiêu Ngự đi ngủ từ sớm, giá nền bằng men sứ tản ra ánh sáng vàng ấm, chiếu sáng trong tấm điện. Tiêu Ngự nhắm mắt ngủ mơ mơ màng màng, giữa lúc đang mơ hồ dường như nghe thấy chút tiếng động, thoáng xoay người. Lúc ngừng lại mũi người được khí tức quen thuộc, lại từ từ mở mắt theo bản năng.

Đệm chăn bên người lõm xuống rõ ràng, một thân hình cường tráng nằm xuống.

Đáp chăn găm lên, liền cực kỳ thuận tay ôm nàng vào trong ngực.

Tiêu Ngự vẫn còn hơi mệt. Nàng được dạy dỗ rất tốt, trên người là ngao khí của nữ nhi quý tộc, lúc mặc Phụng bào vào càng lộ vẻ đoan trang. Ngày thường cũng sẽ thi thoảng lộ ra một chút cử chỉ hoặc nét mặt ngây thơ mà tuổi nàng nên có, chỉ có lúc đi ngủ, nàng mới nhìn giống một thiếu nữ bình thường.

Tiết Chiết thích nhìn sự biếng nhác lại xinh đẹp của nàng.

Có đôi lúc tỉnh ngủ, nàng nhu thuận nằm trong lòng y, y sẽ đưa tay nhéo mặt nàng, mũi của nàng, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu.

Lúc này Tiết Tiết nhẹ nhàng nhéo mặt nàng một chút, nhìn vào đôi mắt vừa với mở ra của nàng. Giọng nói của y mộc mạc, tràn ngập hơi thở nam tính, trầm thấp hỏi: "Đánh thức nàng rồi?"

Tiêu Ngự lắc đầu. Nàng ngủ không sâu, hơn nữa mỗi một động tác của y đều rất khẽ, y không đánh thức nàng. Tiêu Ngự tựa vào trên cánh tay của y, ngửi mùi hương thơm mát trên người y, hỏi một câu: "Hoàng Thượng vừa mới tắm rửa sao?"

Nhưng hình như nàng không nghe thấy tiếng động gì? Là vì ngủ sâu quá sao?

Tiết Chiết ghé mặt sát lại gần, con ngươi đen sáng lên, nhẹ nhàng nói với nàng: "Trăm tắm rửa xong mới tới."

... Tựa như y tắm rửa, là một việc rất đáng được khen ngợi.

Tiêu Ngự nhìn sắc mặt y, nghe giọng điệu của y, có chút buồn cười. Nàng cũng nhìn y, gật đầu nói: "...Ừm"

Tiết Chiết thuận thế hôn lên mặt nàng, hỏi: "Đã uống thuốc ngày hôm nay chưa?"

Là thuốc điều dưỡng thân thể. Tiêu Ngự đáp: "Uống rồi..." Nhìn bộ dáng như đang tán gẫu chuyện thường ngày với mình của y, bất giác khẽ chau mày, oán giận với y: "Rất đáng."

Nghe nàng than phiền nhõng nhẽo, tất nhiên là Tiết Chiến thương yêu, nhưng vẫn nhũn mảy, nói: "Việc này trăm không có cách nào rồi... Trăm đã hỏi ngự y, không thể làm thành ngọt được."

Y còn đặc biệt... hỏi qua sao? Đòi mất Tiêu Ngự mở to một chút, nhưng y vẫn đang là một bộ dáng nghiêm túc. Là thuốc thì đương nhiên không thể làm ngọt được, từ lúc còn rất nhỏ nàng đã biết chuyện này.

Y không biết sao?

Tiêu Ngự nhìn về mặt của y, y nhẹ nhàng tiến lại gần, mấy sợi râu trên cằm vừa mới mọc dài ra đâm vào mặt nàng. Bộ râu của nam nhân rậm, hơn nữa, lại vừa đen vừa cứng. Tiêu Ngự không thích khê nhích qua bên cạnh, nói: "Thần thiếp không phải tiểu hài tử, biết là thuốc đắng dã tật."

"... Khi còn bé thân thể thần thiếp không được tốt, gần như là lớn lên trong ảm sắc thuốc, vì vậy rất hâm mộ những người có thân thể khỏe mạnh."

"Là vậy sao?"

Tiết Chiến nhìn nàng, thuận thế nói, "Thật khéo, từ nhỏ thân thể trăm đã rất tốt."

Cái này đương nhiên là nàng nhìn ra được. Thân thể y khỏe mạnh, sức lực như trâu bò, thân thể quả thật rất tốt.

Giọng nói Tiết Chiến lại trầm xuống, bảo đảm với nàng: "Niên Niên, trăm nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ muốn hại nàng."

Giọng nói thoáng cái đã trở nên lạnh lùng.

Tiêu Ngự nhìn bộ dáng đột nhiên trở nên nghiêm túc của y, biết rõ đã nhiều ngày trôi qua như vậy, vẫn chưa điều tra ra, sợ là đối phương đã nhận ra, hẳn sẽ không tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ. Sợ là rất khó tiếp tục điều tra. Nàng mỉm cười, nói với y: "Vậy thần thiếp xin tạ ơn Hoàng Thượng trước."

"Việc này có gì phải cảm tạ?" Tiết Chiến rầu rĩ nói, ôm nàng lại làm loạn một trận, động tác rất thô bạo, như con trâu khỏe mạnh thô lỗ trên bờ ruộng, bấp thịt trên bả vai và cánh tay nổi lên, từng khối từng khối cứng rắn. Tiêu Ngự bị y khiến cho có hơi ngứa, bàn tay thô ráp lướt qua, tựa như đốt lên từng đồng lửa nhỏ trong nháy mắt, nóng hằm hập.

Nàng muốn cử động, đôi chân dài của y lại kẹp chặt lấy nửa người dưới của nàng, đẩy vào sâu trong nàng, tới gần hôn mặt nàng, thờ phỉ phò. Tựa trên trán nàng, nói: "Niên Niên, mấy ngày nữa trăm phải xuất cung một chuyến, có thể sẽ phải qua đêm ở bên ngoài."

Y xuất cung làm gì? Tiêu Ngự thoáng chốc nằm im, hỏi y: "Hoàng Thượng phải đi bận bịu việc gì vậy?"

Tiết Chiến nói: "Đang thu hoạch vụ thu, mấy năm trước thu hoạch không được tốt, năm nay dường như có chuyển biến tốt đẹp, trăm muốn đặc biệt đi nhìn đồng ruộng xem."

Từ khi Tần Đế đăng cơ, liền giảm thiện triệt nhạc (giảm yến thiện và ca múa), nghiêm túc thực hiện tiết kiệm, bãi bỏ tăng thu, cứu trợ thiên tai giúp người khốn khổ. Lại rút một lượng bạc đáng kể từ trong quốc khố để tu sửa thủy lợi. Dân chúng có cơm ăn, tự nhiên an ổn rồi. Dù trước đây Tiêu Ngự không thích y, nhưng những việc y đã làm được, nàng vẫn rất tán thưởng. Tính tình của y quả thật hung dữ thẳng thắn, nhưng đối với dân chúng, lại có lòng nhân ái, nếu không phải vậy thì lúc trước phản quân cũng sẽ không ủng hộ một người thô lỗ như y.

"Dân dĩ thực vi thiên*." Các thế hệ Đế Vương Đại Ngụy, đều am hiểu sâu sắc đạo lý này, chỉ là phần lớn không thể đạt được đến trình độ như hiện tại.

(*Dân dĩ thực vi thiên (民以食为天) có nguồn gốc xuất xứ từ "Sử ký - Lễ Thực Kỳ Lục Giả Liệt Truyện, trong đó có câu nói rằng: "Vương giả dĩ dân vi thiên, nhi dân dĩ thực vi thiên", tạm dịch: Bậc quân vương lấy dân làm điều tiên quyết để tồn tại, và dân thì lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu".)

Tiêu Ngự nói: "Chẳng phải Chung Cổ Ty* cũng đã diễn cảnh gặt lúa sao?"

(* Chung Cổ Ty: Bộ phận phụ trách ca múa nhạc, diễn kịch, giải trí trong cung)

Vào vụ thu hoạch hàng năm, Chung Cổ Ty lại diễn cảnh gặt lúa, để Đế Vương biết rằng việc đồng áng rất cực khổ. Đến lúc thánh giá Đế Vương lâm hạnh sẽ bắt đầu. Chung Cổ Ty hóa trang thành nông phu, thôn phụ và quan lại cai quản việc nông diễn mấy cảnh về việc thu tô nộp thuế, kiện tụng. Mà Nội quan giám* và Nha môn đều chuẩn bị từng dụng cụ cần thiết kỹ càng, muốn để hậu nhân của Hoàng gia hiểu rõ sự gian nan của việc đồng áng.

(* Nội quan giám: Chương quản đồ vật trong nội thất của Hoàng Đế)

Tiết Chiến liếc nhìn nàng, nói: "Cố làm ra vẻ, từ trước đến nay trăm đều không thích cách làm cũ kỹ như vậy."

Tiêu Ngự rũ mắt im miệng không nói gì.

Quả thực, trước đây nàng được nuôi dưỡng nơi khuê phòng, biết rất ít chuyện tình của dân chúng. Mặc dù Đế Vương Đại Ngụy trọng nông, nhưng phần lớn cũng chỉ là hình thức. Mà nàng thân là nữ nhi Tiêu gia, vừa sinh ra đã tôn quý, lúc nhỏ nàng cảm thấy mình sống trong cảnh y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp) không có chỗ nào không đúng. Sau này trở thành Hoàng Hậu, Thái Hậu, lại càng cảm thấy về sau lại càng an nhàn phú quý hơn so với lúc trước. Tuy nàng biết dân chúng bình thường không được bằng nàng, lại chung quy không rõ bọn họ có thể cực khổ đến mức độ nào.

Tiêu Ngự há miệng thở dốc, lại nhìn y, nói: "VẬY... Thần thiếp có thể đi cùng người được không?"

Lông mày Tiết Chiết nhíu lại: "Nàng cũng muốn đi?" Nhìn gương mặt trắng nõn, bộ dáng mềm mại yêu kiều của nàng, y liền nghiêm túc nói, "Không phải là Trẫm đi chơi. Niên Niên, trẫm không đưa nàng đi, là không muốn để nàng phải chịu khổ. Trẫm chỉ cần bánh bao chay là có thể no bụng, nhưng nàng thì không thể như vậy được, chốn thôn quê cũng không thú vị như nàng nghĩ đâu."

Đương nhiên nàng biết. Tiêu Ngự và y bốn mắt nhìn nhau, nói từng chữ rành mạch: "Thần thiếp không sợ khổ cực, chỉ muốn đến nhìn xem, vụ mùa năm nay thu hoạch thế nào... Có được không?"

Có được không? Nàng đã nói như vậy rồi, sao y còn có thể nói không. Liền nói: "VẬY được, có điều... lúc Trẫm đi ra đồng, nàng nhớ kỹ không được chạy lung tung."

Nàng còn có thể chạy loạn được sao?

Bỗng nhiên Tiêu Ngự cảm thấy vui sướng, gật đầu liên tục như trẻ con, "Ừm" một tiếng.

Đến ngày về nơi thôn quê, Tiêu Ngự thay đổi một thân tơ lụa, chỉ có y phục lót bên trong không đổi, bên ngoài mặc y phục màu hoa đình hương bằng vải thô, cũng tháo từng vật trang sức xuống, cài trâm bạc, chải một búi tóc đơn giản mộc mạc của phụ nhân (phụ nữ đã có chồng).

Tiết Chiết lại mặc trực lĩnh, quần điệp, ống tay áo, gấu quần đều vén lên điệu bộ như sắp ra đồng làm việc.

Tiêu Ngự mang Xuân Hiểu theo, mà hầu hạ bên cạnh Đế Vương, một bên là thái giám bên người Hà Triều Ân, người còn lại, là Hạ Mậu - Phó tướng trẻ tuổi Thần Cơ Doanh.

Sau khi xe ngựa rời khỏi Hoàng cung, liền trực tiếp ra khỏi thành. Một canh giờ xóc nảy, mới đến một thôn nhỏ bên ngoài Tấn Thành.

Trước đó đều đã được thu xếp tốt, nơi dừng chân là nhà một lão phu phụ họ Cát. Mặc dù không thể nói gia cảnh nghèo túng, nhưng cũng là đơn sơ cũ nát. Nơi lão phu phụ ở là một nhà tranh, bên cạnh lại xây một gian phòng đất nện xám, là phòng mới xây cho nhi tử thành thân, chỉ là thành thân chưa được nửa tháng, đã bị bắt đi làm lính, không lâu liền chết trận sa trường. Mà con dâu vừa mới vào cửa, sau khi sinh con gái, liền chạy về nhà mẹ đẻ.

Lúc trước Tiêu Ngự từng trốn chạy trong Tấn Thành nửa tháng, khi đó nàng cảm thấy, sợ là không có người nào khổ sở hơn nàng. Lúc này, Tiêu Ngự đứng bên cạnh Tiết Chiết, nghe y nói chuyện với Cát lão bá kia, nhìn cảnh vật xung quanh theo bản năng.

Cúi đầu, liền nhìn thấy bé gái đang trốn sau người Cát a bà, nín góc áo tổ mẫu (bà nội).

Nhìn dáng dấp không khác Triệu Hoàng là bao, để tóc trái đào, mặc chiếc váy đã cũ, trên váy còn có không ít miếng vá.

Gầy gò, đen nhem, đôi mắt sợ hãi nhìn nàng.

Tiêu Ngự nhìn bé con, theo ánh mắt của nó, vừa duỗi tay sờ, liền chạm đến bông hoa lụa giữa búi tóc của mình.

Nàng cũng là nữ hài, đương nhiên biết sở thích của nữ hài, liền lấy hoa lụa xuống, cúi người đưa tới.

Nhưng tiểu nữ hài lại lui về sau mấy bước.

Cát bà nói với nàng: "Không được, cháu đừng cho nó, con bé không cẩn thận sẽ làm hư."

Tiêu Ngự nói rõ là cho cô bé, hơn nữa cũng không đáng giá bao nhiêu, không ngờ Cát bà vẫn không đồng ý. Tiêu Ngự không còn cách nào khác, nhìn sang Tiết Chiết bên cạnh, thấy y khẽ vuốt cằm, đành phải thu hoa lụa về.

Tới nơi này đương nhiên không phải để chơi đùa, Tiết Chiết và Hà Triều Ân ra đồng, giúp đỡ Cát lão bá gặt lúa. Hạ Mậu thì ở lại phụ trách bảo vệ Tiêu Ngự. Tiêu Ngự muốn đi cùng, nhưng nghĩ nghĩ vẫn ở lại. Vừa rồi xóc nảy dọc đường, nàng hơi mệt, liền đi vào trong phòng nghỉ một chút.

Mới đi vào, quay đầu nhìn tiểu tướng trẻ tuổi đang đứng bên ngoài dưới cây táo, tư thế oai hùng tràn trề, hăng hái.

Vì thế nói với hắn một câu: "Vào nghỉ một lúc đi."

Hôm nay Hạ Mậu cũng ăn mặc giống dân chúng bình thường, có điều nhìn lại không giống lắm, hơn nữa tinh thần phấn chấn, uy vũ sinh uy. Xuất cung cùng Hoàng Thượng, hẳn biết, nhưng thật không ngờ, Hoàng Hậu nương nương cũng đi cùng.

Lúc này Hạ Mậu nhìn Hoàng Hậu nương nương mặc áo gai vải thô, bộ dáng sạch sẽ mộc mạc, chân thật tựa như cô nương xinh đẹp yếu điệu nhất trong thôn. Không đúng... Tưởng chừng như là tiên nữ! Hạ Mậu liền ngẩng đầu lẳng lẽ nhìn theo, đúng lúc Tiêu Ngự quay đầu gọi hắn.

Nhất thời hấn mặt đỏ tai hồng, đứng ngây người tại chỗ... Rồi sau đó vò đầu bứt tai vô cùng phiền não, cau mày nghĩ: Không biết Hoàng Hậu nương nương có thấy hắn nhìn nàng không.

Trước đó không lâu Tiết Chiết lại bị ám sát, lần xuất cung này, đương nhiên không đơn giản chỉ có hai người Hạ Mậu và Hà Triều Ân như vậy. Không biết có bao nhiêu ám vệ đang âm thầm bảo vệ bọn họ. Cho nên y mới có thể yên tâm để nàng ở lại nơi này.

Tiêu Ngự cũng yên tâm vào nhà, vật dụng trong nhà đơn giản cũ kỹ, nhưng cũng tương đối sạch sẽ. Thấy nàng muốn ngồi xuống, Xuân Hiểu liền lấy khăn từ trong tay áo ra, định lau ghế trước cho nàng. Tiêu Ngự liền quay đầu nhìn Xuân Hiểu, Xuân Hiểu thấy ý tứ trong ánh mắt nàng, lại yên lặng cất khăn về.

Tiêu Ngự nhìn Cát bà cầm chén đi rót trà cho mình.

Bà đứng ở nơi kia chọn một lúc, mới lấy ra một chiếc chén miễn cưỡng không bị sứt mẻ, sau đó rót trà đưa cho nàng.

Tiêu Ngự cúi đầu, thoáng cái liền chú ý tới.

Thực ra vẫn có một chỗ mẻ nhỏ nhỏ. Cuộc sống hằng ngày của Tiêu Ngự quá tỉ mỉ, tinh xảo, chưa từng dùng chén nào như vậy. Nhưng lúc này vẫn đưa tay nhận lấy, cười cười với Cát bà: "Cảm ơn."

Tuy chiếc bát bị sứt mẻ một chút, nhưng được rửa sạch sẽ, nước cũng rất sạch.

Thật ra Tiêu Ngự đã hơi khát, cũng không câu nệ, ừng ực uống vào nửa chén.

Uống xong, nhìn tiểu nữ hài kia còn đang len lén nhìn nàng, đôi mắt đen lúng liếng, thấy Tiêu Ngự nhìn mình, liền lập tức trốn sau người tổ mẫu. Tiêu Ngự hỏi Cát bà: "Cô bé tên là gì? Nhìn bộ dáng chắc là 5 tuổi đúng không?"

Cát bà thấy nàng xinh đẹp hiếm thấy, đôi mắt sáng như sao, bộ dáng xinh đẹp, giống như đóa hoa hải đường kiều diễm ở trước thôn, cười rộ lên lại rạng rỡ ngọt ngào, giọng nói cũng nhẹ nhàng. Mặc dù mặc y phục vải thô đơn giản, nhưng vẫn nhìn hoàn toàn khác biệt với các cô nương trong thôn, trên người cũng có hương thơm thoang thoảng.

Ban đầu còn có chút câu nệ, lúc này thấy nàng không thể hiện chút chán ghét nào, mới cười nói: "Nó tên là A Hạnh, qua sinh thần là được 7 tuổi rồi."

Bảy tuổi.

Nhất thời Tiêu Ngự kinh ngạc.

Theo như nàng nhìn thấy, tiểu A Hạnh này nhỏ gầy như vậy, nhiều nhất chắc mới được 5 tuổi, không ngờ đã 7 tuổi rồi. Tiêu Ngự hé miệng, định nói cô bé quá gầy yếu, nên bồi bổ điều dưỡng cơ thể nhiều hơn, nhưng vừa muốn nói, nhìn thấy nhà cửa bằng đất này lại không nói tiếp.

Sau khi Cát Bà nói chuyện, liền đi ra sân trước lột bắp.

Lúc đi dọc đường, Tiêu Ngự nhìn thấy từng nhà đều rất bận rộn, không phân biệt nam nữ. Tiêu Ngự ngồi trên ghế, cảm thấy cứ ngồi như vậy không được hay lắm, liền ra ngoài giúp lão phụ. Vốn tưởng rằng, trước đây chưa từng làm, nhìn đơn giản, học chút là được, nhưng chưa lột được bao nhiêu, đôi tay trắng nõn của Tiêu Ngự đã bị toác da.

Cát bà cầm lấy bắp ngô trong tay nàng, giọng điệu đề nghị nói: "Cháu vẫn nên vào trong nghỉ ngơi đi? Da mìn thịt mềm, việc này cháu không làm nổi đâu."

Tiêu Ngự cảm thấy đau, nhưng mặt lại càng nóng bừng.

Nàng liếc mắt nhìn, thấy đôi tay thô ráp của lão phụ, nhẹ nhàng nói: "Cũng được, cháu sẽ không gây thêm phiền toái cho bà nữa." Không cần làm liền không làm, như vậy sẽ không sao.

Những lão phụ thôn quê, phần lớn không thích nữ hài yếu đuối, cảm thấy những cô nương như vậy cười vào cửa cũng không làm được việc gì. Cát bà thấy nàng cứ chỉ nằm mại, trái lại cũng không lộ ra vẻ ghét bỏ gì, chỉ là tiếp tục quen thuộc lột bắp.

Dù tuổi đã già, đôi tay cũng đã khô nê, tựa như vỏ cây, làm việc lại rất có lực.

Bà nhìn tiểu phụ nhân tuổi trẻ bên cạnh, thấy làn da nàng trắng nõn, tựa như quả trứng đã lột vỏ, nói: "Phu quân của cháu nhất định rất tốt với cháu?"

A? Tiêu Ngự không hiểu tại sao bỗng nhiên lại nhắc tới phu quân của nàng. Trong đầu lập tức xuất hiện gương mặt của nam nhân kia. Nàng nghĩ nghĩ, liền cố ý nói: "Không có đâu."

Nhưng lão phụ lại cười, tiếp tục nói: "Ồ nhà không phải làm việc gì đúng không?"

Chuyện này...

"Ừm." Tiêu Ngự gật đầu.

"Ánh mắt nhìn người của lão bà ta vẫn cực kỳ chuẩn, hần ấy, chắc chắn rất thương cháu."

Tiêu Ngự cong môi cười, không tiếp tục nói chuyện này. Nàng nhìn Cát bà lột bắp không ngừng, không nhịn được hỏi: "Ngày thường của bà như vậy, nhất định rất vất vả?"

Đã lớn tuổi như vậy, vẫn còn phải ra ngoài làm việc.

Cát bà ngừng lại, ánh mắt sáng lên nhìn nàng, nói: "Đâu có? Bà còn mong mỗi ngày đều có thể ngồi lột bắp." Nghĩ tới cuộc sống mấy năm trước, tiếp tục nói, "Trước đây hằng năm đều tăng thu tô thuế, lại luôn có chiến tranh, bữa cơm lúc có lúc không, thế mới vất vả. Hiện giờ đã đổi Hoàng Thượng mới, giờ cũng đã đến mùa thu hoạch, cuộc sống của chúng ta liền tốt hơn rồi."

Tiêu Ngự sùng sốt. Nàng nhìn lão phụ bên cạnh gương mặt tràn đầy tươi cười, chậm rãi nói: "Vậy... Bà không biết, Hoàng Thượng hiện tại, lên làm Hoàng Thượng như thế nào à? Lúc trước hẳn chỉ là một thôn phu hương dã, làm Hoàng Đế... thực sự tốt sao?"

Cát bà ghé mắt nói: "Người nào cho dân chúng chúng ta ăn no bụng, người đó liền là Hoàng Đế tốt. Xuất thân thôn quê, vậy không phải rất tốt sao? Hiểu được nỗi khổ của dân chúng chúng ta. Cháu đó, đúng là được chăm sóc tốt quá, không phải chịu khổ... Những điều này cháu cũng không hiểu đâu."

Tiêu Ngự muốn nói sao nàng lại không hiểu. Đối với dân chúng mà nói, đúng là như vậy. Nhưng ngôi vị Hoàng Đế của nam nhân kia chung quy vẫn là danh bất chính ngôn bất thuận, chẳng lẽ những người dân này, đều không nhớ tới Ngụy Đế lúc trước sao? Nàng không tiếp tục nói hết, cũng không quấy rầy Cát bà lột bắp.

Đi đến một bên, nhìn tiểu A Hạnh đang cầm nhánh cây vẽ lung tung trên mặt đất, lò mò hình như là viết chữ.

Bèn lấy một nhánh cây trên mặt đất đi đến, cẩn thận nhấc lên vấy lên một chút, ngồi xổm song song với cô bé.

Sau đó khẽ vạch trên mặt đất viết chữ. Mặc dù không viết được tính tế đẹp mắt như trên giấy, nhưng chữ viết vẫn ngay ngắn, rất có khí khái.

Viết xong, nàng quay đầu nhìn tiểu A Hạnh. Thấy cô bé lộ ra ánh mắt kinh ngạc, lúc này trái lại không tiếp tục trốn tránh. Liền hỏi: "Em muốn học chữ sao? Ta dạy cho em có được không?"

Tiểu hài tử nơi thôn quê đều sợ người lạ, nhất là những tiểu nữ hài mất đi phụ mẫu như tiểu A Hạnh. Cô bé nhìn Tiêu Ngự một lúc lâu, không trả lời.

Tiêu Ngự lại hiểu được thực ra cô bé đã ngầm đồng ý. Liền cầm nhánh cây, viết tên A Hạnh.

Tiểu A Hạnh liền viết theo nàng.

Vừa dạy, liền dạy cả một buổi chiều. Tiêu Ngự ngồi xổm đến nỗi chân đều tê rần, Xuân Hiểu vội vàng đến xoa bóp cho nàng.

Tiểu A Hạnh đứng bên cạnh nàng, cầm nhánh cây nhỏ trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói khe khẽ: "Tổ mẫu nói, gặt lúa xong, bán thóc lấy tiền, sẽ cho A Hạnh lên trường học ở trấn trên học tập. Sau này A Hạnh cũng sẽ giống như tỷ tỷ."

Dù giọng nói của cô bé rất nhẹ rất khẽ, lại rất kiên định.

Tiêu Ngự nhìn ánh mắt A Hạnh, liền chậm rãi nói: "...Được."

...

Ráng chiều đầy trời, những nam nhân ra đồng vẫn chưa về nhà, chắc hẳn đã rất bận rộn. Cát bà thấy Tiêu Ngự cứ ngóng trông nhìn về phía cửa mấy lần từ lâu, liền lầm nhảm: "Ông nó cũng thật là, biết người ta tới giúp đỡ, cũng không biết nên về sớm."

Lại muốn đi ra đồng thúc giục, thuận tiện mang một ít nước trà và điểm tâm.

Vừa lúc Tiêu Ngự cảm thấy nhàm chán, liền đi cùng bà.

Người trong thôn thuần phác, rất ít người xa lạ tới. Dù Tiêu Ngự mặc quần áo đơn sơ, nhưng dung mạo lại xinh đẹp hiếm gặp, dọc đường đi, đã có không ít người dừng lại nhìn nàng. Chỉ là thấy nàng tuổi còn trẻ, nhưng lại búi tóc của phụ nhân, liền hiểu được đã xuất giá rồi. Tiêu Ngự đã quen với ánh nhìn chăm chú của người khác, nhưng mà giống như hiện tại, quang minh chính đại như vậy, tò mò nhìn nàng, tựa như nàng là động vật kỳ quái nào vậy, khiến nàng cảm thấy có chút ý tứ không tốt.

Mặc dù Cát bà tuổi đã già, nhưng đi đường lại cực kỳ hoạt bát nhanh nhẹn. Tiêu Ngự rất ít khi đi đường dài như vậy, hơn nữa đường nơi thôn quê không dễ đi, gồ ghề, gập ghềnh, mặc dù không đến mức bị ngã, nhưng Tiêu Ngự vẫn phải đi rất cẩn thận, đương nhiên là đi càng chậm.

Rất nhanh đã không đuổi kịp bước chân Cát bà.

Cũng ngại ngừng không muốn để bà phải chờ mình, Tiêu Ngự để bà đi trước, còn mình đi theo phía sau.

Rất nhanh, Tiêu Ngự đã đi tới cánh đồng.

Cách đó không xa, dù là nam nữ già trẻ, đều đang bận bịu gặt hái. Mồ hôi ướt đầm, lại càng háo hức. Trước đây Tiêu Ngự rất khó hiểu loại vui sướng như vậy, mà lúc này, nhìn ruộng đồng vào mùa thu hoạch, hương lúa chín, tựa như chính mình cũng bị cuốn hút. Làn váy được làn gió nhẹ nhàng lướt qua, bay lất phất.

Nàng đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Cát bà phía xa, thấy bà chậm rãi đi đến một mảnh ruộng.

Sau đó Tiêu Ngự liền nhìn thấy nam nhân cao lớn như hạc trong bầy gà kia.

Y xắn ống tay áo và gấu quần lên, lộ ra tứ chi nam tính rắn chắc. Một tay cầm liềm, một tay nắm cây lúa, động tác nhanh nhẹn. Thực ra động tác của mọi người đều không khác nhau lắm, nhưng trên người y, lại có thể nhận thấy sức quyến rũ nam tính mãnh liệt.

Dường như... Còn rất đẹp mắt.

Tiêu Ngự nhìn một lúc, liền thấy bên cạnh y, có hai tiểu cô nương chạy tới, mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng rất trẻ tuổi, cầm liềm như tới giúp.

Hai người bọn họ vốn là ngại ngừng mắc cỡ cứ người đẩy ta, ta đẩy người, sau đó một người trong đó thấp hơn một chút, bỗng nhiên đi tới gần.

Tiêu Ngự cẩn mật theo bản năng.

Lúc này bên cạnh có một phụ nhân trung niên mập lùn vừa lúc đi ngang qua, nhìn theo mắt nàng, liền nói một câu: "Một buổi chiều, đã có bảy tám vị cô nương chạy tới rồi..."

Hửm? Tiêu Ngự vội vàng nhìn sang, liền thấy gương mặt phụ nhân bên cạnh nàng.

Nghe bà cười đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Đó là nam nhân của cháu đúng không?"

A? Tiêu Ngự sững sốt, không biết tại sao, nhất thời lại cảm thấy mặt nóng bừng.

Gió thu mát mẻ trong làn xen lẫn hương lúa lướt nhẹ qua mặt, sau lưng là khói bếp lượn lờ. Đôi mắt Tiêu Ngự lại nhìn qua một lần nữa, thấy nam nhân cường tráng mạnh mẽ ở giữa bờ ruộng kia, khô ngô anh tuấn. Vì thế đáp lại một tiếng, rất nhẹ rất khẽ: "...Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phu quân (một)

Editor: Lovenoo1510

Phụ nhân kia liền cảm thán: "Thật là có phúc lớn. Dáng dấp hán tử nhà người đẹp mắt, người cũng khỏe mạnh, khí lực lớn như vậy, tay chân làm việc đều lanh lẹ... Bao nhiêu cô nương đổ mắt nhìn, người phải giám sát chặt chẽ một chút."

Giống như nếu không giám sát chặt chẽ một chút sẽ chạy mất vậy. Hắn cũng không phải là trâu mà?

Trước mặt là đồng lúa mênh mông bát ngát, vàng óng ánh. Tiêu Ngự đứng trong chốc lát, nhìn nam nhân đang cúi đầu nơi xa kia, bên cạnh như có người nhắc nhở, hắn vội vàng buông công việc trong tay ra, ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Quá xa, nàng không nhìn rõ ánh mắt của hắn, nhưng lại có cảm giác hắn liếc mắt liền thấy mình. Tiêu Ngự từ biệt với phụ nhân bên cạnh, chậm rãi đi qua.

Đường ruộng nhỏ hẹp khó đi, khó khăn lắm mới đủ một người đi. Hạ Mậu ở phía trước mở đường, Xuân Hiểu ở phía sau che chở nàng. Chính là thời khắc bận rộn của một ngày, đồng ruộng nhiều người như vậy, con dâu các nhà thường xuyên tới, phần lớn sẽ không gây quá nhiều chú ý.

Mà hiện tại, thấy một tiểu phụ trẻ tuổi, làn da trắng như tuyết, mắt hạnh má đào, vòng eo tinh tế giống như cành liễu xuân thán ba khế đứng đưa.

Hán tử vùng thôn dã số đầu chính trực, nhìn thấy tiểu phụ nhân xinh đẹp như vậy, thì từng đám đều duỗi cổ ra nhìn, ồn ào bàn tán.

Hai má Tiêu Ngự đã thấm mồ hôi, chỉ là so với nam nhân đổ mồ hôi như mưa trước mặt, thì dáng dấp của nàng nhìn xem như cũng nhẹ nhàng khoan khoái. Nàng đứng trước mặt Tiết Chiến, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, mới gọi một tiếng: "Phu quân."

Tiết Chiến không mệ. Thâm thể nam nhi trẻ tuổi khỏe mạnh, trên dưới toàn thân dùng còn chưa hết sức lực, cắt chút lúa này thì có đáng gì? Hiện nay bị nàng gọi một câu, sức lực toàn thân của hắn bị nàng gọi đều tán ra, vô cùng mềm yếu. Hắn cười ngây ngô một tiếng, mặt mày không còn nghiêm nghị như hàng ngày lúc ở trong cung.

Nhẹ nhàng lên tiếng, cúi người, liền hôn lên mặt nàng một cái thật nhanh.

Phần lớn người trong thôn đều thuần phác chính trực, tình cảm vợ chồng trẻ rất tốt, tất nhiên là chàng chàng thiếp thiếp ngọt ngào như mật.

Mà lúc này, vị hán tử đến giúp Cát lão bá cắt lúa, tuổi trẻ anh tuấn, cao lớn uy mãnh, nếu không mặc áo gai vải thô, thì nhìn khí độ, con tưởng rằng đó là

một công tử nhà đại hộ nhân gia. Chẳng qua không nghĩ tới, nhìn nam nhân quý khí như vậy, lại có một tay nghề làm việc tốt đến thế.

Chiến hỏa liên miên, rất nhiều người trẻ tuổi trong thôn đều đi chiến trường, đại cô nương đến tuổi lập gia đình đều không được đề cập đến, hôm nay mới có nửa ngày, liền có rất nhiều cô nương vây đến. Cô nương nông thôn nhiệt tình phóng khoáng, có đôi chút xấu hổ, còn được phụ mẫu đẩy tới.

Có không ít người đáng đáp còn đẹp mắt, ví dụ như hai cô nương Tiêu Ngư vừa thấy kia. Vốn là xấu hổ, mặt mày tươi tắn, trước mắt thấy người ta có gia thất, lập tức liền lộ ra ánh mắt thất vọng.

Tiêu Ngư sừng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đang mỉm cười của nam nhân trước mặt, gương mặt “vụt” cái đỏ rực. Chỉ cảm thấy người này quá mức thô bỉ, ở bên ngoài mà cũng như vậy...

Bên tai là tiếng cười đùa ồn ào của người trong thôn, Tiêu Ngư có chút không nhìn được đó mặt, rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói một câu: “Thiếp đến bên cạnh chờ chàng.”

Biết da mặt nàng mỏng, hẳn cũng không tiếp tục đùa nàng nữa. Tiết Chiến nói: “Cũng không lâu lắm nữa, ta ra bờ ao rửa tay, nàng đứng đi xa.”

Vâng. Tiêu Ngư gật đầu.

Liền thấy hán buông liềm chạy tới bên cạnh ao nhỏ rửa tay.

Hắn ngồi xổm ở bên cạnh, lưng như núi có chút ướt, lúc rửa tay, cũng không như thường ngày, tẩy rửa qua loa là xong. Một hồi lâu, mới đi đến bên cạnh nàng.

Cái tay ướt nhệt xoa lưng tung ở bên góc áo, người còn chưa đi tới, cái tay lau khô đã đuổi tới, rắn chắc nắm lấy tay nàng.

Dắt nàng đi.

Đường ruộng nhỏ chật hẹp, căn bản là không dễ đi. Hắn đi phía trước, nàng theo phía sau, nắm tay, luôn cảm thấy có chút kỳ quái. Tiết Chiến cũng ý thức được, đi được hai bước, liền dừng lại nhìn nàng.

Tiêu Ngư nghi ngờ ngẩng đầu nhìn hắn, vừa định hỏi, liền thấy hắn ngồi xuống, nói với nàng: “Lên đi.”

Giọng nói nam nhân lưu loát.

Tiêu Ngư có chút câu nệ, nói: “Thiếp có thể tự đi được.”

Cô nương từ cao môn đại hộ ra ngoài có rất nhiều quy củ. Khi còn bé Tiêu Ngư còn tinh nghịch hoạt bát, lại được trưởng bối yêu chiều, phụ huynh cũng luôn yêu thích nàng. Càng ngày càng lớn, gò ép càng chặt, chính là phụ huynh, cũng không quá mức thân cận. Đã nhiều năm không có ai công nàng như vậy nữa.

Tiết Chiến nắm lấy tay của nàng hướng lên lưng hắn. Thân thể Tiêu Ngư lập tức hướng về phía trước, lão đảo liền úp sấp lên lưng của hắn. Lưng hắn cứng rắn chắc chắn như một tòa núi lớn, đập vào ngực nàng có chút đau, hai gò bồng đảo kiều nhuyễn dính vào cùng với hắn.

Hắn đứng lên rất nhanh, Tiêu Ngư cũng không ỡn ẹo nữa, đưa tay ôm lấy cổ của hắn.

Ra đồng làm việc, đương nhiên mồ hôi chảy nhiều hơn ra so với ngày thường rất nhiều. Cái mùi mồ hôi nồng đậm kia hòa với mùi thơm của hạt thóc, cảm giác này... Dương khí, thô lỗ to lớn, còn làm cho người ta cảm thấy kiên định thuần phác.

Tiêu Ngư nhẹ nhàng hỏi: “Hôm nay có phải rất mệt mỏi không?”

Khom lưng cắt lúa, một khắc cũng không ngừng, nhìn cũng thấy chính là việc tốn thể lực. Lúc trước hắn tuy đi ra từ nông thôn, nhưng bây giờ nói thể nào thì cũng làm Đế Vương lâu như vậy rồi. Cũng coi như là sống an nhàn sung sướng.

Tiết Chiến nói: “Không mệt. Rất lâu rồi không có xuống ruộng, lại không cảm thấy ngượng tay chút nào.”

Chính là mệnh làm dân nông thôn.

Tiêu Ngư hơi buồn cười với lời nói của hắn. Dừng một chút, còn nói: “Thiếp thấy, năm nay thu hoạch như không tệ.”

“Ừ.” Tiết Chiến đáp: “So với mấy năm trước, chính xác là tốt hơn rất nhiều. Ít nhất cũng không cần chịu đói nữa.”

Lúc trước hắn ở nông thôn... Tiêu Ngư hỏi: “Chàng cũng từng bị đói bụng sao?”

Giọng Tiết Chiến nhẹ nhàng, nói: “Kia thật không có.” Lại cười nhẹ, nói tiếp, “Tính ra ta chỉ là một nông dân bình thường, dân trong thôn, cưới nàng, cũng sẽ không để cho nàng chịu đói.”

Không làm đế vương, hẳn cũng có thể nuôi sống nàng, áo cơm vô lo.

Còn giống như rất lợi hại. Tiêu Ngự cười cười, ngửa đầu nhìn ráng chiều màu vàng, chiếu lên khuôn mặt đen thui của nam nhân có chút đỏ, gió đêm trở nên mát rượi rất nhanh, trên con đường nhỏ ở nông thôn, ngoắt ngoéo ngoằn ngoèo, gồ ghề.

Nàng ở trên lưng hắn vô cùng ổn định.

Đường mòn thăm thẳm, Tiêu Ngự cảm thấy một cổ buồng lỏng trước nay chưa từng có, nhẹ nhàng khẽ ngân nga khúc hát nhỏ.

“Năm nay được mùa nhiều lúa tẻ lúa nếp, đầy kho lương, vạn ức cập tỷ...”

Tiếng hát của cô gái trẻ tuổi mềm mại trong veo. Bước chân Tiết Chiến nhẹ nhàng, nói: “Thật là dễ nghe. Giống như chim sơn ca vậy.”

Biết hán cao lớn thô kệch, thường không nói lời dễ nghe. Tiêu Ngự cũng đã quen, nói: “Cô mẫu của thiếp đều không cho thiếp hát những thứ này... Kỳ thật thiếp lại rất thích.”

Khi còn bé nàng không rõ, vì sao Tiêu Ngọc Chi bọn họ có thể ở bên ngoài chơi đùa, hát ca dao mình thích, mà nàng lại không được phép. Cô mẫu nàng nói với nàng, sau này nàng sẽ là hoàng hậu, nên không giống với người bên ngoài. Lớn hơn chút nữa, nàng đã thành thói quen, không hỏi nữa.

Nghe nàng nhắc tới cô mẫu, ánh mắt Tiết Chiến dần dần trầm xuống, nhưng vẫn nói cùng nàng: “Ta thích nghe nàng hát.”

Miệng Tiêu Ngự cong cong, tiếp tục nhẹ nhàng ngân nga.

“Vị rượu vị lễ, chung tí tổ tỷ. Lấy hiệp trăm lễ, roi xuống đều là phúc.”

(Lovenoo1510: Đoạn này bạn ý hát dân ca, ta không hiểu rõ lắm nên để nguyên văn mọi người thông cảm nhé)

...

Tướng quân tuổi trẻ Hạ Mậu đi ở phía sau, nghe hoàng hậu nương nương hát êm tai, mặt đầy tươi cười, ánh mắt cong thành hình trăng khuyết, nghe có chút nhập tâm. Người đi đằng trước như chú chó Bắc Kinh, ánh mắt lóe sáng, khờ khạo.

Xuân Hiểu lẳng lặng đi theo bên người Triều Ân.

Thấy nam nhân bên cạnh nhả nhặn, thay y phục hoạn quan, mặc bộ quần áo bình dân, trắng trẻo an tĩnh, giống như tiên sinh dạy học trong thôn. Xuân Hiểu liếc mắt, ngắm đến đôi tay thon dài của hắn, dường như vì không thường làm loại việc lật vật như này, nên bị lá lúa cào rách mấy đường. Do dự một chút, liền móc từ trong tay áo ra một cái khăn tay, đưa tới: “Buộc tay một chút đi.”

Hà Triều Ân nhìn qua cô nương bên cạnh, cười nhàn nhạt nói: “Đa tạ Xuân Hiểu cô nương.” Hắn đưa tay tiếp nhận, từ từ bọc lấy tay.

...

Cát bà tuy nóng tính, nhưng ở giữa nông thôn điều kiện có hạn, tất nhiên là cơm rau dưa. Tiết Chiến không kén chọn, có cái gì ăn cái đấy. Tất nhiên Tiêu Ngự cũng dùng một phen, nhưng dù sao nàng cảm y ngọc thực đã lâu, cũng không phải sống chết trước mắt, quả thật có chút đồ ăn khó có thể nuốt xuống.

Cũng may khi trở về, Tiết Chiến thuận đường ở bên bờ sông đâm một con cá, Tiêu Ngự bụng lấy bát cơm nhàn nhạt, ăn hết con cá trước mặt.

Người trong thôn đi ngủ rất sớm, dù sao cũng đã bận rộn cả ngày, trời chưa sáng đã dậy làm việc. Ăn cơm, liền trở về phòng ngủ. Tiêu Ngự và Tiết Chiến ngủ ở nhà ngồi mới, Cát bà còn đặc biệt đem hi đồ ra che cho bọn họ.

Tiết Chiến ở bên cạnh giếng nước múc nước tắm, Tiêu Ngự ở trong nhà tắm rửa. Tắm rửa không lâu, chỉ dùng chậu gỗ đưa nước ấm vào, rửa mặt rửa chân, lau qua người.

Lau xong thân thể, Xuân Hiểu ra ngoài đổi nước. Tiêu Ngự lấy cái yếm ngủ mới, chuẩn bị thay đổi. Đợi lúc lấy cái yếm, đang định thay, thì chợt nghe âm thanh mở cửa. Tiêu Ngự tranh thủ thời gian mặc lung tung y phục cho xong, xoay người, nhìn thấy nam nhân đã vào một lúc, lông mày đang gắt gao nhíu lại.

Người này làm sao vậy... Tiến vào cũng không nói một tiếng?

Tiết Chiến không nghĩ tới nàng ở trong này thay y phục, lập tức đóng cửa lại.

Thấy áo của nàng buồng lỏng, áo yếm bên trong cũng không mặc, da nữ hài từ nhũ trắng như tuyết, dưới ngọn đèn tối mờ, chiếu vào lấp lánh. Thân thể vừa bị nước giếng lạnh xông qua, lại khí huyết sôi trào, nóng lên rất nhanh. Ánh mắt của hắn dần dần u ám, hầu kết lên xuống nhấp nhô, mới thản nhiên nói: “Ta trông coi thay nàng, nàng tiếp tục mặc đi.”

Hắn cũng phải thay. Y phục ẩm ướt dán vào thân thể, cái vĩ đại nam tính kia, lộ rõ. Sau đó tiện tay đem y phục ẩm ướt trên người cởi ra, cởi đến sạch sẽ, món đồ kia cũng tùy tiện thẳng đứng, to lớn sừng sững, giống như dã thú xấu xí.

Tiêu Ngự thu hồi ánh mắt rất nhanh.

Quay lưng lại, mặc xong xiêm y, vạt áo ngủ cũng được thắt ngay ngắn chỉnh tề.

Sau khi Xuân Hiểu gõ cửa đi vào, bưng chậu rửa chân vào. Thấy Tiêu Ngu ngồi ở trên giường, định cời giày rửa chân, Tiết Chiến liền ngăn Xuân Hiểu nói: “Người đi ra ngoài trước đi, nơi này không còn việc của người nữa.”

Xuân Hiểu vội vàng gật đầu ra ngoài.

Không để Xuân Hiểu hầu hạ cũng không có gì, Tiêu Ngu chuẩn bị tự mình rửa chân, chợt thấy nam nhân bên cạnh, đem ống tay áo xắn lên, gấp lưng xuống trước mặt nàng.

Tiêu Ngu lập tức nói: “Ngài làm gì vậy... A!”

Hai chân nàng bị hấn nắm ở trong tay, dọa nàng kêu lên.

Đôi tay hấn to lớn thô dày, nắm đôi chân ngọc nhỏ nhỏ ở trong tay, đặt vào lòng bàn tay, càng lộ ra trắng nõn lung linh. Từng ngón chân nhỏ nhỏ, trắng nõn.

Tiết Chiến nghiêm túc nói: “Chớ lộn xộn.” Nắm hai chân mềm mại của nàng, nhìn hướng phía dưới, thấy làn da bàn chân của nàng kiều nộn, dường như do đi đường quá nhiều, bị mài có chút đỏ. Cũng may khi trở về, là hấn công nàng.

Tiết Chiến lúc này mới yên tâm.

Đem hai chân của nàng chậm rãi để vào trong nước nóng.

Tiêu Ngu cuộn tròn lấy đầu ngón chân, nói: “Tự thiếp làm.”

Bàn tay của hấn ấn xuống chân của nàng, một cái tay khác nhẹ nhàng đem nước dội lên chân cùng bóp chân mạnh mẽ của nàng. Hấn cúi đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất, giống như quái vật khổng lồ vậy. Nhân nhật nói: “Trong cung nhiều quy củ, ra đến bên ngoài, không cần quá câu nệ. Vợ chồng đều là sau cánh cửa đóng kín sinh hoạt, ta nghĩ đối với nàng tốt, thì ai cũng không xen vào.”

Hai tay của nàng nhẹ nhàng nâng váy, ánh mắt rơi vào đỉnh đầu hấn, nghe hấn nói, nhất thời cũng không biết nói câu gì. Luôn cảm thấy có chút khó chịu.

Ngon đèn trong phòng lò mờ, bắc to như hạt đậu, chỉ có một ngọn đèn nhỏ nhỏ, chiếu lên cũng không quá rõ ràng.

Gian phòng nhỏ hẹp, không có huân hương và rèm che ưa thích của nàng, cũng không có gối gấm mềm mại... Đều là thứ nàng chưa từng trải nghiệm qua. Rửa xong, thấy hấn đem đôi chân giữ lại trong lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa, sau đó cúi đầu nhìn chăm chăm cả buổi, không biết đang nhìn cái gì, cuối cùng nói một câu: “Mỗi năm, chân của nàng càng ngày càng đẹp ra.”

Tiêu Ngu muốn rút chân về.

Hấn lại vuốt không thả, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ánh mắt của hấn sáng rõ, mặt mày lại quá tuấn lãng, toàn thân nam tử đầy khí phách, nhìn đã thấy khỏe khoắn. Đột nhiên Tiêu Ngu có cảm giác chân mình nóng lên, có một hồi thần khí, liền nhìn thấy hấn hôn chân của nàng, mới ngượng ngùng nói: “Bản, đừng bản mà.”

Không chú ý như vậy!

Giọng Tiết Chiến cời mồi, nói: “Thơm, không rửa ta cũng hôn.”

Thúi chết. Tiêu Ngu ghét bỏ nhìn hấn một cái, sau đó trước mặt có một bóng mờ bao phủ, cả người hấn đều đã nhào đến, thân thể nặng trĩu đặt lên thân thể nàng. Đỉnh đầu gối đầy hai chân nàng ra. Tiêu Ngu bị kẹp cũng không đứng, mà không bị kẹp cũng không phải, đôi mắt luống cuống nhìn người đàn ông thô lỗ như trâu đang đè lên người mình, nàng đưa tay dùng sức đẩy đầu vai của hấn. Hấn lại tiến gần hơn, ngăn cách giữa hai người chỉ có một lớp vải.

Ván giường lung lay lung lay, vang lên hai tiếng “Két két” “Két két”.

Tai Tiêu Ngu như bị bóng, vội vàng thúc giục nói: “Chàng, chàng xuống đi.”

Tiêu Ngu thực sự cảm thấy xấu hổ, chẳng qua Tiết Chiến vẫn không từ bỏ ý định giữa chừng, liền cúi đầu hôn nàng. Tiêu Ngu bị ép ngựa đầu, có chút gò bó, còn hấn thì rất là cao hứng.

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Tiêu Ngu hé mở, cùng hấn răng môi quấn quýt đến thở cũng không được, miệng Tiêu Ngu bị lấp đầy rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ôn ào

Editor: Maria Nyoko

Tiêu Ngu tỉnh lại trong tiếng gà gáy bên cạnh Tiết Chiến còn đang ngủ.

Trời còn mờ昧, bên tai là âm thanh gà gáy cùng chim tước lúi rúi. Có chút âmĩ. Tiêu Ngu cũng không thích sự ồn ào này.

Tuy nhiên Tiết Chiến lại nằm ở bên cạnh nàng, hô hấp đều đặn, giống như thói quen. Thành thân đã được một thời gian, phần lớn là y tỉnh lại trước, nàng hầu hạ y thay quần áo, hoặc là mơ hồ ngủ đến lúc y rời đi. Không có nhiều lúc được như bây giờ. Ở nông thôn đương nhiên không có màn tơ la trướng, chỉ một cái màn bình thường, sáng sớm ánh nắng chiếu qua khe hở ở giữa cửa sổ làm bằng gỗ, khó khăn chiếu vào trên giường.

Giường rất nhỏ, dáng người y khổng lồ, vóc dáng cũng quá cao, chân gần như vươn ra đến cuối giường. Lúc này hai tay để trần, khắp người là vết sẹo nông sâu không đồng đều, Tiêu Ngu đã rất quen thuộc, cũng rất ít thấy rõ ràng. Thân thể nam nhân to lớn rắn chắc, còn có một khuôn mặt rất dễ nhìn.

Chỉ là Tiêu Ngu không muốn thừa nhận, cũng không thể không thừa nhận, lúc trước động phòng hoa chúc, lúc nhìn thấy mặt của y, trong lòng thoáng thờ một hơi.

Mày rậm dài đến tóc mai, lông mi đen, sống mũi thẳng... đáng vẻ ngủ, cũng không hề có tính công kích mãnh liệt.

Y quá xấu rồi!

Hình ảnh đêm qua cho dù nàng thành thân cùng y đã lâu, nhớ tới cũng làm cho nàng cảm thấy mặt đỏ tim run.

Tiết Chiến là người ngang ngược không biết quan tâm người khác. Lúc ấy đè ép Tiêu Ngu, cực kỳ giống ác bá chiếm giữ con gái nhà lành. Buộc nàng ăn y, sau lại đòi nhiều kiểu khi dễ nàng.

Tiêu Ngu khóc suốt suốt, lại không dám kêu ra tiếng, thực sự không nhịn được, mới trầm thấp mắng y một câu: "Hỗn đản..."

Có người lại là không cho là nhục, ngược lại cho là quang vinh, tùy ý làm bậy.

Còn tiến đến bên tai của nàng, dương dương đắc ý hỏi: "Niên Niên, hỗn đản kia làm cho nàng thoải mái hay không?"

Tiêu Ngu nghẹn ngào không nói, khóc lóc, cả người giống như dòng nước, làm cho chỗ nào đều là ướt nhẹp.

Tiêu Ngu đang nhìn y, rõ ràng y không có mở mắt, nhưng giống như biết nàng đang nhìn, dùng sức nắm lấy cánh tay của nàng, kéo đến trong ngực liền hôn nàng. Sáng sớm nam nhân chịu không được nhất là trêu chọc, toàn thân nóng hổi, cùng cánh môi nàng kề nhau chặt chẽ, bàn tay cực nóng dùng sức xoa thịt mềm kiêu mị. Hơi thở nam nhân mạnh mẽ mà bá đạo, khiến Tiêu Ngu không thờ nổi, cuối cùng há mồm dùng sức cắn đầu lưỡi của y một chút, y mới lập tức rụt trở về.

Nhưng vẫn chưa thả nàng, ôm eo của nàng, khí thế hung hăng đỡ lấy nàng, nói: "Học được bản lĩnh rồi, cũng dám cắn phu quân?"

Tiểu phụ nhân trẻ đẹp ửng hồng đầy mặt, cái miệng nhỏ nhắn hé mở thờ dòn dập, hai sợi tóc rủ xuống, lộn xộn lại lười biếng.

Tiêu Ngu mới không cần để ý đến y, cứ thế mặc quần áo. Buộc lại dây lưng trong quần áo nhấc lên chặn giường đồ tắm, xoay người mặc áo ngắn vớ giày.

Sau lưng lại không có động tĩnh. Thế là quay đầu, hỏi y: "Người không dậy sao?"

Tiết Chiến nằm ở trên giường, hai tay gối ở sau ót, chặn bị nàng xốc lên, hấn cũng không đáp lại, nhưng cũng không dậy, cứ như vậy ăn vạ.

Không mặc y phục, chỉ mặc quần lót lều vải, to lớn cao cao đứng vững, hai chân trắng kiện cong lên, một chân đặt trên một chân khác, không có chút quy củ nào nhẹ nhàng rung rung.

Liếc mắt nhìn Tiêu Ngu bên cạnh quần áo chỉnh tề, giọng điệu như đại gia, nói: "Nàng mặc cho ta."

Trong cung chú ý quy củ, mặc kệ nhiều khó khăn, nếu nàng nghe được động tĩnh y dậy, nhất định sẽ hầu hạ y thay quần áo. Nhưng bây giờ nha, nhìn bộ dạng y cả lơ phất phơ, Tiêu Ngu mới không cần mặc cho y, trực tiếp đi mở cửa sổ, lại mở cửa, chuẩn bị đi rửa mặt.

Cửa sổ vừa mở, ánh mặt trời chói mắt lập tức chiếu vào, hai mắt Tiết Chiến nhú lại, kéo chăn đồ mền đắp trên mặt một cái.

Một lát sau, nghe trong phòng yên ắng, rất nhanh cũng đi theo.

Tiêu Ngu không có để Xuân Hiểu đưa nước, trực tiếp đi giếng bên cạnh tiền viện rửa mặt. Hà Triều Ân vừa vận tới, đêm qua hấn bị Cát lão bá mang

đến ngủ ở sát vách nhà hàng xóm, lúc này gặp Tiêu Ngự mức nước, mới bước nhanh tới.

Đỉnh đầu bỗng nhiên bao phủ một bóng râm. Tiêu Ngự tưởng rằng Tiết Chiến, liền cười ngẩng mặt lên: "Người còn biết thức dậy..."

Đội nhìn thấy mặt thanh tú trắng nõn, biểu lộ mới dừng lại, thoáng có chút xấu hổ, "Là nguoi."

Hà Triều Ân khẽ vuốt cằm, lúc này đi ra mặc dù không cần quy củ giống như trong cung, nhưng vẫn là chủ tử có khác. Liền cung kính nói cùng nàng: "Đề tiểu nhân tới đi."

Tiêu Ngự cũng không từ chối, đưa thùng gỗ cho hắn.

Thấy Hà Triều Ân tiếp nhận, kéo dây thùng ở ròng rọc để treo thùng gỗ, sau đó buộc dây thùng lên ném thùng gỗ xuống giếng, tiếp đó hai tay nắm quay, chậm rãi kéo thùng gỗ đầy nước lên. Một tay hắn nắm thùng gỗ, đổ nước vào trong chậu rửa mặt. Thân hình của hắn cao gầy, hơi có vẻ đơn bạc nhã nhặn.

Ngược lại Tiêu Ngự là có chút ngoài ý muốn, khí lực của hắn vẫn lớn đấy. Một thùng nước lớn như vậy, một tay dễ dàng cầm lên.

Tiêu Ngự cuộn ống tay áo lên, rửa mặt sạch sẽ thả khăn vào trong nước.

Cổ tay mảnh khảnh ở trong nước, nhẹ nhàng lắc lư, giống một cây cỏ non lột vỏ.

Hà Triều Ân đứng ở một bên, ánh mắt lẳng lặng rơi vào trên cổ tay của nàng.

Nghe được một loạt tiếng bước chân, Hà Triều Ân lập tức cúi đầu, yên tĩnh đứng ở một bên, nói với bóng dáng cao lớn: "Gia."

Tiết Chiến gạt đầu, sau đó thân thể khom xuống, tiện tay lấy khăn từ trong tay Tiêu Ngự, ngâm trong nước, cầm lên vắn một cái, muốn lau mặt.

Tiêu Ngự tranh thủ ngăn y lại, vội vàng nói: "Ta vừa giặt qua, ngài không thể đổi chậu nước sao?"

Thùng nước kia trong tay, bên trong còn hơn nửa thùng.

Tiết Chiến lại lau trên mặt lung tung một vòng, dáng vẻ cũng không thêm để ý. Tiêu Ngự muốn theo y, nhưng vẫn là nhìn không được, đoạt khăn lại, sau đó đưa tay tỉ mỉ lau mặt cùng khóe mắt cho y, chà xát hai lần.

Tiết chiến cười để cho nàng lau, hai tay nhàn rồi đưa xuống đầu gối, thấy nàng lau xong rồi, tiện tay dính nước, quẹt trên mặt nàng.

Tiếp tục cười.

Thật sự là quá ngây thơ! trên mặt Tiêu Ngự dính nước, mắt mở to trừng y, tiếp đó lấy khăn nhúng vào nước, trực tiếp "Ba" một tiếng dán trên mặt của y.

Lúc này mắt mới khẽ cong, nhìn không được cười ra tiếng.

Bên ngoài Hạ Mậu vừa ngáp trở về, cầm trong tay hai bánh bao chạy do Đại bá nhà bên tiền rồi đưa cho hắn, còn chưa vào, thì nghe một tiếng cười thanh thúy trong viện.

Nhìn tới.

Thấy nụ cười nữ hài nhi ngọt ngào, không có dáng vẻ Hoàng Hậu ngày xưa cao cao tại thượng, cười giống như đứa bé.

Nhất thời sững sờ, say mê nụ cười của nàng.

Ngày hôm đó chạng vạng tối, Tiêu Ngự ngồi trên xe ngựa về Hoàng Cung.

Vén rèm, nhìn lấy một mảnh ruộng lúa vàng rục, bội thu.

Đường mòn gập ghềnh, xe ngựa lắc lư, thân thể Tiêu Ngự cũng nhẹ nhàng xóc nảy. Ánh mắt rơi vào trên người thôn phu vất vả cày cù cắt cây lúa, còn có phu quân mang theo túi nước cùng hộp cơm đến. Khắp nơi trên đường nhỏ, đồng ruộng, đâu là tiểu hài tử để chòm, ở trần chạy tới chạy lui...

Nhìn trong chốc lát, Tiêu Ngự nhẹ nhàng buông rèm xuống.

Nghiêng đầu, nhìn người nam nhân ngồi ở bên nàng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiêu Ngự biết mình không nên nghĩ như vậy. Y là một loạn thần tặc tử, danh bất chính, ngôn bất thuận, dựa vào vũ lực chiếm giang sơn Đại Ngụy, thật là làm cho người căm ghét cùng cực. Nàng hận không thể giết y chết đấy. Nếu không biết mình không phải là đối thủ của nàng, lúc động phòng, nàng cố gắng cất giấu một cây chủy thủ, lấy tính mạng của Y.

Nhưng bây giờ thì sao?

Nếu như y chết, thiên hạ đại loạn, cho dù có thể làm cho Triệu Hoàng ngồi trên đế vị lần nữa, hấn có thể ngồi ổn sao? Còn sẽ có nam nhân thứ hai, thứ ba giống Tiết Chiến như vậy.

Tuy Tiêu gia là cự thân tiền triều, nhưng thế cục đã định, thực tình quy thuận cũng không phải là một điều xấu hổ. Nếu như quan hệ Tiêu gia cùng hoàng gia Đại Ngụy chẳng phải mật thiết, nàng hoàn toàn đồng ý phụ thân quy thuận. Nàng tin tưởng mình cũng có thể thuyết phục phụ thân. Nhưng cự thân khác có thể, vị trí của Tiêu gia là quá lúng túng. Cô mẫu nàng là Thái hậu Đại Ngụy, nàng cũng là hoàng hậu Đại Ngụy, hoàng gia Đại Ngụy, chính là sự tình Tiêu gia bọn họ.

Nàng có thể cảm giác được tâm tình của mình đang dần dần phát sinh biến hóa, đặc biệt là hai ngày này, tự mắt thấy bách tính an cư lạc nghiệp.

Cát bà nói cùng nàng: "Ai để cho chúng ta ăn no bụng, là Hoàng Đế tốt..."

Năm nay thuế má giảm bớt, thu hoạch không tệ. Mấy người dùng lương thực đổi bạc, nhỏ A Hạnh còn ngóng trông đi học đường đọc sách.

Chính vụ chất đông rỗng rã hai ngày, Tiết Chiến đổi y phục đi Ngự Thư Phòng. Triệu kiến mấy vị đại nhân, xử lý một ít chuyện. Sau đó lại nghe mật thám bẩm báo sự tình, mới hơi híp mắt lại, nói ra: "Trẫm đã biết..."

Mật thám lui ra, Hà Triều Ân đi đến bên cạnh hấn, nói cùng hấn: "Hoàng Thượng, Quách đại nhân còn ở bên ngoài.

Quách An Khang. Tiết Chiến nói: "Đề hấn tiến vào."

Quách An Khang mặc quan phục màu đỏ, trầm ổn nội liễm, đến gần Ngự Thư Phòng, hành lễ Đế Vương, mới bẩm chính sự cùng Đế Vương.

Tiết Chiến nghe, giương mắt, nhìn bộ dáng hấn cẩn trọng, bỗng nhiên nói một câu: "Người cũng sắp làm tân lang?"

Quách An Khang đã đính hôn cùng Ngũ cô nương Tiêu Ngọc Chi phủ Hộ Quốc Công, bởi vì tuổi Quách An Khang không nhỏ, quyết định thành thân sớm. Không biết Đế Vương đột nhiên hỏi cái này, Quách An Khang chấp tay trả lời: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, là mừng một tháng sau."

"Mừng một tháng tám, là ngày tốt lành." Tiết Chiến tiện tay gấp sổ trước mặt vừa để xuống, nói với hấn, "Hôm đó trẫm sẽ mang theo Hoàng Hậu, cùng nhau đi Quách gia uống ly rượu mừng. Mấy ngày này người bận rộn đủ nhiều, lần sau trẫm cho người nửa tháng nghỉ kết hôn, ở trong nhà bồi nàng dâu trẻ."

Suy bụng ta ra bụng người, Tiết Chiến ném mùi vị có thể tử, Quách An Khang cùng hấn vào sinh ra tử, đương nhiên cũng phải đề hấn thoải mái qua mấy ngày.

Quách An Khang bề bộn nhiều công vụ, việc hôn nhân có mẫu thân Trương Thị thu xếp, là không cần hấn hao tâm tổn trí đây. Bị Đế Vương nói kiểu này, trong nội tâm ngược lại là có chút ngoài ý muốn... Đại khái là độc thân quá lâu, đã quen thuộc.

Quách An Khang lại cười nói: "trước hết thần tạ Hoàng Thượng."

Quách phủ khí phái. Quách lão phu nhân Trương Thị mặc dù keo kiệt, lại cho nhi tử xài bạc. Hiện nay Quách An Khang thành thân, cưới được nàng dâu trẻ tuy là nàng không chào đón, có thể phóng mắt Tân Thành, Tiêu Ngọc Chi cũng được xếp hạng quý nữ, cuối cùng trong lòng có chút an ủi.

Trương Thị xem ra, nhi tử có thể thành thân thì tốt, về phần những thứ khác, con dâu cưới vào cửa, dù sao cũng phải nghe nàng đây. Tính tình nha đầu kia là do trong nhà đây, có nàng □□, sớm tối thuần đến ngoan ngoan.

Nghĩ như vậy, đang nhìn đèn kết hoa giăng phủ đệ, so lúc trước hồi hương xử lý việc vui, chính là khí phái hơn rất nhiều. Nhất thời Trương Thị có chút đắc ý đây.

Lúc này muốn làm việc vui, phải làm đến náo nhiệt, mặc dù tiêu bạc nhiều, Quách thị cũng nhìn chăm chăm, nàng chỉ có một nhi tử.

Tân phòng trang trí, đều là tốt. Trương Thị đang đi ra từ tân phòng, ở hành lang nhìn Quách Tổ Nghi, gọi nàng lại.

"Mẫu thân." Quách Tổ Nghi thuận theo nàng.

Trong nhà, Quách Tổ Nghi chỉ mặc mộc mạc cùng giày vải hơi cũ. Nếu là ngày thường, Trương Thị sẽ cảm thấy nữ nhi mộc mạc hào phóng, rất tốt, nữ hài tử nên như này. Trang điểm lộng lẫy không đứng đắn.

Nhưng lúc này, Trương Thị cau mày dò xét trên dưới một phen, nói một câu: "Ngày khác mẫu thân dẫn người đi mua y phục..."

Cho tới bây giờ Trương Thị đều không thích nàng mặc quá lộng lẫy. Quách Tổ Nghi hơi kinh ngạc, giương mắt, rất mau nói: "Mẫu thân, Tổ Nghi không sao, không cần lãng phí bạc."

"Tại sao lại lãng phí bạc?" Trương Thị nói, "Đại ca người muốn thành thân. Hôm đó bao nhiêu quan to hiển quý sẽ tới nhà chúng ta, người là muội muội của hấn, đương nhiên phải ăn mặc tốt một chút, mới không để hấn mất mặt."

Quách Tổ Nghi há to miệng muốn nói gì, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn gật đầu. Sau đó nhỏ giọng nói: "Đại ca thành thân, tất nhiên là việc vui lớn nhà chúng ta, chỉ là mẫu thân, Tiêu Ngũ cô nương... Ngài thật sự dự định kính nàng sao?"

Hôm đó Quách An Khang nói một phen, hoàn toàn hù dọa Trương Thị. Nhưng Trương Thị cũng không phải phụ nhân ngu dốt vô tri, những năm này nuôi lớn một đôi nam nữ, cũng rất sáng rõ. Quách An Khang nói hoàn toàn chính xác không sai, nhưng thời gian lâu rồi, Trương Thị dần dần kịp phản ứng, cũng nhận ra một số điều.

Hoàng Đế sủng Hoàng Hậu, trọng dụng Tiêu gia, đích thật là sự thật, nàng vì Quách gia, đi nịnh nọt Tiêu Ngọc Chi, cũng là nên, thế nhưng là...

Khi đó Tiêu Ngọc Chi đã là con dâu Quách gia, chẳng lẽ nàng không lấy lòng nàng, nàng còn có thể dằn dặt ở trước mặt Hoàng Hậu nói xấu nhà mình?

Trong đầu nhất thời lộ ra gương mặt nha đầu kia phách lối lại kiêu căng. Trương Thị lộ ra mấy phần ghét bỏ, nhìn Quách Tổ Nghi, từ từ nói: "... Nào có đạo lý bà bà kính con dâu. Mấy người gả vào được, nẫu thân tự có biện pháp để cho nàng nghe lời."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Thuần thực

Không cần nghĩ cũng biết, Tiêu Ngọc Chi cũng hiểu được một khi gả vào Quách gia, thì sẽ bị lão thái bà kia ngược đãi.

Lúc này Liễu thị muốn nàng ta thử áo tân nương, nhưng Tiêu Ngọc Chi vẫn cứ ôm lấy cột giường, nàng ta phản ứng kịch liệt nói: "Cầm đi cầm đi! Ta không thử, người nào thích mặc người đó mặc!"

Nha hoàn bụng khay để áo tân nương hơi khó xử nhìn lấy Liễu thị.

Liễu thị tức giận đến nổi ngực cứ phập phồng, bà ta liền đưa tay đi túm lấy Tiêu Ngọc Chi: "Đừng làm loạn."

Hai mắt Tiêu Ngọc Chi hơi ngân ngấn nước mắt nói: "Mẫu thân..." nàng ta cứ kóc sụt sướt mà nói, "Người cũng biết, lúc trước lão thái bà kia đã đánh ta, nếu nữ nhi vào Quách gia, chỉ sợ ngày sau người sẽ không gặp được ta. Người suy nghĩ một chút biện pháp đi nhất định sẽ được mà?"

Cái gì gọi là "Biện pháp?", Quách An Thái cố ý xin thánh chỉ để Đế Vương ngự tứ lương duyên, có lý nào lại không gả?

Tuy Liễu thị có chút lo lắng, nhưng mấy ngày này Quách gia rất có thành ý, ở trong cung hay ở nơi khác khi Quách An Thái thấy mấy vị trưởng bối của Quách gia cũng đều khiêm tốn. Chính nhị phẩm Thượng Thư đại nhân, con rể của phủ Hộ Quốc Công, Tiêu gia bọn hắn còn có cái gì để bất mãn?

Liễu thị nói: "Mẫu thân đã giúp con lựa chọn người đắc lực nhất để làm của hồi môn rồi họ sẽ giúp con bày mưu tính kế. Con đó, chỉ cần nắm chặt lấy lòng của Quách đại nhân, thì Quách lão phu nhân kia còn có thể ăn thịt con nữa không... Đúng rồi, ngày sau Quách lão phu nhân kia là bà bà của con, con đừng không có quy củ như vậy mà nói bà ta."

Tiêu Ngọc Chi ôm cột giường nói: "Ta không, ta sẽ không."

Nàng ta bữu môi nói tiếp, "Ta vẫn gọi, lão thái bà, lão thái bà, lão thái bà..."

Liễu thị đi đến nhéo lỗ tai của Tiêu Ngọc Chi đến nổi đầu Tiêu Ngọc Chi co rụt lại, ủy khuất nói: "Mẫu thân."

Liễu thị than nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng không hạ thủ được. Dù sao mấy ngày nữa là phải lập gia đình rồi.

Nghĩ tới đây bà mềm lòng. Bà ta nhẹ nhàng nói: "Được rồi con nghe lời một chút. Lúc đến nhà chồng, đừng có như vậy mà không biết lớn nhỏ, nếu vậy sẽ không ai nuông chiều người."

"... Ngọc chi, con phải tin tưởng mẫu thân, Quách đại nhân sẽ đối tốt với con. Còn Quách lão phu nhân, còn chó đối nghịch với bà ta, nhưng nếu như bà ta quá phận, con cũng không cần phải chịu đựng phải để cho bà ta biết con cũng không phải là người dễ bị ăn hiếp. Nhưng quan trọng nhất, là Quách đại nhân sẽ đứng về phía ai. Quách lão phu nhân là mẫu thân của hắn, đã nuôi hắn lớn lên từ nhỏ cũng giữ chức vị cao, trước mặt người đã thua... Nhưng là phu thê với nhau, không có cái gì so được với quan hệ thân mật của phu thê. Phụ mẫu, nhi nữ, cũng không sánh nổi, người cũng biết chứ?"

Một chút Tiêu Ngọc Chi đều không muốn biết, cũng không muốn gả cho Quách An Thái.

Mà lúc này, Tiêu Ngọc Chi nhìn ánh mắt của mẫu thân mình, bỗng nhiên chớp mũi hơi chua xót sau đó nhào tới trong ngực mẫu thân mình nói: "Mẫu thân..."

Dù Tiêu Ngọc Chi có sống chết cũng không muốn xuất giá nhưng đến mừng một tháng tám vẫn được đưa lên kiệu hoa đến Quách gia.

Ngày hôm đó Tiêu Ngu và Tiết Chiến cũng có mặt đi đến Quách gia uống rượu mừng.

Mặc dù lúc trước Tiêu Ngư và Tiêu Ngọc Chi hay cãi nhau cho nên quan hệ cũng không được tốt. Nhưng dù sao cũng là chuyện khuê phòng. Nàng gả cho Tiết Chiến, Tiêu Ngọc Chi gả cho Quách An Thái, quan hệ phù hộ quốc công và tần triều càng thêm chặt chẽ hơn.

Lại nghĩ tới Quách lão phu nhân Trương Thị... Tiêu Ngư liền nhăn mày lại.

Nguyên ma ma ở bên cạnh nói với nàng: "Tình tình Ngũ tiểu thư này nếu như đối đầu với Quách lão phu nhân, sợ là về sau Quách gia sẽ không được yên bình rồi."

Đúng vậy. Tính khí Tiêu Ngọc Chi như vậy, luôn luôn muốn mình chiếm chút tiện nghi, mà Trương thị lại là cực kỳ hà khắc. Trương thị luôn muốn Tiêu Ngọc Chi biết thân biết phận, đừng có quá phận mới tốt,... Nhưng mà sợ Trương thị sẽ không biết cái gì gọi là chủ nặng nhệ.

Lúc trước ở trước mặt nàng, có thể làm cho Hoàng Thượng vì nàng mà làm chủ, lão bà tử này, đoán chừng trong lòng cũng không sợ ai cả.

Tiêu Ngư thay xong thường phục của hoàng hậu.

Ngọc nữ hiền thục Vân Long vẫn hai đầu gối lan mã diện váy, váy thêu lấy hươu sao, hoa cỏ, mây văn mấy người hình vẽ, rất là tinh mỹ, đi trên đường, từng bước lộng lẫy.

Xuân Hiểu ở bên cạnh giúp nàng xem cây trâm ngọc rồi hỏi: "Nương nương, Hoàng Thượng không nói lúc nào mới trở về sao?"

Đều không khác mấy với thời điểm xuất cung.

Xuân hiểu cẩn thận cài trâm và nói tiếp,: "Lúc này chắc là đang còn ở Dưỡng Tâm điện bận bịu. Nương nương người biết đó, Hoàng Thượng bận rộn liên quên mất thời gian rồi, hay người đi qua đó thúc giục đi."

Nói muốn đi Quách gia uống rượu mừng, lại nói Quách An Thái kia không có gì ngoài thân phận Lại bộ Thượng thư, cũng là huynh đệ ngày xưa vào sinh ra tử với Tiết Chiến. Tiêu Ngư gật đầu, dặn dò Xuân Minh: "Người cầm theo thường phục của hoàng thượng rồi đi đến Dưỡng Tâm điện."

Xuân Minh liền gật đầu rồi đi đến tủ quần áo bên cạnh cẩn thận lấy ra một bộ thường phục của đế vương rồi đặt ở trên khay mạ vàng.

Sau đó đi theo sau Tiêu Ngư, đi xử lý công việc của Đế Vương đi triệu kiến đại thần Dưỡng Tâm điện.

Đế Vương đang Tây Nỗn Các, canh giữ ở bên ngoài có Hà Triều Ân, mắt thấy Hoàng hậu nương nương tới tất nhiên là bước đến thỉnh an. Tiêu Ngư cũng có chừng mực, cho dù tình cảm phu thê của mình với tên thô bạo ngang ngược kia có tốt nàng cũng sẽ không can dự chính sự của hắn.

Muốn chờ ở Tây Nỗn Các một lát thì nghe được Hà Triều Ân nói: "Lô đại nhân đi vào cũng được một lúc rồi, xem chừng rất nhanh sẽ xong thôi, hay nương nương đi vào trước đợi đi."

Tiêu Ngư cau mày lại rồi nhìn về Hà Triều Ân: "Lô đại nhân?"

Hà Triều Ân gật đầu, quan tâm nói: "Chính là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ, Lô Hi Trung Lô đại nhân."

Lô Hi Trung, Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ chính là thủ lĩnh Cẩm Y Vệ, quan hàm chính tam phẩm.

Nàng đi vào cũng không tốt, nghe ý tứ của Hà Triều Ân, người bình thường cũng đã bẩm báo xong hết rồi. Nhớ kỹ mấy ngày này nàng ở chung cùng với Tiết Chiến, đúng như phu thê bình thường, cũng không có bao nhiêu do dự, nàng liền gật đầu đi vào.

Mới vừa đi tới bên trong thì nghe được giọng nói lạnh như băng đầy uy nghiêm của tên Đế Vương kia, "Hắn còn dám trở về?"

Hình là cái gì không nên trở về, hình như người nào còn trở về.

Tiếp đó lại ra lệnh: "... Nếu bất sống không được, chết cũng phải tìm cách lòi về cho trẫm."

Sau đó là một giọng nói khác, chính là giọng nói linh chỉ của Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Lô đại nhân mạnh mẽ hung hồn.

Tiêu Ngư dừng chân lại đứng tại chỗ. Nghe bên trong có tiếng bước chân truyền ra thì thấy có một nam tử cao lớn toàn thân mặc một bộ ngự phục đi ra.

Mà tuổi chắc cũng đã hơn có một đôi mươi rậm mắt to, tướng mạo rất đoan chính. Nhìn thấy vị hoàng hậu trẻ tuổi trước mặt này, ánh mắt có chút thất thần, sau đó hành lễ rồi đi ra ngoài.

Nàng cũng không vội vã đi vào. Tiêu Ngư nghiêng đầu nhìn Lô đại nhân kia một chút, nhìn lấy bóng dáng thẳng tắp đi xa của hắn có chút đăm chiêu. Vẫn là Xuân Hiểu nhẹ nhàng nhắc nhở ở bên tai nàng một tiếng: "Nương nương."

Sau đó nàng mới hồi phục tinh thần lại, từ từ đi vào Tây Nỗn Các.

Tiêu Ngư đi vào, sau khi hành lễ xong thì để Xuân Minh gác thường phục Đế Vương qua một bên, rồi nàng tự mình giúp hắn thấy quần áo. Tiết Chiến cúi đầu nhìn nàng một cái, nói: "Nàng tới bao lâu?"

Đột nhiên hỏi cái này? Với câu hỏi này nàng có chút miễn cảm, nàng nói thật: "Vừa mới tới." Nàng giương mắt lên nhìn Tiết Chiến nói: "Nếu là Hoàng Thượng không thích, lần sau thần thiếp chú ý một chút là được."

"Trẫm không sợ nàng nghe thấy." Tiết Chiến gần từng chữ.

Nếu quả thật không sợ nàng nghe thấy thì tại sao lại hỏi. Tiêu Ngự còn tiếp tục nói: "Chính xác Thần thiếp vừa mới tới, Hà công công cũng thấy, sau đó thì nghe thấy Hoàng Thượng muốn bắt người nào..." Nghĩ tới điều gì đó nàng liền hỏi: "Là thích khách lần trước hành thích hoàng thượng sao? Bắt được rồi hả?"

Tiết Chiến dừng một chút rồi bước đi nói: "Không có."

Tiêu Ngự nhẹ nhàng ừ một chút nàng cũng không có hỏi nhiều nữa, tiếp tục giúp hắn thay quần áo.

Cũng đã thành thói quen, giặt quần áo nấu cơm việc nặng thì không làm được, nhưng hầu hạ phụ quân một số việc nhỏ thường ngày nàng cũng rất thuận tay. Tiết Chiến dơ tay lên để nàng tùy tiện giúp hắn thay, hắn cúi đầu nhìn lấy cử chỉ quen thuộc của nàng, hai bàn tay nhỏ xinh đẹp mà linh hoạt... Mỗi một chỗ ở trên người nàng đều được trời ưu ái rất là thuần chất thông minh. Giống như sinh ra là được nâng niu trong lòng bàn tay để nuông chiều.

Lặng lặng nhìn chăm chú mặt mày của nàng, bỗng nhiên Tiết Chiến nói: "Long bào rất là rườm rà, trẫm không sợ nàng chê cười, bản thân trẫm lần đầu mặc vào cũng không biết nên mặc làm sao..."

Tiêu Ngự khẽ nhếch môi nàng cảm thấy có chút buồn cười, nàng tưởng tượng chắc bộ dáng lúc ấy của hắn thú vị lắm, khẳng định tay bên cạnh sẽ rối mắt. Vẫn là không giống Đế Vương nhưng lại giống như khi làm xiếc. Bất quá bây giờ... Sợ là không có người nào dám nói hắn không có phong độ của một đế vương rồi. Toàn thân trên dưới đều rắn chắc uy nghiêm.

Nàng giúp hắn buộc lại đai lưng, rồi nhẹ nhàng lấy tay trái bằng nếp nhăn áo trước ngực của hắn từng cử chỉ đều cẩn thận. Nàng nghĩ lúc làm Đế Vương, không cần mình tự mặc long bào cũng có người tự hầu hạ hắn mặc.

Lại nghe hắn nói tiếp: "Trẫm nhớ, lần đầu nàng hầu hạ trẫm mặc long bào, ngược lại rất nhuần nhuyễn, thuần thực."

Tay nhỏ của nàng dừng ở trước ngực của hắn.

Lúc nàng mười tuổi đã định ra việc hôn nhân với Thái Tử Triệu Dục, bốn năm về sau, vì làm một hoàng hậu tốt nàng đều cố gắng. Cô mẫu phái rất nhiều ma ma trong cung dạy nàng. Phải thay quần áo cho Đế Vương như thế nào, hằng ngày nàng đều tập luyện những nội dung đó.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Việc vui

Edit: Đào Sindy

Đang êm đẹp, nói chuyện này làm gì? Y biết rất rõ... Trong chuyện này Tiêu Ngự luôn thắng thắng vô tư. Dù sao ngày xưa nàng chính là thê tử Triệu Dục, đây là chuyện cả thiên hạ đều biết. Y cũng hiểu, cũng không hề cố kỵ cưới quả phụ là nàng.

Cũng không phải nàng xin y cưới. Tiêu Ngự tiếp tục, không nhanh không chậm thay y chỉnh sửa long bào.

Nam nhân cao lớn thẳng tắp, vai rộng eo hẹp, trời sinh y phục oai hùng. Tiêu Ngự mặc thay y, dò xét vài lần, nhìn qua toàn thân y khí phách anh vĩ, cũng hơi có cảm giác thành tựu.

Tiết Chiến cúi đầu nhìn đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng rù mí mắt dày dặn xuống, tình xảo vô song.

Đây là Hoàng Hậu của y.

...

Đội ngũ đón dâu Quách phủ đã đến đón Tiêu Ngọc Chi. Hai mắt Liễu thị có chút phấp phồng, vừa mới thấy Tiêu Ngọc Chi không chịu lên kiệu hoa, kém chút nhịn không được, thật sự không muốn nữ nhi xuất giá. Lúc này La thị ở bên cạnh an ủi bà ta.

Tiêu Hoài là võ tướng mặc quan phục màu đỏ đứng chung một chỗ với Tiêu tam gia. Hai huynh đệ nhân cao mã đại*, oai hùng trầm ổn.

*cao lớn cường tráng

Tiêu Ngọc Chi ngày thường kiêu căng ngang ngược, có đôi khi Tiêu tam gia cũng đau đầu, nhưng rút cuộc là phụ tử, nhìn nàng ta rốt cục xuất giá, cảm

thấy có chút không bỏ được. Ông ghé mắt, nhìn đại ca bên cạnh, nói: "Ngọc Chi gả cho Quách đại nhân kia, không biết là phúc hay là họa..."

Quách An Thái là đại quan Nhị phẩm, công thần tân triều khai quốc, phụ tá đắc lực của Đế Vương. Tiêu gia nữ nhi có thể gả cho hắn, đương nhiên không tính là uất ức. Nhưng phủ Hộ Quốc Công bọn họ và Quách phủ, mặc dù là quan đồng liêu, hiệu trung tân đế, có thể hướng tới là nước vào không đáng nước sông, không thể hoà vào nhau. Bây giờ không hiểu thấu, lại thành thông gia.

Tiêu Hoài nhàn nhạt nói: "Con cháu tự có phúc con cháu, đệ không cần quá mức lo lắng."

Đúng thế. Tiêu tam gia gặt đầu. Từ nhỏ ông đã kính trọng huynh trưởng, người tập võ coi trọng nhất chính là đoàn kết và nghĩa khí. Bình thường Liễu thị ghé vào tai ông phàn nàn, cảm thấy Tiêu Hoài mạnh mẽ vang dội, một mực khur khur cổ chấp, dường như không để hai phòng khác vào mắt. Nhưng Tiêu tam gia lại không cảm thấy. Bất kể là quân doanh hay ở Tiêu gia, lời nói của Tiêu Hoài chính là quân lệnh như núi.

Tiêu Hoài đứng chấp tay, nhìn trong chốc lát liền muốn đi vào. La thị cũng chậm rãi đi đến bên cạnh ông, nhẹ gọi ông một tiếng: "Quốc Công gia."

Tiêu Hoài gật đầu ừ một tiếng.

Sau đó có tùy tùng vội vàng tới, bẩm báo sự tình với Tiêu Hoài.

La thị đứng ở một bên, nhìn Tiêu Hoài bước sang bên cạnh mấy bước, xa hơn một chút, mới nghe tùy tùng bẩm báo. Không biết chuyện gì xảy ra, từ trước đến nay Tiêu Hoài Hộ Quốc Công luôn trầm ổn, sau khi nghe, lông mi nhất thời nhú lại.

La thị đứng nguyên tại chỗ, mày liễu cũng nhíu lại theo ông.

Hộc phấn hoa vàng*. Quế hương tung bay. Lúc này phủ Hộ Quốc Công vui mừng hơn hờ, vui vẻ phồn vinh, nhưng bà luôn cảm thấy, hình như không được thái bình.

*phấn trang điểm ngày xưa của nữ tử.

...

Lúc Tiêu Ngự theo ngự giá đến Quách phủ, khách đã đông.

Mặc dù Quách An Thái cấp quan Nhị phẩm, nhưng rút cuộc là một gốc rễ lớn của Tân Đế ở Tân Thành. Cũng không có bao nhiêu thân thích. Gồm đồng liêu quan trường, dẫn theo gia quyến có mặt tiệc cưới. Đế Hậu có mặt, tất nhiên là khiến Quách phủ vẻ vang hơn hẳn, Quách An Thái mặc cát phục bận bịu đến hành lễ, đón Đế Hậu vào bàn chủ.

Hôm nay Quách An Thái cưới thê tử, làm náo nhiệt như vậy, Trương Thị đã sớm mừng rỡ không ngấm miệng được. Thay đổi phong cách mộc mạc phong phạm ngày xưa, hôm nay Trương Thị đeo vàng đeo bạc, có thể nói là kim quang long lánh, cực cố gắng tranh sĩ diện cho nhi tử mình. Ngày thường những phu nhân không quen nhìn bà ta, cứ xem như nhìn Quách An Thái, đều phải cung kính với Trương Thị.

Trương Thị rất được lợi. Nhưng mà, dưới mắt thấy Đế Vương uy nghiêm tôn nghiêm, nhớ tới chuyện hôm đó trong cung... Nhất thời sắc mặt trắng bệch, giật mình.

Tiêu Ngự không vui khi nhìn Trương Thị, nhưng so với Trương Thị trực tiếp hung hãn, ngược lại nàng càng thêm không thích Quách Tổ Nghi.

Rất xa, liền nhìn thấy Quách Tổ Nghi nhu thuận đứng ở một bên, nhã nhặn đoan trang.

Áo bào thêu con bướm hồng bằng chỉ vàng đậu đầy đất, làm váy xanh mềm mại xinh tươi... Vốn là nữ hài nhi tuổi trẻ thanh tú, bộ trang phục, cũng có chút lão khí hoành thu. Tiêu Ngự vận lông mày, lần trước nhìn trang phục của nàng ta đã có chút tiến bộ, làm sao bây giờ lại mặc thành dạng này?

Trương Thị cũng có ý nhìn Hoàng Hậu một chút.

Lúc trước bà ta cảm thấy, Đế Vương xuất thân hương dã, thói quen cần kiệm, tính tình Tiêu gia nữ nhi tiêu xài như vậy, tất nhiên chẳng mấy chốc sẽ nhắm trúng chỗ Đế Vương ghét mà vứt bỏ. Không ngờ hơn nửa năm rồi, vị Tiêu Hoàng Hậu này chẳng những không thất sủng, mà còn sủng quan hậu cung*. Đế Vương huyết khí phương cương** trẻ tuổi này, ngay cả một Tân phi cũng chưa nạp qua.

*độc sủng hậu cung

**máu huyết tràn trề

Bà ta mấy lần muốn nhét Tổ Nghi vào bên người Đế Vương, lại nhiều lần không thành, đành phải bắt đắ dĩ, dự định sớm gả nữ nhi cho người trong sạch... Tránh khỏi phải nuôi thêm mấy năm, lãng phí khẩu phần lương thực không nói, lớn tuổi còn không gả được.

Mất thấy Tổ Nghi đang nhìn Hoàng Hậu, mắt lộ ra kính phục và ao ước, Trương Thị bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Đã lâu như vậy, bụng không có chút động tĩnh nào, bộ dáng yếu đuối gầy yếu, xem ra không phải là người dễ sinh..."

Dừng một chút, nghĩ đến lúc Đế Vương chưa hoàn thành đại nghiệp, mặc dù bà ta thường thức, cũng không muốn gả Quách Tổ Nghi cho y, sợ đến lúc đó chạy ngược chạy xuôi, cô nương không chịu được nhất là thời gian lãng phí, liền muốn nữ nhi an an ổn ổn gả cho người có tiền, còn có thể giúp đỡ

nhà mẹ đẻ.

Vì vậy tiếp tục nói: "Nếu như lúc ấy mẫu thân làm chủ gã con cho hấn, bây giờ còn có nữ nhi Tiêu gia gì chứ? Con đó, đoán chừng còn sinh nhi tử cho hấn rồi."

Quách Tổ Nghi không nói chuyện, hôm nay Trương Thị bận bịu, cũng không rảnh phản ứng với bà ta, liền đi chào hỏi tân khách khác.

...

Tiêu Ngọc Chi ngồi bên mép hi giường chờ Quách An Thái. Tuy nói nàng ta không thích Quách An Thái, thậm chí chán ghét người Quách gia, nhưng cô nương xuất giá chính là chuyện đại sự trong đời, luôn tránh không được tâm thần bất định. Nàng ta chờ thật lâu, nghe tiếng bên ngoài ồn ào, nhiệt nhiệt nháo nháo, nghe nói tới thật nhiều người. Nàng ta buồn ngủ gần chết rồi, Quách An Thái mới tiến vào tân phòng.

Xóc hi khăn đỏ thắm của tân nương, Tiêu Ngọc Chi giường mắt nhìn nam nhân trước mặt này một chút.

Nam nhân độ tuổi xây dựng sự nghiệp, so với nàng ta mà nói, số tuổi thực sự có chút lớn. Nhưng cũng may Quách An Thái vẫn võ song toàn, nhìn rất trẻ, nhưng bộ dáng này... So với Đế Vương tuổi trẻ tuần mỹ, thật sự là kém quá xa.

Không phải nói nàng ta thích Đế Vương, thói quen từ nhỏ hay so đo với Tiêu Ngư, phu quân tự nhiên cũng phải so sánh với nàng ấy.

Tiêu Ngọc Chi trang dung đậm rực rỡ, mày đen môi đỏ, mũi phượng khăn quàng vai.

Tuy là trời xui đất khiến cưới nàng vào cửa, nhưng Quách An Thái cũng là người khiêm tốn, ngày sau nàng ta là phu nhân của hấn, lại nhỏ hơn hấn nhiều như vậy, tất nhiên muốn cho nàng ta nhiều hơn một chút. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, biết nàng ta gả đến không tình nguyện, trong lòng Quách An Thái cũng không suy nghĩ nhiều, đầu tiếp tục cùng nàng ta tiến hành trình tự nên tiến hành.

Uống xong rượu hợp cẩn, người bên trong tân phòng đều thức thời mà lui xuống. Tiêu Ngọc Chi ngồi ở bên giường, liếc nhìn Quách An Thái bên cạnh, nói: "Mẫu thân ngươi không thích ta, ngươi biết chứ?"

Nói chuyện không lớn không nhỏ, ngay cả xưng hô cũng không có.

Ngược lại Quách An Thái rất tốt tính, không so đo cùng nàng ta, khúc mắc giữa mẫu tử nàng ta và mẫu thân hấn. Hấn từ từ nói: "Vậy do chuyện lúc trước, bây giờ nàng là tức phụ Quách gia ta, chính là người một nhà."

Người một nhà thì thế nào? Người một nhà lão thái bà kia sẽ đối tốt với nàng ta sao? Tiêu Ngọc Chi nắm chặt tay, an tĩnh không nói chuyện.

Quách An Thái cũng hiểu tính tình nàng ta, nghe được trong giọng nói của nàng ta có chút uất ức, liền ôn hòa nói: "Hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, sớm đi nghỉ ngơi đi."

Hấn từ giường ngồi dậy, đi đến tủ đứng, sau khi mở ra, từ giữa đầu lấy ra đệm chăn.

Tiêu Ngọc Chi liền nhìn.

Nhìn sóng lưng cao thẳng của hấn, thấy hấn ôm mền gấm đi đến, sau đó rất thuần thực trải giường chiếu. Nàng ta đích xác là không muốn gả cho hấn, cũng không muốn cùng giường chung gối với hấn, nhưng nàng ta còn chưa bắt đầu ghét bỏ, hấn liền chủ động ngủ trên mặt đất, tâm lý Tiêu Ngọc Chi có chút không thoải mái. Nàng ta hấn nên buông lỏng tâm tình mới đúng..

Lặng lặng nhìn bóng lưng của hấn, sau đó nhìn long phượng hi chúc đang cháy trên giá cắm nến. Tiêu Ngọc Chi bỗng nhiên mở miệng, nhẹ nhàng nói: "Ta... Hiện tại ta đã gả cho ngươi, sau này ngươi, sẽ tốt với ta sao?"

Quách An Thái còn đang trải giường chiếu, nghe giọng Tiêu Ngọc Chi sau lưng, liền đáp: "Đương nhiên."

Lại nghe được nàng ta nói: "Chuyện là... Nếu mẫu thân ngươi khi dễ ta, ngươi sẽ giúp ta sao?"

Còn là tính tình tiểu hài tử. Quách An Thái không tự chủ cong môi, nói: "Nếu mẫu thân không đứng trước, tất nhiên sẽ giúp nàng."

Thật sao? Tiêu Ngọc Chi nhìn hấn, có chút không quá tin tưởng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, nàng ta cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng. Nàng ta cắn răng, trực tiếp nằm xuống, ngủ trên mặt áo ngủ bằng gấm. Nói một câu: "Chuyện đó... Ngươi tới đi."

Ngày đại hôn, động phòng hoa chúc tất nhiên là thuận theo đạo lý. Nhưng Quách An Thái từ trước đến nay không thích ép buộc người, bằng không lúc trước cũng sẽ không đồng ý thả thê tử rồi đi. Nàng ta không nguyên ý, hấn không miễn cưỡng. Mà lúc này, nghe được giọng nữ hài nhi sau lưng, tay Quách An Thái bỗng nhiên dừng một chút.

Quay đầu lại...

Liền thấy nàng ta mặc một thân hi phục đỏ thắm nằm trên giường, bộ dáng thấy chết không sờn. Thật ra hấn muốn nói, nàng không đồng ý cũng không sao, chuyện hôn nhân này nàng đã chịu uất ức.

Đại khái là uống nhiều mấy chén, hoặc là bầu không khí tân phòng hôm nay, hoặc là... Quá lâu không đụng vào nữ nhân.

Quý thần xui khiến, liền bị đường công linh lung của thiếu nữ kia dụ hoặc, bắt tri bắt giác đi lên. Hơi thở dần đục. Bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy bộ dáng nàng ta dưới thân hân giả bộ trấn định, nhẹ nhàng đưa mặt đến.

Nam nhân tới gần, Tiêu Ngọc Chi hít sâu một hơi, đưa tay nắm bờ vai của hắn.

Quách An Thái nghi ngờ nhìn nàng ta. Liền nghe nàng ta một lần nữa nói: "Lời mới vừa nói, ngươi phải giữ lời... Ngươi không thể giúp mẫu thân ngươi khi dễ ta."

Giống như hắn sẽ lừa nàng ta vậy. Quách An Thái cười, nói: "... Được."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Cổ nhân

Edit: Hoa Trong Tuyết

Hôm nay Tiêu Ngọc Chi xuất giá, Liễu thị không nở xa nữ nhi, lén lén trong phòng rơi nước mắt, La thị đi qua an ủi nàng. Lúc La thị về, sắc trời đã tối. Trên hành lang quanh co, treo đầy đèn lồng lớn màu đỏ, theo gió thu dập dờn, lúc sáng lúc tối.

La thị ngửi hương quế thơm cả vườn, thân hình đơn bạc, ngón tay cảm thấy có chút lạnh buốt, vô ý thức nắm chặt lại. Thái độ ôn hòa hỏi nha hoàn bên người: "Quốc Công gia đã về chưa?"

Nha hoàn cảm theo đèn lồng, đáp lời: "... Quốc Công gia vừa về phủ liền đến thư phòng."

Trở về thì tốt. Hôm nay không biết gã sai vặt kia đến bẩm báo việc gì, sau đấy không hề thấy chân mày Tiêu Hoài dân ra. Buổi chiều lại đi ra ngoài một lần, không biết lại bận rộn cái gì. La thị nghe xong, cũng không vội vã về phòng, mà đi đến thư phòng của Tiêu Hoài.

Lúc nàng đến, trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng. Tiêu Hoài đang ngồi trên ghế bành, mặc quan phục của võ tướng, tay cầm thiết thương, đang dùng khăn tay lau nhẹ nhẹ trên đầu thương.

Cây thiết thương này theo Tiêu Hoài vào sinh ra tử gần hai mươi năm, chứng kiến qua chiến công vĩ đại của hắn. Phàm là lúc có tâm sự, hắn sẽ cúi đầu an tĩnh lau thiết thương. Đài nền khắc hình tiên hạc cười mây ánh nền cháy sáng rực rỡ, chiếu lên khuôn mặt nam nhân thành thực ôn trọng như núi, ngay cả vết sẹo trên chân mày bên trái cũng trở nên nhu hòa rất nhiều.

La thị nhẹ nhàng đi tới, kêu một tiếng: "Quốc Công gia."

Tiêu Hoài thấp giọng ừ một tiếng, đứng dậy, đặt cây thiết thương đã lau đến sáng bóng lên trên kệ.

Bóng lưng nam nhân cao lớn, La thị nhắc mắt nhìn trong chốc lát. Lúc Tiêu Hoài xoay người, liền để hắn bấp gặp mình đang nhìn. Từ nhỏ tập võ, là một võ tướng phóng khoáng, rất ít khi hiểu được phong hoa tiết nguyệt, La thị dịu dàng quan tâm, Tiêu Hoài tất nhiên yêu quý, nhưng cuối cùng lại không giống như những nam nhân khác cẩn thận lấy lòng, cùng nàng tương kính như tân, đã xem như làm rất tốt rồi. Tiêu Hoài nói: "Đã trễ như vậy, sao còn không đi nghỉ ngơi?"

Mặc kệ rất trễ, nàng luôn luôn chờ hắn. La thị trả lời: "Thiếp thân muốn đến xem Quốc Công gia... hôm nay Ngũ nha đầu xuất giá, Quốc công cũng giống như lúc Niên Niên xuất giá vậy?"

Niên Niên. Nghĩ đến nữ nhi ngây thơ của mình, mặt mày của Tiêu Hoài trở nên nhu hòa một chút. Không nghĩ hắn trước không thèm nhìn đến, khịt mũi coi thường phản quân, bây giờ nữ nhi của tiêu gia, tất cả đều gã đến đây.

Tân đế, khai quốc trọng thần...

La thị liền nói: "Có mấy lời, thiếp thân vẫn là nhịn chưa nói. Chỉ là thiếp thân thấy, tân đế đối với Niên Niên cũng không tệ, tân đế đăng cơ, tuy là danh bất chính, ngôn bất thuận, nhưng hôm nay đại cục đã định, nếu sau này Niên Niên sinh hạ được nhi tử cho Hoàng Thượng, vậy Tiêu gia chúng ta..."

Tiêu Hoài nhú mày.

Vốn là quan sát kỹ nét mặt của hắn, vợ chồng sáu, bảy năm, làm sao nàng không hiểu tâm tư của hắn, nhất thời không có tiếp tục nói nữa. La thị nhẹ nhàng rù xuống mắt, nói: "Chỉ là thiếp thân đau lòng cho Niên Niên."

Kỳ thật nàng cũng có chút tâm tư. Đúng là nàng không muốn nhìn thấy hắn làm việc gì nguy hiểm đến bản thân.

Tiêu Hoài biết là nàng quan tâm mình, thanh âm ôn hòa nói: "Được rồi, không còn sớm, nàng đi về nghỉ trước."

La thị gật đầu, đang muốn bước ra ngoài, đột nhiên cảm giác được đầu vầng mắt hoa. Người tập võ phản ứng rất nhanh, Tiêu Hoài duỗi cánh tay ra, lập tức đỡ thân thể của nàng.

Thấy nàng gương mặt thanh tú tái nhợt, mới nhú mào quan tâm nói: "Thế nào?" La thị nhìn mặc dù nhỏ yếu, nhưng thân thể luôn luôn tốt, sau khi gả cho hắn, có đôi khi còn đi theo hắn học tập chút ít động tác giúp thân thể khỏe mạnh.

Tiêu Hoài mặc dù ít quan tâm, nhưng cũng biết sức khỏe rất quan trọng, ngay trong đêm cũng cho mời đại phu. Sau đó bắt mạch xem bệnh, La thị đã mang thai được hai tháng.

...

Trong ngự hoa viên sắc màu rực rỡ. Tiêu Ngự đang thưởng cúc, lại bảo Xuân Hiểu Xuân Trà hái chút hoa quế, đến lúc đó ủ rượu hoa quế. Thấy Nguyên ma ma mặt mũi đều là ý cười báo tin, hai mắt Tiêu Ngự sáng lên: "Thật sự?"

Nguyên ma ma gật đầu, nói: "Sao có thể giả? Phủ quốc công vừa truyền tin tức đến." Nguyên ma ma là nha hoàn hồi môn của mẹ đẻ Tiêu Ngự, lúc trước La thị vào cửa, đã từng lo lắng người mẹ kế này sẽ đối xử không tốt với Tiêu Ngự. Nhưng đã nhiều năm như vậy, Nguyên ma ma đã sớm không còn bất kỳ thành kiến gì với La thị. Đã vào cửa bảy năm, đến nay chưa có dòng dõi, đối với đôi nam nữ Cố thị sinh ra là chuyện tốt, nhưng đối với La thị, lại là tiếc nuối.

Đế Vương đang từ Ngự Thư Phòng đi ra, chỉ cho Hà Triều Ân đi theo, rất xa, liền thấy giữa muôn hồng nghìn tía, một cảnh sắc diễm lệ... cảnh đẹp ý vui. Tiết Chiến lúc trước chưa gần nữ sắc, tất nhiên phần lớn là do đại nghiệp chưa thành, còn có một phần, chính là trong lòng vẫn có bóng ma tâm lý.

Một nữ tử nhỏ nhắn như vậy, lại làm cho hắn yêu thương.

Vốn là trong lòng hắn có thù hận muốn trả thù, nghĩ đến là muốn trả lại gấp trăm gấp ngàn lần. Nhưng gặp lại gặp nàng, gặp nàng dung mạo kiều kiều, dung nhan sợ hãi. Một bộ áo cưới đỏ thắm, mặc lên người, ngồi ở bờ giường, bả vai gầy yếu, nhìn qua còn nhỏ như vậy... hắn đường đường là nam nhi cao lớn, không lẽ lại so đo với một tiểu nha đầu? Liền phạt nàng giúp hắn sinh con đường cai.

Thấy nàng tươi cười như hoa, Tiết Chiến thấy tinh thần sáng khoái, sải bước đi tới.

Hà Triều Ân đi theo sau lưng Đế Vương, nguyên là cúi đầu, nghe thấy tiếng bước chân của Đế Vương, mới thoáng ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn một cái.

Thân thể cao lớn của Tiết Chiến đứng bên cạnh Tiêu Ngự, âm sắc thô cuồng hỏi: "Có chuyện gì lại cao hứng như vậy?"

Tiêu Ngự đang rất vui vẻ, cười rạng rỡ. Nữ tử trẻ tuổi, nếu có chuyện gì vui vẻ, luôn luôn hi vọng có người chia sẻ. Liền nói cho hắn nghe việc mẹ kế La thị có thai.

Vốn nàng nghĩ nếu nói ra hắn cũng sẽ vui vẻ giống nàng, nhưng lại thấy nam tử trước mặt, sau khi nghe xong cũng không hiện ra mấy phần ý cười, mà là thì thào lâm bầm một câu: "Tuổi của nhạc mẫu cũng không nhỏ à?"

Bởi vì La thị giữ chữ hiếu nên lập gia đình trễ, lúc gả cho Tiêu Hoài, tuổi cũng không nhỏ. Lúc này làm vợ đã được bảy năm, bây giờ mang thai, cũng coi là tuổi lớn mang thai. Mặc dù là hơi lớn, nhưng cũng không phải là quá lớn. Trước khi Tiêu Ngự vào cung, đã ở trước bàn thờ tổ tiên cầu khẩn, cầu tổ tiên phù hộ La thị có thể có đứa con của riêng mình, như vậy phụ thân hắn cũng sẽ vui vẻ. Bây giờ ứng nghiệm nhanh như vậy, đương nhiên Tiêu Ngự rất cao hứng.

Ngẩng đầu, thấy dáng vẻ cau mày của Tiết Chiến...

Hắn sao lại thể hiện thái độ như vậy?

Mới nói với hắn: "Mẫu thân còn trẻ đây."

Biết nàng che chở người nhà, Tiết Chiến cũng không so đo với nàng, chỉ nhìn đôi mắt linh động của nàng, như nước hồ lăn tăn, liền cúi đầu nhìn nàng. Muốn nhìn gần một chút, trong mắt nàng không phải tất cả đều là nước hồ sao, sao có thể có đôi mắt đẹp như vậy?

Tiêu Ngự không có chú ý, cũng đã quen với ánh nhìn không chút kiên kỵ của hắn, nghĩ tới điều gì, nhìn hắn nói: "Mẫu thân có thai, thần thiếp muốn đến Nguyên Hoa tự cầu phúc thay cho mẫu thân, Hoàng Thượng người có chấp nhận không?"

Tiết Chiến nói: "Nếu Hoàng Hậu muốn đi, Trẫm không có đạo lý không đáp ứng? Như vậy, hôm đó Trẫm cùng đi với nàng, được chứ?"

Không phải hắn mỗi ngày đều rất bận sao? Mấy ngày nay còn vội vàng muốn bắt người nào... rốt cuộc là trong lòng quá mức vui vẻ, ngự cảm thấy có hắn đi cùng cũng không sao, liền mỉm cười gật đầu nói: "Ừm. Vậy thần thiếp sẽ để Nguyên ma ma chuẩn bị một chút"

...

Nguyên Hoa tự hương hỏa cường thịnh. Tiết Chiến mặc một bộ áo bào dài đứng bên cạnh Tiêu Ngự, cao lớn tuấn mĩ. Đế Hậu tới đây, tất cả khách hành

hương khác đều né đi. Tiêu Ngu chuẩn bị bước vào, lại thấy có người vội vã đi về phía Tiết Chiến giống như có việc gấp cần bẩm báo.

Nam tử mặc bộ đồ kiểu phi ngừ, tuổi trẻ cao lớn, khí chất trầm ổn. Tiêu Ngu biết người này.

Ngày đầu tiên Đế Vương triệu nàng đến gặp mặt chính người này đã đưa nàng đến là cảm y vệ chỉ huy sứ Lư Hi Trung. Dường như có chuyện khẩn cấp, lại nhìn thoáng qua nàng đang đứng bên cạnh.

Tiêu Ngu biết bản thân mình mặc dù là Hoàng Hậu, nhưng thân phận vẫn là có chút xấu hổ, đại thần tân triều, nàng lại từng là Thái Hậu tiền triều, vấn đề ý. Việc này rất bình thường. Tiêu Ngu cũng cảm thấy không có vấn đề gì, liền thức thời mà nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp đi vào trước đi."

Dù sao hân là một nam tử dân dã, toàn thân khi thế bưng bưng, cũng từng sử dụng rất nhiều thủ đoạn huyết lệ, cho nên khi đi vào thánh địa Phật môn thuần khiết vẫn có chút không thích hợp.

Tiêu Ngu đi vào bái Phật.

Tiết Chiến ghé mắt, nhìn bóng lưng tinh tế của nàng chậm rãi đi vào. Hân dáng người anh tuấn, đi vài bước về phía người bên cạnh, mới nhìn xuống dưới, nhàn nhạt cất giọng: "Nói đi."

Trang phục phi ngừ làm nổi bật lên khí thế bưng bưng của nam tử, Lư Hi Trung cúi đầu, mặt mày cẩn thận bẩm báo: "... Chỗ ẩn nấp của người kia đã tìm được rồi."

Tiết Chiến đứng chấp tay, đôi mi dài chớp chớp, toàn thân Đế Vương uy nghiêm. Thật lâu, mới lạnh nhạt lên tiếng: "Ừm... Trẫm đã biết."

Tiêu Ngu bái Phật xong bước ra, nhìn phía ngoài cũng không thấy Tiết Chiến, chỉ có Hà Triều Ân bước lên đón tiếp, nói: "Hoàng Thượng có vài việc muốn thương lượng với Lư đại nhân, nên đã rời đi trước."

Mới nói hân bận như vậy, không cần đi đến đây cùng nàng. Tiêu Ngu gật đầu nói: "Bản cung đã biết." Đã là như thế, nàng muốn đi xung quanh một chút. Vậy nên nói với Hà Triều Ân, "Bản cung muốn ra phía sau núi ngắm hoa quế, người để lại đây mấy người đợi Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng tìm bản cung, vậy bảo người đến phía sau núi."

Hà Triều Ân đứng im, gật đầu nói dạ.

Tiêu Ngu ra khỏi đại điện, đi vào hành lang bên cạnh. Nguyên ma ma đi theo phía sau của nàng, thấp giọng nói: "Phu nhân cũng đã có mang thai, vừa rồi nương nương có vì bản thân mình cầu xin vài câu với Bồ Tát hay không?"

Cầu cái gì? Cầu Bồ Tát phù hộ nàng cũng nhanh mang thai sao? Bước chân Tiêu Ngu dừng lại, liền nhớ tai nam nhân cao lớn tuấn lãng kia... vẫn cảm thấy quá kì quái.

Cả mặt mày của Nguyên ma ma đều mang theo ý cười. Hoàng Thượng mong nương nương có thai như thế nào, nàng đều nhìn thấy rõ ràng, nếu như ngày nào đây nương nương có thể sinh hoàng tử, vậy thì phù hộ quốc công và hoàn gia, sẽ thật sự trở thành người một nhà. Nguyên ma ma nhắc tới nói: "Sinh con sớm cũng tốt..."

Thấy Tiêu Ngu không nói lời nào, liền biết là tiểu thư của mình đối với chuyện này vẫn còn thấy ngại ngùng, vẫn là rất xấu hổ, nên không nói thêm lời nào. Dừng một chút, nhẹ nhàng nói một câu, "Lão nô mới thấy, Quách phu nhân và Quách cô nương cũng đến chùa Nguyên Hoa."

Trương Thị? Tiêu Ngu không muốn quan tâm đến người nhà Quách gia, chỉ là nhớ tới Tiêu Ngọc Chi. Không biết sau khi gả đi thì sống như thế nào... tính tình Trương Thị như thế, Tiêu Ngọc Chi không có Liễu thị che chở, có chịu ủy khuất hay không? Nhưng sau đây lại nghĩ đến dáng vẻ kiêu căng của Tiêu Ngọc Chi, cũng là một người không dễ mình chịu thiệt.

Hôm nay Đế Hậu tới đây, trong chùa cảnh vệ nghiêm ngặt, khách đến đây bái Phật hành hương rất ít. Càng về sau núi càng ít.

Đi vào một lối nhỏ. Đợi đi đến hẻm núi già, Xuân Trà bỗng nhiên nhắc nhở bên tai nàng "Nương nương, đây không phải là..."

Cái gì? Tiêu Ngu nhìn sang. Bên cạnh núi già, là một nữ tử mặc y phục xanh nhạt tóc búi nửa, nhìn cách ăn mặc, giống như là nha hoàn nhà nọ đấy, lúc này lại nói chuyện với một hòa thượng. Cũng không thấy kì quái... Đến khi Tiêu Ngu nhìn thấy mặt cô nương kia, mới kịp phản ứng.

Triệu Hoa.

Sao nàng ta lại ở đây? Tiêu Ngu nghĩ lại ngày ấy Triệu Hoa muốn nàng hạ độc giết Tiết Chiến, lúc ấy nghĩ chắc nàng ta điên rồi. Lấy hiểu biết của nàng về Triệu Hoa, nhất định là chưa từ bỏ ý đồ. Hôm nay Tiết Chiến cũng ở đây... Tiêu Ngu nghĩ nghĩ, lập tức đi tới.

Nếu như hôm nay nàng ta hành sự lỗ mãng, muốn làm những việc giống như hành thích Đế Vương, thì nàng cũng không bảo vệ được nàng ta.

Triệu Hoa vốn lảng cảnh giác, nghe âm thanh sau lưng, lập tức quay người. Thấy Tiêu Ngu đi về bên này, bỗng tròn to đôi mắt, vô ý nhìn về phía người bên cạnh... là Tiêu Ngu, cũng không có gì phải sợ.

Triệu Hoa nhìn thấy nàng, cũng không hành lễ. Ánh mắt ngạo mạn, dường như vẫn mang theo khí thế giống như trước giống như hiện tại nàng vẫn còn là công chúa được sủng ái nhất hoàng cung.

Tiêu Ngự muốn nói chuyện với Triệu Họa, liền nói với hòa thượng đứng bên cạnh nàng ta: "Bản cung muốn tâm sự với nàng, vị sư phụ này, người trước..."

Nàng muốn nói người rời khỏi đây một chút, nhưng đến khi ánh mắt nhìn đến khuôn mặt hòa thượng, Tiêu Ngự mới sững sờ...

Hắn không phải, đã chết rồi sao?

Nam tử trước mặt dáng người cao to, khuôn mặt tuấn lãng, mắt phượng ôn hòa lẳng lặng nhìn nàng, giống như đời với ai cũng hòa khí như vậy, ôn tồn lễ độ. Từ nhỏ Tiêu Ngự đã cảm thấy, hắn là người có tính tình cực tốt. Hắn chậm rãi giương mắt, nhìn Tiêu Ngự, mới hé miệng.

Âm thanh trong sáng gọi: "... Niên Niên."

...

Hà Triều Ân nói với Đế Vương: "... Nương nương đi ra phía sau núi ngắm hoa quế."

Tiết Chiến gật đầu, lập tức đi về phía sau núi.

Trên hành lang, lại gặp Quách Tổ Nghi. Quách Tổ Nghi cử chỉ đoan trang, thấy Đế Vương vội bước lên phía trước hành lễ. Tiết Chiến vốn là người thô kệch, cũng không quen nói chuyện với cô nương gia, thêm những sự việc lần trước, lại càng không thích tiếp xúc thân mật với Quách Tổ Nghi.

Tùy ý gật đầu, chuẩn bị rời đi tìm Hoàng Hậu, lại nghe âm thanh ôn hòa của Quách Tổ Nghi: "Hoàng Thượng muốn đi tìm Hoàng Hậu nương nương?"

Tiết Chiến ghé mắt, lúc này mới dừng bước chân, mắt phượng nhàn nhạt nhìn lướt qua Quách Tổ Nghi trước mặt.

Quách Tổ Nghi mặc bộ áo hơi cũ màu đình hương đi giày đế bằng, giày đã được giặt đến trắng bệch không nhìn rõ màu hoa thêu, khuôn mặt trắng nõn, duyên dáng yêu kiều. Đứng ở bên người Đế Vương, liền nhẹ nhẹ cười cười, nói: "Lúc Tổ Nghi đi qua, vừa vặn có gặp Hoàng Hậu nương nương."

Quách An Khang vừa cưới vợ, Trương Thị liền vội muốn ôm cháu trai, nên hôm nay cùng Quách Tổ Nghi tới đây dâng hương cầu phúc, phù hộ Quách gia sớm ngày khai chi tán diệp, thuận đường cầu nhân duyên cho Quách Tổ Nghi. Trương thị và nha hoàn còn ở đình nghỉ mát, mới thấy Đế Vương đi cùng Hoàng Hậu, cùng tới Nguyên Hoa tự dâng hương.

Thấy nàng ở bên kia nói chuyện với một nữ tử mặc đồ như nha hoàn, bên cạnh còn có một nam tử mặc y phục tăng nhân.

Việc gả Quách Tổ Nghi cho Điền đại nhân, Quách An Khang đã thuyết phục Trương thị bỏ đi suy nghĩ này. Mà Quách An Khang ngàn tuyện vạn chọn, có phần vừa ý thân cơ doanh phó tướng Hạ Mậu. Tuổi cũng tương đương với Quách Tổ Nghi, lại là người trung hậu.

Lúc này Quách Tổ Nghi nghe theo huynh trưởng, cũng có tiểu xúc hơi Hạ Mậu, cũng từng gặp, cơ thiếp mà Đế Vương ban thưởng cho Hạ Mậu là công chúa tiền triều Triệu Họa.

Lúc nàng ta đứng ở đình nghỉ mát nhìn sang, tất nhiên nhìn một chút đã nhận ra. Là Triệu Họa lén lút đi gặp người khác, chắc hẳn nam tử mặc y phục tăng nhân đứng bên cạnh Triệu Họa có liên quan tới tiền triều.

Lại nghĩ đến lúc nàng với mẫu thân ở đây, nhìn thấy dáng vẻ khi Đế Hậu đến, Tiêu Hoàng Hậu kia đúng là được ngàn sủng vạn sủng, độc sủng hậu cung...

Bây giờ nàng lại gặp được Đế Vương.

Thế là Quách Tổ Nghi chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt mỉm cười, biểu hiện ngoan ngoãn dịu dàng nói với Đế Vương: "Hoàng Hậu nương nương đang đứng bên ao phóng sinh cách đây không xa... dường như là gặp được cố nhân, trò chuyện với nhau thật vui. Hoàng Thượng ngài mau chóng tới đi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tâm tư riêng

Tùng đột hương thơm hoa Quế. Nam tử cao to mặc tăng bào đứng ở bên người Tiêu Ngự.

Đứng bên cạnh hắn là Triệu Họa.

Tiêu Ngự chợt nhớ tới ngày xưa, lúc nàng còn nhỏ tuổi, liền tiếp ra vào cung. Cô mẫu nàng luôn muốn nàng tiếp xúc với Thái tử Triệu Dục. Tính tình của Triệu Dục tốt, đương nhiên nàng cũng thích cùng ở chung với hắn, chỉ là mỗi lần nàng đi tìm Triệu Dục, nhất định Triệu Họa sẽ đi theo phía sau mờng hắn.

Cũng giống bây giờ.

Huynh muội hoàng thất Đại Ngụy này, mặt mày cũng có chút tương tự, chỉ là Triệu Dục thiên về ôn nhu, mà Triệu Họa nhìn qua thì có chút kiêu căng... Nàng không nghĩ tới, một ngày kia, còn có thể gặp lại Triệu Dục.

Sắc mặt của Tiêu Ngu có chút không dễ nhìn lắm. Ngày thu, ánh nắng tươi sáng, làn da của nàng trắng nõn, lúc này nhìn qua gần như có chút tái nhợt. Trong lòng là dãi sông lấp biển, đầu sóng từng chút từng chút mãnh liệt đánh vào trái tim của nàng. Qua thật lâu, Tiêu Ngu mới chậm rãi tìm về giọng nói của mình.

Nàng hỏi: "Ngươi... Không chết?"

Triệu Họa bĩu môi, trong mắt ẩn chứa mĩa mai, châm chọc nói ra: "Hoàng huynh phúc lớn mạng lớn, tất nhiên không chết. Thế nào? Ngươi rất thất vọng nhỉ?"

Tiêu Ngu không nói gì. Nàng còn không biết Triệu Họa ư? Muốn nàng đi theo cô mẫu cùng nhau đền nợ nước, hoặc là như nàng ta mong muốn đi giết tân đế, nàng ta chỉ sợ sẽ không nói thêm gì được nữa, chỉ sẽ cảm thấy những chuyện đó là nàng cần phải làm. Mà bây giờ nàng gả cho tân đế, sống cũng tốt, nàng ta thấy đương nhiên không thoải mái.

Ánh mắt nhìn về phía nam nhân đang sống sờ sờ, Tiêu Ngu gần từng chữ: "Ngươi không có chuyện gì... Muốn giải thích với ta sao?"

Thanh mai trúc mã, hần luôn tốt với nàng, nàng cũng xem hần như huynh trưởng, đồng thời phó thác cuộc đời mình cho hần, vừa cập kê là gả cho hần. Đêm tân hôn, còn chưa kịp vén khăn trùm đầu đỏ thắm của nàng, chưa cùng uống rượu hợp cẩn với nàng... Nàng mang mũ phượng quàng khăn, ngồi ở trong tân phòng, chờ tới lại là tin dữ hần băng hà.

Nàng cũng không làm gì, đã thành một quả phụ.

Quả phụ mới mười bốn tuổi.

Triệu Dục không nhìn Tiêu Ngu, nàng là biểu muội của hần, từ nhỏ đã đi theo hần, lúc còn chưa đính hôn, mẫu hậu đã nói với hần, sau này phải cưới nàng làm Thái tử phi. Dung mạo của nàng đẹp mắt, lại đáng yêu như vậy, đương nhiên hần thích. Thế nhưng...

Triệu Dục nói ra: "Lúc trước ta cũng không biết, sau này sẽ xảy ra chuyện như vậy... Ta cho rằng, có mẫu hậu và Hoàng Nhi ở đó, muội sẽ sống rất tốt. Niên Niên, ta chỉ muốn rời khỏi Hoàng Cung."

"... Thật xin lỗi, Niên Niên."

Mặc dù có trăm ngàn nghi vấn, lúc này nghe Triệu Dục nói, Tiêu Ngu cảm thấy, nàng không cần phải hỏi gì thêm nữa. Cũng vậy thôi, dù nhìn hần có yếu ớt, nhưng rốt cuộc vẫn là đế vương tôn quý, làm sao có thể không lý do rời nhiễm bệnh băng hà chứ? Hần chỉ muốn mượn cơ hội thoát thân mà thôi, vĩnh rời rời xa cung đình, đi ra bên ngoài sống cuộc sống tự do tự tại.

Hần rời đi, trọng trách nàng gánh, luôn phải có người thay hần gánh lấy...

"Hoàng huynh. Huynh nói xin lỗi nàng ta làm gì!"

Triệu Dục còn sống, Triệu Họa là vui nhất. Biết được Triệu Dục ẩn thân nơi đây, liền vụng trộm sang đây xem hần, huynh muội trùng phùng, vốn là một việc vui, không ngờ lại gặp được Tiêu Ngu. Trong đôi mắt của nàng ta lộ ra vẻ ngạo mạn của công chúa hoàng thất.

Nhìn dung mạo như Phù Dung như hoa Quỳnh của Tiêu Ngu. Váy Cát Phục, bên trong mặc áo màu xanh cúc, trên ngực áo đều là thêu Loan Phượng vân vân, đoan trang vũ mị.

Dáng điệu của một hoàng hậu!

Nhiều mày liễu, chậm rãi nói: "Hoàng huynh, nàng ta có thể gả cho huynh, vốn là phúc khí kiếp trước đã tu luyện được. Bây giờ lại tham sống sợ chết, ủy thân cho tân đế phản quân kia. Hoàng huynh, là nàng thủy tính dương hoa (lẳng lơ) không biết xấu hổ, ham vinh hoa phú quý, chỉ thời gian ngắn ngủi đã tái giá... Người ** như thế, ở dân gian đã sớm bị nhét vào lồng heo đẫm xuống nước rồi!"

Triệu Họa chính là có tính tình này, có người làm chỗ dựa lời gì cũng dám nói, hơn nữa trước kia nàng ta đã ghen lâu rồi. Không nhả ra không thoải mái. Nàng ta còn muốn tiếp tục nói nữa.

Liền thấy hoàng hậu mãnh mai trước mặt này, đưa tay lên lưu loát đánh vào trên mặt nàng ta một cái tát.

"Bốp!" Một tiếng.

Triệu Họa sững người, sau đó mới mở to hai mắt, nói: "Ngươi dám đánh ta! Cái đồ không biết xấu hổ này, lại dám đánh ta!" Làm bộ muốn đánh trả.

Là Triệu Dục lập tức đưa tay giữ chặt nàng ta.

Triệu Họa quay đầu, mắt đỏ nhìn hần, nói: "Hoàng huynh, huynh xem, nàng ta động thủ đánh muội!"

Tiêu Ngự lại cảm thấy buồn cười, nói từng chữ từng câu: "Từ nhỏ ta đi học là được dạy thế nào để làm một thê tử tốt của người, sau này vào cung, người bỗng nhiên băng hà, ta và người tuy không phải phu thê thật sự nhưng đã có danh nghĩa là phu thê. Ta đã chuẩn bị cả đời tuổi già cô đơn sống trong cung đình..."

"Thay người nuôi Triệu Hoàng, dạy nó đạo lý, nó sinh bệnh, ta một tác cũng không rời canh giữ ở bên cạnh nó. Người đi thẳng một mạch, một chút cũng không nhớ, ta còn muốn thay người chăm sóc mẫu hậu người, cùng bà trông coi giang sơn Đại Ngự. Thậm chí giây phút cửa cung bị phản quân đánh vào đó, chính là chạy trốn chết, ta cũng đưa theo người nổi danh duy nhất của người..."

"... Bắt đầu từ thời khắc người rời khỏi Hoàng Cung đó, trượng phu của ta đã chết."

"Hiện tại ta gả cho người khác, có gì không được?"

Hai mắt của Tiêu Ngự có chút phấp phồng, từ từ hỏi: "Triệu Dục, hiện tại các người có tư cách gì đến chỉ trích ta?"

Hắn đường đường là Đế Vương, cũng có thể vứt bỏ giang sơn Đại Ngự. Muốn nàng vì hoàng thất, thậm chí đến một ngày nhận đãi ngộ của hoàng gia cũng không chính thật cảm nhận qua, dựa vào cái gì phải vì bọn họ kiên trì trông coi Đại Ngự?

Ánh mắt của Triệu Dục khựng lại, nhất thời có chút luống cuống.

Hắn nhìn nàng lớn lên, biết từ trước đến nay nàng thích cười, rất ít khóc... Nàng có phụ huynh yêu thương, như châu như bảo, vẫn luôn sống rất vui. Triệu Dục nhéo tay, nói khẽ: "Niên Niên, là ta không tốt, muội đừng khổ sở."

Tiêu Ngự nhàn nhạt nhìn hắn, nói ra: "Đương nhiên ta sẽ không vì người mà khổ sở. Giống như Triệu Họa nói, ta đã gả cho người khác, dù tài văn chương của y không bì được với người, nhưng người khiêm tốn, đối xử với ta rất tốt, lỗi lạc quang minh..."

Được dạy dỗ từ nhỏ, để cho mỗi lần Tiêu Ngự suy nghĩ chuyện gì, đầu tiên là nghĩ tới đại cục. Triệu Dục chưa chết, một lần nữa trở về, với cựu triều mà nói, là một chuyện rất tốt.

Nhưng bây giờ, tâm tư riêng của nàng chiếm thượng phong.

Tiêu Ngự giương mắt, nhìn Xuân Hiểu Xuân Trà và Nguyên ma ma đứng cách đó không xa, lại nói với Triệu Dục: "Các người tự cầu phúc đi."

"Hoàng huynh..." Thấy Tiêu Ngự xoay người rời đi, Triệu Họa thực sự nhìn không được, nhắc nhở bên tai Triệu Dục.

Triệu Dục không để ý tới nàng ta.

Hắn giương mắt lên, nhìn bóng người mặc phượng bào, từng bước một rời đi. Nhớ đến hôm đại hôn giữa nàng và hắn, là dáng người nhỏ nhắn hơn trước mắt.

Vừa mới cập kê, thật ra nàng vẫn là đứa bé, mặc áo cưới nặng nề ở trên người, dường như lúc nào cũng có thể đè bẹp nàng. Thế nhưng nàng đi rất ổn.

Hắn đứng ở Giao Thái điện, nhìn nàng từng bước đoan trang, là dáng vẻ hoàng hậu được mẫu hậu bồi dưỡng ra. Giây phút đó... Trong lòng của hắn có chút dao động.

Triệu Dục khẽ buông tay Triệu Họa ra, thấp giọng nói: "Đừng nháo."

Triệu Họa mím môi. Rốt cuộc là nghe hoàng huynh, không còn nháo nữa.

...

Xuân Hiểu Xuân Trà đều cúi đầu. Nguyên ma ma thì đi theo bên người Tiêu Ngự, bà lặng lẽ giương mắt, đánh giá khuôn mặt Tiêu Ngự, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói lại không thể nói ra.

Tiêu Ngự chậm rãi tiến lên, đi trở về. Đi ngang qua một chỗ rẽ ở hành lang, liền thấy đế vương đang xông tới, bước chân vội vã.

Lúc đi không chú ý, đến chỗ rẽ, Tiêu Ngự không kịp chuẩn bị va phải.

Tiết Chiến phản ứng nhanh nhẹn, còn chưa thấy được mặt nàng, mới vừa ngửi được mùi của nàng từ trong hơi thở thì lập tức duỗi cánh tay dài ra, cấp tốc đưa tay giữ chặt nàng.

Bước chân đứng vững. Tiêu Ngự cúi đầu, nhìn bàn tay to đang giữ chặt mình, thô ráp, cứng rắn, thật dày lại tràn đầy sức lực.

Tiết Chiến nhìn nàng, khẽ nói: "Niên Niên..." Y nhíu lông mày, khi nghiêm túc khí thế đè người, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Đang muốn hỏi nàng, lại thấy nàng không ngừng đầu, mà là nhẹ nhàng nắm lấy tay y.

Sau đó từ từ cúi đầu, vùi gương mặt sâu vào giữa bàn tay y.

Cảm xúc ấm áp mềm mại kia, làm thân thể Tiết Chiến chấn động.

Cúi đầu nhìn đầu nàng, Tiết Chiến cảm thấy hai tay cứng ngắc không động đậy, thời gian dần trôi qua, lại cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt, cảm giác nóng bỏng kia, gần như đâm thẳng vào trái tim y. Y dừng cả hít thở, tiếp tục không động.

Há to miệng, mới khe khẽ hỏi: "Không phải là hết muốn bái Phật sao? Sao nhanh như vậy đã chạy ra ngoài rồi? Có muốn đi bái lạy hay không?"

Nàng không nói lời nào.

Tiết Chiến giương mắt nhìn núi giả từ phía xa, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn đầu nàng, trầm thấp nói cho nàng: "Trẫm chưa bao giờ tin Phật... Nếu Niên Niên tin, sau này trẫm cũng sẽ tin theo nàng."

Cầm y vệ Chỉ Huy Sứ Lô Hi Trung đang đuổi theo sau lưng Đế Vương, thấy cảnh đế vương bá đạo đang ôn nhu dỗ dành tiểu hoàng hậu xinh đẹp, dường như... Đã quên chính sự. Há to miệng muốn nhắc nhở, bước chân cũng theo bản năng đi về phía trước nửa bước.

Chợt một cánh tay chắn ngang trước mặt gã.

Lô Hi Trung ghé mắt nhìn lại. Thấy Hà Triều Ân hoạn thần bên cạnh Đế Vương, khuôn mặt trắng nõn, bộ dáng trầm ổn văn nhạo. Hẩn nhẹ nhàng nhìn mình một cái, giống như tôn trọng lại như nhắc nhở.

Lúc này Lô Hi Trung mới đứng tại chỗ, không tiếp tục đi về phía trước.

...

Trương Thị xóc rút thẻ xăm xong, là thẻ xăm tốt nhất, đại cát. Nhất thời mừng rỡ không ngậm miệng được, lại thuận đường thay Quách Tổ Nghi cầu nhân duyên, lúc này mới chuẩn bị trở về phủ.

Gọi nữ nhi bên người vài tiếng, thấy nữ nhi không đáp lại, Trương Thị mới đưa tay nheo nàng ta một cái. Quách Tổ Nghi mới lấy lại tinh thần, lập tức gọi bà ta: "Mẫu thân."

Quách Tổ Nghi đoan trang thỏa đáng, Trương Thị cảm thấy mình dạy rất khá, gần đây không biết thế nào, luôn thấy nữ nhi mất hồn mất vía.

Trương Thị nhìn thấy bộ dạng của nữ nhi, liền giáo huấn: "Con đây, cũng đừng hốt hoảng như thế."

Lại nghĩ tới An Điền đại nhân.

Trương Thị cảm thấy đáng tiếc, xuất thủ hào phóng như vậy, còn thương yêu người, nếu không phải nhi tử không đồng ý, bà ta đã sớm gả nữ nhi đi rồi, cũng có thể thuận đường bổ sung chi phí đại hôn của nhi tử hai ngày trước.

Quách Tổ Nghi nhu thuận gật đầu. Nàng ta ở bên người mẫu thân, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, theo bà ta rời khỏi chùa. Liền gặp phải thanh thế thật lớn phía sau.

Ngự tiền thị vệ bảo hộ ở hai bên, nhóm khách hành hương đều lui ra hai bên, sau đó là Đế Vương cùng với hoàng hậu đi ra, cử chỉ ân ái.

Sao lại thế... Con mắt của Quách Tổ Nghi đột nhiên mở to. Nhất định là nàng ta không nhìn nhầm. Đường đường là hoàng hậu, lại dây dưa không rõ với công chúa tiền triều, chẳng lẽ y, y không ngại sao?!

Tiêu Ngự được Đế Vương nâng lên xe hoa. Tự tay mình từ từ để bức rèm xuống.

Lúc rèm buông xuống thì vừa vận ngẩng đầu lên, nhìn trông mắt đen nhánh của nam nhân đối diện

Tiêu Ngự chưa suy nghĩ nhiều. Sau đó là tiếng xe ngựa xuống núi... Tiêu Ngự ngồi ở trong xe ngựa, trong lòng hơi có chút không yên tĩnh.

Nguyên ma ma rót một ly trà cho nàng, nói: "Nương nương, người có tính toán gì?" Vừa rồi người kia, bà cũng nhìn thấy rõ, quả thật là tiên đế không thể nghi ngờ. Chỉ là người chết phục sinh, Nguyên ma ma có chút không hiểu được. Tiên đế còn sống, đối với Đại Ngụy mà nói là chuyện tốt, nhưng với nương nương nhà bà... Chưa hẳn là một chuyện tốt.

Bà tiếp tục nói: "Thiên hạ đều biết, tiên đế tiền triều Triệu Dục đã băng hà vào đêm đại hôn, nương nương, bây giờ ngài đã là hoàng hậu của tân triều."

Triệu Dục kia, cho dù còn sống, cũng chỉ là một người chết.

Dù trong lòng Tiêu Ngự từng có do dự, nhưng vào lúc Triệu Hòa nói ra như vậy, còn có lý do Triệu Dục nói với nàng... Tiêu Ngự liền cảm giác Triệu Dục nên thật sự chết đi.

Uổng công nàng cho rằng, hẩn xem nàng như muối muối ruột, luôn chăm sóc, không nghĩ tới cuối cùng hung hăng hãm hại nàng, đúng là một biểu ca nhìn như là lương thiện vậy.

Không suy nghĩ đến Triệu Dục thêm nữa, Tiêu Ngự nghĩ đến Tiết Chiến người cùng nàng đi bái Phật, lúc này còn chưa cùng nàng hồi cung, mà là nói ra

suy nghĩ của mình với Lô Hi Trung.

Chờ chút.

Hôm đó, Tiết Chiến nói chuyện ở Ngự Thư Phòng, lúc Lô Hi Trung đi ra thì ánh mắt nhìn nàng...

Còn có vừa rồi nàng đi vào bái Phật, Lô Hi Trung lại vội vã đi tới...

Tiêu Ngự siết chặt hai tay, lập tức hiểu rõ rồi.

Tiết Chiến đã sớm biết! Y biết Triệu Dục còn sống, cũng biết... Hắn ẩn thân nơi này.

Để cho mình đi trước, y muốn ở lại một lát, cũng không phải là có chuyện gì khẩn với Lô Hi Trung, mà là muốn lưu lại, bắt sống Triệu Dục!

...

Phượng giá của Hoàng hậu rời đi đã một lát. Lô Hi Trung mang theo một nhóm người mặc phi ngư phục của Cẩm Y Vệ, cùng với thị vệ Hoàng Cung, toàn bộ mang đao, cùng nhau đứng ở một bên, chờ đợi Đế Vương phát lệnh.

Tiết Chiến mặc long bào màu đen, đứng ở dưới bóng cây treo đầy lụa đỏ cầu phúc trước chùa, tư thế oai hùng vĩ ngạn. Lụa đỏ tung bay, hương phật lượn lờ, y lại toàn thân tỏa ra lệ khí, mặt mày trang nghiêm. Có một dây lụa nhẹ nhàng bay xuống, rơi vào trên chiếc giày gấm đã dính đầy bụi đất của Đế Vương.

Nghe Lô Hi Trung bên cạnh nói: "Hoàng Thượng, đã chuẩn bị thỏa đáng."

Tiết Chiến khẽ vuốt cằm, lên tiếng. Sau đó ngẩng đầu nhìn tượng Phật đứng ở trước chùa, mặt mũi hiền lành. Y hé mở môi mỏng, nhân nhạ hạ lệnh: "Phong tỏa núi..."

"Đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra hắn cho trẫm!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Giết chóc

Edit: Loveyoumore3112

Thị vệ bao vây quanh Nguyên Hoa tự, khách hành hương hoảng sợ, toàn bộ đều bị tập trung đến hai bên dưới bóng cây, xếp thành hàng đứng ngay ngắn.

Quách lão phu nhân Trương thị và Quách Tổ Nghi cũng ở trong hàng ngũ này.

Trương thị nào đã từng chứng kiến cảnh tượng như vậy. Hôm nay chỉ là tới bái Phật cầu phúc, sao lại gặp phải loại chuyện này?

Nhìn Tú Xuân Đào trong tay Cẩm Y vệ, nhất thời sợ hãi run rẩy bầy, dựa vào Quách Tổ Nghi bên cạnh, lắp bắp nói: "Dù gì chúng ta cũng có quen biết, sao đến cả chúng ta cũng không được phép rời đi?"

Sau khi Quách An Thái làm đại quan trong triều, đương nhiên Trương thị được hưởng thụ đủ loại đãi ngộ tốt. Luôn cảm thấy con trai của mình xuất sắc, bà tự nhiên sẽ được hưởng phúc theo. Lúc này, là Đế Vương muốn bắt người, cũng không liên quan gì tới bọn họ, bà mặc kệ người khác thế nào, đáng ra nên thả bà ra mới đúng. Chỉ là nhìn Cẩm Y Vệ uy nghiêm như vậy, Trương thị vẫn không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ dám đứng một bên khẽ nói vài câu.

Trong chùa, lần lượt từng khách hành hương bị tra xét. Có điều phút chốc, liền thấy Sử đại nhân Chỉ huy Cẩm Y Vệ, dẫn hai thị vệ, lấy dây thừng trói chặt một nam một nữ dẫn đi.

Đưa đến trước mặt Đế Vương, hai người không quỳ, Lô Hi Trung ở phía sau, liền dùng lực đá lên hai chân bọn họ.

Hai người lập tức "Bụp" một tiếng quỳ xuống trước giày gấm của Đế Vương.

Tiết Chiến cúi đầu, đôi mắt đen nặng nề nhìn nam tử trẻ tuổi đang quỳ gối trước mặt mình. Mặc tăng bào màu xám, nho nhã yếu ớt, dù đang quỳ, vẫn lộ ra sự ngạo mạn của con cháu quý tộc.

Đến mức Triệu Họa bên cạnh hắn, thấy Triệu Dục quỳ xuống, chỉ cảm thấy Hoàng huynh đang chịu nhục nhã vô cùng, không nhịn được lớn tiếng ồn ào:

"Tên tặc nhân nhà ngươi, cũng nhận nổi một quỷ của hoàng huynh ta sao!"

Muốn vùng vẫy đứng dậy, liền bị Lô Hi Trung một bên hung hăng đạp một chân trên mặt. Không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, động tác thô bạo tàn nhẫn, dường như muốn đạp Triệu Họa đến tàn phế, trầm giọng nói: "Thành thật chút đi!"

Về mặt Đế Vương âm trầm, đây cũng là lần đầu tiên Triệu Dục nhìn thấy dung mạo Tân Đế. Thấy y thô cuồng cường tráng, trên cao nhìn xuống, như một con sư tử hùng dũng hướng thụ thắng lợi. Gương mặt Triệu Dục thanh tú, nhã nhặn thanh thuận, nói cho cùng cũng là người đã từng ngồi trên ngôi vị Hoàng Đế, dù là cục diện trước mắt này, cũng không có chút kích động hay sợ hãi nào.

Hắn mở miệng nói: "Tiểu muội trẻ người non dạ, mong Hoàng Thượng chớ nên so đo với nàng. Cái ngươi muốn là mệnh của ta, hiện giờ ta đã bị ngươi bắt, muốn chém giết muốn róc thịt, tùy theo ý ngươi."

... Đó là, tiên đế tiền triều Triệu Dục.

Quách Tổ Nghi nghiêm mặt đi theo bên người mẫu thân, nhìn nam tử tuấn tú mặc tăng bào kia. Biết người mà Tiêu Ngư gặp kia ắt hẳn có quan hệ với tiền triều, nhưng không ngờ, lại là Triệu Dục.

Chẳng phải hắn... Vào đêm tân hôn lập Hậu, đã nhiễm bệnh băng hà sao?

Triệu Họa vừa mới gặp mặt Hoàng huynh, trước mắt bị bắt, lại nghe Hoàng huynh nói ra những lời như vậy, vội vàng la lên: "Nếu các người dám động đến một cọng lông tơ của Hoàng huynh ta, Triệu Họa ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các người!"

Tiết Chiến không để ý đến Triệu Họa, chỉ nhìn chăm chăm Triệu Dục, ánh mắt hung ác nguy hiểm.

Đúng lúc này, phượng giá của Hoàng Hậu quay lại. Hoa xa dừng lại, Tiêu Ngư vội vàng bước xuống.

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy cách đó không xa, dưới tàng cây cầu phúc, hai người đang quỳ trước mặt Tiết Chiến.

Cuối cùng vẫn bị y bắt được...

Tiêu Ngư sốt ruột, muốn đi về phía trước. Nhưng Nguyên mama đưa tay, nhẹ nhàng kéo tay áo nàng, nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Nurong nurong chớ nên xúc động."

Bóng cây loang lổ, tư thế quỳ xuống của Triệu Dục vẫn thẳng đứng. Lúc mới gặp lại hắn, nàng cũng đã nhìn ra, hơn một năm xuất cung, hắn sống ở bên ngoài cũng không được tốt, gầy yếu hơn nhiều so với trước kia, cũng đen hơn một chút.

So với người vẫn sống an nhàn sung sướng như nàng, vứt bỏ thân phận tôn quý này, mai danh ẩn tích, làm sao có thể sống tốt được ở bên ngoài đây?

Nhưng hắn đã làm vậy, những điều đó hắn cần phải chịu đựng!

Tăng bào rộng, Tiêu Ngư nhìn bóng lưng hắn, nhớ tới khi còn bé, thái tử biểu ca luôn tới che chắn phía trước nàng. Nàng luôn lạnh nhạt, nếu hắn không thực sự đối tốt với nàng, nàng cũng sẽ không thích ở cùng với hắn.

Tiêu Ngư biết, nếu nàng đi đến cầu tình vào lúc này, chỉ sợ là thêm dầu vào lửa, Tiết Chiến nhất định sẽ không tha cho hắn. Nàng quay sang, ánh mắt lo lắng nhìn Nguyên mama, khẽ gật đầu, nói: "Ta có chừng mực."

Hiển nhiên là Tiết Chiến nhìn thấy nàng trở lại.

Tiêu Ngư chậm rãi bước đến bên cạnh y, ngẩng đầu nhìn y, nói: "Hoàng Thượng nán lại, là vì việc này sao? Hiện giờ người đã bắt được, có thể hỏi cung cùng thân thiếp rồi chứ?"

Nàng cố gắng để giọng nói bình thường nhất, nhưng ánh mắt lại cẩn thận đánh giá y. Còn đưa tay, nhẹ nhàng cầm tay y.

Bàn tay đang nắm kia mềm mại, đó là một bàn tay nhỏ mềm yếu không xương. Tiết Chiến ngừng một lúc, rất nhanh trở tay nắm lấy, dùng sức nắm lấy.

Sau đó nhàn nhạt dặn dò Lô Hi Trung: "Dẫn người đi."

Mới kéo tay Tiêu Ngư bên người, hồi cung cùng nàng.

Lúc này lại ngồi trong xe ngựa lần nữa, tâm tình Tiêu Ngư hoàn toàn khác hẳn với vừa rồi. Triệu Dục ở ngay phía sau đội ngũ, bị trói gô, bị thị vệ áp giải.

Xe ngựa của Đế Hậu xa hoa, phía dưới lót đệm mềm mại, nhưng Tiêu Ngư lại như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Thậm chí bàn tay được y nắm, cũng đã mơ hồ bắt đầu toát mồ hôi.

Nàng lặng lẽ nhìn mặt y một hồi.

Tư thế ngày hôm nay, rõ ràng y đến đã có chuẩn bị. Hơn nữa đã nhiều ngày, y đều bận bịu bắt Triệu Dục.

Vừa rồi nàng và Triệu Dục gặp nhau, chỉ sợ y cũng biết rõ...

Nàng vẫn cảm thấy y thô lỗ ngang tàng, cảm thấy xem thường y, nhưng mấy ngày nay, nàng cũng thấy được chút ưu điểm trên người y. Nàng không còn kháng cự y như lúc ban đầu nữa.

Nhưng là, loạn thần tặc tử rốt cuộc vẫn là loạn thần tặc tử, cho dù tiền triều có ngàn vạn lỗi lầm, từ đầu đến cuối y vẫn là danh bất chính ngôn bất thuận. Lúc nhỏ hưởng thụ sự che chở của Hoàng gia Đại Ngụy, Tiêu gia có thể hiển hách vinh quang, đứng đầu trong số quý tộc ở Tấn Thành, đều là nhờ hoàng gia Đại Ngụy... Từ nhỏ nàng đã đi theo bên người cô mẫu, ra ra vào vào hoàng cung, hoàng cung liền là nhà thứ hai của nàng, là chốn trở về lúc tuổi già.

Có một vài quan niệm đã ăn sâu trong lòng nàng, thậm chí dung nhập vào xương tủy, mặc dù ở chung sớm chiều với nam nhân này, nàng cũng không có cách nào vứt bỏ ngay lập tức.

Tiết Chiến nhìn nàng, sắc mặt nàng trắng xanh, đôi má không có một tia huyết sắc, giống như một khối mỹ ngọc xinh đẹp nhất thế gian, lông mày vô thức cau lại. Cho dù hiện tại nàng không nói lời nào, nhưng lo lắng và bất an của nàng, toàn bộ đều viết rõ trên mặt.

Nhất thời một cổ tức giận nổi lên trong lòng ngực, thật giống như trước đây khi biết nàng và Vệ Đường là thanh mai trúc mã, từng muốn cùng hấn cao chạy xa bay.

Đã thật lâu y không thật sự muốn một thứ gì đó, đáng cơ xưng đế, khi đó, nữ nhân Tiêu gia xinh đẹp nhất Hoàng thành này, cũng chỉ là chiến lợi phẩm chúc mừng thắng lợi của y. Cưới nàng, đối tốt với nàng, lại làm chuyện nam nhân nên làm với thê tử.

Chỉ là nhuyễn ngọc ôn hương này, vốn chỉ là một chiến lợi phẩm của y, nhưng chẳng biết từ lúc nào, nàng chỉ khế cau mày, cũng đã bắt đầu tác động đến cảm xúc của y.

Mày rậm của Tiết Chiến nhíu lại, quay đầu nhìn một bên, không nhìn nàng nữa.

...

Sau khi hồi cung, Tiết Chiến không về Phụng Tảo cung cùng nàng, một mình đi xử lý sự tình trước, đương nhiên là về Triệu Dục. Dù Tiêu Ngự không nhiều lời, rốt cuộc vẫn không có cách nào không để ý đến.

Xuân Trà đứng ở một bên hầu hạ nàng, do dự một lúc lâu, nhìn không được nói thầm nhỏ: "Nếu tiên đế không chết, sao không trở lại tìm nương nương chứ? Nếu không thay đổi triều đại, nương nương người sẽ không phải cả đời đều phải sống trong hoàng cung này, đến cả hi vọng cũng không có. Trước kia hấn đối tốt với người như thế, sao lại nhẫn tâm như vậy?"

Mặc dù không biết vì sao Triệu Dục lại giả nhiễm bệnh băng hà, nhưng nếu còn sống, lại cưới Tiêu Ngự, đáng lẽ nên che chở cho nàng nửa đời sau mới đúng. Sao bản thân lại ung dung tự tại ở bên ngoài, giao mẫu hậu và nhi tử cho nàng chăm sóc chứ?

Tiêu Ngự cũng một bụng tức giận. Nếu không phải vì tình thế bất ổn hiện tại, đổi lại trước kia, thế nào nàng cũng phải tìm hấn tính sổ.

Lúc này Xuân Hiểu trở về, báo lại những chuyện tra được với Tiêu Ngự.

... Tiết Chiến không lập tức giết Triệu Dục, mà tổng hai huynh muội bọn họ vào Thiên Lao.

Thiên Lao chính là nơi giam giữ những phạm nhân trọng hình. Lúc trước Tiết Chiến coi như nhân từ với Triệu Hoảng, Triệu Huyền, đó là bởi vì hai người bọn họ, một người còn nhỏ dại, một người không quyền không thế, cho nên không tạo nên uy hiếp với y. Mà Triệu Dục lại không giống vậy. Lúc trước giả chết thì thôi, hiện giờ lại bỗng nhiên trở về Tấn Thành, vậy nhất định không thể là vô duyên vô cớ trở lại.

Hơn nữa... Triệu Dục quay về, rốt cuộc phụ thân nàng có biết hay không?

Trong lòng Tiêu Ngự trước sau lo lắng, vì thế đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài.

Nguyên mama vội vã tiến đến, nôn nóng nói: "Nương nương?" Giọng điệu lo lắng, sợ nàng làm ra việc gì ngốc ngếch.

Tiêu Ngự nói: "Nguyên mama không cần lo lắng, ta sẽ nói chuyện cẩn thận với Hoàng Thượng, nếu như..." Nàng ngừng một chút, do dự một lúc, mới chậm rãi nói, "Nếu hấn thật sự sát ý đã quyết, ta sẽ không làm chuyện điên rồ."

Tiêu Ngự mang Xuân Hiểu đi đến Ngự Thư phòng. Lúc tới đó, sắc trời u ám.

Hà Triều Ân xuất hiện trước, đứng ở tấm bình phong trước cửa, thân hình cao lớn, mặt mày thanh tú. Hành lễ xong, mới nhẹ giọng khuyên nhủ: "Nếu nương nương đến vì chuyện Triệu Dục, tiểu nhân cho rằng, nương nương vẫn đừng nên phí lời, khiến Hoàng Thượng không vui, vậy mất nhiều hơn được rồi."

Đây là lời nói mang thiện ý, Tiêu Ngự hiểu rõ.

Mặc dù Tiết Chiến rất tốt với nàng, nhưng suy cho cùng, là Đế Vương, toàn bộ vinh nhục của nàng chỉ là một ý niệm của y. Tiêu Ngự gật đầu, nói: "Đa tạ Hà công công, chỉ là... Có vài lời, dù bản cung không nói, Hoàng Thượng cũng muốn biết. Lời khuyên của người, bản cung cảm kích trong lòng, nhưng bản cung vẫn muốn vào gặp Hoàng Thượng."

Đều là người hiểu chuyện, Hà Triều Ân cũng không tiếp tục, khom lưng mời nàng đi vào.

Trong Ngự Thư phòng đèn đuốc sáng rực, chiếu bên trong sáng trưng, giống như ban ngày. Y không ngồi phía sau ngự án phê duyệt tấu chương, mà ngồi trên ghế bành bằng gỗ lê bên cạnh, dáng ngồi phóng khoáng không chút gò bó, không chút quy củ, hai tay không biết đang cầm thứ gì, cúi đầu bận rộn. Tiêu Ngự một mình tiến lên hành lễ, nghe y nhẹ nhàng "Ủm" một tiếng, thân hình không chuyển động.

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thứ trong tay y.

Tay trái là một khối gỗ từ đàn tốt nhất, tay phải cầm một cây dao khắc...

Tiêu Ngự thực sự không biết, thì ra y cũng biết điều khắc.

Dù sao nàng luôn cảm thấy y rất cầu thả, loại việc tỉ mỉ này, có chút không hợp với y lắm. Cảm thấy đôi bàn tay của y, hẳn là nên cảm thiết thương, đại đao, thậm chí là búa... Một cây dao khắc nho nhỏ như vậy, được y cầm trong tay, nhìn có chút kỳ lạ.

Quả nhiên, ngay sau đó, tay y ngừng một lúc.

Tiêu Ngự vội vã tiến đến, nhìn thấy ngón tay cái cầm khối gỗ từ đàn của y, bị dao khắc cắt một vết rách thật dài, máu lập tức tuôn ra. Nàng như rồng này, nói: "Người làm thứ này làm gì?" Cũng không nhìn ra là bộ dáng gì.

Đưa tay tách tay y ra, lấy cây dao khắc trong tay y, đặt trên bàn trà bên cạnh.

Chẳng trách ngày thường y chỉ cần phê duyệt tấu chương, nhưng bàn tay lại luôn có một vài vết xây xước.

Lại đến khối gỗ y cầm, vừa mới đụng tới, cổ tay đã bị bàn tay lớn của y nhẹ nhàng nắm lấy.

Ánh mắt của y thoáng nhìn đến.

Thân hình Tiêu Ngự hơi ngừng lại, hô hấp cũng dừng lại theo, ngẩng đầu nhìn y theo bản năng. Đôi mắt y thâm thúy, mở miệng nói: "Nàng đến, là muốn nói gì với Trẫm sao?"

Đương nhiên là nàng có lời muốn nói. Tiêu Ngự không do dự, dùng một cánh tay rút khăn lụa trong lòng ngực ra, thật cẩn thận, giúp y quấn lại miệng vết thương chảy máu.

Sau đó nói: "Thần thiếp không nên giấu giếm người. Chỉ là, quả thật thần thiếp không biết Triệu Dục còn sống, hôm nay ngẫu nhiên gặp ở Nguyên Hoa tự, cũng là trùng hợp. Thần thiếp biết như vậy là không đúng, không nói cho Hoàng Thượng, là thần thiếp có tư tâm..."

Nàng khẽ rũ mắt, lông mi nhẹ nhàng như bướm bướm, ngón tay ngọc thon dài khéo léo, động tác thành thạo quấn miệng vết thương cho y.

Tiết Chiến nhìn gương mặt trắng nõn của nàng, giọng nói hùng hậu trầm thấp không đổi: "Sau đó?"

Sau đó...

Thuận tay quấn vết thương xong bắt đầu cầm khăn lụa nhẹ nhàng thắt một chiếc nơ bướm đẹp mắt. Tiêu Ngự hình bàn tay thô ráp của y, rồi nhìn chiếc khăn thêu hình hoa hải đường yêu kiều xinh đẹp, khoe miệng thoáng cong lên, dường như... có chút không hợp lắm.

Sau đó mới phục hồi tinh thần, đôi mắt đối diện với nam nhân trước mặt.

Nói: "Thần thiếp không biết Hoàng Thượng muốn xử trí Triệu Dục như thế nào, chỉ là thần thiếp nghĩ, người có thể lưu lại một mạng cho hắn không..." Thấy đầu lông mày y hơi nhăn lại. Tiếp tục nói, "Trước kia, hắn thà giả chết để rời khỏi cung, không chút quyến luyến với vương quyền. Hiện tại lại càng không uy hiếp được người. Huống hồ...trước đây người đã nói với thần thiếp, nếu thần thiếp tin Phật, người cũng sẽ tin..."

"...Phật không thích giết chóc."

Nàng nhẹ nhàng nói.

"Vậy còn nàng?"

Bỗng nhiên y hỏi một câu. Tiêu Ngự nhìn vào đôi mắt y, bỗng nhiên có chút nghi hoặc. Lại nhận ra y đã trở tay cầm lấy tay nàng, đặc biệt dùng lực.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tư thế oai hùng

Editor: Maria Nyoko

Không chờ Tiêu Ngự trả lời, Y đã hôn xuống. Tiết Chiến vốn là nam tử nhanh nhẹn mạnh mẽ, tác phong làm việc như thế, thân cận cùng nàng cũng là như thế. Có đôi khi nàng chưa kịp phản ứng, Y đã ép lên. Cánh môi kề nhau, thân thể Tiêu Ngự run rẩy theo bản năng, nghe được bên tai một tiếng "Bốp", thanh gỗ từ đàn nằm trong tay Tiết Chiến rớt xuống đất.

Ngay sau đó tay của Y vòng chặt thân thể của nàng, kéo nàng đến trong ngực của Y.

Ngồi ở trên đùi của Y, Y càng là cúi người, càng thân mật hôn nàng. Khí tức của Y vừa thô vừa vội, đầu lưỡi thăm uớt lập tức đưa vào, quần giao một chỗ cùng nàng.

Bộ dáng chinh tề khác với dáng vẻ không sạch sẽ lần đầu tiên, hiện tại ở trên người Y, tuy có khí tức nam tử mãnh liệt, lại còn có một hương vị xa phòng nhàn nhạt. Phi thường sạch sẽ. Ước chừng là hôm nay đi chùa Nguyên Hoa, cẩn thận người, còn có mùi đàn hương như có như không. Chỉ là công kích của Y lại hung hãn mãnh liệt, Tiêu Ngự không kịp suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Đôi tay theo bản năng, vòng lên vai rộng của Y.

Y là nam nhân như núi cao to lớn.

Trong ngực là thân thể nhỏ bé mềm mại. Hắn rất thích mùi trên người nàng, lần thứ nhất nếm mùi vị, hắn cũng rất thích. Lúc trước lúc đại nghiệp chưa thành, người phía dưới, cũng có đưa nữ nhân cho hắn, khi đó hắn cũng không muốn đụng. Hiện tại... Có đôi khi nàng chọc hắn tức giận, hắn liền muốn, nếu hắn thật sự có những nữ nhân khác, nàng thật sự hào phóng như vậy, không chút nào để ý sao?

Tuy nhiên cũng chỉ là nghĩ, hắn không muốn ngủ, ai cũng không thể buộc hắn, kể cả nàng.

Hắn lớn hơn nàng mười mấy tuổi, so đo nhiều cùng một tiểu hài nhi như vậy làm cái gì?

So với việc tức giận, hắn thà rằng làm nàng khóc trên giường, nhìn nàng vừa khóc vừa cầu hắn.

Nhìn nàng còn dám chọc hắn tức giận hay không!

Trên thực tế với lực đạo của hắn, không cần trên giường, dùng sức hôn, Tiêu Ngự đã có chút chịu không nổi. Cuối cùng hắn buông tay, toàn thân nàng đều không có khí lực gì, ngồi ở trong ngực của hắn.

Một thân cung trang hoa lệ có chút loạn, phía trên vẫn tốt, làn váy phía dưới cũng đã bị nhấc lên, lui đến bắp đùi.

Chân tuyết trắng, dưới ánh nến được không có chút chướng mắt, quần áo kín, chợt lộ ra một mảng lớn như thế, có loại mỹ dục ***. Tiêu Ngự cũng từ từ nhận ra, vừa rồi cũng không có chú ý tới.

Từ trên người hắn vội vàng xuống, cúi đầu chỉnh lý váy. Ra về bình tĩnh.

Tiết Chiến đưa tay tới, nhặt gỗ từ đàn rơi trên mặt đất lên, xoay người nhìn nàng quay lưng đối với mình chỉnh lý quần áo, đã chỉnh lý tốt rồi, lúc quay về mặt mũi tràn đầy ửng hồng.

Lúc này muốn đoan trang cũng đoan trang không nổi rồi.

Hắn thích nhìn dáng vẻ nàng không đoan trang.

Tiêu Ngự lưu loát dọn dẹp tốt liền quay người, khó khăn lắm đối đầu ánh mắt của Y. Lòng của nàng đột nhiên nhảy một cái, nhìn thấy Y chợt há mồm, hỏi: "ừ nhỏ Nàng và Triệu Dục cùng nhau lớn lên?"

Hỏi cái này làm cái gì? Tiêu Ngự gật đầu nói: "Ừm."

"Vậy trước kia, hắn hôn nàng sao?"

A? con mắt Tiêu Ngự đột nhiên tròn to, nhìn hắn nhử mày lại, mới lưu loát trả lời: "Tất nhiên không có." Đại cô nương coi trọng nhất quy củ, hướng chi nàng đi vào cung, có cô mẫu cùng Triệu Hòa; Triệu Dục xuất cung đến Tiêu gia, lại có Đại ca nàng cùng Vệ Đường... Mà kia thời điểm, chính là đã đính hôn, cũng tị hiềm. Triệu Dục lại là người khiêm tốn.

Y cười nhẹ một tiếng, tròn mắt hơi híp, nhìn nàng chăm chăm. Tiêu Ngự bị Y nhìn sợ nổi da gà, chỉ thấy Y nhàn nhạt khiêu mi, chậm rãi nói: "Nếu Trẫm sớm nhận biết nàng, nhất định hôn nàng..."

"Mỗi lần đều hôn nàng." Y bồi thêm một câu.

Người này...

Rõ ràng đều đã làm sự tình thân mật, nhưng nghe Y nói lời này, mặt Tiêu Ngự không tự chủ nóng lên. Không biết vì cái gì. Nhìn đáng vẻ Y mỉm cười, theo bản năng nghĩ, nếu như lúc kia, Y thật sự nhận biết nàng...

Nàng chắc chắn sẽ không để ý đến Y đấy.

Thân phận Y như vậy, một thôn phu hương dã, nếu dám tiếp cận nàng, phụ huynh (cha và anh) nàng sớm đã đánh ngã Y.

Cứ như vậy, còn dám hôn nàng? Đầu ngón tay của nàng hẳn không thể đụng tới.

Tiêu Ngự vừa bực mình vừa buồn cười, mặt mày sáng sủa nhìn Y, cuối cùng tiều dung từ từ phai nhạt... Cuối cùng khi đó, nàng không biết Y.

Tiết Chiến thu lại nụ cười, lúc này mới tiếp tục nói: "Nàng muốn trăm thà Triệu Dục, nàng có từng nghĩ tới Trầm? Niền Niền, nếu Trầm khẳng khẳng muốn hấn chết, nàng sẽ như thế nào?"

Nàng nghĩ, Triệu Dục với Y mà nói, là mối nguy hại lớn, ảnh hưởng hoàng vị của Y. Nhưng khi đó Triệu Dục đã chết, cho dù hiện tại còn sống, hẳn còn có thể làm cái gì? Huống hồ hẳn thật sự vô tâm với hoàng vị. Bởi vì không ảnh hưởng Y, cho nên nàng có tư tâm, muốn thử một lần, Y có thể tha chết cho hẳn hay không?

Nhưng bây giờ. Tiêu Ngự thấy ánh mắt chắc chắn của Y, giống như muốn tính mệnh Triệu Dục. Tay Tiêu Ngự trong tay áo nắm lại, nàng lại có thể thế nào?

Tiêu Ngự ngửa đầu, nhân tiện nói: "Nếu chỉ như vậy sẽ để cho Hoàng Thượng thật khó khăn... Vậy ngài muốn giết, liền giết đi."

Lúc đầu, Triệu Dục trong lòng nàng, cũng đã là người chết. Nàng vì hẳn làm đã đủ nhiều. Nàng không thẹn với lương tâm, không nợ hẳn... Cứu hẳn không được, cũng là chuyện không có biện pháp.

Nàng trong cung, dưới mí mắt Y. Trước kia nàng còn cảm thấy may mắn. Nhưng hôm nay chuyện ở chùa Nguyên Hoa, để cho nàng biết, man hán này cũng không phải cầu thả như vậy. Nàng muốn làm cái gì, có lẽ Y đều nhìn ở trong mắt đấy.

Tiết Chiến nhìn quanàng. Hồi lâu, mới nói: "Trầm đáp ứng nàng, trầm không giết hẳn."

Làm sao bỗng nhiên lại đáp ứng? Tiêu Ngự nhìn, bộ dạng kia, là hạ quyết tâm đấy. Mặc dù Y đối với nàng tốt, nhưng thủy chung tách nàng cùng chính sự ra đấy, không bởi vì nàng mà ảnh hưởng đến quyết định. Cho nên nàng cũng thức thời không đi qua hỏi chính vụ.

Nàng có thể cảm giác được, lần này Y bởi vì nàng. Triệu Dục không chết, tóm lại là tốt, dù sao không phải Triệu Dục, đổi lại một người bình thường, dù sao còn sống còn hơn chết. Nàng đã thấy giết người quá nhiều. Thay đổi triều đại, tất không thể miễn, nhưng bây giờ dù sao cũng không giống như trước.

Nàng không có cảm ơn Y, sợ Y tức giận, nhẹ nhàng gật đầu "Ừ" một tiếng.

Sau đó cúi đầu xem thanh gổ từ đàn trong tay hẳn đang chạm khắc.

Tiêu Ngự ngược đầu nhìn lên, nhìn mặt Y anh tuấn, nói: "Thần thiếp cảm thấy, mặc điều quá không phóng khoáng, không có chút nào thích hợp với ngài..." Ánh mắt của Y nhìn lại, Tiêu Ngự cười cười, nhẹ nhàng nói tiếp.

"... Hoàng Thượng cười ngửa, bắn tên, luyện quyền, thậm chí phê duyệt tấu chương, tư thế so với hiện tại đều oai hùng uy vũ."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Nhân nhượng

Sau khi hồi phủ Quách An Thái liền đi gặp Tiêu Ngọc Chi.

Hôm qua vừa mới vào nhà, Tiêu Ngọc Chi đã khóc sụt sụt xém chút nữa không chịu về Quách phủ, may mà Tiêu tam phu nhân Liễu thị nói vài câu với nàng ta, với lại Quách An Thái cũng ở bên cạnh dụ dỗ nàng ta nên cuối cùng mới dẫn nàng về Quách phủ được.

Không mấy ngày nữa, mâu thuẫn sẽ rất rõ ràng.

Tiêu Ngọc Chi ở phủ Hộ Quốc Công ăn mặc chi tiêu rất là thoải mái nên Quách phủ không thể so sánh được. Gả cho lão nam nhân Quách An Thái này đã là một ủy khuất rồi, lại còn ăn mặc giản dị như vậy. Đương nhiên là Tiêu Ngọc Chi không chịu được nên đã làm một trận ầm ĩ với Trương thị. Tính tình

Trương thị cũng đâu có tốt gì, huống chi tân nương mới vào cửa lại muốn lập uy. Nàng ta không thích dùng thì liền không cần dùng nữa, không thích ăn liền không ăn, có người nào lại có thói quen như nàng ta chứ?

Đến hôm nay Trương thị dẫn theo Quách Tổ Nghi đi Hoa Nguyên Tự bái Phật. Lâu lâu mới có được cơ hội đi ra ngoài, lại không dẫn Tiêu Ngọc Chi theo nàng ta đành phải ở trong phòng hờn dỗi một mình.

Quách An Thái đi tới trước cửa phòng ngủ thì thấy cửa phòng đã đóng chặt, hần vội dơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa.

Nhưng nha hoàn đứng bên ngoài phủ đã nói: "Cả ngày nay phu nhân chưa có ăn, phu nhân nói là mỗi ngày phải ăn tổ yến, vây cá,..."

Câu nói tiếp theo dù không nói ra thì Quách An Thái cũng đã biết.

Tất cả mọi chi tiêu trong phủ đều do mẫu thân hần quản lý hết, đừng nói đến tổ yến, vây cá, ngay cả một cây kim sợi chỉ thôi cũng phải có qua sự đồng ý của Trương thị. Không phải không có tổ yến, vây cá nhưng ở Quách phủ hần, không có chuyện ăn tổ yến vây cá dễ dàng như vậy.

Quách An Thái lấy vợ cũng được mấy ngày nên không cần phải vào triều, lúc này trên người hần mặc một bộ trường sam cổ dài màu xanh. Mặc dù không có hoa lệ khí phái nhưng cũng có cái khéo léo phù hợp với dáng người của hần mà Tiêu Ngọc Chi lại thích y phục mỹ lệ có chu sa, chim phi thúy quần quanh, bây giờ mới nhớ kỹ đến bốn phận thể tử của mình, sáng còn phải dậy sớm để hầu hạ phu quân thay đồ, nhìn Quách An Thái ăn mặc bình thường, tùy tiện qua loa như vậy nên hai ngày nay nàng ta chẳng muốn hầu hạ hần thay đồ.

Tính tình của hần rất tốt, lại lớn tuổi hơn nàng ta đương nhiên là phải chiều theo ý nàng ta. Hần cũng biết, Tiêu Ngọc Chi muốn hần ăn mặc khí phái, không phải hần không có áo bào hoa lệ nhưng mẫu thân và muội muội hần đều ăn mặc giản dị cho nên hần không có cách để mặc vào trong người một bộ y phục hoa mỹ, đẹp đẽ. Lúc nào ở trong phủ cũng đều ăn mặc, hành động khiêm tốn, nhẹ nhàng.

Quách An Thái đứng ở bên ngoài một lúc thì nghe bên trong không có một chút động tĩnh để mở cửa vào. Hần lại đưa tay lên định gõ cửa thì có một hạ nhân ở sau đến bẩm báo: "Gia, lão phu nhân người đã về." Hôm nay hoàng thượng bắt người ở Nguyên Hoa Tự, sự việc làm cho Trương thị hoảng sợ nên đi báo cho Quách An Thái biết.

Nghe hạ nhân bẩm báo xong, Quách An Thái lo lắng nhíu mày lại.

Hần liếc mắt quay đầu nhìn chằm chằm cửa phòng một cái, không một chút do dự mà đi thẳng trước nghênh đón mẫu thân mình.

Thật ra, Trương thị rất là sợ hãi, trên một chiến trận như vậy, một phụ nữ tuổi cao như bà sao lại thiếu kiến thức? Lúc thấy Quách An Thái bà ta liền tiến đến bắt lấy cánh tay của hần, thấy vậy Quách An Thái thấp giọng trấn an một hồi.

Vừa an ủi vừa kêu nha hoàn dâng trà, sau một lúc an ủi sắc mặt của Trương thị có chút khá hơn. Uống trà xong bà ta để tách trà sang một bên rồi đánh giá một phen, nghiêm nghị hỏi Quách An Thái: "Nương tử con đâu? Sao lại có mình con tới đây?"

Thân là tức phụ phải biết kính trọng bà bà, bà vừa mới về phủ nên tất nhiên Tiêu Ngọc Chi kia thân là tức phụ phải biết tự mình đi theo phu quân lên diện kiến bà mới đúng.

Lúc này chỉ có một mình Quách An Thái, hần nghĩ nghĩ rồi nói: "Thân thể nương tử con có chút không khỏe, nên nhi tử đã kêu nàng ở trong phòng nghỉ ngơi."

Lẽ nào Trương thị lại không hiểu? Nha đầu đó đã là người xuất giá rồi mà bây giờ vẫn còn tật xấu, nếu muốn chinh nha đầu đó lại còn phải phụ thuộc vào bản lãnh quân giáo của bà. Trương thị nói tiếp: "Con đó, đối xử với nó thật tốt, nữ tử xuất giá đều xem phu quân là trời, nào có người luôn luôn (nhân nhượng) chiều theo ý của nó chứ? Chẳng lẽ con muốn để cho nha đầu kia trở thành Vưu thị thứ hai sao?"

Vưu thị là phu nhân đầu tiên của Quách An Thái.

Nhắc tới Vưu thị trong lòng Quách An Thái lại thân nhiên hơn. Chỉ là lúc trước Vưu thị khóc lóc đòi về nhà mẹ đẻ, thật ra trong lòng hần cũng có chút thất vọng. Với lại khi đó chỉ là tình cờ gặp rồi ngã lòng với nhau, nhưng mà hần không hề oán hận Vưu thị, thật ra hần không có cho nàng ấy được một cuộc sống hạnh phúc, là Quách gia bọn họ có lỗi với nàng.

Quách An Thái nói với Trương thị: "Ngọc Chi không giống như vậy, nàng ấy còn nhỏ tuổi mà xuất thân của nàng cũng khác, có chút tính tình nhỏ như vậy cũng là bình thường, nàng ấy rất tốt cũng đối xử chăm sóc nhi tử rất tốt."

Trương thị chỉ hừ nhẹ một tiếng nói: "Vậy sao hai ngày nay lại không ở chung phòng? Hay là nó không thích đụng chạm vào con?"

Tuy là một nam tử trầm ổn nhưng khi nghe đến lời nói đó trên mặt Quách An Thái không có chút tự nhiên.

Đời này Trương thị chỉ có mình Quách An Thái này là con trai bảo bối, nhớ lại đêm động phòng hôm đó, bà cũng biết tính tình của Tiêu Ngọc Chi nên bà đã đứng ở bên ngoài nghe ngóng, đích thực là đêm đầu có động phòng nhưng mấy ngày sau đều im lặng một chút động tĩnh cũng không có. Cứ tiếp tục như vậy thì khi nào bà mới ấm cháu đích tôn?

Mỗi ngày Tiêu Ngọc Chi vẫn cứ như vậy, không hầu hạ nhi tử của bà thật tốt lại còn muốn mỗi ngày đều ăn tổ yến, vây cá...

Quách An Thái nói: "Tuổi của nàng ấy còn nhỏ..."

"Đã 18 rồi, còn nhỏ sao?"

Thấy nhi tử vì Tiêu Ngọc Chi như vậy, Trương thị lại càng giận hơn. Thân là mẫu thân sao lại có thể để nhi tử mình chiều chuộng nhân nhượng nhường từ mình như vậy? Huống chi lại vừa mới vào phủ, lại không muốn nương từ mình vợ sinh con?

Hắn biết, hắn càng che chở cho Tiêu Ngọc Chi thì mẫu thân hắn càng tức giận, vì thế hắn đành phải không nói chuyện giúp Tiêu Ngọc Chi nữa. Cuối cùng khuyên nhủ mãi mới khuyên được mẫu thân mình về phòng nghỉ ngơi trước.

Nhìn bóng lưng mẫu thân mình đi xa, hắn lại nghĩ đến người nương tử đang ở trong phòng còn chưa ăn gì hắn vội thở dài một hơi. Không bằng đi chỗ khác để xử lý một đồng công vụ để thoải mái một chút.

Quách Tổ Nghi cũng không có đi cùng với Trương thị mà chỉ đứng ở đó ngẩn đầu nhìn huynh trưởng mình. Chuyện của Tiêu Ngọc Chi kia, tuy là nàng ta quá phận nhưng chung quy nàng cũng là muội muội của hắn, lúc trước cùng mẫu thân ở chung một chỗ với nhau để nuôi gia đình, đạo điều kiện cho hắn đi học, vì hắn mà nỗ lực nhiều như vậy. Nhưng chỉ với chuyện nhỏ này, lại vẫn không ảnh hưởng gì đến tình huynh muội mình.

Quách Tổ Nghi vội đi lên gọi một tiếng: "Đại ca."

Quách An Thái nhìn nàng nói: "Muội có việc gì?"

Quách Tổ Nghi chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi nói: "Chỉ là có một việc, trên đường trở về muội đã suy nghĩ thật lâu quyết định vẫn nên nói với đại ca."

Tiểu cô nương này cả ngày chỉ ở trong phủ còn có thể có chuyện gì? Quách An Thái nghĩ bất quá cũng chỉ là việc hôn nhân của muội muội mình. Hắn chỉ tùy tiện nhìn rồi kiên nhẫn chờ muội muội mình nói.

Quách Tổ Nghi nói: "Hôm nay hoàng thượng và hoàng hậu nương nương cùng đi Hoa Nguyên Tự bái Phật, ở trong chùa bắt được hai người chắc chuyện này đại ca cũng biết?"

Náo nhiệt lớn như vậy đương nhiên là Quách An Thái biết. Đến mức bắt được người nào hắn cũng biết rõ.

Ánh mắt Quách Tổ Nghi trở nên trong suốt hơn nhìn đại ca mình nói: "Lúc trước chỉ là chúc mừng quý phủ đại nhân, từng gặp vị công chúa tiền triều kia hôm nay muội nhìn là nhận ra ngay, hai người bị bắt kia là một nam một nữ, nghe cách xưng hô của nàng ấy cũng biết được mà nữ tử đó là công chúa tiền triều Triệu Hòa, người nam tử kia là tiên đế tiền triều đã băng hà. Hôm nay bắt được cũng không nên quản nhiều, đúng là trước đây chỉ từng gặp qua, ở hậu viện Hoa Nguyên Tự hoàng hậu nương nương đã lên tiếp xúc với hai huynh muội bọn chúng..."

Nghe đến đây, ánh mắt Quách An Thái hơi dừng lại. Đương nhiên hắn hiểu ý của muội muội hắn nói là gì. Quách An Thái nói: "Muội nói là..."

"Muội chỉ là một nữ tử khuê các bình thường cũng không dám suy đoán lung tung, dù sao đó cũng là hoàng hậu nương nương. Chỉ là, đại ca huynh cũng biết, hoàng hậu nương nương có quan hệ với tiên đế tiền triều. Người cũng không phải là cỏ cây nên luôn nhớ đến tình cũ. Bây giờ hoàng hậu là thê tử của tiên đế cũng không nên lui tới với người của tiền triều... Đại ca, huynh là trọng thần trong triều huynh phải làm rõ chuyện này. Đã là hoàng hậu nương nương thì không nên gian dối, hoàng thượng tín nhiệm với hoàng hậu nương nương như vậy, hậu quả..."

Có thể ngồi lên vị trí này tất nhiên là không tránh được một phen đấu tranh. Dựa theo tính tình của hoàng thượng, mấy ngày nay đều phái người đi truy lùng bắt giữ, nhưng mà nếu bắt được Triệu Dục, bất luận Triệu Dục có chết hay không nhưng hôm nay hắn lại không muốn lấy mạng của Triệu Dục liền mà là đưa hắn nhốt vào đại lao.

"Được."

Quách An Thái chỉ nhìn muội muội mình rồi nhẹ nhàng nói một câu. Trong lòng hắn biết rõ muội muội mình có tư tâm riêng. Hắn đã cùng với hoàng thượng trải qua bao cay đắng khó khăn, giúp hắn đoạt lại giang sơn, với những sự việc như này xác thực là không thể lơ là được.

Hắn nói: "Việc này huynh đã biết. Nhưng mà muội cũng không cần nói việc này với người ngoài. Nếu không cẩn thận làm mất danh dự của hoàng hậu nương nương thì tất cả Quách gia chúng ta cũng đền bù không nổi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Thứ hèn nhất (2)

Edit: Đào Sindy

Trong nội viện cây quýt xanh tươi, Triệu Hoảng mặc áo bào nhỏ màu xanh sẫm như muốn hòa làm một thể với lá cây xanh mon môn.

Cuối cùng đưa bé mới năm tuổi, nhu thuận ở lại An vương phủ, thời khắc nhân hạ, chỉ có niềm vui ngay tại chỗ. Lúc này thân thể mập mạp treo trên cành cây, cặp chân kia đá cái thang nghiêng nghiêng lên mặt cỏ.

Hắn cũng không sợ, xô dịch cái mông nhỏ phì phì, ngồi ở đầu cành.

Duỗi tay nhỏ ra, vói tay hái quýt.

Còn chưa chín, vẫn xanh. Chỉ nhìn đã cảm thấy chua.

Khương ma ma và bọn sai vặt nha hoàn đứng phía dưới, bà phân phó gã sai vặt nâng thang lên, sau đó rộng mở hai tay, sợ Triệu Hoảng không cẩn thận ngã xuống, bà cũng phải ôm được hắn.

"Vương gia, ngài tranh thủ thời gian xuống đây đi, quýt còn chưa chín đâu."

Dĩ nhiên không phải bởi vì tham ăn. Thú vị thôi, tiểu hài tử làm gì có tính nhẫn nại, người ngoài nói còn chưa chín không thể ăn, sẽ chua, nhưng trong lòng tiểu hài tử lại ngứa ngáy, càng thấy không được, vẫn muốn hái. Phải hưởng qua rồi mới biết chua, mới tin thật.

Tay béo nắm chặt một quả quýt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Hoảng ra sức vận vẹo, một bộ rất dùng sức.

Cành lá phát ra từng đợt tiếng vang, rốt cục "bịch" một tiếng, hái được một quả quýt.

Triệu Hoảng ngồi ở đầu cành, cúi đầu nhìn quả quýt vỏ mỏng, lột một cái, mùi thơm ngát vừa chua chát truyền đến chóp mũi. Hắn ngồi ở trên, ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy bên cửa thủy hoa đối diện hắn, một bóng dáng cao to ồn trọng đi đến.

Nam tử ôn nhuận như ngọc, đúng là Tứ thúc Triệu Huyền của hắn.

Mắt Triệu Hoảng sáng lên, lập tức phát tay, lúc này bất ổn đánh rầm một cái, liền trực tiếp ngã từ trên cây xuống.

Gã sai vặt dưới đất tranh thủ thời gian nằm rạp trên mặt đất làm đệm.

Ngã trong đám người, Triệu Hoảng xô dịch thân thể mập mạp đứng lên, Khương ma ma quan tâm bảo vệ, nói: "Té đau không? Để lão nô nhìn một cái."

Triệu Hoảng tuổi còn nhỏ, hơi thở chưa dứt sữa, cũng rất chừng chặc đáng hoàng. Hắn đứng lên, phui phui lá cây trên người, nói với Khương ma ma: "Bỏn vương không sao." Sau đó ngẩng đầu, cười nhìn Kỳ vương trước mặt, thanh thúy gọi: "Tứ thúc."

Triệu Huyền xuyên qua trường sam thêu trúc màu trắng, phong thái nhanh nhẹn. Hắn nắm tay nhỏ của Triệu Hoảng đi đến bên cạnh, nói cho hắn biết không nên chơi như vậy.

Rất nguy hiểm. Nhưng Triệu Hoảng cũng là nam hài nhi, lại nhu thuận, nhưng vẫn có lúc nghịch ngợm.

Nghe Triệu Huyền, một cặp mắt to trắng đen rõ ràng nhìn hắn, nói: "Hoảng Nhi đã biết." Lại dùng sức nắm chặt tay của hắn, vội vàng hỏi: "Tứ thúc có tin tức mẫu thân sao? Trong cung nàng có khỏe không?"

Sinh nhật năm tuổi của Triệu Hoảng, Tiêu Ngư cũng không đến thăm hắn, cũng không tặng hắn bất kỳ lễ vật sinh nhật nào. Hắn không tham lễ vật gì, nhưng nếu mẫu thân quên, trong lòng hắn đương nhiên sẽ không vui.

Lông mi Triệu Huyền trầm xuống, không nói gì.

Triệu Hoảng càng lo lắng, nhẹ nhàng hỏi: "Hoảng Nhi biết, mẫu thân chắc chắn sẽ không quên Hoảng Nhi. Nhưng Hoảng Nhi muốn biết, trong cung nàng có ổn không, người kia... Hắn có ức hiếp mẫu thân không?" Nói đến phần sau, giọng của hắn nhẹ hơn, lặng lẽ, tâm thần bất định bất an.

Đại khái là tin đồn thật đáng sợ, trong lòng Triệu Hoảng, tân đế mưu triều oán vị kia, như mãnh hổ đã thú.

Triệu Huyền nhìn mặt mày của hắn, giọng điệu ôn hòa nói: "Cháu yên tâm, nếu nàng sống không tốt, Tứ thúc sẽ nghĩ cách thôi..."

Đó là thật... Sống không được tốt sao? Hắn ta ức hiếp mẫu thân à? Lông mày Triệu Hoảng nhíu chặt.

Triệu Huyền lại nói: "Cháu có thể nghĩ đến phụ hoàng?"

Phụ hoàng? Triệu Hoảng sững sờ. Trong ấn tượng của hắn, tính cách phụ hoàng rất tốt, thế nhưng giống như... Không thích mình. Nhưng tiểu hài tử, nào không thích phụ thân cơ chứ? Luôn luôn cảm thấy mình làm không tốt, hoặc là, phụ thân vốn có hình tượng nghiêm khắc.

Thế nhưng không phải phụ hoàng đã... Một đôi mắt to của Triệu Hoảng có chút bối rối, ngẩng đầu nhìn Tứ thúc bên cạnh.

Rất ôn hoà, đối với hắn vô cùng quan tâm. Bộ dáng lại đẹp mắt, như bước ra từ tranh vẽ...

Từ An Vương phủ đi ra, gã sai vặt bên người Triệu Huyền tiến lên thay hắn chuyển ghế ngựa, sau đó thấp giọng bẩm báo nói với hắn: "... Người nhốt ở thiên lao, dường như cầu thân Hoàng Hậu nương nương, sau ba ngày, liền đem hai người bọn họ đẩy đi Lĩnh Nam."

Mặt Triệu Huyền như ngọc, ánh mắt nhàn nhạt, không nhanh không chậm nói: "Bổn vương đã biết."

...

Triệu Dục bị nhốt trong thiên lao âm u ẩm ướt. Rải tầng rơm rạ, hắn ta ngồi ở trên, mặc dù thân thể chật vật, vẫn còn tồn tại mấy phần tự phụ Hoàng tộc.

Trước mặt bày biện đồ ăn thiêu roi, hắn ta có chút đói, cũng không chê.

Tách ra nửa cái bánh bao, đặt ở bên miệng cắn từng miếng từng miếng.

Bên trong có một cửa sổ cực nhỏ, chợt có chim tước bay tới, đậu ở chỗ đó, líu ríu kêu lên vài tiếng, cũng bay đi. Lúc trăng sáng treo cao, chỉ có khó khăn đối đầu, mới có mấy tia sáng bạc của ánh trăng chiếu vào. Triệu Dục nhẹ nhàng nhắm lại mắt.

Đại Ngụy đã vong, hắn ta đã sớm biến thành tù nhân.

Lúc trước mẫu hậu và Hoàng Hậu của hắn ta bị nhốt trong cung, tứ cố vô thân, hắn lại ở bên ngoài, thế ngoại đào nguyên, không màn thế sự, cái gì cũng không biết.

Có chút động tĩnh, thân hình Triệu Dục giật giật, chậm rãi nhìn sang cửa nhà lao.

Thấy một bóng dáng tinh tế, từ chỗ phản quang chậm rãi đi tới.

Mẫu phượng hoa phục, búi tóc cao. Nữ nhi Tiêu gia đều mỹ mạo kiều kiều, nàng càng là siêu quần bạt tụy*, hắn ta thân là Đế Vương, cũng chưa từng gặp qua nữ hài nhi đẹp hơn nàng. Tình nghĩa thanh mai trúc mã, hắn ta có cảm tình với nàng, muốn cưới nàng làm thê tử, hắn ta cũng thật vui vẻ. Nhưng những chuyện kia, huyền tượng mỹ mãn về hoàng tộc của hắn ta sớm đã mục ruỗng, dung mạo của nàng tuy đẹp lại kiều, làm Hoàng Hậu rồi, chỉ sợ cũng như thế.

*tài năng xuất chúng.

Tiêu Ngự thấy hắn ta đợi ở bên trong không tệ. Có một số việc, nàng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn muốn hỏi rõ ràng. Không phải lúc trước nàng có chút nỗ lực, thì không có ý nghĩa rồi. Tiêu Ngự nói: "Hoàng Thượng đã quyết định, sẽ tha cho huynh một mạng."

Triệu Dục nhìn nàng, hỏi một câu: "Là nàng cầu xin à?"

Tiêu Ngự không phủ nhận, nói: "Chính ta cũng đang giẫm trên băng mỏng, ôm một chút may mắn, nếu hắn không đáp ứng, ta cũng sẽ không nói thêm gì nữa." Nếu không phải bây giờ nàng và Tiết Chiến ở chung không tệ, nàng cũng sẽ không đi cầu y mở ra một con đường.

Nàng nhìn mắt hắn ta, nghĩ đến từ nhỏ đến lớn ở chung, tình cảm vài chục năm, nàng thật không nghĩ đến, hắn ta lại nhẫn tâm với nàng như vậy. Vẫn không nhịn được hỏi: "Vì sao huynh muốn xuất cung?"

Thế gian này, sợ là không có Đế Vương tùy hành sở dục như hắn ta. Từ nhỏ hắn ta đã học tập trị quốc, khi còn bé nói với nàng, muốn làm một minh quân, luôn luôn yêu thương bách tính.

Hắn ta không nói.

Tiêu Ngự nhún mày, nói: "Huynh phải cho ta công đạo."

Công đạo gì? Để hắn ta nói cho nàng, trước kia hắn ta cho rằng, phụ hoàng mẫu hậu kiêm điệp tình thâm*, tất cả đều là giả. Nói cho nàng, mẫu hậu hắn ta, cô mẫu nàng, thật ra không phải là một Hoàng Hậu hiền lành rộng lượng. Mặc dù hắn ta đối với chuyện mẫu hậu làm cảm thấy khinh thường, nhưng dù sao cũng là mẫu hậu hắn ta, huống chi bà đã chết, hắn ta sao có thể nói với nàng?

*có thể hiểu như chim liền cành.

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Dục không thể làm gì khác hơn nói: "Niên Niên, là ta không tốt... Là ta ham tự do thôi."

Là hắn ta uất ức.

Nhìn bộ dáng này của hắn ta, Tiêu Ngự thật sự giận không chỗ trút.

Nghĩ tới điều gì, ánh mắt Triệu Dục ôn hòa nhìn sang, nhìn qua bóng dáng của nàng, nghĩ đến thời khắc phá thành, bộ dáng nàng dẫn theo Hoàng Nhi đào vong bốn phía. Nàng là một người được nuông chiều, lại một mình dẫn theo Hoàng Nhi trốn tránh nửa tháng trong thành. Nghĩ tới đây, hắn ta mới tràn đầy áy náy. Há miệng nói: "Ta thật hối hận... Lúc trước không dẫn nàng đi cùng."

Nàng đã là thê tử của hắn ta rồi, hắn là nên theo hắn ta.

Thế nhưng, nàng là nữ nhi Tiêu gia, là mẫu hậu một tay bồi dưỡng lên. Không cần thông minh, không cần phải hiểu nhiều tâm kế. Chỉ cần đoan trang rộng lượng, làm Hoàng Hậu tốt là được. Hắn ta sợ nàng và mẫu hậu, đầu thích tước vị Hoàng Hậu. Nếu nàng muốn vinh hoa phú quý, vậy hắn ta đều cho

nàng.

Tiêu Ngự bình tĩnh đứng tại chỗ, không biết nên nói gì.

Lúc này, sau lưng mới truyền tới giọng nói hùng hậu của một nam tử. Y đứng dưới bóng tối âm u, bóng dáng thẳng tắp, giống ả núp như mảnh thú trong rừng.

"... Thứ hèn nhất bỏ roi thê nhi*, cũng xứng đoạt nữ nhân cùng trầm sao?"

*thê tử và nhi tử.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Hồ lang

Edit: Hoa Trong Tuyết

Nắng chiều nhuộm vàng cả hoàng cung. Đá cẩm thạch được chạm khắc tỉ mỉ, ngói lưu li vàng, cột đá khắc hình rồng uốn lượn. Có bảy ngổng từ phía chân trời bay đến, nhuộm ánh chiều sáng chói.

Sau khi từ thiên lao ra ngoài, Tiêu Ngự vẫn đi theo phía sau Tiết Chiến.

Hắn đi ở phía trước, bước đi rất nhanh. Nam nhân vai to lưng rộng, ánh trời chiều nghiêng nghiêng chiếu lên người hắn, phản phát khí thế vương giả.

Nghĩ đến lúc trước hắn ở trong thiên lao nói ra câu nói kia... mi mắt Tiêu Ngự khẽ run run. Hắn nói hoàn toàn chính xác, là Triệu Dục bỏ rơi vợ con, bất kể lý do là gì, hành vi nhu nhược như vậy, thật khiến người ta khinh thường.

Bước chân của hắn rất lớn, đã cách nàng một khoảng rất xa. Tiêu Ngự cũng vô ý thức bước nhanh chân, nhưng vẫn không theo kịp hắn.

Trâm cài bên búi tóc và mũ phượng phát ra âm thanh leng keng, thanh thúy êm tai. Khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Ngự dần ửng hồng, mở miệng, một lời nhẹ nhàng thờ dốt. Hắn lại càng bước đi xa hơn.

Tiêu Ngự đứng yên tại chỗ, nghỉ ngơi một chút.

Nâng mắt chăm chú nhìn theo bóng lưng của hắn, đôi mày chau lại. Nghĩ nghĩ, dùng tay nâng chân váy lên, sau đó chạy chậm đuổi theo bước hắn.

Gió thu mát mẻ thoảng thoảng mùi hoa quế, thổi đến hành lang làm váy áo của nữ tử bay lên, nhẹ nhàng giống như hồ điệp, lại mịn hoặc giống như không tước. Búi tóc chải chuốt tỉ mỉ đã có chút rối loạn, đuổi kịp hắn, Tiêu Ngự mới đứng vững, nhanh tay nắm lấy tay hắn, lăm bắm một câu: "Sao người lại đi nhanh như vậy?"

Cánh tay của hắn cường tráng rắn chắc, nàng phải dùng cả đôi bàn tay mới nắm được một vòng. Nắm được tay hắn, hắn mới dừng lại, xoay người né sang một bên, cúi đầu xuống nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy nghiêm nghị, đen tối như mực không tan ra được. Tóc mai như đao cắt, mi dày mắt phượng, đáng vẻ thôn phu dân dã. Cũng không phải muốn trêu đùa lên trêu đùa.

Tiết Chiến nhìn đôi bàn tay đang ôm lấy cánh tay của hắn, mười ngón tinh tế, trắng như tuyết, không có chút vết, móng tay trắng bóng như có thể phát sáng. Là nữ hài được nuông chiều từ nhỏ, cả người chỗ nào cũng tinh xảo đẹp mắt. Nàng được nuông chiều như vậy, bởi vì sau khi nàng cập kê, sẽ vào cung làm Hoàng Hậu, là thê tử của Triệu Dục.

Hắn dừng lại, trở tay nắm lấy tay nàng, một mực nắm lấy lòng bàn tay. Mắt đen nặng nề, nhìn nàng chằm chằm, hỏi: "Vậy nàng chạy theo ta làm gì?"

Tiêu Ngự hơi sững người, miệng nhỏ hơi mở ra, lại không biết nên trả lời thế nào. Nàng lẳng lặng nhìn mặt mày của hắn, đôi mắt sáng hiện lên chút mờ mịt, suy nghĩ một lát, hai tai giống như nóng lên.

Nàng chưa kịp trả lời, hắn lại nở nụ cười... hắn luôn kì quái như vậy, có khi trầm mặc, lại có lúc giống như bây giờ, lồng ngực rung động, cười đến vô cùng thoải mái.

Không biết hắn đang cười cái gì, Tiêu Ngự cũng vênh vênh khóe môi. Giống như vừa rồi chạy quá nhanh, nàng cảm thấy có chút nóng, trên mặt cũng nóng lên.

Tiết Chiến vẫn nắm tay nàng, cùng nàng đi trở về. Bước chân lại chậm hơn lúc này rất nhiều. Thật ra hắn không quen với việc bước đi chậm như vậy, nhưng nàng lại không giống như hắn, làm việc gì cũng rất từ tốn, trang điểm, đều tốn rất nhiều thời gian.

Tiêu Ngự nhìn khuôn mặt anh tuấn của nam nhân bên cạnh, mở miệng nói: "Thần thiếp hôm nay đi đến thiên lao, Hoàng Thượng có tức giận hay không?"

Lại nghe nam nhân kia nói: "Những lúc nàng làm trẫm tức giận, còn ít sao?"

Nhìn bộ dạng này. Tiêu Ngự cảm thấy không nên nói tiếp, giống như biết mình sai rồi, không biết cãi ra sao.

Mới đầu nàng còn thận trọng, hiện tại, dường như cảm giác được hần sẽ không bao giờ thật sự tức giận với mình, lá gan cũng lớn thêm. Tiêu Ngự nói một câu: "Là thần thiếp không tốt." Sau đó mới chậm rãi nói, "Nhưng mà có một số việc, thần thiếp không hỏi rõ ràng, trong lòng sẽ không thoải mái." Chỉ là hôm nay, cũng không hỏi được nguyên nhân.

Triệu Dục sẽ nhanh chóng đi lưu đây, đời này, nàng cũng không gặp lại hần. Trong lòng nàng, ký ức về hần chỉ tồn tại đến lúc hần băng hà trong ngày đại hôn.

...

Tiết Chiến cùng Tiêu Ngự về Phụng Tảo Cung, đi qua hành lang kéo dài vào đại môn, chính là cảnh đình đài lầu ngọc. Hoa hòe bung nở, sắc màu rực rỡ. Lúc đi tới đình vạn xuân, có thái giám tới bẩm báo, nói lại bộ thượng thư Quách đại nhân chờ đã lâu.

Quách An Khang

Không phải hần mới thành thân sao? Hần có nửa tháng nghỉ sau hôn lễ. Hần không ở Quách phủ cùng Quách phu nhân, tiền cung làm cái gì? Tiêu Ngự lập tức nghĩ đến việc liên quan đến Triệu Dục. Ở chùa Nguyên Hoa, bày một trận lớn như vậy, nhất định Quách An Khang đã biết. Tiêu Ngự nghiêng đầu, nhìn biểu hiện của đế vương đứng bên cạnh.

Thấy hần hé môi, nói với mình: "Trẫm phải đi qua bên kia một chuyện."

Tất nhiên là chính sự quan trọng hơn. Tiêu Ngự gật đầu nói: "Ừm, thần thiếp tự mình trở về."

Lúc Tiết Chiến đến nơi, Quách An Khang đã chờ ở thư phòng được nửa canh giờ. Hần mặc quan phục nhất phẩm đồ thẩm, mang ủng da không nhuộm chút bụi, thấy đế vương đi tới, liền bước qua hành lễ.

Sau đó đi theo sau lưng đế vương, đi vào Ngự Thư Phòng.

Tiết Chiến ngồi phía sau ngự án, nhìn từng chồng sổ con trước mặt, cầm lấy một bản, cúi đầu liếc nhìn, liền cau mày tiện tay ném về người đang đứng phía trước.

Hà Triều Ân tùy tùng đứng bên cạnh hoàng đế, lập tức nhặt lên tấu chương vừa bị hoàng đế ném xuống đất. Vừa lúc tấu chương đang mở ra, là lễ bộ thượng thư liên hợp với mấy vị đại thần, đập vào mắt là dòng chữ "mở rộng hậu cung, nạp thêm phi tần". Hà Triều Ân mặt không đổi sắc nhặt lên, đặt lên một vị trí xa xa trên ngự án.

Trong thời gian nghỉ đại hôn lại tiếng cung, đương nhiên là có việc quan trọng.

Tất nhiên là liên quan tới Triệu Dục. Quách An Khang nói: "... Thân phận của Triệu Dục đặc biệt, cũng không phải là hoàng thất tiền triều bình thường, đầu tiên là giả chết, bây giờ lại xuất hiện ở Tấn Thành. Thần nghĩ là, việc này cũng không phải ngẫu nhiên."

Coi như thật sự là ngẫu nhiên, nhưng tân triều vừa lập, tuyệt đối không thể nương tay với những việc như vậy. Mà Triệu Dục này vốn dĩ là một người đã chết, không cần giữ lại một mạng của hần, đối xử tốt với hần, được tiếng là thiên tử nhân từ. Nhưng bởi vì danh tiếng nhân từ mà chừa lại một tia hậu hoạn, không bằng diệt cỏ tận gốc. Vì vậy tiếp tục nói: "Hoàng Thượng, tuyệt đối không thể giữ lại Triệu Dục."

Với tính tình của đế vương, tuyệt đối sẽ không để lại cho Triệu Dục bất kỳ con đường sống nào.

Nếu như Hoàng Hậu ra mặt, hần cũng sẽ không vì hậu cung phi tần mà thay đổi quyết định. Điểm này, Quách An Khang rất chắc chắn. Chỉ là sau khi nữ nhi Tiêu gia vào cung, Hoàng Thượng đối xử với nàng, quá mức thiên vị. Nếu an phận thủ thường, hầu hạ đế vương thật tốt, vậy dĩ nhiên cũng không có gì, nhưng nếu nghiêng về phía tiền triều, hần là thần tử, nên khuyên can.

Tiết Chiến mặt mày nhàn nhạt, nói: "Người có ý kiến cung, chính là nói với trẫm chuyện này?"

Quách An Khang sững sờ, nhìn thái độ của đế vương, thấy hần sắc mặt lạnh nhạt, chợt hiểu. Hần nói: "Thần..."

Tiết Chiến nói: "Đúng là trẫm tha cho Triệu Dục một mạng, đưa hần lưu vong đến Lĩnh Nam. Nhưng trẫm không có đảm bảo, trên đường lưu vong, hần có gặp điều gì ngoài ý muốn hay không?"

Về công, về tư, Triệu Dục nhất định phải chết.

Trong ngự thư phòng nháy mắt yên tĩnh lại, Quách An Khang đứng trước hương án, nhìn đế vương cao cao tự tại phía trên.

Hoàn toàn chính xác... hần suy nghĩ làm gì, đã nhiều năm như vậy, hần rõ ràng nhất. Chiến hòa nổi lên bốn phía, lúc chém giết ở sa trường, là dũng mãnh uy vũ, là mãnh hổ đánh đầu trắng đó, bây giờ chính là người ngồi trên ngai vàng kia, mặc vào người một bộ long bào quý giá, khí huyết lang hổ trên

người, cũng là không thay đổi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Âm áp (hai)

Editor: Lovenoo1510

Từ trong cung đi ra, Quách An Thái liền trực tiếp hỏi phủ.

Trước đi gặp mẫu thân, sau đó đến nhìn Tiêu Ngọc Chi.

Lúc hần đứng ở ngoài viện, thì thoáng nghe thấy tiếng cười thanh thúy, vừa nhắc mắt, đã nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi đang đá cầu ở trong viện. Ánh nắng trong viện rất tốt, nàng mặc một thân màu đỏ bên ngoài thuê hoa phù dung màu vàng, mặc dù chải một búi tóc phụ nhân rất đoan trang, nhưng trên đầu lại mang dây đồ trang sức bằng vàng óng ánh.

Nha hoàn trông coi ở bên ngoài muốn hành lễ vào bẩm báo, Quách An Thái lại đưa tay ra ngăn cản, rồi đứng ở ngoài viện nhìn trong chốc lát. Vẫn là nha hoàn bên cạnh Tiêu Ngọc Chi chủ ý tới, nhắc nhở Tiêu Ngọc Chi.

Nàng xoay đầu, nhìn hần một cái, nụ cười trên mặt lập tức thu lại, ném quả cầu xuống dưới đất, rồi bước nhanh về phía trong phòng.

Lúc này Quách An Thái mới đi vào.

Tiêu Ngọc Chi vừa vào nhà liền muốn đóng cửa, không cho hần tiến vào. Quách An Thái tay mát lạnh, khó khăn lắm hai tay mới chống đỡ được hai bên cửa, nhìn từ trên cao xuống nói: “Ngọc Chi.”

Mặc dù Quách An Thái là quan văn, nhưng cũng là nam tử rất mạnh mẽ. Lúc này chỉ dùng ba phần lực, đối phó với nàng, đã dư sức. Tiêu Ngọc Chi liền gọi nha hoàn hỗ trợ đóng cửa lại, nha hoàn đứng hai bên cửa nàng đều nhìn nhau, do dự không dám lên trước. Tiêu Ngọc Chi tự biết mình không phải là đối thủ của Quách An Thái, lại thấy nha hoàn không chịu hỗ trợ, liền cong môi lên, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, cả giận: “Các người cũng khi dễ ta!”

Khẽ buông tay đang đẩy cửa, trực tiếp đi vào phía trong phòng. Quách An Thái lập tức đuổi theo.

Đưa tay bắt lấy cánh tay nàng.

Tiêu Ngọc Chi giãy dụa vùng tay thoát ra, một đôi mắt hạnh lành chứa nước chực khóc. Quách An Thái nhìn thấy thì dừng lại, tâm nhát thời mềm nhũn, tranh thủ thời gian buông nàng ra, ôn tồn nói: “Nàng vẫn còn đang tức giận sao?”

Tiêu Ngọc Chi hừ một tiếng xoay người, không nhìn tới hần.

Rốt cuộc thì Quách An Thái cũng là nam tử đang ở độ tuổi xây dựng sự nghiệp, làm việc trầm ổn, luôn chừng mực đáng hoàng, để dỗ một nữ hài nhi, thì không phải là sở trường của hần. Nhìn qua sự quật cường trên mặt nàng, da thịt trắng nõn, gương mặt bởi vì đá cầu mà đỏ rực, tinh thần mạnh mẽ phần chấn, giống như khuê nữ đợi gả trong phòng. Hần suy nghĩ, rồi mới chậm rãi nói ra: “Liên quan tới chi tiêu của nàng, ta đã cũng thương lượng với mẫu thân, sẽ tăng một chút, chẳng qua... Sợ là không bằng lúc nàng ở phủ Hộ quốc công.”

“...Gả cho ta, quả thật là ủy khuất cho nàng. Trước ta đáp ứng nàng, mẫu thân cùng nàng âm ỉ gây mâu thuẫn, là mẫu thân không đứng trước, ta sẽ che chở cho nàng. Chẳng qua Quách gia chúng ta lúc trước như thế nào, nàng cũng nên được biết, mẫu thân ta đời này cần kiệm đã quen, nàng là con dâu của bà, tiêu xài xa xỉ quá mức, khẳng định là bà sẽ không cho phép.”

Nha hoàn bưng trà tiến vào, Quách An Thái đưa tay tiếp nhận, đưa đến trước mặt Tiêu Ngọc Chi. Nàng không tiếp, hần vẫn cầm.

Hần nói ra: “Nàng muốn ăn tổ yến vây cá, mỗi ngày sợ là không thể, nhiều lắm thì chỉ có thể năm ngày ăn một lần thôi, không phải với mẫu thân bên kia, ta cũng không tiện ăn nói. Ta quá thiên vị nàng, sợ mẫu thân càng cảm thấy nàng không hiểu chuyện, quan hệ sau này sợ là càng ngày càng không tốt. Ngọc Chi, nàng xem như vậy có được không? Về sau mỗi tháng ta đều mang nàng đi ra ngoài hai lần, nàng muốn đi nơi nào, ta đều cùng đi, được chứ?”

Tiêu Ngọc Chi vừa định nói, năm ngày ăn tổ yến vây cá một lần, nàng còn không thèm.

Cửa hàng hồi môn và đồ cưới của nàng, muốn ăn nàng liền tự mình mua, mới không cần nhìn sắc mặt lão thái bà kia. Nhưng nghe tới nửa câu phía sau...

Trông mặt Tiêu Ngọc Chi xoay tròn, quay đầu khẽ quét mắt nhìn hần một cái, thấy bộ dáng thành khẩn của hần, bộ dáng khuất phục nịnh nọt hiếm khi dễ thấy. Chợt nhớ tới, lúc trước phụ thân nàng nói về hần, còn có mấy lần, cảnh tượng hần cùng thúc bá trong nhà đứng chung một chỗ... Đường đường là Thượng thư đại nhân, mặc dù tính tình quan chức tốt, nhưng ngược lại hần vẫn là quan lớn nhị phẩm, ai cũng phải nhìn sắc mặt của hần.

Một người như vậy, bây giờ lại thấp giọng thì thầm dỗ nàg.

Bất quá Tiêu Ngọc Chi cũng chỉ là một cô nương mười bảy mười tám tuổi, tất nhiên đã nhận được lòng hư vinh rất lớn, vừa nghe tới, hấn muốn dẫn nàg ra ngoài chơi...

Lúc trước ở phủ Hộ quốc công, chi phí của nàg so với Tiêu Ngự, cũng được coi là sống an nhàn sung sướng, vật gì tốt mà nàg chưa ăn qua? Mỗi ngày muốn ăn tổ yến vây cá, bất quá chỉ là vì lão thái bà kia không nguyên ý, cho nên nàg mới muốn cùng bà ta đối đầu như vậy, lúc này mới một mực giăng co. Nhưng mỗi tháng đều có thể ra ngoài chơi hai lần, đối với Tiêu Ngọc Chi mà nói, dù hoặc so với mỗi ngày ba bốn bữa ngừng ăn tổ yến vây cá còn lớn hơn nhiều.

Nàg xụ mặt, nhàn nhạt hỏi: “Chàng và ta?”

Quách An Thái hiểu được chiều này đã hữu hiệu, mặt liền ôn nhu, nói: “Tất nhiên.”

Lúc này sắc mặt Tiêu Ngọc Chi mới dễ nhìn một chút, nhìn hấn bùng trà đã đủ lâu, mới đưa tay nhận lấy, cúi đầu uống một ngụm. Sau khi buông chén trà xuống, mới lăm bầm nói: “Không phải ta cố ý muốn cùng mẫu thân chàng cãi nhau...” Nói đến về sau, giọng nàg liền nhỏ lại, nghe có chút ủy khuất, “Ta sợ các người đối xử với ta không tốt.”

Nàg vừa mới khà tới đây.

Lúc này cũng không tiện uốn nắn cách xưng hô của nàg đối với mẫu thân, Quách An Thái nhìn bộ dạng của nàg, liền khê đưa tay sờ lên đầu nàg: “Vây nàg cũng không thể không đối xử tốt với mình. Ngày sau mà câu kinh, cũng không cần bỏ đối chính mình.”

Tiêu Ngọc Chi khê ừ, nhìn hấn, nói: “Chàng nói chuyện phải giữ lời. Phải dẫn ta ra ngoài chơi đây.”

Rốt cuộc cũng thấy nàg nguôi giận, lúc này Quách An Thái mới gạt đầu, nói: “Ừ, ta đáp ứng nàg.”

...

Ngày hôm đó sau khi Tiết Chiến gặp qua Quách An Thái thì tới cung Phụng Tảo, dùng xong bữa tối, Tiêu Ngự vào tịnh thất tắm rửa trước, lúc đi ra, thấy đèn cung đình Dương Giác bên cạnh, thân hình Tiết Chiến cao lớn ngồi ở đó, nghiêng đầu, nhú lông mày, đang sờ lỗ tai.

Tiêu Ngự đi qua, hỏi: “Tai hoàng thượng không thoải mái sao?”

Tiết Chiến là một nam nhi thô kệch không bị trời buộc, lắc lắc lỗ tai, tùy tiện nói một câu: “Không có chuyện gì.”

Chỗ nào không có việc gì? Tiêu Ngự nhớ tới khi mình còn bé Tiêu Khởi Châu và Đường Vệ bọn hấn nuôi một con chó vàng, lúc lỗ tai không thoải mái, sẽ cào cào như hấn bây giờ. Tiêu Ngự ngồi cạnh hấn, nói: “Để thần thiếp nhìn một chút.”

Tiết Chiến nhìn nàg một cái, thấy nàg xoa tóc, chỉ mặc một bộ quần áo bên trong màu xanh nhạt, đường cong là lướt, da thịt trắng hơn tuyết, mùi thơm trên người rất mê người. Hần kết theo bản năng lên xuống nhấp nhô, Tiết Chiến chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, liền muốn ôm nàg đi ngủ thật tốt.

Giọng nói của hấn âm u khàn khàn: “Hình như có chút âm thanh nhỏ thoảng qua.”

Liền thuận thế đưa đầu tới.

Tiêu Ngự tới gần, nắm cầm của hấn, một tay khác cầm lấy tai của hấn, mở ra nhìn. Đây không phải là nhìn không thấy, xem có chút giật mình, nhất thời liền nhần đầu lông mày, hỏi hấn: “Đã bao lâu rồi hoàng thượng không có rửa tai?” Tiêu Ngự rất thích sạch sẽ, lúc này nhìn thấy lỗ tai Tiết Chiến, không nhìn được ghét bỏ.

Thấy hấn khê nhần lông mày, dường như đang hỏi tưởng, Tiêu Ngự cũng không hỏi thêm nữa, liền nói: “Thần thiếp □□ bảo Hiệu Tiến đến, nàg ấy là cẩn thận nhất.”

Muốn đứng lên, Tiết Chiến lại đưa tay khê bắt lấy cổ tay nàg. Tiêu Ngự quay đầu nhìn hấn.

Tiết Chiến nói: “Trẫm không thích người bên ngoài cận thân.” Hoàn cảnh của hấn từ thừa nhỏ đến lớn, làm hấn luôn cảnh giác đối với tất cả mọi người.

Đây là ý gì? Tiêu Ngự nhìn hấn, nghe thấy hấn nói mỗi câu mỗi chữ rõ ràng: “Nàg lấy giúp trẫm.”

Muốn nàg giúp hấn... may liễu của Tiêu Ngự nhú lại. Hấn ngược lại nghĩ rất hay!

Ngon nén trên bình bát bảo cổ cao viền bảy màu đang lẳng lẳng cháy, phát ra âm thanh đồm độp rất nhỏ. Tiêu Ngự mặc quần áo bên trong ngồi một bên, trong tay cầm cần dài bằng ngà voi chế thành cái ngoáy lỗ tai, hai chân chụm lại. Đế vương trẻ tuổi nằm ở bên cạnh nàg, thân thể cao lớn khỏe mạnh, làm nổi bật lên thân hình nhỏ nhắn gầy yếu xinh đẹp của Tiêu Ngự.

Hấn nghiêng đầu lẳng lẳng đặt trên đùi của nàg, nhắm mắt lại, mặt mũi tràn đầy vẻ hưởng thụ.

Mới đầu Tiêu Ngự còn cẩn thận từng ly từng tý, sợ làm hấn đau. Về sau ngược lại nàng lại chuyên chú giúp hấn ngoáy sạch, đem uế vật trong tai móc ra, đặt ở một bên. Nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên Tiêu Ngự giúp người khác làm loại chuyện này, một cục lại một cục, cảm thấy có chút buồn nôn. Nhưng từ từ, nếu đào ra được một cục lớn, trong lòng nàng lại mơ hồ có cảm giác thành tựu.

Ánh sáng ban đêm không tốt, mặc dù điện đèn đuốc sáng trưng, nhưng không bằng ban ngày. Khi đào không sai biệt lắm, cuối cùng Tiêu Ngự dùng lông chim ngoáy tai, nhẹ nhàng ngoáy sạch các mảnh vụn trong tai hấn.

Dọn dẹp xong, mới cúi đầu nhìn hấn nói: “Bên này tốt rồi.”

Ra hiệu cho hấn đổi bên.

Tiết Chiến nằm ở trên đùi nàng, chỉ cảm thấy toàn thân nàng mềm mại thơm ngát, lại được nàng ngoáy đến thư thái như vậy, liền ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, dính vào người nàng, đóng hai mắt đầy say mê. Nghe thấy giọng nói của nàng, mới chậm rãi mở mắt, lật thân thể của mình, hướng lỗ tai khác lên trên, giống như con chó nhỏ nhu thuận.

Chẳng qua tư thế như vậy, thì không có cách nào ôm được nàng.

Tiêu Ngự cảm tai của hấn vuốt vuốt, lúc này đã quen tay hay việc, thận trọng, nhìn trước một chút là có thể đào được cả một đồng ra. Tay trắng như ngọc cầm ngà voi ngoáy tai, thận trọng đưa vào trong tay hấn.

Lúc này, Tiêu Ngự cảm giác được có một cái tay đang nhẹ nhàng vuốt đầu gối của nàng, cách lớp vải cũng có thể cảm nhận được bàn tay thô ráp kia rất nóng. Tiêu Ngự có chút không thoải mái.

Vốn cho rằng tay hấn không có chỗ để, nên tùy ý đặt, Tiêu Ngự không nghĩ nhiều, nhưng thời gian dần trôi qua, nàng phát giác ra bàn tay kia không thành thật đang chậm rãi đi lên, cách lớp lụa mỏng đến trên đùi nàng. Mặt Tiêu Ngự đỏ bừng, bực bội không chế tay của hấn.

Sau đó mới dùng sức nhéo lỗ tai của hấn, nói: “Vậy mà thần thiếp lại không quản được tay của mình đấy. Nếu ngài còn lộn xộn nữa, đến lúc đó diếc tai đừng có trách tội thần thiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tâm tư lúc ban đầu

Edit: Loveyoumore3112

Bàn tay lớn của Tiết Chiến thu về, đặt lại lên đầu gối của nàng.

Hai má kè sát trên đùi nàng, nhuyển ngọc ôn hương, thoải mái đến không ngờ. Lúc trước cao lớn thô kệch, dù đã trở thành Đế Vương những vẫn có vài thói quen không thay đổi, ví dụ như để người khác ngoáy tai cho y, vậy có rất nhiều người thân cận và tín nhiệm.

Hậu quả của việc không chú ý là y trở nên lười thôi như vậy. Nàng đã ghét bỏ y, vậy để nàng ngoáy tai giúp y.

Thân hình Đế Vương cực kỳ thả lỏng, quy quy củ củ, tùy ý để nàng ngoáy tai.

Dù là lần đầu tiên Tiêu Ngự làm loại chuyện này, nhưng cũng rất cẩn thận tinh tế. Đối hướng cây ngoáy tai, lông vũ ở phần đuôi thoáng quét qua vành tai y.

Lại nhìn xuống lỗ tai y quét thêm vài lần.

Tay cầm cây ngoáy tai của Tiêu Ngự dừng lại, giọng nói nhỏ lại kinh ngạc nói: "Động một chút." Nàng đưa tay chạm vào lỗ tai của y, thấy lỗ tai kia rõ ràng động vài cái. Tiêu Ngự cảm thấy vô cùng hiếm lạ, hai mắt thoáng hiện lên tia sáng trong veo.

Sau khi ngoáy tai xong, Tiết Chiến cử động cơ thể, áp mặt vào bụng Tiêu Ngự, đôi cánh tay nâng lên, nhẹ nhàng vòng lấy thắt lưng nàng. Mặt y ngày càng tiến lại gần.

Tiêu Ngự cảm thấy y như vậy có chút vô lại, muốn đứng lên, nhưng y vẫn cứ ôm mãi không buông. Cúi đầu nhìn y, thấy y nhắm mắt lại, sườn mặt góc cạnh rõ ràng, tựa như điêu khắc. Tiêu Ngự đưa tay xoa xoa gương mặt y, lông mi cũng từng sợi từng sợi một rõ ràng.

Chờ đến lúc nàng chuẩn bị thu tay về, y lại mở miệng, khẽ cắn tay nàng.

Đầu lưỡi mềm mại quét qua ngón tay, thấm ướt nóng bỏng. Y mở đôi mắt đen như mực, nhìn nàng chằm chằm.

Hồ hấp Tiêu Ngu ngưng động, cổ găng rút tay ra, y lại giống như con chó cắn mãi không buông. Không thể nhìn được nữa, Tiêu Ngu đỏ mặt nói: "Bản lĩnh đó."

Nàng còn chưa rửa tay.

Đợi tới lúc y nhả ra, ngón tay nàng đã ướt sũng. Tiêu Ngu vội vàng thu tay về, cọ cọ vài cái trên ống tay áo, sau đó mới đẩy đầu y ra, đứng lên.

Chuẩn bị đi rửa tay, nhưng chưa đi được mấy bước, lại có cánh tay cường tráng quần lấy thắt lưng nàng. Rất nhanh Tiêu Ngu đã bị y bế lên, theo bước chân của y, trực tiếp tiến đến trên chiếc giường nhỏ.

Lạch cạch hai tiếng, là tiếng giấy bị ném rơi xuống đất.

Nhìn cánh tay dài của y nhấc lên, vén màn, sau đó đặt người nàng lên chân gấm. Thân hình cường tráng mạnh mẽ đột nhiên tới gần, hai má dán nơi gò má nàng, hồ hấp quần quít.

Mặt Tiêu Ngu đỏ bừng thở nhẹ, mắt nhìn y, hé miệng thở dốc nói: "Hoàng..."

Ừm

Những lời muốn nói trực tiếp bị đầu lưỡi của y quần lấy, hóa thành một đoàn, vướng nơi cổ họng.

Từ trước đến nay y luôn nôn nóng, trước giờ đều trực tiếp thô bạo. Tiêu Ngu bị ép ngẩng đầu lên, đầu gối nam nhân chen vào giữa hai chân nàng, để dâng đẩy ra.

Mũi hần kề sát mũi nàng, Tiêu Ngu hốt hoảng mở mắt ra, nhìn lông mi nam nhân khê rù, cánh tay đặt hai bên chuyển động, chậm rãi nâng lên, ôm lấy bờ vai rộng của y.

Đêm nay Đế Vương vô cùng dũng mãnh, cánh tay màu lúa mạch nâng mắt cá chân Tiêu Ngu lên, mạnh mẽ, trực tiếp ra vào, cực kỳ giống sói đói trong rừng. Đôi chân trắng ngần đến phát sáng kia, từng chút từng chút, thường đánh vào trên mặt y. Đầu ngón chân đều đã co lại, Tiêu Ngu nghiêng đầu cắn gối đầu, trán và lưng đều đã ướt nhẹp, đều là mồ hôi.

Tiết Chiến buông tay, cúi người tới, vùi mặt vào hõm cổ nàng, ngửi hương mái tóc nàng. Nghe tiếng nàng thở gấp, yêu kiều rên rỉ. Sau đó mới hôn má nàng, còn thấp giọng nói với nàng: "Triệu Dục kia thân thể tựa như bạch trâm kê*, làm sao so được với Trầm?"

(* Bạch trâm kê: một món ăn chế biến từ gà, da vàng thịt trắng, béo mềm đẹp mắt)

Triệu Dục cũng không phải Vệ Đường. Vệ Đường nhìn cũng là bộ dáng quân tử khiêm tốn, nhưng thật ra có vài phần thực lực, còn Triệu Dục lại là một tên bất tài sống an nhàn sung sướng.

Tiêu Ngu thở ra một miệng nhiệt khí, mồ hôi đầm đìa.

Triệu Dục cũng không phải người từ nhỏ đã lớn lên ở nơi hương dã như y, đương nhiên không cường tráng bằng y. Nhưng mà cũng không thể so sánh như vậy chứ? Người ta đọc đủ thứ thi thư, viết ra bao nhiêu văn hay chữ tốt. Tiêu Ngu không nói chuyện, y liền cố ý đâm vài cái thật mạnh. Tựa như cái cuộc đào đất thật mạnh, một lần lại một lần, dần dần đào ra nước. Lại giống con trâu hoang đã lại không phân rõ phải trái, tức giận, lại bướng bỉnh, không ngừng hướng về phía trước. Nàng có chút xấu hổ giận dữ, giờ tay ra sức véo cánh tay y.

Chỉ là cánh tay của nam nhân kia cứng rắn, bắp thịt nổi lên, làm sao nàng cũng không không véo nổi.

Lăn qua lăn lại đến nửa đêm, cuối cùng ngón tay Tiêu Ngu cũng không cử động nổi. Đợi thân hình y lại dán tới lần nữa, bên trong lại càng theo bản năng co rút lại.

Nhưng đôi lấy lại là hần càng mạnh mẽ ra sức ôm nàng vào trong lồng ngực, siết chặt lấy nàng.

Cứ thế ôm nàng đến bình minh cũng không buông tay.

...

Trên bộ ngực no đủ trắng ngần của thiếu nữ đầy dấu tích xanh xanh tím tím, trên vòng eo nhỏ mảnh tình tẻ, lại càng thêm nhiều vết hồng ngân. Mỗi bước đi Tiêu Ngu đều cảm thấy đau đến phát run, nằm trong thùng tắm tùy ý Nguyên mama xoa bóp một hồi lâu, mới dần dần có chút thoải mái hơn.

Đây có lẽ chính là lí do khiến nàng có phản kháng cự chuyện hành phòng (sinh hoạt vợ chồng) với Tiết Chiến.

Y khôi ngô cường tráng, ngày thường bắp thịt toàn thân cứng rắn như sắt, sức lực lớn như trâu, có đôi lúc bản thân y cảm thấy nhẹ nhàng, nhưng đối với nàng vẫn là đau đớn, thời điểm không thể khống chế được lại càng đòi mạng, ngay cả chi khê đề ở trên người, sức lực cường tráng kia cũng gần như có thể đè bẹp Tiêu Ngu.

Nam nhi lực lưỡng tuổi trẻ khí vượng, thiếu đi việc chiến đấu hăng hái dầm máu ngày trước, hiện giờ chỉ phê duyệt tấu chương, sức lực dùng không hết kia, luôn muốn tìm một nơi phát tiết. Thêm nữa y lại tính lực sôi trào, mới nếm trải tình dục, lại càng làm không biết mệt, thế nào cũng phải ép khô nàng

mới bằng lòng bỏ qua.

Hiển nhiên là Tiêu Ngự cảm thấy mệt mỏi.

Có điều chờ đến khi ngồi trước cửa sổ, nhìn chính mình trong gương, sự quyến rũ phong tình giữa hai hàng lông mày kia, chính nàng còn thấy có chút e lệ.

Xuất giá rồi cuối cùng không giống nhau.

Lúc trước Tiêu Ngự gả cho Triệu Dục, dĩ nhiên đã chuẩn bị trước tinh thần thủ tiết cả đời. Chỉ là khi đó nàng cảm thấy, có vinh hoa phú quý, son trên hải vị, đến cả hoàng tử cũng có rồi, không cần chính nàng sinh, nửa đời sau này, nàng sống không hề uất ức. Mọi việc không có khả năng đều suôn sẻ, ông trời cho người vinh hoa phú quý, lại khiến người mất trượng phu, cực kỳ công bằng.

Mà hiện tại, Tân Đế xuất thân hương dã này, lại đối xử với nàng không tệ. Tiêu Ngự không biết loại quan hệ như vậy có thể duy trì bao lâu, nhưng ít nhất hiện tại nàng cảm thấy rất tốt.

Dù mới đầu không tình nguyện, nhưng đến lúc này rồi, nàng không thể che giấu lương tâm mà nói lòng mình vẫn như lúc ban đầu.

Nàng có dao động. Ngay cả lúc ở trên giường, nếu không phải y dùng sức quá mức hay không lười nhác cầu thả, nàng cũng là hường thụ. Tiêu Ngự đã từng cảm thấy xấu hổ vì phản ứng của bản thân, cho tới bây giờ, trong lòng cuối cùng cũng bình thản hơn rất nhiều.

Tiêu Ngự thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc giương mắt nhìn ra ngoài, thấy trên hành lang dài kia, nam tử cao lớn oai hùng, mặc long bào, đã hạ triều trở lại. Mang theo một vầng ánh nắng ban mai, bước đi vội vàng.

Nhìn bộ dáng đi đường của y, Tiêu Ngự khẽ cười.

...

Giữa tháng 8, trong cung tổ chức Trung thu yến. Quan viên từ ngũ phẩm trở lên đều nhận được thiệp mời, cũng có thể mang gia quyến đến tham dự cung yến.

Cung yến được tổ chức tại Ngự Hoa viên, trăng sáng trên cao, yến tiệc linh đình dưới ánh trăng, đúng là ngày đẹp cảnh đẹp.

Tiêu Ngự ngồi bên cạnh Đế Vương, từ quá tam tuần*, liền rời tiệc, tụ họp với nữ quyến Tiêu gia vào cung hôm nay.

(* Ý của “Từ quá tam tuần” là đã uống rượu ba phiên. Tỉ như, có năm vị ngồi cùng bàn, thì mỗi người đều uống một lượt, như thế tính là một phiên, cũng chính là “một tuần”. Đây là ý nghĩa ban đầu của từ “tuần”. Sau này mỗi địa phương lại có khái niệm riêng, chính là mỗi người nhất định phải uống sạch rượu, mới được tính là một tuần.

Có câu “Từ quá tam tuần, thái quá ngũ vị”, chính là chỉ những người cùng bàn uống ba phiên (mỗi người uống ba chén), sau đó món ăn cũng đủ năm vị. Đây ý chỉ bữa tiệc đã đến hồi kết thúc.

Cái gọi là “tam tuần”, chính là ba lượt. Người chủ rót cho mỗi vị khách một lượt rượu, nếu như tuần là một vòng, rót xong ba lượt, các vị khách đều uống cạn, được gọi là “từ quá tam tuần”.

Lời khách sáo này ý nói yến tiệc đã tới độ sâu nhất định, đã có thể bàn luận vấn đề bản chất làm nên bữa tiệc đó, hoặc là yến tiệc đã tới hồi kết thúc.)

Lúc đến Bích Phù đình, từ xa xa đã nhìn thấy La thị ở trong đình, mấy người Liễu thị cũng đã ở đó.

Trước mặt Liễu thị còn có một người đang đứng.

Trên đầu là búi tóc của phụ nhân (phụ nữ đã có chồng), tính tình lại vẫn giống như trước khi xuất giá, quần quít bên Liễu thị như đang thương lượng chuyện gì. Liễu thị không đồng ý, nàng ta liền bĩu môi, nhất quyết không bỏ qua.

Chính là Tiêu Ngọc Chi vừa mới gả cho Quách An Thái.

Quách An Thái là đại quan nhị phẩm, nàng ta là phụ nhân hán cưới hồi đảng hoàng, đương nhiên là hôm nay sẽ vào cung cùng Quách An Thái. Quách lão phu nhân Trương thị và Quách Tổ Nghi cũng tới đây. Vừa nãy Tiêu Ngự cũng có chút chú ý tới.

Sao Tiêu Ngọc Chi lại chạy tới đây rồi? Tiêu Ngự đi dọc theo con đường lát đá qua đó, liền nghe thấy Tiêu Ngọc Chi hét lên: "Mẫu thân, người để con trở về với người đi, chỉ ở lại hai ngày thôi, có được không?"

Mới thành thân nửa tháng, sao lúc nào cũng muốn chạy về nhà ngoại? Lại còn ở lại hai ngày? Quả nhiên, liền nghe thấy tam thẩm thẩm Liễu thị của nàng nói: "Chuyện này không thể thương lượng."

Tiêu Ngọc Chi liền giống như quả bóng da xì hơi.

Tiêu Ngự đi vào, nữ quyến Tiêu gia bên trong đều đứng dậy, nhao nhao hành lễ. Tiêu Ngự hơi gật đầu, nhìn mẫu thân La thị đứng ở phía trước.

Mặc đại sam thêu mây ngũ sắc, búi tóc được búi tỉ mỉ, trâm hoa, bảo diên, so với bộ dáng hiền lành dịu dàng thường ngày, hoa lệ hơn vài phần. Tiêu Ngự đi qua, mỉm cười nói: "Mẫu thân không cần đa lễ, đều ngồi xuống đi."

Hiểu được vì sao Tiêu Ngự càng quan tâm đến mình, La thị lại ớn trọng, nghĩ đến đứa bé đã trông mong bảy năm trời ở trong bụng, vẫn nhìn không được mà vui mừng. Chỉ là cũng đã 30, lại mang thai, tuy là hi vọng, nhưng cũng có chút không được tốt lắm. Lúc này đôi má liền hơi nóng, may là buổi tối, không hiện lên rõ lắm.

Phía trước Đế Vương và bá quan văn võ tụ họp cùng một chỗ, bên này, nữ quyền Tiêu gia lại giống như trong phủ ngày trước, ngồi một chỗ cùng trò chuyện.

Rất nhanh nhóm cung tỳ nối đuôi nhau bước vào, trên chiếc khay sơn son thếp vàng là các thức bánh Trung thu và nước trà điểm tâm, từng khay được đặt trên bàn đá.

Tiêu Ngự không thích ăn bánh Trung thu lắm, cảm thấy ngấy, lúc này lại thích thú ăn nửa miếng bánh Trung thu vỏ giòn.

Lúc cuộc tụ họp nhỏ dần tản ra, tam thẩm thẩm Liễu thị của nàng có ý đi tới nói chuyện với nàng. Bộ dáng áp úng vô cùng khó xử. Tiêu Ngự nhìn Liễu thị, nói: "Có lời gì muốn nói, tam thẩm thẩm người cứ nói đi."

Lúc này Liễu thị mới nói với nàng: "Vâng, là về Ngọc Chi, nương nương, vừa rồi hần người cũng đã nghe thấy, nha đầu kia, gả cho người ta rồi vẫn không bớt lo được, cứ la hét đòi về nương gia (nhà mẹ đẻ)." Nói đến phần sau, giọng nói có chút không biết phải làm sao.

Không có lý lẽ như vậy, Liễu thị lại thương nàng ta, hiện tại Tiêu Ngọc Chi đã là con dâu Quách gia, bà không thể mặc kệ tính nết của nàng ta.

Tiêu Ngự có chút bất ngờ, không nghĩ rằng tam thẩm thẩm sẽ nói chuyện của Tiêu Ngọc Chi với nàng.

Hiện giờ quan hệ giữa nàng và Tiêu Ngọc Chi đã dịu bớt, đó là bởi vì chút mâu thuẫn trước đây không còn xuất hiện nữa. Đều là đường tử muội, cũng không còn ở dưới một mái hiên, đều đã là phụ nhân, lại ồn ào mâu thuẫn nữa, cũng không cần thiết. Gia hòa mới là quan trọng nhất.

Đây là cách làm trước giờ của Tiêu Ngự, ngày thường có thể cãi nhau, nhưng tuyệt đối không để ảnh hưởng đến sự hòa thuận của cả nhà.

Trước đây khi nàng và Tiêu Ngọc Chi ở chung không được tốt lắm, quả thật có phần hiểu biết tính tình của nàng ta, có chuyện gì khó chịu hay không tốt, nàng ta nhất định sẽ không giấu riêng mình. Kể cả tam thẩm thẩm Liễu thị của nàng, cũng tuyệt đối sẽ không chủ động nói chuyện Tiêu Ngọc Chi cho nàng nghe.

Nghe xong lời Liễu thị nói, Tiêu Ngự mới biết được, Tiêu Ngọc Chi sống trong Quách phủ chẳng hề tốt đẹp.

Dĩ nhiên Quách An Thái kia đối tốt với Tiêu Ngọc Chi, nhưng nam nhân luôn không thể can dự vào quá nhiều chuyện nội trạch (nhà trong - nơi ở cho phụ nữ), hiện giờ Quách lão phu nhân là người quản lý việc nhà, Tiêu Ngọc Chi thân là con dâu, tính tình lại như vậy, hần nhiên là bị Trương thị làm khó.

Nữ hài nhi tuổi trẻ đều như vậy, cảm giác uất ức, tủi thân, bản thân không giải quyết được, đã muốn lùi bước, về nhà mẹ đẻ.

Liễu thị nói: "Vừa mới thành thân, liền về nhà mẹ đẻ, đương nhiên ta không thể đồng ý. Nhưng nếu lời Ngọc Chi nói là thật, vậy Trương thị kia đối xử với nó như vậy, người làm mẫu thân là ta cũng thấy đau lòng..."

Nhìn Tiêu Ngự, áp úng tiếp tục nói, "Dù muốn vậy, nhưng để nó về nương gia cũng không tốt lắm, có thể, có thể..."

Tiêu Ngự trực tiếp nói thay bà: "Người muốn nàng nán lại trong cung vài ngày?"

Liền thấy Liễu thị khẽ gật đầu.

Dĩ nhiên Tiêu Ngự hiểu rõ quyết định của bà.

Có lẽ đã thực sự quá ồn ào, nếu không Liễu thị cũng sẽ không cố giúp nữ nhi như vậy. Mới thành thân nửa tháng, lại tách phu thê bọn họ ra, quả thật không tốt. Nhưng thân phận Tiêu Ngự không phải bình thường, vào lúc này lại để Tiêu Ngọc Chi tiến cung ở bên nàng, liền nói rõ nàng biết mâu thuẫn giữa Tiêu Ngọc Chi và Trương thị, biết Trương thị làm khó nàng ta.

Làm như vậy, chính là tuyên bố đường tử này sẽ làm chỗ dựa cho Tiêu Ngọc Chi. Lúc Tiêu Ngọc Chi trở lại Quách phủ, chỉ cần Trương thị kia là người có chút mắt nhìn, nhìn sắc mặt Hoàng Hậu, vậy cuối cùng cũng sẽ khách khí với Tiêu Ngọc Chi một chút.

Tiêu Ngự không thích âm ỉ với Tiêu Ngọc Chi, có lẽ là do trong cung thật sự quá buồn tẻ, trước kia còn có Triệu Hoảng, còn hiện giờ, ban ngày gần như không nhìn thấy Tiết Chiến, buổi tối lại một lòng muốn làm chuyện đó, muốn an tĩnh trò chuyện, nói chuyện phiếm, cơ hội rất ít.

Đồng ý... Dù sao cũng tốt hơn.

Lại nhìn ánh mắt khẩn cầu của Liễu thị, Tiêu Ngự gật đầu.

Liễu thị vui mừng gật đầu, liền đi qua dặn dò Tiêu Ngọc Chi. Tiêu Ngự đi đến bên cạnh La thị, qua một lúc lâu sau, liền nhìn đến chỗ bóng cây đứng đưa,

một nam tử cao lớn mặc quan bào đỏ tươi đi tới.

Là Tiêu Hoài tới.

Tiêu Ngự thấy phụ thân, dáng điệu Hoàng Hậu đoan trang lập tức biến mất, trước mặt phụ thân, Tiêu Ngự thủy chung vẫn là một nữ nhi được cung chiều. Nàng gọi một tiếng, sau đó mới nghĩ đến điều gì, nói với Tiêu Hoài: "Nữ nhi có chuyện muốn nói cùng phụ thân."

Dáng người Tiêu Hoài thẳng đứng, ôn trọng như núi, là một nam tử nghiêm túc, nói năng thận trọng. Lúc này mặt mày nhu hòa, thấy nữ nhi yêu kiều đứng trước mặt, liền gật đầu: "Được."

La thị thức thời đi đến một bên.

Hai bên con đường lát đá điểm tuyết đủ loại hoa cúc, hương hoa thơm ngát. Tiêu Ngự đứng bên cạnh phụ thân, đưa mắt nhìn bờ vai rộng của phụ thân... Chợt nhớ tới bóng dáng nam nhân càng lúc càng cao lớn kia.

Dù người nọ cao lớn, cũng không bì kịp với sự trầm ổn nho nhã của phụ thân nàng.

Tiêu Ngự chậm rãi mở miệng: "Chuyện của Triệu Dục, hẳn phụ thân cũng đã biết?"

Ánh trăng sáng trong, ngân huy như sương. Gương mặt nữ nhi được trang điểm giống như minh châu, phát sáng rạng rỡ.

Đây chính là nữ nhi ông xem như trân bảo nâng niu trên tay. Tiêu Hoài gật đầu: "Phụ thân cũng vô cùng bất ngờ."

Triệu Dục lại không chết... Phản ứng đầu tiên tất nhiên là tức giận. Nếu hắn đã không chết, vì sao lại cứ để nữ nhi của ông phải thủ tiết. Nhưng trong mắt Tiêu Hoài, Triệu Dục kia dù sao cũng là Đế Vương, ông không làm gì được hắn.

Tiêu Ngự nói: "Nhưng Hoàng Thượng nhân từ, cũng không muốn mạng Triệu Dục, mà là lưu đầy hắn."

Nói như vậy, y cũng không phải là kẻ máu lạnh tàn bạo như trong lời đồn.

Nàng nói tiếp: "Ngày trước hoàng thất Đại Ngụy đã cho Tiêu gia chúng ta mấy chục năm vinh sủng, cô mẫu và nữ nhi lại lần lượt nhập cung làm Hoàng Hậu, Tiêu gia và vinh nhục hưng suy của hoàng thất Đại Ngụy, đương nhiên không thể tách rời. Tân Đế đăng cơ, trong lòng nữ nhi không muốn thần phục, Tiêu gia cũng không muốn... Chung quy vận số Đại Ngụy đã hết, dù chúng ta có phản kháng, cuối cùng cũng không làm nên chuyện gì, trái lại cũng chỉ mất mạng vô ích. Nữ nhi chỉ là phận nữ lưu, có tư tâm, cũng không kiên cường khí khái được như cô mẫu, cho nên mới cầu phụ thân, bảo vệ tính mạng của Tiêu gia chúng ta trước rồi hãy tính tiếp. Nữ nhi biết với tính tình của phụ thân, sẽ cảm thấy khuất nhục. Nữ nhi cũng đã nghĩ, việc này có thể tạm hoãn, sau này còn có thể xoay chuyển..."

Thậm chí phụ thân đảm bảo với nàng, sẽ có một ngày nhất định chờ nàng xuất cung.

"Mấy ngày trước, nữ nhi theo Đế Vương đi về nơi hương dã, nhìn thấy được cảnh vui sướng của bách tính khi ngũ cốc được mùa, trong lòng rất xúc động. Phụ thân, nếu lại cái triều hoán đại, sợ là lại khiến dân chúng lầm than, máu chảy thành sông..."

Tiêu Hoài nghe lời nữ nhi, lắng lắng chăm chú nhìn gương mặt tinh xảo của nàng, mở miệng nói: "Niên Niên, con muốn nói điều gì với phụ thân?"

Tiêu Ngự dừng bước, nói thẳng: "Tân triều đã định, trước mắt chính là thời điểm cần người..."

Đôi mắt nàng nhìn Tiêu Hoài, nói: "Nữ nhi hy vọng phụ thân, thực sự nguyện trung thành với Tân Đế, trở thành cánh tay đắc lực của tân triều, bảo vệ Tiêu gia, bảo vệ bách tính."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Rõ ràng

Bỗng thoi tới một trận gió mát. Bóng cây hai bên lắc lư, lá cây đung đưa, phát ra tiếng rì rào. Hương hoa càng đậm, gió thổi lên làn váy của Tiêu Ngự, trâm Thúy Phụng cài trên búi tóc vang lên tiếng va chạm rất nhỏ, Minh Châu rủ xuống trên trán cũng phát ra hào quang óng ánh.

Trân Châu dưới vầng sáng, là dung mạo như hoa của thiếu nữ.

Dung mạo của Tiêu Ngự cực giống mẫu thân Cố thị, lại càng thêm xinh đẹp tinh xảo, không có gì ngoài vóc dáng hơi nhỏ nhắn xinh xắn, gần như tìm không ra chỗ nào không tốt.

Mười bốn cặp kê xuất giá, bây giờ chưa đầy mười sáu, đã hầu hạ Tân đế hơn nửa năm. Nàng có nhan sắc mỹ lệ, giữa lòng mảy có đoan trang của hoàng

hậu, không che giấu được, lại thuộc về đáng yêu long lanh của thiếu nữ trẻ tuổi.

Về mặt của Tiêu Hoài ngưng trọng, nói: "Niên Niên, con có biết mình đang nói cái gì không?"

Tiêu Ngự gật đầu, nói: "Nữ nhi biết." Nàng nhìn phụ thân uy nghiêm trước mặt, không nhanh không chậm nói: "Triều đại thay đổi, đây là chuyện tự nhiên, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản. Tần đế xuất thân dân gian, chính là một kẻ thôn phu hương dã, vị trí Cửu Ngũ Chí Tôn này, tất nhiên y không xứng, nhưng phụ thân cũng thấy y đã ngồi lên rồi. Mà hiện tại ngồi rất vững. Phụ thân, người cũng đã sống một đoạn thời gian ở tần triều rồi... Chẳng lẽ cảm thấy, Tiết Chiến không có chút hứng thú gì đến tài nguyên đế vương của ư?"

Tiêu Hoài không nói gì.

Suy nghĩ rất lâu, mới nói một câu: "Con để phụ thân suy nghĩ thật kỹ đã."

Tiêu Ngự không nghĩ tới sẽ để phụ thân đồng ý ngay lập tức, dù sao việc này trái ngược với tín ngưỡng của phụ thân. Chỉ là nàng tin tưởng, phụ thân sẽ nghĩ rõ ràng. Là Tiêu gia quan trọng, hay bách tính quan trọng? Dù sao, dù có khôi phục Đại Ngụy thì thế nào, chẳng lẽ lại để Triệu Hoàng một đứa bé bốn năm tuổi làm hoàng đế?

Sau khi tách ra với Tiêu Hoài, Tiêu Ngự trở lại trong đình.

Vừa hay nhìn thấy Quách lão phu nhân Trương thị mang theo Quách Tổ Nghi đang nói chuyện với Liễu thị. Tiêu Ngọc Chi đứng ở bên cạnh Liễu thị, thái độ với Trương thị vô cùng lạnh nhạt.

Lúc Tiêu Ngự đi qua, Tiêu Ngọc Chi trông thấy nàng, mắt nhất thời sáng lên, lập tức chạy đến bên cạnh nàng. Giống như rất cao hứng.

Trương thị và Quách Tổ Nghi hành lễ. Sau đó Trương thị mới nói với Tiêu Ngọc Chi: "Ra ngoài đã lâu rồi, nên theo ta trở về, tránh khỏi làm phiền Hoàng hậu nương nương."

Tiêu Ngọc Chi nhếch môi nói không cần. Sắc mặt Trương thị đen lại muốn nói nàng ta, nhưng ngại Tiêu Ngự ở đây, nên bót lại một chút.

Dù sao Trương thị cũng bị mấy lần thua thiệt, biết được thái độ của Đế Vương với Tiêu hoàng hậu này cũng không giống như bà ta đã đoán trước đó, bây giờ có chút được sủng ái. Nhớ tới sĩ đồ của nhi tử, Trương thị có bất mãn nhưng cũng chỉ đành kìm nén.

Bà ta nhếch miệng cười, bộ dạng hòa ái: "Ngọc Chi, sao không nghe lời của mẫu thân?"

Bà ta gọi nàng ta một tiếng, Tiêu Ngọc Chi đã cảm thấy nổi cá da gà.

Lúc này Tiêu Ngự mới chậm rãi nói: "Đã một thời gian rồi bản cung không nói chuyện với ngũ đường tử, hôm nay đã tiến cung, vậy thì giữ nàng lại trong cung mấy ngày, Quách lão phu nhân ngài sẽ không không đồng ý chứ?"

Cái gì gọi là sẽ không không đồng ý? Đương nhiên Trương thị không đồng ý. Vốn bà ta đã gấp gáp chuyện bông cháu, phu thê mới tân hôn, cùng phòng không nhiều lần cũng đủ làm bà ta đau đầu rồi. Nào có vừa thành thân, người nhà vợ đã giữ lại ôn chuyện.

Còn muốn "mấy ngày"?

Nhưng đó là hoàng hậu... Trương thị thấy hoàng hậu mang theo mũ phượng trước mặt, tất nhiên không tình nguyện, cũng chỉ đành nói: "Như thế, tất nhiên là phúc khí của Ngọc Chi."

Sau đó nhìn Tiêu Ngọc Chi, nói: "Nhưng nhớ, Hoàng Cung không thể so với nhà mình, quy củ chút, đừng có gây thêm phiền phức cho Hoàng hậu nương nương."

Tiêu Ngọc Chi liền vênh vào hống hách nói: "Cũng không phải lần đầu ta tiến cung." Cũng là cô nương con vợ cả của phủ Hộ Quốc Công, mặc dù khi còn bé không như Tiêu Ngự đến trong cung thường xuyên, nhưng so với cô nương thế gia bình thường thì quen thuộc hơn nhiều. Quy củ trong cung, đương nhiên nàng ta biết. Lại không giống bọn họ, xuất thân từ hương dã, nghe đến hai chữ hoàng cung là đã nhũn cả chân.

Nhất thời Trương thị tức giận đến đau cả gan.

...

Lúc Tiêu Ngự về yến tiệc, đã qua ba lần rượu. Ngồi ở vị trí đầu là Đế Vương tuổi trẻ với tư thế oai hùng bất phàm, uống chút rượu, hai gò má có chút phỉm hồng. Tiêu Ngự an tĩnh ngồi ở bên cạnh y, nhìn mặt của y, cũng hiểu đôi chút.

Nam tử ngang ngược này có chỗ lợi hại, lại cũng không am hiểu bản địa, ví dụ như tửu lượng cũng không quá tốt.

Mà phía dưới, Tiêu Hoài ngồi ở hàng đầu quan võ.

Bên trái là Ninh Quốc Công Hoắc Tắc Chính người qua lại thân thiết với ông, phía bên phải là Binh bộ Thượng thư Đỗ Lương Bình. Tính tình của Đỗ Lương Bình cứng nhắc, bởi vì Tiêu Hoài từng là trọng thần tiền triều, bình thường cũng không có giao tình gì với ông. Mà trưởng tử của Tiêu Hoài Tiêu Khôi Châu chính là thủ hạ của ông ta, mặc dù Đỗ Lương Bình không thích Tiêu Khôi Châu lắm, nhưng mấy ngày này ở chung, năng lực của Tiêu Khôi

Châu ông ta vẫn công nhận.

Hoắc Tắc Chính và Tiêu Hoài quen biết đã lâu, cũng có chút hiểu ông, lúc này nhìn sắc mặt của ông là biết trong lòng ông có chỗ lo lắng. Thế là cảm lấy ly nhỏ trước mặt, cười nói: "Tôn phu nhân có thai, ta còn chưa chúc mừng đâu, đến, chúng ta uống một ly."

Tiêu Hoài nâng ly, sáng khoái uống một hơi cạn sạch. Hoắc Tắc Chính sáng khoái cười to.

Rượu là Hoa Điều thượng hạng, mùi rượu thơm, thơm ngọt thuần hậu. Tay thô to vỗ vỗ cái ly nhỏ, mắt đen nhìn người phía trên long ý.

Nam tử trẻ tuổi mặc long bào, thân thể trắng kiện không giống con cháu hoàng thất, bây giờ ngồi long ý đã lâu, trên người cũng đã có phong độ của bậc Đế Vương.

Tiêu Hoài thu hồi mắt, tiếp tục rót một ly rượu.

Tiêu Ngự không thích uống rượu lắm, nếm thử một miếng đã cảm giác cay. Nhớ tới khi còn bé, nàng thấy đại ca nàng và Vệ Đường vụng trộm uống rượu, đúng lúc bị nàng bắt quả tang, liền cố ý uy hiếp đại ca, để cho nàng thử một chút. Khi đó nàng đã cảm thấy, đồ vật khó uống như vậy, sao nhiều người thích như thế.

Nghiêng người sang, nhìn Tiết Chiến bên trên. Thấy ly nhỏ trước mặt y lại đầy, bộ dạng đưa tay muốn tiếp tục uống. Thì muốn mở miệng, bảo y uống ít một chút.

Thân thể của nàng thoáng nghiêng, bỗng một con gió lướt qua, bên tai truyền đến một tiếng "vút".

Trâm cài bên trên mũ phượng cũng lung lay theo.

... Là âm thanh kiếm bay ngang qua.

Tiêu Ngự lập tức cảnh giác.

Tuy nàng không có võ, nhưng từ nhỏ đến lớn lên đã nhìn phụ huynh tập võ, âm thanh này rất quen tai. Đợi kiếm sáng loáng đâm về phía bên này, Tiêu Ngự lại khó khăn lắm mới nghiêng về bên người Tiết Chiến.

Ngay cả chính nàng cũng không nghĩ tới, phát giác nguy hiểm thì nhanh chóng dịch thân thể chắn trước mặt Tiết Chiến.

Tay nâng ly rượu của Tiết Chiến khựng lại, quăng ly rượu ra, rồi thuận thế kéo Tiêu Ngự người trước mặt vào trong ngực.

Thân thể nghiêng sang bên cạnh, trong lúc đó thanh kiếm lập tức đâm tới.

Bàn tay dùng sức nắm chặt kiếm đâm tới. Ngay cả chủ nhân cầm kiếm cũng mang ánh mắt sững sờ.

Tiết Chiến nâng chân dài lên, hung hăng đạp người kia. Sức lực kia, một cước kia có thể đạp chết cả nam tử sống sờ sờ đấy, người bị đạp trực tiếp bay ra ngoài, rơi ầm trên mặt đất, máu tươi nôn đầy đất.

Tiêu Ngự không nhìn thấy chuyện xảy ra, chỉ cảm giác cả người được y ôm vào trong ngực, cánh tay sắt chắc chắn, ôm chặt làm nàng thờ không nổi.

Lúc rời khỏi ngực của y, bên người đã có thị vệ bao quanh bảo vệ.

Về phản thích khách kia, đã bị Chi Huy Sứ Cẩm Y Vệ Lô Hi Trung giẫm ở dưới chân.

Nam nhân mặc trang phục xanh đậm của thái giám, là một nam tử trẻ tuổi. Đợi Tiêu Ngự thấy rõ khuôn mặt của hắn thì ngay lập tức nhận ra.

Đó là... Từ Thế Luân con của Từ Dung Bình bộ Thượng thư Tiền triều.

Lúc này Từ Thế Luân bị trói gô. Ánh mắt của Tiết Chiến hung ác nham hiểm, nhìn gã, giọng nói lạnh như băng: "Đẫn đi!"

Trái tim của Tiêu Ngự nâng lên hạ xuống, bị dọa đến sau lưng chảy đầy mồ lạnh, lúc ngẩng đầu nhìn Tiết Chiến, thấy mày kiếm của y nhíu chặt, sắc mặt dọa người, âm trầm như mưa gió nổi lên.

Vẫn là Hà Triều Ân bên cạnh nhắc nhở một câu: "Hoàng Thượng, tay của ngài, hay là xử lý trước đi ạ."

...

Trên lưng hương trắng men ba chân lượn lờ hương thơm, trong điện đèn đuốc sáng trưng. Đế Vương với thân hình cao lớn ngồi ở trên ghế vàng khắc long phượng. Dưới cánh tay trắng kiện ra đặt ở trên tay ghế, bên dưới là đệm màu vàng, ngự y đang cẩn thận xử lý vết thương trên lòng bàn tay cho Đế Vương.

Sau khi bôi thuốc xong, mới cẩn thận từng li từng tí băng bó kỹ.

Cũng dặn dò: "Vết thương này trong vòng bảy ngày tốt nhất đừng đụng nước, thức ăn bình thường của Hoàng Thượng cũng phải chú ý, nhớ không cay chua."

Ngự y không nói Tiêu Ngu cũng biết được.

Ngự y lui ra, Tiêu Ngu ngồi bên cạnh y, cúi đầu nhìn bàn tay băng bó của y. Tay của y vốn lớn và dày, băng bó một phen, đã bao thành tay gấu. Nghĩ đến vừa rồi đáng về tay y máu me đầm đìa, sắc mặt Tiêu Ngu hơi trắng bệch. Lại nhìn thấy ống tay áo của y dính máu, mới đứng dậy, nói với y: "Thần thiếp hầu hạ ngài đời y phục trước nhé."

Tiết Chiến đứng dậy, cùng đi theo nàng vào phòng ngủ. Tiêu Ngu đứng trước mặt của y, giúp y thay y phục, hai tay cời đai lưng ngọc trên người y.

Đai lưng ngọc, cẩm bào, cời xuống từng cái, chỉnh tề đặt ở trên kệ áo long văn bên người. Hóa ra tưởng rằng chỉ có ngoại bào bị làm bẩn, không ngờ bên trong cũng nhuốm một mảng đỏ lớn.

Đành phải giúp y cời cả áo trong ra.

Thân thể cường tráng của phái nam lập tức lộ ra, làn da màu lúa mạch, vết sẹo giao nhau, đã tính lại cường tráng, đập vào mắt chính là hơi thở ấm áp của nam nhi. Tiêu Ngu cũng không nhìn nhiều, sắc mặt như thường giúp y mặc y phục. Đợi đến cuối cùng, lúc giúp y buộc đai lưng lại, mày liễu mới nhăn lại, đột nhiên cảm giác có chút kỳ quái.

Thế là ngẩng đầu, nhìn y.

Y cũng đang nhìn nàng. Đôi mắt đen đến dọa người.

Trái tim của Tiêu Ngu đột nhiên nhảy lên, lúc này mới nhớ tới, nàng luôn khản trương lo lắng, dường như không chú ý tới, sau khi gặp chuyện, nét mặt y nhìn nàng... luôn không tốt. Nàng thận trọng mở miệng: "Hoàng thượng?"

Sắc mặt của Tiết Chiến cũng không dễ nhìn, mắt phượng đen kịt nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của nàng, bởi vì tuổi còn nhỏ, bên mặt còn có chút thịt, lộ ra đáng yêu vô cùng. Lúc này mới gần từng chữ: "Lúc này nàng làm cái gì thế hả?"

Cái gì "lúc này" chứ? Y tức giận như vậy làm cái gì? Tiêu Ngu cảm thấy có chút không hiểu, suy nghĩ, bỗng hiểu, y nói đến lúc gặp chuyện, đúng lúc nàng chắn trước mặt y. Nàng cũng không biết mình đang làm cái gì, lúc ấy nàng hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, chỉ hoạt động dựa theo bản năng.

Nàng há to miệng, muốn nói chuyện.

Nhìn thấy lông mày y nhíu lại, đáng vẻ còn đáng sợ hơn lúc cãi nhau với nàng.

Tiêu Ngu không sợ, chỉ là trong lòng bỗng có cảm giác ủy khuất. Không biết vì cái gì.

Sau đó mới nghe được y mở miệng nói: "Trẫm không cần một nữ nhân tới bảo vệ!"

Giọng nói của y rất mạnh mẽ, chăm chú nhìn nàng, nói: "Nếu giữa trẫm và nàng chỉ có một người sống, trẫm sẽ để cho nàng sống."

"... Trẫm mặc kệ trước kia nàng học tập để trở thành một thê tử tốt thế nào, nàng đã là nữ nhân của Tiết Chiến thì sau này phải nghe ta. Loại tình chàng ý thiếp này, si tình đến lấy mạng đổi mạng này, trẫm không thích. Có nam nhân ở đó thì không có đạo lý nữ nhân ngăn cản ở phía trước. Nếu lần sau nàng còn dám làm như thế, xem ta thu thập nàng thế nào!"

Dừng một chút, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, con ngươi hung ác nhìn nàng: "Nghe rõ chưa? Muốn trẫm lặp lại lần nữa hay không!"

Tiêu Ngu bị y rống đến có chút ngu muội, hốt hoảng gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Tín nhiệm

Editor: Maria Nyoko

Lòng ngực Tiết Chiến phập phồng kịch liệt, hơi thở dồn dập thổi tới trên mặt của nàng.

Tiếng hít thở rất nặng, giống như dã thú thịnh nộ.

Hai gò má của Y vững vàng, ánh lửa trên đài nến lập lờ, một bên mặt bị ánh nến chiếu lên có chút vàng sáng, một bên khác âm đạm không rõ, hai đường mày rậm nhú lại ở giữa thành một rãnh sâu. Ánh mắt rét lạnh, chỉ nhìn sẽ làm người ta hoảng hốt.

Sắc mặt Tiêu Ngự trắng bệch đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích. Tựa như hải tử bị dọa sợ, lúc sợ hãi cực độ, hoàn toàn quên phản ứng, chờ lấy lại tinh thần, mới có thể gào khóc.

Tiết Chiến nhìn nàng, cánh tay dùng lực nắm vuốt tay nàng, lập tức kéo nàng đến trong ngực.

Ngửi mùi hương trên người nàng, Tiết Chiến nhắc tay vỗ vỗ lưng gầy yếu của nàng, dựa vào cẳng cổ của nàng, lại nghiêng đầu, hôn tai của nàng, cánh môi mang theo lửa nóng.

Tiếng nói mãnh liệt mà hùng hậu, lúc này, lại đặc biệt dịu dàng nói: "... Hiện tại biết sợ?"

Vội vàng không kịp chuẩn bị đụng vào trong ngực của Y, mặt dán ở trên lồng ngực nam nhân cực nóng. Tiêu Ngự đưa tay, nắm thật chặt thắt lưng của Y, hơi thở trên thân Y mãnh liệt mà chính trực, hòa với mùi rượu thuần hương cùng hương vị thuốc. Nàng gật đầu nói: "Ừm." Sau đó không tiếp tục nói những thứ khác.

Nàng không biết nên nói cái gì, hiện tại cả người như trong mộng. Về sau cảm giác được tay của Y buông lỏng, cúi đầu xuống, mặt đối mặt nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hiện tại ánh mắt của Y đã không đáng sợ rồi. Tiêu Ngự ngửa đầu nhìn Y, thấy Y đưa tay lên, vuốt hai má của nàng. Lòng bàn tay thô ráp, nóng hổi, nhẹ nhàng đụng vào.

Sau đó tay của Y bỗng nhiên xiết chặt, ngón trỏ cùng ngón cái nhẹ nhàng linh hoạt nắm cầm của nàng.

Thuận thế nhẹ nhàng nhắc lên.

Y cúi đầu, nghiêng đầu đi, nụ hôn nóng rực rơi xuống...

Rõ ràng chỉ là nắm cầm của nàng, lại dường như nhắc cả người Tiêu Ngự lên. Cũng không giống ngày thường, một cái hôn sâu như muốn nuốt nàng, lúc này thậm chí không có xâm nhập, đầu môi nhẹ nhàng khẽ cắn nàng mấy lần, sau đó tách ra.

Y cúi đầu nhìn mặt Tiêu Ngự ửng đỏ, môi chuyển qua mi tâm của nàng, hôn một chút.

Tiêu Ngự chậm rãi mở mắt. Nghe Y thấp giọng nói: "Nàng nghỉ ngơi trước, nếu sợ hãi, gọi mấy người trông coi, trầm xử lý một chút sự tình trước, lập tức trở về cùng nàng."

Trong cung lại có thích khách, lúc ấy Tiêu Ngự thật sự sợ hãi, nhưng nàng cũng không phải là tiểu cô nương chưa thấy qua việc đời, không có sợ hãi đến mức độ kia. Nàng cũng biết lúc này Y muốn xử lý sự tình gì. Vậy Từ Thế Luân ám sát đã bị bắt, tất nhiên Y muốn đích thân đi xem một chút, có khai ra đồng đảng hay không.

Tiết Chiến rời Cung Phụng Tào, phân phó thị vệ: "Bảo vệ Hoàng Hậu, nếu có gì sai lầm, trầm muốn đầu của các ngươi!"

Giao phó xong, mới sai bước rời đi.

Quách An Thái chưa rời đi, thấy Đế Vương đi ra, mới vội vã nghênh đón, cúi đầu nhìn thoáng qua vết thương của Tiết Chiến đã băng bó kỹ, nói: "Hoàng Thượng, vết thương của ngài..."

"Không có gì đáng ngại." Tiết Chiến thản nhiên nói. Vết thương ấy với Y mà nói hoàn toàn chính xác không tính là cái gì.

Quách An Thái nhẹ nhàng gật đầu. Chỉ là dò xét khuôn mặt Đế Vương, bộ dáng âm trầm, cũng không phải một vết thương nhỏ đơn giản như vậy.

...

Nguyên ma ma để Xuân Hiểu đi chuẩn bị trà an thần, Xuân Minh hầu hạ ở bên Tiêu Ngự, một tắc cũng không rời.

Nàng thì đi đến bên ngoài Cung Phụng Tào nhìn một cái.

Nhìn thấy thủ vệ kia nhiều gấp hai so với ngày thường, mới an tâm trở lại bên trong tấm điện.

Tiêu Ngự đổi y phục. Vừa rời dù nàng chưa bị thương, nhưng dựa gần Tiết Chiến, ống tay áo cùng váy cũng dính một chút máu của Y. Hiện tại đã thay xong, ngồi ở trên ghế, uống trà an thần Xuân Hiểu đưa tới, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, thần thái lại bình tĩnh.

Nguyên ma ma đi đến bên cạnh nàng, biểu lộ còn có chút sợ, thanh âm hơi khẽ run, nói: "Vừa rồi nhiều nguy hiểm, nương nương ngài làm sao... Làm sao lại..."

Nếu không có Hoàng Thượng phản ứng nhanh nhẹn, kiếm kia sợ là sẽ đâm vào thân thể Tiêu Ngự rồi. Như vậy tiểu nữ hài mệnh mai, thân thể nhỏ gầy, sao chịu được?

Ngón tay Tiêu Ngự nhẹ nhẹ vỗ về chén, nghĩ đến một màn kinh tâm động phách kia, cũng cảm thấy có chút khó tin. Lúc mới vừa vào cung, nàng xem thường man hán kia, ước gì Y chết đấy, nhưng bây giờ, có người muốn giết Y, nàng ngăn trước mặt Y lại là có ý gì? Tiêu Ngự đột nhiên nắm chặt tay. Coi như nàng có chút thương thức Y, không bài xích Y làm đế vương, nàng đâu cần phải che chở Y...

Ngày xưa lúc Triệu Hoàng cùng nàng một chạy nạn, trong lúc nguy cấp, nàng cũng chưa chắc có thể đến mức như vậy.

Thấy Tiêu Ngự không nói lời nào, Nguyên ma ma vẫn là lo lắng, lẩm bẩm nói: "Lão nô không có nhìn lầm, người ám sát, thế nhưng là... Từ Dung trưởng tử Từ Thế Luân?"

Từ Dung chính là Binh bộ Thượng thư tiền triều, từ trước đến nay cứng nhắc, cổ hủ cực kì. Triệu Hoàng xưng đế, Tiêu Ngự buông rèm chấp chính, không thích nhất chính là tiếp xúc cùng Từ Dung. Mà ông ta lại xem thường nữ nhân, mọi chuyện suy nghĩ vì Triệu hoàng, giống như nàng cùng cô mẫu là nữ nhi Tiêu gia, muốn đoạt giang sơn Đại Ngụy. Tiêu Ngự nào có hùng tâm tráng chí? Nàng chỉ là muốn làm Hoàng Hậu hiền lành nhân nhả thôi.

Mặc dù Từ Dung cổ hủ, nhưng trung thành đối với Đại Ngụy, lúc trước tân đế chiếm lĩnh Tấn Thành, Từ Dung là một trong mấy vị đại thần không phục. Không chịu quy thuận, tất nhiên là bị tân đế dùng để giết gà dọa khỉ.

Lúc trước Từ phủ hơn ba trăm nhân khẩu, chết thì chết, lưu vong thì lưu vong, nữ quyến đều được đưa đi giáo phường tì, cho dù là trẻ con tuổi nhỏ, cũng đã định cả đời làm nô. Lúc ấy Tiêu Ngự tự thân khó đảm bảo, những chuyện này đều nghe nói ở đầu đường cuối ngõ, về phần Từ Thế Luân kia, chắc đã trốn. Chạy cũng tốt, dù sao Từ gia đều thành dạng này, hắn còn có thể làm cái gì? Lại không nghĩ rằng, bây giờ hắn sẽ trở về ám sát tân đế.

Tiêu Ngự nhìn Nguyên ma ma, nhớ tới vừa rồi, hỏi: "Phụ thân rồi đi?"

Vừa rồi cục diện quá hỗn loạn, nàng không có cách nào bận tâm nhiều như vậy.

Nguyên ma ma gật đầu nói: "Yến hội giải tán không có vội vã rời đi, chờ ở bên ngoài trong chốc lát, nghe nói Hoàng Thượng cùng nương nương cũng không có gì đáng ngại, mới rời khỏi rồi."

...

Một vầng trăng sáng trên cao. Xe phủ Hộ quốc công chính chạy nhanh trên đường.

Bên trong cỗ xe ngựa, Tiêu Hoài lộ nghiêm túc ngồi ở bên trong. La thị an tĩnh ngồi bên cạnh ông. Nghĩ đến hiểm cảnh vừa rồi trong cung, La thị đến bây giờ còn chưa định tâm lại, xe ngựa nhẹ nhàng lắc lư một cái, La thị ngồi bất ổn, Tiêu Hoài bên cạnh rất nhanh duỗi một cánh tay ra, đỡ lấy nàng.

Mặt mày La thị ngưng lại.

Mặc dù Tiêu gia nam nhi tập võ, tính tình cứng rắn, không thể so với công tử phong độ nhẹ nhàng văn nhược lại phong tình, lại là đi thẳng về thẳng, có chút quan tâm cũng rất trực tiếp. La thị được ông quan tâm, thậm chí Tiêu Hoài đều không cảm thấy là chuyện gì, La thị cũng nhớ từng chút trong lòng.

Ngồi vững vàng, La thị nhìn gò má của ông một chút, mới nói: "Quốc công gia, chuyện hôm nay, ngài cũng thấy... Thiếp thân cảm thấy, Niên Niên cùng Hoàng Thượng, ngược lại là rất tốt."

Lúc trước là ôm tâm tình chịu nhục tiến cung đấy, nhưng mấy lần nhìn xem, tân đế kia đối với Tiêu Ngự không chỉ thuần túy là lợi dụng.

Tiêu Hoài nắm cánh tay La thị từ từ buông ra, nói với nàng: "Hôm nay Niên Niên, có ý nói một chút cùng ta."

Lúc ấy La thị đã ở đình Bích Phù, đương nhiên biết. Chỉ là, đã là chuyện trọng yếu, nàng là phụ nhân nội trạch, đương nhiên không hỏi nhiều. Mà bây giờ, chính miệng ông nói cùng nàng, thì không giống vậy. Thế là La thị thuận thế nói: "Niên Niên nói cái gì cùng quốc công gia?"

Xe ngựa có chút lắc lư nhỏ, bởi vì La thị có thai, xa phu cũng chậm lại chút. Tiếp đó, một đường an ổn. Tiêu Hoài ngồi đoan chính, màn xe bên mặt ông nhẹ nhàng bị gió thổi lên, từng trận gió mát cùng với ánh trăng rót vào.

Về sau mới chậm rãi nói: "Niên Niên khuyên ta, hiệu trung tân đế..."

...

Vốn là phải chờ Tiết Chiến trở về, chỉ là đợi đến canh hai, Y còn chưa về, Tiêu Ngự đành phải lên giường trước. Bất tri bất giác ngủ mất rồi, mơ mơ màng màng, hình như có một bàn tay duỗi trên mặt của mình, bởi vì khí tức kia quá mức quen thuộc, thậm chí Tiêu Ngự không có một chút khó chịu.

Chờ Y đến rất gần, lúc mặt đụng nhau, Tiêu Ngự mới mở mắt ra.

Nhìn nam nhân lấy nửa người trên che trên người mình, dính mặt nàng có chút ý lạnh. Đại khái là đêm thu có chút lạnh, Y lại không hiểu được chiều cổ mình, đêm hôm khuya khoắt tới, trên người khó tránh khỏi lấy dính một chút lạnh. Tiêu Ngự thuận thế xóc mền gấm đắp trên người lên, để Y tiến đến.

Tiết Chiến không nói chuyện, hai ba lần thoát y phục, thân hình cao lớn lập tức chui vào, song song nằm một chỗ cùng nàng.

Lúc này Tiêu Ngự đã có chút thanh tỉnh, nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng thăm vấn thuận lợi chứ? Người kia, có đồng đảng?"

Thân thể nam nhân bên cạnh giật giật, Tiêu Ngu nghiêng đầu nhìn một cái, Y xoay người, mặt nhìn nàng. Trong đêm đen, đôi mắt Y rất sáng. Tiết Chiến nói: "Nàng biết Từ Thế Luân?"

Lúc nói chuyện, hơi thở nóng hổi cũng thổi tới gò má cùng lỗ tai của nàng.

Đổi lại trước kia, Tiêu Ngu sợ là sẽ cảm thấy nam nhân này đang hoài nghi nàng. Nhưng bây giờ nghe giọng điệu của Y, nàng là không có nghĩ phương diện kia, nói thật: "Nhận biết, hắn cùng với phụ thân của hắn là Từ Dung cùng là quan, bất quá thân thiếp ít tiếp xúc cùng Từ Dung, ngược lại Từ Thế Luân thì cũng không nói chuyện." Lúc ấy nàng tuy là Thái hậu, nhưng cũng là quả phụ, đương nhiên ngoại nam tránh tị hiềm.

Tiết chiến "Ừ" một tiếng, nhẹ nhàng nói vài câu: "Công tử bột thôi, không bị hình bao nhiêu liền tắt thở rồi."

Chết, chết!

Hành thích Đế Vương, xử tử là trong dự liệu, nhưng Tiêu Ngu không nghĩ tới, nhanh như vậy liền chết. Tiêu Ngu chỉ là một nữ nhân, đối với tử vong có chút sợ hãi đấy, nhất thời tâm nhấc nhấc theo. Bất quá... Công tử bột? Thật sao?

Từ Thế Luân là nhi tử Từ Dung đáng tự hào nhất, lúc trước Từ Thế Luân cũng coi là quan võ xuất chúng. Sao lại thế... Dễ dàng tắt thở như vậy rồi? Hay là bị dụng hình nặng?

Tiết Chiến đương nhiên sẽ không nói cùng nàng, Từ Thế Luân là bị Y đánh vài roi, sống sờ sờ đánh cho chết. Dù câu trả lời như thế nào, cũng biết tiểu nữ hài tuổi trẻ không thích sự tình quá máu tanh.

Tiêu Ngu không tiếp tục nói sự tình Từ Thế Luân, cảm thấy Từ Thế Luân lúc trước thật sự hữu danh vô thực, kỳ thật không có bản lĩnh thật sự đi.

Nàng yên tĩnh nằm, trượng phu ngủ bên người của nàng.

Nghĩ một hồi, lại nhẹ nhàng hỏi: "Lần trước thọ yến phụ thân thân thiếp, Hoàng Thượng cũng gặp được thích khách trên đường, chuyện kia, có kết quả gì?"

Tiết Chiến không giấu diếm nàng, rất nhanh nói một câu: "Cũng là người tiền triều gây nên."

Lại là tiền triều...

Ngẫm lại cũng là, ngoại trừ người tiền triều, ai sẽ nghĩ hết biện pháp muốn tính mạng của Y như vậy. Trở ngại thân phận nàng lúc trước, Tiêu Ngu không tiếp tục hỏi. Rõ ràng không có quan hệ gì với nàng đấy, nhưng lúc này Tiết Chiến nói là người tiền triều gây nên, trong lòng Tiêu Ngu vẫn có loại cảm giác chột dạ.

Nghe thanh âm nàng trầm thấp, hiện tại không nói lời nào, hô hấp chậm. Trong đầu lại nghĩ tới nàng thay Y đỡ kiếm. Tiết Chiến nhắm hai mắt lại, đưa tay một tay ôm lấy thân thể mảnh khảnh của nàng vào trong ngực. Thân thể nữ nhi gia ngào ngạt hương thơm, Y cúi đầu hôn mặt của nàng, trầm giọng bảo đảm nói: "Niên Niên chớ sợ... Có trẫm, ai cũng không gây thương tổn nàng được."

Nàng, nàng không có sợ. Trong lòng Tiêu Ngu nhỏ giọng nói.

Chỉ là lúc này, mỗi nam nhân dán trán của nàng, lúc nói chuyện lồng ngực chấn động, toàn thân trên dưới khí khái nam tử...

Căn bản cũng không có hoài nghi nàng.

Được Y che chở cùng tín nhiệm, tâm tình Tiêu Ngu cũng giống như sau mưa trời lại sáng, thậm chí từ từ, lại sinh ra từng ý nghĩ ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Phi tần (1)

Edit: Đào Sindy

Ngày hội Trung thu, là lúc đoàn viên cả nhà. Triệu Dục và Triệu Họa đi cả một ngày đường, vừa mới theo mấy tên quan sai đặt chân ở miếu hoang.

Đống lửa chất đống trước mặt, đom đóm rung động, ngọn lửa đốt lên cao. Y phục Triệu Dục tả tơi, nhìn qua rất chật vật. Khuôn mặt thanh tú tuần lẳng

cũng dính một chút bụi đất, sát bên đồng lửa Triệu Họa đang ngồi, hai tay dâng một cái bánh nướng cứng ngắt.

Bánh nướng vừa khô vừa cứng, ăn không ngon. Ngày xưa Triệu Dục là Đế Vương, sống an nhàn sung sướng, tất nhiên ăn không quen, nhưng hôm nay nghèo túng đến tận đây, sao dám kén chọn?

Cần nhất là nhét đầy dạ dày.

So với Triệu Dục gặp sao yên vậy, tính tình Triệu Họa kiêu căng hơn nhiều. Trên đường lưu vong, mới đầu tính tình vẫn ương ngạnh, cái gì cũng bắt bẻ. Nhưng tính tình quan sai áp giầu bọn họ lại không tốt như vậy, nằng ta không ăn thì kệ, cùng lắm thì chết đói. Chịu mấy ngày tội, cuối cùng Triệu Họa đã thu liễm hơn.

Nằng ta bần thiêu, ngồi bên cạnh Triệu Dục, quay đầu nhìn Triệu Dục không nói tiếng nào ăn bánh nướng... Mấy ngày nay thật sự là quá cực khổ, bờ môi hằn ta cũng đã trắng bệch khô nứt, nằng ta đi không được rồi, hằn ta còn công nằng ta, trên chân đã tróc da.

Triệu Họa cảm thấy mình giống như thứ vương vãi.

Trước mắt nằng ta hoàn toàn mơ hồ, nước mắt bùng lên, nghẹn ngào nói: "Hoàng huynh, là ta không tốt..." Hoàng huynh của nằng ta, nên cao cao tại thượng, là Hoàng Đế được vạn dân kính ngưỡng. Mà không phải rơi vào kết cục bây giờ, ăn gió nằm sương, cả đời bị hủy như vậy.

Triệu Dục nhìn về phía nằng ta.

Triệu Họa là Công Chúa được ngàn vạn sủng ái, nhưng bây giờ... Khuôn mặt bụi bẩn, chỉ có một đôi mắt to vừa sáng vừa tròn. Nước mắt chảy xuống, trên gương mặt xuất hiện hai hàng nước mắt rõ ràng. Thật quá nhếch nhác.

Nhìn nằng ta, Triệu Dục chợt nhớ tới lúc phá thành, Tiêu Ngự dẫn theo Triệu Hoàng chạy trốn. Nằng cũng là nữ hài nhi được nuông chiều, sợ là không khá hơn người trước mắt này chút nào? Tim Triệu Dục đột nhiên co quắp.

Cũng bởi vì nội tâm bất an, cho nên hằn ta mới không cách nào làm như không có chuyện gì tiếp tục nhàn vân đã hạc*, cuối cùng lựa chọn trở về.

* chỉ người sống cuộc sống nhàn tản, xa lánh thế sự, người không bị câu thúc kiềm kẹp, trở về với tự nhiên.

Đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt của nằng ta, Triệu Dục nhẹ giọng an ủi: "Huynh muội chúng ta có thể sống nương tựa lẫn nhau, có gì không tốt?"

Mặc dù Triệu Họa là Công chúa, lại không do Hoàng Hậu sinh ra, nẫu phi mất sớm, Đế Vương luôn quan Hoàng tử tâm nhiều hơn, nằng ta cũng không đáng chú ý. Nếu không nuôi dưỡng dưới gối Hoàng hậu, cuộc sống của nằng ta chỉ sợ sẽ không tự tại như vậy. Tính tình Triệu Dục tốt, nằng ta thích hằn ta nhất.

Triệu Họa không phục nói: "Hoàng huynh đi đâu, ta liền đi đến đó, ta mới không giống Tiêu Ngự kia!"

Nói đến Tiêu Ngự, Triệu Họa một bụng tức giận. Dưới cái nhìn của nằng ta, nằng đã gả cho hoàng huynh nằng ta, mọi chuyện nên lấy hoàng huynh làm đầu. Bây giờ lại gả cho phản tặc chiếm giang sơn của hoàng huynh! Nằng ta cắn răng nghiêng lợi nói: "Người không biết xấu hổ đến vậy, sau này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt..."

Triệu Dục biết nằng ta luôn không thích Tiêu Ngự, nhưng lúc này, lại nghe được nằng ta nói nằng như vậy. Thế là mở miệng nói: "Là ta có lỗi với nằng ấy..." Thấy Triệu Họa muốn nói gì, Triệu Dục nhìn một chút liền biết, nhất định là muốn giúp hằn ta nói chuyện.

"Ta và ngươi có thể sống, cũng là do nằng cầu. Trước kia do ta phụ nằng, thật có thể xem là ta thiếu nằng rất nhiều."

"Hoàng huynh..."

Triệu Họa mấp máy môi thì thào, có chút không hiểu. Nằng ta không thích Tiêu Ngự, cũng bởi vì từ nhỏ nằng đã chiếu sáng vạn trượng, chỉ cần có nằng ở đó, cho dù mình là Công chúa, cũng không sánh bằng nằng. Ngay cả hoàng huynh cũng đối đãi tốt với nằng, ngày sau còn cưới nằng... Nằng ta ghét Tiêu Ngự nhất.

Mi mắt nằng ta giật giật, cổ chấp nói: "Dù sao ta cảm thấy, nằng ta không xứng với ngươi."

Biết nằng ta có thành kiến sâu với Tiêu Ngự, một lúc không giải thích được. Huống chi, đời này bọn họ sẽ không còn gặp nhau. Triệu Dục không nói với nằng ta chuyện này, ăn xong bánh nướng liền muốn nghỉ ngơi.

Ban đêm mát, Triệu Họa lấy hai bộ y phục chống lạnh từ tay nãi xanh trên lưng.

Hai tay nắm vuốt hai bộ y phục này, ánh mắt Triệu Họa thoáng trầm.

Triệu Họa bị bắt cùng Triệu Dục, ai còn dám đến thăm họ? Hoàng thân quốc thích tiền triều đã quy thuận, văn võ đại thần, cũng không dám tranh vào vũng nước đục. Bao phục này, là ngày Triệu Họa đi theo quan sai ra khỏi thành, Hạ Mậu tự mình đưa tới. Thật ra Triệu Họa xem thường Hạ Mậu, cảm thấy hằn chỉ theo phản quân được thế, lúc trước chỉ là một nam tử nông thôn bình thường, chất phác trung thực, đầu óc ngu si... Nằng không nghĩ tới, người đưa nằng ta ra khỏi thành, lại là Hạ Mậu.

Ra khỏi thành, Hạ Mậu đã thông báo cho mấy tên quan sai. Không phải dọc theo con đường này, sao Triệu Họa có thể trôi chảy như vậy? Nàng ta là một cô nương tuổi trẻ mỹ mạo, trên đường lưu vong, khó tránh khỏi bị người ta chiếm tiện nghi.

Lấy ra hai bộ y phục, một bộ choàng trên thân Triệu Dục, một bộ bao lấy mình.

Thật ra nàng ta muốn nói với hắn, mặc dù hắn xuất thân không tốt, nhưng công phu thật không tệ... Nhưng thiếu niên thật thà này, nàng ta đòi này sẽ không gặp lại rồi.

Nàng ta rất cảm kích hắn lúc trước chiếu cố, nhưng nghĩ kỹ lại, nàng ta chưa bao giờ cho hắn một sắc mặt tốt.

...

Tiêu Ngọc Chi vào cung, Tiêu Ngự sắp xếp cho nàng ta ở Ung Phương các. Lúc ở phủ Hộ Quốc Công, Tiêu Ngọc Chi thấy nàng, mỗi lần đều nói lời không dễ nghe. Tiêu Ngự cũng kiêu căng, có tính tình, bắt lấy Tiêu Ngọc Chi, không cho nàng ta chiếm tiện nghi.

Mấy ngày nay, là thời gian hai người hoà hợp nhất từ bé đến lớn.

Tiền viện ngày thu sáng khoải, Tiêu Ngự ngồi trên băng ghế đá, hạ nệm êm bên cạnh, đập lạt dưa nói chuyện cùng Tiêu Ngọc Chi.

Tiêu Ngọc Chi nắm hạt dưa trong tay, nói với nàng về Trương Thị: "... Người không biết à, Trương Thị này có bao nhiêu keo kiệt, nha hoàn trong phủ một đình ba người dùng, y phục mình bị rách còn chưa tính, ngay cả nữ nhi bà ta còn không được mặc đồ mới, ta còn tưởng rằng, Quách Tổ Nghi ăn mặc mộc mạc, là để hợp nhãn người khác, hoặc là phụ trợ liêm khiết của đại ca nàng ta, không nghĩ tới bên ngoài ăn mặc y phục đã tính thật tốt. Trong phủ, thế mà nàng ta mặc có miếng vá đấy..."

Lần đầu Tiêu Ngọc Chi nhìn thấy, thật sự là kinh ngạc đến cả cảm cũng muốn rớt xuống. Mà Trương thị đối với nhi tử không tệ, Quách An Thái là mệnh quan triều đình, cần sĩ diện, sao có thể như Quách Tổ Nghi, mặc y phục có miếng vá.

Tiêu Ngự dùng tay gặm hạt dưa ngừng lại.

Nghĩ đến Quách An Thái kia, chính nhĩ phẩm đại quan, trong phủ như thế quá khó coi. Nàng nhìn Tiêu Ngọc Chi, mấy ngày nay trong cung như cá gặp nước, những lời này trước kia, cũng sẽ không nói với nàng, hiện tại thật tốt, như hạt đậu, lớp vỏ toàn bộ đều nói với nàng.

Trương Thị hoàn toàn khó ở chung, nhưng Quách An Thái cũng không tệ lắm.

Tiêu Ngự hỏi: "Quách đại nhân đó đối với tỷ tốt chứ?"

Quách An Thái à. Tiêu Ngọc Chi nghĩ đến Quách An Thái, ở Quách phủ, đại khái chỉ có hắn, nàng ta nhìn hơi thuận mắt chút. Nàng ta miễn cưỡng gật đầu: "Cũng được..."

Sau đó bổ sung nhanh một câu: "Nhưng quá nghe lời của mẫu thân hắn."

Quách An Thái từ bé đã không có phụ thân, may còn Trương Thị, mới để hắn chuyên tâm đọc sách. Tình cảm này, dĩ nhiên không phải mẫu tử nào so được. Tiêu Ngự cũng muốn nói Tiết thị vào cung trước đó không lâu.

Man hán kia cũng xem bà ta là mẹ, nếu Tiết thị cũng như Trương Thị, vậy man hán chưa hẳn có thể làm được tốt hơn Quách An Thái.

Tiêu Ngọc Chi lại tiến tới, nói với Tiêu Ngự: "Ta còn nghe nói, Trương thị một lòng muốn đưa nữ nhi vào cung, nghe nói Quách Tổ Nghi đó, lúc trước chung đụng cùng Hoàng Thượng rất tốt, người biết chuyện này không?"

Chuyện Tiêu Ngự không biết? Không phải là bánh bao thịt dê sao? Không thấy qua việc đòi, đương nhiên cảm thấy bánh bao thịt dê hiếm có.

Có thể ăn lâu như vậy, cũng không thấy y ngán, ngược lại rất lạ. Tiêu Ngự cảm thấy man hán kia thật sự dễ nuôi, mấy cái bánh bao vào no bụng, nàng không muốn ăn, đều có thể thả vào chén y, như thùng nước rửa chén.

Tiêu Ngọc Chi nói đến chính hang say, Xuân Hiểu chậm rãi tới, nói với Tiêu Ngự, cua đã chung xong.

Tiết Chiến ở Ngự Thư Phòng, cua chung xong rồi, Tiêu Ngự muốn đích thân đưa qua cho y. Xuân Hiểu nhẹ nhàng nói mấy câu bên tai nàng, nói Quách đại nhân đã ở Ngự Thư Phòng.

Mất Tiêu Ngự sáng lên, tất nhiên đã hiểu. Nàng giương mắt, mắt nhìn Tiêu Ngọc Chi đối diện đang gặm hạt dưa.

Trương Thị đối đãi với Tiêu Ngọc Chi quả thật hà khắc rồi chút, nhưng tính tình Tiêu Ngọc Chi, nói Quách An Thái "Cũng được", đã nói lên Quách An Thái đối xử với nàng ta rất tốt. Phụ thân tàn hồn, luôn đợi trong cung cũng không phải biện pháp, ở mấy ngày còn được, ở lâu rồi, sau khi nàng ta trở về sẽ là xa lạ cùng người Quách gia.

Tiêu Ngự nhìn qua nàng ta, chậm rãi đứng dậy nói: "Ta muốn tới Ngự Thư Phòng, tỷ phải đi theo ta?"

Tiêu Ngọc Chi nhìn nàng, thấy nàng duyên dáng yêu kiều, không giống Phụng hoàng bảo rườm rà lúc cung yến, hiện nay một thân cung trang giản lược hào

phóng, vòng eo tinh tế, bộ ngực sung mãn, dung mạo xinh đẹp càng nghiêng nước nghiêng thành.

Nàng ta hơi hoảng hốt.

Biết được tâm để đối với nàng tốt, dù sao đáng đáp đẹp mắt như vậy, là nam nhân đều sẽ thương nàng? Lúc trước nàng ta cảm thấy Đế Vương uy nghiêm, có chút sợ y, mấy ngày nay thỉnh thoảng gặp Đế hậu ở chung, đối với Tiêu Ngự thật đúng là tốt... Trong lòng tránh không được nghĩ: Nếu lúc trước nàng ta thật vào cung làm hậu, vậy bây giờ hưởng phúc chính là nàng ta.

Nàng ta nói: "Ta đi làm gì chứ?"

Tiêu Ngự nói: "Phía trước Ngự Thư Phòng có một hồ cá, thời gian trước, nước Lưu Cầu tiến cung mấy con cá mặt trắng*, từ một nơi bí mật gần đó sẽ chiếu lấp lánh, giống như trăng sáng."

* Cá mặt trắng hay cá mặt trời là loài cá thuộc họ Cá mặt trắng (Molidae) trong bộ Cá nóc (Tetraodontiformes). Đây là loài cá biển cỡ lớn có màu sắc sặc sỡ và thân ngắn sống ngoài đại dương, thường lặn xuống dưới vùng nước sâu, nơi nhiệt độ rất thấp. Cá mặt trắng sống ở tầng mặt, tự sưởi nắng và mất ấm hơn so với nhiệt độ nước biển nơi chúng sống. Theo tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Ý, tiếng Hà Lan, tiếng Nga... thì loài cá này cũng có tên là cá mặt trắng, trong khi tên tiếng Anh là "ocean sunfish" nghĩa là Cá mặt trời đại dương/cá Thái dương. Chúng được đặt tên là Cá mặt trời bởi người ta tin chúng tắm nắng trên mặt biển vì thường thấy chúng bơi ì ạch sát mặt nước.

... Thần kỳ như vậy à. Tiêu Ngọc Chi thả hạt dưa trong tay xuống, vỗ hai tay cả sửa lại vạt áo một chút, lập tức đi theo Tiêu Ngự xem.

...

Đã đến Ngự Thư Phòng, ngoại trừ hồ cá có cá mặt trắng thần kì, trong lương đình phía trước, còn nhiều thêm một nam tử mặc quan bào màu đỏ. Tiêu Ngọc Chi tràn đầy phấn khởi đi qua, nhìn lên Quách An Thái cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ lập tức sụp đổ. Cuối cùng không tình nguyện đi tới.

Tiêu Ngự một mình tiến vào Ngự Thư Phòng. Xuân Hiểu đem hộp cơm gỗ lim khắc hoa buồng xuống, thức thời mà lui ra.

Lúc này Tiết Chiến cũng không ngồi đằng sau ngự án.

Tiêu Ngự nhìn chung quanh Ngự Thư Phòng một lần, bên tai hơi có chút động tĩnh, liền nghe tiếng đi đến phía Tây. Nơi đây là chỗ Đế Vương nghỉ ngơi, lần trước nàng thay y phiên dịch man văn, ngay ở chỗ này.

Nghe tiếng tiếp tục đi vào bên trong.

Vòng qua chỗ bình phong nước sơn đen tám phiến màu, chỉ thấy một nam tử cao lớn thành lĩnh đứng vững, hai chân một trái một phải mở ra, cõng đai lưng, một tay vịn vật bên dưới, hơi ngược đầu, trong miệng huýt sáo...

Thấy ác long khạc nước, nghe tiếng nước dồn dập đánh thẳng vào bờ, Tiêu Ngự bối rối một chút, vốn không kịp suy nghĩ, theo bản năng vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Chạy đến đứng lại bên ngoài ngự án, hai tay vịn bàn, hô hấp dồn dập, trước ngực đập trùng lên xuống. Cảm xúc ổn định, Tiêu Ngự mới nhú mày.

Có gì ngưng ngưng chứ?

Nàng... Nàng cũng không phải chưa thấy qua? Mặt Tiêu Ngự đỏ hồng, sau đó dần dần khôi phục sắc mặt bình thường, cuối cùng mặt mày cười, cười nhẹ.

Buông lỏng tay, nghe một tiếng "Lạch cạch". Tiêu Ngự cúi đầu xem xét, là một bản tấu chuông rơi trên mặt đất.

Tiêu Ngự xoay người lại nhặt, lúc cầm đứng dậy, còn đưa tay nhẹ nhàng phui phui. Lo lắng nhìn thấy nội dung trên tấu chuông, tay Tiêu Ngự phui tấu chuông dừng lại, cúi đầu nhìn tinh tế.

... Mở rộng hậu cung, nạp thêm Tần phi.

Vẫn là thư dạng này.

Tiêu Ngự nhìn chằm chằm tấu chuông, cũng không chú ý tới có người sau lưng tới, chò có cánh tay đuổi tới, cầm đi tấu chuông trong tay nàng. Tiêu Ngự mới đột nhiên quay đầu. Vóc dáng nàng thấp, đúng lúc đối đầu ngực y, mắt nhìn áo bào long văn trước ngực y, mắt Tiêu Ngự nhếch lên, nhìn mặt y.

Thấy tay y cầm tấu chuông, cúi đầu nhìn, xem xong rồi, một đôi mắt đen nâng lên, hàng mi nhẹ vỗ, nhìn nàng: "Hoàng Hậu lại muốn nạp phi cho trẫm?"

Tiêu Ngự chưa trả lời, nâng lên cánh tay, cẩn thận từng li từng tí đoạt lại tấu chuông trong tay y.

Sau đó xoay người đưa lưng về phía y.

Chăm chú ôm tấu chuông vào ngực, tròn mắt đảo vòng, mới cúi đầu, nhỏ giọng thăm thì câu: "... Không phải người nói không cần sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Bị giết

Editor: Hoa Trong Tuyết

Giọng nói của nữ tử nhẹ nhàng lại ngọt ngào, làm cho Tiết Chiến cảm thấy giống như có lông chim nhỏ đang cọ cọ vào lòng mình, ngứa một chút, lại cảm thấy tê dại cả người. Nhất thời có chút hoảng hốt, nhìn nàng trừng trừng, yếu hèn nhấp nhô lên xuống theo bản năng.

Tiêu Ngự đứng im trong chốc lát, thấy y không có động tĩnh gì, thế là quay lại, mở to mắt nhìn y, lại nhanh chóng rũ mắt xuống, hai tay không tự chủ móc lấy trong ngực áo chương bên ngoài đường vân. Tiết Chiến cũng là cúi đầu nhìn nàng, cảm thấy hai gò nàng má ửng đỏ, đôi mắt sáng rõ, càng xem càng đẹp mắt.

Thì đưa tay, nhẹ nhàng nắm chặt tay nhỏ của nàng, bóp ở lòng bàn tay thường thức, nói: "Trẫm chỉ đùa với nàng thôi. Trẫm đã nghĩ sẽ thật lòng chung sống với nàng, đương nhiên sẽ không muốn có thêm những nữ nhân khác."

Ai mà tin đây. Tiêu Ngự là quý nữ sống ở Trấn Thành, từ nhỏ đã thường xuyên ra vào hoàng cung, đừng nói là Đế Vương, phạm là người có chút quyền thế, không thể không có tam thê tứ thiếp. Tiêu Ngự nhìn đáng về của y, bộ dạng rất nghiêm túc thành khẩn.

Nàng không biết sau này sẽ thế nào, nhưng ít nhất giờ phút này những lời của y là thật lòng.

Tình tình nàng vốn tốt, trải qua sinh tử, biết sinh mệnh rất đáng quý, quý báu nhất là những thời khắc hiện tại. Sau này như thế nào lại nói sau, không cần thiết để những chuyện này quấy rầy làm bản thân phiền não trong thời gian dài.

Tiêu Ngự khẽ cười, nhỏ giọng nói với y: "... Kỳ thật lòng dạ thần thiếp rất hẹp hòi." Nàng rộng lượng, hiền lành, là bởi vì từ nhỏ người bên cạnh đã nói với nàng, sau này nàng phải vào cung, không thể keo kiệt. Khi còn bé vẫn cãi nhau âm ỉ Tiêu Ngọc Chi, bắt kể là Tiêu Ngọc Chi hay là Triệu Họa, rõ ràng cái gì cũng có, nhưng vẫn cứ thích đồ vật của nàng. Đa phần những khi ấy nàng sẽ không ngay lập tức cho bọn họ, nhưng sau khi cãi vã nháo loạn, thường là nàng sẽ lùi một bước, không tính toán với bọn họ.

Kỳ thật nàng cũng đâu có hào phóng như vậy? Nữ tử nào chả keo kiệt, đặc biệt là thứ mình thích, vốn đã rất quý trọng, nếu là người ngoài cũng thích, muốn lấy của nàng, thì nàng càng xem là bảo bối.

Nàng nhớ kỹ có một lần, Triệu Họa tranh với nàng một con rối rất bình thường, cô mẫu của nàng nói với nàng rằng, đồ vật bình thường như thế, hoàn toàn không thích hợp với nàng. Mặc dù cô mẫu không nói rõ, nhưng nàng hiểu ý tứ của cô mẫu, nên rất hào phóng tặng con rối kia cho Triệu Họa. Cô mẫu khen nàng rộng lượng, thưởng cho nàng một viên dạ minh châu lớn.

Tất cả mọi người đều hâm mộ nàng.

Chỉ có nàng biết, thật ra nàng không thật sự thích viên dạ minh châu kia, trong nội tâm mong muốn, chính là con rối bình thường kia.

Tiết Chiến cúi người hôn lên mặt nàng, nói: "Trẫm biết."

Tiêu Ngự “ạ”, kéo y ngồi xuống. Mở lòng com ra, bụng khay của ra. Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, quay đầu hỏi y một câu: "Hoàng Thượng người đã rửa tay chưa?"

Hả? Tiết Chiến nhìn nàng, đưa hai tay lên trước mặt nàng, nói: "Vừa rồi Trẫm thấy còn chưa có khô đâu." Biết nàng đang nghĩ gì, liền đưa hai tay chưa lau khô chà lên lòng bào mấy lần. Sau đó lấy tay cầm lấy con của trong mâm.

Cần tách vỏ của ra trước, y nắm lấy con của vuốt vuốt hai cẳng lớn, dùng chút lực, nghe “ba” một tiếng con của tách ra làm hai, gạch của vàng óng, thịt của trắng như tuyết... nhanh chóng đưa cho nàng nửa con của.

Tiêu Ngự cúi đầu, nhìn nửa con của trước mặt.

Con của bị chia làm hai, một nửa gạch của còn dính ở nửa bên kia. Lại đưa cho nàng một nửa bên này.

Tách của cũng thô lỗ như vậy? Tiêu Ngự muốn uốn nắn y, nhưng nhìn thấy con của béo chắc như vậy, vẫn đưa tay nhận lấy, chấm thêm chút mắm trên đĩa, đưa lên miệng, cắn nhẹ.

"... Ăn ngon không?" Y còn chưa ăn, chỉ ngồi nhìn nàng ăn.

Có ăn ngon hay không, y ăn thử không phải sẽ biết sao? Tiêu Ngự khẽ vuốt cằm, nói: "Ăn ngon."

...

Trong đình nghỉ mát, Quách An Thái quần áo chỉnh tề, so với dáng vẻ hiền từ ngoan ngoãn khi ở trong phủ giống như là hai người hoàn toàn khác nhau. Thấy dáng vẻ chậm chạp bất đắc dĩ của Tiêu Ngọc Chi, nghĩ mình lớn tuổi, cũng không tính toán với nàng ta, đi về phía nàng ta.

Nhìn mặt mày của nàng ta, mấy ngày không thấy, khí sắc cũng không tệ. Liên hỏi: "Chơi đã chán chưa? Khi nào mới theo ta trở về?"

Hoàng Cung nhiều quy củ, đề phòng sâm nghiêm, nhưng Tiêu Ngọc Chi ở đây mấy ngày, muốn ăn cái gì có cái nấy, còn có thể đi đến Phụng Tảo Cung trò chuyện với Tiểu Ngư, lại cảm thấy tự tại hơn so với khi ở Quách phủ. Tính tình của nàng ta không tốt, lại gặp phải loại tính tình tốt như Quách An Thái, càng tốt càng khi dễ, càng không đề vào mắt.

Nàng ta sửa sang lại ống tay áo không có chút nếp gấp, thản nhiên nói: "Ta còn chưa chơi đủ đâu."

Trong cung sống tốt như vậy, ai muốn đi về với hần. Về Quách phủ, ngay cả vây cá tổ yến cũng không có để ăn. Còn đối mặt với mẹ già Trương thị kia.

Quách An Thái tiếp tục kiên nhẫn nói: "Ta biết nàng sống cùng với mẫu thân có mâu thuẫn, nhưng những chuyện này, phải từ từ giải quyết, nếu nàng chỉ trốn tránh, cũng không phải biện pháp."

Tiêu Ngọc Chi tức giận, ngắt đầu nói: "Nhưng ta cũng đâu cần phải chịu ưất như vậy?"

Nàng ta có thân phận gì? Mặc dù không thể so với Tiểu Ngư được gả cho đế vương, nhưng muốn một hôn sự mãn ý, cũng không phải là việc gì khó. Nàng ta biết Quách An Thái đối xử với nàng ta không tệ, nhưng nàng ta cũng không thể vì hần đối xử với nàng ta không tệ, thì phải chấp nhận để mẫu thân hần bắt nạt?

Thế là Tiêu Ngọc Chi thuận miệng nói: "Lúc đầu cũng không phải là ta muốn gả cho người."

Chờ đợi mấy ngày, Trương Thị ngày nào cũng thúc giục, còn muốn nạp thiếp cho hần. Quách An Thái lại nghĩ, muốn đón nàng ta về. Lúc này nhìn dáng vẻ bất mãn của nàng ta, nhất thời có chút sùng sốt. Đại khái hần quen với dáng vẻ nhu thuận của muội muội Quách Nghi Lâm, chưa từng tiếp xúc qua với nữ tử nào không nói lý như vậy.

Nửa ngày, mới nhẹ nhàng nói một câu: "Cũng được."

Hần luôn luôn trầm ổn, đối xử với nàng ta giống như nữ hài tử, ôn hòa nói: "Vậy vài ngày nữa ta lại đến đón nàng về."

Tiêu Ngọc Chi lạnh lẽo nhìn hần, thấy hần không nổi giận, cũng tùy tiện "à" một tiếng.

...

Tiểu Ngư nghĩ là, Quách An Thái đã đến tận đây đón người rồi, tất nhiên Tiêu Ngọc Chi sẽ cùng hần trở về. Không nghĩ nàng ta lại không đi. Còn đi theo nàng về Phụng Tảo Cung.

Trước kia, lúc nào Tiêu Ngọc Chi thấy nàng đều làm ra dáng vẻ vênh váo đắc ý, nàng không thích nàng ta lắm. Hiện tại, lại giống như cái đuôi nhỏ theo bên cạnh, nàng lại càng không quen, cảm thấy còn không bằng trước đây hay đầu võ mồm. Sau khi về Phụng Tảo Cung, Tiểu Ngư vẫn thấy trên người còn mùi cua, nên đi vào bên trong thay y phục.

Lúc đi ra, nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi đang hoảng hốt ngăn người.

Nàng đi qua, nàng ta mới lấy lại tinh thần, như không có chuyện gì xảy ra uống trà.

Bây giờ quan hệ của nàng với Tiêu Ngọc Chi cũng không tệ, dù sao trước đây đối nghịch một thời gian dài, cho nên nhất thời vẫn không thể nào thân thiết ngay được. Có một số việc nàng ta không nói, nàng cũng không hỏi.

Tiểu Ngư cũng cầm lấy cái chén nhỏ, uống một ngụm trà hoa quế. Ngón tay trắng ngần vuốt ve miệng chén, một lát sau, Xuân Hiểu đi đến, báo cho nàng vài việc.

Tiêu Ngọc Chi cũng xem như có chút ánh mắt, đứng dậy nói: "Ta đi trước..."

Nàng ta đứng dậy ra ngoài, dựng thẳng lỗ tai, cố ý đi chậm rãi, giống như cố ý muốn nghe Xuân Hiểu nói chuyện gì.

Tiểu Ngư ngồi trên ghê bành, nghe Xuân Hiểu bẩm báo: "Hai ngày trước, Triệu Dục Triệu Hòa với năm tên quan sai áp giải bọn họ, lên một chiếc thuyền nhỏ vượt sông Hoài Giang, không nghĩ tới nửa đường thuyền đắm, tám người trên thuyền, kể cả người chèo thuyền, không ai may mắn thoát khỏi."

Tay khoác lên trên lan can ghê bành đột nhiên nắm chặt. Lúc Tiểu Ngư còn chưa phản ứng, lại thấy Xuân Hiểu nâng mặt nhìn mình một chút, nhỏ giọng nói: "Còn có..."

"Còn có cái gì?"

Xuân Hiểu từ từ nói: "An vương phủ truyền đến tin tức, hai ngày trước, An vương đột nhiên biến mất, tìm người cả nhà trên dưới toàn thành, sáng nay tại sông hồ thành bờ tìm tới một thi thể nam đồng bốn năm tuổi, dựa vào quần áo trên người, xác định là An vương không thể nghi ngờ... Nghe nói ngay cả Kỳ vương cũng gặp bất trắc, trên đường hồi phủ gặp hành thích, bản thân bị trọng thương..."

"Hoàng thất tiền triều còn lại, hoặc nhiều hoặc ít gặp phải bất trắc."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Cắt cỏ

Edit: Loveyoumore3112

Hoàng nhi. Sắc mặt Tiêu Ngự lập tức trở nên tái mét, ánh mắt nhìn về phía Xuân Hiểu, giọng run rẩy: "Em, chuyện em nói là thật?"

Xuân Hiểu biết tình cảm của Tiêu Ngự đối với Triệu Hoàng, thật sự coi hấn như thân từ (con ruột). Ban đầu ở cùng đình, Triệu Hoàng vô phụ, Tiêu Ngự tang phụ, hai người ở chung sớm chiều, hiển nhiên cảm tình kia không cần phải nói. Đối với tình yêu nam nữ, nàng vẫn còn ngây thơ, trong lòng luôn đặt thân nhân ở vị trí đầu tiên. Mà Triệu Hoàng, cũng dần dần được nàng tính vào phạm vi thân nhân.

Xuân Hiểu gạt đầu, nhẹ giọng trấn an nói: "Nương nương, người đừng nên quá đau lòng."

Sao Tiêu Ngự có thể không đau lòng được? Những ngày qua, nàng cố gắng hết sức trách tiếp xúc với Triệu Hoàng, là muốn hấn có thể sống yên ổn trong An Vương phủ. Bên cạnh hấn có Khương mama, sẽ chăm sóc hấn thật tốt. Tiếp xúc nhiều với nàng, trái lại càng khiến cho Tân Đế chú ý tới.

Nói cho cùng, là Đế Vương tiền triều, tuổi còn nhỏ thì đã sao chứ? Vấn đề sự tồn tại của hấn chính là hạt cát trong mắt Tân Đế.

Nàng có lòng yêu mến với Triệu Hoàng, dù sao cũng đã từng chung hoạn nạn, cũng là hải từ đầu tiên gọi nàng là nương thân. Kỳ thực còn có một nguyên nhân nữa. Trước đây khi cô mẫu nàng tuần quốc (hy sinh cho tổ quốc), nàng sợ hãi, không muốn chết, dù nàng hiểu rõ đạo lý kẻ thức thời trang tuần kiệt, nhưng cuối cùng vẫn khiến cô mẫu thất vọng. Bởi vì cô Triệu Hoàng, nàng có đầy đủ cơ để sống sót.

Nhưng mà hiện tại, Triệu Hoàng đã không còn...

Tiêu Ngọc Chi vẫn chưa đi xa, đang lén lút nghe trộm ở bên ngoài. Nghe đến những điều này, tự nhiên là kinh ngạc đến mức đôi mắt đột nhiên tròn to.

Triệu Họa đã chết còn chưa tính, vốn dĩ đó là kẻ khiến người ta ghét. Nhưng mà Triệu Dục... Tiêu Ngọc Chi từng nghe nói qua một chút, biết trước đây là Triệu Dục giả chết. Tân Đế hung tàn thô bạo, Triệu Dục thân là Đế Vương tiền triều, muốn nhanh chóng loại trừ hấn cũng là lẽ đương nhiên.

Có điều... Trong đầu Tiêu Ngọc Chi hiện lên thân hình nhỏ gầy của Tiêu Ngự.

Thảm nghĩ: Phu quân hiện tại giết phu quân trước đây, ngay cả nhi tử cũng đã mất đi. Việc này cũng quá tàn nhẫn.

Cổ nàng ta chột lạnh,瑟瑟 theo bản năng. Lúc nhìn thấy Đế Vương đối tốt với Tiêu Ngự, nàng ta còn hâm mộ, nếu nàng ta có thể gả cho Đế Vương thì tốt rồi, sẽ vô cùng uy phong. Hiện giờ... Vẫn là thôi đi. Dù Quách An Thái kia là hiếu tử, dù sao vẫn còn có phần nhân tính.

Loại đại sự này, e rằng Tiêu Ngự không muốn để nàng ta nghe được, Tiêu Ngọc Chi vội vã biến mất.

...

Sắc trời tối dần. Trong Ngự Thư phòng, Đế Vương phê duyệt xong một xấp tấu chương dày, không nghỉ ngơi chút nào, đưa tay cầm khối gỗ khắc và dao khắc bên cạnh lên, cúi đầu chạm trở.

Gỗ từ đàn chất lượng tốt nhất, đã bỏ đi vài khối, cuối cùng hiện tại cũng có tiến bộ. Một con cá mập mập kia, cũng đã dần hiện rõ hình dáng.

Sau khi khắc một lúc lâu, Đế Vương cầm khối gỗ, hỏi Hà Triều Ân bên cạnh: "Người thấy Trầm khắc thế nào?"

Hà Triều Ân thuận theo, mỉm cười đáp: "Thủ nghệ của Hoàng Thượng tinh xảo, chạm trở con cá này trông rất sống động."

Đế Vương uy nghiêm hơi nhíu mày, có chút dắc ý mơ hồ. Nghĩ đến tên Vệ Đường thủ nghệ xuất chúng kia, nếu không phải vì hấn đã nghiên cứu kỹ thuật này từ nhỏ, chưa chắc bản thân đã thua kém hấn. Tiết Chiến lại cúi đầu khắc một lúc, nhẹ nhàng thổi vài cái, xem như trần bảo, khẽ thổi vụn gỗ ở phía trên xuống. Đôi tay xoa xoa nhẹ nhẹ, sau đó khoe miệng liền cong lên tươi cười.

Xem giờ, hấn nhiên đã không còn sớm. Tiết Chiến thu dọn một hồi, bước nhanh trở về Phụng Tào cung.

Bóng đêm càng sâu, trên hành lang thấp đèn lồng Dương Giác, bóng dáng cao lớn của Đế Vương đi lướt như bay, bước nhanh về phía trước. Đến bên ngoài Phượng Tào cung, lại đột nhiên đứng lại, gió tay sửa sang lại nếp nhăn trên áo bào, rồi sau đó mới ngẩng đầu đi tiếp, bước vào không nhanh không chậm.

Trong tấm điện có hương nhang, thơm ngát nhàn nhạt, là mùi hương thường có trên người Tiêu Ngự. Tươi mát sáng khoái, vô cùng dễ ngửi. Tiết Chiến là người thô lỗ, không hiểu về mùi hương, trước đó từng hỏi Tiêu Ngự đây là hương gì, có điều lúc ấy y chỉ nhìn thấy cái miệng nhỏ lúc khép lúc mở của nàng, những mùi hương mà nàng nói, y không nghe vào được một chữ nào.

Tiết Chiến cười cười, tiến vào tấm điện, vòng qua tấm bình phong bằng gỗ trầm hương chạm trổ tứ quý như ý, liền thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi ở mép giường đưa lưng về phía y.

"Sao vẫn chưa ngủ?" Tiết Chiến hỏi, bước nhanh tới, ngồi xuống cạnh nàng, đưa đôi tay ra, ôm lấy nàng từ phía sau, cúi đầu sát lại muốn hôn xuống, "Đang đợi Trẫm?"

Bình thường nếu muộn thế này, nàng đều đã đi ngủ trước.

Tiêu Ngự không nói chuyện. Về tươi cười trên mặt Tiết Chiến cứng đờ. Y buông tay, chậm rãi ngồi thẳng người, quan sát cung trang nàng mặc trên người, mới khẽ nhíu mày: "Làm sao vậy?" Bình thường dù nàng không ngủ, cũng nhất định sẽ sửa soạn bản thân sạch sẽ, mặc tằm y (đồ ngủ), trên người là hương xà bông thơm mát nhàn nhạt.

Hiện giờ nàng chưa tắm rửa, vẫn còn mặc cung trang hằng ngày, ngồi yên lặng... Dường như đang chờ y.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn y. Ánh sáng êm dịu, rơi trên gương mặt y. Y là nam tử vô cùng anh tuấn, trước kia nàng luôn ghét bỏ y, ghét y thô lỗ, không thích bộ dạng lồi thối của y, tán gẫu với nàng cũng không hề ăn nhập. Ở cùng một chỗ với nàng, đa phần đều là muốn chuyện kia. Hiện tại dù nàng vẫn còn có chút ghét bỏ y, nhưng cũng dần dần phát hiện một vài ưu điểm của y.

Y cũng không phải là kẻ mang tội ác tày trời. Nàng bắt đầu tán thưởng y, cũng khuyên phụ thân tiếp nhận y.

Nhìn ánh mắt y, Tiêu Ngự bình tĩnh nói: "Thần thiếp có việc muốn hỏi người."

Tiết Chiến ngồi, hai chân phóng khoáng gác sang hai bên, hai tay đặt ở trên đùi. Y sửa sang lại áo bào, giọng nói tùy ý: "Có chuyện gì, nàng nói đi."

Tiêu Ngự nói: "Lúc trước thần thiếp sợ người tức giận, vẫn không dám nhắc tới..." Lúc nàng vừa mới nhập cung, ngoài việc chán ghét y đủ điều, lại càng thêm sợ hãi y. Cho nên nàng kiềm chế tư thái bản thân thật thấp, cố gắng không khiến y buồn bực. Hiện giờ không giống vậy, quan hệ của y và nàng thân mật, nhưng có một vài lời, nàng vẫn không hỏi tới.

Bởi vì nàng cảm thấy, cho dù nàng và y có tốt, thì cũng chỉ là bề ngoài, chỉ cần không phá vỡ, sẽ có thể duy trì một thời gian dài. Nhưng một khi đã đề cập đến tiền triều, sẽ lập tức bị đánh vỡ trở lại nguyên hình.

"Trước đây cô mẫu của thần thiếp tự vẫn ở Thọ Ninh cung, không biết sau đó, Hoàng Thượng xử trí nàng thế nào?"

Bàn tay đang sửa lại áo bào của Tiết Chiến bỗng ngừng lại, ánh mắt nhanh chóng trở nên lạnh lẽo. Y liếc mắt nhìn nàng, thấy trên mặt nàng không có chút sợ hãi nào, giọng nói cũng vô cùng bình tĩnh.

Y biết, nàng là nữ nhi Tiêu gia, là Hoàng Hậu được người kia dày công bồi dưỡng nên, là thê tử chuẩn bị cho Triệu Dục từ lâu. Từ nhỏ nàng đã mất mẫu thân, hiển nhiên tình cảm của nàng đối với cô mẫu không tầm thường... Sự tình không có mấy người biết đến, y gần như có thể lừa gạt nàng. Dù sao nàng còn ít tuổi, tiểu nữ hài mười lăm mười sáu tuổi, lừa gạt vô cùng dễ dàng.

Nhưng y khinh thường việc đó.

Tiết Chiến nói: "Trẫm sai người ném bà ta đến Ly Sơn, đi cho đã thú ần."

Quả nhiên... Trước đây Tiêu Ngự cũng có chút nghi ngờ, cho rằng y không thích cô mẫu của nàng, chỉ bởi vì cô mẫu là hoàng thất tiền triều, nhưng thời gian lâu dài, lại cảm thấy có chút không đúng lắm. Còn cả thái độ của Tiết thị đối với cô mẫu và Thọ Ninh cung trước đây.

Dù sao đó cũng là cô mẫu của nàng, lúc trước cô mẫu tự vẫn, nàng còn có thể miễn cưỡng thuyết phục bản thân, nếu rơi vào trong tay Tiết Chiến, có lẽ chưa hẳn đã muốn mạng của bà... Nhưng là hiện tại... Nhất định giữa bọn họ có thù cũ.

Tiêu Ngự nắm chặt vạt áo. Khẽ nói: "Nếu người có thâm cừu đại hận gì với cô mẫu ta, người muốn báo thù, ta cũng không thể nói gì hơn..." Nàng nhìn y, cơ thể bắt đầu run rẩy theo bản năng, "Thậm chí người muốn giết Triệu Dục, ta cũng có thể hiểu được."

Y đăng cơ làm Đế, danh bất chính ngôn bất thuận, muốn ngồi yên ổn, đương nhiên là phải tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn độc ác) một chút. Đối với nam nhân, quyền lực quan trọng thế nào, nàng vô cùng rõ ràng.

"... Nhưng mà Triệu Hoàng, hẳn chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi, vì sao người không thể buông tha hắn?"

Sắc mặt Tiết Chiến lập tức tối sầm, giọng nói cũng trầm thấp khác thường. Đôi mắt nhìn nàng chăm chăm, nghe lời của nàng. Bỗng nhiên y cảm thấy có chút mực cười.

Rồi sau đó thì thảo: "Đứa nhỏ năm tuổi thì sao? Trước đây cô mẫu của nàng có từng hạ thủ lưu tình vì đối phương còn quá nhỏ tuổi sao?... Niên Niên, nhỏ cô tận gốc, từ trước tới nay Hoàng gia đều như vậy."

Tiêu Ngự không nhịn được nói: "Người khốn nạn!"

"... Đúng vậy, Trầm chính là tên khốn." Tiết Chiến khẽ cười. Y dùng sức nắm lấy cổ tay nàng, đi tới gần, đối diện với ánh mắt nàng, nói với nàng, "Cô mẫu của nàng, vì lót đường cho Triệu Dục, cũng đã cẩn thận tuyển chọn Hoàng Hậu thay hấn, lại nhọc lòng..."

"Trầm chính là muốn cướp ngôi vị Hoàng Đế của hấn, ngủ với nữ nhân của hấn... Nàng còn muốn khiến Trầm phải thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Ân tình

Mặc dù y sát phạt quyết đoán, thế nhưng lúc trước đã đồng ý với nàng không động đến Triệu Hoàng. Hơn nữa lúc nói đến Triệu Hoàng, cũng là đáng về không đề y ở trong mắt. Hiện nay, y năm lần bảy lượt bị người tiền triều ám sát. Thân là tân đế, cho nên muốn trăm thảo trừ căn, bảo toàn mình, thật ra nàng đều hiểu cả. ~~điều~~ ~~đàn~~ ~~lê~~ ~~quý~~ ~~đồn~~

Thế nhưng, Tiêu Ngự luôn cảm thấy, việc này chưa chắc là Tiết Chiến hạ thủ.

Nếu không phải Triệu Hoàng bị giết, có lẽ y sẽ nói thật với nàng.

Y nắm cổ tay của nàng thật chặt, cách nàng rất gần. Mùi dương cương mạnh mẽ trên người, cũng không phải không dễ ngủ, chỉ là đột nhiên Tiêu Ngự cảm giác có chút ngạt thở oi bức, yết hầu có chút ngứa.

Sau một khắc, thân thể hơi nghiêng phía trước, trực tiếp há mồm, nôn lên người Tiết Chiến. Tiêu Ngự phát giác được y bỗng cứng ngắc, lại cảm giác được có một đợt buồn nôn đánh tới, mới quay đầu, nôn trên mặt đất.

Trên long bào tôn quý dính phải uế vật, Tiết Chiến hoàn toàn không có thời gian bận tâm. Thấy sắc mặt Tiêu Ngự trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, nhất thời đổi sắc mặt. Bận bịu buông tay, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng của nàng.

Đồng thời lớn tiếng rống với bên ngoài: "Truyền ngự y!"

...

Ngự y tới rất nhanh.

Hoàng hậu tôn quý đoan trang thế nào, thì cũng chỉ là một nữ hài nhi mười sáu tuổi, khi còn bé xương cốt của nàng đã không tốt, may mắn sau này tỉ mỉ điều dưỡng. Hai năm này, nàng xuất giá, tân hôn đề tang chồng, sau đó giúp tiểu hoàng đế buông rèm chấp chính, lại gặp phản quân mưu phản, ở trong Hoàng Cung nom nớp lo sợ qua nửa năm, cuối cùng vẫn rơi vào kết quả chạy trốn, thậm chí ngay cả cô mẫu thân cận cũng chết ở trước mặt nàng. Sau đó rất nhanh lại tái giá, gả lại là loạn thần tặc tử chiếm giang sơn Đại Ngự.

Ở trong cung hơn một năm nay, tuy nàng chậm rãi thích ứng, nhưng sợi dây trong lòng vẫn luôn đang kéo căng.

Bây giờ nghe tin Triệu Dục Triệu Hoàng chết, lại từ trong miệng Tiết Chiến biết được kết quả của cô mẫu, lại tiếp tục nghe những lời nói năng vô sỉ...

Cảm xúc kịch liệt phập phồng, tất nhiên không cảm được nôn mửa, nôn mấy lần, cả người liền mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tiết Chiến an vị ở bên giường nàng, dáng người như núi lớn, sắc mặt âm trầm. Vẫn là Hà Triều Ân nhắc nhở một câu, y mới cúi đầu nhìn long bào bị bẩn, đi tịnh thất thay y phục.

Trên kệ áo treo long bào màu đen, Tiết Chiến cũng không để kẻ nào hầu hạ.

Y hai ba lần mở vạt áo, cởi y phục trên người. Khắp người đầy cơ thịt, toàn thân trên dưới là vết sẹo chồng lên nhau... Lồng ngực của Tiết Chiến thật lớn, thô lỗ cảm lấy y phục bên cạnh, nhìn ghé thái sư được làm từ gỗ lê vàng khắc Tiên Hạc bên cạnh thì nâng chân, mặt mày tức giận, muốn đá mấy cước trút giận...

Vừa nghĩ tới Tiêu Ngự người yên tĩnh ngủ ở trên giường phượng, thì cứng rắn thu chân lại, lấy y phục tiếp tục mặc vào.

Đổi y phục sạch sẽ, Tiết Chiến mới trở lại bên giường, nhìn nàng được chần gắm phủ kín, hai gò má dần đỏ lên, còn nói mớ nữa. Có lẽ là bất an, lòng mi của nàng vẫn khẽ rung. Tiết Chiến nhìn chăm chú mặt mày của nàng..

Dung mạo của nàng rất xinh đẹp.

Y thừa nhận, lúc trước mục đích cưới nàng không đơn thuần, nhan sắc của nàng cũng là một trong số đó, vừa là đại nghiệp đã thành, đối với phần thưởng của mình, nữ tử Tiêu gia người đẹp nhất hoàng thành là thích hợp nhất. Nhưng y thân là nam tử, cũng nghĩ sẽ đối xử với nàng thật tốt. Nàng nghe lời một chút, vinh hoa phú quý, y đều có thể cho nàng.

Y cũng không biết nên ở chung với nữ hài nhi thế nào.

Tiền sinh của y, di mẫu của y, cũng chưa từng dạy cho y. Chỉ biết là, cùng với nàng rất vui vẻ. Nàng tức giận, thậm chí lúc muốn chạy, y chỉ có thể dùng sức bắt lấy nàng theo bản năng. Chỉ có ôm chặt nàng rồi, mới có thể từ từ nói cho nàng biết, y sẽ không tổn thương nàng.

...

Phủ Kỳ vương.

Núi giả, hoa cỏ, đình đài, lầu các trong phủ tinh tế xen vào nhau. So với vương phủ khác mặc dù không hiện khí khái, nhưng nhìn giản dị lịch sự tao nhã, thanh u yên tĩnh.

Bên trong chính phòng, Kỳ vương Triệu Huyền đang cởi áo ngồi ở bên giường, nam tử nhìn như văn nhược gầy gò, nhưng ngược lại thân thể phía dưới áo bào là căng đầy trắng nõn, bụng dưới bằng phẳng, cơ bắp thành khối, không có một chút thịt thừa. Hiện tại trên lồng ngực, đã có vết thương cực sâu, cách trái tim chỉ nửa tấc.

Nếu kiếm kia hơi lệch một chút, sợ là ngay cả mạng cũng không còn.

Đại phu xử lý vết thương cũng chảy mồ hôi lạnh cho Kỳ vương người có vận mệnh không tốt này.

Triệu Huyền với gương mặt như ngọc, phong thái thanh nhã. Lúc này bờ môi trắng bệch, đại phu cẩn thận bôi thuốc băng bó lại cho hắn, lại dặn dò một số chú ý, sau khi người đi, mới nghe được tâm phúc bẩm báo: "Tin tức của Triệu Dục và An vương, đều thông qua người phủ An vương, truyền đến trong tai Hoàng hậu nương nương, nghe nói... Nghe nói Hoàng hậu nương nương và Hoàng Thượng âm ỉ một trận, dường như nương nương bị bệnh."

Mi mắt Triệu Huyền giật giật, từ từ nhấc lên, lộ ra đôi mắt màu hổ phách.

Bị bệnh. Hắn nhíu mày, lập tức hỏi: "Nghiêm trọng không?"

Tâm phúc đáp lời: "Có chút nghiêm trọng, ngự y nói cần phải tĩnh dưỡng một thời gian."

Triệu Huyền nhẹ nhàng ngửa đầu, vết thương vô cùng đau đớn, nhưng từ trước đến nay hắn vẫn luôn là người có thể chịu đựng, không có gì ngoài sắc mặt hơi tái nhợt, vẻ mặt không khác gì ngày thường.

Ánh mắt của hắn lẳng lặng rơi vào lá sen lớn trên chiếc bình sứ có hoa văn mẫu đơn, ánh mắt có chút trống rỗng.

Nàng đối xử với Triệu Hoàng không bình thường, mà Triệu Dục, cũng luôn nói là biểu ca thanh mai trúc mã của nàng, phu quân ngày xưa. Tiết Chiến kia, có thể so sánh với hai người kia ư? Tiết Chiến thân là Đế Vương, rất hiểu rõ người như Triệu Dục không thể giữ lại.

Chỉ lưu đây hắn? Đó chỉ là thủ đoạn dễ dỗ trẻ con mà thôi. Ngược lại thật sự để cho nàng cho rằng, y là minh quân khoan dung độ lượng rộng lượng, không chỉ có bản thân thân phục, còn muốn khuyên phụ thân của mình... Đạo đế Vương, tuyệt đối không thể nhân từ nương tay. Chắc chắn trên đường lưu đây, y sẽ diệt trừ Triệu Dục.

Nếu chỉ có Triệu Dục, sẽ không có tác dụng lớn như vậy, nếu như ngay cả Triệu Hoàng cũng chết...

Ngược lại hắn muốn xem, nàng còn có thể tiếp tán thưởng tân đế "nhân từ" kia hay không!

...

Tiêu Ngự sinh bệnh, vốn Tiêu Ngọc Chi muốn đi xem. Khi đi ra bên ngoài, nghe cung tỳ trông coi nói, Hoàng Thượng hạ lệnh, bất kỳ ai cũng không được đi vào quấy rầy. Tiêu Ngọc Chi không biết là chuyện gì, luôn cảm thấy có phải Tiêu Ngự thật sự bị bệnh hay không, cũng không chắc chắn lắm.

Chỉ là dựa vào tình hình hôm qua, mâu thuẫn giữa đế hậu, chỉ sợ có chút nghiêm trọng.

Mặc dù luôn hòa hảo với Tiêu Ngự, nhưng cuối cùng quan hệ cũng không thân thiết lắm. Nàng ta muốn ở trong cung tránh đầu gió, thuận đường chen ép kiêu căng của Trương thị. Nhưng bây giờ, nàng ta ở hay đi, trận lửa lớn giữa đế hậu, nếu đốt tới trên người nàng ta thì nên làm cái gì? Tiêu Ngọc Chi suy nghĩ, liền đi ôm cây đợi thỏ.

Đợi sau khi hạ triều, nhìn thấy trên bậc thềm đứng tốp năm tốp ba, từ xa đã nhìn thấy Quách An Thái mặc quan phục màu đỏ đi vây quanh.

Quách An Thái cũng nhìn thấy nàng ta.

Thế là mỉm cười tạm biệt với mấy vị đại nhân, chậm rãi đi tới.

Hôm qua còn chẳng thèm ngó tới, lúc này lại cực thân thiết giữ chặt ống tay áo của hắn, ngẩng đầu lên nói với y: "Thiếp muốn xuất cung, chỉ là Hoàng hậu nương nương bị bệnh, thiếp không thể nói chuyện với ngài ấy, chàng có thể giúp thiếp tìm cách không?"

Nguyên nhân Hoàng hậu nương nương bị bệnh, Quách An Thái thân là tâm phúc của Đế Vương, đương nhiên rõ ràng. Cũng biết, lấy tính tình của Tiêu Ngọc Chi, loại thời điểm này, không thích hợp tiếp tục ở lại trong cung. Vốn hắn cũng đã suy nghĩ đến...

Hiện tại thấy nàng ta nắm thật chặt ống tay áo của mình, vẻ mặt của Quách An Thái dịu dàng hơn nhiều, nói: "Tốt, chờ lúc nữa ta sẽ nói với Hoàng thượng một tiếng, Hoàng hậu nương nương cần phải tỉnh dưỡng, nàng ở lại trong cung, trái lại là phiền phức."

Nếu lúc bình thường, Quách An Thái nói nàng ta phiền phức, nhất định nàng ta sẽ không phục, hiện tại nàng ta lười so đo.

Bảo vệ bản thân mình quan trọng hơn cả.

Nàng ta gật gật đầu. Hắn đã nói như vậy, vậy chắc chắn sẽ dẫn nàng ta xuất cung. Còn chuyện hồi phủ sau đó, nếu Trương thị vẫn còn làm khó nàng ta, vậy thì nàng ta cũng sẽ không cho bà ta quả ngon để ăn.

Lại nghĩ tới chuyện nghe được hôm qua, Tiêu Ngọc Chi mở to mắt nhìn Quách An Thái, hỏi: "Hoàng thất của tiền triều, đều là Hoàng Thượng phái người giết sao? Chàng nói xem... hiện tại Tiêu Ngự chọc giận Hoàng Thượng, sẽ không liên lụy Tiêu gia chứ? Đến lúc đó nếu phụ mẫu thiếp xảy ra chuyện, chàng có thể giúp đỡ cầu tình không?"

Tân đế hung tàn, những hoàng thất tiền triều kia đã quy thuận, sống thành thật, y còn không buông tha. Tiêu gia và hoàng thất tiền triều có quan hệ không cạn, nếu cũng phải loại bỏ, vậy thì làm sao bây giờ? Nếu Đế Vương muốn trừ khử, chắc chắn sẽ không bỏ qua, nàng ta thì tốt rồi, bây giờ là phu nhân của Quách An Thái, dù nói thế nào, tóm lại vẫn an toàn. Chỉ là dù Quách An Thái có bản lĩnh, nhưng bảo toàn toàn bộ Tiêu gia thì khả năng không lớn lắm. Nàng ta chỉ hy vọng hắn có thể giúp đỡ bảo vệ đám tam phòng.

Tuy giọng của Tiêu Ngọc Chi nhỏ, nhưng Quách An Thái nghe rất rõ ngay lập tức kinh hãi không thôi.

Hắn lập tức bắt lấy tay của nàng ta, cau mày nói: "Sao nàng biết?" Nghe Tiêu Ngọc Chi oa oa kêu to, nói nắm đầu nàng ta, mới thoáng buông tay, nghiêm túc nói: "Chuyện này không thể nói lung tung được."

Hắn mới đi ra từ chỗ hoàng thượng. Triệu Dục giữ lại không được, quả thật là muốn trừ khử trên đường đi lưu đây. Vốn muốn ngầm giải quyết, nhưng bây giờ, chẳng những Triệu Dục chìm thuyền bỏ mình, đến hoàng thất quý tộc khác cũng đều gặp bất trắc, bao gồm tiêu hoàng đế Triệu Hoàng của tiền triều.

"... Hôm qua thiếp nghe lén." Tiêu Ngọc Chi nhú lông mày nói một câu.

Cũng may. Quách An Thái thở phào nhẹ nhõm một cái, nhìn đáng vẻ của Tiêu Ngọc Chi, hoàn toàn chính xác không thích hợp ở lại trong cung. Hắn nói: "Nàng đi thu dọn một chút, chờ chút nữa ta sẽ dẫn nàng đi ngay."

...

Tiêu Hoài đã ở bên trong văn võ bá quan, đứng sau Ninh Quốc Công Hoắc Tắc Chính người có quan hệ tốt. Tiêu Hoài ghé mắt, nhìn bóng dáng cao bên ngoài Kim Loan điện, bận bịu vội vàng đi tới.

Ở sau lưng hắn gọi một tiếng: "Hà công công."

Hà Triều Ân bận bịu quay đầu, thấy Tiêu Hoài, chấp tay hành lễ: "Tiêu đại nhân." Sau đó phân phó đám tiểu thái giám bưng khay hai bên, "Các người đi trước."

Chỉ còn lại hắn với Tiêu Hoài, Hà Triều Ân mới hỏi, "Tiêu đại nhân có chuyện quan trọng gì?"

Tiêu Hoài là trọng thần hai triều, tuy trong cung có nội ứng, biết chút tình huống, nhưng kém xa hoạn thần bên người Đế Vương. Tiêu Hoài biết, Hà Triều Ân năm lần bảy lượt lấy lòng, tất nhiên là có mưu đồ. Mặc dù không biết mục đích là gì, nhưng nếu có mưu đồ, ngược lại khiến ông nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ông nhìn mặt của Hà Triều Ân, hỏi: "Bản quan nghe nói đêm qua Hoàng hậu nương nương bỗng nhiên bị bệnh, có chút bận tâm, không biết... Có ẩn tình gì khác hay không?"

Chuyện của Triệu Dục và Triệu Hoàng, y đã biết được, Tiêu Ngự trong cung, tất nhiên cũng biết. Cuối cùng Tiêu Ngự cũng còn nhỏ tuổi, nếu biết bọn họ mất mạng là do tân đế ra tay, sợ là không khống chế nổi cảm xúc của mình... Trong lúc mấu chốt này, lại bỗng nhiên sinh bệnh, còn không cho bất kỳ kẻ nào thăm viếng. Đương nhiên Tiêu Hoài lo lắng.

Ông sợ Tiết Chiến thật sự lòng dạ độc ác với nữ nhi của mình.

"Tiêu đại nhân và Hoàng hậu nương nương, quả thật là cha con tình thâm."

Hà Triều Ân bày ra bộ dạng ôn hòa, không nhanh không chậm mà nói: "Mấy ngày này, Hoàng thượng luôn sủng ái nương nương. Chỉ là hôm qua... Hoàn

toàn chạm đến ranh giới cuối cùng của Đế Vương."

Mắt sắc của Tiêu Hoài run lên.

Hà Triều Ân cúi đầu hành lễ lần nữa, nói: "Có một số việc, tiểu nhân cũng không dám nhiều lời." Nói xong thì chào Tiêu Hoài.

Bầu trời quang đãng, Tiêu Hoài đứng ở trước lan can cẩm thạch. Ghé mắt, nhìn cung điện hùng vĩ phía sau, một tầng lại một tầng, giống như lồng giam Nữ nhi của ông, đang ở bên trong, ông lại không thể tới nhìn nàng.

Bàn tay để trong ống tay áo nắm chặt lại, rồi lại từ từ buông ra. Sau đó, Tiêu Hoài khôi phục bình tĩnh, mới chậm rãi đi xuống bậc thềm.

...

Sau khi hạ triều, Tiết Chiến lập tức trở về Phụng Tảo Cung. Vừa vào phòng, nghe được cung tỳ bẩm báo nói: "Trong lúc nương nương mơ mơ màng màng có tỉnh lại một lần, Nguyên ma ma cho ngài ấy uống nước, rất nhanh lại ngủ tiếp... Đã bớt nóng, Hoàng thượng không cần phải lo lắng." Tiết Chiến lắng nghe, bước chân cũng không dừng lại, trực tiếp tiến vào tắm điện.

Nhìn màn buông xuống trước giường phượng, đưa tay nâng lên, ngồi xuống.

Bên trong, Xuân Hiểu Xuân Trà đều nom nớp lo sợ đứng ở một bên, Nguyên ma ma đứng ở đằng trước các nàng. Sau khi Nguyên ma ma hành lễ với Đế Vương, rồi không nói chuyện, nương nương nhà bà bệnh như thế nào, trong nội tâm bà rõ ràng nhất... Hơn nữa lời nói đêm qua của Đế Vương, cũng quá mức đã thương người điếm, đàn, lễ, quý, đôn.

Tiết Chiến ngồi, đưa tay đặt lên trán của nàng, quả thật không nóng. Không lập tức lấy tay về, mà nhẹ nhàng vuốt mặt nàng, ánh mắt ôn hòa, trên mặt tràn đầy nhu tình. Một lát sau, thấy Tiêu Ngự giật giật mí mắt, Tiết Chiến mới chậm rãi thu tay về.

Nhìn thấy nàng mở to mắt, trong tích tắc nhìn thấy mình, đôi mắt mông lung kia lập tức khựng lại.

Sắc mặt của Tiết Chiến cũng lạnh lẽo, nhẹ nhàng nói: "Thế nào? Thấy trẫm không vui?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Hù dọa

Editor: Maria Nyoko

Nam nhân mày kiếm mất phượng, uy nghiêm lạnh lùng, giọng nói chuyện lại nhàn nhạt.

Mơ hồ thiếu sót cả đêm đen, thân thể Tiêu Ngự đã sớm hư nhược, lại đối diện với khuôn mặt này, không cần biết anh tuần bao nhiêu, cho dù là ai cũng không cao hứng nổi. Vừa tỉnh lại, trong tích tắc nhìn ánh mắt y, tất cả mọi chuyện lập tức tràn ngập trong đầu của nàng... cô mẫu nàng, Triệu Dục, Triệu Hoảng.

Tiêu Ngự nhẹ che mi mắt.

Cảm thấy cánh môi hơi khô khô, có chút mím môi, cũng không nói chuyện.

Tiết Chiến cũng không phải nam nhi cẩn thận quan tâm, trái lại cực kì cầu thả, có chút tiểu tiết, y sẽ không suy nghĩ nhiều. Lúc này, mặc dù y nghiêm mặt, nhưng đôi mắt đều quan sát đến nhất cử nhất động của nàng. Dù động tác tinh tế, đều bị y thu vào trong mắt.

Thấy đầu môi nàng mấp máy, lập tức phản phó cung tỳ rót nước.

Xuân Hiểu tiến lên, bưng chén trà là sen bằng sứ đưa trước giường phượng của Tiêu Ngự. Lại bị bàn tay to dày của Đế Vương nhẹ nhàng linh hoạt chặn lại. Đế Vương uy nghiêm, thần sắc Xuân Hiểu hơi sững sờ, rất nhanh bình tĩnh trở lại, bộ dạng phục tùng đứng ở bên cạnh.

Mà một tay Tiết Chiến vững vàng cầm chén trà, một cái tay khác nâng thân thể nữ hài nhi mềm mại trong chăn gấm lên, cẩn thận từng li từng tí cầm chén đến bên miệng của nàng.

Tiêu Ngự rũ mắt xuống nhìn nước trà bên môi, mặc dù khát, lại chưa vội uống. Đôi mắt đẹp nhẹ nhàng nâng lên, đánh giá Đế Vương bên cạnh. Đầu nhìn thoáng qua, liền cúi đầu uống nước.

Uống xong, Tiết Chiến hỏi: "Còn muốn?"

Tiêu Ngự lắc đầu.

Tiết Chiến tùy ý đặt cái chén nhỏ bên cạnh. Muốn đặt nàng lại trong chăn để nghỉ ngơi, vừa vặn cung tỳ sắc thuốc tiến đến, trên khay bùng một chén thuốc nóng hổi. Tiết Chiến nhìn, tất nhiên là thuận đường lấy chén thuốc để nàng uống.

Y để cung tỳ đưa thuốc tới tay, cầm lấy thìa sứ trắng múc một thìa, tiến đến trước mặt của nàng, nói với nàng: "Trước tiên hãy uống thuốc."

... Sao y có thể bình tĩnh nói chuyện cùng nàng như vậy? Ánh mắt Tiêu Ngự bình tĩnh nhìn y, hôm qua nàng nghe được tin Triệu Hoàng chết, không có biện pháp tĩnh tâm suy nghĩ, trong đầu đều là bóng dáng mập mạp của Triệu Hoàng. Ngủ một đêm, mặc dù nàng bình phục một chút, nhưng lúc này nhìn mặt y như không có chuyện gì xảy ra, dường như lửa giận kia lại bị bốc lên.

Tiết Chiến tất nhiên lưu ý đến ánh mắt của nàng. Y cũng không thích. Chỉ là thể cốt nàng không tốt, hiện nay cần phải tĩnh dưỡng, nên y muốn nhường nàng một chút. Vì vậy tiếp tục đến gần miệng nàng.

Tiêu Ngự nhú mồm, quay đầu đi, thuốc bên trong thìa canh kia đổ ra một chút, đã rơi vào bên trên mặt chăn.

Tiết Chiến nắm thìa thật chặt, nghiêm nghị nói: "Nàng để ý phụ tử Triệu Dục kia như vậy! Trẫm mới là trọng phu của nàng, thân nhân của nàng!" Vừa mới là nhỏ nhẹ ôn tồn đấy, lập tức cái giọng này to đến dọa người. Cung tỳ bên trong tầm điện nhóm đều nhao nhao quỳ xuống.

Đổi lại thường ngày, khẳng định Tiêu Ngự cũng là sợ y đấy.

Nam tử lưng hùm vai gấu thô lỗ, trừng mắt, muốn rách cả mí mắt, hai đường lông mày sắc bén như kiếm, tựa như muốn ăn thịt người. Tiêu Ngự ở trước mặt y, không có chút lực phản kháng nào.

Nhưng bây giờ nàng không sợ chút nào, nhìn y nói: "Người đã đáp ứng ta đấy..." Thanh âm của nàng có chút khàn khàn.

Mặc dù không phải y hạ thủ, nhưng Tiết Chiến vẫn còn có chút tức giận, nói: "Trẫm bị hại nhiều lần, hôm đó kém chút mất mạng... Trẫm buông tha bọn hán, bọn hán lại bỏ qua cho trẫm sao? Niên Niên, chẳng lẽ nàng muốn nhìn trẫm chết sao?"

Thật sự là y đã đáp ứng nàng không động Triệu Hoàng, nhưng nếu ngày sau, phạm là Triệu Hoàng có một chút xú tâm làm loạn, y cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Tiêu Ngự thật rõ ràng, thể nhưng trên tâm lý lại không có cách nào tiếp nhận, đầu vội vã tránh thoát từ trong ngực y.

Với Tiết Chiến mà nói, đừng nói là lúc Tiêu Ngự tiều tụy vì bệnh, xem như ngày thường Tiêu Ngự tinh lực dồi dào, một tay cũng có thể nhấc nàng lên. Y nắm chặt nàng, nàng lại dùng lực cũng không cách nào tránh thoát. Tiết Chiến ôm nàng thật chặt, nàng gãy dựa không được, thì đưa tay đánh lung tung trước ngực y.

Chút lực đạo kia, đều gãy gãy cho y.

Kỳ thật nàng vẫn luôn rất ngoan ngoãn, đối với y luôn luôn cẩn thận từng li từng tí, tính tình y lại thô, đều có thể phát giác được. Giống như bây giờ thỏa thích phát tiết, là lần đầu. Từ nhỏ nàng bị trời buộc, trên người đè ép quá nhiều gánh... Lúc đầu rất tức giận đấy, nhưng bây giờ Tiết Chiến bỗng nhiên không tức giận, cúi đầu nhìn thân thể nàng nhỏ gầy, liền muốn bảo hộ nàng ở bên người.

Tay y, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nhỏ bé của nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng bởi vì phát tiết kịch liệt, mới nói: "Nàng đánh, Trẫm còn không bị nàng đánh chết, ngược lại bản thân nàng mệt chết. Nếu như nàng muốn đánh, dưỡng tốt thân thể trước, trẫm có nhiều thời gian để nàng đánh."

Tiêu Ngự cũng không muốn nghe y nói những thứ này. Ngực khí nhẹ nhàng, vui cười đùa giỡn, giống như trong mắt hán Triệu Hoàng chính là một con giun dế. Ném cô mẫu nàng ở Ly Sơn, ra tay với Triệu Hoàng nhỏ tuổi... Hai mắt nàng đỏ bừng, trừng y: "Người chính là bạo quân!"

Sắc mặt Tiết Chiến hơi trầm xuống, cúi đầu xuống bốn mắt nhìn nhau, tiếng nói hùng hậu: "Nếu Trẫm là bạo quân, nàng chính là thê tử bạo quân..." Dứt lời buông tay của nàng ra, nhìn áo ngủ dùm đó trên người nàng, nào có bộ dáng hoàng hậu đoan trang ngày thường?

Nếu là cái mũi nhỏ lại kéo hai dòng nước mũi, vậy không có gì khác biệt với tiểu hài nhi bốn năm tuổi rồi. Quả nhiên, tuổi còn nhỏ, dù trầm ổn thế nào, vừa gặp phải sự tình, lập tức lộ ra tiểu tính tình.

Còn thật đáng yêu.

Y nói: "Tốt nhất nàng nên nghe lời, bằng không trẫm thật sự bạo quân cho nàng xem."

Dù sao cũng chung đụng nửa năm có thừa, tâm lý Tiêu Ngự, luôn cảm thấy lúc trước nói y tàn bạo, đều là nói quá. Nàng được chứng kiến y bận rộn ở giữa bờ ruộng, dáng vẻ đồ mồ hôi như mưa. Nên nói cùng phụ thân, y nhất định có thể là Hoàng Đế tốt đấy. Nàng không tin y có thể làm ra chuyện tàn bạo, nhưng hết lần này tới lần khác y cứ nói như vậy với nàng...

Hiện tại, không biết là uy hiếp nàng, hay là dọa nàng.

Đầu tóc Tiêu Ngự rũ rượi ngồi ở trên giường, luôn cảm thấy bộ dáng hiện tại của nàng, không có gì khác biệt với phụ nữ chanh chua lẫn lộn khóc lóc om sòm trên đường. Từ nhỏ nàng đã chú ý dáng vẻ, hiện tại nàng một chút đều không muốn quên. Nàng ngồi, y đứng dậy đứng ở trước mặt của nàng, thân

hình cao lớn, như tấm bình phong chặn hơn phân nửa ánh mặt trời.

Tiêu Ngự nhìn thẳng y hồi lâu, chung quy là lý trí chiếm thượng phong.

Thế là duỗi tay cầm chén thuốc đặt ở một bên lên. Vẫn là nóng hổi đấy, hai tay Tiêu Ngự nâng chén thuốc, ngửa đầu uống xong toàn bộ.

Tiết Chiến thấy nàng uống thuốc, đưa tay nhận lấy chén không trong tay nàng, cúi người hôn một cái trên mặt nàng, nói: "Tối Trẫm sẽ trở lại thăm nàng."

Mà sau đó xoay người, nhìn ma ma cùng cung tỳ hai bên, nghiêm túc nói: "Chiếu cố Hoàng Hậu thật tốt."

Sau khi Đế Vương đi, cung tỳ Phụng Tảo Cung vẫn lo lắng đề phòng. Tiêu Ngự nghỉ ngơi trên giường, Nguyên ma ma tiến đắp kín mền gấm cho nàng, nhìn mặt của nàng, đau lòng nói: "Nương nương chớ lại thương tâm, ngự y nói, ngài cần phải tĩnh dưỡng."

Tiêu Ngự đưa tay nắm lấy tay Nguyên ma ma, nhẹ giọng hỏi: "Hiện tại phủ An vương như thế nào?"

Hiểu được nàng nhớ thương phủ An vương, Nguyên ma ma chậm rãi nói: "Ngài yên tâm, có Khương ma ma, hậu sự An vương, nàng sẽ xử lý tốt. Nương nương, người chết không thể sống lại, ngài nên bi thương, chớ có..." Dừng một chút, cẩn thận từng li từng tí nhìn mặt Tiêu Ngự mày, còn tiếp tục nói câu, "Chớ có chọc giận Hoàng Thượng."

Tiêu Ngự không dám chọc y đấy, luôn luôn. Bất kể là lập nàng làm hậu, hay là ở chung trong cung, đều là y lấy quyền chủ động. Y đối tốt với nàng, muốn cùng nàng trôi qua như phu thê bình thường như thế, dù cho trong lúc này ngăn cách quá nhiều, nàng vẫn bắt đầu tiếp nhận.

Nhưng bây giờ y nói chuyện không giữ lời gì hết đấy...

Y có thể nói chuyện không giữ lời giết Triệu Hoàng, về sau nếu lại nói không tính toán diệt Tiêu gia. Khi đó, nàng nên làm cái gì?

...

Khi Tiêu Hoài từ trong cung trở về, La thị đang ngồi trên giường ở bên cửa sổ lựa làm y phục tiểu hài nhi. Đồ lót giày nhỏ, La thị thấy thế ưa thích, mặt mày mỉm cười đấy, nhìn thấy Tiêu Hoài mặt lạnh tiến đến, vội vàng buông việc trong tay xuống, tiến lên đón lấy: "Quốc công gia."

Hầu hạ hẩn thay quần áo, đứng ở sau tấm bình phong, La thị tỉ mỉ sửa sang vạt áo hắn, thấp giọng hỏi: "Thế nào... Niên Niên xảy ra chuyện gì?"

Cùng giường chung gối nhiều năm, có đôi khi Tiêu Hoài không nói, La thị huệ chất lan tâm, cũng là có thể đoán được đấy. Thấy mặt mày Tiêu Hoài có chút biến hóa rất nhỏ, La thị chắc chắn là mình đã đoán đúng. Là chuyện của Niên Niên, nàng có thể tiếp tục hỏi.

"Quốc công gia lo lắng chuyện gì, không nói cho thiếp thân nghe một chút, thiếp thân có thể cố gắng phân ưu cho ngài."

Những chính sự kia nàng không cách nào nhúng tay, nhưng nếu là Tiêu Ngự, nàng cố gắng còn có thể giúp đỡ.

Tiêu Hoài tín nhiệm La thị, biết được nàng coi Tiêu Ngự như thân nữ, cúi đầu nói cùng nàng: "Trong cung truyền ra, nói Niên Niên bị bệnh, chỉ là ta cảm thấy, việc này hình như có chút kỳ quặc... Sợ là Niên Niên biết được tin phụ tử Triệu Dục chết, vô ý chọc giận Đế Vương."

Gần đây, rất nhiều hoàng thất tiền triều Tấn Thành đều gặp bất trắc. Chính là Kỳ Vương Triệu Huyền từ trước đến nay điệu thấp, cũng thiếu chút mất mạng. La thị nói: "Mặc dù Triệu Hoàng không phải do Niên Niên sinh ra, dù sao chung đụng lâu như vậy, đương nhiên tình cảm không cần phải nói đấy. Những điều này, thiếp thân rõ ràng nhất."

Mặc dù không có huyết thống, nhưng một hài tử sống sờ sờ như thế, gọi mình "Mẫu thân", gọi lâu rồi, đương nhiên xem hắn như con của mình. Huống chi Triệu Hoàng nhỏ như vậy, nàng cũng tiếc hận không thôi.

Chỉ là——

Nghĩ tới điều gì, La thị nhìn về phía Tiêu Hoài, háp háp môi cẩn thận nói: "Chọc giận Đế Vương? Chẳng lẽ..." mắt La thị chậm rãi tròn to, bỗng nhiên đã hiểu rõ cái gì.

Tiêu Hoài liền nói: "Qua cầu rút ván, đừng nói là trọng thần tiền triều, chính là Quách An Thái công thần khai quốc, đợi để vị vững chắc, Đế Vương cũng chưa chắc có thể chứa được... trong tiệc Trung thu Từ Thế Luân hành thích, bất quá là thêm cây đuốc thôi. Dù không có trận hành thích này, trong mắt Tiết Tặc, cũng không dung được hoàng thất tiền triều đấy."

Dáng người của hắn thẳng, nhìn phu nhân nhu nhược trước mặt, nghĩ đến nữ nhi tuổi trẻ trong cung, bất đắc dĩ nói, "... Dù chúng ta thực tình hiệu trung tiền triều, lại có thể thế nào? Từ xưa Đế Vương đa nghi, trong mắt không dung được một hạt cát, sợ cũng sẽ không bỏ qua cho Tiêu gia chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lựa chọn

Edit: Đào Sindy

La thị hiểu lo lắng của Tiêu Hoài.

Mặt mày bà dịu dàng, thật thấp nói: "Bất kể như thế nào, thiếp thân đều sẽ đứng bên người Quốc Công gia." Bà là một phụ nhân, không có kiến thức gì, làm không được gì. Nếu là chuyện bà có thể làm nhất định sẽ làm gấp bội. Bà nhìn bộ dáng Tiêu Hoài lo lắng, nói: "Niên Niên có bị bệnh hay không, nếu Quốc Công gia không yên tâm, thân thiếp sẽ tìm cách tiến cung một chuyến, được chứ?"

Phẩm cấp Tiêu Hoài tuy cao, nhưng cũng là nam tử, muốn đến hậu cung, thật không có khả năng. La thị thì lại khác.

Bà đường đường là phu nhân Hộ Quốc công, lại là mẫu thân Tiêu Ngu, Tiêu Ngu bị bệnh, La thị là mẫu thân đến quan tâm, là hợp tình hợp lý.

Tiêu Hoài đồng ý, ánh mắt nghi ngờ rơi vào trên bụng chưa lộ ra của bà, bây giờ La thị đã có thai, nếu có sơ xuất... Sắc mặt ông hơi đỏ, có chút lo lắng.

La thị nghĩ, lấy sủng ái mà Tiêu Hoài đối với Tiêu Ngu, bà bảo muốn vào cung thăm hỏi, ông khẳng định không chút do dự đồng ý. Bây giờ, gặp nam tử trầm ổn anh vĩ trước mắt hơi do dự, đương nhiên La thị biết ông đang lo lắng cho mình. Thế là đủ rồi. La thị mỉm cười nói: "Quốc Công gia yên tâm, thiếp thân không sao."

Lúc này Tiêu Hoài mới đáp ứng, nói: "Vậy làm phiền phu nhân."

...

Sau khi Tiêu Ngu bệnh, thì không bước ra Phụng Tào Cung một bước. Đế Vương hạ lệnh, không cho những người khác thăm viếng Hoàng Hậu. Lần trước Tiêu Ngọc Chi muốn tới, liền bị cản bên ngoài, sau đó dứt khoát theo Quách An Thái về phủ.

Lúc này La thị muốn vào cung thăm bệnh, Đế Vương ngược lại đáp ứng.

Ngày kế tiếp, xe ngựa xa hoa đính rèm phi thủy của Hộ Quốc Công phủ chậm rãi tiến vào cửa cung.

Người La thị mặc nhất phẩm cáo mệnh hoa phục, được nha hoàn đỡ xuống. Đằng sau còn có một nữ quyến, là tức phụ đích tôn Hộ Quốc công phủ, phu nhân Đường thị của Tiêu Khởi Châu.

Đường thị nghe La thị muốn vào cung, cũng từ miệng Tiêu Khởi Châu biết được một số tình huống, liền theo La thị đến, còn ôm Tranh Ca nhi chưa đầy ba tháng theo. Cô nương trẻ tuổi đều ưa thích tiểu hài nhi, lúc trước Tiêu Ngu cũng rất thích chất nhi này. Lúc này ôm vào cho nàng nhìn một cái, cũng làm nàng vui vẻ hơn.

Từ sau tiệc Trung Thu, trong Phụng Tào Cung liền có trọng binh canh giữ. Tiêu Ngu bệnh, Đế Vương lại gọi một nhóm thị vệ trông coi.

Trước điện cửa ngăn là Bách Điều Triều Phụng, chính điện rộng chín gian, sâu ba gian, ánh nắng rơi lên ngói vàng lưu ly, vàng son lộng lẫy.

Cung tỷ dẫn La thị vào nhà. Vào tam điện, Xuân Hiểu tới trước, đưa bọn họ vào trong. Trờ ra, thì nhìn thấy màn giường phụng vung lên, trưởng hai bên cũng cầu lên, xuyên qua áo ngủ hoa lê trắng của Tiêu Ngu, ngồi trên giường, đằng sau đệm Đan Dương và gối phụng.

Sắc mặt Tiêu Ngu không dễ nhìn, môi màu tóc trắng, dưới hai mắt có nhân nhợt quầng thâm. Nhìn thấy La thị đến, mới lộ ra nụ cười, thấy họ muốn hành lễ, lập tức nói: "Mẫu thân, đại tâu, nơi này không có người ngoài, không cần giữ lễ tiết."

Sau đó phân phó Xuân Hiểu và Xuân Trà dời hai cái ghế đến, bảo hai người ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, La thị mới tinh tế dò xét sắc mặt Tiêu Ngu...

Là bị bệnh thật.

Lúc Tiêu Ngu còn là một đứa trẻ, La thị đã vào cửa làm kế mẫu của nàng. Khi đó thân thể của nàng không tốt, mẹ kế khó làm, bà dốc lòng chăm sóc, sợ miệng lưỡi thế gian. Lúc ấy Tiêu Ngu tuổi còn nhỏ, nhưng cũng an phận, mặc dù là nữ hài nhi Hộ Quốc công phủ nuông chiều, bà lại cảm thấy không có chút kiêu căng nào.

Bà chăm sóc Tiêu Ngu rất tốt, bây giờ thấy nàng bị bệnh, khó tránh khỏi nhớ tới bộ dáng khi nàng bị bệnh còn bé, La thị nói: "Phụ thân con rất lo lắng cho con..." Bà đưa tay, nhẹ nhàng nắm chặt tay Tiêu Ngu đang để bên trên, nói: "Nếu bị ám ức gì gì, con nhất định phải nói với mẫu thân."

Vành mắt Tiêu Ngu phấp phồng, giọng mũi có chút nặng, khàn khàn nói: "Để mọi người lo lắng..."

Thật ra không còn gì để nói, thật sự thì, man hán kia cũng không ngược đãi nàng. Nghĩ đến chuyện của Triệu Hoàng, Tiêu Ngu biết, ngay cả nàng cũng nhận được tin tức, phụ thân nàng nhất định cũng sớm biết. Lúc trước nàng còn khuyên phụ thân thần phục tân đế, nói y nhân từ rộng lượng, thả một con đường sống cho Triệu Dục. Còn không đến mấy ngày sự thật liền hung hăng tát nàng một cái.

Nàng lập tức nói: "Mẫu thân yên tâm, ta ở trong cung mọi chuyện đều tốt. Chỉ là..." Ánh mắt bình tĩnh nhìn qua La thị, nói tiếp: "Người nói cho phụ thân, bảo ông phải cẩn thận Hoàng Thượng."

Lúc trước nàng cảm thấy, lấy tính tình man hán, sẽ đáp ứng nàng, khẳng định sẽ làm được. Nhưng nàng lại không để ý đến một điểm.

Thân là một nam nhân, một Đế Vương, quyền lực với y mà nói mới là quan trọng nhất. So với quyền lực, thất tín nhỏ nhỏ với nàng, vốn không đau khổ.

La thị gật đầu, nói: "Con yên tâm, chuyện con lo lắng, phụ thân con đều đã cân nhắc đến." Dừng một chút, lại nhẹ nhàng nói: "Chuyện của An vương, con cũng đừng lo lắng. Thay đổi triều đại, không thể tránh được. Đời này có thể bình an sống sót, ở lại Tấn Thành, cũng trôi qua nom nớp lo sợ. Con từ trước đến nay lạc quan, hân hậu, nếu kết cục đã định, thì không cần lo chuyện như vậy, mà hại chính con."

Tiêu Ngự với chuyện người ngoài có thể nhìn như không thấy, nhưng nàng quá coi trọng thân nhân. Nhưng thân phận của nàng bây giờ là Hoàng Hậu tân triều.

Không có một Đế Vương nào, có thể chịu được nàng luôn mong nhớ phu quân cũ và nhi tử của hắn.

Đạo lý Tiêu Ngự đều hiểu, nhưng khi nghe được tin Triệu Hoàng chết, lúc Tiết Chiến nói ra có chút vô si, vốn không có cách tĩnh tâm suy nghĩ.

Nàng nói: "Nữ nhi biết." Nói dứt lời với La thị, Tiêu Ngự mới nhìn Đường thị bên cạnh bà, Tranh Ca nhi trong ngực Đường thị khoẻ mạnh kháu khỉnh, lúc này đang ngủ, trong miệng phun bong bóng. Ngày thường nàng nhất định sẽ ôm cho đã, lúc này nàng sợ truyền bệnh cho nó.

Tiêu Ngự không đi ôm, nhìn khuôn mặt trắng trắng mập mập của hắn, đưa tay, cẩn thận từng li từng tí đụng đầu hắn. Tiêu Ngự nhếch miệng lên, không kiềm được nở nụ cười.

Sau đó không để bọn họ ở lâu. Sau khi mấy người La thị đi, cảm xúc Tiêu Ngự nhìn qua khá hơn một chút, uống thuốc rồi ngủ, sau đó phân phó Xuân Hiểu: "Người đi thăm dò một chút, ngày xưa trong cung có mẫu xảy ra chuyện gì."

Mặc dù Xuân Hiểu nghi hoặc, nhưng không hỏi nhiều. Gật đầu đáp ứng.

Tiêu Ngự ngồi trên ghế bành, cúi đầu, lẳng lặng nhìn đường vân bên trên vạt áo mình, đôi tay thận trọng nắm chặt.

Nếu Tiết Chiến có thù với cô mẫu nàng, nàng muốn biết rõ. Y không nói, nàng liền mình đi thăm dò. Trong cung có không ít cung tỳ thái giám tiền triều lưu lại, có thể tra được một chút.

...

Trên hành lang ngự hoa viên, Đường thị đưa đứa bé trong ngực cho nha hoàn sau lưng, đi bên cạnh La thị, đưa tay nhẹ nhàng đỡ bà, nhũ mỳ nhỏ giọng nói: "Tân đế ngang ngực, Niên Niên lại nhỏ tuổi, người xem... Chúng ta có thể vì Niên Niên làm gì?"

Với Đường thị mà nói, nếu lúc trước Tiêu Ngự không thuyết phục Tiêu Hoài, còn vào cung làm hậu, vậy Hộ Quốc Công phủ bọn họ không có thời gian thái bình. Cộng thêm Tiêu Khôi Châu đối với Tiêu Ngự huynh muội tình thâm, bà cũng muốn vì tiểu cô tử làm chút gì.

Bước chân La thị nhẹ nhàng chậm chạp. Hộ Quốc Công phủ có đình đài lầu các, tráng lệ, lại không bằng khí thế Hoàng Cung. Bà thấy qua việc đời, ánh mắt không gọn sáng, nghe Đường thị, đang muốn nói chuyện, chỉ thấy một chỗ khác ở hành lang, bóng dáng Đế Vương dần dần tới gần.

Mấy tên thái giám đi theo phía sau. Y đi ở phía trước, dáng người rộng rãi, bộ pháp mạnh mẽ.

Rất nhanh y đã đến chỗ Đường thị.

La thị và Đường thị vội vàng hành lễ. Tiết Chiến đứng ở một bên, biết hôm nay La thị phải vào cung, nhưng... Y mở miệng nói: "Không cần đa lễ." Lại hỏi La thị: "Hoàng hậu rất nhớ ngài, sao đến không ở lâu thêm chút nữa?"

Nói chuyện ngược lại rất khách sáo, nhưng do thân phận hạn chế, La thị thật không dám xem y như con rể bình thường. Bà vừa vặn hỏi đáp: "Hoàng hậu cần tĩnh dưỡng, tất nhiên không quấy rầy lâu."

Lời này...Mắt đen của Tiết Chiến nặng nề nhìn La thị, sau đó chậm rãi nói: "Quả thật là trầm không chăm sóc tốt Niên Niên."

Nói đến, nàng bị y chọc tức đến bệnh.

Không nghĩ tới Đế Vương cao cao tại thượng sẽ nói lời như vậy. La thị chậm rãi ngẩng đầu, nhìn y. Người này mặc dù xuất thân dân gian, ngày thường cao lớn vĩ ngạn, tư thế chươg phượng. Cộng thêm lúc trước tiếp xúc mấy lần, La thị luôn cảm thấy, Đế Vương này vẫn có chỗ thích hợp.

Mặc dù Đế Vương khách sáo, La thị còn có chút câu nệ, nghĩ nghĩ, liền mỉm cười nói: "Hoàng Thượng trăm công nghìn việc, tất nhiên là Hoàng hậu nương nương chiếu cố ngài mới phải. Hoàng hậu đã nói qua với thần phụ, Hoàng Thượng chuyên cần chính sự yêu dân, nàng rất kính ngưỡng."

Thật sao? Y nghĩ... Nàng sẽ chỉ xem thường y thôi.

Ánh mắt Tiết Chiến nhìn về phía nhạc mẫu cũng càng kính trọng. Mặt mày mấy ngày chưa giãn ra, có vẻ hòa hoãn. Lúc này, bên tai chợt nghe được tiếng

hài nhi khóc nỉ non, chính là Tranh Ca nhi trong ngực nha hoàn của Đường thị tỉnh lại, tiếng khóc rống. Còn trong tã lót, tiếng khóc này ngược lại càng to.

Tiết Chiến nhìn Tranh Ca nhi kia oa oa khóc lớn, nhẹ nhàng cười cười, nói: "Đứa nhỏ này, thật có phong thái của cha nó."

Vô cùng trung trực, ngày sau tất nhiên cũng như phụ thân hấn Tiêu Khởi Châu văn thao vũ lược.

Tách đám người La thị ra, Tiết Chiến liền vội vàng đi Phượng Tảo Cung. Yên tĩnh tiến vào tẩm điện, nhìn thấy Tiêu Ngự đang đứng trước cửa sổ, dáng người yếu điệu, trước mặt là một bồn cây cảnh xanh biếc, tay tuyết trắng nhỏ nắm cây kéo đỏ, đang rắc rắc rắc rắc cắt cành lá.

Tiết Chiến là người thô kệch, không hiểu những thứ này, chỉ thấy nàng ngày thường loay hoay. Lúc trước y không nhìn ra cách thức, hiện tại bình tĩnh xem, cảm sau khi nâng tu bồ, liền trở nên xảo diệu rất nhiều.

Y nhìn thật lâu.

Tiêu Ngự cảm giác được, rất nhanh xoay người lại, đối mắt với Tiết Chiến, nhu hòa trên mặt lập tức không còn.

Nàng nhẹ nhàng buông cây kéo xuống, liền muốn đi vào.

Một bàn tay ấm áp dịu dàng níu nàng lại. Đinh đầu chợt truyền đến giọng nam nhân: "Trẫm và cô mẫu nàng, có huyết hải thâm cừu, lúc trước nếu cô mẫu nàng không tự vẫn, trẫm cũng đích thân giết bà ta..."

"Về phần Triệu Dục, trẫm hoàn toàn không nghĩ giữ lại hấn ta, nhưng hôm đó trẫm đáp ứng nàng, cũng là thật tâm đấy. Nhưng trẫm là Đế Vương, không thể xử trí theo cảm tính, Triệu Dục không chết, chính hấn không có tâm tư, khó tránh khỏi sẽ bị người khác lợi dụng, ân ý kích thích. Trẫm sai người trên đường lưu vong diệt trừ Triệu Dục, mặc dù người trẫm phái đi đến nay chưa về, cũng không biết thuyền Triệu Dục bị đắm có chết không nhưng không do họ gây nên, nhưng cái mạng này, tính trên đầu trẫm, trẫm không oan uổng..."

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn y.

Lúc trước không phải y đã nhận sao? Sao hiện tại lại giải thích?

"... Triệu Hoàng cũng không phải là trẫm giết chết. Nhưng trẫm cũng không thể cam đoan, sau này có thể tiếp tục giữ lại hấn hay không. Cố gắng hiện tại hấn không chết, chờ mấy năm sau, trẫm cũng sẽ diệt trừ hấn. Nếu nàng muốn tính khoản nợ này trên đầu trẫm, trẫm sẽ không phản bác gì."

Tiêu Ngự mấp máy môi, nói: "Người nói là thật?"

Tiết Chiến cười nhạt, liền biết y giải thích, nàng cũng chưa chắc tin tưởng. Y nói: "Niên Niên, mục đích lúc trẫm cưới nàng không thuần, nhưng trẫm thật tâm chờ nàng. Nàng thì sao? Trong lòng nàng, vị trí của trẫm còn kém xa Triệu Dục. Nàng nói xem... Ngày nào đó, nếu phụ thân nàng chống đối trẫm, giữa trẫm và ông ấy chỉ một người có thể sống, nàng có thể chọn trẫm không?"

Phụ thân nàng..

Tiêu Ngự nhìn ánh mắt y, há mồm nói: "Thần thiếp không muốn lừa dối ngài..."

Y đương nhiên biết. Cho nên mới phần nộ. Tiết Chiến chưa nói. Đừng nói là Tiêu Hoài, xem như lấy Triệu Hoàng làm lựa chọn, nàng cũng chưa chắc có thể chọn mình.

Y biết gì chứ? Vẫn luôn mong nhớ nàng như vậy sao? Luôn suy bụng ta ra bụng người. Vành mắt Tiêu Ngự phấp phồng, nhìn qua mặt mày của y, mỗi chữ mỗi câu: "Đó là phụ thân của ta, mặc kệ gặp phải tình huống như thế nào, ta cũng không thể phản bội phụ thân của ta, thế nhưng Tiết Chiến à..."

Bỗng nhiên nàng nhẹ nhàng nói một câu: "Nếu thật có hôm đó, ta bằng lòng chết theo người."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Lòng nghi ngờ

Edit: Đào Sindy

Từ cửa sổ lảng hoa thổi vào ít hương hoa, chậu hoa bằng men hải đường hồng tu bổ lại trồng cây trà.

Trong điện rất yên tĩnh.

Tiêu Ngự đứng thẳng, vòng eo tinh tế, phần giao từ cổ xuống dưới trắng như tuyết lộ ra, giữa đầu, độ cong của cổ ưu mỹ. Bởi vì bệnh không trang

điểm, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đen nhánh lại không có chút khiếp đảm nào.

Thấy y kinh ngạc nhìn mình, liền nói tiếp: "Trước đó thần thiếp đã từng nói, ngài có sát tâm với hoàng thất tiền triều, thần thiếp có thể hiểu được. Nhưng ngài một mặt hứa hẹn với thần thiếp, muốn thần thiếp triệt để phụ thuộc người, làm thê tử của người; một mặt lặng lẽ trừ bỏ sau lưng thần thiếp.. Còn muốn trong lòng thần thiếp không chút bất mãn, đây là không thể nào."

"Ngài nói thần thiếp không thực tình đợi người, thần thiếp cũng không phản bác, dù sao lúc mới vừa vào cung, thần thiếp không dám xem ngài như trượng phu bình thường. Thế nhưng... Ngài lại thật sự buông xuống đề phòng với thần thiếp?"

Lúc đó y không giải thích một câu, cảm thấy chắc chắn nàng sẽ không tin mình. Còn có nguyên nhân khác, là y chợt dạ. Dù sao thật sự là y có sát tâm với Triệu Hoảng.

Trong đầu Tiết Chiến tràn ngập câu nàng vừa nói khi nãy.

Thật lâu mới phản ứng được, nghe lời nàng nói thì mở miệng: "Niên Niên..."

Tiêu Ngự nhỏ giọng nói: "Thần thiếp chỉ là một người bình thường, có tình cảm dứt bỏ không được, cũng có lúc mâu thuẫn đung đưa trái phải. Ngài là Đế Vương, lấy giang sơn xã tắc làm trọng, ngài có bất đắc dĩ của ngài, đề phòng hoàng thất tiền triều, đề phòng trọng thần tiền triều, là điều bình thường. Nhưng ngài muốn ngồi vững trên giang sơn, trừ đi những.. người trở ngại của ngài, trong đó bao gồm Tiêu gia... Đến lúc đó, mặc dù thần thiếp không thể ngăn cản, cũng không cách nào không lưu luyến, tiếp tục thân nhiên ở chung cùng ngài."

Tân đế đáng cơ, muốn trừ bỏ hoàng thất tiền triều và Tiêu gia, không gì đáng trách. Đứng ở góc độ của y, đây là chuyện Đế Vương phải làm. Thế nhưng đứng bên Tiêu gia của nàng, lại không cách nào tha thứ cho y.

Y muốn nàng lựa chọn giữa y và Tiêu gia, bởi vì nàng đứng bên phụ thân. Nhưng nếu như nàng muốn y lựa chọn giữa giang sơn và mình, y làm sao chọn mình được chứ?

Cùng giường chung gối, hôn lại gần, còn nghi kỵ lẫn nhau, đề phòng lẫn nhau. Nàng vốn có chỗ không ổn, thế nhưng y so với chính mình, cũng không khá hơn chút nào.

"... Thần thiếp hiểu bất đắc dĩ của ngài, thế nhưng Hoàng Thượng à, ngài hiểu lo lắng của thần thiếp sao?"

Tiết Chiến tất nhiên nghe được bất mãn của nàng. Nàng nghĩ cho Tiêu gia, không cách nào dứt bỏ, nhưng tính mạng mình còn quan trọng hơn thân tình, y vẫn không lý giải được.

Y nói: "Vậy nàng muốn trầm làm thế nào?"

Tiêu Ngự suy nghĩ, nhẹ nhàng lắc đầu: "Thần thiếp không muốn ngài khó xử. Mặc dù thần thiếp tin phụ thân mình, nhưng Hoàng Thượng chưa hẳn có thể tín nhiệm như thần thiếp." Nàng lặng lẽ nhìn y, nói: "Thần thiếp không yêu cầu ngài cái gì, cũng như vậy, ngài đừng yêu cầu quá nhiều với thần thiếp, được chứ?"

Với cô mẫu nàng, ngày sau nói không chừng y cũng sẽ đối như vậy với Tiêu gia. Còn muốn cảm mến đối đãi với mình, thật sự là ép buộc.

Thật ra hình thức ở chung tốt nhất giữa bọn họ là tương kính như tân. Y làm Đế Vương hùng tài vĩ lược sát phạt quả quyết, nàng chuyên tâm phụng dưỡng, làm Hoàng hậu tốt hiền lành rộng lượng. Đã vào Hoàng Cung, muốn trải qua thời gian bình thường như các cặp phu thê khác, là không thể nào. Huống chi y và nàng cách quá nhiều.

...

La thị hồi phủ, lập tức đi thư phòng gặp Tiêu Hoài. Thấy y phục La thị chưa đổi đã đến, Tiêu Hoài lập tức đứng dậy, vịn bà ngồi xuống, nói: "Như thế nào?"

Biết ông lo lắng, cho nên bà vừa về liền tới nơi này. La thị nói tình huống của Tiêu Ngự trong cung cho ông biết: "... Bởi vì chuyện của Triệu Hoảng, xung đột với Hoàng Thượng, nói một số lời, khó tránh khỏi cảm xúc kích động. Quốc công gia ngài cũng biết, hai năm này Niên Niên đã trải qua nhiều như vậy, sợ là lúc này, mượn chuyện của Triệu Hoảng bạo phát ra tất cả, lúc này mới bệnh nặng như vậy. Nhưng ngự y đã xem qua, thuốc cũng dùng đúng hạn, tiểu cô nương trẻ tuổi sẽ khôi phục nhanh, chẳng mấy chốc sẽ chuyển biến tốt đẹp."

Tiêu Hoài tự xưng là bảo hộ nữ nhi rất khá, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ đưa nàng vào cung. Nghe La thị nói, cảm thấy thẹn với nữ nhi, càng thẹn với thê tử bệnh chết.

Tiêu Hoài nói: "Mấy ngày trước ở tiệc Trung thu, Niên Niên còn nói với ta, cảm thấy tân đế nhân từ, đối đãi độ lượng với Triệu Hoảng. Nàng là một tiểu cô nương tuổi còn trẻ, không biết lòng người, lại nói tân đế kia sống đến oai hùng bất phàm, rất khó sinh ra chán ghét."

La thị hiểu sâu trong người, thấu hiểu rất rõ. Nhìn tướng mạo Tiết Chiến, thật ra bà không ghét tân đế.

Thấy Tiêu Hoài nhú chặt lông mày, nói: "Niên Niên còn nói, muốn thiếp thân nói với ngài, phải cẩn thận Hoàng Thượng."

Hoàng thất tiền triều đã không còn mấy người, nhanh như vậy, đương nhiên là đến phiên bọn họ và đại thần tiền triều có liên quan.

Tiêu Hoài gật đầu, nói: "Ta hiểu." Thấy La thị mang thai còn đi tới đi lui bồn ba, nhẹ giọng nói với bà: " Bà về nghỉ đi, những chuyện này, có phu quân ở đây, bà không cần lo lắng."

Nữ quyền nên được che chở dưới cánh chim của nam nhi.

Tiêu Hoài để nha hoàn đưa La thị trở về. Quay trở lại bàn đọc sách, ngồi trong chốc lát. Ông ghé mắt, mắt nhìn Thiết thương gác trên giá.

Sau đó phân phó gã sai tìn nhiệm vật bên người, nói: "Người đi đường Tranh Đông tìm nơi tên Trà Cú lâu, nói cho chương quỹ nơi đó, ta muốn gặp chủ tử nhà hân."

...

Ban đêm uống thuốc xong Tiêu Ngự liền lên giường nghỉ ngơi. Cả người ủ trong áo ngủ bằng gấm, Tiêu Ngự tròn mắt, nhớ tới những lời ban ngày Tiết Chiến nói.

... Y nói y và cô mẫu nàng có huyết hải thâm thù.

Nàng cũng từ miệng phụ thân biết một số, Tiết Chiến là một thôn Hán bình thường, mà cô mẫu nàng, chính là cô nương con vợ cả phủ Hộ Quốc Công, sau đó làm nhất quốc chi mẫu, sao lại có huyết hải thâm thù với y? Nhưng Tiết Chiến đã nói, nếu thật lâu trước đó xảy ra chuyện gì, có lẽ phụ thân không tra được cũng khó nói.

Nhưng y có thù với cô mẫu mình, vì sao đối với mình lại..

Giống như y nói, lúc trước mặc dù mục đích không thuần, nhưng sau đó quả thật đối với nàng rất tốt. Tiêu Ngự có thể cảm giác được, cho nên mới đối với y...

Có một số việc, sao nàng có thể không chế đây?

Mi mắt Tiêu Ngự dừng lại, trở mình, mặt hướng vào trong, hai tay nắm thật chặt gối đầu.

Lúc ngủ đến mơ mơ màng màng, phát giác được có thân thể nằm vào. Cánh tay từ sau lưng vòng lấy nàng, lồng ngực và sống lưng nàng dựa chung một chỗ, môi mềm kéo lên, nhẹ hôn tai của nàng, hô hấp dồn dập.

Thân mật cùng nhau, Tiêu Ngự dần dần có chút tỉnh lại, mắt của nàng còn chưa mở ra, động tác của nam nhân đã dừng lại, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Ban ngày nàng nói với tẩm, nếu trăm có sơ xuất gì, nàng bằng lòng chết cùng trăm, là thật sao?"

Tiêu Ngự mới hoàn toàn thanh tỉnh.

Mắt của nàng chậm rãi mở ra, ánh sáng bên trong mắt có chút hơi yếu, nhưng nàng vẫn nhìn không rõ ràng lắm. Từ một nơi bí mật gần đó, giác quan luôn mẫn cảm chút.

Không thể phân bác? Nàng nói đều là lời thật lòng. Trong lòng nàng, coi như xem thường y một ngàn lần một vạn lần, nặng y thô tục ngang ngược, thì đã sao? Không có gì có thể lừa mình dối người...

Tiết Chiến quen nhìn vật trong đêm, cho dù lúc này ở trong tối, cũng có thể rõ ràng phát giác được nhất cử nhất động của nàng. Y ôm chặt hai tay của nàng, cùng nàng dựa chung một chỗ.

Qua thật lâu, mới nghe được nàng nhỏ giọng nói: "... Ừ "

Vừa nói chuyện, Tiêu Ngự cũng cảm giác được cả người mình đều bị y mò mẫm.

Đối mặt với y, mặt y bỗng nhiên tiến tới, hôn nàng. Y thận trọng dùng sức, gấn bó như môi với răng, cuốn lấy lưỡi nàng, tay thô ráp chậm rãi du ngoạn trên người nàng, rất nhanh liền nhẹ nhàng linh hoạt cởi vạt áo của nàng ra. Sau đó da thịt kề nhau, bộ ngực của y cứng rắn như sắt. Tiêu Ngự còn bệnh, trên người không có sức lực gì, nhưng nói thật, loại chuyện này, không cần nàng dùng bao nhiêu lực...

Y hôn nàng, dán mặt nàng, chậm rãi vào. Thật ra y không phải nam nhân dịu dàng, hiện tại phá lệ chiều cổ thân thể nàng, vào chậm ra chậm.

Giường lác lác kịch liệt, cũng không lâu lắm, Tiêu Ngự đỏ mặt hôi đầm đìa. Cái trán thấm mồ hôi nịn, y trượt xuống từ cái trán, thuận cảm hạ xuống làn da nàng. Thân thể Tiêu Ngự nhẹ nhàng rung động, hai đùi bị y ôm lấy, vô lực rũ xuống.

Tiêu Ngự có chút khó tự kiểm chế, dùng sức nắm lấy cánh tay của y, ngẩng đầu một cái, liền đối mặt trông mắt đen nhánh của y.

Y cũng nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau trong chớp mắt, liền lập tức cúi người, dùng sức chặn môi nàng. Phía dưới còn đang kịch liệt thảo phạt, bá đạo ngang ngược.

Rất cục lắng lại, y mới chậm rãi buông nàng ra, xoay người xuống, sau đó thuận thế ôm nàng vào lòng. Trong chán oi bức, Tiêu Ngự trong lòng ngực chập chùng của y, nhẹ nhàng thờ dốc.

Đình đầu truyền đến tiếng nam nhân: "Trẫm cho phép nàng, ngày mai xuất cung một chuyến."

Tiêu Ngự hơi kinh ngạc. Lúc này, ý thả nàng xuất cung, là cho phép nàng đi đâu, ý tứ hiểu không thấu. Nhưng bây giờ nàng không còn gì phải lo lắng, Triệu Hoàng đã không còn. Tiêu Ngự nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Thần thiếp đa tạ Hoàng Thượng."

...

Ngày hôm sau, một cỗ xe lưa khiêm tốn chạy ra cửa cung.

Mặc dù Đế Vương phá lệ khai ân, nhưng Tiêu Ngự vẫn không mặc trang phục quá lố, chỉ mặc thân cung trang đơn giản, tiến vào phủ An vương. Ngày xưa Triệu Hoàng tuy là nhi tử Đế Vương, nhưng hôm nay dưới chân thiên tử, tang sự xử lý phải vô cùng khiêm tốn. Sợ làm tức giận long nhan, ngay cả trước cửa cũng không treo lồng đèn giấy.

Chỉ có lúc đi đến linh đường, mới thấy một đám nô bộc mặc đồ trắng quỳ trên mặt đất.

Phía trước chính là Khương ma ma và hai nha hoàn thiếp thân phục vụ Triệu Hoàng. Thấy Tiêu Ngự tới, Khương ma ma đứng dậy đón. Trong nội tâm bà mặc dù oán hận, lại phân minh, cũng không giận lây sang Tiêu Ngự.

Thấy Tiêu Ngự muốn đi qua nhìn, mới ngăn cản nói: "Ngâm lâu ngày trong nước, nương nương đừng nhìn."

Sợ dọa Tiêu Ngự.

Không nữ hài nhi nào không sợ người chết. Nhưng bây giờ là Triệu Hoàng, Tiêu Ngự không có gì phải sợ. Nàng đi tới, đứng trước quan tài, lẳng lẳng nhìn Triệu Hoàng nằm ở bên trong.

Đã đổi một thân y phục, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt không còn nguyên vẹn, sắc mặt Tiêu Ngự vẫn trợn trắng. Rất nhanh nàng liền đứng vững, cẩn thận nhìn. Nàng nhìn thân thể hằn, hình dáng tiểu hài nhi, mấy tháng không gặp, nàng cũng không phân biệt được. Chỉ là, lúc ánh mắt của nàng rơi vào trên đầu Triệu Hoàng... Ánh mắt lập tức sững sờ.

Tiêu Ngự dùng sức nắm hai tay.

Khi chăm sóc Triệu Hoàng, nàng thường xuyên chải tóc cho hắn, mang mũ miện (vương miện của vua chúa thời xưa).

Tóc của Triệu Hoàng và phụ thân hắn Triệu Dục, màu sắc nhạt hơn bình thường, cũng ít hơn. Mà bây giờ nằm trong quan tài... Lại là một đầu đen nhánh nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tiền đồ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi ra khỏi Tự Linh Đường, sắc mặt Tiêu Ngự không được tốt. Xuân Hiểu chỉ nói nàng bởi vì Triệu Hoàng chết mà thương tâm, cũng không nói chuyện, yên tĩnh đi theo phía sau nàng.

Trong viện lá vàng tiêu điều, một bóng dáng cao gầy chậm rãi đi tới.

Là Kỳ vương Triệu Huyền.

Hắn mặc áo bào màu trắng như tuyết, bên hông đeo ngọc Dương Chi theo bước chân của hắn mà nhẹ nhàng lắc lư. Vốn là gương mặt trắng nõn trẻ đẹp lịch sự, lúc này nhìn thấy càng thêm tái nhợt suy nhược, cả người có loại cảm giác suy yếu lung lay sắp đổ.

Tiêu Ngự nhìn hắn, ánh mắt chợt dừng lại.

Đa số hoàng thất tiền triều Tấn Thành đã gặp bất trắc, nếu tin tức nàng nhận được không sai, Kỳ vương Triệu Huyền này, cũng bị trọng thương. Lúc trước hắn chăm sóc Triệu Hoàng thì cũng thôi đi, hiện tại hắn bị thương nghiêm trọng như vậy còn tới...

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt của Triệu Huyền đã nhìn về phía bên này. Quý công tử nhẹ nhàng, tự phụ thanh lịch tao nhã, so với nam tử đã man thô tục trong cung kia, càng có khí phái hoàng gia. Kỳ Vương đều có phong độ tư thái ưu tú, lại yêu thương Triệu Hoàng như thế, Tiêu Ngự nên thương thức. Thế nhưng không biết xảy ra chuyện gì, mỗi lần nàng thấy Triệu Huyền, luôn có chút không thoải mái, thậm chí có chút bực tức.

Triệu Huyền chậm rãi tới, lúc đến gần, càng có thể nhìn thấy đôi môi trắng bệch của hắn, đôi mắt là màu hổ phách hơi nhạt, giọng nói nghe cũng rất suy yếu: “Thần bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Tiêu Ngự gật đầu, tỏ ý hắn không cần đa lễ. Nhìn bộ dáng cao gầy tái nhợt của hắn, nói một câu: “Vương gia cũng phải bảo trọng thân thể của mình.”

Triệu Huyền ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại ở trên mặt của nàng, sau đó đứng mức dịch ra, nói: “Đa tạ nương nương quan tâm.”

Cũng không phải nàng quan tâm hắn. Dù sao hắn đã từng chăm sóc Triệu Hoàng như vậy. Tiêu Ngự không nói nhiều, gật đầu đi về phía đại môn.

Ánh mặt trời màu vàng nhạt chói rọi vào bên trên áo bào màu tuyết của Triệu Huyền, hắn nghiêng đầu, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn dần dần đi xa, nhìn thêm mấy lần, lúc này mới xoay người sang chỗ khác.

Dừng bên ngoài là xe ngựa Thanh Trù (lụa xanh) Tiêu Ngự ngồi tới đây. Tiêu Ngự không chú ý tới có điều gì không thích hợp, trong đầu nghĩ đến đều là chuyện của Triệu Hoàng, đợi có người giúp nâng nhắc màn xe lên, sau khi nàng tiến vào, nhìn thấy nam tử cao lớn ngồi ở chính giữa xe ngựa, nhất thời giật nảy mình. Một trong chốc lát, mới há to miệng, nói: “Hoàng thượng?”

Sao y lại tới đây?

Tiết Chiến chỉ mặc bộ trực xuất (xem hình), đồ án Vân Long văn, bên hông là mạng đai ngọc. Phần lớn nam tử quý tộc Tấn Thành ưa thích đeo túi thom ngọc bội, y lại không thích những này, bên hông trống rỗng, chỉ thả lỏng hai chân dài hai bên, tay khoác lên đầu gối, ngón tay khẽ gõ. Đây là thói quen nhỏ từ lúc mới bắt đầu nàng đã thấy, lúc buồn bực ngán ngẫm, chỉ thích gõ ngón tay như vậy. Chỉ là y luôn trăm công nghìn việc, có rất ít thời điểm không có chuyện gì làm.

Y gương mặt nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Trẫm tới đón nàng.”

Tiêu Ngự “ừm” một tiếng, rồi ngồi vào bên cạnh y.

Xe ngựa nhỏ hẹp này cũng không thể so sánh với phượng giá của nàng, vốn nàng đi khiêm tốn, không nghĩ tới y cũng sẽ cùng đi theo. Lúc này y ngồi xuống, rõ ràng Tiêu Ngự cảm thấy có chút chật chội. Cho dù là chen nhau ngồi xuống, hai chân cũng chặt chẽ kề cùng một chỗ với y, theo xe ngựa lắc lư nhẹ nhàng va chạm ma sát.

Tiêu Ngự đang suy nghĩ sự tình của Triệu Hoàng.

Nhớ đến thấy đứa bé ở trong quan tài, nhớ lại gương mặt mập mạp của Triệu Hoàng... Người kia, khẳng định không phải Triệu Hoàng. Tiêu Ngự nắm chặt tay theo bản năng. Hoặc là nói, có thể Triệu Hoàng không chết. Thế nhưng nàng lại không dám khẳng định.

Đi tới chỗ khúc quanh, xe hơi nghiêng.

Tiêu Ngự không quan tâm, thân thể nghiêng về phía xe vách tường, ngay lúc đầu của nàng sắp đụng vào tấm ván gỗ bên người, nàng cảm giác được một bàn tay tay nhẹ nhàng nâng đầu của nàng. Lòng bàn tay nóng hổi và gương mặt của nàng dính vào nhau.

Tay kia thoáng dùng sức, cả người nàng đã được kéo đi.

Hô hấp của Tiêu Ngự trì trệ, nhìn mặt y. Màn xe bị gió thổi đến nâng lên, ánh mặt trời chiếu loang lổ trên mặt y, mặt mày của y nhìn qua có chút lạnh lùng. Hiện tại đã rất bình ổn, nhưng tay của y vẫn không buông ra. Tiêu Ngự nhìn y, ánh mắt nặng nề nhìn mình, con ngươi đen kịt, không biết y muốn làm gì.

Nàng vô ý thức cầu vạt áo mình.

Tiết Chiến mới chậm rãi đưa tay xuống, nói với nàng: “Lời nàng nói với trẫm hôm qua, trẫm không đồng ý.”

Hôm qua... Tiêu Ngự nghi hoặc, không biết có phải y nói câu kia.

Ánh mắt của bình tĩnh Tiết Chiến nhìn mặt của nàng, giống đã thú truy tìm con mồi đã lâu, sau khi để mắt tới, cũng không tiếp tục để nàng đào thoát. Y nói: “Trẫm không nghĩ nàng hư tình giả ý.”

Đã đến nước này rồi, nàng còn muốn bắt đầu lại với y, cùng y tương kính như tân, không can thiệp chuyện của nhau? Y làm không được!

Y gắt gao nhìn chăm chăm nàng, sau đó ánh mắt chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh: “... Cô mẫu của nàng hoàn toàn chính xác bị trẫm ném tới Ly Sơn, chỉ là bà ta may mắn, cũng không bị dã thú ăn, sau đó được chôn ở một nơi, trẫm cũng không đi quản. Năm đó mẫu thân của trẫm là bị bà ta làm hại, trẫm muốn đoạt hoàng vị của Triệu Dục, cũng là do có nguyên nhân này. Đã đến bây giờ, trẫm nguyện ý buông xuống.”

Nhớ tới cô mẫu của nàng, Tiêu Ngự thực sự rất khó liên hệ bà ấy và chuyện giết hại mẫu thân của Tiết Chiến với nhau. Thế nhưng nàng có thể phân biệt được, hiện tại y không lừa nàng.

Tiêu Ngự chậm rãi nói: “Vậy ngài... Vì sao muốn nói chuyện này với thần thiếp?”

Đương nhiên y muốn nói! Ánh mắt của Tiết Chiến không dịch chuyển khỏi trên mặt của nàng, y nói: “Trẫm vì giang sơn này, nỗ lực rất nhiều, trẫm cũng

đã nghĩ, nàng đã cho gả trăm, những người trước kia, cũng không liên quan tới nàng, nàng ở lại bên người trăm là được. Thế nhưng Niên Niên, nàng nói trăm không hiểu sự lo lắng của nàng, được, hiện tại trăm sẽ thế ——

“... Dù như thế nào, cho dù là mưu phản, trăm cũng sẽ bảo toàn tính mạng của phụ thân nàng!”

“... Trăm sẽ trọng dụng phụ thân nàng, để nàng yên tâm, sẽ giống như nàng tín nhiệm phụ thân nàng.”

Coi như cuối cùng, trăm mất đi hoàng vị này, trăm cũng nhận!

“... Thế nhưng nàng phải đồng ý với trăm, thật lòng đợi trăm, không giữ lại chút nào.”

Con mắt của Tiêu Ngự chậm rãi tròn to, không nghĩ tới y sẽ nói lời như vậy, để vị đối với y mà nói quan trọng bao nhiêu, nàng rất hiểu. Từ nhỏ nàng đã được dạy bảo trở thành nữ nhân của hoàng thất, có chút suy nghĩ đã thâm căn cố đế trong lòng nàng. Như lúc nàng gả cho Triệu Dục trước đó, cả đời đều cho Triệu Dục, nàng cũng sẽ không thực tình thích hắn. Nàng sẽ chỉ tôn trọng hắn.

Lòng ngực trắng kiện của Tiết Chiến chậm rãi phập phồng, cũng chưa từng nghĩ tới, cũng có ngày y có thể nói ra lời nói không có tiền đồ bực này.

Là vì một nữ nhân.

Cho dù y thích nàng, yêu thương nàng hơn nữa, cũng luôn giữ lại chút gì đó. Thậm chí cảm thấy, y bởi vì lợi ích trừ khử những người gọi là thân nhân của nàng, nàng cũng sẽ không khổ sở quá lâu. Nhưng câu nói “nguyện ý cùng chết với y” của nàng hôm qua, làm y hoàn toàn sửng sốt.

Y đưa tới, nàng hai tay lên nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cái trán dán trán của nàng, nói với nàng: “Thật ra trăm thật đáng thương... Niên Niên, trăm thích nàng.”

Nước mắt lập tức tuôn ra, Tiêu Ngự nhìn Tiết Chiến trước mặt dần dần mờ hồ. Hốc mắt nóng lên, nàng há to miệng, có chút nói không ra lời. Chỉ là hai tay không tự chủ đặt ở ngang hông của y, nắm chặt theo bản năng.

Môi của nàng giật giật, rất lâu, mới gian nan lên tiếng: “Thiếp...”

Tiêu Ngự không tiếp tục nói, đầu bỗng nhiên chui vào trong ngực của y, nâng hai cánh tay mảnh khảnh lên, ôm chặt lấy vai rộng của y, gương mặt để ở đầu vai của y. Y thực sự vạm vỡ, nàng ôm y có chút cố hết sức, nhưng không có buông tay.

Nàng bỗng nhào lên, Tiết Chiến có chút bất ngờ không phòng ngự, sững sốt một lát, rồi bàn tay lập tức phủ ở trên sống lưng thon gầy của nàng.

Y nhẹ nhàng ngửi mùi trên người nàng, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, gần như si mê. Những năm này y học được nhiều điều, nhưng xưa nay không biết yêu thương người như thế nào, giữa y và nàng quả thật khác rất nhiều, nàng ghét bỏ y thô bỉ, lúc xem thường y, ngoại trừ buồn bực nàng y không biết nên làm sao bây giờ? Y càng ngày càng để ý đến nàng, thế nhưng trong lòng nàng lại chứa nhiều người như vậy, giống như từng người đều quan trọng hơn y.

Y đi đến gần, hôn một cái lên gò má của nàng, tới gần lỗ tai của nàng, nói: “Nàng cho trăm một ngôi nhà, trăm sẽ thay nàng trông coi nhà mẹ của nàng.”

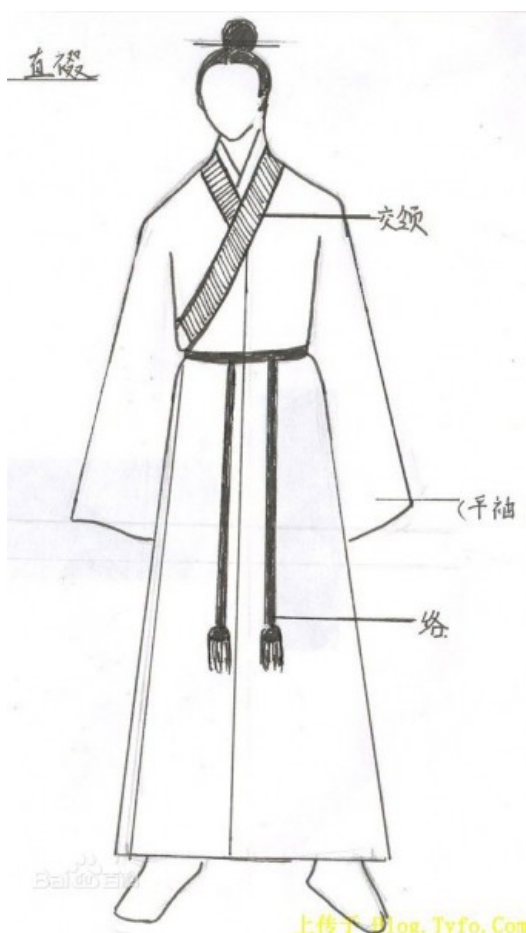
“... Niên Niên, sinh cho trăm một đứa con trai, có được hay không?”

Cánh tay ôm y của Tiêu Ngự thoáng nói lỏng, mặt chậm rãi rời khỏi trên vai y. Ngẩng đầu nhìn mặt mày cứng rắn của y.

Đôi mắt của nàng phiếm hồng, con ngươi sáng bóng. Dò xét y rất lâu, mới nhỏ giọng mà nói: “Thật ra thiếp...”

Y rất khản trương nhìn nàng.

“... Thật ra thiếp thích con gái.” Tiêu Ngự nín khóc mỉm cười.

trực xuyết

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Tìm nơi nương tựa

Sau đó xe ngựa vẫn đi rất ổn. Đến Hoàng Cung, có người nhắc rèm xe ngựa lên, ngay sau đó một cái tay vói vào, muốn dìu nàng xuống xe ngựa.

Tiêu Ngự cúi đầu nhìn bàn tay có khớp xương cân xứng trước mặt, làn da trắng nõn, trên cổ tay đeo một chuỗi phật châu mộc đàn. Thân thể Tiêu Ngự còn chưa tốt, cũng không có do dự, đưa tay khoác lên mu bàn tay Hà Triều Ân, được hấn đỡ xuống xe ngựa.

Chân vừa rơi xuống đất, từ phía sau xe ngựa Nguyên ma ma tới mau và nói: "Làm phiền Hà công công, vẫn là để lão nô tới đi."

Hà Triều Ân chậm rãi buông lỏng tay ra, mặt mày cung thuận nói: "Tiểu nhân đi qua bên Hoàng Thượng." Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Hà Triều Ân thanh nhuận nói: "xưa nay tính tình Hoàng Thượng đã như vậy, cường ngạnh đã quen, đã tin tưởng mấy ngày sẽ tốt, nương nương chớ có quá lo lắng."

Tiêu Ngự nhẹ nhàng gật đầu.

Nguyên ma ma cùng Tiêu Ngự về Phụng Tảo Cung. Nghĩ đến sự tình vừa rồi, còn tưởng rằng Hoàng Thượng chủ động tới cầu hoà đây, không nghĩ tới dường như càng náo càng cương, lại nửa đường cưỡi ngựa một mình hồi cung. Nếu bị người bên cạnh biết được, không biết sẽ truyền ra nhân thoại gì. Vừa bước vào cổng Phụng Tảo Cung, Nguyên ma ma muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên cảm giác được tay nàng đột nhiên nắm chặt.

Nguyên ma ma lập tức xoay người đi nhìn.

Ngay sau đó, thấy Tiêu Ngự bên cạnh cúi đầu nôn ra một trận.

Sắc mặt vô cùng khó coi.

Nguyên ma ma sợ tới mức tâm nhảy lên. Bận bịu đưa tay vuốt lưng Tiêu Ngự, vội vàng nói: "Nương nương, ngài không sao chứ?" Đại phu vừa mới nhìn

qua, thuốc cũng uống. Tại sao lại nôn lợi hại như vậy? Nghĩ đến bệnh còn chưa hết, sáng sớm xuất cung, sợ là thổi gió bị lạnh, liền tranh thủ thời gian phân phó Xuân Hiểu Xuân Trà, nói, "Còn lo lắng cái gì? Nhanh đi gọi ngự y."

Hai ngày này Tiêu Ngu không ăn cái gì, sáng nay lúc dùng đồ ăn sáng cũng không thấy ngon miệng. Lúc này nôn mấy lần, cũng không có nôn ra thứ gì.

Thoảng lắng lại chút, tiếp nhận trà Nguyên ma ma đưa tới, Tiêu Ngu súc súc miệng, mới cảm giác dễ chịu một chút. Chỉ là trên lưng đều là mồ hôi, sền sệt, Tiêu Ngu đứng dậy, tiến vào tịnh thất để Nguyên ma ma xoa lưng cho nàng, đổi y phục sạch sẽ, mới ngồi vào trên giường nghỉ ngơi.

Làm xong những việc này, lại uống chén thuốc vừa nấu xong. Tiêu Ngu đưa tay từ lấy một viên mứt hoa quả chua ngọt ngon miệng trong đĩa, mặt mày thoảng giãn ra.

Cảm thấy ăn ngon, Tiêu Ngu lại tay lấy một viên thả vào trong miệng. Sau đó phân phó Xuân Hiểu nói: "Người chờ một lúc đi một chuyến hồ đến Chu đại nhân, để hắn điều tra thêm sự tình phủ An Vương, nhìn xem ngày đó An vương xảy ra chuyện, trong phủ có người nào đi qua, có cái gì dị thường?"

Nguyên ma ma kinh ngạc: "An Vương không phải đã..."

Triệu Hoảng không có chết. Tiêu Ngu nhìn Nguyên ma ma, bình tĩnh thanh thản, nhưng từng chữ hữu lực: "... Ngày Xưa Ta sớm chiều ở chung cùng Triệu Hoảng, hết sức quen thuộc đối với hắn, vừa mới nhìn đến, cũng cảm giác người kia không phải Triệu Hoảng. Lại trùng hợp lưu tâm qua tóc của hắn, màu tóc Triệu Hoảng hơi nhạt, cho nên An vương phủ tìm Triệu Hoảng về, cũng không phải là thật sự."

Nếu là trùng hợp tìm nhầm thì cũng thôi đi, nhưng hôm đó lúc tìm về, trên người đứa bé trai kia mặc quần áo Triệu Hoảng, ngọc bội, cũng là ngọc bội của Triệu Hoảng đeo ngày thường. Cho nên nhất định là có người cố ý.

...

Các phố nhỏ cũng là nơi tắc đất tắc vàng ở Tấn Thành. Trước cửa nhà đặt các thạch sư khí phái, đèn lồng tinh xảo treo lên thật cao. Một phụ nhân chải búi tóc đơn giản, nữ tử hương đã ăn mặc quần áo vải thô hơi cũ đã bị giặt đến phai màu đứng ở cửa ra vào.

Nơi đây đều là quan to hiển quý, kiểu liễn hương xa, nàng ăn mặc, có vẻ hơi không hợp.

Ngẩng đầu nhìn đại môn màu đỏ, đứng đó một lúc lâu. Thủ vệ bên ngoài lập tức đi tới, một mặt cảnh giác nói: "Nơi đây chính là phủ đệ Thượng Thư đại nhân, vị đại tâu này, không có việc gì cũng không nên tới chỗ này lặc lư."

Thượng Thư đại nhân... Đúng rồi, lúc trước học hành gian khổ, tú tài nghèo nhiều lần thi rớt, đã là Lại bộ Thượng thư. Mặc dù cảm khái, nàng cũng rất nhanh trấn định lại. Thanh âm dịu dàng như nước, phi thường bình tĩnh không nhanh không chậm mở miệng nói ra: "Vị tiểu ca này, làm phiền người đi vào bẩm báo đại nhân nhà người, nói..."

Nhất thời sững sốt, không biết nên xưng hô mình như thế nào. Nàng vô ý thức cắn cắn môi khô nứt, trông mất chuyển động, đang nghĩ ngợi tìm từ, chợt nghe được có tiếng cửa xe ngựa sau lưng.

Thấy xe ngựa tới, hộ vệ nhanh đuổi nàng tới một bên, chờ xe ngựa dừng lại, ân cần đi qua chuyển ghế người trên xe ngựa.

Nữ tử mặc vải thô bị hộ vệ đẩy mấy lần, lao đảo kém chút ngã sấp xuống, đợi thân thể ổn định, lúc ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy rèm xe ngựa kia chậm rãi nhấc lên.

Đầu tiên là hai nha hoàn mặc áo màu xanh lá, sau đó hộ vệ vừa rồi đuổi nàng đã ân cần chuyển một cái ghế tới bên cạnh xe ngựa.

Tiếp theo, một người mặc áo ngắn sắc mùa thu chậm rãi đi xuống, cách ăn mặc mộc mạc, lại là cô nương tuổi trẻ thanh tú.

Nhìn thấy Quách Tổ Nghi đi xuống từ trên xe ngựa, con mắt của nàng lập tức mở to, sau đó lập tức chạy tới: "Tổ Nghi!"

Hộ vệ thấy nàng, lại muốn cản. Quách Tổ Nghi xem xét, nhìn người xuất hiện ở trước mặt, mới kinh ngạc nói: "Đại tâu?" Sau đó nói với hộ vệ kia: "chờ động thủ, là người một nhà."

Quách Tổ Nghi không nghĩ tới Vu Thải Vi sẽ xuất hiện.

Đó là tâu tâu lúc trước của nàng.

Lúc trước nàng hòa ly với huynh trưởng, vì thế mẫu thân của nàng tức giận rất lâu. Huynh trưởng luôn luôn hiểu chuyện, mẫu thân lại rất thương hắn, lần đầu tiên mẫu thân mắng huynh trưởng như vậy, thật vất vả cưới cô vợ trẻ, không công liền trốn thoát rồi.

Lúc ấy nàng cảm thấy Vu thị cự tuyệt, nhưng nghĩ lại thời gian Vu thị đến Quách gia, mẫu thân của nàng hoàn toàn quá mức hà khắc với nàng.

Mặc dù Vu thị không phải tiểu thư khuê các, nhưng cũng là ái nữ trong nhà, mới đầu cha mẹ của nàng không chịu, cảm thấy Quách gia quá mức nghèo khó, sợ nàng gả đi chịu khổ. Chỉ là Vu thị ngưỡng mộ huynh trưởng tài hoa hơn người, cảm thấy sau này hẳn tất nhiên sẽ có tiền đồ, cho nên mới gả cho hắn, còn muốn ngày sau có thể cùng huynh trưởng cảm sát hòa minh, hồng tự thêm hương.

Nhưng sau đó gả tới, hoàn toàn tương phản.

Mẫu thân một lòng trông cậy vào huynh trưởng, làm sao cho phép Vưu thị quấy rầy huynh trưởng lúc đọc sách. Cho nên mỗi ngày an bài Vưu thị rất nhiều việc. Mới đầu Vưu thị chịu mệt mỏi, cảm thấy Quách gia không dễ dàng, nàng tuổi trẻ, làm nhiều chút là được. Thế nhưng nàng càng chịu khó, mẫu thân càng cho là đương nhiên. Vưu thị chịu đựng hết thảy, nàng nghĩ đến chỉ cần huynh trưởng thuận lợi đậu cao trung, nàng khổ tận cam lai rồi.

Thẳng đến ngày đó, huynh trưởng nàng thi rớt. Mặc dù mẫu thân thất vọng, lại cũng không trách huynh trưởng quá nhiều, ngược lại tất cả sai lầm đều tính trên đầu Vưu thị.

Lúc này Vưu thị mới chịu không nổi, chạy trở về nhà mẹ đẻ.

Nhìn thấy Quách Tổ Nghi, lúc này Vưu thị mới lộ nét nóng doanh trờng, một đôi tay thô ráp cầm thật chặt Quách Tổ Nghi, nước nớc nói: "Tổ nghi, cuối cùng nhìn thấy muội."

Quách Tổ Nghi nhìn lấy Vưu thị nghèo túng, thấy nàng lẻ loi một mình đến Tấn Thành, trên đường khẳng định ăn rất nhiều khổ, quan tâm hỏi: "Làm sao tẩu tới nơi này?"

Lúc trước ở Quách gia, quan hệ Vưu thị cùng Quách Tổ Nghi đặc biệt tốt. Lúc này nàng cũng không có gì giấu diếm, Vưu thị đỏ vành mắt nói: "Hai năm rối loạn này, năm ngoái lại ôn dịch, trong nhà chỉ còn ta, ta không có thân thích có thể tìm nơi nương tựa, liền nghĩ... Nghĩ đến các người..." Câu nói kể tiếp, Vưu thị không nói ra toàn bộ, Quách Tổ Nghi nghe cũng hiểu.

Nhìn thấy Vưu thị kinh ngạc, nhưng tỉnh táo lại, Quách Tổ Nghi lại trầm mặc.

Nàng xem Vưu thị.

Tuổi đã không nhỏ, dung mạo cũng kém xa vị tẩu tẩu mới kia của nàng, lại cũng coi là thanh tú, còn có vận vị. Ngày xưa tại nông thôn, nàng gả cho đại ca, mẫu thân không cho phép bọn họ quá thân cận, nhưng là vợ chồng tuổi trẻ, luôn luôn tránh không được thân cận, có đôi khi nàng giúp bọn họ canh chừng, đã từng thấy bộ dáng huynh trưởng nàng ôn nhu thân cận cùng tẩu tẩu.

Nhìn thấy Quách Tổ Nghi trầm mặc, tâm Vưu thị chợt nhấc lên, nắm tay thật chặt, nói: "Tổ nghi, muội..."

Quách Tổ Nghi nhìn nàng, nói: "Tẩu tẩu yên tâm, ta tự nhiên sẽ giúp tẩu. Chỉ là tẩu cũng biết, mẫu thân bên kia..."

Vưu thị đương nhiên biết. Không có người so với nàng rõ ràng hơn thủ đoạn của Trương Thị, nàng hòa ly cùng Quách An Thái, huyền não như thế, bà thấy mình, khẳng định sẽ không bỏ qua cho nàng. Thế nhưng nàng tin tưởng, Quách An Thái còn tình cũ với nàng. Dù sao lúc trước nàng nỗ lực vì Quách gia nhiều như vậy, không có đạo lý ngồi nhìn mặc kệ.

Vưu thị nói: "Ta nguyện ý tự mình thỉnh tội với bà bà, hi vọng bà còn chút tình cảm ngày xưa, có thể tiếp nhận ta một lần nữa."

"Được." Quách Tổ Nghi nói: " vậy hiện tại ta mang tẩu đi vào gặp mẫu thân, nếu mẫu thân có thể tiếp nhận tẩu, không còn gì tốt hơn; nếu bà còn không buông xuống chuyện ban đầu, ta cũng sẽ giúp tẩu dần xếp tại Tấn Thành, sau đó giúp tẩu nói tốt ở trước mặt mẫu thân."

Sau đó khẽ cười cười, trấn an nói: "Dầu gì, ta nói cho đại ca, hẳn chắc chắn sẽ không mặc kệ tẩu."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Vưu thị

Edit: Loveyoumore3112

Quách Tổ Nghi dẫn Vưu thị vào phủ, sai nha hoàn dẫn nàng ta đi sửa soạn lại, cũng báo việc này cho mẫu thân Trương thị.

Trương thị đang tính toán chi tiêu của Tiêu Ngọc Chi mấy ngày qua.

Mấy ngày trước Tiêu Ngọc Chi không ở trong phủ, từng món trang sức xiêm y làm theo yêu cầu này đều được lần lượt đưa vào trong phủ, động một tí là ba trăm, năm trăm lượng bạc, Trương thị tức giận đến nỗi cả đêm trằn trọc không ngủ được. Mà mấy thứ đó lại không trả lại được, nói đến mỗi miếng, cũng chỉ trả lại được một chiếc vẩy trong số đó. Nói Tiêu Ngọc Chi kia, Quách An Thái lại che chở nàng ta, đúng là khiến Trương thị tức giận vô cùng.

Quách Tổ Nghi nói chuyện trước mặt bà, Trương thị nghe xong ngừng một lúc, bàn tay đang gảy bàn tính cũng ngừng lại, nhìn nàng ta: "Con nói ai?"

Quách Tổ Nghi quan sát vẻ mặt Trương thị, cẩn thận dè dặt nói: "Là tẩu tẩu... Trong nhà nàng không còn ai, một nữ tử yếu đuối, ngàn dặm xa xôi tới tìm đại ca, trên đường ném trái rất nhiều khổ sở. Nữ nhi đã thu xếp cho nàng ở lại Thiên sảnh trước, nàng đang đói bụng lắm, ăn ngấu ngiến, mẫu thân, nàng

thật sự rất đáng thương."

Năm đó, ở chỗ bọn họ, Vưu thị cũng được xem như là phượng danh lan xa, Đại Ngụy coi trọng nữ tử vô tài mới là đức, mà Vưu thị vừa hiền lành, lại từng đọc một vài thi thư, càng khác với những nữ tử nơi thôn quê. Khi đó Quách Tổ Nghi còn nhỏ, liền thích Vưu thị dạy nàng biết chữ, hiện tại nàng có thể đọc hiểu một ít chữ, đều là nhờ công lao của Vưu thị.

"Đáng đời nàng ta!"

Trương thị đặt bàn tính xuống, vẻ mặt tức giận.

Bà trăm cay ngàn đắng nuôi lớn hai đứa con, nhi tử muốn lấy vợ, đã tiêu tốn hơn nửa số tiền tích góp của bà. Vưu thị vào cửa, hiền lành nhu thuận, bà rất vừa lòng. Tưởng rằng vậy là tốt rồi, cuối cùng người làm mẫu thân như bà cũng có thể thoải mái một chút, nào ngờ Vưu thị lại không hề có chừng mực, luôn thích đi quấy rầy lúc nhi tử đang yên tĩnh học bài.

Về sau lại càng không nói nổi. Bà vừa trút giận lên nàng ta, lại yếu ớt trở về nhà mẹ đẻ trong con tức giận.

Trương thị nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lúc trước muốn đi thi đi, làm như Quách gia chúng ta ngược đãi nàng ta lắm sao? Con có biết những người đồng hương của chúng ta nói về chúng ta như thế nào không? Sau này còn có cô nương nàng nào nguyện ý gả cho đại ca con nữa?"

Người Trương thị yêu thương nhất chính là nhi tử.

Quách An Thái vẫn vô song toàn, là miếng mồi ngon ở trong thôn, không biết có bao nhiêu cô nương muốn gả cho hắn, dù cho hắn đã từng hư thê, cũng có rất nhiều hoàng hoa khuê nữ muốn gả cho hắn. Mà Vưu thị âm ỉ thành như vậy, Quách An Khang liền không người hỏi tới. Hiện giờ hắn cũng đã 30, bà vẫn chưa có tôn tử đẻ bé, còn không phải do Vưu thị kia làm hại sao?

Quách Tổ Nghi tiến lên phía trước nói: "Nhưng mà mẫu thân, bây giờ nàng cũng đã đến đây, ngoài chỗ chúng ta, hoàn toàn không còn chỗ nào để đi, dù sao trước đây nàng cũng là thê tử của đại ca, cũng từng gọi người là mẫu thân lâu như vậy..."

Nàng ta dừng một chút, lại nhẹ nhàng nói một câu. "Tổ Nghi cảm thấy, so với tân tẩu tẩu, nàng đã nỗ lực vì Quách gia chúng ta rất nhiều rồi. Người còn nhớ không? Có một lần người lên núi đón củi gặp trời mưa, còn bị trượt chân, lúc ấy đại ca không ở nhà, trời lại tối rồi, là tẩu tẩu đẩy xe đưa người lên trần trên gặp đại phu..."

Trương thị đang muốn nói ai thêm nàng ta gọi bà là mẫu thân lại nghe nửa lời sau của Quách Tổ Nghi, gương mặt già nua đã đầy nếp nhăn thoáng ngừng lại.

Nếu không phải Vưu thị đủ tốt, sao bà có thể để nhi tử cưới nàng ta chứ? Chuyện kia, quả thực là bà có ấn tượng. Chỉ là bà cảm thấy, bà nghiêm khắc với Vưu thị, là coi nàng ta như người một nhà. Nhưng nàng ta lại không coi bà như mẫu thân, lại có thể vì bị mắng một lúc mà chạy về nhà mẹ đẻ.

Sau đó lại nghĩ đến tân nương tử Tiêu Ngọc Chi hiện tại...

Chân mày Trương thị nhíu lại.

So sánh Vưu thị với nàng ta, thật sự là một trời một vực.

Quách Tổ Nghi biết Trương thị đã hơi dao động, liền khẽ gọi: "Mẫu thân..."

Trương thị liếc mắt nhìn nàng ta, nói: "Được, dẫn nàng ta tới đây, để ta nhìn xem."

Cũng đã nhiều năm không gặp. Lúc Vưu thị nhìn thấy Trương thị, nhìn bà mặc áo bông nhiều lớp màu vàng nhạt, thêu hoa văn màu xanh, trên búi tóc đã đầy những sợi tóc bạc, gương mặt có vẻ già hơn những lão phụ cùng tuổi một chút. Dù Quách An Thái đã là Lại Bộ Thượng Thư, nhưng Trương thị vẫn là Trương thị trước đây, đã mặc hoa phục, vẫn là lão bà tử ở nông thôn không dễ đối phó.

Dù y sam Vưu thị mộc mạc, thấy Trương thị, vẫn cung kính quỳ xuống trước mặt bà. Trương thị còn chưa nói gì, nàng ta đã lẳng lặng dập đầu ba cái.

Rồi sau đó nâng mắt, Vưu thị rung rung, nói: "Đa tạ mẫu thân đã bỏ qua cho hiềm khích trước đây."

Vốn là một bụng tức giận, nhưng thấy vẻ khuất phục lấy lòng như vậy của Vưu thị, lại cảm thấy quả thực nàng ta rất chặt vật. Suy cho cùng cũng là nhi tử (con dâu) ngày trước, nếu nói không có chút cảm tình, vậy đó là giả. Trước đây quả thật Vưu thị rất hiếu thuận với bà.

Trương thị lạnh nhạt nói: "Thế nào? Chẳng phải trước đây khóc lóc âm ỉ muốn rời khỏi Quách gia lắm sao? Sao bây giờ lại quay lại? Không sợ ta lại ngược đãi ngươi sao? Mặt nặng mày nhẹ với người?"

Đương nhiên Vưu thị không còn là nữ hài nhi khờ dại trước kia, ở cùng với Trương thị vài năm, cũng hiểu rõ tính tình của bà.

Cho nên cũng biết được làm sao để vừa lòng bà, để bà nguôi giận.

Nàng ta nói: "Là nhi tử không đúng, chỉ cần mẫu thân có thể tha thứ cho con, người muốn con làm gì cũng được." Hiện giờ người nàng ta có thể dựa vào cũng chỉ có Quách An Thái mà thôi.

Trước đây nàng ta khóc lóc muốn về nhà mẹ đẻ, cuối cùng Trương thị không chịu nổi, yêu cầu Quách An Thái hưu (bỏ) nàng. Quách An Thái là đứa con có hiếu, nhưng không đưa hưu thư (đơn ly hôn) cho nàng, mà là bằng lòng rời xa nàng, đã nói rõ sự thiện lương của hắn, và cảm tình của hắn đối với nàng.

Nàng và hắn cùng giường chung gối, ở bên hắn, cùng trải qua những năm tháng gian khổ nhất, hiện tại hắn chức cao vọng trọng, không có lý do gì lại không quan tâm đến nàng.

Trương thị cẩn thận quan sát Vu thị.

Vu thị nhỏ hơn Quách An Thái 4 tuổi, hiện giờ cũng đã 26 rồi. Nữ nhân 26 tuổi, đương nhiên không giống với nữ hài nhi trẻ trung mềm mại yếu ớt, trên người Vu thị có vị đạo của chính mình, đẹp cả người lẫn nét, nhìn dịu dàng hiền lành, làm việc lại chịu khó, nhanh nhẹn. Quan trọng hơn là, lúc đó Quách An Thái cũng rất vừa lòng với tức phụ (con dâu) này.

Mắt Trương thị rù xuống, trong lòng âm thầm có chủ ý.

Sau đó hỏi một câu: "Vậy người có biết, An Thái đã tái thê (lấy vợ lần nữa) rồi?"

Quách An Thái chính là phụ tá đắc lực của Tần Đế, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại lấy được đường tử của Đường kim Hoàng Hậu nương nương, tiểu thư dòng chính của phủ Hộ Quốc Công. Sao nàng ta có thể không biết chứ?

Vu thị cắn môi, nhẹ nhàng nói một câu: "Con... Con biết. Mẫu thân yên tâm, chỉ cần người có thể thu nhận con, con đảm bảo sẽ không đi quấy rầy phu..." Ngừng một chút, sau đó chữa lại, "Không đi quấy rầy đại nhân và phu nhân."

Trương thị lại đứng lên, nhìn Vu thị nói: "Nói thật, tần tức phụ này quả thật kém hơn người, có điều thân phận của người ta lại không giống vậy, thân phận như vậy, mới có thể xứng đôi với con ta. Về phần người... Dù sao cũng từng là thê tử của An Thái, nếu không quan tâm đến người, đến lúc có người có tình truyền ra, e là sẽ làm mất thanh danh của An Thái. Thế này đi, người lưu lại, ta bảo An Thái nạp người làm thiếp, người thấy thế nào?"

Mấy ngày Tiêu Ngọc Chi trốn vào cung, Trương thị tức giận vô cùng, đã nghĩ để Quách An Thái nạp thiếp. Nhưng Quách An Thái lại không muốn. Giờ thì tốt rồi, Vu thị xuất hiện, chẳng phải là một thiếp thất sẵn có sao?

Vu thị cũng là người thông minh, từ trong câu chữ, có thể nghe ra ý bất mãn của Trương thị với tần nương tử.

Nàng từng là thê tử của Quách An Thái, hiện tại làm thiếp của hắn, khó tránh khỏi có chút khó chịu trong lòng. Nhưng hiện giờ nàng ta không có con đường khác để lựa chọn. Chỉ cần có thể ở lại Quách gia, thiếp thất thì thiếp thất.

Vì thế Vu thị cảm kích nói: "Đa tạ mẫu thân, sau này nhi tức (con dâu) nhất định sẽ hiếu thuận với người, cũng không khiến người tức giận."

Bị tần nương tử không có giáo dưỡng kia chọc giận nhiều ngày như vậy, bỗng nhiên nghe được những lời hiếu thuận của Vu thị, Trương thị cảm thấy vui mừng vô cùng, thỏa mãn gật đầu.

...

Mã xa sơn đen đỉnh bằng dừng lại trước cửa Quách phủ. Quách An Thái bước xuống trước, sau đó đỡ Tiêu Ngọc Chi trên xe xuống.

Tiêu Ngọc Chi khoác áo mỏng cổ tròn bằng gấm thêu hình mẫu đơn, đứng bên cạnh Quách An Thái, sai bảo gã sai vặt lên mã xa chuyển đồ xuống, miệng nhắc nhở: "Nhẹ chút nhẹ chút, đừng làm sứt mẻ." Là thành quả cả ngày của nàng, mua không ít tơ lụa, châu báu trang sức, còn có một tấm bình phong sơn hồ cao bằng một người, được chế tác tinh xảo.

Khi mọi thứ đã được chuyển xuống không hư tổn gì, Tiêu Ngọc Chi mới đi theo Quách An Thái vào phủ, sau đó hỏi hắn: "Thế này mẫu thân sẽ không tức giận chứ?" Lúc ở phủ Hộ Quốc Công, nàng thường hay so bì với Tiêu Ngự, cho nên Tiêu Ngự mua thứ gì, nàng cũng muốn mua theo. Mặc dù không bì kịp Tiêu Ngự, nhưng nhìn ra cả Tần Thành, nàng cũng là tiểu thư phủ Quốc Công ra tay hào phóng. Không lý nào sau khi thành thân lại trở nên hẹp hòi, keo kiệt đến mua cây trăm ngọc cũng phải cò kè mặc cả.

Đây cũng là lần đầu Quách An Thái ra ngoài mua đồ cùng nàng, nàng tiêu xài như vậy, quả thực là ngoài dự đoán của hắn, nhưng cũng hiểu rõ, cho dù muốn sửa lại, cũng phải dần dần, không thể giải quyết trong chốc lát. Hơn nữa, mấy ngày trước nàng tui thân, ở trong cung lại hết hoảng lo sợ, cho nên hôm nay liền cố gắng hết sức đáp ứng mong muốn của nàng.

Quách An Thái muốn nói chuyện, hai tay Tiêu Ngọc Chi liền ôm chặt lấy cánh tay hắn, cả người đều dựa sát trên người hắn, làm nàng nói: "Vậy người nên giúp ta chứ, nếu không thì ta chắc chắn sẽ âm ỉ với bà ấy."

Hôm nay Quách An Thái đỡ nàng vui vẻ, tâm tình tốt, hiển nhiên Tiêu Ngọc Chi cũng không so đo với Trương thị. Mà Quách An Thái cũng hiểu rõ, nếu mẫu thân hắn biết được hôm nay Tiêu Ngọc Chi tiêu xài như vậy, thế nào cũng bị quở mắng một trận không ngừng. Nhưng nhìn nàng vui vẻ như thế, nhìn đến tấm bình phong sơn hồ kia, ánh mắt cũng đã sáng bừng, rốt cục vẫn không nỡ ngăn cản nàng.

Hiện giờ trở về, lại trở thành một vấn đề khó khăn.

Quách An Thái cười cười, dịu dàng nói: "Việc này cứ giao cho ta, chỉ là... Nếu lát nữa mẫu thân nói nàng vài câu, nàng cũng không được trở mặt, nếu

không thì lần sau ta sẽ không dẫn nàng ra ngoài nữa."

Sao lại thế được?

Tiêu Ngọc Chi cũng biết, Quách An Thái không nỡ làm vậy với nàng, chỉ cần lấy chiêu dùng với mẫu thân trong nhà kia dùng với hắn, nhất định dùng được. Lại nói, chỉ cần thái độ của Trương thị tốt một chút, nàng cũng không muốn âm ỉ với bà ta.

Trương thị ở tiền sảnh, Quách An Thái dẫn Tiêu Ngọc Chi đến gặp Trương thị trước. Nha hoàn trông coi bên ngoài thấy bọn họ, nhao nhao hành lễ, Quách An Thái dẫn Tiêu Ngọc Chi bước vào, nhìn Trương thị đang ngồi trên ghế chủ vị, gọi một tiếng: "Mẫu thân..."

Ban đầu trên mặt hắn còn mang nụ cười nhàn nhạt, nhưng khi ánh mắt rơi vào bóng dáng yếu đuối đang đứng bên cạnh Trương thị, tươi cười biến mất trong phút chốc.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Quách An Thái có chút kinh ngạc, sau đó mới dần bình tĩnh trở lại.

Tiêu Ngọc Chi cũng gọi một tiếng: "Mẫu thân." Vẫn không chú ý đến người bên cạnh Trương thị.

Có nha hoàn bưng trà đến, Quách An Thái thuận thế nhận lấy, đưa cho Trương thị. Chờ lúc bàn tay kia đưa tới, bên cạnh Trương thị liền có một đôi tay vươn ra, sau đó nàng ta khẽ dịu dàng nói: "Đề ta mang đến." Lấy ly trà qua.

Màu mắt Quách An Thái hơi trầm xuống.

Hắn không biết tại sao Vu thị lại xuất hiện ở đây, càng không biết mẫu thân hắn đang suy tính điều gì... Dù sao dựa theo tính tình của Trương thị, lúc trước ôn ào như vậy, sao có thể bình tĩnh hòa nhã tiếp nhận Vu thị?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cãi cò

Editor: Hoa Trong Tuyết

Quách An Thái đứng thẳng người, nhìn nàng ta bưng chén trà đưa đến trước mặt mẫu thân, sau đó vô ý thức nghiêng đầu, nhìn thê tử mới cưới đứng bên cạnh. Nàng biểu lộ lười nhác, hoàn toàn không hề nhận ra điều gì bất thường.

Kỳ thật cũng không có gì, những chuyện trước đây của hắn, Tiêu Ngọc Chi đều biết hết. Chỉ là lúc này không biết tại sao, hắn lại không muốn để Tiêu Ngọc Chi biết, với tính tình của nàng, nếu nàng biết người này là thê tử trước đây của hắn, chỉ sợ là muốn lật trời.

Mà lại... nếu hắn muốn giấu nàng, cũng không khó khăn.

Trong lòng Quách An Thái đã quyết định.

Sau khi thỉnh an, Tiêu Ngọc Chi chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi. Mà Vu thị thì lơ đãng đánh giá vị phụ nhân mới của Quách An Thái.

Đúng là tuổi trẻ mỹ mạo, đeo vàng đeo bạc khắp người, nhưng nàng ta biết, Quách An Thái cũng không phải là nam tử nông cạn, mà nữ tử càng kiêu căng xinh đẹp, càng không vừa mắt Trương thị. Vu thị bỗng nhiên thở dài một hơi.

Đội Trương Thị uống một ngụm trà, nàng ta lại nhu thuận nhận lấy chén trà.

Không biết chuyện gì xảy ra, giống như có người ở bên cạnh đụng trúng. Tay của nàng lắc một cái, chén trà bị đánh đổ, nước trà làm ướt hết ống tay áo, cái chén nhỏ "ba" một tiếng rơi xuống, vỡ nát khắp mặt đất, làm cho tất cả mọi người ở đây đều giật mình.

Vu thị kinh hãi, chợt nghe bên cạnh vang lên giọng nói quan tâm thân thiết: "Tẩu tẩu, người không sao chứ!"

Vu thị tròn mắt nhìn. Mà Quách An Thái đứng trước mặt Trương thị, cũng là theo bản năng nhìn phản ứng của Tiêu Ngọc Chi... vốn dĩ Tiêu Ngọc Chi định trở về phòng, nhưng nghe thấy Quách Tố Nghi gọi như vậy, cho nên dừng lại, sau đó xoay người, nhìn Quách Tố Nghi, rồi nhìn Vu thị đứng bên cạnh.

Tiêu Ngọc Chi bước lên mấy bước, nhìn Quách Tố Nghi nói: "Người gọi nàng ta là gì?"

Sắc mặt Quách Tố Nghi trắng xanh, đôi mắt ngấn nước nhìn Tiêu Ngọc Chi, hấp hấp môi nói: "Tẩu tẩu, ta..."

Mặc dù Tiêu Ngọc Chi cũng không phải quá thông minh, nhưng vẫn có một chút đầu óc. Nàng nhìn Quách An Thái, sau đó chỉ vào phụ nhân trước

mặt*, nói: "Người nói đi, người kia là ai?"

*Phụ nhân= phụ nữ đã có chồng

Quách An Thái há to miệng, lại chỉ nói một câu: "Ngọc Chi..."

"Người đừng gọi ta. Người mau nói cho ta biết, nữ nhân này là ai?"

Nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi vô lý như vậy, sắc mặt Trương Thị lập tức trầm xuống, bà ta vỗ tay mấy cái, nói: "Tốt."

Sau đó duỗi tay nắm chặt tay Vu Thụ, nói với Tiêu Ngọc Chi, "nếu tính về thời gian, người nên gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Ngọc Chi, đây là Thái Vi, là thê tử trước đây An Thái đã cưới, mặc dù sau này đã hòa ly, nhưng hôm nay thân nhân của Thái Vi cũng đã mất, ta nghĩ đến tình cảm lúc xưa, nhìn nàng đáng thương, dự định cho nàng ở lại phủ, cùng với người hầu hạ An Thái... Nàng vào cửa trước, kinh nghiệm cũng nhiều hơn người."

Nhìn đáng về Tiêu Ngọc Chi tức giận đến không thốt ra lời, trong lòng Trương Thị rất đắc ý.

Vì vậy tiếp tục nói: "Yên tâm, Thái Vi cùng lắm chỉ làm thiếp, sẽ không gây phiền hà cho người, huống hồ An Thái vốn là thượng thư đại nhân, có tam thê tứ thiếp là bình thường, trước đây Thái Vi chăm sóc An Thái rất tốt, tin tưởng sau này cũng sẽ như vậy."

Tất nhiên Tiêu Ngọc Chi biết trước đây An Thái có một thê tử gọi là Vu Thụ.

Nghe nói thành thân với Quách An Thái cũng được mấy năm, sau này vì không chịu được cảnh Trương thị gây khó dễ mới bỏ về nhà ngoại, sau đó nàng và An Thái cùng cách. Riêng phần mình kết hôn với hắn. Đừng nói là lúc trước Quách An Thái đã từng cưới, cho dù chưa từng cưới vợ, nàng cũng không vừa ý hắn. Nam nhân lớn lên ở nông thôn, lại có mẫu thân như vậy, ai xui xẻo mới bị gả vào Quách gia của bọn hắn...

Nếu chuyện này xảy ra với người khác, nàng còn có thể nhìn mà chế giễu, nhưng chuyện này lại xảy ra trên người mình, nàng ta muốn gả cho Quách An Thái, Tiêu Ngọc Chi sao còn có thể cười được?

Nàng nhìn Vu Thụ bên cạnh Trương thị.

Nhìn qua nhan sắc bình thường, cả người là đáng về vất vả, Trương thị đứng bên cạnh nàng ta, nhìn lại rất ra tướng mẹ chồng nàng dâu. Nghĩ đến việc mấy ngày nay Trương thị bắt bẻ nàng, lúc này lại nhìn thấy Trương thị thể hiện thái độ vừa lòng với Vu Thụ, cho dù nàng không thích Quách An Thái, trong lòng cũng rất khó chịu.

Tiêu Ngọc Chi nói với Trương thị: "Ta không đồng ý. Nếu như muốn nạp thiếp, trừ khi Quách phủ ko có Tiêu Ngọc Chi ta!"

Nàng gả cho Quách An Thái mới được bao lâu, nàng còn chưa cảm thấy hết ủy khuất, lão bà này còn vì nhi tử bảo bối mà suy nghĩ đủ chuyện, bây giờ còn muốn nạp thiếp cho hắn?

Chê nàng hầu hạ không tốt sao? Nhưng nàng đường đường là đích nữ phủ quốc công, cho dù gả cho người, một số việc, vẫn có nha hoàn làm thay. Còn muốn nạp thiếp... khi tâm trạng nàng tốt, tất nhiên có thể an bài mấy cái thông phòng như thuận nghe lời, còn chưa tới phiên Trương Thị an bài.

Trương thị không hài lòng nhất chính là đáng về không lớn không nhỏ của Tiêu Ngọc Chi, cau mày nói: "Chuyện này còn chưa tới lượt người có đồng ý hay không." Nói xong liền nhìn về phía Quách An Thái, "An Thái, người nói một chút, lúc trước muốn cùng cách với Thái Vi, người nói như thế nào với mẫu thân, nói nàng hiền lành quân gia tốt, những năm qua cũng hi sinh vì Quách gia rất nhiều, lấy tình cảm trước đây, muốn mẫu thân cho nàng một chút thể diện. Mẫu thân biết, lúc trước đối xử quá hà khắc với Thái Vi, người và nàng tình cảm vợ chồng sâu sắc, nhưng bởi vì mẫu thân mới làm vợ chồng người cách rồi, hiện tại gương vỡ lại lành, đây chẳng phải là một chuyện tốt?"

Quách An Thái nhìn Trương Thị.

Ở thời điểm này, đương nhiên biết suy nghĩ của Trương Thị, hắn nhìn Trương Thị, nói: "Mẫu thân, nhi tử với nàng đã cùng cách, hiện tại lại cưới Ngọc Chi làm vợ, thực sự không nên có liên quan gì tới nàng ta nữa. Nếu là nàng không có chỗ nương tựa, nhi tử nguyện ý giúp trợ nàng, nhưng tuyệt đối không thể để nàng ở lại Quách phủ."

Vu Thụ nhìn thấy Quách An Thái chừng chặc nội liêm, trên những vấn đề về khiêm tốn giữ lễ, nhưng cũng đã có chút quý khí. Người này thăng quan rất nhanh, nhưng vẫn là phu quân trước đây chung chăn chung gối. Bọn họ cũng đã từng có khoảng thời gian tốt đẹp bên nhau. Nguyên nhân nàng ta rời khỏi Quách gia, hắn cũng biết, nàng biết mình lúc trước làm rất tốt, là Trương Thị làm khó dễ quá mức.

Trương Thị nói: "Thái Vi lẻ loi một mình, nàng còn có thể đi đâu? Mẫu thân biết người sợ Ngọc Chi không vui, tốt như vậy..." Bà ta nhìn Tiêu Ngọc Chi, nói, "Ta biết người là đích nữ phủ hộ quốc công, lại là đường muội của Hoàng Hậu, thế nhưng Ngọc Chi, dù như thế nào đi nữa, nam nhân muốn nạp thiếp, cho dù là Hoàng Hậu nương nung, cũng không thể tiện nhúng tay vào. Người là tiểu thư đại hộ, chẳng lẽ không hiểu việc này. Ở ngay trước mặt người, đương nhiên An Thái nói không cần, nhưng người là nữ tử, luôn luôn phải hiền lành, phải biết thay phu quân suy nghĩ."

Nếu như ở trước mặt nàng, Quách An Thái dám nạp thiếp, đúng thật là nàng nhìn lầm người.

Trong lòng Tiêu Ngọc Chi rất tức giận, hiểu được Trương thị là cố ý nhắm vào nàng, cũng không muốn nói nhiều với bà ta, mà là nhìn Quách An Thái nói: "Nếu Vu Thụ này còn ở Quách gia một ngày, ta Tiêu Ngọc Chi nhất định sẽ không ở đây, ta hôm nay trước về nhà ngoại, khi nào người sắp xếp cho nàng ta xong xuôi, lại đến đón ta về."

Nói đi là đi.

Quách An Thái bước lên phía trước lôi kéo nàng: "Ngọc Chi..."

Tiêu Ngọc Chi liền bước mấy bước tránh ra, ngược mắt nhìn Quách An Thái, tức giận nói: "Nếu như người nhất định nạp nàng, đến lúc đó chúng ta cùng với cách." Nàng cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, phân phó nha hoàn, "Đi chuẩn bị xe ngựa, ta muốn về phủ hộ quốc công."

...

Ngày hôm đó Đế Vương cũng không đến Phượng Tảo Cung dùng bữa. Xuân Trà trở về, đứng trước mặt Hoàng Hậu, thận trọng nói: "Theo ý tứ Hà công công, có lẽ là hôm nay Hoàng Thượng bận rộn chính vụ, buổi trưa tại Ngự Thư Phòng tùy tiện ăn một chút."

Ngược lại Tiêu Ngự cũng cảm thấy không có vấn đề gì, truyền thiện, mình dùng một chút. Đến lúc ăn, lại nhớ đến việc mấy ngày trước đây Tiêu Ngọc Chi ở trong cung, nói với Nguyên ma ma i, "Tiêu Ngọc Chi trở về như thế nào?"

Lúc nàng sinh bệnh, dường như lơ mơ nghe được một số động tĩnh, giống như nàng ta có đến, chỉ là Tiết Chiến phái người canh giữ Phượng Tảo Cung, không cho phép bất luận kẻ nào tới thăm.

Nói đến Tiêu Ngọc Chi, Nguyên ma ma nhướn mày.

Nàng thấy Tiêu Ngự ăn xong, thuận thế tiếp nhận áo choàng từ trong tay Xuân Trà, choàng lên trên người Tiêu Ngự, che phủ cẩn thận, mới nói: "Biết được ngài cãi nhau với Hoàng Thượng, liền lập tức đi theo Quách đại nhân trở về phủ. Nương nương bất kể hiềm khích lúc trước vẫn muốn cho nàng ta chút mặt mũi, nàng ta ngược lại rất tốt, thời khắc mấu chốt chỉ lo mình."

Coi như Tiêu Ngọc Chi ở lại, cũng không giúp được gì cho nàng.

Mặc dù nàng và Tiêu Ngọc Chi hòa hảo, nhưng quan hệ cũng không phải rất tốt. Cho nên nàng cũng không yêu cầu quá cao đối với Tiêu Ngọc Chi.

Ngược lại Tiêu Ngự cảm thấy, nàng ta xuất cung cùng với Quách An Thái là rất sáng suốt. Dù sao cũng đã gả cho người ta, coi như có lúc nàng ta cùng mẫu thân của Quách An Thái náo loạn, gặp nguy hiểm, cuối cùng vẫn phải núp sau lưng Quách An Thái. Có thể nàng ta không quá yêu thích Quách An Thái, nhưng đã gả cho Quách An Thái, trong tiềm thức, thật ra cũng đã tin tưởng hẳn.

Tiêu Ngự rất hiểu cảm giác này.

...

Đêm khuya, Đế Vương tuổi trẻ phê duyệt tấu chương cuối cùng gác qua bên cạnh, sau đó đưa tay, bóp bóp mi tâm.

Thân thể có chút mỏi mệt, nhưng trong đầu lại hết sức tỉnh táo. Tiết Chiến đứng dậy, theo thói quen trước đi tắm, chờ đi vào coi xong y phục, tay tại đột nhiên dừng lại. Lòng bàn tay thô ráp đặt trên đai lưng... lông mày vờ ý thức nhú một cái. Chẳng biết từ lúc nào, trước khi đi ngủ phải tắm rửa, đã là thói quen của hắn.

Nam nhi nhiệt huyết hào phóng không bị trói buộc, trên người có chút mùi cũng rất bình thường, cả ngày thom ngào ngạt, như vậy cũng không giống nam nhân, còn giống với một cô nương hơn.

Đứng ở trước thùng tắm, Tiết Chiến lôi kéo đai lưng, muốn muộc lên, nghĩ nghĩ, vẫn là thô lỗ đem đai lưng ngọc buông ra, "ba" đến một tiếng tiện tay ném xuống đất, sau đó lộ ra thân thể nam tính cường tráng, liền bước vào trong thùng nước.

Nhiệt khí như sương, tiếng nước rào rào.

Có cung tỳ theo thứ tự tiến đến thêm nước, biết được thói quen của Đế Vương, ai cũng cúi đầu, không dám mơ tưởng long nhan Đế Vương.

Nhóm cung tỳ quy củ lui ra.

Cung tỳ đi sau cùng, ghé mắt thấy được đai ngọc đế vương làm rơi trên sàn nhà, liền xoay người đưa tay nhặt lên, vắt một bên kệ áo trạm trổ mây rồng.

Làm xong những này, muốn ra đi. Chợt nghe được một trận tiếng nước vang dội. Cung tỳ vô ý thức quay người, lặng lẽ nhìn sang.

Trong ánh nến ánh rực trong phòng, Đế Vương anh vĩ bất phàm, vòm ngực cường tráng, giọt nước từ trên làn da màu mạch chảy xuống, vân da rõ ràng.

Ánh mắt cung tỳ kia kinh ngạc, sau đó rất nhanh hai gò má đỏ bừng. Đế vương tuổi trẻ hứa hẹn, lại đơn độc sủng ái Hoàng Hậu, ngay cả cung tỳ bên cạnh cũng không đến gần... trong nháy mắt, liền hạ quyết tâm, cung tỳ từ trên kệ áo cầm một cái khăn sạch sẽ, chậm rãi đi đến bên cạnh Đế Vương, thấp giọng nói: "Đề nô tỳ hầu hạ Hoàng Thượng lau người."

Bên tai là âm thầm mềm mại đáng yêu của một nữ tử. Tiết Chiến cúi đầu, nhìn cung tỳ trước ngực, mặt mày như hoa, linh lung sáng rõ. Giờ phút này mặt mày xấu hổ, ánh mắt sợ hãi nhìn hắn.

Hắn là Đế Vương, nếu như nàng biết hắn gần gũi nữ tử khác, không biết có thể trưng ra dáng vẻ Hoàng Hậu rộng rãi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Thói quen

Người hương thơm nhàn nhạt nơi màn gấm, Tiêu Ngự ngủ thật sự say. Mờ mờ ảo ảo, hình như có một hơi thở quen thuộc dần dần tới gần, người trong mộng, đối với sự quen thuộc, cảm thấy hơi thở an toàn, cũng không có phản ứng gì lớn. Chỉ là cảm thấy trên mặt có xúc cảm ấm áp, theo bản năng sờ soạng bên cạnh...

Trống rỗng.

Tiêu Ngự nhất thời tỉnh lại.

Mở to mắt, nhìn màn trường thêu Triều Phượng Đan Dương, rồi sau đó nhìn sang bên cạnh, thu tay trở về.

Bên ngoài màn trường rất tối. Tiêu Ngự ngồi dậy, Xuân Hiểu gác đêm lập tức tiến vào, đốt đèn, trong phòng sáng lên rất nhanh. Nàng vén màn gấm, nhẹ giọng kêu: "Nương nương?"

Tiêu Ngự xem nàng: "Ta muốn uống nước."

Xuân Hiểu nghe vậy, vội đi qua rót nước. Nước luôn giữ ấm, rót ra có thể uống. Xuân Hiểu rót một chén, đưa tới Tiêu Ngự. Tiêu Ngự tiếp nhận, cúi đầu đã uống vài ngụm. Cổ họng rất khô, uống nước xong thì thoải mái hơn, Tiêu Ngự cúi đầu, lẳng lặng nuốt miệng chén. Thật lâu không nói gì.

Xuân Hiểu thấy, ân cần hỏi: "Nương nương, như thế nào? nếu còn muốn uống một chén?"

Tiêu Ngự hoàn hồn, lắc đầu, đưa tách cho Xuân Hiểu, rồi sau đó một lần nữa nằm xuống. Nàng nhìn Xuân Hiểu nâng tay thả màn, hỏi một câu: "Hiện tại giờ nào rồi hả?"

"Giờ nương nương, vừa qua khỏi giờ tý."

Đều canh ba rồi. Tiêu Ngự sắp xếp chăn đệm. Đêm thu có chút mát, cách thời gian có thể đốt Địa Long vẫn còn xa. Tiêu Ngự vẫn đắp kín chăn gấm đỏ mềm mại, nàng nhẹ nhàng rút rút bên trong, sau đó nghiêng người ngủ. Đại khái quá mức quen thuộc, mỗi nửa đêm tỉnh lại, nhìn đến đâu là mặt màn hán, cho nên mới vừa rồi có loại cảm giác này. Vào thời điểm này, Y cũng đã ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Ngự dậy sớm. Đồ ăn sáng là cháo gạo tẻ thơm ngọt, chậm rãi ăn một đĩa bánh sủi cảo nhân tôm cùng hai cái bánh cuốn thịt gà.

Sau khi ăn xong, Nguyên ma ma nhìn mặt Tiêu Ngự dần dần hồng nhuận, mỉm cười vui mừng nói: "Hôm nay khẩu vị của Nương nương cũng thật tốt." Hai ngày trước ỏi liên tiếp, mới hai ngày, dường như người gầy đi một vòng, lúc này thì tốt, khẩu vị tốt hơn lúc trước khi sinh bệnh. Nguyên ma ma vui mừng.

Tiêu Ngự cũng là hậu tri hậu giác.

Kỳ thực tâm tình của nàng cũng không tốt, mấy ngày này đã xảy ra nhiều sự tình, mới vừa rồi nàng cũng không có lưu ý, bất tri bất giác thì ăn nhiều hơn. Nếu nhớ lại, giống như ăn nhiều hơn so với bình thường một chút... Đại khái là hai ngày trước không thể ăn, trong bụng trống trơn, hôm nay thân thể chuyển biến tốt, khẩu vị cũng tốt chút.

Tiếp nhận trà quả mơ Nguyên ma ma bưng lên, Tiêu Ngự đã uống vài ngụm giải khát. Lúc này, Xuân Hiểu Xuân Trà hái hoa từ Ngự Hoa Viên tiến vào. Hành lễ, Xuân Hiểu mới cắm hoa quế tươi mới vào bình sứ thanh hoa phía trước cửa sổ, Xuân Trà thì níu chặt khăn đứng ở một bên, mặt tròn hồng nhuận vắt thành một cục, dường như là bị ủy khuất.

Tiêu Ngự hỏi: "Như thế nào? Ai khi dễ người rồi hả?"

Xuân Trà nhìn chủ tử trước mặt, nghĩ nàng vất vả mới khỏi sắc lên, muốn nói lại thôi, cả buổi cũng chưa nói ra một câu. Xuân Hiểu loay hoay cắm hoa xong, mới đi đến bên cạnh Xuân Trà, nói với Tiêu Ngự: "Giờ nương nương, không có chuyện gì, chỉ là một việc nhỏ, nương nương mặc kệ nàng, như thế này thì tốt rồi."

Nói qua sẽ lôi kéo Xuân Trà đi ra ngoài nói chuyện.

Ở bên người hầu hạ nàng nhiều năm như vậy, sao Tiêu Ngự không biết tính tình Xuân Trà? tính tình nàng thẳng thắn, trung thành và tận tâm, tuyệt đối sẽ không bởi vì ủy khuất, ở trước mặt nàng lộ ra biểu cảm như vậy. Chỉ có nàng bị ủy khuất, nàng ấy mới có thể bất mãn cùng oán giận. Tiêu Ngự nói: "Có cái gì, cứ việc nói thẳng đi."

Xuân Trà đang bị Xuân Hiểu lôi kéo, nghe chủ tử nói, dừng một chút, chậm rãi quay đầu lại, dè dặt cân trọng đánh giá Tiêu Ngự.

Lục cô nương phủ - Hộ Quốc Công tước đẹp ở Hoàng Thành, cao cao tại thượng, nhưng trong mắt nàng, nàng rất bảo hộ người nhà, thiện lương nhất, thời điểm còn nhỏ, âm thầm cùng nhau đi chơi, tuy nhiên sau này trong nhà quản nghiêm, thêm hoàng hậu nương nương dạy, cũng rất ít đi chơi. Xuân Trà hơi hơi nhủ mi, nhận không được nói: " Vừa rồi nô tì đi qua Ngự Hoa Viên, nghe được có cung tỳ nghị luận..."

"Xuân Trà." Xuân Hiểu nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng.

Xuân Trà cũng mặc kệ, tiếp tục nói: "Đêm qua Hoàng Thượng ở Ngự Thư Phòng, lâm hạnh một người cung tỳ tên là Kiêm Hà."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Chuyện nhà

Thật lâu sau Tiêu Ngự cũng không nói gì, chẳng qua là cảm thấy tay đang để ở bên dưới chén nhỏ bị xiết chặt, sau đó nhẹ nhàng nói câu: "Thật sao?"

Đừng nói là Đế vương, thân là nam tử, tam thê tứ thiếp không thể bình thường hơn. Thân phận của y tôn quý, muốn sủng hạnh một cung tỳ, cũng vô cùng bình thường. Nam tử hoàng thất, mười ba mười bốn tuổi "khai trai" có khối người, cho dù là Triệu Dục lúc trước, cũng không phải trước khi thành thân với nàng, cùng với một cung tỳ sinh hạ Triệu Hoàng sao.

Cô mẫu cũng dạy bảo nàng từ nhỏ, thân là hoàng hậu phải rộng lượng, nữ nhi Tiêu gia bọn họ, tuyệt đối không thể như nữ tử vì nam nhân tranh giành tình nhân, chỉ có rộng lượng tha thứ, nam nhân mới sẽ tôn kính nàng. Bà ấy chính là ví dụ tốt nhất, được tiên đế thịnh sủng hơn mười năm.

Khi đó Tiêu Ngự cảm thấy chuyện này thật dễ dàng, nàng hoàn toàn có thể làm được.

Nhưng bây giờ, giống như nàng có chút làm không được. Tiêu Ngự cúi đầu uống nước, uống sạch nước quả mơ bên trong chén nhỏ, trong miệng là hương vị chua ngọt của quả mơ, uống nhiều quá, trong dạ dày vô cùng không thoải mái.

Nguyên ma ma sớm đổi sắc mặt, trừng Xuân Trà: "Không bằng không chứng, nói cái này làm gì?"

Xuân Trà cắn môi thì thào: "Thế nhưng..."

"Được rồi, các người đều ra ngoài đi." Nguyên ma ma sợ Xuân Trà lại nói loạn, cho dù là thật, lúc này, cũng không thể để nương nương nghe thấy. Thân thể của nàng sẽ không chịu nổi những chuyện này.

Lúc này Xuân Trà mới phát giác được có chút hối hận, thế nhưng nghe nói lời này xuất phát từ trong miệng cung tỳ tên gọi là Kiêm Gia, có lẽ cũng sẽ không thù dệt vô cớ. Đã là như thế, nương nương cần phải biết. Nàng quỳ gối hành lễ, rồi cùng Xuân Hiểu lui ra.

Trong điện yên tĩnh, Nguyên ma ma hoảng hốt nhìn về phía Tiêu Ngự, nói: "Nương nương, nha đầu Xuân Trà kia..."

"Không có việc gì." Tiêu Ngự hơi cười nói một câu, sau đó đưa chén nhỏ cho Nguyên ma ma, "Trà quả mơ này uống rất ngon, bà cho người đi rót thêm một chén đi."

Nguyên ma ma do dự nói: "Nương nương, trà này chua, uống nhiều quá không tốt lắm."

"Ta thích uống." Tiêu Ngự nói rất nhanh.

Nguyên ma ma gật đầu: "Vậy được, ngài chờ lão nô, lão nô đi lấy cho ngài."

Bình năm màu Sứ Thanh Hoa là vừa đôi hoa quế, rất mới mẻ, mùi thơm khắp nơi. Tấm bình phong song giao bốn oản lẵng hoa* dần dần xuyên vào một chút tia nắng ban mai, chiếu vào trong điện ấm áp. Tiêu Ngự vô ý thức hé mắt, chờ Nguyên ma ma mang trà quả mơ đến cho nàng, mới nắm lấy, tiếp tục cúi đầu uống. (* sẽ có hình)

Nàng uống rất gấp.

Tim của Nguyên ma ma bỗng co lại, sợ nàng bị nghẹn: "Nương nương, ngài uống chậm một chút."

...

Một ngày này, Tiêu Ngự nghe Xuân Hiểu tra được sự tình: "... Nghe Chu đại nhân điều tra tin tức nói, đoạn thời gian kia trong phủ cũng không có dị thường, ngoại trừ An vương, cũng không có người nào đến phủ. Chỉ là, hôm An vương mất tích, trong phủ mời một gánh ca hát tạp kỹ, hình như An

vương thấy thật cao hứng, còn thưởng chút nén vàng.”

Vậy được rồi. Tiêu Ngu nhìn về phía Xuân Hiểu: “Tiếp tục tra gánh ca hát tạp kỹ kia, kiểu gì cũng sẽ tra được một chút. Nếu có chuyện gì, trước tiên đến nói cho ta biết.”

Xuân Hiểu gật đầu.

Tiêu Ngu suy nghĩ thật lâu, trong óc bỗng hiện một dung nhan đẹp đẽ tuấn mỹ. Ánh mắt của nàng trầm xuống, nhìn Xuân Hiểu, không nhanh không chậm nói: “Tiếp tục đi điều tra phủ An vương.”

Kỳ vương? Xuân Hiểu kinh ngạc, nói: “Kỳ vương ở Tấn Thành không quyền không thế, ngày bình thường luôn chăm sóc An vương, nung nung ngãi... Cảm thấy hắn có vấn đề gì ạ?”

Tiêu Ngu lắc đầu: “Ta không biết, thế nhưng luôn cảm thấy không thích hợp. Lúc trước ta sẽ không hoài nghi gì, nhưng hôm nay Triệu Hoàng xảy ra chuyện, nếu muốn tính toán ra, hẳn là người đi gần Triệu Hoàng nhất. Nếu không có liên quan gì với hắn, tất nhiên là tốt nhất, nhưng vạn nhất... Nếu có liên quan hệ đến hắn, chỉ sợ việc này sẽ không đơn giản như thế.”

Lúc này Xuân Hiểu mới hành lễ lui ra.

Sau đó Nguyên ma ma đi đến bên cạnh nàng, thấp giọng nói: “Nương nương, đám người Tam phu nhân đã đến, người xem, ở nơi nào gặp các nàng?”

Liễu thị và Tiêu Ngọc Chi. Hôm qua nói muốn gặp nàng, Tiêu Ngu không biết đám người Liễu thị gặp nàng làm cái gì, thế nhưng là Tiêu Ngọc Chi đã trở về nhà mẹ đẻ, đại khái là lại cãi nhau với người Quách gia. Khả năng Quách An Thái bắt nạt nàng ta không lớn, chộc giận nàng ta, có lẽ là hai nữ quyền của Quách phủ.

Tiêu Ngu cũng may mắn, Tiết Chiến không có mẫu thân và muội muội như Trương Thị, lần trước đi mẫu Thích thị ở trong cung không mấy ngày cũng đã làm nàng rất đau đầu.

Tiêu Ngu căn dặn, an bài Liễu thị và Tiêu Ngọc Chi ở đình Bích Phù Ngự Hoa Viên.

Chờ nàng đi qua, từ rất xa, chỉ thấy Tiêu Ngọc Chi đứng ở bên cạnh Liễu thị đi tới đi lui, một bộ dạng không kiên nhẫn. Hai mẹ con thấy nàng, mới xoay người hành lễ.

Mấy ngày trước đây Tiêu Ngu vừa bị bệnh, thêm thời tiết chuyển mát, Nguyên ma ma phá lệ chú ý, nhất định phải bắt nàng mặc đủ ấm, lúc chưa đến Ngự Hoa Viên, đã phủ áo choàng lên.

Mùa thu vàng óng ánh, màu sắc nổi bật lên này càng thêm chói mắt trong đình. Nàng xinh đẹp mà đứng, trên người là cao quý của nữ nhân hoàng thất, cùng với sáng rõ chỉ thuộc về nữ tử trẻ tuổi, thân thể tinh tế linh lung được bao phủ dưới cung trang hoa lệ, từng chút từng chút ôn nhu toát ra từ bên trong gương mặt. Đôi mắt của Tiêu Ngu trong trẻo, nói với Liễu thị: “Nơi này không có người ngoài, tam thẩm thẩm có chuyện gì, cứ việc nói thẳng.”

Tiêu Ngọc Chi cũng đang nhìn Tiêu Ngu.

Trước kia nàng ta còn tưởng rằng, Tiêu Ngu này và Hoàng thượng phát sinh mâu thuẫn, lấy tính tình của Đế vương kia, sợ là thật lâu mới có thể hòa thuận. Bây giờ nhìn dáng dấp của nàng, giống như không có chuyện gì. Lại nghĩ đến đồng chuyện cần quan tâm kia của Quách gia, trong lòng Tiêu Ngọc Chi có chút không phục... Dựa vào cái gì, mỗi lần vận may của Tiêu Ngu đều tốt như vậy, mà nàng ta luôn đụng tới những người đáng ghét kia... Nếu đổi lại tân đế này cũng có mẫu thân, muội muội và nhân tình đến, vậy thì đặc sắc rồi.

Xem kịch vui bức này, bây giờ nàng ta không dám nói, Liễu thị còn chưa mở miệng, nàng ta đã đoạt trước mặt mẫu thân nói: “Còn không phải người Quách gia kia, quá bất nhân người. Người không biết đẩy thôi, Quách An Thái muốn nạp thiếp, thiếp thất kia còn không phải người bên ngoài, là từ từ lúc trước hắn hòa ly, người nói có tức hay không?”

Liễu thị quay đầu trừng nàng ta: “Nói chuyện chó có không lớn không nhỏ.”

Tiêu Ngọc Chi khẽ “à” một tiếng, không phục nói: “Con quá tức giận thôi ạ.”

Thế thì thật sự là rất tức giận đấy. Tiêu Ngu cũng kinh ngạc, lúc đầu cho rằng, bình thường ầm ĩ nhỏ tránh không được, nhưng với chuyện như thế này, Quách An Thái vẫn có nguyên tắc. Chỉ là lời nói của Tiêu Ngọc Chi luôn khuếch đại, Tiêu Ngu nhìn về phía Liễu thị: “Việc này là thật?”

Liễu thị cũng không nghĩ tới, Quách gia kia lại ức hiếp người như vậy.

Bà gật đầu, nói: “Vốn ta đang nói chuyện thật tốt với bà thông gia, nhưng bà ta lại nói Vu thị kia ngày xưa vì Quách gia nỗ lực rất nhiều, xem như theo Quách đại nhân vượt qua mấy năm khó qua nhất kia, dưới mắt Quách An Thái làm đại quan, trong nhà Vu thị kia lại gặp nạn, loại thời điểm này, nếu không cứu giúp, sẽ ảnh hưởng danh dự của Quách đại nhân. Mà lại chỉ nói là nâng làm thiếp thất, cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của Ngọc Chi trong phủ... Nếu không giữ nàng ta trong phủ, vợ cả ngày xưa của Thượng Thư đại nhân, cũng không người nào dám cưới.”

Tiêu Ngu nghe thế nói: “Ngược lại không ngờ, Trương thị này còn có thể nói ra những lời ấy?” Nàng còn tưởng rằng, Trương thị sẽ ý vào thế của Quách An Thái điều võ giương oai, ngay cả hoàng thất cũng không để vào mắt.

Cũng không biết lời này là ai dạy bà ta.

Tiêu Ngọc Chi phụ họa theo: “Còn không phải sao, tú bà già kia quá mức...”

...

Đứng thẳng ngoài Diên Hòa Môn là một đôi đồng hạc, sinh động như thật. Đế vương và Thượng Thư đại nhân, đang đi ra từ Diên Hòa Môn, đi đến phía Ngự Hoa Viên.

Quần thần hai người đàm luận chính vụ trên đường đi. Tư thế của Đế vương oai hùng bùng bùng, cường tráng, giữa lông mày là uy nghiêm của thiên tử. Thượng Thư đại nhân nhã nhặn nho nhã, có chút cúi đầu, biểu lộ kính cẩn nghe theo mà tôn kính.

Đi tới đường mòn lát đá cuội, có lá vàng óng ánh rụng xoáy rơi trên mặt đất, nghe được tiếng nói hùng hậu của Đế vương, nói: “Đỗ Lương Bình kia từ trước đến nay không thích cự thần tiền triều, hôm nay ngược lại mới lạ, lại đề cử Tiêu Khôi Châu với trăm...”

Đỗ Lương Bình là Binh bộ Thượng thư, mà Tiêu Khôi Châu thì là thủ hạ của ông ta. Máy ngày nay Binh bộ có chỗ trống, không nghĩ tới Đỗ Lương Bình lại đề cử Tiêu Khôi Châu.

Quách An Thái mỉm cười nói: “Lâu ngày mới rõ lòng người, vị Tiêu đại nhân này thần cũng tiếp xúc qua mấy lần, đích thật là một nhân tài.”

Giày gấm của Đế vương đột nhiên dừng lại, dưới mày kiếm, đôi mắt nhìn về phía Quách An Thái.

Người ngồi hoàng vị rốt cuộc không giống nhau, chỉ nhẹ nhàng một cái, Quách An Thái đã cảm thấy uy nghiêm mà e ngại. Quách An Thái rũ mắt xuống, không nói gì.

Sau đó nghe được Đế vương trước mặt nói: “Khanh cũng già bộ đến hồ đồ cùng với trăm rồi nhỉ? Đỗ Lương Bình kia là lão già bảo thủ, sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã thay đổi cách nhìn với Tiêu Khôi Châu rồi...”

Đương nhiên Quách An Thái biết. Trước kia không nói, hiện tại... Tiêu Khôi Châu kia, dù sao cũng là thân huynh trưởng của hoàng hậu.

Sao Đỗ Lương Bình lại đề bạt Tiêu Khôi Châu, tại Binh bộ, thủy chung cũng là thủ hạ của ông ta, nhất cử nhất động của Tiêu Khôi Châu, đều ở dưới mí mắt của ông ta, mà cùng lúc đó, muốn đề Tiêu Khôi Châu một bước lên mây, tất nhiên là uyển chuyển khuyên Đế vương, thế hệ trước kia của Tiêu gia, đều an hưởng tuổi già rồi. Đỗ Lương Bình không đối phó được Tiêu Hoài, muốn bắt chẹt nhi tử của Tiêu Hoài, là dư đề xài đấy.

Tiết Chiến đưa tay, nhẹ nhàng vỗ một cái trên vai hắn, cũng không nói gì thêm.

Lúc này, đã nghe cách đó không xa, có giọng nói chuyện.

Là giọng nói của Tiêu Ngọc Chi, Quách An Thái lập tức phản ứng.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đình Bích Phù kia, mẹ con Liễu thị, đang nói chuyện cùng Hoàng hậu nương nương. Chỉ là nghe không rõ ràng, Quách An Thái cũng biết lúc này tiền cung, Tiêu Ngọc Chi là tới nói chuyện gì với Hoàng hậu nương nương.

Quách An Thái nhướng mày, nói với Đế vương: “Hoàng Thượng... Thần...”

Tiết Chiến hoàn toàn không có chú ý đến Liễu thị và Tiêu Ngọc Chi, trong nháy mắt ánh mắt đưa qua, là dính ở phía trên bóng dáng khoác áo choàng tinh tế kia. Nghe Quách An Thái nói, mới chú ý tới Liễu thị và Tiêu Ngọc Chi đối diện năng.

Từ biểu lộ của Quách An Thái đang cúi đầu, là biết tất nhiên là Tiêu Ngọc Chi và hấn nào loạn có mâu thuẫn gì đó... Chuyện nhà của người ngoài, đến phiên năng làm cái gì? Không biết bệnh của năng mới vừa khỏi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đế ý

Editor: Maria Nyoko

Sắc mặt Tiết Chiến hơi trầm xuống, nói: "Làm sao? Lại cãi nhau cùng phu nhân người?"

Hắn không muốn hỏi đến gia thế thần tử. Tuy nhiên Quách An Thái không phải cười người bên ngoài, là đường tử Tiêu Ngự. Nếu tính toán ra, hắn cùng với Quách An Thái, cũng là anh em đồng hao.

Quách An Thái cũng không tình nguyện làm việc này nháo đến trong cung, nhưng mấy ngày nay, hắn thật sự bận bịu, hôm nay vốn muốn đi một chuyến đến Phủ Hộ Quốc Công, không nghĩ tới, lại thấy nhạc mẫu cùng thê tử trong cung.

Về phần cãi nhau... Hoàn toàn chính xác xem như cãi nhau đi, hơn nữa còn là hấn để Tiêu Ngọc Chi bị uy khuất. Thế là mặt toát mồ hôi nói: "Là thần không quản lý gia sự tốt. Thần sẽ đi qua giải quyết việc này."

Tiết Chiến thần nhiên nói: "Trẫm cũng thuận đường đi qua nhìn một chút."

Thế là sai bước, cùng Quách An Thái tiến vào đình Bích Phủ.

Mà trong đình Bích Phủ, Tiêu Ngọc Chi đang phàn nàn người Quách gia không đúng với Tiêu Ngự, trước kia nói đến nhiều nhất là Quách mẫu Trương Thị, hiện tại chẳng những là Trương Thị, ngay cả Quách Tổ Nghi cùng Vu thị kia, thậm chí cũng nói đến Quách An Thái. Nói người Quách gia chính là răn chuốt một ổ, ai già đi thì sẽ không may, mà cái cộc xui xẻo này, lại cứ đã rơi vào trên đầu nàng Tiêu Ngọc Chi.

Tiêu Ngự nhìn Tiêu Ngọc Chi nói.

Về sau nghe Xuân Hiểu tới, nói một câu bên tai nàng, mới đột nhiên ngẩng đầu lên.

Lập tức thấy quần thần hai người đã qua tới.

Hắn nhìn thấy nàng. Chẳng qua chỉ mấy ngày không gặp thôi, giống như đã lâu rồi không gặp mặt... Tiêu Ngự nhìn mặt mày của hấn, thấy mắt hấn nhìn mình không nháy một cái, nhớ tới một ít chuyện, lập tức không có e ngại, đón ánh mắt của hấn, không lui bước chút nào.

Đội Đế Vương tiến vào đình, Tiêu Ngự mới đứng ở phía trước, quỳ gối hành lễ với hấn.

Quách An Thái cũng hành lễ với Hoàng hậu nương nương, thái độ khiêm cung (khiêm tốn và cung kính) nói: "Quấy rầy nương nương, thần mang Ngọc Chi trở về."

Nói xong thì nhìn Tiêu Ngọc Chi sau lưng Tiêu Ngự, hấn biểu lộ nhu hòa, vừa há mồm, còn chưa lên tiếng đây. Chỉ thấy Tiêu Ngọc Chi nắm ống tay áo Liễu thị bên cạnh thật chặt, mặt cảnh giác nói: "Ta mới không muốn trở về, chừng nào người thu thập toàn gia xong, ta mới trở về. Ta mới không cần trở về bị khinh bỉ đâu!"

Đổi lại bình thường, đoán chừng Tiêu Ngọc Chi đều muốn nhảy lên, lúc này bị khí thế Đế Vương bức bách, nàng chỉ dám nhỏ giọng phản kháng. Chỉ lo lắng lúc này, Hoàng Thượng sẽ giúp Quách An Thái.

Quách An Thái nhẹ nhàng nhủ thầm: "Ngọc chi, đừng làm rộn..." Sau đó hướng phía Liễu thị khiêm tốn nói, "Nhạc mẫu đại nhân, ngài cũng khuyên nhủ Ngọc Chi, có chuyện gì, chúng ta hồi phủ lại nói."

Tiết Chiến cũng không nghe bọn họ nói, lẳng lặng nhìn Tiêu Ngự, thấy nàng biểu lộ lạnh nhạt, sau lưng nàng lại che chở người Tiêu gia. Bỗng nhiên trong lòng của hấn có chút phiền, biết rõ ý nghĩ như vậy quá không phóng khoáng, nhưng có đôi khi, hết lần này tới lần khác lại không thể không chế. Hấn cũng tùy ý nói: "Chuyện gì, lại ồn ào thành như vậy?"

Tiêu Ngọc Chi chỉ Quách An Thái, bật thốt lên: "Là hấn, thương lượng cùng mẫu thân hấn xong, muốn nạp thiếp."

Tiết Chiến không quản chuyện Quách An Thái nạp thiếp hay không, chuyện này mắc mớ gì đến hấn? Chính hấn cũng không thiếp thất gì đây, nhưng nam nhân khác, thân tử dưới tay hấn, cũng đều có tam thê tứ thiếp đây. Quách An Thái muốn nạp thiếp, cũng không phải đại sự gì.

Lại thuận miệng nói một câu: "Chỉ là thiếp thất thôi, hấn đã muốn nạp thiếp, coi như người ngăn cản, về sau cũng muốn nạp đây."

Loại chuyện này, đã quyết định ngay từ đầu, nam tử khẳng khái không muốn nạp thiếp, cho dù cời hết đưa đến trên giường hấn, cũng sẽ không đụng vào. Trái lại, hiện tại dù ngăn cản cũng không làm nên chuyện gì.

Nếu là người khác nói, nhất định Tiêu Ngọc Chi không phục, nhưng lời này xuất từ miệng Đế Vương, nàng cũng không dám lên tiếng rồi... Nàng nhìn Liễu thị bên cạnh, nhất thời có chút luống cuống.

"Lời ấy của Hoàng Thượng, tha thứ thần thiếp không dám gạt bừa."

Bỗng nhiên giọng nói thanh thúy vang lên.

Tiêu Ngọc Chi nhìn Tiêu Ngự ở trước mặt, thấy nàng trước mặt Đế Vương, dáng người đứng thẳng, nói mỗi từ mỗi câu đều mạnh mẽ khí phách.

Thế nhưng nói lời như vậy... Sẽ không sợ Đế Vương trách tội sao? Tiêu Ngọc Chi khẩn trương nhìn nàng, không dám nhìn biểu cảm của Đế Vương.

Liễu thị cũng hơi kinh ngạc, còn tưởng rằng trong chuyện này, nam nhân luôn luôn giúp đỡ nam nhân, về phần Tiêu Ngự, tuy là nữ nhi Tiêu gia, giúp đỡ bọn họ là nên, nhưng cũng không có khả năng bởi vì bọn họ lại đi đắc tội Đế Vương.

Tiết Chiến thấy ánh mắt của nàng đã dừng lại trên mặt mình.

Nhìn nàng mở miệng, nói: "Nam nhi tam thê tứ thiếp, hoàn toàn bình thường. Chỉ là Quách đại nhân vừa cưới vợ, thời gian ngắn ngủi, lại nạp thiếp, không khỏi cũng quá không tôn trọng thê tử. Thần thiếp cho rằng, nếu ngày sau thê tử không sinh được, Quách đại nhân muốn nạp thiếp, không đáng trách, nhưng bây giờ muốn nạp... Hơn nữa còn là thê tử đã hòa ly ngày xưa, cũng có chút quá mức. Người không biết, còn tưởng rằng lúc trước Quách đại nhân tái giá, còn vương vấn không dứt với vợ trước. Kể từ đó, sợ là có chút không ổn."

Tiêu Ngự dừng một chút, lại nói tiếp: "Tự nhiên, Hoàng Thượng cảm thấy việc này không quan trọng gì, đó là bởi vì hoàng thượng là Đế Vương, ngài muốn nạp Tần phi, không ai sẽ nói ngài cái gì. Quách đại nhân lại khác, hắn ở chức vị quan trọng, khắp nơi đều có người nhìn chăm chăm, thần thiếp lại nghe nói chi phí trong phủ Quách đại nhân rất là liêm khiết, Quách đại nhân cũng không muốn bởi vì việc này mà ảnh hưởng tới danh dự?"

Hắn đương nhiên sẽ không nạp Vu nữ. Nếu đã hòa ly, vậy sẽ không dây dưa, làm sao mẫu thân hắn...

Quách An Thái vội nói: "Hoàng hậu nương nương nói đúng lắm, thần chắc chắn an bài thỏa đáng cho Vu nữ, đưa nàng ra thành sắp xếp cẩn thận, ngày sau tuyệt đối sẽ không có bất kỳ liên quan nào với nàng."

Hắn nói qua, nhìn về phía Tiêu Ngọc Chi, nói, "Hôm đó đích thật là thần không đúng, không có ngăn cản mẫu thân thần. Hồi phủ, thần sẽ thương lượng việc này cùng mẫu thân. Sẽ xử trí thỏa đáng, đích thân tới cửa tiếp Ngọc Chi hồi phủ."

Lúc trước Tiêu Ngự cảm thấy, Quách An Thái là một chính nhân quân tử, nhưng bây giờ nao động lên chuyện như vậy, nàng lại muốn suy tính một lần nữa.

Người nam nhân nào sẽ thờ ơ đối với sắc đẹp? Giống Quách An Thái ngồi ở vị trí ca, nếu người bên ngoài muốn xum xoe đưa mỹ nhân, sợ là dạng nữ nhân gì đều nhìn qua. Hắn một mực giữ mình trong sạch, nhưng Vu nữ kia hết lần này tới lần khác, từng là thê tử kết tóc của hắn, trong lòng còn có thương tiếc đối với Vu nữ, nhớ mãi không quên, là bình thường.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn nam tử cao lớn bên cạnh Quách An Thái, nhẹ nhàng nói: "Việc này tự nhiên là Hoàng Thượng làm chủ, thần thiếp chỉ nói ý nghĩ của mình. Hoàng Thượng cảm thấy một thiếp thất không có gì, thần thiếp cũng không thể nói gì hơn..."

Nàng biết rất rõ ràng, hắn cũng không thích tam thê tứ thiếp đấy. Chỉ là thấy nàng không để hắn vào mắt, lại che chở mẹ con Liễu thị, cho nên mới muốn nói những lời này. Tiết Chiến bình tĩnh nói: "Đã như vậy, chuyện này các người tự mình giải quyết... Đây là cung đình, không là chuyện gì đều có thể đến nơi đây."

Quách An Thái gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh Liễu thị cùng Tiêu Ngọc Chi, nói: "Nhạc mẫu đại nhân, Ngọc Chi, ta đưa hai người xuất cung."

Hắn cũng có ánh mắt, nghe nói Hoàng hậu nương nương vừa bệnh, nhìn Hoàng Thượng biểu lộ không kiên nhẫn, hiểu được là hắn không thích có người quấy rầy Hoàng hậu nương nương đấy. Vì bọn họ là người nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu, nếu như là người bên ngoài, sợ là không có cơ hội đứng trước mặt của hắn.

Quách An Thái cúi đầu như thế, đương nhiên Liễu thị cũng dự định gấp mặt nói chuyện, thừa dịp lúc này, nói những chuyện khác, tí như chi phí trong phủ của Ngọc Chi... Dù sao Ngọc Chi gả đi, ba ngày hai bữa chạy về nhà mẹ đẻ cũng không phải.

Liễu thị mang theo Ngọc Chi hành lễ cáo lui. Tiêu Ngọc Chi không tình nguyện, nhưng vẫn bị lôi đi.

Gió nổi lên. Áo choàng trên người Tiêu Ngự bị gió nhẹ nhàng thổi lên một góc, khom người về phía Đế Vương: "Thần thiếp cũng cáo lui trước."

Tiết Chiến đứng ở trong đình, không ngăn cản. Thấy bước chân nàng chậm, nhưng từng bước bình ổn, không có chút lưu luyến nào.

Không phải nàng nguyện ý chết vì hắn sao? Sao có thể không để ý chút nào? Giống như không ở với hắn, nàng cũng có thể sống thật tốt đấy... Nàng vừa rồi không cười, lúc hắn không thấy được, nàng cũng sẽ như bình thường, bởi vì đọc một quyển sách thú vị, hoặc là nhìn thấy hoa đua nở trong viện, mà cảm thấy vui vẻ, sẽ cười?

...

Từ đình Bích Phủ đi ra chính là hai ngọn núi giả ở Đình Ngự Cảnh. Núi giả rườm rà, vòng quanh đình Ngự Cảnh, phía dưới là hành lang quanh co, chậu hoa hai bên, trong chậu là nhiều loại hoa cúc nở rộ. Tiết Chiến đi ở trên hành lang, cũng không đi Phụng Tảo Cung, cũng không về Dưỡng Tâm Điện hay Ngự Thư Phòng.

Mấy ngày trước đây hắn đều bận rộn, ngủ ở Ngự Thư Phòng, hiện tại lập tức nhàn rỗi, không có chuyện gì có thể làm, hắn không biết mình muốn đi đâu.

Ngoài hành lang có cung tỳ đi ngang qua, bởi vì cách rùng cây, cũng không chú ý tới Đế Vương.

Thì có cung tỳ hâm mộ cúi đầu nghị luận, nói: "Kiêm Hà người thật đúng là có phúc lớn, hiện trong cung sợ là mọi người đều biết rồi, dung mạo người đẹp mắt như vậy, đã được Hoàng Thượng sủng hạnh, ngày sau sẽ làm nương nương, đến lúc đó cũng đừng quên tỳ muội chúng ta."

Sau đó là có giọng nói vô cùng mềm mại, ngượng ngùng nói: "Thanh Hà tỷ tỷ chớ có giấu cợt ta, loại chuyện này, ta không có nghĩ."

"Làm sao lại không nghĩ được? Người hầu cung tỳ ở Ngự Thư Phòng nhiều như vậy, có ai gần Hoàng Thượng hay sao? Thế nhưng trong cung này ngoại trừ Hoàng hậu nương nương ra, người được Hoàng Thượng sủng hạnh đấy. Ta nghe nói, mấy ngày nay Hoàng Thượng đều không đi đến chỗ Hoàng hậu nương nương, không chừng ngày đó đã thất sủng nha."

Sắc mặt Kiêm Hà ửng đỏ, đang muốn nói mấy câu khách khí, chợt thấy xuất hiện một đôi giày mực văn long trước mặt. Nhất thời Kiêm Hà sững sốt, sau đó sắc mặt trắng bệch.

Đội ngừng đầu, lúc nhìn thẳng vào long nhan Đế Vương, mới thấy sắc mặt Đế Vương càng thêm âm trầm so với đêm đó, giọng nói thản nhiên: "Ngươi nói trăm... ngươi may mắn?"

Hai chân Kiêm Hà mềm nhũn, "Bịch" quỳ gối xuống dưới.

Phía dưới là đường đá rắn chắc, gập ghềnh, ngày mùa thu quần áo cũng không dày, thêm nữ hài nhi nữa thích chung diện đều thích mặc mỏng, vừa quỳ như thế, đầu gối đã tê rần. Nàng bối rối dập đầu, nói: "Hoàng Thượng tha mạng, nô tỳ cũng không dám nữa."

Tiết Chiến nhìn cung tỳ quỳ trên mặt đất, nghĩ đến thái độ nàng vừa mới rồi đối với mình... Trong lòng bỗng nhiên tuôn ra vui sướng, phần nộ rất nhanh lại bị áp chế. Nàng sinh bệnh, làm sao hán có thể lấy loại chuyện này trêu tức nàng? Hán tức giận, cũng sẽ không làm loại chuyện không có cách nào vẫn hồi này. Nàng đã nói với hán, nàng rất keo kiệt đấy... Huống hồ hán vốn không muốn những nữ nhân khác.

...

Tiêu Ngự vừa về tẩm cung, Xuân Trà đã bưng lên bánh táo chua ngọt mới lấy từ ngự thiện phòng. Từ ngày đó nàng không có khẩu vị, mấy ngày nay lại nhu thuận. Ngày thường tiêu cô nương ồn ào, hiện tại im lặng, hiểu được sau khi Tiêu Ngự khỏi bệnh thì thích ăn những bánh ngọt này, nghĩ biện pháp nói đầu bếp ngự thiện phòng làm, làm tốt, bưng bánh ngọt tươi mới nhất tới.

Tiêu Ngự ăn một miếng.

Ăn thật ngon.

Lại cắn một cái, đợi ăn xong miếng thứ hai, bên ngoài truyền đến một trận âm thanh ồn ào, còn có nữ tử khóc sụt sùi. Tiêu Ngự đưa tay tiếp nhận khăn lụa Xuân Hiểu đưa tới, xoa xoa tay.

Vừa đi đến bên ngoài cửa, thấy Tiết Chiến sai bước đi tới bên này...

Vài ngày rồi hán không có tới? Làm sao bỗng nhiên tới? Là bởi vì lời nói vừa rồi tại đình Bích Phù sao? Đang nghĩ ngợi, Tiêu Ngự lại chú ý tới phía sau hán, cung tỳ bị thị vệ mang tới.

Đại khái cung tỳ mới vừa vào cung không lâu, còn rất trẻ, lúc này khóc sụt sùi đấy, vừa rồi nàng nghe được tiếng khóc, chính là nàng ta. Tiêu Ngự bình tĩnh, muốn tiến lên tiếp giá, hai tên thị vệ kia thô lỗ ném cung tỳ tới trước mặt của nàng, Tiêu Ngự vô ý nhìn Tiết Chiến, không biết được hán muốn làm gì.

Thấy hán nhìn mình, lại nói với cung tỳ trên mặt đất: "Ngươi nhìn Hoàng Hậu trước mặt, nói một chút, tại sao Trẫm lại lâm hạnh ngươi? Điều đụng chỗ nào của ngươi rồi? Tì mi, đều nói cho Hoàng Hậu nghe?"

Cung tỳ đã sớm bị dọa đến hồn phi phách tán, nàng khóc đến hai mắt đỏ bừng, nước nỡ nói: "Hoàng Thượng cũng không để nô tỳ thân cận, là, là nô tỳ thích sĩ diện, mới nói như vậy, cầu Nương Nương cứu nô tỳ, về sau nô tỳ cũng không dám nữa."

Một Đế Vương anh vĩ, nữ tử nào lại không muốn? Bởi vì trường bối trong nhà khơi thông quan hệ, vào cung không lâu bị điều đến Ngự Thư Phòng, nghe nói Hoàng Thượng sủng ái Hoàng Hậu, nàng lại không tin. Có lòng tin với mỹ mạo của mình, luôn cảm thấy nhất định có thể chiếm được Hoàng Thượng ưu ái.

Lại không nghĩ rằng, hôm đó Hoàng Thượng nhìn nàng một cái, để nàng lăn. Về sau nàng một mình ở bên ngoài thương tâm hồi lâu, lúc trở về, cung tỳ giao hảo ngày thường đều cho là nàng bị lưu tại Ngự Thư Phòng, hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng. Nàng không dám thừa nhận, lại sợ những cung tỳ kia cười nàng, mập mờ suy đoán, không nghĩ lại truyền truyền, biến thành như vậy...

Tiết Chiến vẫn luôn để ý Tiêu Ngự, lại thấy mặt nàng như thường... Bởi vì tâm tình chập chờn mà lồng ngực phập phồng trong nháy mắt bình ổn lại, hán nhìn qua mặt mày của nàng.

Bỗng nhiên hán bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói: "Trẫm muốn nói với nàng cái này làm cái gì..."

Lập tức vô cùng yên tĩnh.

Hán rất nhẹ rất nhẹ nói một câu: "Dù sao nàng cũng sẽ không đề ý..."

"Đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Thông cảm

Rất nhanh Tiêu Ngự đã nghe được kết cục của cung tỳ kia.

Bị Đế Vương hạ chi dùng trượng hình (hình phạt đánh bằng gậy). Cung tỳ kia còn trẻ tuổi, thân thể bé nhỏ da mịn thịt mềm có thể chịu được bao nhiêu chứ? Còn chưa đánh đến 20 gậy, nàng ta đã tắt thở rồi.

Nguyên mama cảm thấy việc này xui xẻo, không muốn để Tiêu Ngự biết, nhưng hôm nay việc này ở trong cung ồn ào lớn như vậy, Tiêu Ngự cũng không phải người điếc, đương nhiên nghe được một chút.

Lúc trước trong cung người tin tưởng, là vì được Đế Vương sủng hạnh không thể coi thường, cung tỳ nhỏ bé này không có khả năng sẽ nói dối, đây chính là chuyện muốn rơi đầu. Không ngờ một cung tỳ nho nhỏ mới tiến cung này lại thật sự truyền ra lời đồn như vậy.

Xuân Hiểu cầm thau rửa mặt đi ra đồ nước. Ngáng đầu, thấy ở dưới mái hiên nhà lưỡng vu*, một bóng dáng cao gầy tao nhã bước tới.

(*nhà lưỡng vu: nhà nhỏ đối diện với nhà chính ở hai bên)

Xuân Hiểu liền đưa thau rửa mặt cho tiểu cung tỳ bên cạnh, cười đi đến nghênh tiếp: "Hà công công, sao người lại đến đây?" Mấy ngày nay Hoàng Thượng không tới Phụng Tảo cung, Hà Triều Ân là thái giám bên cạnh Hoàng Thượng, đương nhiên cũng không lộ diện. Lúc này nhìn Hà Triều Ân, mặc một thân lam đậm, gương mặt vẫn ôn hòa như cũ, trắng nõn thanh tú, khiến người khác không nhận được sinh ra cảm giác thân thiết lẫn tin nhiệm.

Hà Triều Ân gọi: "Xuân Hiểu cô nương." Sau đó nói rõ mục đích đến: "Lát nữa Hoàng Thượng sẽ đến chỗ nương nương, nên Ngài để tiểu nhân qua thông báo trước một tiếng, để nương nương chuẩn bị."

Trái lại đây là chuyện tốt. Xuân Hiểu mỉm cười gật đầu: "Vậy Hà công công có muốn đích thân đi vào nói một tiếng với nương nương không?"

Về mặt Hà Triều Ân hiền lành, nói: "Hoàng Thượng nhớ kỹ nương nương vừa mới sinh bệnh, nên dặn dò ta đừng nên quấy rầy đến nương nương, lại nói Xuân Hiểu cô nương chính là cung tỳ bên người của Hoàng Hậu nương nương, nói với Xuân Hiểu cô nương cũng giống vậy." Hắn hơi vuốt cằm, "Tin tức ta đã mang tới, hiện giờ ta trở về đây."

Xuân Hiểu nói: "Vậy được, nô tỳ cũng đi vào nói với nương nương."

Hà Triều Ân ăn vận sạch sẽ chỉnh tề, có loại cảm giác không nhiễm bụi trần, mép đôi gầy đen dưới chân cũng đã được chà lau sạch sẽ. Bước chân hắn thoảng dừng lại, quay đầu, nhìn lại về phía Xuân Hiểu, vờ như thuận miệng hỏi: "Nhiều ngày nay thân thể nương nương thế nào? Nghe nói không cần uống thuốc, ăn uống thường ngày vẫn tốt chứ?"

Liền nghe Xuân Hiểu tươi cười nói: "Là thuốc có ba phần độc, vốn bệnh này của nương nương cần nhất là tĩnh dưỡng, lại nói nương nương sợ đắng, thuốc này uống ba lần thì không uống nữa, nghỉ ngơi mấy ngày, giờ đã ổn cả rồi, hơn nữa khẩu vị cũng tốt hơn trước rất nhiều."

Nghe vậy, ánh mắt Hà Triều Ân cong cong.

Ngũ quan của hắn không hề thay đổi, chỉ duy đôi mắt phượng, ngày thường phần lớn đều là khiêm tốn nhã nhặn hàm chứa ý cười nhân nhật, bây giờ hơi cong cong, liền có sức quyến rũ đặc biệt, tựa như lặng lẽ muốn lấy đi linh hồn nhỏ bé của người khác. Xuân Hiểu sùng sốt một chút, lưu lại nhìn đến lúc Hà Triều Ân đã đi xa, mới cười nhẹ, sau đó xoay người tiến vào nội điện, nói việc này cho nương nương.

...

Mọi ngày khi nam nhân kia đến, đều không cần báo trước. Tiêu Ngự cũng đã quen, hiện tại vài ngày chưa đến, lại bỗng nhiên tới, trái lại khiến nàng có chút trở tay không kịp.

May mà cũng không hẳn là tới đột ngột, ít nhất có để Hà Triều Ân qua thông báo một tiếng.

Sau văn thiện (bữa tối), Tiêu Ngự đi tản bộ ở tiền viện để tiêu thực. Mảnh đất trồng dưa ở phía trước, đất đai phì nhiêu, hiện giờ lại chỉ còn cây khô. Trước kia nàng cảm thấy, dưa thông thường, cũng không có gì quý hiếm, còn lâu mới bì kịp sự quý giá của cây vải, anh đào. Nhưng do mình trồng lại không giống vậy, nàng có thể ăn được vài lần. Nam nhân kia quả thực là người làm nông giỏi, một mảnh đất trồng dưa nho nhỏ như vậy, lại ra được hai mươi, ba mươi quả dưa, mùi vị đều ngon ngọt mọng nước.

Tiêu Ngự thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về chiếc xích đu dưới hành lang phía trước.

Tiêu Ngự đi đến ngồi xuống, hai tay nâng lên, nắm lấy dây thừng hai bên.

Xuân Hiểu đứng gần bên người nàng, nhẹ giọng nói: "Bên ngoài gió lớn, nô tỳ vào phòng lấy áo choàng cho người."

Hình như cũng hơi lạnh, Tiêu Ngự để nàng đi, còn mình vẫn ngồi trên xích đu, hai chân chạm đất, mơn lợc dưới chân, để xích đu bắt đầu nhẹ nhàng dao động. Không có ai đẩy, từng phát từng phát, biên độ dao động cũng không lớn.

Qua một lúc lâu sau, bỗng nhiên Tiêu Ngự cảm thấy, xích đu đột nhiên lay động, mới vội vàng quay đầu lại.

Liền nhìn thấy y đứng sau lưng nàng.

Đôi mắt Tiêu Ngự dần tròn to, lúc này người phía sau dùng lực, thân thể lại đứng đưa lên thật cao theo xích đu, lúc trở về, khi hai chân cách mặt đất gần hơn, vội vàng đứng xuống.

Xích đu vẫn còn đang dao động, Tiêu Ngự cũng không đứng vững, cứ thế đã muốn đứng dậy, nhất thời mảy Tiết Chiến nhú lại, giờ tay dùng lực, cả xích đu lẫn người, đều vững vàng trong hai cánh tay y.

Rồi sau đó cúi đầu nhìn nàng: "Không phải thích chơi sao? Trẫm đây giúp nàng, có được không?"

Giọng nói chỉ thuộc về giống đực, vô cùng có hứng thú. Ngực y dán lấy sống lưng nàng, khi nói chuyện, còn có thể nhẹ nhàng rung động.

Lúc trước còn đen mặt rồi đi, lúc này không biết uống lộn thuốc gì rồi. Tiêu Ngự còn chưa nói, y đã quyết định thay nàng, giữ bờ vai nàng để nàng ngồi xuống, sau đó từng chút từng chút, nhẹ nhàng đẩy từ phía sau.

Nữ nhi ngồi trên xích đu, mặc cung trang bằng gấm thêu hoa văn Phượng hoàng, lúc vút lên cao, làn váy nhẹ nhàng tung bay như bướm bướm, mép váy quét qua cánh tay Tiết Chiến, ngửa ngửa, giống như trực tiếp quấy nhiễu trong lòng y.

Tiết Chiến đứng tại chỗ, nhìn nàng không rời mắt.

Lúc đầu nàng còn có chút câu nệ, về sau trên mặt cũng dần dần hiện lên ý cười, mặt mày cũng đều giãn ra. Ngay cả y cũng không nhận ra, nhìn nàng cười, mặt mày y cũng trở nên dịu dàng vô cùng.

... Nàng nên vui vẻ như vậy.

Tiết Chiến ở phía sau nàng, hỏi: "Có sợ không?"

Một nữ nhi, xích đu vút lên cao như vậy, có sợ không?

Có gì mà nàng phải sợ, chỉ cảm thấy phấn chấn vô cùng. Tiêu Ngự quay đầu nhìn y, giọng nói thanh thúy: "Ai sợ chứ?" Lại mơ hồ có chút đắc ý, "Có cao thế nào đi nữa ta cũng không sợ."

Đó là vì vừa rồi y không dùng chút sức lực nào. Thấy nàng tựa như thật sự không sợ, sức lực đẩy xích đu của Tiết Chiến cũng tăng lên chút ít, nhìn nàng bay lên thật cao.

Làn váy bay bay, tựa như tiên nữ. Nhìn qua quả thực nàng không sợ. Y thì ngược lại có chút luống cuống, căng thẳng nuốt nước bọt, đứng trung bình tán vũng vàng, giang hai cánh tay ra, chuẩn bị tư thế sẵn sàng đỡ lấy nàng bất cứ lúc nào.

Có điều, cuối cùng nàng vẫn vững vàng hạ xuống, từ từ đứng lên. Làn váy tung bay, cũng đã chậm rãi rũ xuống, trở về yên lặng.

Tiết Chiến đã đứng thẳng đứng, mặt mày lạnh nhạt, toàn thân Đế Vương uy nghiêm, từ trên cao nhìn xuống nàng một cái, rồi sau đó xoay người đi tới trong điện. Tiêu Ngự đứng bên cạnh xích đu, nhìn bóng lưng to lớn của y, im lặng trong chốc lát, cũng chậm rãi đi theo.

Y đi được vài bước, bỗng nhiên ngừng lại.

Tiêu Ngự đi theo y cũng dừng lại, nhìn mặt y.

Tiết Chiến đối diện với gương mặt nàng, nhìn thoáng qua, liền bước nhanh đi đến bên cạnh nàng, hơi khom lưng, ôm lấy eo nàng, sau đó vội vã đi vào tẩm điện...

Đêm nay Đế Vương đặc biệt sốt ruột khó nén, khiến Tiêu Ngự nhớ đến lần đầu viên phòng với y, bộ dáng mãnh liệt như chưa từng nhìn thấy nữ nhân. Tiêu Ngự khẽ thờ dốc, cánh tay bạch ngọc tựa như dây leo vòng quanh cổ y theo bản năng, hai chân vô lực buông xuống, nhụy hoa ẩm ướt, đồ mồ hôi như mưa. Bên tai vang lên tiếng hít thở nặng nề của y, kèm với hơi thở nóng bỏng phảng phất bên tai nàng.

Tiêu Ngự nhú mảy một chút.

Bỗng nhiên Tiết Chiến dừng lại, nhìn cặp má đỏ ửng của nàng, giọng nói khàn khàn nhuốm dục vọng, hỏi nàng: "Không thoải mái?"

Vốn dĩ Tiêu Ngự cảm thấy không sao, thấy y lại chú ý tới, còn hỏi nàng, liền đối diện với ánh mắt y, nói thật: "...Có hơi đau bụng."

Y lập tức rút ra, muốn ôm lấy nàng: "Trẫm đi gọi ngự y."

"Đừng..." Tiêu Ngự đưa tay nhẹ nhàng nắm cánh tay y. Thân thể y cứng rắn mà nóng bỏng, chảy mồ hôi, còn có chút đặc sảng. Nàng nói, "Không sao, không có gì nghiêm trọng, thần thiếp nghỉ ngơi một chút là được rồi." Trước đây thân thể nàng không tốt, dù đã được điều dưỡng cẩn thận, cũng không khác với những nữ nhi bình thường, nhưng nguyệt sự vẫn có chút ảnh hưởng. Trước kia nàng luôn đau, sau khi thành thân, dường như tốt hơn một chút.

Tiết Chiến nhủ mày, có chút không yên tâm: "Thật sao?"

Tiêu Ngự gật đầu: "Ừm."

Lúc này Tiết Chiến mới lại đặt nàng xuống, thân hình cường tráng ôm nàng vào trong lồng ngực, lúc này hai tay rất có nề nếp, có điều lúc này y đang ở thời điểm quan trọng, nửa đường bỗng nhiên dừng lại, thứ vĩ đại kia vẫn sinh khí bùng bùng như cũ, dâng trào cao ngất.

Thân thể dán cùng một chỗ, Tiêu Ngự có muốn giả vờ như không chú ý cũng không thành. Như vậy hoàn toàn không có cách nào khác ngủ. Mà y lại giống như vô cùng thông cảm cho nàng, không hề có ý định tiếp tục.

Vậy không biết đến khi nào mới có thể hạ hỏa...

"Niên Niên."

Trong bóng tối, y nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng. Tiêu Ngự đáp lại, ngẩng đầu nhìn y. Không thấy rõ mặt y, chỉ nghe y nghiêm túc nói: "Ngày mai ngoan ngoan để ngự y bắt mạch."

Tiêu Ngự ngẩn người. Sau đó thật lâu cũng không nghe y nói chuyện. Nàng mới nhẹ nhàng nói: "...Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Mang thai

Editor: Hoa Trong Tuyết

Đã mấy ngày chưa chung giường chung gối.

Nàng thực hiện chức trách Hoàng Hậu của mình, hân hưởng thụ đãi ngộ Đế Vương của hân, hiện tại bọn họ hình như không có gì để nói với nhau. Bên trong màn gấm yên tĩnh, sau phút bối rối, Tiêu Ngự cũng nhắm mắt đi ngủ. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên sống lưng của nàng, xem nàng giống như tiểu hài tử, vỗ về một chút để nàng chìm vào giấc ngủ. Đôi mày Tiêu Ngự cau lại lại dần ra, rất nhanh ngủ say.

Hôm sau trời vừa mờ sáng, trên giường có chút động tĩnh.

Thật ra động tác đã rất nhẹ nhàng, thế nhưng hân chỉ khẽ động, Tiêu Ngự liền mở mắt. Nàng còn nằm trong ngực hân. Vạt áo hân mở rộng, lộ ra mảng ngực lớn rắn chắc, cúi đầu đôi mắt đen trầm nhìn nàng một chút, không nói chuyện. Tiêu Ngự dừng lại, hấp hấp môi, lúc mới tỉnh vẫn có chút mơ màng, sau đó lập tức tỉnh táo lại, quy củ, hầu hạ hân rửa mặt thay đồ.

Hân thực sự rất khôi ngô, cao lớn hơn nam tử khác rất nhiều. Nói tới cũng kỳ quái, trên người hân tuy rằng vẫn có hương vị dã phu thô kệch, tư thế ngồi cũng hào phóng không bị trời buộc, nhưng lúc nghiêm túc, lại có tư thế thẳng tắp, cộng thêm khí độ trên người, rất có phong thái tướng quân. Mấy năm trước đây chiến loạn liên miên, bách tính trôi dạt khắp nơi, nam hân này lẻ loi một mình, không chỉ sống sót, còn tập luyện tập được bản lĩnh võ nghệ. Võ tướng giành chính quyền rất lợi hại, nhưng giới trị nước lại không được mấy người, có rất ít võ tướng mưu phản có thể ngồi lên ngôi vị Đế Vương.

Giúp hân chỉnh lại áo bào, nghe được "đông" một tiếng. Không biết là cái gì rơi trên mặt đất.

Nàng xoay người muốn nhặt lên. Nhưng bị hân giành trước, nhặt vật rơi dưới chân lên.

Tiết Chiến nắm thật chặt, ho nhẹ một tiếng, mới đưa tới, thân nhiên nói: "Cái này cho nàng đi."

Cái gì? Tiêu Ngự cúi đầu nhìn.

Nhìn vào bàn tay rộng lớn của hân, là một con cá chép được điêu khắc từ gỗ. Gỗ là gỗ từ đàn thượng hạn, nhưng mà trình độ chạm trổ vẫn còn hơi kém một chút. Nàng không biết người bên ngoài trạm trổ được như thế nào, nhưng nàng từng tận mắt chứng kiến Vệ Đường làm, sợi râu hay đôi mắt đều làm sinh động như thật, chuẩn xác mười phần. Tiêu Ngự do dự một chút, đưa tay nhận lấy.

Dường như hân thấy đáng vẻ hơi do dự của nàng, bắt đầu mất kiên nhẫn, nắm tay của nàng, rất thô lỗ đặt vào trong lòng bàn tay nàng.

Hân cho nàng cái này để làm gì? Tiêu Ngự cảm lấy, ngẩng đầu nhìn hân.

Tiết Chiến hơi cúi đầu, nhìn nhìn thấy nàng đã giúp hân chỉnh xong y phục, giọng điệu rất tùy ý nói: "Mấy ngày trước trẫm không có chuyện gì làm nên tùy tiện vui chơi một chút, vậy cứ cho nàng... nếu như nàng không thích, có thể ném đi."

Tiêu Ngự cười cười. Ánh mắt nhìn thẳng vào mặt hắn, nhẹ nhàng nói câu: "Thần thiếp đa tạ Hoàng Thượng."

Sau khi đưa Tiết Chiến đi, Tiêu Ngự trở về, nhìn thấy tượng gỗ đặt ở đầu giường, ngồi xuống nhìn trong chốc lát, sau đó đặt nó lên kệ bên cạnh, lại xê dịch chút ít, giúp nó bày ra tư thế đẹp nhất.

Đế Vương rời đi không lâu, Tiêu Ngự rửa mặt xong, chuẩn bị dùng đồ ăn sáng. Xuân Trà chạy vào, nói: "Nương nương, Từ thái y cùng Tôn thái y đến đây, nói là phụng khẩu dụ Hoàng Thượng, giúp người chuẩn mạch bình an."

Hai người này là thái y có y thuật giỏi nhất thái y viện, đặc biệt là Tôn thái y, đã lớn tuổi.

Lúc này Tiêu Ngự mới nhớ đến chuyện ngày hôm qua. Thật ra nàng cũng không để trong lòng, cảm thấy không có gì, không nghĩ tới hắn vẫn nhớ rõ. Cúi đầu nhìn cháo gạo tẻ và bánh bao hoa mai trước mặt, chuẩn bị dùng bữa, cứ như vậy ra ngoài cũng không tốt. Nghĩ nghĩ, vẫn muốn ăn xong đồ ăn sáng sau đây lại gặp.

Liền nói với Xuân Trà: "Chuẩn bị chút nước trà và điểm tâm, để hai vị ngự y chờ một chút."

Xuân Trà tuân lệnh, xoay người đi ra ngoài. Nguyên ma ma đứng bên cạnh Tiêu Ngự, thấp giọng hỏi: "Nương nương đêm qua thấy không thoải mái sao?" Nếu như êm đẹp, sao bỗng dưng Hoàng Thượng lại truyền ngự y?

Tiêu Ngự nắm đũa bặt gấp một bánh bao hoa mai, nhìn Nguyên ma ma một chút, nói: "Là có chút đau bụng, nhưng mà không có vấn đề gì lớn."

Hoàn toàn chính xác. Gần đây sức khỏe của Tiêu Ngự đã tỏ lên rất nhiều, khẩu vị rất tốt, hẳn là không có việc gì. Nguyên ma ma nói: "Vậy cứ bắt mạch một chút."

Ân. Tiêu Ngự gật đầu.

Dùng một bát cháo gạo tẻ và một nửa đĩa bánh bao hoa mai, cuối cùng còn ăn thêm nửa cái bánh củ cải.

Lúc ra ngoài, hai ngự y đã chờ thật lâu. Hậu cung cchi có một vị chủ tử, tất nhiên là không ai dám lạnh nhạt. Chờ đến khi thấy được vị Hoàng Hậu trẻ đẹp, mới quý xuống hành lễ. Tiêu Ngự ngồi trên ghế bành, đầu tiên là Tôn thái y bước lên, giúp nàng bắt mạch.

Khăn lụa che lên cổ trắng ngần mảnh khảnh, ngự y nhẹ nhàng đặt tay lên trên khăn lụa, chăm chú bắt mạch. Một lát sau, lông mày cau lại.

Tiêu Ngự chỉ nói là bị chút bệnh của nữ nhi, cái này cũng không có gì đáng xấu hổ, thầy thuốc vốn nhân từ, vốn là giúp nàng điều dưỡng thân thể cho tốt hơn. Lúc này nàng cũng không câu nệ, nói thẳng: "Sức khỏe bốn cung có gì không ổn sao?" Lúc trước nàng hay nôn, nhưng mà sau khi uống mấy lần thuốc đã tốt hơn rất nhiều.

Ngự y cẩn thận nói: "Nương nương, có thể bỏ khăn lụa xuống được không, như thế mới xem mạch cho nương nương chuẩn xác được."

Lão ngự y đã gần sáu mươi tuổi, lại là ngự y, cũng không có gì câu nệ. Tiêu Ngự gật đầu, Nguyên ma ma đứng một bên bước đến, lấy khăn lụa trên tay Tiêu Ngự xuống.

Lần nữa bắt mạch.

Sau một lát, Tiêu Ngự mới hỏi: "Như thế nào?"

Vừa hạ triều, Tiết Chiến giữ lại những đại thần tâm phúc vào ngự thư phòng đàm luận chính vụ.

Hà Triều Ân đang đứng bên ngoài, dưới mái hiên đặt mấy bồn hoa hồng đỏ thắm, cánh hoa nở tầng tầng lớp lớp, che khuất luôn cả nhụy hoa. Gió nhẹ thổi, theo gió dập chồn. Hoạn thần trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú, thần sắc giống như không phù hợp với hoàng cung, an tĩnh hài hòa.

Chờ đến khi thấy cung tì chạy đến, Hà Triều Ân mới nhìn sang. Nữ hài thường ngày chừng chạc, hiện tại lại chạy rất gấp, dưới chân mang đôi giày song tú, thêu kim hoa, cũng không phải là đôi giày phổ thông không phải cung nhân nào cũng được mang.

Xuân Hiểu là một nữ hài luôn làm việc rất ôn hòa, không lỗ mãng như Xuân Trà, hiện tại lại chạy thật nhanh, tất nhiên Hà Triều Ân bước ra nghênh đón: "Xuân Hiểu cô nương."

"Hà công công." Ánh mắt Xuân Hiểu sáng rực, mặt mày sán lạn. Nàng nhanh chóng thi lễ, nóng nảy nói, "Hoàng Thượng còn bận sao? Nô tỳ có chuyện quan trọng muốn nói cho Hoàng Thượng."

Hà Triều Ân chậm rãi nói: "Hiện tại Hoàng Thượng đang nói chuyện với mấy vị đại thần, có chuyện gì, Xuân Hiểu cô nương có thể nói với ta."

Cũng được. Hẳn là hoạn thần bên cạnh Hoàng Thượng, nói với hắn cũng giống nhau. Xuân Hiểu gật gật đầu, bởi vì vừa mới chạy nhanh, lúc này hít thở hơi phập phồng, chờ đến khi hít thở đều đặn, mới mỉm cười nói: "Vừa rồi hai vị ngự y chẩn mạch cho nương nương, nói nương nương có tin vui, tin này thật sự quá tốt..."

Khuôn mặt vốn bình tĩnh lại lay động trong nháy mắt, nhưng rất nhanh Hà Triều Ân đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường. Hắn nhìn Xuân Hiểu, nói: "Nếu là như vậy, tất nhiên phải chúc mừng nương nương."

Sau đó thật lâu, mấy vị đại nhân mặc quan phục màu đỏ từ bên trong đi ra. Hà Triều Ân đứng bên ngoài tấm bình phong bên trong trong ngự thư phòng. Sáng sớm ánh mặt trời nhẹ nhàng rơi trên người hắn, làm nổi bật dáng vẻ thon dài thẳng tắp như trúc, nhìn vào trông rất hư ảo. Tâm trạng có hơi hoảng hốt, mà cũng không dễ bị phát giác. Hắn kịp phản ứng, xoay người thì lễ với mấy vị đại nhân, sau đó chậm rãi thông dong đi vào bên trong.

Phía sau ngự án, là Đế Vương trẻ tuổi tài hùng vĩ lược. Hà Triều Ân chậm rãi bước lên, nói tin vui Xuân Hiểu vừa nói báo cho Đế Vương.

Tiết Chiến đang phê duyệt sổ con, tay bỗng nhiên lắc một cái, vạch một đường mực thật dài trên sổ con. Hắn lập tức nhìn về phía Hà Triều Ân, đôi mắt trừng lớn: "Người, người nói cái gì?"

Hà Triều Ân mỉm cười lặp lại: "Vừa rồi Xuân Hiểu cô nương đến thông báo, sáng nay lúc nương nương xem mạch, ngự y bắt mạch, đã có thai hơn một tháng."

Hắn, Hoàng Hậu của hắn có thai!

Hắn đã làm cha!

Tiết Chiến thân thể cao lớn, lúc này con mắt tròn to, há mồm, giống như bị sét đánh. Hắn nắm chặt sổ con trong tay, hắn thành một đường trên tay hắn, vẫn chưa hết ngẩn ngơ. Nàng mang thai, rõ ràng hắn với nàng vẫn còn đang nháo loạn, nàng còn nháo, nàng còn bị bệnh, đêm qua hắn còn đẩy nàng chơi xích đu, còn đẩy cao như vậy...

Cũng không ngồi yên được nữa, Tiết Chiến ném sổ con trong tay, sai bước đi, bước từng bước dài, vội vàng chạy ra ngoài.

Đế Vương thường ngày chừng chặc nghiêm túc, trong cung người người e ngại. Hôm nay cung tỳ thái giám đang quét sân, lại thấy Đế Vương mặc long bào bước từng bước lớn. Vừa thả cây chổi trong tay, chuẩn bị xuống quý hành lễ, đã thấy bóng dáng mất hút nơi cuối hành lang, chỉ có vài miếng lá rụng, nhẹ nhàng rơi xuống.

Từ Ngự Thư Phòng, đến ngự hoa viên, lại đến Phụng Tảo Cung.

Tiết Chiến giống như thót ngựa hoang mất cương, trực tiếp vọt vào.

Hoàng Thượng bỗng nhiên xuất hiện, cung tỳ hậu hạ bên trong Phụng Tảo Cung đều giật mình. Mà khi Tiết Chiến vội vàng bước vào, đã thấy Tiêu Ngự đứng ở cửa sổ.

Nàng mặc bộ cung trang tơ tằm Vân Nhan, phía dưới là váy lụa thêu hoa mẫu đơn, vòng eo tinh tế, yếu điệu nhã nhặn, trong tay cầm kéo cắt tia chậu hoa, quay đầu nhìn hắn, con mắt sáng tỏ, lộ ra một chút kinh ngạc. Tiết Chiến đứng yên tại chỗ, thờ hồng học, mỗi hơi từ trên trán chảy xuống dưới, dọc theo cằm của hắn rơi xuống, chui vào cổ áo. Mồ hôi rơi như mưa, cổ họng của hắn dồn dập nhấp nhổm, hai bàn tay nắm chặt, khăn trương nuốt một ngụm nước bọt.

Sau đó liếm liếm đôi môi khô ráo, mới nhỏ giọng, thử thăm dò mở miệng ra nói: "Vừa rồi... vừa rồi trẫm nghe nói, nghe nói...nàng có thai rồi?"

Tiêu Ngự chậm rãi cầm hoa vào trong bình, sau đó mới chậm rãi nhìn hắn. Mặt mày hiện lên ý cười, đôi mắt cong cong lóe lên ánh sáng, nhẹ nhàng nghiêng đầu, giọng điệu nhẹ nhàng nói câu: "Đúng vậy a."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Vui vẻ

Edit: Đào Sindy

Biểu lộ của Tiết Chiến đứng im nửa ngày, đôi mắt lẳng lặng rơi vào trên mặt nhu hoà của Tiêu Ngự. Không biết là do nắng sớm ấm áp, hay vì nàng có thai, vẫn là khuôn mặt trẻ tuổi ngày thơ kia, nhìn qua dịu dàng tốt đẹp, giống lập tức trở nên thành thực.

Y nhẹ nhàng há miệng ra mấy lần, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng khẽ nhếch miệng, bỗng nhiên cười ra tiếng.

Hà!

Tiết Chiến tiến lên mấy bước, mãnh liệt thò tay ôm nàng vào ngực. Nụ cười trên mặt y tràn trề xán lạn, ôm nàng nửa ngày không nói chuyện, còn vui hơn lúc y lên ngôi Đế Vương.

Chờ tâm tình kích động thoáng bình phục một chút, cánh tay ôm nàng chậm rãi nắm chặt, mới nói một câu: "Niên Niên, trầm rất vui vẻ."

Y thật vui vẻ. Có thể từ thuộc về mình, hài tử thuộc về nhà họ.

Giữa phu thê một khi đã có hài tử, quan hệ càng thêm hoàn chỉnh, ngay cả khoảng cách cũng lập tức bị rút ngắn.

Tiêu Ngự khẽ cười. Thật lâu không thấy y cười ngu ngốc, bây giờ nhìn lại, không có chút ôn trọng và uy nghiêm nào. Mặt của nàng dán trên ngực y, cách long bào thật dày, như có thể cảm giác được lồng ngực kia kịch liệt đập trùng mà ham muốn dâng lên vui vẻ, cực nóng mà nặng nề.

Đại khái là y vui vẻ quá mức trực tiếp và thuần túy, Tiêu Ngự cảm thấy tim mình cũng từ từ bị hòa tan, bị y cảm nhiễm ý cười.

Giờ khắc này, nàng cũng không muốn những thứ khác.

Không có mẫu thân nào không thích hài tử. Đứa bé này tới đột nhiên như vậy, nàng vừa mừng vừa sợ, trong lúc nhất thời suy nghĩ rất nhiều, lo lắng cho mình không đảm đương nổi khi làm mẫu thân, nhưng lại nhịn không được bắt đầu nghĩ đến mai sau muốn dạy hài tử thế nào.

Bỗng nhiên Tiết Chiến cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt trực tiếp dính vào mặt của nàng, không nhúc nhích. Vừa mang thai, không khác gì so với ngày thường, nhưng Tiết Chiến lại thấy, cứ như lập tức trở nên mảnh mai hơn.

Y ngây ngốc nhìn nàng, sau đó đưa tay vội vàng sờ tay nàng, nắm chặt hai tay nàng trong lòng bàn tay, mới chậm rãi nâng, hôn trên mu bàn tay nàng mấy lần, xem như trấn an. Nói: "Trước tiên nàng ngồi xuống đi đã nhé?"

Giọng điệu vô cùng cẩn thận.

Về mặt Tiêu Ngự mờ mịt nhìn y, y cũng đã nắm tay của nàng, dẫn vào trong. Đã đến tắm điện, trước hết để nàng ngồi trên giường lụa, còn phần phó cung tỷ thay nàng lót thêm một lớp đệm êm. Y thì ngồi bên cạnh nàng, hỏi: "Ngự y nói thế nào? Hài tử đã hoàn hảo?" Đêm qua hình như nàng đau bụng, y vẫn còn thân mật cùng nàng?

Tiêu Ngự cảm thấy đứa bé này nhất định có phúc đầy. Mới đầu tháng quá nhỏ xem bệnh không ra, thêm nữa hôm đó nàng vốn vì cảm xúc kích động mới dẫn đến nôn mửa, uống mấy lần thuốc, thân thể chuyển biến tốt đẹp, cho nên nàng cũng không để ý. Lại không nghĩ rằng, mình lại có thai. Tiêu Ngự nhìn Tiết Chiến trước mắt, cảm thấy bộ dáng này của man hán, cực kỳ giống nông dân không có gì kiến thức vào thành, mắt tròn trĩnh lên, đối với cái gì cũng tò mò.

Nàng nói: "Hắn là không có vấn đề gì lớn, mấy tháng tới chú ý chút là được rồi." Cũng may nàng sợ khổ, thuốc lần trước cũng không uống nhiều, ngự y nói sẽ không có ảnh hưởng gì. Nhưng thân thể nàng không dễ thụ thai, bình thường cẩn thận chút là được.

Tiết Chiến nghe rất chân thành, sau khi nghe xong, vỗ đùi liên tục, nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..."

Sau khi nói xong, lại nhìn nàng chăm chăm.

Trên mặt của nàng đã mọc hoa rồi sao? Long mày nho nhỏ của Tiêu Ngự nhú một chút. Nhìn bộ dáng y vừa mới tiến vào, đại khái là vội vàng vàng tới. Y vừa hạ triều không lâu, hẳn là có rất nhiều tấu chương phải phê chuẩn.

Tiêu Ngự liền nói: "Nơi này của thần thiếp không còn việc gì, Hoàng Thượng làm việc trước đi?" Nàng chỉ là mang thai, y trông coi nàng cũng không có tác dụng gì. Nàng không có chuyện gì, y phải bận rộn chuyện của mình cho tốt.

Tiết Chiến nhìn nàng một mặt bình tĩnh, ngược lại nổi bật lên y kích động không thôi... Nhưng sắp làm cha, y kích động thì thế nào? Tiết Chiến chỉnh tư thế ngồi của mình ngay ngắn, sau đó mới bình tĩnh nói: "Vậy thì tốt, trầm đi trước, trẻ chút lại tới."

Tiêu Ngự gật đầu: "Ừm."

Tiết Chiến nhìn nàng, chậm rãi đứng dậy, thấy nàng cũng muốn đứng lên, bèn vội ấn bờ vai của nàng xuống, nhỏ giọng nói: "Nàng cứ ngồi yên, không cần đưa trầm."

Tiêu Ngự nghe theo y, tiếp tục ngồi. Thấy y thu tay, lại nói với nàng câu: "Trầm đi nhé?"

Tiêu Ngự nói: "Vâng."

Thấy Tiết Chiến rút cục thu hồi ánh mắt, đi ra bên ngoài. Đợi đến bóng lưng của y biến mất không thấy gì nữa, Tiêu Ngự nghiêng đầu, không yên lòng nhìn chân đế bình sứ thanh hoa.

Sau đó mới không kiềm chế được, đưa tay nhẹ đặt ở bụng dưới.

Tiêu Ngự cúi đầu nhìn lại, mới một tháng mà thôi, lộ ra nghi ngờ còn rất sớm, bây giờ vốn nhìn không ra trong này đã có một sinh mệnh nhỏ. Mới đầu nàng ghét bỏ và chán ghét man hán kia như thế, lại không nghĩ rằng, hiện tại mang thai con của y, trong nội tâm nàng sẽ vui mừng như vậy. Mà trông y cũng rất vui vẻ, vui đến có chút choáng váng... Nhớ tới phản ứng vừa rồi của y, Tiêu Ngự đã cảm thấy buồn cười.

Người kia, là người đã làm Hoàng Đế, cảnh tượng hoành tráng gì không biết đến, làm sao vừa nghe nàng có thai, cả người liền bối rối?

Ngốc hay không ngốc đây?

Vừa rồi Tiêu Ngu vẫn rất bình tĩnh, hiện tại ngồi một mình, nghĩ đi nghĩ lại, cũng nhẹ nhàng cười ra tiếng. Những chuyện khác, giờ khác này nàng không nghĩ, hiện tại trong đầu đều là hài tử trong bụng. Nàng cũng muốn làm mẫu thân, phải có con thuộc về mình.

Bên tai nghe được một số động tĩnh, nụ cười Tiêu Ngu dần dần vào. Đập vào mắt là một đôi giày gấm vân mây, ánh mắt Tiêu Ngu sững sờ, lại ngẩng đầu, nhìn thấy nam nhân đứng trước mặt mình, đã đi mà quay lại. Thấy y nhìn mình, cân nhắc một chút, do dự nói: "Trẫm vẫn nên ở lại với nàng..."

Hả?

Tiêu Ngu nhìn y, thấy y cũng nhìn mình. Nàng nhìn cười không được, khẽ gật đầu nói: "Ừm."

...

Phủ Hộ Quốc Công. Vệ Đường đang ở trong viện luận bàn võ nghệ cùng Tiêu Hoài, Tiêu Hoài rong ruổi sa trường hai mươi năm, công phu quyền cước tất nhiên là cao minh, mà Vệ Đường lại do Tiêu Hoài một tay dạy dỗ, thiên phú dị bẩm, không nóng không vội, chăm chỉ an tâm, những năm này cũng không hoang phí, ngược lại tinh tiến rất nhiều.

Tiêu Hoài đang vào độ tráng niên, giống như thành thực lại có lực lượng hùng sư, mà Vệ Đường tinh táo bình tĩnh, mạnh mẽ linh mãnh, mặc dù hơi kém Tiêu Hoài mấy phần, nhưng đến tuổi tác của Tiêu Hoài, sợ là sẽ phải vượt xa ông.

Trong viện lá vàng xao xác. Sau khi kết thúc, Tiêu Hoài nhận khăn tay gã sai vật đưa tới lau mồ hôi, ghé mắt nhìn Vệ Đường, có chút vui mừng. Mây rậm của ông hơi nhem ý cười, nói: "Không đến mấy năm, ta sẽ không còn là đối thủ của con rồi."

Vệ Đường cung kính nói: "Nghĩa phụ ngài quá khiêm nhường." Tiêu Hoài vẫn luôn là người hấn kính ngưỡng.

Tiêu Hoài cười cười. Ông xem Vệ Đường như thân tử, nhưng đại khái không phải phụ tử có liên hệ máu mủ thật sự, cho nên đối với hắn sẽ thoáng tha thứ chút. Có việc sẽ không keo kiệt tán dương hắn. Mà Tiêu Khởi Châu lại khác, hà khắc đối với hắn vượt xa Vệ Đường, nhưng ngay cả như vậy, thứ thiên phú này, đều là bẩm sinh. Đối với người khác nghiêm trọng, Tiêu Khởi Châu đã đầy đủ ưu tú, mà đối với Tiêu Hoài, còn thiếu rất nhiều. Đặc biệt bên người còn có một Vệ Đường tương đối như vậy.

Đang nói chuyện, La thị đã chạy tới bên này.

Nuôi một thời gian, thân hình cũng không đơn bạc như lúc trước, thân thể bà nở nang hơn. Áo vạt chéo vải lĩnh màu hồng nhạt có hoa văn nổi, váy dài 8 mảnh màu xanh dương, nhìn qua dịu dàng như ngọc, vô cùng hiền lành. Dung mạo La thị chỉ thanh tú, nhưng nhìn vào thấy rất dễ gần. Bà đi đến trước mặt Tiêu Hoài, hành lễ nói: "Quốc Công gia."

Vệ Đường cũng vội vàng tiến lên, kêu La thị một tiếng nghĩa mẫu. Sau đó thức thời đi ra.

La thị cười đáp ứng. Tiêu Hoài lại nói với La thị: "Sao không trong phòng nghỉ ngơi, qua đây làm gì?"

La thị nói: "Trong cung truyền đến tin tức, thiếp thân cảm thấy việc này quan trọng, liền muốn đến nói với người." Bà quan sát biểu lộ của Tiêu Hoài, từ từ nói: "... Niên Niên có thai rồi."

Quả nhiên, La thị vừa nói xong, sắc mặt Tiêu Hoài liền thay đổi. Ông ngăn người, muốn hỏi La thị tình huống là thật hay không, nhưng tin tức đã truyền tới rồi, vậy chuyện này tất nhiên không phải giả. Và lại nữ nhi vào cung hầu Quân nửa năm có thừa, hậu cung của tân đế cũng không có phi tần khác, chỉ cần tân đế đồng ý để Hoàng Hậu có thai, hiện tại mang thai, cũng là bình thường.

Thế nhưng... Tiêu Hoài luôn cảm thấy, nam nhân như Tiết Chiến, lập nữ nhi ông làm hậu cũng không phải là thực tình, làm sao có thể để nữ nhi Tiêu gia vì y sinh hạ hoàng tử?

Tiêu Hoài rất nhanh khôi phục trấn định, nhàn nhạt nói: "Ta đã biết."

La thị vốn muốn thăm dò thái độ của Tiêu Hoài, hiện tại nhìn, đại khái như trước kia.

Cũng là, ông xem tân đế là nghịch tặc cướp đoạt chính quyền, bây giờ nữ nhi bảo bối lại mang thai hài tử của nghịch tặc kia, trong lòng ông nhất định không thoải mái. Nếu Tiêu Ngu thật sự thuận lợi sinh hạ hài tử, chỉ sợ Tiêu Hoài cũng sẽ không thích tiểu ngoại tôn kia.

...

Lúc trước Tiết Chiến hoàn toàn chính xác lưu lại Phượng Tào Cung. Chỉ là y lưu lại cũng không làm gì, Tiêu Ngu thấy y là một đại nam nhân lại ở bên cạnh nàng, nàng ăn uống gì đều muốn nhìn, cảm thấy khó chịu, liền khuyên y đi làm việc.

Ban đêm Tiêu Ngu cũng không chờ y, sớm đi ngủ. Chỉ là lúc nửa mê nửa tỉnh, Tiêu Ngu luôn cảm giác được có người nhìn mình, mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy một bóng đen lớn ngồi bên giường mình, dọa đến lập tức thanh tỉnh, liền muốn kêu to...

"Niên Niên, là trẫm." Có một giọng nói vội vội vàng vàng nói ra.

Hồ hấp Tiêu Ngự vừa ổn định, một đôi mắt lẳng lẳng nhìn y, tính tình lập tức tới: "Chàng dọa ta làm gì?"

Tiết Chiến đầu nghĩ đến sẽ hù nàng? Đạp roi giày gấm trên chân, hai ba lần nằm vào trong chăn, cái gì cũng không quản, liền lập tức ôm nàng vào ngực. Y luôn bá đạo lỗ mãng, hiện tại mặc dù vẫn như thế, nhưng ngược lại cử chỉ quan tâm không ít. Y vừa sờ tóc và lỗ tai Tiêu Ngự, trong miệng nhẹ nhàng đọc: "Sờ sờ lông dọa không được, sờ sờ tai dọa một hồi." Sau đó nhẹ nhàng hỏi: "Còn sợ không?"

Tiêu Ngự không nói chuyện, nàng không phải tiểu hài tử, không biết học được chiêu này ở chỗ nào? Tiết Chiến áp ủ trong chốc lát, mới hỏi câu: "Nàng giận à?" Y nắm chặt tay nàng, ép nàng vào mình, để nàng nhìn mình.

Bị y nắm chặt, Tiêu Ngự như ngủ trên người y. Cô tay nàng động mấy lần, không thể tránh thoát, duỗi ra cái tay khác, dùng sức đập hai phát trên ngực y: "Chàng mau buông ra."

"Trẫm không buông." Tiết Chiến cúi đầu đưa tới,蹭 vào trán nàng, cặp mắt đen kịt, trầm thấp nói: "Trẫm rất muốn chiếm lấy nàng, chiếm lấy nàng cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Thổ lộ tâm tình

Editor Hoa Trong Tuyết

Tiêu Ngự há miệng muốn nói chuyện, nhẩn nhẩn nửa ngày, liền lẩm bẩm một câu: "Chàng có thể nói đạo lý một chút hay không?" Hắn thật sự quá ngang ngược, cho tới bây giờ đều không nói đạo lý, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Tiết Chiến nắm chặt tay của nàng, ấn mạnh lên ngực mình. Sau đó từ từ nói: "Nàng cũng đã muốn sinh con cho Trẫm rồi, muốn bỏ chạy đời này nghĩ cũng không được nghĩ." Đại khái là đã quen với việc dùng thủ đoạn trực tiếp, muốn thì đi cướp đi đoạt, khác biệt chính là, trước kia là đi đoạt con mồi, mà bây giờ, cho đến sau này, rất hi vọng con mồi này cam tâm tình nguyện.

Hắn cúi đầu hôn lên trán của nàng, nói, "Trước đây Trẫm đều muốn, làm cho bụng của nàng lớn lên, như thế nàng sẽ trung thực nghe lời một chút."

Thật ra hắn không hiểu chuyện nam nữ, lúc trước cũng là từ nơi thôn quê lớn lên, có những lời hắn nói vô cùng thẳng thắn. Hắn cũng không quá để tâm đến những việc như thế này, nhưng mưa dầm thấm đất cũng chỉ hiểu được một chút. Hắn thật sự rất ít kinh nghiệm ở phương diện này, cho nên một khi bị ép tới nóng nảy, đương nhiên là không nói đạo lý.

Tiêu Ngự là danh môn quý nữ, làm sao từng nghe những lời thô tục hạ lưu? Nhất thời khuôn mặt đỏ bừng lên, nàng nhẹ nhàng thờ phỉ phò. Nàng không nói lời nào, ngược lại nghe hắn còn nói: "Niên Niên, có phải nàng cảm thấy lời Trẫm nói rất khó nghe?"

Hắn vậy mà cũng biết mình nói chuyện khó nghe?

Tiêu Ngự nhẹ nhàng nói: "Chàng là Đế Vương, tất nhiên muốn nói cái gì liền nói cái đó."

Tiết Chiến mở miệng nói: "Thế nhưng Trẫm chỉ muốn nàng xem Trẫm là nam nhân của nàng." Hắn ôm nàng vào lòng, mỗi ngày bận rộn, thời khắc thoải mái nhất, chính là lúc bình thân ôm nàng ngủ. Trên người nàng rất thơm, ôm rất dễ chịu, nói chuyện trong veo êm tai, nghe nàng nói chuyện, mặc kệ nói cái gì, hắn đều rất thích nghe, có đôi khi nàng không nói, cứ như vậy ôm nàng cũng rất tốt.

Hắn cắn lỗ tai của nàng, tiếng nói nặng nề, "Niên Niên, Trẫm thật tâm thích nàng."

Thanh âm của nam nhân hùng hậu, Tiêu Ngự cảm thấy lòng mình tê dại. Trong lòng chấn động, tay vô ý thức nắm chặt vạt áo của hắn, nghiêm túc nói: "Lúc trước chàng nói, chàng và cô cô của ta có huyết hải thâm thù, vậy bây giờ chàng... có thể nói cho ta biết một chút được không?"

Ở thời điểm này, nói chuyện này có chút không thích hợp, nhưng Tiêu Ngự rất rõ ràng cái gì tạo nên ngăn cách giữa nàng và hắn.

Tiết Chiến hơi ngừng lại, nói ra: "Cô cô của nàng hại chết mẫu thân của Trẫm. Trẫm cũng suýt nữa mất mạng, may mắn mạng lớn, mới sống được, nhưng mà phải mấy năm sau, mới được đi tìm về."

Trong suy nghĩ của Tiêu Ngự, cô cô của nàng vẫn luôn là người hiền lành khoan dung. Thế nhưng nàng cũng không ngốc, trong thâm cung, lục đục với nhau, nếu cô cô của nàng không có một chút thủ đoạn, tuyệt đối không có khả năng phong quan ở hậu cung. Nếu là lúc trước, nàng cũng không muốn nghĩ tới nhưng vấn đề này, nhưng bây giờ, nàng vẫn luôn giãy dụa, do dự, cho tới hiện tại mang thai, cân cân công lý trong lòng nàng, càng không nhịn được mà nghiêng và phía Tiết Chiến. Nàng có thể làm sao? Nàng cũng không ngờ mình thế mà lại yêu thích hắn...

Thật ra nàng cũng không thật sự muốn biết nguyên nhân tại sao cô cô của mình lại hại chết mẫu thân Tiết Chiến. Hiện tại, nàng chỉ cần một lý do thuyết

phục mình. Mẹ của hắn đã chết, cô cô của nàng cũng qua đời. Triệu Hoàng cũng chưa chết, hắn và việc Triệu Hoàng mất tích cũng không liên quan gì tới hắn, mà hiện tại phủ hộ quốc công cũng rất tốt, trong bụng nàng lại có con của hắn...

Tiêu Ngự giương mắt, bên trong màn gấm mờ mờ, nàng thấy không rõ mặt của hắn, chỉ thấy đôi mắt hắn sáng lên, sau đó nghiêm túc nói một câu: "Tiết Chiến... chàng không được phụ ta."

Nàng giao tâm của mình cho hắn, đời này, hắn không được phụ nàng.

Tiết Chiến thân thể chấn động, sau đó ôn nhu nói: "Nàng là nữ nhân của ta, ta chỉ thương nàng..." Dừng một chút, lại bổ sung một câu, "Giống như gia đình nàng thương nàng."

Tiêu Ngự cười cười, nói với hắn: "Chàng yên tâm, phụ thân của ta, ta sẽ xử lý tốt, ta sẽ không để cho chàng phải khó xử."

Phụ thân nàng thương nàng nhất, nếu là nàng mang thai hài tử của Tiết Chiến, đợi sau này hài tử sinh ra, nhìn bên cạnh nào và cả cháu ngoại của mình, nhất định sẽ chậm rãi tiếp nhận hắn. Nàng không thể để Tiết Chiến luôn luôn thỏa hiệp, hắn là Đế Vương, nàng hi vọng hắn có thể tiếp tục làm minh quân. Mà những người bên nhà mẹ đẻ của nàng, chỉ cần giao cho nàng ứng phó là được.

...

Tin tức Hoàng Hậu có thai lập tức truyền đi khắp phủ hộ quốc công, mấy ngày nay Tiêu Ngọc Chi ở nhà mẹ đẻ, lúc này nghe tình hình từ trong miệng nha hoàng. Tay cầm bát súp bỗng nhiên dừng lại, tổ yến trong chén còn một nửa, cũng không ăn, đặt lên khay bên cạnh, sau đó dùng khăn lụa lau miệng, con mắt tròn to nói: "Thật sự?"

Tiêu Ngự thế mà mang thai?

Nha hoàn tự nhiên gật đầu: "Cả nhà trên dưới đều biết chuyện vui này mà rồi."

Đích thật là việc vui. Lúc trước Tiêu Ngự vào cung, Đế Vương cũng chỉ là mượn uy danh của phủ hộ quốc công để củng cố hoàng quyền, như vậy hiện tại Tiêu Ngự có thai, đã nói lên tâm để thật tâm yêu thích. Dù sao nếu trong lòng có khúc mắc, cho dù có lập Tiêu Ngự làm Hoàng Hậu, nhất định cũng không để Tiêu Ngự sinh con dưỡng cái. Đây chính là hoàng tự.

Nếu hiện tại Tiêu Ngự sinh ra nam hài, sau này không chừng còn có thể làm thái tử... Vậy thì đồng nghĩa với giang sơn tôn triều, vẫn trong tay người Tiêu gia, như vậy Tiêu Hoài không muốn tận trung cũng không được.

Tiêu Ngọc Chi thầm nói: "Ta đây Lục muội muội ngược lại lại trôi qua không tốt..." Vốn tưởng tân đế kia rất uy nghiêm, có lẽ khó hầu hạ, không ngờ Tiêu Ngự có thể dụ dỗ cho ngoan ngoãn. Lại nghĩ tới nàng gả cho Quách An Thái, Tiêu Ngọc Chi càng đau đầu... nếu như Quách An Thái cũng không còn mẹ, vậy cũng tốt.

Tiêu Ngọc Chi ngồi dậy ngáp một cái, đưa mắt nhìn bên ngoài bình phong, nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cảm giác có chút không cam tâm... Tiêu Ngự rõ ràng đã từng gả một lần, vậy mà có thể sống tốt như vậy? Nàng tốt xấu gì cũng là hoàng hoa khuê nữ, lại phải gả cho Quách An Thái cái người đã từng bị lão bà bỏ một lần, thật sự là quá không công bằng.

Càng nghĩ càng tức giận, Tiêu Ngọc Chi nắm vạt váy bước qua bậc cửa, sau đó buông váy xuống, giật giật mấy lần sửa lại váy, ra ngoài tản bộ.

Lúc bước vào đình nghỉ mát, Tiêu Ngọc Chi theo thói quen ngừng lại, không tự chủ được nhìn bên kia tường... phía sau bức tường kia Lệ hoa viên. Vốn cùng ở trong phủ hộ quốc công, nàng cũng rất ít khi gặp phải hắn. Khi còn bé nàng thường cùng Tiêu Ngự đi qua bên kia tìm Vệ Đường chơi, hiện tại hình như đã thật lâu rồi không đi đến nơi ấy.

Ánh mắt Tiêu Ngọc Chi âm thầm, chậm rãi thu hồi ánh mắt, quay đầu tiếp tục bước về phía trước, chợt thấy trước mắt có một nam tử.

Chính là Vệ Đường.

Cả người mặc bộ nguyệt nha, rất đơn giản. Dáng người hắn thon dài, phong độ nhẹ nhàng, cả người phong thần tuấn lãng, thần thái giữa chân mày vô cùng lạnh nhạt. Hắn vô cùng trầm mặc. Quen biết hắn nhiều năm như vậy, nàng nghĩ biểu hiện của hắn lúc nào cũng lạnh nhạt như vậy dù đối xử rất tốt với Tiêu Ngự, cũng chưa từng ân cần quá mức, ngược lại so với Tiêu Khôi Châu còn ra dáng huynh trưởng hơn. Cho nên đa số thời điểm, nàng cũng chỉ phàn nàn trong lòng, dù sao lúc trước là đại bá phụ thu dưỡng hắn, cho nên hắn gần gũi Tiêu Ngự một chút cũng là bình thường.

Thế nhưng là... ngay khi nàng nghĩ hắn chỉ xem Tiêu Ngự như mọt mọt, nàng lại nhìn thấy hắn lợi dụng lúc Tiêu Ngự đang ngủ say, len lén hôn lên trán của Tiêu Ngự...

Hắn vẫn luôn thích Tiêu Ngự. Chỉ là giả vờ đáng vẻ của huynh trưởng cũng rất giống, căn bản không ai nhận ra. Nếu như không phải sau này nàng không cam tâm nháo một trận lớn, đại khái cũng sẽ không bị mọi người phát hiện sớm như vậy.

Nhìn hắn đi tới, Tiêu Ngọc Chi dự định chào hỏi qua loa, nhưng lại nghe hắn chào nàng một tiếng, liền tiếp tục bước về phía trước, trong lòng nàng bỗng dâng lên cơn giận. Nàng gả chồng không được tốt, thì hắn cũng như trước đây không cưới được Tiêu Ngự không phải sao? Nghĩ đến việc hắn một mực không cưới vợ, trường bối làm mối cho hắn, hắn cũng đều nói khéo từ chối... Tiêu Ngọc Chi nắm vuốt hai tay, xoay người, nhìn bóng lưng hắn đi xa, lớn tiếng nói câu: "Nàng ấy đã gả hai lần, chẳng lẽ ngươi vẫn còn muốn nàng ấy sao?"

Hắn cũng không dừng lại, phảng phất như không hề nghe lời nàng nói, tiếp tục đi lên phía trước.

Nàng trôi qua không tốt, cũng không muốn để cho người được thành thoi.

Liền tiếp tục nói: "Nàng bây giờ còn mang thai, người nói... đứa bé của nàng là nam hài hay nữ hài?"

Bóng lưng thẳng tắp kia, chợt dừng bước, bắt quá cũng chỉ trong chớp mắt.

Tiêu Ngọc Chi cắn môi, tức giận. Lúc này nha hoàn đến tìm nàng, nói nàng Quách An Thái tới đón nàng trở về phủ. Tiêu Ngọc Chi vẫn nhìn một bụng tức giận không có chỗ phát, nhìn về phía nha hoàn nói: "Không đi không đi. Để hắn về một mình, ta không muốn nhìn thấy hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Gió xuân

Editor: Maria Nyoko

Quách An Thái đang nói chuyện cùng Tiêu tam gia ở tiền đình.

Tuy nói Tiêu Ngọc Chi đã gả cho Quách An Thái, nhưng Tiêu tam gia cũng không dám xem hắn như nữ tể bình thường mà đối đãi.

Lúc này thấy Quách An Thái ngồi trên tại ghế dựa gỗ lê, chưa mặc quan phục, chỉ mặc áo dài tơ lụa màu xanh thẫm, khí chất nho nhã, mặt mày thông dong, Nha hoàn bưng nước trà lên, Quách An Thái bưng lên uống một hớp, tuy ngồi ở vị trí cao có khí độ, nhưng trước mặt Tiêu tam gia, lại khiêm tốn hữu lễ đấy.

Nữ tể Quách An Thái này, Tiêu tam gia hài lòng.

Dựa vào tính cách Tiêu Ngọc Chi, vốn định gả nàng cho một người phu quân trung thực, có nhà mẹ đẻ là phủ Hộ Quốc Công làm chỗ dựa, nhà chồng không dám gây khó dễ cho nàng. Mà trong lúc vô tình Quách An Thái cứu được Tiêu Ngọc Chi, cũng coi là duyên, thêm nữa ngay lập tức Quách An Thái chủ động cầu hôn, tất nhiên Tiêu tam gia xem trọng hắn mấy phần. Duy nhất không tốt, là nẫu thân trong nhà hắn.

Lúc trước có mâu thuẫn cùng Tiêu Ngọc Chi, hiển nhiên gả qua thì phải chịu giày vò... Nhưng Liễu thị đều đã có chuẩn bị, an bài mấy người bên cạnh Tiêu Ngọc Chi, bày mưu tính kế giúp nàng, chỉ là đang êm đẹp, lại ra một Vu thư thị.

Tiêu Ngọc Chi chịu không được chạy về nhà mẹ đẻ, cũng là hợp tình lý. Mà giờ khắc này Quách An Thái có thể tới cửa tiếp người, đã nói rằng hắn đã an trí Vu thư thị thỏa đáng. Tiêu tam gia là nam nhân, cho dù Quách An Thái có cái gì cùng Vu thư thị, hắn cũng có thể lý giải, nhưng chuyện này rơi trúng trên người nữ nhi của mình, hắn là phụ thân, nhất định giúp đỡ nữ nhi.

Thế là Tiêu tam gia đã nói: "từ nhỏ Ngọc Chi bị nẫu thân của nàng cho làm hư rồi, thành thân không lâu, bỗng nhiên nàng chạy về nhà mẹ đẻ, dù nàng không phải... Chỉ là vừa thành thân liền muốn nạp thiếp, thật có chút không ổn."

Quách An Thái vội nói: "Việc này không thể trách Ngọc Chi, là Tiểu Tể chưa xử lý thỏa đáng. Nạp thiếp, chỉ là hiểu lầm..." Hắn nói cho Tiêu tam gia nghe về việc gặp Vu thư thị, sau đó mới nói, "mặc dù Tiểu tể đã hòa ly cùng Vu thư thị, nhưng ngày xưa Vu thư thị lại nỗ lực vì Quách gia rất nhiều, tiểu tể chỉ coi nàng là cô nhân, cũng không có tâm tư khác. Hôm qua tiểu tể đưa Vu thư thị ra Tấn Thành, ngày sau sẽ không lui tới cõi nàng. Hôm nay tới, chỉ muốn nói rõ tình huống cùng nhạc phụ nhạc mẫu, sau đó đón Ngọc Chi về."

Đã là như thế, Tiêu tam gia gật gù đầu: "Vậy là tốt rồi..."

Nha hoàn đã đi mời Tiêu Ngọc Chi. Lúc Tiêu Ngọc Chi đi vào, nhìn Quách An Thái ngồi ở bên cạnh Tiêu tam gia, sắc mặt cũng không khá lắm.

Vẫn là Tiêu tam gia nói chuyện trước: "Con rể tự mình tới đón con, con theo hắn trở về, ngày sau chớ có thể hiện tính tình tiểu hài tử, cũng không sợ bị người ta xem là trò cười."

Làm sao lại là tính khí tiểu hài tử? Tiêu Ngọc Chi cũng không muốn về Quách gia, ở phủ Hộ Quốc Công ăn ngon uống ngon, thế nhưng nẫu thân của nàng một mực khuyên nàng trở về, hiện tại Quách An Thái cũng tới đón nàng...

Nàng mới không cần trở về! Tiêu Ngọc Chi dẫu môi, nói: "Không có ta, không phải một nhà bốn người các người rất tốt sao? Ta trở về lại ngại mất của các người rồi!"

Tiêu tam gia nhún lông mày, cảm thấy Tiêu Ngọc Chi vô lý, liền nghiêm khắc nói: "Ngọc Chi!"

Thấy phụ thân hung dữ, đôi mắt Tiêu Ngọc Chi rung rung, ủy khuất nói: "Phụ thân..."

Tiêu tam gia muốn giáo huấn nàng, Quách An Thái lập tức nói: "Nhạc phụ, có thể cho tiểu tể nói riêng cùng Ngọc Chi hay không?"

Tiêu tam gia nghiêm mặt lên tiếng, Quách An Thái liền đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiêu Ngọc Chi, thấp giọng nói: "Chúng ta ra ngoài nói, được không?" thấy nước mắt nàng xoay một vòng trong hốc mắt, mặt mũi tràn đầy ủy khuất đứng tại chỗ, không nhúc nhích, Quách An Thái đành phải đưa tay, kéo nàng đi ra bên ngoài nói chuyện.

Dưới hiên yên tĩnh, Tiêu Ngọc Chi bị Quách An Thái nắm đi ra, tức giận nên rút tay trở về, tính tình Quách An Thái luôn luôn tốt, lúc nào cũng thuận theo nàng, lúc này lại thay đổi thái độ bình thường, nắm tay của nàng thật chặt không buông ra.

Nàng liền trừng hấn: "Cả nhà các người đều là người xấu, đều khi dễ ta!"

Tất cả mọi người khi dễ nàng, hiện tại ngay cả phụ thân cũng không giúp nàng.

Mặc dù Tiêu Ngọc Chi ngang ngược, nhưng ngày thường cũng xinh đẹp gọn gàng, hiện tại lại gả cho hấn, tất nhiên trong lòng Quách An Thái còn có thương tiếc. Lại lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, xem nàng như hài tử, có đôi khi làm ồn ào cũng không có gì... Mà nàng lại gả cho, vốn là nàng bị ủy khuất.

Quách An Thái thấy nàng là chỗ chực khóc, vội vàng thấp giọng dụ dỗ nói: "Việc này đích thật là mẫu thân thiếu sót, chỉ là trước đó ta cũng không rõ, hiện tại Vu thị đã ra khỏi thành, ta cũng thuyết phục mẫu thân, sẽ không nạp thiếp, nếu như nàng còn tức giận, trước hết theo ta trở về, nàng muốn như thế nào cũng được, ta đều theo nàng, được chứ?"

Lời nói rất là nói dễ nghe, nhưng nàng không tin chút nào! Tiêu Ngọc Chi cảm thấy ủy khuất, cũng không chỉ là chuyện Quách gia, còn có người kia trong nội tâm của nàng, giống như tất cả bất hạnh đều rơi trên thân nàng...

Nàng ngược mắt nhìn Quách An Thái, thấy hấn kiên nhẫn dỗ dành nàng.

Nàng chán ghét người Quách gia, nhưng một thời gian nàng ở cùng Quách An Thái, biết tính tình của hấn tốt, không hề giống mẹ con Quách gia kia. Nàng thật sự không ghét hấn, có đôi khi chán ghét, cũng là bởi vì hấn có mẫu thân như thế.

Được dỗ dành, Tiêu Ngọc Chi lại càng khó chịu, nước mắt là chỗ rơi xuống, hốc mắt phồng hòng, nức nở nói: "Trước kia mẫu thân còn giúp ta, hiện tại ngay cả nàng đều giáo huấn ta. Nơi này đã không phải là nhà của ta, ta không biết mình nên đi chỗ nào..." Muốn về nhà mẹ đẻ đương nhiên có thể, nhưng sống thêm mấy ngày sẽ bị người nói xấu. Trước kia ngang ngược như thế nào đều không có người nói, hiện tại nàng trở về, tại sao nàng lại thành người ngoài?

"Ngọc Chi..." Quách An Thái khẽ gọi nàng một tiếng, nhìn nàng khóc, trong lòng của hấn cũng không chịu nổi. Hấn đưa tay ôm nàng trong ngực, vỗ nhẹ lấy lưng của nàng, nói, "Là ta không tốt."

Tiêu Ngọc Chi càng khóc càng nhiều, mặt dán ở trước ngực của hấn, rất nhanh trước ngực hấn ẩm ướt một mảng lớn. Nàng khóc đến thở không ra hơi, Quách An Thái không có biện pháp, chỉ ôm nàng một chút, nói: "Đừng khóc, ta đây liền mang nàng về nhà..."

Tiêu Ngọc Chi thút tha thút thít nói: "Nếu lần sau người lại dám khi dễ ta, ta cũng không để ý tới người nữa."

Quách An Thái cười cười, rất dịu dàng nói một câu: "Được..." Hấn cúi đầu, đưa tay nhẹ nhàng xoa vệt nước mắt trên mặt nàng, nói, "Vậy đừng khóc, khóc rất khó coi."

Hấn mới không dễ nhìn đâu! Tiêu Ngọc Chi hít mũi một cái, gương mặt nhìn nam nhân trước mặt, trượng phu của nàng. Tuy nói nàng không thích hấn, thế nhưng bây giờ nhìn lại, cũng không làm cho người chán ghét như thế. Nàng cắn môi, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Bộ đáng ta hiện tại, rất khó coi sao?"

Thật đúng là tính tình tiểu hài tử.

Quách An Thái có chút muốn cười, dường như rất nghiêm túc tường tận xem xét một phen, nhìn mặt mày của nàng, mỉm cười nói: "Nhìn rất đẹp."

Lúc này Tiêu Ngọc Chi mới hài lòng, dừ dừ lầm bầm một câu: "Nếu như người dám nói ta không dễ nhìn, ta sẽ không theo người trở về."

...

Sáng sớm tỉnh lại, trong chăn gấm ấm áp dễ chịu. Tiêu Ngự ngủ rất dễ chịu, vừa mở to mắt, thì thấy tròng mắt đen nhánh của nam nhân... Nhìn qua mặt mày của hấn, Tiêu Ngự bị hấn nhìn đến có chút xấu hổ, rụt rụt mặt, chôn ở dưới, lộ ra nửa gương mặt nhỏ, e thẹn nói: "Chàng nhìn ta làm gì?"

Vừa hỏi xong, cũng cảm giác được chân của hấn giơ lên, đặt ở phía trên hai chân của nàng, sau đó một cái chân khác đệm ở dưới thân thể của nàng.

Hai chân trực tiếp kẹp lấy nàng.

Sau đó ép người tới gần, cúi đầu liền bắt đầu hôn nàng. Nóng bỏng hôn vào mi tâm của nàng, gương mặt cũng chớp mũi, cuối cùng mới thở dốc ngậm lấy môi của nàng, nhẹ nhàng cạy mở, tiến quân thần tốc. Tiêu Ngự đỏ mặt, mi mắt rung động nhẹ nhẹ, đầu tiên hai tay tùy ý đặt hai bên rồi nắm thật chặt, sau đó mới buông lỏng theo thân thể, chậm rãi buông ra.

Tim đập rất nhanh. Đã thân cận rất nhiều lần, thế nhưng là như vậy, lại ngủ cùng nhau, sau khi tỉnh lại triền miên, ở giữa đệm chăn ấm áp, dường như

muốn sa vào thân thể của nàng. Rất lâu sau đó, hần lui ra, vẫn còn dán trên môi của nàng, sau đó nhẹ nhàng hôn trên mặt của nàng.

Tiêu Ngự bị hôn đến có chút ngửa, hai con ngươi mở ra, đáy mắt đã là sóng nước kiều diễm, nhìn khuôn mặt nam nhân gần trong gang tấc, theo bản năng cong môi, nhẹ nhẹ cười cười.

"Cười cái gì?" Ngón tay len vào mái tóc rối tung của nàng, bưng lấy mặt của nàng nhẹ nhàng vuốt ve. Lúc nam nhân mới tỉnh thì tiếng nói trầm thấp, giống như có thể mê hoặc nhân tâm.

Tiêu Ngự đưa tay sờ lên mặt của hần, nói: "Chàng nên dậy."

Tiết Chiến nghe xong, lông mày đột nhiên nhăn lại, sau đó vui mặt ở cổ của nàng, uể oải nói: "Trẫm không muốn."

... Muốn ôm lão bà đi ngủ, không muốn lên triều.

Tiêu Ngự đuổi một ngón tay ra, chọc đầu vai của hần một chút, lại bị hần nhanh chóng bắt được, hần ngửa mặt lên, vuốt nàng ghé vào bên miệng hôn một chút, ghé vào gối của nàng nói: "Nàng mang thau, mấy tháng tới, sẽ không thể cùng phòng rồi..."

Bỗng nhiên nói cái này... Tiêu Ngự giương mắt nhìn hần một chút, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Ừm."

Đương nhiên nàng biết.

Thấy mắt hần sáng rực lên, sau đó bỗng nhiên sáp lại, cắn lỗ tai của nàng nói: "Niên Niên, trầm nghĩ..."

Trên mặt Tiêu Ngự như bị phóng, thức giục hần. Hần lại nắm thật chặt tay của nàng, kéo xuống dưới thân... Tiêu Ngự không quá muốn hò nháo cùng hần, nhưng không thể chống lại da mặt dày của hần, không biết lúc nào, quần đùi đã cởi.

Nắng sớm mờ mờ, màn gấm giường phượng buông xuống, xuyên thấu qua khe hở màn, chỉ thấy ở giữa đệm chăn nhấp nhô. Tiêu Ngự nhắm mắt lại, nghe tiếng nam nhân thờ dốc dồn dập bên tai, còn trầm thấp gọi tên của nàng, cả thân thể đều căng thẳng lên. Qua thật lâu, cũng chưa thấy hần thả, không nhận được nói làm bầm: "Chàng mau mau!"

Lại qua thật lâu, mới nghe hần sáng khoái rên khẽ một tiếng.

Tiêu Ngự tiếp tục nằm, ngược lại hần dậy, mặt mũi tràn đầy đắc chí vừa lòng, kéo quần lên, nhìn nàng nói: "Trẫm đi vào triều trước rồi."

Tiêu Ngự đưa chân, nhẹ nhàng đá trên đùi hần một chút, thúc hần: "Mau đi mau."

Tiết Chiến cười đến rạn rờ, bắt lấy chân ngọc tuyết trắng của nàng, cúi đầu hôn một cái, sau đó lại nhét vào ở bên trong chăn ấm, lúc này mới thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Tín nhiệm

Kẻ đã man ngang ngược kia đã đi, Tiêu Ngự cũng không ngủ tiếp, đứng dậy để Xuân Hiểu Xuân Trà hầu hạ thay xiêm y rửa mặt.

Sử dụng hết đồ ăn sáng, Xuân Hiểu lập tức nói chuyện của cô mẫu cho nàng biết, không khác với chuyện nàng biết trước kia là bao, hiền lương thực đức, tha thứ rộng lượng, thay Đế Vương quản lý hậu cung gọn gàng ngay ngắn, càng bởi vì xinh đẹp được cưng chiều nhất hậu cung...

Tiêu Ngự cảm tượng gỗ cạ chép được chạm trổ hơi kém được lấy từ trên Đa Bảo Các xuống, cầm trong tay thường thức. Nghe Xuân Hiểu bẩm báo, Tiêu Ngự khẽ gật đầu một cái, nói: "Ừm, ta đã biết." Thế nhưng Tiêu Ngự cũng hiểu, đã ở trong thâm cung, không có khả năng thân ở trọng bần mà không nhiễm hơi bùn, không dính chút chuyện bẩn thỉu. Hiện tại chuyện gì cũng điều tra không được, ngược lại làm nàng có thể chắc chắn cô mẫu của nàng có thủ đoạn.

Nhẹ nhàng bỏ tượng gỗ lên lại.

Tiêu Ngự giương mắt, nói với Xuân Hiểu: "Em đi theo ta đến Thọ Ninh Cung."

"Thế nhưng mà." Xuân Hiểu nhìn về phía Tiêu Ngự, thận trọng nói: "Bên chỗ Hoàng Thượng..."

Đó là bởi vì lúc trước nàng không biết vì sao Tiết Chiến không thích cô mẫu nàng như thế, còn tưởng rằng y không muốn nàng có bất kỳ liên quan gì đến hoàng thất tiền triều. Nhưng hôm nay y cũng đã nói cho nàng biết. Y không thích cô mẫu của nàng, là bởi vì năm đó cô mẫu nàng đã từng hại y và mẹ của y. Tất cả chuyện này đều được thông suốt rồi.

Xuân Hiểu cùng với Tiêu Ngự đến Thọ Ninh Cung.

Ngay ở giữa phía trên chính điện còn treo bốn biển “Kính Tu Nội Tắc”, chính là bút tích của Hi Hòa đế ngày xưa. (Kính: tôn kính, kính trọng; tu: viết, chỉnh lý, chỉnh sửa; nội: bên trong; tắc: phép tắc, quy tắc=> Tôn kính quy tắc viết bên trong)

Đem đó Tiêu Ngự vào cung Triệu Dục lập tức bằng hà, hậu cung không tranh thủ tình cảm, thời gian trôi qua bình tĩnh mà không thú vị, nàng cũng thường xuyên mang theo Triệu Hoàng tới nơi này nói chuyện với cô mẫu. Mà Triệu Dục càng là đưa con ngoan, những gì tốt nhất đều cho cô mẫu của nàng, ngồi vàng lưu ly, gạch vàng trải đất, mà cô mẫu của nàng không có gì ngoài hoa phục áo đẹp, còn thích kỳ hoa dị thảo.

Dù hiện tại Thọ Ninh Cung đã rách nát, nhưng ngày xưa tráng lệ, vẫn có thể nhìn ra được.

Sau đó Tiêu Ngự tiến vào tẩm cung.

Trên giường hiện đầy mạng nhện, mà màn gấm phủ quý hoa nở kia cũng bị phủ một lớp bụi dày, Tiêu Ngự nhìn từng cái, ánh mắt rơi vào bên trên Đa Bảo Các trên tường phía nam.

Lúc trước phản quân công thành, sau khi vào Hoàng Cung, đốt giết cướp đoạt, tất nhiên đồ quý của Thọ Ninh Cung cũng bị cướp sạch không còn gì.

Trên mặt đất có ném đồ sứ bị vỡ và y phục rách nát, Tiêu Ngự đứng ở trước Đa Bảo Các, có mấy hộp gỗ tốt nhất cũng đã bị mở ra, châu báu đồ trang sức bên trong đã sớm không thấy, lưu lại nhiều nhất, đều là một ít tranh chữ. Người tập võ phần lớn chỉ biết vàng bạc châu báu đáng tiền, mấy cái tranh chữ này lại không thích cầm.

Tiêu Ngự đưa tay mở một hộp gỗ từ đàn, lớp bụi bay lên có chút sắc mũi, Xuân Hiểu bước lên phía trước nói: “Nurong nurong, vẫn là để nô tỳ làm.” Nàng đi đến trước mặt Tiêu Ngự, móc khăn ra lau hộp gỗ, sau khi mở ra, bên trong có mấy bức tranh chữ, có mấy bức đã bị mở ra bị chút tổn hại, mà mấy bức bị đè ở phía sau, vẫn còn tốt không chút tổn hại.

Tiêu Ngự muốn mở ra xem.

Bức thứ nhất là《Nguyệt hạ bạc chu đồ》của Đới Tiến.

Bức thứ hai là《Khê sơn thu sắc đồ》của Thẩm Chu.

Bức thứ ba...

Tiêu Ngự cầm mở tranh cuộn ra, thấy phía trên là một nữ tử mặc cung trang gấm sa màu hoa Ngọc Lan, gương mặt dịu dàng, trong tay còn ôm một đứa trẻ. Cũng không phải là học giả tiếng tăm đương thời làm ra... Tiêu Ngự nhìn thấy ở chỗ lạc khoản đề hai chữ “Tuyên Dịch”, bỗng sùng sốt.

Đây là tên chữ của Hi Hòa đế.

Tranh này chính là Hi Hòa đế tự mình vẽ, nhưng nữ tử trong tranh lại không phải cô mẫu của nàng, như vậy... Tiêu Ngự tỉ mỉ xem xét tường tận người được vẽ bên trong, luôn cảm thấy đã gặp qua ở đâu đó.

Sau đó nghe Xuân Hiểu bên cạnh lầm bầm nói: “Đây không phải là...”

Tiêu Ngự cũng lập tức nghĩ tới, người trong bức họa kia giống ai! Là Tiết thị di mẫu (dì) của Tiết Chiến.

Hi Hòa đế tự ý vẽ, bút pháp bức tranh này tinh tế tỉ mỉ, sinh động như thật, mặt mày đều vẽ đến cực kỳ sinh động. Lại nghĩ tới, lúc trước ở Thọ Ninh Cung Tiết thị đã nói những lời kia, hiển nhiên lúc trước có chút khúc mắc với cô mẫu của nàng... Nếu lúc trước Tiết thị từng là người cung trong, như vậy người trong bức họa kia, chẳng lẽ chính là Tiết thị? Tiêu Ngự suy nghĩ thật lâu, ánh mắt lại rơi vào đứa bé trong tay nữ tử trong tranh, nhìn thời gian ở chỗ lạc khoản, xác nhận đã vẽ từ hai mươi lăm năm trước.

Gần như trong tích tắc, tay đang nắm bức tranh của Tiêu Ngự nắm chặt lại, bỗng nghĩ tới một ít chuyện.

Tiết Chiến nói, mẫu thân y là bị cô mẫu của nàng hại chết, cô mẫu của nàng còn muốn hại y, y may mắn mới trốn được một kiếp.

Nhưng sau khi cô mẫu của nàng xuất giá thì lập tức vào cung làm hậu, sao lại kết thù với người ta? Mà lại ngay cả đứa bé cũng không buông tha.

Trừ khi...

Trừ khi người bà muốn hại, là hoàng tử.

...

Hôm nay Đế Vương ở lại Phụng Tào Cung dùng cơm trưa. Cá Trích chiên xóp giòn, tôm nướng lột vỏ, chân giò Ô Long, thịt cua nấu quả bò đề, canh cá. Lúc trước Tiêu Ngự đi theo Tiết Chiến bị chút ảnh hưởng, không yêu cầu cao với đồ ăn, chỉ phí lúc này lại bắt đầu phô trương. Tiêu Ngự cảm thấy chén nhỏ sứ Thanh Hoa, xới một chén cơm.

Tiết Chiến lại nâng đĩa lên, gắp cho nàng một miếng thịt mỡ, nói: “Ăn nhiều chút.”

Tay đang cầm đĩa bạc của Tiêu Ngự dừng lại, giương mắt nhìn y, sau đó gấp thịt mỡ lên, bỏ vào trong chén của y, nói: “Vẫn là người ăn đi.”

Tiết Chiến nhú mày lại: “Không thích ăn?”

Nào có cô nương nào thích ăn thịt mỡ chứ? Cũng không biết được sao y lại cho rằng nàng thích ăn nữa? Tiêu Ngự gật gật đầu: “Ừm”

Tiết Chiến ho nhẹ một tiếng, gấp thịt mỡ đưa vào trong miệng, nói với nàng: “Vây chọn món nàng thích ăn và món nàng không thích ăn ra, trẫm sẽ ăn giúp nàng.”

Tiêu Ngự nhìn không được có chút muốn cười, ánh mắt rơi vào trên mặt của y, khóe miệng hơi vênh lên. Đường đường là bậc Đế Vương, lại luân lạc tới ăn đồ ăn thừa, sợ là nói ra cũng không ai tin nhỉ?

Nhìn thấy nàng cười, Tiết Chiến cũng vui vẻ, ăn một chén xong thì lấy chén thứ hai, mà còn nói với nàng: “Lần nam chinh này, trẫm dự định cho phụ thân nàng làm chủ soái...” (nam chinh: đánh xuống phía nam)

Hậu cung không được can dự vào triều chính, Tiêu Ngự luôn nhớ kỹ. Chỉ là dù nàng không nhúng tay vào, thì chuyện của triều đình cũng hoặc nhiều hoặc ít biết một chút. Lần trước bình định Tây Bắc, cũng là phụ thân nàng đi, chỉ là khi đó do Hoắc Đình làm phó tướng, mà lần này xuất chinh, lại tuyệt đối tin nhiệm phụ thân nàng, ngay cả Hoắc Đình cũng không cùng xuất chinh, tất cả binh quyền đều giao cho phụ thân của nàng.

Bàn tay đang nắm đĩa của Tiêu Ngự khép lại thật chặt.

Nàng nhìn nam nhân trước mặt, biết mặc dù y thô lỗ lỗ mãng, lại không phải người Hán thôn nhỏ bình thường có thể tùy ý lường gạt, y có sách lược và khả năng của y. Tiêu Ngự há to miệng, nhỏ giọng nói: “Chàng tin tưởng phụ thân thiếp như vậy, chàng không sợ, không sợ...” Không sợ phụ thân nàng có dị tâm, không sợ phụ thân nàng làm hại để vị của y bất ổn sao.

Tiết Chiến cười khế, nhìn mắt của nàng, nói: “Trẫm sợ chứ, đương nhiên trẫm sợ...” Y dừng lại, nhỏ giọng nói, “Thế nhưng Niên Niên à, trẫm càng sợ nàng rời khỏi ta hơn.”

Lúc trước y quyết tuyệt từng chữ một nói không thể xem nàng nặng hơn giang sơn được, thật ra chính là gạt người. Ngày xưa trong lòng y, quả thật giang sơn đứng đầu, nhưng bây giờ... Cầm hai giang sơn tới đổi vợ con của y, y cũng không đổi.

Tiết Chiến gần từng chữ: “Trẫm đã tin tưởng nàng rồi, thì sẽ tin tưởng thân nhân của nàng, lại nói... Lấy năng lực của trẫm, giang sơn này, trẫm có thể đoạt được lần thứ nhất thì cũng sẽ đoạt lại được lần thứ hai.”

Có lẽ không có nữ nhân nào không thích nghe như vậy cả. Tiêu Ngự nói: “Ngài hãy yên tâm”

Nàng đã hỏi như vậy, đã nói lên tuyệt đối tin tưởng y.

...

Rời khỏi Phụng Tảo Cung, Hà Triều Ân đi đến bên cạnh y, thấp giọng nói: “Hôm nay nương nương đi Thọ Ninh Cung...” Sau đó đưa bức chân dung được Tiêu Ngự tìm được ở Thọ Ninh Cung cho y. Tiết Chiến nhận bức tranh, cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó mặt không thay đổi ném bức tranh cho Hà Triều Ân.

Hà Triều Ân đón bức tranh, đi theo bước chân mạnh mẽ của Đế Vương, lại nói: “Tiêu đại nhân đã chờ ở Ngự Hoa Viên lâu ngày, Hoàng Thượng người xem...”

Tiêu Hoài ư. Tiết Chiến dừng lại, đi đến Ngự Hoa Viên.

Trong đình Bích Phủ của Ngự Hoa Viên, Tiêu Hoài mặc bộ quan phục màu đỏ thêu hoa văn sư tử, đứng thẳng người ở trong đình chờ Đế Vương.

Ngày mùa thu sáng khoải, chờ đợi ở đây đã lâu, trà đã đổi hai ba lần, mới thấy cách đó không xa, Đế Vương tuổi trẻ ung dung đi vào trong đình. Giương mắt của Tiêu Hoài trầm ổn, bước lên phía trước chấp tay hành lễ: “Thần Tiêu Hoài, tham kiến Hoàng Thượng.”

Tiết Chiến thân nhiên nói: “Tiêu ái khanh không cần đa lễ.”

Đế Vương vén bào ngồi xuống, bộ dạng tùy ý, có thái giám bưng trà tới, y cầm chén trà uống một ngụm, sau đó xoa nhẹ lên mép chén trà, giương mắt nhìn Tiêu Hoài trước mặt. Bổng nói: “Lần nam chinh này, làm phiền Tiêu ái khanh rồi.”

Bộ dạng Tiêu Hoài phục tùng, vội nói: “Đây là chức trách của vi thần, Hoàng Thượng tin nhiệm vi thần, mới là vinh hạnh của vi thần.”

Tiết Chiến cười, sau đó lại nói: “Ngày xưa trẫm thường xuyên nghe được chiến công lừng lẫy của Tiêu ái khanh, cũng rất ngưỡng mộ ái khanh, ngày phá thành, trẫm cố ý hạ lệnh tạm thời không động đến Tiêu gia. Tiêu Hoài, bây giờ trẫm đối xử với ái khanh như thế nào, trong lòng ái khanh hẳn đã rõ ràng rồi chứ?”

Y đặt chén trà lên trên bàn, đứng dậy nói: “Thật lâu trước đó, trẫm vẫn muốn luận bàn với khanh, hôm nay trẫm không muốn đàm luận bất cứ chính vụ gì với khanh, muốn khanh tới đây, là muốn khanh đánh một trận với trẫm, khanh thấy thế nào?”

Tiêu Hoài là quân nhân, có lẽ muốn nói thẳng trực tiếp vào vấn đề, oán hận của ông với tân đế vốn đã lâu, bây giờ nghe y đưa ra yêu cầu này, tất nhiên là chấp tay hành lễ, thái độ kính cẩn nghe theo, nói: “Thần tuân chỉ.”

Ngoài đình Bích Phù chính là một chỗ trống. Đế Vương cúi long bào, tùy ý ném xuống đất, mà Tiêu Hoài đứng đối diện cũng không nhanh không chậm cúi quan bào, giao cho tiểu thái giám bên cạnh.

Người xung quanh thối lui, chỉ còn lại quân thần hai người, đôi mắt đen của Tiêu Hoài nhìn chằm chằm vào nam tử trước mặt này, nghĩ đến ngày xưa nữ nhi khuất nhục vào cung hầu hạ cho vua, bỗng trở nên lạnh thấu xương.

Tiết Chiến mở miệng nói: “Không cần xem trăm là vua, cứ lấy ra bản lĩnh của mình, nếu không dùng hết toàn lực, trăm sẽ trị tội khanh.”

Lúc nói chuyện, cú đánh cũng lập tức quét về phía Tiêu Hoài. Tiêu Hoài cảnh giác, tất nhiên lập tức nghiêng thân thể tránh đi, cũng bắt đầu động thủ, bắt đầu vật lộn với Tiết Chiến.

Tiết Chiến tuổi trẻ thân thể cường tráng, oai hùng bất phàm, Tiêu Hoài trải qua trăm trận, lúc mới bắt đầu, nhất thời không phân thắng bại. Chỉ là Tiêu Hoài cảm nhận được chiêu thức của Đế Vương này mạnh mẽ sắc bén, nếu không có lý do thân phận, ông sẽ tán thưởng y. Vị Đế Vương này cũng không phải theo chủ nghĩa bề ngoài, ngược lại là tài năng luyện võ khó gặp. Thời gian dần trôi qua, mặc dù hai người chưa phân thắng bại, nhưng kinh nghiệm của Tiêu Hoài phong phú, tất nhiên là có thể cảm giác được thật ra bản thân đã rơi vào thế hạ phong...

Cánh tay cường tráng chồng lên nhau, hai người giằng co, tiến tới gần.

Tiêu Hoài chợt nghe được Đế Vương nói bên tai: “Phù Hộ Quốc Công tự xưng là đời đời trung lương, không biết Tiêu đại nhân có còn nhớ đến chuyện giết hoàng tử của hơn hai mươi năm trước hay không?”

Sắc mặt của Tiêu Hoài bỗng thay đổi, theo bản năng nhìn về phía Đế Vương, lại bởi vì nhất thời sơ sẩy, phần bụng bị chịu một quyền. Thân thể của ông không tự chủ lui về sau, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, há mồm thở dốc, ngẩng đầu nhìn y, thấy ánh mắt của Đế Vương hung ác, giống như hổ báo trong rừng.

Giết hại hoàng tử... Tiêu Hoài đương nhiên biết.

Chỉ là lúc trước làm gia chủ không phải là Tiêu Hoài mà là Tiêu Viễn Sơn - phụ thân của ông.

Trước khi Hi Hòa Đế đăng cơ có một thứ tử, là do cung tỷ thiếp thân hầu hạ từ nhỏ sinh ra, mà cung tỷ kia, trước khi trong nhà xuống dốc, cũng là nữ tử rất có tài, lúc Hi Hòa Đế còn trẻ, đã sớm chiều ở chung với nàng, đã có chút tình cảm. Sau đó muội muội của ông Tiêu hậu vào cung, thì lạnh lẽo loại bỏ cung tỷ kia, còn để Tiêu Viễn Sơn diệt tận gốc, khử đứa bé kia. Tiêu Hoài vô ý phá vỡ chuyện này, ông luôn quang minh lỗi lạc, không ngờ rằng phụ thân và muội muội sẽ làm chuyện như vậy? Nên cầu tình ở trước mặt phụ thân, tha cho tiểu hoàng tử một con đường sống.

Tiêu Hoài bỗng nghĩ tới điều gì đó, con mắt tròn to, nhìn về phía Tiết Chiến, thấy y lại muốn đánh thêm một quyền nữa, ông lập tức ngăn lại. Nhìn vào mắt y, nói: “Ngài là...”

Lòng ngực của Tiết Chiến đập trùng lên xuống, nhìn Tiêu Hoài, hai cánh tay cường tráng có lực giữ lấy ông, làm ông không thể động đậy.

Sau đó mới nói: “Hôm nay khanh đã thua ở trăm trong tay, trăm sẽ không tha khi khanh lại có hai lòng.”

“... Tiêu Hoài, năm đó Tiêu Viễn Sơn hại trăm lưu lạc bên ngoài, bây giờ trăm muốn khanh trung thành với trăm, đồng thời để nữ nhi của Tiêu Hoài khanh sinh con đường cái cho trăm, bầu bạn cả đời với trăm.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tổ tông

Edit: Đào Sindy

Lúc Tiêu Ngự đến ngự hoa viên, trên hành lang, xa xa liền thấy Tiết Chiến bắt được phụ thân nàng. Y không mặc long bào, một thân áo chéo thẳng xuyết, toàn thân đầy hơi thở cỏ mai. Trái tim Tiêu Ngự như treo lên, bận bịu chạy tới.

Lúc đến, Hà Triều Ân ngăn nàng lại, thấp giọng nói với nàng: "Nương nương yên tâm, Hoàng Thượng chỉ đang cùng Tiêu đại nhân luận bàn võ nghệ. Ngài đừng qua."d/đ/lee/quy/dooonnn

Luận bàn võ nghệ... Tiêu Ngự đương nhiên biết, y sẽ không đối phó với phụ thân nàng. Nhưng đại khái là quá sợ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cho nên trong chốc lát, tim nàng lập tức nhảy rất nhanh. Đây là hình ảnh nàng sợ thấy nhất —— trượng phu nàng sử dụng bạo lực với phụ thân nàng.

Hồ hấp của Tiêu Ngu dần dần bình ổn, nói với Hà Triều Ân: "Bản cung biết."

Tiết Chiến đã buông Tiêu Hoài ra, Tiêu Hoài xoay người, nhìn mặt Đế Vương phía trước, trầm mặc không nói chuyện.

Tiêu Ngu mới đi đến bên cạnh Tiêu Hoài, vội vàng nói: "Phụ thân, ngài không sao chứ?"

Tiêu Hoài nghe giọng Tiêu Ngu, cúi đầu, nhìn khuôn mặt ngọc nhỏ trắng bóc của tiểu nữ nhi, mặt mày thư giãn, giọng nói nhẹ nhàng: "Hoàng Thượng chỉ cùng ta luận bàn võ nghệ, phụ thân không sao." Lúc nói chuyện, đầu Tiêu Hoài đầy mồ hôi, trên mặt không có vết thương rõ ràng, nhìn qua hoàn toàn trầm ổn như trước đây. Sau đó hành lễ về phía Đế Vương, nói: "Mới rồi là thần vượt khuôn, xin Hoàng Thượng trách phạt."

Tiết Chiến cuộn tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng kiện rắn chắc, y nhẹ nhàng cười một tiếng, là khí độ vương giả từ trên cao nhìn xuống. Thái độ lập tức trở nên khiêm tốn: "Nhạc phụ nói quá lời, là trẫm xuất thủ quá nặng. Không làm ngài bị thương chứ?"

Tiêu Hoài lắc đầu.

Ánh mắt Tiết Chiến lướt qua Tiêu Ngu cạnh ông, lại nhìn về phía Tiêu Hoài, nói: "Không sao thì tốt. Trẫm từ trước đến nay không biết nặng nhẹ, nếu ngài bị thương, sợ là Hoàng Hậu lại trách cứ trẫm." Nói xong nhìn về phía Hà Triều Ân, phân phó nói: "Người dẫn Tiêu đại nhân đến Thái y viện, để ngự y nhìn xem."

Hà Triều Ân gật đầu đáp ứng, lúc này mới đi đến bên cạnh Tiêu Hoài, cung kính nói: "Tiêu đại nhân, mời."

Tiêu Hoài há to miệng, muốn nói ông không có gì trở ngại, chỉ là ngẩng đầu một cái, nhìn thấy tư thế Đế Vương oai hùng, nghĩ đến lời ông nói vừa rồi, không nói tiếp, chào một tiếng với Tiêu Ngu bên cạnh, liền theo Hà Triều Ân đi Thái y viện.

Tiêu Ngu đứng tại chỗ, nhìn Tiêu Hoài đi xa. Nhìn bộ dáng, đích thật là không bị thương tích gì. Chung quanh bỗng nhiên yên tĩnh, Tiêu Ngu cũng dần dần không nhìn thấy bóng lưng cha nàng, mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với Tiết Chiến.

Trán y chảy mồ hôi, dưới ánh mặt trời, có loại sức quyến rũ sôi trào của giống đực, nhếch môi mỉm cười, sau đó mới mở ra, nói: "Còn muốn trẫm nói sao?... Tranh thủ thời gian tới."

Tiêu Ngu đi qua, đứng trước mặt y. Không biết man hán này ăn gì lớn lên, dáng dấp rất cao, nàng đứng trước mặt y, chỉ đến lồng ngực y, cánh tay khỏe mạnh kia, còn to hơn chân nàng. Man hán, thôn phu, nông thôn mọi rợ... Nàng từ nhỏ sinh ra ở trăm anh thế gia, vừa mới bắt đầu đương nhiên là xem thường y, huống chi y lại là loạn thần tặc tử.

Nàng chậm rãi móc khăn lụa trong tay áo ra, nhẹ nhàng nói câu: "Cúi đầu."

Mới vừa rồi còn cùng Tiêu Hoài giương cung bạt kiếm, toàn thân Đế Vương thô bạo, lúc này rất nhu thuận cúi đầu xuống, tiến đến trước mặt Tiêu Ngu. Thấy y nhìn nàng, Tiêu Ngu đưa tay, cẩn thận lau mồ hôi sát trên mặt y.

Tiêu Ngu hỏi: "Chàng có bị thương ở đâu không?" Tuy nói cuối cùng phụ thân nàng bị y bắt, nhưng nàng hiểu năng lực của phụ thân mình, tuy bại bởi Tiết Chiến, nhưng cũng không thể bị bại dễ dàng như vậy. Mà... Phụ thân nàng vốn có thành kiến với y, cơ hội tốt như vậy, không chừng liền thừa cơ xả giận đây.

"Nàng không trách trẫm động thủ với phụ thân mình?" Tiết Chiến nói.

Tiêu Ngu vô thức nhú mày, ngẩng cổ nhìn qua y, lẩm bẩm nói: "Cái này có gì tốt đâu. Người tập võ luận bàn, không phải rất bình thường sao? Sau đó nhẹ nhàng nói:" Nhưng —— chàng và phụ thân đều là thân nhân của ta, không quản ai bị thương, ta đều lo lắng."

Tiết Chiến nhìn nàng: "Niên Niên, vậy nàng để ý trẫm nhiều không?"

Tiêu Ngu nhìn qua tròng mắt đen nhánh của y, há to miệng, không biết nên nói thế nào. Nàng luôn không bằng lòng biểu đạt tình cảm của mình, cuối cùng mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Chàng là trọng phu của ta."

Sau đó chỉ thấy man hán không nói chuyện. Thấy y nhìn nàng, nhìn thật lâu, mới nói một câu: "Niên Niên, nàng đừng nói nữa..."

Hả? Tiêu Ngu nghi hoặc nhìn y. Là nàng nói sai sao?

Thấy khuôn mặt anh tuấn của y chậm rãi gần, hơi thở ma sát trên mặt của nàng, nhẹ nhàng nói: "Trẫm muốn hôn nàng rồi."

Nụ hôn của nam nhân rơi xuống mặt nàng, chậm rãi dời xuống, rơi vào trên môi của nàng. Mi mắt Tiêu Ngu giật giật, vô thức nhắm mắt lại. Môi của y thoáng dừng lại, sau đó giương cánh tay, dùng sức ôm nàng vào ngực. Tiêu Ngu mở mắt, ngửi hơi thở của y trên thân, hai tay vòng trên eo y, chậm rãi nắm chặt, bàn tay dán sau lưng y.

Không nói gì thêm, Tiêu Ngu cảm thấy thế này rất tốt.

...

La thị làm xong y phục trẻ em và giày. Xếp từng món từng món y phục chỉnh chỉnh tề tề trong tủ treo y phục, nhìn những y phục và giày này, trên mặt La thị không cầm được ý cười. Nghe nha hoàn nói, Tiêu Hoài đã trở về, La thị mới bận bịu dừng lại, vội vàng đi ra ngoài đón người.

Thấy Tiêu Hoài nhấc chân bước qua cánh cửa, đi đến. Ánh mắt rơi vào trên thân La thị, mắt lại nhìn y phục treo trong tủ.

Mặc dù sắp làm mẫu thân, nhưng tuổi của La thị như vậy, loại chuyện này thật có chút xấu hổ. Thế là giải thích nói: "Thiếp thân không có chuyện làm, liền muốn sửa y phục lại một chút." Bà nhìn Tiêu Hoài, tiến lên nói: "Đề thiếp thân hầu hạ Quốc Công gia thay y phục." Nói xong liền muốn tiến lên cời ngoại bào giúp Tiêu Hoài.

Cận thân, đã nghe mùi mồ hôi trên người ông.

Quan bào cũng không quá dày, nhưng hôm nay là ngày mùa thu, ăn mặc cũng không đến nỗi đồ mồ hôi... Hôm nay lại chỉ đi một chuyến vào cung. La thị cẩn thận, ngẩng đầu dò xét sắc mặt Tiêu Hoài, thận trọng hỏi: "Hôm nay Quốc công gia có chuyện phiền lòng à... Niên Niên ở trong cung có tốt không?" d.đ.l.q.đ

Tiêu Ngự có thai, nghi ngờ là hoàng tử tân đế, Tiêu Hoài cũng không vui, nhưng bà nghe nói, hoàng thượng kia long nhan cực kỳ vui mừng. Mặc kệ tân đế dự định Tiêu gia thế nào, suy nghĩ theo đó, nếu như Tiêu Ngự sinh hạ hoàng tử, hoàng thượng kia vẫn yêu thương như cũ. Quan hệ của Tiêu gia ở tân triều liền chặt chẽ không thể tách rời.

La thị tuy là phu nhân của ông, nhưng Tiêu Hoài không nói những chuyện này với bà. Ông cau mày, nghĩ đến chuyện hơn hai mươi năm trước... Ông luôn quang minh lỗi lạc, vẫn cảm thấy phụ thân ông kính ngưỡng cũng là người lỗi lạc, nếu như hôm đó ông không chính tai nghe, tận mắt nhìn thấy, đương nhiên sẽ không tin tưởng, phụ thân ông và tiểu muội sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nếu như... Nếu như Tiết Chiến chính là tiểu Hoàng tử hơn hai mươi năm trước, vậy hoàn toàn khác nhau...

Thật ra Tiêu Hoài cũng rõ ràng, lúc trước mặc dù ông cầu tình trước mặt phụ thân, nhưng tiểu Hoàng tử tuổi nhỏ như vậy, lẽ loi một mình lưu lạc bên ngoài, tám chín phần là không sống được. Nữ nhi của ông phải vào cung, trong lòng ông cũng không muốn, ông không đồng ý nữ nhi của mình trở thành như muội muội, trong mắt chỉ có quyền thế. Sau đó muội hứa hẹn với ông, sẽ không để cho nằng nhìn thấy những chuyện bẩn thỉu kia.

Nếu Tiết Chiến chính là tiểu Hoàng tử kia, thù hận này, thật có thể nói buông xuống liền buông xuống sao?

Tiêu Hoài cúi đầu, nhìn thê tử trước mặt, nói: "Không có việc gì."

...

Ngày hôm đó, nữ quyến Nhị phòng Tiêu gia vào cung thăm Tiêu Ngự. Nàng có mang hoàng tử, hiện tại toàn bộ Hoàng Cung đều vây quanh nàng. Tiêu Ngự ở Phụng Tảo Cung chào hỏi nữ quyến Tiêu gia, nhìn thấy Tiêu Ngọc Cẩm ngồi bên cạnh, khẽ cười nói: "Chúc mừng Nhị tỷ tỷ rồi."

Tiêu Ngọc Cẩm nhã nhặn dịu dàng, tuổi còn trẻ đã để tang phu quân, nàng ấy dự định vì phu quân trước thù tiết ba năm, chỉ là hai năm này chiến loạn liên miên, phủ Hộ Quốc Công cũng không yên ổn. Tiêu Ngự và Tiêu Ngọc Chi xuất giá, cha nương của nàng liền bắt đầu thay nàng thu xếp việc hôn nhân, muốn hứa nàng cho một người tốt, dần xép nửa đời sau.

Bây giờ hôn kỳ sắp đến, liền định hai ngày trước khi Tiêu Hoài xuất chinh.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Cẩm ngưng ngững. Mới đầu nàng cũng không muốn, nhưng chịu không được thuyết phục của mẫu thân.

Hiện nay thấy sắc mặt Tiêu Ngự hồng nhuận phon phớt, giữa lòng mây tĩnh thần phần chấn, cung trang hoa lệ càng ôm trọn lấy thân thể chặt chẽ, vừa mới tiến vào Phụng Tảo Cung, tầng tầng thị vệ khách khí nắm tay, bên trong cung cấp cung tỷ sai sử, càng tăng gấp đôi. Tiêu Ngự cũng là tái giá, lúc trước e sợ tân đế khó xử nàng, dù sao nàng từng là quả phụ tiền triều, nếu vì sắc đẹp đưa nàng vào trong cung, thời gian lâu rồi, nhớ tới chuyện lúc trước, trong lòng luôn có khúc mắc. Với những chuyện này, nam nhân khoan dung rất ít.

Mà bây giờ xem ra, vị Lục muội muội này của nàng, sống trong cung rất tốt.

Ban đêm Tiêu Ngự nói chuyện Tiêu Ngọc Cẩm sắp xuất giá với Tiết Chiến, nói với y, muốn đi dự hôn lễ của Tiêu Ngọc Cẩm.

Tiết Chiến đang ngồi sau án thư. Ánh đèn vàng ấm chiếu trên mặt y, tay y phê duyệt tấu chương dừng lại, quay đầu nhìn nàng, nhú mày, nói: "Không được đi."

Đêm lúc trước thường ở Ngự Thư Phòng, sau khi Tiêu Ngự mang thai, mỗi tối phê duyệt tấu chương đều tới Phụng Tảo Cung. Tiêu Ngự ở bên cạnh đọc sách, y thì đọc sổ.

Tiêu Ngọc Cẩm tuy là đích nữ Quốc Công phủ, lại là tái giá, Tiêu Ngự đến, cũng thay nàng chống giữ thể diện. Hôm nay nữ quyến Nhị phòng vào cung, dù chưa nói rõ, nhưng Tiêu Ngự hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, biết Nhị thẩm thăm nàng có ý gì. Mà từ nhỏ Tiêu Ngọc Cẩm khó được hợp ý cùng nàng, nàng không có thân tỷ muội, khi còn bé Tiêu Ngọc Cẩm thường xuyên chiếu cố nàng.

Tiêu Ngự nói: "Chàng nói đạo lý có được không?"

Sao y lại không nói đạo lý với nàng đây? Tiết Chiến buông sổ gấp xuống, nói cùng nàng: "Bây giờ nàng có thai, chỗ nào cũng không được đi."

Y coi đứa bé này quá nặng, nặng đến có đôi khi khiến Tiêu Ngự có chút khó hiểu. Lại nói... Nàng có mặt trong hôn lễ Tiêu Ngọc Cẩm, không đơn thuần là vì Tiêu Ngọc Cẩm. Hai ngày sau khi Tiêu Ngọc Cẩm xuất giá, phụ thân nàng sẽ xuất chinh, khả năng hồi phủ không lớn vì cũng gần bước sang năm mới rồi. Nàng muốn thừa cơ hội này nói mấy câu với phụ thân, sau đó...

Tiêu Ngự nhìn qua mặt Tiết Chiến.

Nàng muốn nói một số chuyện cho phụ thân.

Tiêu gia họ, không thể cô phụ tín nhiệm Đế Vương đối với mình.

Trong điện bỗng nhiên yên tĩnh, Tiết Chiến nghiêm túc, không có chút dấu hiệu nhượng bộ nào, thấy Tiêu Ngự trầm mặc, tiếp tục cầm xem sổ gấp. Tiêu Ngự há to miệng, nhỏ giọng nói: "Chuyện đó nếu như... Thân thiếp nhất định phải đi thì sao?"

Tiết Chiến nắm sổ gấp trong tay thật chặt, sau đó "Bep" một tiếng, gác sổ gấp lên án thư.

Sau đó đứng lên, sai bước đi đến trước mặt Tiêu Ngự.

Thân hình y cao lớn, y ngồi trên giường lụa hoàn toàn bao phủ Tiêu Ngự trong bóng tối. Y thân nhiên nói: "Vậy trăm đi cùng nàng."

Nói xong cúi người đến, mặt đối mặt cùng Tiêu Ngự.

Nhìn mặt mày của nàng, bỗng nhiên dịu dàng nói: "Nàng nói trăm còn có thể làm sao? Tiểu tử tông của ta."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Đại kết cục (1)

Edít: Loveyoumore3112

Ngày Tiêu Ngọc Cẩm xuất giá, Tiêu Ngự xuất cung theo Tiết Chiến, đi đến phủ Hộ Quốc công.

Năm nay Tiêu gia có nhiều hi sự, đầu tiên là Tiêu Ngự xuất giá, sau đó lần lượt là Tiêu Ngọc Chi và Tiêu Ngọc Cẩm. Tiêu Ngự mặc đại sam Hoàng Hậu, phía dưới là chiếc váy thêu hoa văn rồng vờn mây, bên ngoài khoác áo choàng thêu hoa mẫu đơn đỏ thắm, bên cạnh là Đế Vương trẻ tuổi cao lớn uy nghiêm.

Ngự liền chạy thông thả, cả buổi mới đi được một nửa lộ trình.

Tiêu Ngự ngồi có chút buồn chán, ghé mắt nhìn nam nhân bên cạnh. Nàng sớm chiều ở chung bên cạnh y, hiển nhiên là có phần hiểu rõ y, hành sự luôn mạnh mẽ vang dội, không thích nhất là mấy việc nhỏ lãng phí thời gian thế này. Hiện tại... lại mang một bộ dáng thông dong nhàn nhã.

Nàng lại có chút không nhịn được, khẽ hỏi: "Có thể nhanh chút được không?" Cứ theo tốc độ này, sợ là trời tối mới đến được Tiêu gia.

Thấy y quay đầu nhìn nàng một cái, nói: "Hôm nay nàng đến là đã nể mặt mũi đường tử của nàng rồi, nhanh chút làm gì? Ngồi yên cho Trẫm."

Tiêu Ngự không còn cách nào, hai tay nắm chặt vạt áo, đôi mắt nhìn y. Rồi sau đó tự buông lỏng ống tay áo, đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo ống tay của y lên, mười ngón tay ngón nào ngón nấy trắng ngần.

Cảm thấy ống tay áo trĩu xuống, Tiết Chiến lại quay đầu.

Thấy Hoàng Hậu của y vẻ mặt như hoa, trắng như tuyết, đôi mắt trong trẻo biết nói. Nàng kéo ống tay áo y, khẽ kéo vài cái, Tiết Chiến nhìn vào mắt nàng, lại nhìn cử chỉ của nàng, chỉ cảm thấy lòng đã mềm đi. Y nuốt một ngụm nước bọt, ho nhẹ một tiếng, thỏa hiệp nói: "Vậy thì... Nhanh hơn một chút."

Lúc này Tiêu Ngự mới cười cười.

Lúc Ngự liền đến phủ Hộ Quốc công, trên dưới Tiêu gia và tân khách đến chúc mừng đều tới nghênh đón. Bên ngoài gió lớn, Tiêu Ngự không lưu lại lâu, tách khỏi Tiết Chiến, đi theo kẻ mẫu La thị đến tức thất nơi đặt yến tiệc cho nữ quyến.

La thị đã lộ bụng bầu, hoa văn cúc tím ngàn cánh hiếm có trên làn váy làm nổi bật quý khí đoan trang của bà, lúc đi vào trong phòng bà liền thân thiết hơn, kéo nàng hỏi thăm một vài chuyện gần đây.

Tiêu Ngự mang thai hoàng tử, tất nhiên là không thể qua loa, lần trước lúc Tiêu nhị phu nhân và Tiêu Ngọc Cầm vào cung, vốn La thị cũng muốn đi, chỉ là cái thai không ổn định lắm, dẫn đo cân nhắc mãi, cuối cùng không vào cung.

Đương nhiên Tiêu Ngự cũng hiểu được.

Nàng vừa tiến đến, nữ quyến Tiêu gia đều thật cẩn thận, sợ đụng phải nàng và phải nàng, nghe lời La thị nói, Tiêu Ngự cũng thuận theo nói: "Mẫu thân yên tâm, ta ở trong cung rất tốt." Nam nhân kia vô cùng dễ tâm tới hài tử trong bụng nàng, mỗi ngày đều gọi ngự y tới bắt mạch cho nàng, uống thuốc an thai rất nhiều ngày, hiện tại hài tử trong bụng nàng, khỏi phải nói đã khỏe mạnh thể nào rồi.

La thị gật đầu, nói: "Vậy thì tốt."

Tiêu Ngọc Chi cũng đứng bên cạnh Liễu thị.

Quách gia đã kết thân cùng Tiêu Gia, hôm nay Tiêu Ngọc Cầm xuất giá, đương nhiên người Quách gia cũng muốn tới. Có điều sáng sớm Tiêu Ngọc Chi lại đến đây một mình, sau đó, Tiêu Ngọc Chi vừa bước vào Tiêu gia, Quách An Thái liền đến sát ngay sau nàng ta, /d.d~~lqd~, chỉ là hai vợ chồng có chút mâu thuẫn, Tiêu Ngọc Chi cũng không muốn nói chuyện với Quách An Thái, cả ngày đều dính ở bên người Liễu thị, khiến Quách An Thái cũng ngại ngùng không dám cướp người trước mặt nhạc mẫu.

Nếu chỉ là mâu thuẫn nhỏ khác, đương nhiên Liễu thị muốn phê bình Tiêu Ngọc Chi. Tính tình nàng ta, quá kiêu căng, vừa có chuyện gì liền chạy về nhà ngoại. Nhưng hôm nay, Liễu thị lại không phê bình nàng ta giúp Quách An Thái.

Liễu thị yêu thích Quách An Thái, là vì tính tình Quách An Thái và quyền cao chức trọng của hắn, hơn nữa ngày ấy, vì danh tiết của Tiêu Ngọc Chi, hắn cứu nàng sau đó liền cầu hôn Tiêu tam gia, có thể nói là vô cùng có thành ý. Mà vừa rồi Tiêu Ngọc Chi lại nói với bà, chuyện nàng rơi xuống nước ngày đó, là do muội muội Quách An Thái, Quách Tổ Nghi tự mình bày ra, nếu không phải nàng không cẩn thận nghe được Trương thị nói chuyện với Quách Tổ Nghi, sợ là cả đời này đều sẽ chẳng hay biết gì...d~d~lqd~~~ Như vậy, nhân phẩm của Quách An Thái này, cũng cần cân nhắc thêm một chút.

Dù sao Tiêu Ngọc Chi âm ỉ gay gắt, nói là muốn rời khỏi Quách An Thái.

Việc này, quả thật là Quách gia không đứng trước, Quách Tổ Nghi là thân muội muội của Quách An Thái, đương nhiên là hắn sẽ cố ý bao che, mà Tiêu Ngọc Chi, cũng là phu nhân hắn cưới hồi hoàng đế, Quách An Thái bị kẹp ở giữa vô cùng khó xử.

Có điều, việc ly hôn cũng không phải là việc nhỏ, cho dù lúc trước Quách Tổ Nghi không đứng, Quách An Thái vì chịu trách nhiệm thay muội muội mà cưới Tiêu Ngọc Chi, hiện tại hai người cũng đã là phu thê rồi. Theo Liễu thị, cũng không muốn Tiêu Ngọc Chi ly hôn với Quách An Thái.

Nhưng Tiêu Ngọc Chi lại không nhìn được, chờ người ngoài đi hết, chạy đến trước mặt Tiêu Ngự, nói: "Hoàng Hậu nương nương, nói thế nào chúng ta cũng là đường tử muội, người hãy phân xử cho ta..."

Tiêu Ngự đang nói chuyện với mẫu thân trưởng tẩu, thấy Tiêu Ngọc Chi bỗng nhiên chạy tới nói việc này với nàng, vẫn lơ mơ một lúc.

Chuyện này... Lại làm sao vậy? Thấy Tiêu Ngọc Chi muốn kể khổ, Liễu thị liền lập tức tiến đến kéo nàng ta.

Về phần Tiêu Ngọc Chi, nàng ta ương ngạnh như trâu, kéo thế nào cũng không nhúc nhích, vẫn cứ muốn nói.

Tiêu Ngọc Chi la lối khóc lóc, nói: "Ta không muốn ở lại Quách gia nữa. Mấy người Quách gia đều là người xấu, Hoàng Hậu nương nương, mẫu thân không đồng ý để ta ly hôn với Quách An Thái, người hãy giúp ta đi."

Nàng ta không muốn ở lại Quách gia nữa, người Quách gia còn xấu xa hơn tưởng tượng của nàng, nói không chừng sau này còn muốn làm ra chuyện gì nữa.

Tiêu Ngự nhíu mày.

Nàng không biết tại sao Tiêu Ngọc Chi và Quách An Thái lại thế này, chỉ là, loại chuyện này, dù nàng là Hoàng Hậu, cũng không tiện tùy ý can thiệp... Đây là việc nhà Quách gia.

Liễu thị đầu ngón đến, Tiêu Ngọc Chi lại nói ra hết rồi? Bà vội vàng kéo Tiêu Ngọc Chi, nói với Tiêu Ngự: "Hoàng Hậu nương nương đừng nên nghe nó nói lung tung, ta mang nó ra ngoài nói chuyện một chút." Bà trừng mắt nhìn Tiêu Ngọc Chi, Tiêu Ngọc Chi uất ức mím môi, ánh mắt nhìn Tiêu Ngự lưu luyến không rời, lúc này mới bị Liễu thị kéo ra ngoài dạy bảo.

Người đi rồi, Tiêu Ngự nhìn La thị, mới hỏi: "Ngũ tỷ tỷ và Quách đại nhân có việc gì mâu thuẫn sao?"

Hình như cách đây không lâu vừa mới cãi nhau với Quách An Thái, vẫn là vì chuyện Vu thục thị vợ trước của Quách An Thái, nhưng sau đó, chẳng phải Quách An Thái đã dỗ Tiêu Ngọc Chi quay về rồi sao?

Giờ mới được vài ngày, sao lại tiếp tục âm ỉ rồi?

La thị bắt đầu đã nói mọi chuyện với nàng: "... Nha đầu kia, trước đây sĩ diện, không chịu nói, giờ mới nói, đây là chuyện gì chứ?" Nếu nói lúc sự việc mới xảy ra, dựa vào bản lĩnh của Quách Tổ Nghi, muốn làm chuyện xấu ở Tiêu gia, chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Nhưng lúc đó Tiêu Ngọc Chi cũng không nói gì, bây giờ người cũng đã gả đến Quách gia, sao lại tiếp tục âm ỉ đến mức này?

Nói xong đưa tay nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay Tiêu Ngự, vỗ vỗ, nói với nàng: "Nha đầu Ngọc Chi kia quá ảm ỉ, con chó nên học theo nàng."

Dù Tiêu Ngự còn nhỏ tuổi, nhưng so với vị đường tử Tiêu Ngọc Chi này, quả thật chừng chạc hơn nhiều. Hơn nữa... Nàng ta có gì đáng để học theo sao? Tiêu Ngự nhìn vào mắt La thị, mỉm cười không nói gì.

Sau khi nói chuyện với La thị xong, Tiêu Ngự đi gặp Tiêu Hoài.

Lá thu rụng rớt. Hành lang hai bên rộng rãi, phía trước hoa viên được tô điểm bằng một hòn non bộ làm từ đá Thái Hồ, bên cạnh hòn non bộ là Quan Ngự đài, trong hồ có nuôi cá chép, bơi qua lại chơi đùa dưới những tán lá sen đã khô.

Tiêu Ngự đứng bên cạnh phụ thân, nghiêng đầu nhìn lên bả vai rộng lớn của ông.

Trong lòng nàng, phụ thân của nàng, vẫn luôn là một nam tử cao lớn như núi, che chở nàng bao bọc nàng. Tiêu Ngự nói: "Hai ngày nữa phụ thân phải xuất chinh, vừa này con vừa nói chuyện với mẫu thân, nàng có chút luyến tiếc người."

Tiêu Hoài nói: "Gả vào Tiêu gia, đã sớm nên trở thành thói quen." Nam nhi Tiêu gia, có ai ngày ngày nhàn rỗi ở nhà? La thị cũng không phải là mới ngày đầu gả cho Tiêu Hoài, chỉ là, không giống như mấy năm trước, hiện giờ trong bụng bà đang mang tử tự của Tiêu Hoài, người mang bầu, luôn hi vọng có trượng phu bầu bạn bên mình.

Ông nhìn về phía Tiêu Ngự, bỗng nhiên nói: "Niên Niên, con còn nhớ không, trước khi con xuất giá, phụ thân đã nói lời gì với con?"

Lời phụ thân đã nói với nàng... Tiêu Ngự thoáng hoảng hốt.

Đương nhiên nàng nhớ rõ.

--"Niên Niên, nhất định phụ thân sẽ đón con về nhà."

Tiêu Ngự có chút chột dạ, hoang mang, nắm chặt hai tay theo bản năng.

Nàng nghĩ nghĩ, mới chậm rãi ngẩng đầu, lần nữa đối diện với ánh mắt của phụ thân, nói: "Phụ thân, người biết không? Từ nhỏ nữ nhi đã không có mẫu thân, vẫn luôn vô cùng nghe lời cô mẫu, cô mẫu nói với con, chỉ cần tiến cung làm Hoàng Hậu, con muốn châu báu trang sức gì, hoa phục mỹ y nào, đều sẽ có... Nữ nhi Tiêu gia, chung quy cũng sẽ có một người tiến cung, nữ nhi là đích nữ duy nhất chỉ trưởng, việc này, đã định ra từ trước rồi. Con không chán ghét Thái tử biếu ca, nhưng cũng không hẳn muốn gả cho hắn. Phụ thân, từ nhỏ con đã nghe theo người và cô mẫu, hai người rất tốt với con, cũng chiều con, con cũng đã cố gắng hết sức làm theo ý muốn của hai người, nhập cung thì nhập cung, mặc kệ là làm Hoàng Hậu hay là làm Thái Hậu, với con mà nói, đều không có gì khác biệt... Nhưng mà hiện tại, con cũng muốn trượng phu giáo tử (giúp chồng dạy con), làm một thê tử bình thường."

"... Phụ thân, Tiết Chiến là trượng phu của con, là phụ thân của hài tử trong bụng con, người có thể, đừng vương bận chuyện này nữa được không?"

Từ nhỏ Tiêu Ngự đã mất đi mẫu thân, Tiêu Hoài liền dành hết tất cả thương yêu cho nàng. Cũng không phải ông không tán thưởng Tiết Chiến, chỉ là, từ nhỏ nữ nhi đã được nuông chiều, gả cho một nam tử xuất thân như vậy, sao ông có thể thực sự vui lòng?

Nói cách khác, vốn là Tiết Chiến y vào thân phận mà cướp đi nữ nhi của ông... Dù không có quốc thù gia hận trước đây, ông cũng khó lòng mà cho y sắc mặt tốt.

Tiêu Hoài im lặng chốc lát, sau đó nhẹ giọng nói: "Con sợ phụ thân sẽ hại y sao?"

Muốn ông nguyện trung thành với Tiết Chiến, đây cũng không phải là lần đầu nàng nói lời này, nhưng nàng biết phụ thân có chấp, một tiểu nữ nhi như nàng nói vài câu sao có thể thuyết phục được? Nói thật ra, quả thật nàng sợ phụ thân sẽ có lòng khác, còn phía Tiết Chiến, trái lại nàng đã hoàn toàn tin tưởng y.

Tiêu Ngự cắn cắn môi, ấp úng nói: "Phụ thân..."

"Y đối tốt với con chứ?" Tiêu Hoài hỏi một câu.

Nam nhân kia... Tiêu Ngự khẽ gật đầu: "Y đối xử với con rất tốt."

Tiêu Hoài nghiêm túc nói: "Nhưng mà Niên Niên, con có thể bảo đảm y sẽ đối tốt với con cả đời không? Thân phận y như vậy, nếu một ngày kia, không tốt với con nữa thì sao? Vậy phải làm sao bây giờ?" Nếu là Vệ Đường làm nữ tỳ (con rệp) của ông, nếu hắn đối xử không tốt với Tiêu Ngự, ông vẫn có biện pháp che chở nàng. Nhưng nếu là Tiết Chiến, không tốt với nàng, ông hoàn toàn không thể bảo vệ được nàng..

Tiêu Hoài tiếp tục nói: "Con yên tâm, chuyện con lo lắng, phụ thân sẽ không làm. Nhưng mà Niên Niên, nếu sau này y thật sự không tốt với con, cho dù y mang thân phận tôn quý đi nữa, phụ thân cũng nhất định không bỏ qua cho y."

Hốc mắt bỗng nhiên nóng bừng, Tiêu Ngự hít hít mũi, cong môi nở nụ cười. Tiêu Hoài nhìn đôi mắt ửng đỏ của nàng, vẻ mặt yêu thương hoài niệm nói: "Lần đầu tiên phụ thân ôm con, con lại nhỏ như vậy, ốm tong teo, phụ thân còn lo lắng bộ dáng con khó coi, sau này không gả ra được. Hiện giờ rồi cuộc con đã trưởng thành, phải làm mẫu thân, cũng đã biết che chở cho trượng phu của mình..."

"Sau này phụ thân cũng không còn là người thân thân cận nhất của con, nhưng trong lòng phụ thân, Niên Niên vẫn luôn là nữ nhi quý báu nhất của phụ thân."

...

Tiệc mừng tổ chức ở Cảnh Hoa viên, ăn uống linh đình, rượu quá tam tuần, Tiêu Ngự cùng ngồi trên ghế chủ vị trong bàn tiệc nữ quyền, bên cạnh là mẫu thân La thị của nàng. Xuân Hiểu đi đến bên cạnh nàng, cúi đầu, nói mấy câu bên tai nàng.

Đôi đũa đang gấp thức ăn của Tiêu Ngự lập tức dừng lại, rồi sau đó nói với La thị: "Mẫu thân, con đi ra ngoài một chút."

La thị không hỏi nhiều, chỉ dặn dò Xuân Hiểu phủ thêm áo choàng cho nàng, tránh bị cảm lạnh. Xuân Hiểu vâng lời, nhận lấy áo choàng Xuân Minh chuyển đến, khoác lên cẩn thận cho Tiêu Ngự, lúc này mới ra ngoài cùng nàng.

Cảnh Hoa viên rất lớn, bàn tiệc của nữ quyền và nam khách được ngăn cách bởi một bức tường, Tiêu Ngự đi đến bên ngoài, gió thu lướt qua, lạnh đến nỗi nàng run mình theo bản năng, hỏi Xuân Hiểu bên cạnh: "Người đâu?"

Xuân Hiểu nói: "Ở dưới hành lang phía trước."

Tiêu Ngự đi theo nàng tới đó, quả thực thấy dưới hành lang dài phía trước, một bóng dáng cao gầy lẳng lẳng đứng dưới ánh trăng sáng trong. Chính là Hà Triều Ân bên cạnh Đế Vương.

Nàng đi đến, Hà Triều Ân cũng chậm rãi quay lại, hành lễ với nàng, nói: "Hoàng Thượng vừa mới uống hơi nhiều rượu, tiểu nhân khuyên Người cũng không nghe, liền nghĩ đến mời nương nương qua khuyên Người."

Từ lượng của nam nhân kia cũng không khá lắm. Tiêu Ngự biết rõ. Nhưng mà nam nhân thích uống rượu, một khi đã uống rượu vào, thế nào cũng phải uống đến say không còn biết gì mới được. Tiêu Ngự gật đầu nói: "Vậy bản cung đi theo Hà công công qua xem vậy."

Hà Triều Ân cúi đầu, dẫn Tiêu Ngự đến chỗ Đế Vương. Tiêu Ngự đi phía sau, ánh mắt rơi trên người Hà Triều Ân, dọc đường đi an tĩnh, liền mở miệng nói: "Không biết Hà công công đã học Man văn thế nào rồi? Những sách lúc trước bản cung đưa cho người, đều đã xem xong rồi sao?"

Giọng Hà Triều Ân trong trẻo nói: "Nhờ nương nương quan tâm, chỉ là tiểu nhân thiên tư ngu dốt, chỉ học được chút bề ngoài, những sách nương nương ban cho, vẫn chưa xem xong toàn bộ."

Hà Triều Ân phải trông coi trước người Đế Vương cả ngày, đương nhiên không thể nhàn hạ ngày ngày đọc sách giống nàng. Có điều Tiêu Ngự rất tán thưởng người chịu khó.

Đi trên hành lang thật lâu, khi tiếng ồn ào của tân khách đã ngày càng nhỏ dần. Tiêu Ngự dẫm xuống giày thêu trên châu dưới chân, dừng lại theo bản năng, nhướn mày hỏi Hà Triều Ân: "Hoàng Thượng ở đâu? Đi tiếp nữa, đã tới Cỏ Hoa Hiên rồi."

Cỏ Hoa Hiên chính là hậu viện vắng lặng, đi tiếp nữa là cửa sau. Nhớ lại lời ban ngày La thị và Tiêu Ngọc Chi nói với nàng, lúc ấy Tiêu Ngọc Chi gặp chuyện không may, cũng là tại Cỏ Hoa Hiên... Lúc này đây, Tiêu Ngự liền lo lắng hơn.

Nàng đứng tại chỗ, nhìn Hà Triều Ân phía trước. Hà Triều Ân cũng dừng lại, xoay người nhìn nàng.

Hắn là một nam tử nho nhã thanh tú, mặc một thân xanh sẫm, một đôi tay kính cẩn chấp lại, trên cổ tay trắng nõn, đeo một chuỗi phật châu bằng gỗ đàn hương, nhìn qua vô cùng ôn hòa lương thiện. Gió đêm nhẹ lướt qua, theo gương mặt thanh khiết như ngọc, áo bào theo gió, tung bay.

Tiêu Ngự nhìn, không hiểu sao lại cảm thấy kỳ lạ.

Nghe tiếng kêu phía sau, vội vàng quay đầu nhìn, đã thấy sau người trống không, không thấy bóng dáng Xuân Hiểu đâu.

Sắc mặt Tiêu Ngự tái mét, lui về sau hai bước, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hà Triều Ân, nói: "Người..."

Bỗng nhiên, Tiêu Ngự cảm thấy phía sau có người che miệng nàng, một mùi thơm kỳ quái lọt vào trong mũi, rất nhanh thân thể liền xụi lơ, nhanh chóng mất đi ý thức.

Lúc nàng sắp ngã xuống, dường như có người ôm nàng vào ngực. Là hơi thở nam tử xa lạ, trên người có mùi đàn hương nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Đại kết cục 2

Editor: Hoa Trong Tuyết

Lá cây bạch quả vàng óng rơi lác đác, chồng chất trước viện.

Trong phòng, cửa sổ khắc hoa đóng lại, phía sau tấm bình phong bằng gỗ trầm hương chạm khắc bốn mùa. Đại phu ngồi ở bên giường, đứng bên cạnh là một tiểu đồng tay ôm hòm thuốc.

Sau khi giúp bắt mạch cho người nằm trên giường, đại phu liền đứng dậy, ngẩn đầu nhìn người đứng bên cạnh cửa sổ.

Hắn nói: "Phụ nhân có thai, hôm qua bị động thai khí, hiện nay đã không còn gì phải lo. Nhưng mà vẫn phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không thể đi lại nhiều, nếu không... rất khó giữ được hài nhi trong bụng." Thấy thuốc nhân từ, đặc biệt là phụ nữ có thai, có chút sơ xuất, đây chính là mệnh.

Tiêu Ngự mơ mơ màng màng, nghe tiếng nam nhân nói: "... Vậy nghe theo lời đại phu, vẫn nhờ ngài thay phụ nhân bốc thuốc dưỡng thai." Tiêu Ngự giật giật ngón tay, mí mắt nặng nề, không mở ra được.

Đó là giọng nói của Triệu Huyền.

Hắn lại mang nàng đi đâu? Cảm thấy chần chệch bên cạnh hơi lờ mờ xuống, có người ngồi xuống bên cạnh của nàng, khí tức xa lạ ập tới, Tiêu Ngự nắm thật chặt đệm dưới người, ráng chống đỡ mờ mắt ra.

Hắn giống như là có chút ngoài ý muốn, nhẹ nhàng nói: "Tĩnh?"

Tiêu Ngự thấy hắn thu tay về, áo mũ chỉnh tề ngồi ở bên cạnh nàng. Hắn mặc một bộ đồ trắng, mặt như ngọc, dung mạo mỹ lệ, bên hông đeo ngọc dương chi, túi thơm song ngư. Nàng từng nghĩ đến, người đưa nàng rời khỏi tiểu gia, đúng là kỳ vương Triệu Huyền!

Hôm đó nàng đến đám cưới của Tiêu Ngọc Cẩm, đi theo Hà Triều Ân tìm Tiết Chiến đang uống rượu, lại bị hắn bỏ thuốc mê. Đợi đến nàng khi tỉnh lại, đã sớm ra khỏi thành. Người ngồi bên cạnh, chính là Triệu Huyền.

Đoạn đường này, nàng đều trốn đi mấy lần, đều bị hắn tìm thấy, hôm qua nàng khó khăn lắm mới chạy xa một chút, lại bởi vì cảm thấy đau bụng khó chịu, cuối cùng mất đi ý thức, hiện tại tỉnh lại, vẫn thấy Triệu Huyền. Nàng vẫn chưa chạy thoát.

Tiêu Ngự nhíu mày chặn chân ngồi dậy, mở miệng nói: "Triệu Huyền, ta với ngươi không oán không cừ, ngươi bắt ta làm cái gì?" Khi còn bé nàng cũng không gặp hắn nhiều, dù cho vào cung, phần lớn cũng là ở cùng thái tử Triệu Dục. Triệu Huyền cũng chỉ là một hoàng tử không được sủng ái, lại nói, bảy năm trước hắn đã đến đất phong ở Thông Châu.

Triệu Huyền ghé mắt, đôi đầu mắt của nàng.

Nàng chưa đầy mười sáu, giữa lông mày đã lộ ra khí chất quý tộc, cao cao tại thượng, giống như ánh mắt mọi người đều nhìn nàng. Hiện tại nhìn nàng rất mảnh mai, mày cau lại, trên mặt là vẻ suy nhược trắng bệch, duy có đôi mắt vẫn là trong sáng có thần, bộc lộ cảnh giác đối với hắn.

Triệu Huyền lần nữa đưa tay, hắn đưa tay tới, rõ ràng nàng muốn lùi về sau tránh đi, hắn thoáng dùng sức, ấn bờ vai của nàng xuống, sau đó nắm lấy màn gấm bị tuột xuống, giúp nàng đắp kín.

Làm xong những việc này, hắn mới đưa tay về. Sau đó nói với nàng: "Nàng phải người đi điều tra bốn vương, chẳng lẽ không tra ra được cái gì?"

Tiêu Ngự mở to mắt.

Hắn đều biết... nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, nghĩ đến trước đây hắn đối với Triệu Hoàng rất tốt, Triệu Hoàng sinh bệnh, hắn đi suốt đêm ra khỏi thành tìm đại phu. Đám tang của Triệu Hoàng, hắn mang cả người ốm yếu đến an vương phủ. Hoàng thất tiền triều may mắn còn sống sót, phần lớn đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên mọi đầu mối đều chỉ về tần đế, mà kỳ vương Triệu Huyền này, cũng bị thương rất nghiêm trọng, cuối cùng may mắn mới thoát về một cái mạng. Tiêu Ngự càng nghĩ càng nhiều, càng cảm thấy nổi da gà, nàng vẫn cảm thấy Triệu Huyền là một người lương thiện...

Tiêu Ngự bình tĩnh nói: "Triệu Hoàng đâu? Ngươi đã làm gì hắn?"

Triệu Huyền cong môi, rất ôn hòa trả lời: "Bốn vương biết nàng rất quan tâm đến Triệu Hoàng, nàng yên tâm, rất nhanh bốn vương sẽ để cho nàng gặp hắn."

Hắn nhìn nàng chăm chú, tiếp tục nói: "Vừa rồi đại phu nói, nàng cũng đã nghe được? Không cần chạy loạn, nếu như xảy ra mất hài tử, người chịu khổ cũng là nàng." Cũng không phải là hắn để ý hài tử trong bụng nàng. Chỉ là đã thành hình, nếu là đẻ non, ảnh hưởng quá lớn đến sức khỏe của nàng.

Nói xong đưa tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của nàng, nàng nhanh chóng rút tay về, Triệu Huyền lại cười cười, "Nàng biết đây là đâu không? Đây là Thanh Châu, đi theo hướng bắc chính là quan ngoại... chờ nàng dưỡng thân thể tốt một chút, bốn vương liền đưa nàng đi. Đã đến quan ngoại, cho dù là Đế Vương, cũng không thể tìm được nàng. Niên Niên, bốn vương từng có ước hẹn với phụ thân nàng, nhưng hắn lại thất ước rồi, hắn phải làm việc theo ý tần đế, bốn vương không có cách nào..."

Hắn và phụ thân hắn... Tiêu Ngự biết, lúc trước phụ thân chưa hiểu rõ thân thể Tiết Chiến, lại rất yêu thương nàng, cho nên làm ra một số sự việc cực đoan, cũng không phải là không thể. Thế nhưng là, nếu như kéo Tiết Chiến xuống khỏi vương vị, vậy ai làm hoàng đế? Triệu Hoàng sao? Hay là... Triệu Huyền?

Ánh mắt Tiêu Ngự kiên định, nói ra từng câu từng chữ: "Đại Ngự đã vong, ngươi muốn làm hoàng đế? Mơ mộng hảo huyền!"

Coi như không có Tiết Chiến, lúc trước Triệu Dục và cô mẫu của nàng vẫn còn, làm sao có khả năng để cho Triệu Huyền làm bậy.

Triệu Huyền cũng không tức giận, chỉ là lắc đầu nói: "Ngươi nghĩ rằng... Bôn vương muốn chính là ngôi vị hoàng đế kia sao?"

Tiêu Ngự không nói gì.

Ánh mắt hần nhu hòa quét tới, gần từng chữ: "Bôn vương muốn, từ đầu đến cuối liền chỉ là một người... bôn vương không mang được giang sơn của hần đi, vậy liền mang nàng đi."

Dù sao hần làm hết thấy, cũng là vì muốn nàng. Lúc trước hần muốn cho nàng vinh hoa phú quý, sinh hoạt tốt, cho nên mới gấp gáp để vị. Bây giờ đã là dạng này, vậy hần cũng không cần lo lắng những thứ khác. Những thứ khác cũng sẽ có, trước tiên mang theo nàng bên người rồi sẽ tính.

...

Triệu Huyền ngồi trong phòng, nghe nha hoàn bẩm báo: "Phu nhân sau khi tỉnh lại ăn một bát cháo gạo, thuốc dưỡng thai cũng uống rồi, hiện tại đang nghỉ ngơi."

"Ừm." Triệu Huyền lên tiếng, ngừng đầu, phân phó nói, "không được rời nàng một tấc, hai ngày này để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, bảo nàng không được ngủ. Nói cho nàng, một lát bôn vương sẽ qua thăm nàng."

Nha hoàn lui về sau, trong phòng cũng rất yên tĩnh. Triệu Huyền nghĩ đến nàng mấy ngày nàng lúc nào cũng đề phòng, lúc nào cũng cảnh giác, liền nhớ tới đáng về khi còn bé của nàng.

Nàng cùng Triệu Dục là cùng một loại người, vừa ra đời đã có hào quan vạn trượng, hần không thích nàng, nhưng lại nhịn không được bị nàng hấp dẫn, muốn cướp đoạt, muốn giam cầm nàng, để cho nàng ở trước mặt hần tỏa sáng.

Hiện tại rất tốt, rốt cục hần đã mang nàng đi.

...

Sau khi Tiêu Ngự uống thuốc xong thì nằm trên giường, hai tay nhẹ nhàng che ở trên bụng. Bây giờ nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đêm qua... nàng thật sự lo đứa bé này sẽ không giữ được.

Hồi cuộn lại thân người, Tiêu Ngự vẫn cảm thấy sợ hãi, Triệu Huyền kia giống như một cái lưới lớn kín kẽ, một mực bao vây nàng, nản chạy không thoát.

Nàng chạy không thoát được, thế nhưng là... nam hần kia sao vẫn chưa tới tìm nàng?

Nàng rất nhớ hần.

Loáng thoáng nghe được vài tiếng động, Tiêu Ngự nghiêng người sang, nhìn bên ngoài một chút. Nghe được nha hoàn dùng âm thanh thật thấp nói, nói rất nhỏ, đại khái là sợ đánh thức nàng.

Nơi này nàng cũng không quen biết ai, Tiêu Ngự chỉ nói chuyện với Triệu Huyền, từ từ nhắm hai mắt, cũng không muốn để ý tới nàng. Một lát sau, một chuỗi tiếng bước chân từ xa tới gần, giống như có người vén màn lên. Tiêu Ngự mở mắt, thấy một đứa bé mặc đồ màu xám đứng bên giường.

Mi thanh mục tú, mắt tròn xoe ả ả hiện lên nước mắt, thấy nàng, liền móp méo cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng há mồm gọi: "Nurong, mẫu thân."

Tiêu Ngự lập tức ngồi dậy, đưa tay sờ mặt của hần. Rất ấm, xoa xoa vẫn thấy mềm mềm, chính là Triệu Hoàng đã chết... nước mắt Tiêu Ngự lập tức chảy ra, véo nhẹ mặt của hần nói: "Mẫu thân đều biết cả."

Nàng đều biết, nhất định là Triệu Hoàng chưa chết.

Tiêu Ngự gọi nha hoàn mang điểm tâm cho hần. Nhìn hần giống như rất đói, ăn như lang như hổ. Nàng không nói chuyện, ngẫu nhiên ngăn đầu bảo hần ăn chậm một chút, sau đó vỗ nhẹ nhẹ lên lưng của hần.

Chờ đến khi hần đã ăn được khá khá, lúc này Triệu Hoàng mới bắt gặp cảm thấy xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Hoàng ca nhi bình thường không phải như thế."

Hần bình thường rất ngoan.

Triệu Hoàng bình thường như thế nào, sao Tiêu Ngự không biết? Dưới cái nhìn của nàng, bao nhiêu quan tâm của Triệu Huyền đối với đứa cháu này đều là giả. Hần đúng là người thâm tàng bất lộ, sao có thể có đáng về móc tìm móc phổi với đứa cháu chưa từng gặp mặt? Nhưng hết lần này tới lần khác nàng đều tin.

Tiêu Ngự lấy khăn tay ra, giúp hần lau nước bên khóe miệng.

Nhìn khuôn mặt tròn trịa của hấn gầy đi không ít, liền biết mấy ngày này, hấn cũng chịu khổ rất nhiều.

Nhìn thấy Triệu Hoàng còn sống, nàng cũng rất vui, nhưng nghĩ đến tình cảnh của mình, Tiêu Ngự vui không nổi.

Khi nàng một mình muốn bỏ trốn, đã rất gian nan, mang theo Triệu Hoàng, căn bản là không thể chạy.

"Nương, mẫu thân?" Thấy Tiêu Ngự bỗng dưng không nói lời nào, đôi mắt trắng đen rõ ràng của Triệu Hoàng có chút lo lắng. Hấn chậm rãi vươn cánh tay mập mạp ra, nắm lấy tay Tiêu Ngự. Giống như sợ nàng sẽ không cần hấn. Mặc dù tuổi của hấn còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được rất nhiều chuyện, cho dù có thời điểm hấn cũng không biết thật sự xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn có thể cảm giác được.

Hấn nhẹ nhàng nói, "Tứ thúc hấn là... hấn là người xấu đúng không?"

Hấn rất tin tứ thúc, nhưng bây giờ, Tứ thúc lừa gạt hấn ra ngoài, giấu đi. Thay đổi rất nhiều nơi, không lúc nào hấn biết mình đang ở đâu.

Nhưng khi nhìn mẫu thân, hấn rất vui. Triệu Hoàng nói tiếp: "Mẫu thân cũng bị tứ thúc lừa gạt đưa đi đúng không? Mẫu thân muốn chạy trốn sao? Nếu như ngài muốn chạy trốn, không cần lo lắng hoàng ca, một mình người đi là được..."

Con người, đối mặt với tình huống sống chết. Cho dù Tiêu Ngự không vì mình, thì trung bụng của nàng còn có một đứa bé... nàng cũng không biết phải quay về Tấn Thành như thế nào. Thế nhưng là, nếu như nàng có cơ hội đào tẩu, nhất định nàng sẽ trốn.

Nhưng là, bây giờ nghe Triệu Hoàng nói như vậy, bỗng nhiên nàng lại giao động.

Vì sao Triệu Huyền giữ lại Triệu Hoàng, vì sao lúc này, cho nàng gặp Triệu Hoàng? Vì hấn biết nàng rất quan tâm đến Triệu Hoàng, này là muốn ràng buộc nàng không bỏ trốn.

Nàng không để cho hấn được như ý, nhưng là bây giờ, đúng là nàng không thể nào bỏ Triệu Hoàng lại.

...

Trên điện Kim Loan, sau khi tảo triều. Đế Vương vội vàng trở về Phụng Tào Cung. Ngày xưa đều ở ngự thư phòng giải quyết công việc, hiện tại, tất cả đều chuyển đến thiên điện của phụng tào cung.

Quách An Thái đi theo sau lưng Đế Vương, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên một cái, thấy chân mày Đế Vương, từ sau khi Hoàng Hậu mất tích, chưa bao giờ giãn ra. Giờ này lúc thấy hấn ngồi sau án thư, trước mặt chất hai chồng tấu chương thật dày, hấn cảm lấy một bản nhìn thoáng qua, tâm tình phiền chán ném sang một bên. Đợi đến khi có thái giám đến thông truyền, nói là Cẩm Y Vệ Chi Huyết Sứ Lô Hi Trung có việc cầu kiến, Đế Vương mới lập tức nói: "Đề hấn tiến vào!"

Mặc y phục phi ngư, mang đao tú xuân, hiện tại Lô Hi Trung không mang đao, nhưng vẫn giống như trước đây hiên ngang bất khuất. Sau khi hấn hành lễ, bẩm báo sự tình tra được cho Đế Vương: "... ở phụ cận Thanh Châu, hình như có tung tích của Hoàng Hậu."

Lô Hi Trung vừa dứt lời, chỉ thấy Đế Vương phía sau thư án lập tức đứng lên, nói ra: "Lập tức xuất phát, lúc này, trầm tự mình đi tìm!"

Nước một ngày không thể không có vui, Hoàng Hậu tuy quan trọng, nhưng tân đế đăng cơ để vị bất ổn, thực sự không nên rời khỏi Tấn Thành, mà lại là Thanh Châu đường xa xa xôi, cho dù hấn đi, lúc đến người cũng không còn nơi đó rồi.

Lô Hi Trung liền nhìn về phía Quách An Thái.

Hấn biết Quách An Thái chính là phụ tá đắc lực bên cạnh Đế Vương, hấn, có thể hấn nói hoàng thượng sẽ nghe vào một ít.

Quách An Thái chấp tay tiến lên phía trước nói: "Hoàng Thượng, việc này tuyệt đối không thể."

Tiết Chiến tiện tay quơ lấy ngọc ti trên bàn, ném về phía Quách An Thái. Quách An Thái là người tập võ, lập tức kịp phản ứng, vững vàng vàng vàng tiếp được. Hai tay hấn dâng ngọc tỷ cho Đế Vương, đôi mắt tròn to, nhìn về phía Đế Vương, kinh ngạc nói: "Hoàng, Hoàng Thượng ngài..."

"Mấy ngày Trầm không có ở Tấn Thành, tất cả chính vụ đều giao cho người toàn quyền xử lý. Quách An Thái, trầm tin người."

Thanh âm Đế Vương âm vang.

Quách An Thái lại nghĩ đến ngọc tỷ nóng hổi trong tay. Lúc trước hấn đi theo Tiết Chiến, rất thật tâm, về sau tân đế đăng cơ, hấn cũng từng lo lắng, sợ sự việc qua cầu rút ván sẽ rơi trên đầu mình. Mà bây giờ, Đế Vương tin nhiệm hấn như vậy, làm cho hấn cảm thấy trước kia mình có suy nghĩ kia, chính là lòng dạ tiểu nhân.

Ngay cả như vậy, Quách An Thái vẫn mở miệng khuyên nhủ: "Hoàng Thượng, có Lô đại nhân ở đó, sẽ dốc toàn lực tìm nương nương. Trong cung nếu không có ngài, sợ là sẽ gặp đại loạn."

Tiết Chiến nhìn về phía hấn, thanh âm bình tĩnh nói: "Người hấn phải biết Thanh Châu là nơi nào? Trầm không thể trông mắt nhìn nàng bị người đưa ra quan ngoại..."

"Lúc trước trẫm đối với nàng không có bao nhiêu thật tình, ham mỹ mạo của nàng, tính toán nàng và thân nhân của nàng, trẫm lại muốn nàng thật lòng yêu mình, nhưng cũng không bỏ ra cái gì để trao đổi với nàng. Hiện tại trẫm muốn cùng nàng sống thật tốt, nhưng nàng lại bị người mang đi mất. Quách An Thái, người cũng là người đã thành thân, hẳn phải biết, là trượng phu, che chở thế tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Thế nhưng trẫm lại không thể bảo vệ được nàng, để cho nàng bị cướp đi ngay dưới mí mắt của trẫm... hiện tại chắc chắn nàng đang rất sợ hãi, trẫm nhất định phải tự mình đi tìm nàng."

Nói xong, hắn sai bước đi xuống.

"Quốc sự, người tự xem đó mà làm."

Hắn nói tiếp, "Thanh Châu, nhất định trẫm phải tự mình đi."

"Đó là thế tử của trẫm... giang sơn mất có thể đánh chiếm lại, nhưng chỉ có duy nhất một Niên Niên." (Chuẩn soái, ta đọc mà muốn rụng tim)

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Đại kết cục (3)

Editor: Maria Nyoko

Triệu Hoảng rất mệt mỏi, ngủ thiếp đi trong tay Tiêu Ngự. Hai tay của hắn ôm chặt lấy cánh tay của nàng, mặt trắng nõn dán trên mu bàn tay của nàng. Giống như một con thú nhỏ bị người vớt bỏ, hiện tại cảm thấy an toàn, an tâm rồi.

Có nha hoàn tới, muốn ôm hắn đi ra. Cho dù là trong giấc mộng, tay của hắn cũng không chịu buông ra.

Lực của nha hoàn nặng chút, Triệu Hoảng nhăn lại lông mày nhỏ lấm bầm một tiếng. Tiêu Ngự nhìn về phía nha hoàn, nói khẽ: "Ta tới."

Nha hoàn liền lặng lẽ ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng ta là nha hoàn bị Triệu Huyền mua được, cô nương đi ra từ địa phương nhỏ, không gặp bao nhiêu việc đời, để các nàng phục vụ vị phu nhân này, nhìn qua tuổi rất nhỏ, lại cực kỳ đẹp đẽ, có đôi khi nàng sẽ nhìn không được nhìn nhiều vài lần. [d.d. lequydon@]

Biết được chủ tử để ý nhất phu nhân, hiện nay phu nhân lại có thai, đương nhiên nha hoàn không dám qua loa, đưa tay thu về, ngoan ngoãn khéo léo đứng ở một bên.

Tiêu Ngự cúi đầu, cầm tay Triệu Hoảng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một số tiếng vang, Tiêu Ngự từ từ nhấc mắt nhìn, nhìn thấy một bóng dáng cao to đi tới phía bên này. Sắc mặt của nàng bỗng nhiên biến đổi.

Triệu Huyền tiến lên, nhìn thấy ghé vào Triệu Hoảng bên cạnh Tiêu Ngự, nói với Tiêu Ngự: "Người, bốn vương cũng cho nàng gặp được, hiện tại có thể an tâm?" Sau đó cúi người, đưa tay vờn hươu Triệu Hoảng. Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Ngự cảnh giác, hắn nói: "Nàng đã ưa thích đứa bé này, bốn vương sẽ thay nàng giữ lại hắn."

Nếu hắn sớm muốn mệnh Triệu Hoảng, không cần lưu người đến bây giờ.

Tay Tiêu Ngự trong tay áo xiết chặt, lại chậm rãi buông ra. Nàng thấy Triệu Huyền ôm Triệu Hoảng ra ngoài, đại khái là bỏ vào bên trên giường La Hán gian ngoài, rất nhanh lại đi đến, nhẹ nhàng vén bào, ưu nhã ngồi xuống bên cạnh của nàng.

Ánh mắt của hắn nhàn nhạt màu hồ phách, lẳng lặng nhìn lấy nàng, trong lòng Tiêu Ngự lại bay lên một nỗi chán ghét, dịch ánh mắt ra.

Một đoạn cổ ngọc trắng như tuyết lộ ra trong tấm y, làn da tinh tế tỉ mỉ dường như hiện ra ánh sáng nhu hòa, mặt mày của nàng tinh xảo, lúc ôm yếu nhan sắc hơi kém, càng lộ vẻ mảnh mai, lại càng để người sinh ra thương tiếc. Nàng không có nhìn hắn, nhưng hắn vẫn đang nhìn nàng, nhìn thật lâu, trước kia hắn không dám nhìn nàng nhiều, hiện tại có thể không kiêng nể gì cả.

Mắt Triệu Huyền sắc dần dần, bỗng nhiên ép lại gần, bắt lấy cổ tay của nàng.

Sau đó là âm thanh hắn thật thấp: "... Tân đế thô lỗ, sợ là trên giường cũng không hiểu đến thương hương tiếc ngọc, yên tâm, ngày sau bốn vương sẽ thương yêu nàng."

Hơi thở nóng rực lập tức phát đến trên mặt của nàng.

Tiêu Ngự đều nổi da gà, trong lúc bối rối, cầm lấy trâm vàng từ dưới gối đã sớm chuẩn bị, đưa tay dùng sức vung về phía Triệu Huyền.

Cần cổ xẹt qua một mảnh lạnh băng, Triệu Huyền vội vàng đứng dậy.

Thấy người trên giường nắm trái tim vàng, giống con mèo hoang bị làm phát bực, ánh mắt lạnh buốt nhìn hắn. Triệu Huyền đưa tay, sờ soạng vết thương trên cổ một chút, cúi đầu, nhìn thấy đầu ngón tay dính một chút máu đỏ. Hắn cũng không tức giận, ngược lại nhẹ nhàng cười cười.

Tiêu Ngự liếc chết nắm trái tim vàng, giọng nói kiên định nói: "Triệu Huyền, không cho ngươi làm loạn, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Triệu Huyền nói: "Làm sao? Đã đến giờ này ngày này, nàng còn muốn thủ thân vì Tiết Chiến? Lúc trước tình thế bất buộc, nàng mới không thể không vào cung tỳ quân, trong lòng nàng không muốn, nhưng cuối cùng vẫn là e ngại sinh tử. Niên Niên, bốn vương biết nàng tiếc mệnh. Nàng đã có thể tiếp nhận Tiết Chiến có thù quốc hận nhà cùng nàng, vì sao không thể tiếp nhận bốn vương?"

Tiêu Ngự đương nhiên biết là vì sao. Ở đây Triệu Huyền là hoàng thất quý tộc, nhẹ nhàng như ngọc, trong lúc giờ tay nhấc chân, không biết tốt hơn bao nhiêu so với man hán kia. Từ nhỏ nàng lớn lên quy củ, bên trong vòng tròn tiếp xúc cũng là công tử nhỏ nhà lễ độ như vậy. Thế nhưng, bên ngoài Triệu Huyền thanh phong nhả nguyệt, thực tế lại là hạng người bản thủ hèn hạ. Mà man hán kia dù có đủ kiểu thô lỗ tật xấu, lại quân tử lỗi lạc hơn hắn.
<^!!!!>

Một lần so sánh, phân được cao thấp.

Lúc trước nàng có thể nhẫn nhục vì sinh tồn, bây giờ trong lòng có người, làm sao có thể ủy thân người khác?

Song phương giằng co, Triệu Huyền thấy nàng không chịu nhượng bộ nửa phần, giọng nói lập tức ôn hòa, nói cùng nàng: "Cái trái tim này sắc bén, trước nàng tạm buông nó xuống, chớ có đá thương chính mình."

Tiêu Ngự quan sát kỹ ánh mắt của hắn, mặc dù không biết thật tâm Triệu Huyền đối với mình có mấy phần, lại thật có quan tâm... Nếu là cứng đối cứng, nàng khẳng định không phải là đối thủ của hắn. Lưng chảy ra mồ hôi lạnh, quần áo đã sớm ướt nhẹp, đôi mắt Tiêu Ngự nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: "Vậy ngươi không thể khi dễ ta."

Thanh âm nữ hài nhi kiều kiều, hình như có dấu hiệu chịu thua, Triệu Huyền nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ tái nhợt của nàng, không biết nàng là giả ý hay là thật thỏa hiệp. Nhưng trên mặt nàng sợ hãi lại là thật.

Liên vuốt cằm nói: "Được."

Tiêu Ngự từ từ thu hồi trái tim, thân thể xê dịch về bên trong, một trái tim nhảy rất nhanh. Mà Triệu Huyền thì ngồi ở trước mặt nàng, từ trong ngực hắn móc ra một khăn lụa, thận trọng lau sạch vết cắt trên cổ. Tiêu Ngự nhẹ nhõm thở, nửa khắc cũng không dám thư giãn, trong lúc vô tình ánh mắt rơi vào khăn lụa trong tay hắn, thấy đồ án trên cái khăn kia rất là quen thuộc...

Cái kia là khăn của nàng.

Mắt Tiêu Ngự đột nhiên tròn to.

Phía trước cửa sổ bên trong lư hương hoa sen gốm có an thần hương, trên trường kỷ đặt bình hoa Kim Thái màu lam, có mấy nhánh phù dung màu hồng. Nơi này mặc dù ở Thanh Châu, cũng được bố trí tỉ mỉ. Giống như có người đã sớm chuẩn bị xong nơi này. (Truyện_chi_đăng_tại \$#@)

Vết cắt trên cổ Triệu Huyền cũng không sâu, lại rất dài, nhìn có chút làm người ta sợ hãi, hắn không thêm để ý đến nửa điểm. Lau xong rồi, liền nói chuyện cùng nàng: "... Bây giờ nàng không nguyện ý cũng không có cách nào, thời gian lâu dần, luôn luôn muốn thỏa hiệp. Niên Niên, bốn vương đợi nàng là thật tâm, cho dù lúc trước nàng gả qua mấy người, bốn vương đều sẽ không để ý."

Hắn không thêm để ý, thế nhưng là nàng để ý. Trong tâm Tiêu Ngự lạnh lẽo nghĩ.

Triệu Huyền còn nói: "Vậy nàng có biết, vì sao bốn vương muốn nàng không?"

Tiêu Ngự nghi ngờ nhìn về phía hắn.

Triệu Huyền từ từ nói: "... Bốn vương được sinh bởi cung tỳ, tuy là hoàng tử, lại không thể so sánh cùng Triệu Dục con vợ cả. Triệu Dục vừa ra đời chính là Thái Tử, còn vị thành niên, đã chọn lựa hoàng hậu tốt cho hắn. Triệu Dục được phụ hoàng tán dương khi học tập, bốn vương lại chỉ có thể ở nơi hẻo lánh, cũng không có người lưu ý. Bốn vương đã sớm không có mẫu thân, bên người cũng chỉ có một lão ma ma chiếu cố, về sau, vị lão ma ma kia cũng đã chết."

Chuyện của Triệu Huyền, kỳ thật nàng cũng không biết đến nhiều. Hắn là hoàng tử không đáng chú ý, mà nàng lại là hoàng hậu do cô mẫu chọn, vốn sẽ không chú ý tới hắn. Thế nhưng, Tiêu Ngự nhìn ra, dòng dõi hoàng thất Đại Ngụy đơn bạc, tuy Triệu Huyền được sinh ra bởi cung tỳ, nhưng rút cuộc là hoàng tử, nên vẫn phải có chi phí.

Thanh âm Triệu Huyền lạnh như băng, nhìn về phía đôi mắt của nàng, mỗi chữ mỗi câu nói: "Nàng có biết bà ấy chết như thế nào sao?... Nghe nói là bởi vì động đến điểm tâm của hoàng hậu, bị đánh chết tươi đấy."

" Khi đó Bốn vương tuổi còn nhỏ, bởi vì chuyện này phát sinh tranh chấp với Hoàng Hậu, cuối cùng bị phụ Hoàng phạt quỳ, bên ngoài Phụng Tào Cung quỳ ròng rã một ngày."

"Lúc ấy Bốn vương quý, không có người cầu tình thay bốn vương, cũng không có ai dám tới gần bốn vương. Niên Niên, nàng còn nhớ rõ sao? Là nàng vụng trộm mang theo điểm tâm cho bốn vương..."

Tiêu Ngự đương nhiên không nhớ rõ. Nàng nhìn Triệu Huyền trước mặt nói chuyện, không biết hắn nói là thật hay giả, nhưng nàng không rõ ràng.

Tuổi của nàng quá nhỏ, sẽ không nhớ kỹ, mà Triệu Huyền cũng không biết, tại sao mình lại nhớ lâu như vậy. Lúc trước hắn chỉ là một đứa bé, hảo tâm của nàng, hắn cũng không cảm kích. Trên thực tế, một đoạn thời gian về sau, hắn coi nàng về phía bên Tiêu hoàng hậu, chán ghét đối với nàng. Nàng và Triệu Dục, từ nhỏ đã là chúng tinh cùng nguyệt. Mà thời gian dần trôi qua, không biết bắt đầu từ lúc nào... Hoặc là đại hôn Triệu Dục, thấy được nàng mặc mũ phượng khăn vàng vai, hoặc là nàng dẫn tiêu Hoàng Đế ở trên tường thành, ủng hộ sĩ khí, nhìn qua rất non nớt rất sợ hãi, lại biểu hiện phi thường thông dong bình tĩnh.

Trong phòng bỗng nhiên trở nên rất yên tĩnh, Tiêu Ngự có thể nghe được tiếng hít thở. Triệu Huyền dần dần trở nên thâm thúy, sau đó chậm rãi đứng dậy, trên cao nhìn xuống nói với nàng: "Bốn vương muốn nói với nàng nhiều như vậy, chỉ là muốn nói cho nàng —— bốn vương muốn nàng rất lâu. Lần này, cũng không buông tay."

...

Uống mấy ngày thuốc, thân thể Tiêu Ngự dần dần chuyển biến tốt đẹp, hải tử trong bụng cũng bình an không ngại. Đã có thể ngủ lại, bất quá bên người đều là nha hoàn trông coi, nhiều nhất nàng chỉ có thể đi lại ở trong viện.

Triệu Hoàng một mực đi theo bên cạnh nàng, cùng nàng ăn, ngủ ở bên. Hắn rất ngoan, cái gì cũng không hỏi, chỉ yên lặng bồi tiếp nàng.

Lúc này Tiêu Ngự ngồi ở trên đôn thêu, thiếu một cái áo bông màu hồng đào đơn giản, dây thêu màu trắng trên váy phác họa vòng eo yếu điệu tinh tế của nàng, nửa điểm nhìn không ra bộ dáng có thai. Nha hoàn đưa thuốc đường thai, Tiêu Ngự tiếp nhận uống xong.

Muốn đặt cái chén lên trên bàn, nhìn thấy có hai gã sai vặt chuyển một chút sách tiến đến.

Tiêu Ngự cảm chén lại, nhìn gã sai vặt chuyển vào, đặt trên giá sách.

Mấy ngày nay Triệu Huyền cũng tới, tuy nhiên phần lớn thời gian đều đang bận rộn, hắn muốn dẫn nàng đi Bắc trường thành, khẳng định chuẩn bị thêm đây. Nàng đường đường là Hoàng Hậu, hiện tại mất tích, Tiết Chiến tự nhiên là đang tìm nàng đấy. Tiêu Ngự ôm lấy hi vọng, hi vọng hắn có thể sớm tìm tới mình... Nếu như thật sự bị Triệu Huyền mang đến Bắc trường thành, nàng thật sự không trở về được.

Hắn không có ở đây, tựa như lo lắng nàng sẽ buồn bực, Triệu Huyền thường thường đưa chút đồ chơi nhỏ tới. Những vật kia nàng không phải đều không thích, chỉ là tâm cảnh không đúng, đưa đến người cũng không đúng, dù đồ tốt, nàng cũng sẽ không nhìn nhiều. [dien;dan;_lequydon_@.com](#)

Hôm nay ngược lại là đưa sách.

Gã sai vặt sơ ý, chỉ đặt hai rương sách chồng chất đến trên giá sách, cong vẹo, lại không có dựa theo trình tự ngày thường Tiêu Ngự sắp xếp sách. Tiêu Ngự thấy liền xoay lại, nhìn không được đứng dậy đi đến trước kệ sách, chỉ huy gã sai vặt chỉnh lý sách: "Hàng thứ hai ba quyển phía trước, chuyển đến phía dưới, hai quyển này ở phía trước, bản ở giữa này, để cuối cùng..."

Gã sai vặt theo nàng phân phó sắp xếp sách, hai người luống cuống tay chân, có một quyển sách từ trên giá sách rớt xuống, "Ba" đến một tiếng rơi bên chân của nàng.

Thư tịch mở ra, bên trong cũng không phải là văn tự Đại Tề, mà là mạn văn Tiêu Ngự quen thuộc.

Nghĩ tới điều gì, Tiêu Ngự vội vàng vàng đi ra ngoài phòng, liền nhìn thấy dưới cây táo trước viện, bóng dáng cao gầy đứng thẳng như một cây trúc màu xanh. Tiêu Ngự nhất thời ngừng tại chỗ, vậy lắng lắng rủ xuống.

Mà lúc hắn nhìn đến mình, lại như không có chuyện gì xảy ra chậm rãi tiến lên, xoay người, quỳ gối hành lễ với nàng, thanh âm hoàn toàn thanh nhuận như trước đây: "Phu nhân."

Tiêu Ngự nhìn trên cổ tay hắn mang theo phật châu, một bộ dáng phi thường bình tĩnh, trong lòng lại bay lên một cỗ tức giận, chầm chọc nói ra: "Hà công công thật sự là thâm tàng bất lộ."

Đúng vậy, ai có thể nghĩ đến, hoạn thần bên người Đế Vương Hà Triều Ân, đúng là người Triệu Huyền.

Dung mạo Hà Triều Ân lạnh nhạt, lúc đối mặt Tiêu Ngự, cũng không có nửa phần dị thường. Hắn thấp giọng, cung kính nói: "Vương gia lo lắng phu nhân buồn bực, cố ý để tiểu nhân đưa tới những sách này, không biết phu nhân có thích hay không?"

Hắn không tiếp lời, Tiêu Ngự lại muốn tiếp tục nói: "Hà công công đi theo bên người Đế Vương, tiền đồ vô lượng, vì sao còn muốn hiệu trung Triệu Huyền? Bản cung vẫn luôn rất yêu thích người, lại không nghĩ rằng, người bạn duy nhất trong cung, lại đối bản cung như thế này. Hà Triều Ân, người nói một chút, Triệu Huyền cho người bao nhiêu chỗ tốt?"

Loại người giống Hà Triều Ân này, vì sao muốn đi theo Triệu Huyền. Hiện tại hắn mang nàng đi, ngày sau cũng chỉ có thể đi theo Triệu Huyền, không có khả năng lại hỏi cung. Đối với hắn như vậy có chỗ tốt gì?

Hà Triều Ân cúi đầu, ngoảnh mặt làm ngơ nói: "Nếu phu nhân muốn xem sách khác, đều có thể thông báo tiểu nhân."

Tiêu Ngự không nói chuyện. Qua một hồi lâu, mới trầm thấp kêu một tiếng: "Hà công công..."

Nàng nhéo nhéo hai tay trong tay áo, thăm dò mà hỏi: "Người có thể giúp ta một chút sao?"

Hà Triều Ân mở miệng nói: "Phu nhân hãy tỉnh đường, nếu không có sự tình khác, tiểu nhân cáo lui trước."

Đúng vậy, là nàng hồ đồ rồi. Nàng chính là bị hấn mạng ra ngoài, làm sao hấn có thể giúp nàng đào tẩu? Tiêu Ngự không muốn nhìn hấn, quay người tiến vào phòng ngủ.

Chờ lúc nàng xoay người, Hà Triều Ân mới giờ đầu lên, con mắt nhìn về phía bóng lưng nàng mảnh khảnh, dần dần trở nên rất ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đại kết cục ④

Tiêu Ngự trở lại trong phòng, Triệu Hoảng đi ra từ bên trong, đầu của củ cải đỏ mập mạp nhu thuận rúc vào bên cạnh nàng, nàng đầu lên gọi nàng một tiếng: "Mẫu thân." Lê quý don

Mặt mày Triệu Hoảng thanh tú, môi hồng răng trắng, hiện tại đang là lứa tuổi đáng yêu nhất, Tiêu Ngự nhìn cậu bé, thân thể đang cứng ngắc thoáng thả lỏng.

Nàng đưa tay sờ lên mặt Triệu Hoảng, xoay người sang chỗ khác. Thấy Hà Triều Ân ở bên trong đã dẫn gã sai vặt lui ra ngoài.

Lúc trước ở trong cung, nàng cũng có tiếp xúc với hấn nhưng cũng hoàn toàn không tính là thâm giao. Hiện tại nàng cầu xin hấn giúp, là bởi vì thật sự cùng đường mặt lộ rồi, nếu hấn không đồng ý, cũng là hợp tình hợp lý. Đường đường là hoạn quan bên cạnh Đế Vương, văn võ bá quan đều phải nịnh bợ hấn, hấn có thể vì Triệu Huyền từ bỏ vinh hoa phú quý, có thể thấy được hấn rất trung thành với Triệu Huyền.

Một tay nâng gương mặt Triệu Hoảng, một tay khác của Tiêu Ngự thì để ở trên bụng. Hiện tại bụng nàng chưa lộ ra, cần phải cẩn thận khắp nơi, nếu như lại kéo dài thêm, đến ngày bụng nàng to ra, sợ là càng khó thoát khỏi bàn tay của Triệu Huyền. Nhớ tới mấy lần lỗ mãng chạy trốn trước đó, Tiêu Ngự cố gắng để bản thân ổn định lại tinh thần.

Nếu muốn chạy trốn lần nữa, thì ắt phải thành công.

...

Triệu Huyền ở một biệt viện vắng vẻ ở Thanh Châu, ngồi ở phía tây nhưng nhìn hướng đông, trước sau đã tiến vào ba lượt. Chỗ Tiêu Ngự được bố trí gọi là Tàng Châu viện.

Trong nội viện đủ loại hoa cỏ, trong viện có một cây táo cành lá rậm rạp che trời, hiện đã cuối mùa thu, quả sum xuê cả cây, quả táo xanh đỏ treo ở đầu cành, giống như ngọn đèn nhỏ. Mùi táo thơm tràn ngập cả sân, trộn lẫn từng chút từng chút tâm nguyệt ngọt ngào.

Bóng dáng Hà Triều Ân đi ra khỏi Tàng Châu viện, mặt mày của hấn sáng sủa, ánh nắng lạng lẽ rơi ở trên người hấn, lịch sự tao nhã giống như một bức tranh thủy mặc. Mà cuối đường mòn, Triệu Huyền yên tĩnh đứng ở đó, phong thái của hấn ta thanh nhã lịch sự, trên người là vẻ kiêu ngạo của hoàng thất quý tộc, ánh mắt vừa rơi xuống trên người Hà Triều Ân, đôi mắt màu hồ phách híp lại.

Đi tới bên người Triệu Huyền, Hà Triều Ân cúi đầu hành lễ: "Vương gia."

Triệu Huyền không nói gì.

Hà Triều Ân này chính là người mà mẫu thân của Triệu Huyền để lại cho hấn ta, lúc trước mẫu thân của Triệu Huyền còn chưa tiến cung, đã giúp cả nhà Hà Triều Ân, về sau mẫu thân Triệu Huyền chết rồi, ân tình này, chỉ phải báo đáp ở trên người Triệu Huyền. Mà Hà Triều Ân cũng có bản lĩnh, bắt đầu từ rất sớm, đã lẫn vào trong quần phân loạn, còn từng can đao cho Tiết Chiến, mặc dù bảo vệ tính mệnh nhưng lại không còn mệnh căn của nam nhân. Sau này từng bước một trèo lên trên, chờ quần phân loạn công phá Hoàng Thành, tân đế đăng cơ, tất nhiên Hà Triều Ân thành người hầu hạ bên cạnh tân đế.

Mặc dù Hà Triều Ân ở trong cung, nhưng Tiết Chiến kia cũng không phải là kẻ thôn dân bình thường, ngồi lên hoàng vị, khó tránh khỏi có rất nhiều nghi kỵ với người bên cạnh mình, nhưng bọn họ qua lại rất ít, chỉ khi Tiêu Ngự tiến cung, hấn ta muốn Hà Triều Ân truyền tin tức cho hấn ta.

Lúc biết được Tiêu Ngự có thai, người Tiêu gia cam chịu, thật lòng thần phục triều đại mới thì Triệu Huyền để Hà Triều Ân nghĩ biện pháp, đưa Tiêu

Ngư cho hấn ta.

Hiện tại quả thật đã thoát được người rồi, nhưng vì thế thân phận của Hà Triều Ân cũng bại lộ, nhất định đời này sẽ bị Đế Vương truy sát.

Triệu Huyền chậm rãi đi lên phía trước, đi qua con đường lát đá cuội, xuyên qua cửa nỏ tua. Hà Triều Ân cúi đầu, yên lặng đứng ở phía sau hấn ta.

Triệu Huyền dừng bước chân lại, giày gấm không nhuộm bụi trần gấm lên lá vàng dưới chân, nói: “Hà Triều Ân, bốn vương không bằng Đế Vương, người dễ dàng từ bỏ vinh hoa phú quý trong tay, chạy trốn cùng bản vương, sẽ không hối hận chứ?” diendanlequydon

Hà Triều Ân không có nửa phần do dự: “Chủ tử của tiểu nhân, từ đầu đến cuối chỉ có ngài.”

Ân tình của ngày xưa cuối cùng cũng đã trôi qua quá lâu. Nhưng loại người giống Hà Triều Ân, bây giờ là bộ dạng không thêm quan tâm đến, ngày xưa tuổi nhỏ nghèo túng, cũng chỉ là đứa bé theo chân người nhà sống nương tựa lẫn nhau. Mẹ của hấn ta có ân với thân nhân của hấn, mặc dù chuyện đã trôi qua rất nhiều năm, thân nhân của Hà Triều Ân cũng không có ở đây, nhưng phần ân huệ này, đối với Hà Triều Ân mà nói, là khắc ở trong lòng.

Triệu Huyền hiểu lòng trung thành của hấn. Hấn có thể mang Tiêu Ngư ra, đã chứng minh đầy đủ. Nhưng vì hoàn cảnh trưởng thành của Triệu Huyền, hấn ta không tin bất kỳ kẻ nào, chỉ tin vào chính mình. Hà Triều Ân quá thâm tàng bất lộ, rất có thể chịu nhục, dạng này người, hấn ta không dùng nổi.

Chờ mang Tiêu Ngư đi tái ngoại, Hà Triều Ân này đi hay ở, hấn ta còn đang suy nghĩ.

Triệu Huyền đứng chấp tay, nói: “Nghe nói người làm sách cho nàng xem...” Nói xong hấn ta bật cười, “Lúc mới vào trong cung người và nàng cũng có tiếp xúc, biết nàng thích thứ gì... Chỉ là Hà Triều Ân, Tiêu Ngư là nữ nhân của bốn vương, người chỉ là một hoạn quan, tốt nhất đừng che dấu tâm tư kia.”

Có lẽ là hấn ta rất hiểu rõ dạng người như Hà Triều Ân. Tiêu Ngư được sinh ra và lớn lên từ cửa lớn nhà cao, là bé gái được bảo vệ mà trưởng thành, đối với hai người mà nói quá tràn đầy lực hấp dẫn. Càng chứng kiến nhiều chuyện dơ bẩn và ti tiện, thì càng thích loại nữ nhi sạch sẽ cao cao tại thượng kia.

Hà Triều Ân bình tĩnh nói: “Tiểu nhân không dám.”

Triệu Huyền cũng không tiếp tục chỉ nói: “Qua hai ngày nữa sẽ khởi hành đi tái ngoại, người đi xuống chuẩn bị kỹ càng, việc này, bốn vương tuyệt đối không cho phép xảy ra sai lầm nào cả.”

Hà Triều Ân cúi đầu, cung kính đáp ứng. Chờ sau khi thấy Triệu Huyền rời đi, mới trở về phòng.

Đứng ở trước cửa, đẩy tấm bình phong hai bên ra, ánh nắng phía ngoài lập tức chiếu vào trong phòng.

Ánh sáng chiếu vào trên bàn. Trong phòng đơn sơ, ánh nắng vừa chiếu vào, bụi bên trong càng lộ rõ.

Hà Triều Ân đi vào, vén bào ngồi xuống, nha hoàn mặc váy ngắn hơi cúi chạy tới rót trà cho hấn.

Tiểu nha hoàn ngây thơ non nớt, biết vị quân sự này là người được Triệu Huyền tín nhiệm nhất, đối xử với hấn cũng luôn cung kính. Rót nước trà vào trong chén nhỏ sứ Thanh Hoa, nước trà màu vàng nhạt tản ra hương trà nhàn nhạt, sau khi rót xong thì bưng bình trà đi. Thấy mặt mày của Hà quân sự bình tĩnh, trên người là hơi thở nho nhã của người đọc sách thì không tự chủ nhìn nhiều hơn.

Sau đó tiểu nha hoàn mới lặng lẽ lui ra.

Hà Triều Ân cầm lấy chén trà uống một ngụm. Hấn ở trong cung đã lâu rồi, đương nhiên là cái gì tốt cũng đã thưởng thức qua rồi, trà này đắng chát, chỉ là lá trà hạ đẳng. Nếm thử một miếng thì bỏ chén trà xuống.

Chén sứ chạm vào trên mặt bàn gỗ, lúc va chạm phát ra âm thanh rất nhỏ, nước trà bên trong dập dòn, lắng lại thật lâu, mới dần dần lắng lại. Trên mặt nước trà, lộ ra khuôn mặt trắng nõn thanh tú của Hà Triều Ân, hấn đưa tay, chậm rãi xoay phật châu trên cổ tay, phía trên là lộ ra đường vân gọn sóng tỉ mỉ.

Lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn phật châu, Hà Triều Ân nghiêng đầu, nhìn cửa sổ che lấy ban ngày, ở giữa xuyên vào một đường ánh sáng. Lúc nhìn thấy ánh mắt của hấn hípit lại theo bản năng.

Sờ phật châu, vốn muốn để lòng của mình yên tĩnh, hiện tại đã vô cùng yên tĩnh, bên tai lại giống như nghe được âm thanh.

“... Người có thể giúp ta một chút không?”

...

Qua thật lâu, Hà Triều Ân lẳng lặng rũ mắt xuống. Hấn không thể giúp nàng, cũng không giúp được nàng.

...

Đêm nay, Triệu Huyền đi vào trong phòng Tiêu Ngư, cùng nàng ngồi ở dưới đèn. Bên ngoài đèn lồng bọc một chụp đèn hoa sen, bên trong đốt ánh nến,

ánh nền càng sáng ngời, đồ án hoa sen bên trên chụp đèn lại càng rõ ràng. Tiêu Ngu đang xem sách, nhìn thấy hắc ta đến thì để sách xuống.

Hắc ta nhìn Tiêu Ngu, đưa tay cầm quyển sách trên tay Tiêu Ngu, nhìn thoáng qua, cười nói: “《Thiên Kim Dược Phương》*, nàng còn xem cái này ư?”

(*Lúc cuối đời, ông (Tôn Tư Mạo) lại soạn thêm ‘Thiên Kim Dược Phương’ (dược: thuốc) gồm 30 quyển, bổ sung cho bộ ‘Thiên Kim Yếu Phương’. ‘Thiên Kim Yếu Phương’ và ‘Thiên Kim Dược Phương’ hợp lại có tên chung là ‘Thiên kim phương’ là tổng kết có hệ thống các thành tựu của y dược học từ đời Đường trở về trước. Theo dongydanphuong)

Tiêu Ngu không thích nói chuyện với hắc. Nàng luôn được người nhà che chở, chưa chịu ủy khuất gì, thân phận còn ở đó, không cần a dua nịnh hót người nào cả, cũng không chịu đựng chuyện gì. Cho nên hiện tại loại tư vị này, cũng không tốt đẹp gì.

Nàng đoạt lại sách từ trong tay Triệu Huyền, nhàn nhạt nói: “Ta muốn xem cái gì thì xem cái đó.”

Triệu Huyền cũng không tức giận, mở miệng nói: “Đêm nay nàng dọn dẹp một chút, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.”

Thân thể Tiêu Ngu đã khôi phục, mấy ngày này, nàng cố gắng uống thuốc, dưỡng tốt thân thể của mình. Chỉ cần Triệu Huyền không làm ra chuyện quá đáng với nàng, nàng sẽ tận lực không đối nghịch với hắc ta. Hiện tại... Hắc ta muốn mang nàng đi tái ngoại rồi.

Tiêu Ngu cảm thấy lo lắng, cầm chặt sách trong tay.

Gương mặt trắng như ngọc được ánh nền màu vàng ấm chiếu lên, đôi môi đỏ nhuận, hé mở nói: “Ta đã biết.”

Triệu Huyền bỗng đưa tay qua, Tiêu Ngu cảnh giác nhìn về phía hắc ta, thấy hắc ta chỉ vỗ nhẹ lên tóc của nàng rồi rất nhanh thu tay về lại. Nàng thờ phào nhẹ nhõm trong lòng.

Triệu Huyền đứng dậy, nói với nàng: “Vậy thì tốt, đêm nay nàng nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừm.” Tiêu Ngu gật đầu, chờ tận mắt thấy Triệu Huyền đi xa, mới cho nha hoàn đi cửa khép lại.

Sau đó giống nhau thường ngày, tắm rửa, lên giường. Tiêu Ngu nằm ở trên giường, nhìn nha hoàn buông màn xuống, lúc tắt đèn trong phòng thì lên tiếng nói: “Quá tối, giữ lại một chiếc đèn đi.”

Bên ngoài màn, là tiếng nha hoàn đáp lại.

Trong phòng chỉ giữ lại một chiếc đèn, sáng hơn những ngày bình thường. Tiêu Ngu nằm ở trên giường, cũng không nghỉ ngơi. Ngày mai Triệu Huyền muốn đưa nàng đi tái ngoại, nàng chỉ có cơ hội đêm nay mà thôi.

Qua thật lâu, nghe được tiếng gõ mõ canh ba, Tiêu Ngu chuyển tay đến dưới gối, từ phía dưới lạng lẽ lấy ra một vật, siết chặt trong tay. Sau đó đưa tay, từ từ nâng màn lên, lộ ra một khe hở.

Hai nha hoàn gác đêm ngoài phòng ngủ, lúc này đã gục xuống bàn đi ngủ. Tiêu Ngu thử gọi rồi rồi giường, ngay cả vớ giày cũng không mặc, đã đứng ở trước mặt hai nha hoàn.

Trong tay nàng cầm một cây châm nhỏ, ánh mắt rơi vào trên người hai nha hoàn, tỉ mỉ nhớ lại nội dung xem trong《Thiên Kim Dược Phương》: Huyệt Ngọc Châm, cách nào bộ một tác ba phần. Sẽ gây hôn mê.

Mặc dù Tiêu Ngu hiểu sơ y lý, lý thuyết y học lại không tinh thông, châm này đâm xuống, không biết có thể làm mất mạng hai nha hoàn này hay không, thế nhưng hiện tại nàng không có lựa chọn nào khác. Không do dự nhiều, Tiêu Ngu tìm đúng huyệt vị, thuận lợi đâm xuống. Sau đó mới cời y phục nha hoàn của một người trong đó, mặc lên trên người mình.

Làm xong những chuyện này, lập tức đi gian ngoài gọi Triệu Hoảng. Triệu Hoảng ngoan ngoãn ôm chặt chân đang ngủ say, Tiêu Ngu nhéo mặt của cậu bé một cái, cậu bé bỗng mở mắt ra.

Đội nhìn thấy trước mặt là Tiêu Ngu, lập tức ý thức được chuyện gì, không lên tiếng, chỉ nghe Tiêu Ngu, lưu loát mặc y phục vào, sau đó nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi giường, đi theo Tiêu Ngu.

Tiêu Ngu đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra một khe nhỏ, sau đó ôm Triệu Hoảng đến phía trước cửa sổ, thấp giọng nói với cậu bé: “Con ngoan ngoãn đứng yên đừng nhúc nhích.”

Bộ dạng của Triệu Hoảng rất tinh táo, con mắt lóe sáng, dùng sức gật đầu: “Ừm”

Tiêu Ngu đi đến bên cạnh cây đèn, lúc gỡ chụp đèn xuống, không cẩn thận đốt đến ngón tay, cũng chỉ nhẹ chau mày lại, tiếp đó lập tức động thủ, đốt cháy màn trong phòng ngủ.

Ngày mùa thu khô ráo, trong phòng ngủ bởi vì trang trí lịch sự tạo nồm, cố ý dùng rất nhiều gấm vóc tốt nhất trang trí, vải vóc dễ cháy, lửa lập bùng lửa lên, khói đặc cuộn cuộn. Tiêu Ngu chạy đến bên cạnh Triệu Hoảng, giữ chặt tay của cậu bé, nói với cậu bé: “Chúng ta đi thôi.”

Nhìn thấy lửa cháy, Triệu Hoảng cũng không sợ, ngoan ngoãn nói: “Được.”

...

Triệu Huyền đang ngủ, nghe tiếng của gã sai vặt phía bên ngoài, mới rời giường. Hắn ta mặc y phục vào thì thấy gã sai vặt vội vàng nói: “Gia, không xong rồi, phòng phu nhân bị cháy.”

Cháy. Đang êm đẹp sao lại cháy? Triệu Huyền lập tức đi ra ngoài, căn dặn nói: “Tranh thủ thời gian dập lửa. Còn có...”

Hắn ta dừng một chút, giọng nói lạnh lùng: “Canh giữ tất cả các lối ra trong phủ, không cho phép bất kỳ kẻ nào ra ngoài!”

...

Bên Tàng Châu viện khói đặc mờ mịt, ánh lửa ngút trời. Tiêu Ngự nắm tay Triệu Hoảng, đi từ hậu viện ra bên ngoài.

Hậu viện có một cửa, là mấy ngày này Tiêu Ngự đi tới đi lui rất nhiều lần mới phát hiện đấy. Nhân lúc bên Tàng Châu viện đang rối loạn, nàng và Triệu Hoảng cùng chạy trốn. Mặc kệ có được hay không, lúc này phải thử một phen.

Tiêu Ngự mang theo Triệu Hoảng đi tới cửa ở hậu viện, sẽ không đi lên phía trước. Chỗ ở này của Triệu Hoảng bí ẩn, xung quanh một mảnh hoang vu. Tiêu Ngự dọc theo đường nhỏ, một phút cũng không ngừng đi lên phía trước.

Rời đi thật lâu. Lâu hơn cả lúc Triệu Huyền bắt tới, rồi trốn chạy mấy lần nữa.

Thế nhưng vì quá gấp, Tiêu Ngự cảm thấy bụng dưới hơi đau, trên trán tràn đầy mồ hôi. Bên tai là tiếng hít thở nặng nề của mình, sau đó là Triệu Hoảng nhỏ giọng quan tâm hỏi: “Mẫu thân, ngài không sao chứ?”

Tiêu Ngự cúi đầu nhìn về phía Triệu Hoảng, muốn mở miệng nói không có việc gì, thì nghe phía sau có âm thanh.

Nàng tranh thủ thời gian lôi kéo Triệu Hoảng, tránh vào bụi cỏ bên cạnh. Cùng với Triệu Hoảng ngồi xổm ở trong bụi cỏ, rồi thấy mấy hạ nhân theo hầu Triệu Huyền, tìm người dọc theo đường. Sắc mặt Tiêu Ngự trắng bệch... Không nghĩ tới người của Triệu Huyền lại nhanh như vậy.

Không dám phát ra tiếng, Tiêu Ngự yên tĩnh ngồi xổm, tay dùng sức che miệng Triệu Hoảng. Đột nhiên mắt nhìn thấy mấy hạ nhân kia đi xa, Tiêu Ngự mới há mồm, khẽ thở ra một hơi.

Hai chân hơi tê, Tiêu Ngự lôi kéo Triệu Hoảng, chuẩn bị đứng dậy.

Thân thể vừa muốn động dậy, một trận tiếng rất nhỏ truyền vào trong tai... Thân thể Tiêu Ngự căng cứng, quay đầu, nhìn sang bên cạnh.

Xung quanh rất yên tĩnh, mây đã che trăng, ánh sáng rã rời. Gió đêm lạnh buốt thổi vào cây cỏ xung quanh, bụi cỏ giống như ngọn sóng theo gió đứng đưa, thân thể Tiêu Ngự dường như bị đóng đinh tại chỗ, một chút cũng không thể động dậy. Xuất hiện ở trước mắt nàng, là một đôi giày đen đơn giản...

Nàng chậm rãi nâng đầu lên.

Mây dường như tản ra một chút, có từng sợi từng sợi ánh trăng lộ ra từ tầng mây, mờ tối dưới ánh trăng, là gương mặt tử thanh tú nhỏ nhắn của nam tử. Tiêu Ngự gắt gao nhìn chặt vào trên người hắn, sắc mặt trắng bệch, vào giờ phút này trái tim dường như ngừng đập. Lê quý đôn

Tiêu Ngự cảm giác lạnh cả người.

Bên ngoài lại có chút động tĩnh, có lẽ là một nhóm người khác tới tìm nàng. Có giọng nói của người trẻ tuổi nói vọng về phía bên này: “Hà quân sự.”

Sau đó là giọng nói bình tĩnh không ngọn sóng của Hà Triều Ân: “Nơi này không có ai.”

Hắn chân chậm rãi đi tới, căn dặn hạ nhân đi theo hắn tìm người, “Có lẽ là đi hướng đường chính rồi, các người nhanh theo ta qua đó tìm...”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Đại kết cục 5

Editor: Hoa Trong Tuyết.

"Tìm không thấy?"

Ánh trăng âm đạm không chiếu rõ khuôn mặt của Triệu Huyền, hắn đứng ở trong viện, nhìn người đến đây bầm bầm, ánh mắt hiện ra hàn quang. "Một

thiếu phụ có thai lại mang theo một đứa trẻ, vậy mà các người lại tìm không thấy!"

Nàng ấy cũng không phải chưa từng bỏ trốn, có thể thấy nàng ấy cũng chỉ có bao nhiêu biện pháp, đi không bao xa đều bị hần tìm thấy bắt trở về. Hiện tại thêm một Triệu Hoảng, rõ ràng nàng ấy có mọc thêm cánh cũng khó thoát. Nàng ấy cũng không phải là một người trinh liệt, mấy ngày này nàng đối với hần vẫn còn có chút mâu thuẫn, nhưng so với lúc mới bắt về đã tốt hơn rất nhiều. Chỉ là không có nghĩ đến, nàng thật sự dám chạy!

Hà Triều Ân tiến lên, thấp giọng nói: "Mới vừa có người đến bẩm, Tiết Chiến đích thân đến Thanh Châu, chủ tử người xem..." Hoàng hậu mắt tích, Đế Vương cũng không che dấu, lập tức liền bắt đầu tìm người. Mà Triệu Huyền đưa người đi, từ Tấn Thành đến Thanh Châu, sau đó lại ra biên ngoại. Đã tới biên ngoại, cho dù là Đế Vương muốn tìm người, cũng vô cùng khó khăn.

Theo lý thuyết, nước không thể một ngày không có vua, huống chi Tiết Chiến vừa mới bước lên ngôi Đế Vương, lại không nghĩ rằng, hần lại bí mật tới Thanh Châu, tự mình tìm người.

Không nên ở Thanh Châu quá lâu.

Đương nhiên Triệu Huyền hiểu rõ ý của Hà Triều Ân. Mà bây giờ, Triệu Huyền nhìn gương mặt Hà Triều Ân, trong lòng cũng có chút không ổn. Nàng nếu muốn trốn, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, trừ phi có người âm thầm tương trợ... thế nhưng chính Hà Triều Ân mang nàng ra ngoài. Triệu Huyền nhẹ nhàng nhíu mày, thần nhiên nói: "Bỏn vương đã biết."

...

Tiêu Ngự không nghĩ tới Hà Triều Ân sẽ bỏ qua cho nàng. Đợi sau khi Hà Triều Ân và Triệu Huyền rời khỏi, liền lập tức lên đường. Nàng mang theo Triệu Hoảng đi dọc theo đường nhỏ đi thật lâu, bụng càng ngày càng đau, ngày hôm sau khi trời tờ mờ sáng, đã không cố được nữa, hôn mê bất tỉnh.

Sau đó là hiện tại...

Giờ phút này khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên một chiếc giường được phủ lên chăn nệm làm bằng vải thô, mặc dù thô ráp, lại rất sạch sẽ, Triệu Hoảng nằm nghiêng một bên, ngủ bên cạnh nàng. Tiêu Ngự chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt nhìn xung quanh đánh giá căn phòng. Nàng nhớ lại lúc trước khi cùng nam hần đi xem xét cuộc sống của người dân, cũng đã ở qua loại phòng như vậy, giá đỡ giường đơn giản, được làm bằng loại gỗ phổ thông, màn màu xanh nhẹ nhàng phủ xuống.

Nhấc màn lên nhìn ra ngoài, liền nhìn thấy căn phòng trang trí đơn giản, lại được dọn dẹp rất sạch sẽ. Cửa sổ vẫn đang đóng, trên bàn đặt một cái bình hoa bằng gốm, bên trong có cắm mấy nhánh hoa rất lạ, nhan sắc mộc mạc, Tiêu Ngự cũng không biết hoa này là hoa gì.

Quần áo trên người chỉnh chỉnh tề tề, Tiêu Ngự nhấc chăn lên, muốn đi giày, lại phát hiện này không phải giày của nàng. Lại thấy có một đôi giày thiên hạnh để mềm, trên mặt giày được thêu hoa lan trông rất sinh động, sinh động như thật.

"Tĩnh."

Một âm thanh bỗng nhiên truyền tới. Tiêu Ngự ngẩng đầu, thấy có người đi về phía nàng.

Cả người khoác áo ngoài màu trắng, trên cổ áo tay áo được thêu hoa lan, dáng người tinh tế, tóc chải đơn giản, cách ăn mặc mộc mạc, đầu mang trâm gỗ, ngay cả khuyên tai cũng không đeo. Trên tay cầm theo một đôi giày thêu tinh xảo, nhẹ nhàng linh hoạt đặt dưới chân Tiêu Ngự, nói với nàng: "Trên giày dính bùn, ta giặt giúp người, hiện tại có thể mang rồi."

Tiêu Ngự há to miệng, kêu một tiếng: "Dì."

Là Tiết thị đi của Tiết Chiến!

Lúc trước bà chỉ ở trong cung mấy ngày, sau đó nhanh chóng rời khỏi Tấn Thành. Tiết Chiến cũng không nói cho nàng biết là bà đi nơi nào, Tiêu Ngự cũng không nhiều chuyện hỏi thăm. Nguyên lai... bà ở Thanh Châu sao?

Lúc mới tỉnh lại trong lòng Tiêu Ngự vẫn run sợ, sợ gặp phải kẻ xấu, bây giờ thấy Tiết thị, tuy rằng lúc trước trong cung, nàng và Tiết thị ở chung cũng không hợp nhau, nhưng dù sao bà ấy cũng là di ruột của Tiết Chiến. Nhất thời Tiêu Ngự cảm thấy yên tâm không ít, hốc mắt đều đỏ, cúi đầu nhìn đôi giày Tiết thị mang đến cho mình, đúng là sạch sẽ.

Tiêu Ngự cảm kích nói: "Cảm ơn người."

Lúc này Tiêu Ngự không hề ăn mặt hoa lệ phú quý như trong cung, làm nổi bật nhan sắc của bản thân, tuổi trẻ tươi đẹp, da dẻ trắng mịn ngọc ngà còn hơn tuyết trắng, đôi mắt đen to tròn nhìn qua, giống như việc này làm nàng rất cảm động. Đúng là Tiết thị không quá ưa thích nữ nhi Tiêu gia, huống hồ người này còn là Hoàng Hậu hai triều. Nhưng mà cho dù không thích, nàng ta cũng đã là thê tử của Tiết Chiến, huống chi...

Tiết thị nói: "Đứa trẻ trong bụng người không có vấn đề gì, không cần lo lắng."

Tiêu Ngự gật gù đầu, trong lòng rất an tâm. Hải tử không sao, thật ra người làm mẫu thân có thể cảm giác được.

Sau đó Tiết thị ra ngoài, hình như là đi đến phòng bếp, lúc đi vào, mang cho nàng một bát mì trứng gà.

Mì sợi nóng hổi, tô điểm là rau xanh và màu vàng của lòng đỏ trứng. Tiết thị đặt lên trên bàn, nói: "Ồ chỗ ta không có đồ gì tốt, trong lúc chờ Chiến nhi đến đón người, người ăn tạm đi."

Nàng có thể nghe ra giọng điệu của Tiết thị không quá thân mật. Trên thực tế, Tiêu Ngu cũng không quen ăn cơm canh đạm bạc, nhưng bây đúng là nàng rất đói bụng, mà thức ăn này nhìn qua cũng rất ngon. Tiêu Ngu tiếp nhận đĩa, cúi đầu bắt đầu ăn mì, khuôn mặt tươi cười bị hơi nóng làm cho phồng thành màn sương, cho dù là tình cảnh như hiện tại, nàng vẫn như trước đây ăn từng ngụm nhỏ, phi thường chú trọng, là cốt cách quý tộc đã ngấm vào trong máu.

Tiết thị nhìn vậy nhủ mày.

Nàng gặp được thức ăn ngon, nhìn có chút tính trẻ con, cho nên sát mặt chậm chậm thay đổi.

...

Chỗ ở của Tiết thị đúng thật rất đơn sơ, nhưng mà trước viện có cây táo lớn, trên cây đầy những trái, Tiêu Ngu liền đưa Triệu Hoàng đi hái táo.

Cầm cây gậy trúc đứng ở dưới cây táo, dùng gậy trúc đánh vào trái táo, từng trái táo rơi xuống, trúng vào cái đầu nhỏ của Triệu Hoàng đứng bên cạnh. Hắn cầm vạc áo tạo thành cái túi, một tay ôm lấy, một tay xoay người nhặt táo, nhặt được quả táo, cọt cọt mấy lần trên y phục, liền đưa lên miệng cắn, giòn.

Sau khi hái được một ít táo, Tiêu Ngu gác gậy trúc qua một bên tựa vào hành lang nghỉ ngơi.

Ánh mắt tinh tế đánh giá tiểu viện. Góc tường có mấy chậu hoa cúc đang nở rộ, cánh hoa màu trắng nở tầng tầng lớp lớp, tô điểm chính giữa là nhụy hoa màu vàng, đây chính là hoa cúc ngọc, xuất hiện ở nơi dân giả như vậy, ngược lại có chút hiếm có. Tiêu Ngu quay đầu, liền có thể nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Tiết thị ở phòng khách. Tiết Chiến là Cửu Ngũ Chí Tôn, bà ấy là thân thích duy nhất của Tiết Chiến, lại chọn rời khỏi Tấn Thành, lại đến sống nơi sơn dã như vậy.

"Mẫu thân."

Âm thanh trong vạt của Triệu Hoàng gọi nàng. Lúc ở chỗ Triệu Huyền, hắn vẫn luôn im lặng, nhìn qua là rất sợ hãi, hiện tại đã rời khỏi, trên mặt của hắn đã hiện lên nụ cười thoải mái. Bây giờ còn từ trong túi tìm lấy quả táo lớn nhất, gọt tay lên đưa cho Tiêu Ngu, "Mẫu thân ăn."

Quả táo lớn đỏ mọng, Tiêu Ngu nhận lấy, cũng không quá để ý, đại khái là đi theo man hán kia lâu rồi, cho nên cũng chà xát mấy lần trên quần áo, liền cắn một cái.

Táo tươi giòn, lúc răng cắn xuống, nhanh chóng vỡ ra, vị ngọt ngào tràn khắp đầu lưỡi. Mặt mày Tiêu Ngu cong cong.

Ngay sau đó, có một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền về phía bên này.

Tiêu Ngu phun hạt táo trong miệng ra, xoay người, nhìn về phía cửa sân. Bên ngoài cỏ thơm um tùm, có một tuần mã màu nâu chạy đến, nam tử trên lưng ngựa khí thế bừng bừng, anh tuấn vô song... đã đến trước viện, hắn nắm chặt dây cương, hai chân trước của ngựa nâng cao lên, lại nặng nề rơi xuống, thoáng chốc bụi đất tung bay.

Lập tức người xoay người bước xuống, bước nhanh đi đến. Đứng ở cửa sân, bước chân dừng mấy lần, sau đó lập tức tiến lên.

Tiết Chiến giờ cánh tay lên, ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu, một bên mặt cọt cọt vào mặt nàng, thanh âm khàn khàn nói: "Niên Niên."

Mặt dán vào lồng ngực rắn chắc của nam nhân, nàng bị tôi tay cường tráng mạnh mẽ của hắn ôm vào trong ngực. Tiêu Ngu có chút hoảng hốt, sau đó mới kịp phản ứng nâng hai tay lên, dùng sức ôm lấy eo của hắn, ngửi mùi trên người hắn.

Muốn cười, nhưng nước mắt lại nhịn không được rơi xuống. Âm thanh của nàng run run nhẹ nhàng nói: "Tiết Chiến... thiếp rất sợ."

Lúc bị hà triều ân mang đi, nàng không khóc, lúc bị Triệu Huyền giam cầm, nàng không khóc; trên đường chạy trốn, kkhhi sợ hãi, nàng cũng không có khóc: Hiện tại hắn tới đón nàng, an toàn, nàng nhịn không được lại khóc.

Nàng rất sợ hãi. Đời này có lẽ nàng chưa từng bao giờ sợ hãi như vậy. Nàng thật sự sợ sẽ không còn được gặp lại hắn...

Thân thể của nàng đang nhẹ nhàng rung động. Tiết Chiến thấy nàng khóc, nước mắt loàn ra một mảng trước ngực hắn, một mảng lớn, dường như thiêu đốt da của hắn, làm tim của hắn cũng thấy đau. Tiết Chiến buông nàng ra, hai tay nâng mặt nàng lên, thấy nước mắt của nàng rơi từng giọt lớn, hay dùng tay lau giúp nàng.

Sau đó cúi đầu hôn lên mắt của nàng, ôn nhu nói: "Không sợ, có ta ở đây... không sợ."

Tiêu Ngu hít mũi một cái, gương mặt nhìn hắn, gật đầu nói: "Ừm."

Sau đó lại ôm chặt lấy nàng, Tiết Chiến ngửi mùi hương trên người nàng, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Đời nàng khóc xong rồi, mới cởi áo choàng trên người xuống, quần trên người của nàng, mang nàng vào phòng.

...

Tiết Chiến nhận được tin tức liền lập tức chạy đến, mà thị vệ hần mang theo dù cũng là ngựa không ngừng vó, cũng không chạy lại ngựa của Đế Vương, một lát sau mới đến.

Đêm nay ở tạm ở đây. Đoạn đường này Tiết Chiến cũng không tắm rửa, cố ý ra ngoài rửa mặt một phen, rất nhanh lại vội vàng trở về bên trong nhà. Phòng ngủ nhà nông đơn giản, Tiết Chiến nhẹ chân nhẹ tay bước đến, khép cửa lại, mới chậm rãi đi đến bên giường.

Nhìn nàng che kín chăn mềm đã ngủ say, tóc đen mi dài, da trắng như tuyết, chỉ là lông mày còn nhẹ khê nhũn lại. Tiết Chiến đứng đấy lẳng lặng nhìn trong chốc lát, đưa tay, đặt vào mặt của nàng.

Tay của hắn vừa đặt vào mặt nàng, con mắt của nàng bỗng nhiên mở ra, thân thể run lên, ngửa sau đó co người lại.

Dáng vẻ của người phòng bị.

Trong lòng Tiết Chiến khẩn trương, trong lòng phần nộ từng cơn, lại không muốn hù dọa nàng, liền ngồi xuống, âm thanh ôn hòa nói: "Niên Niên, là ta."

Nghe được âm thanh của hắn, thân thể căng thẳng của Tiêu Ngự dần dần buông lỏng, lại nhìn thấy là mặt của Tiết Chiến, lập tức càng an tâm. Nàng nhìn mặt mày của hắn, ánh mắt cũng không rời đi.

Tiết Chiến và nàng bốn mắt nhìn nhau, bắt lấy tay của nàng, vừa trắng vừa mềm, đôi tay nhỏ, dường như rất dễ bị thương, là cho người khác phải yêu thương nuông chiều. Tiến đến hôn nhẹ lên khóe môi của nàng, sau đó cởi áo ngoài ra nằm xuống giường, ôm lấy thân thể của nàng, để cho nàng nằm ngủ trên người mình.

Bàn tay của hắn nhẹ nhàng vỗ về sống lưng nàng, nói với nàng: "Ngủ sớm đi, những chuyện khác, chờ nàng tỉnh lại lại nói. Ta sẽ ở bên cạnh nàng. Niên Niên, đừng sợ."

Ngực của hắn ấm áp an tâm, đương nhiên Tiêu Ngự không sợ. Nhớ tới Triệu Huyền kia, đoạn thời gian kia, nàng đi ngủ cũng không an tâm.

Tiêu Ngự nắm chặt góc áo của hắn, thân thể của nam nhân cực nóng, tay chân lạnh buốt nhanh chóng được ủ ấm đến dễ chịu. Tiêu Ngự cảm thấy rất dễ chịu, dần dần có chút buồn ngủ, cứ nghĩ hắn đã đến Thanh Châu rồi... Tiêu Ngự ngẩng đầu, nhìn vào mặt hắn, nói: "Chàng đến đây, triều chính làm sao bây giờ?"

Thanh âm Tiết Chiến hùng hậu, rất là tự nhiên nói: "Có Quách An Thái ở đây, nàng cứ yên tâm." Hắn nhéo nhéo mặt của nàng, nhìn qua gầy đi rất nhiều. Cho dù trong triều không có hắn thì không biết ra sao, hắn cũng không quản được nhiều như vậy.

Cái gì cũng không quan trọng bằng nàng.

Tiêu Ngự tin tưởng hắn, hướng chỉ hiện tại hắn đã đến đây, nói những cái kia cũng đâu có ý nghĩa gì? Nàng là hoàng hậu, theo lý trí, nàng là hoàng hậu, đương nhiên nàng hi vọng hắn lấy quốc sự làm trọng, không muốn hắn làm ra việc gì cảm tính; nhưng trên thực tế, nàng cũng chỉ là một nữ nhân, nàng là thê tử của hắn, trong bụng có con của hắn, nàng bị người ta bắt đi, nàng cũng hi vọng hắn đến cứu nàng. Nàng cần hắn. Hắn thỏa mãn hư vinh nữ nhân của nàng, làm cho nàng rất an tâm.

Kỳ thật a, nàng cũng không phải là cái gì mà hiền huệ hiểu chuyện.

Đêm dài đằng đẵng, Tiết Chiến ôm nàng, chẳng hề làm gì. Bình thường ở chung như thế này, đối với hai người bọn họ, hình như rất ít. Cho dù thời điểm thân mật nhất, trong lòng nàng vẫn còn có chút phòng bị và thành kiến với hắn, mà hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ hoàn toàn tin nhiệm nàng. Kỳ thật con người ta thời gian sống rất ngắn, phòng bị tính toán sống qua ngày, thật sự rất mệt mỏi rất mệt mỏi.

Tiêu Ngự tròn tròn mắt, nhìn gò má của hắn, vòng tay trên lưng hắn lại siết chặt một chút, càng gần hắn hơn, sau đó nói thật nhỏ: "Tiết Chiến..."

"Ừm." Tiết Chiến cũng cúi đầu nhìn nàng.

Tiêu Ngự liền nhẹ nhàng cười: "Thiếp muốn nghe hát."

Hiện tại... Tiết Chiến nghĩ nghĩ, chuẩn bị đứng dậy, nói: "Ta liền ra ngoài phân phó." Mặc dù có chút muộn, thế nhưng là nàng muốn nghe, vậy liền để nàng nghe. Không biết trong thôn này có hay không, nếu như không có, liền để Lô Hi Trung đi trên trấn tìm. Phải nhanh chút, nghe xong sớm, nàng có thể đi ngủ sớm một chút.

Tiêu Ngự đưa tay, kéo cánh tay hắn lại, không cho hắn đi. Tiết Chiến quay đầu nhìn lại.

Thấy đôi mắt sáng rỡ của nàng đang nhìn mình, nói nghiêm túc: "Thiếp muốn nghe chàng hát."

Nghe hắn hát khúc? Tiết Chiến những năm này, học được võ công kiếm pháp, cưỡi ngựa bắn tên, binh pháp mưu lược, lại rất ít khi tiếp xúc với những sự tình văn nhã như vậy. Những bài hát kiểu như vậy, đương nhiên là hắn không am hiểu. Tiết Chiến há to miệng, muốn nói sẽ không, lại nhìn đôi mắt ngập tràn chờ mong của nàng, tâm lập tức mềm nhũn.

Thế là dè thân thể của nàng xuống, nói: "Vậy tranh thủ thời gian nằm xuống nghe."

"Ừm!" Tiêu Ngự vui vẻ nằm trong ngực hắn. Sau đó nghe hắn hắng giọng một cái, bắt đầu hát khúc.

Tiếng nói của hắn hùng hậu, toàn thân trên dưới đều tràn ngập năng lượng, là một nam nhi thẳng thắn cương nghị, hiện tại hát khúc, âm điệu kỳ quái, ca từ cũng kỳ quái, hình như là ca dao dân gian, bị hắn hát, lại trở thành quái dị không nói nên lời.

Tiết Chiến là đang nhớ đến lúc anh nông dân đang trồng trọt hát ca dao, từ ngữ thẳng thắn thô thực, ngày thường hắn không quá chú ý đến những cái này, cho nên những từ này cũng không nhớ toàn bộ, dựa vào ký ức tùy ý hát.

Hát một nửa, cúi đầu nhìn người trong lòng, nhẹ nhàng hỏi: "Êm tai không?"

Tiêu Ngự lắc đầu, cười khanh khách không ngừng, nói thẳng: "Không dễ nghe." Thật khó nghe. Hắn vẫn thích hợp cười ngửa bần thần hơn, hát khúc thật sự không thích hợp.

Không dễ nghe, thế nhưng nàng đang cười. Tiết Chiến hỏi tiếp: "Vậy còn muốn nghe ta hát không?"

Mắt Tiêu Ngự cong cong, cười nói: "Muốn."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109-1: Đại kết cục cuối cùng

Ngày hôm đó Tiêu Ngự tỉnh lại, vô ý thức đưa tay sờ bên cạnh, bên người trống rỗng, lập tức mở mắt ra, sau đó ngồi dậy.

Nhấc màn lên, nhìn thấy phòng ngủ, lại thở dài một hơi. Một tháng này nàng luôn luôn run sợ trong lòng, lúc trước nàng nhìn Triệu Huyền quá mức quân tử, về sau thật sự tiếp xúc, mới phát hiện hắn lòng dạ khôn lường, khó tránh khỏi trong lòng có chút run sợ, vẫn còn chút giật mình.

Tiêu Ngự ngồi ở trong chăn, nghe âm thanh Tiết Chiến phía ngoài... Tựa như phân phó cái gì, đại khái là có chuyện khẩn cấp gì.

Nhanh chóng mặc y phục lại, Tiêu Ngự mang giày thêu ra ngoài. Liền nhìn trong đình viện, dưới cây táo, bóng lưng Tiết Chiến cao lớn, vai rộng eo hẹp, thân thể ngay thẳng rắn rỏi, đắm mình trong nắng sớm, có nghiêm nghị khí phách.

Ở trước mặt hắn chính là Vệ Đường cùng Lô Hi Trung, còn lại mấy võ tướng cùng đi Thanh Châu, nhìn thấy Tiêu Ngự đi ra, lập tức hành lễ.

Tiết Chiến đang bàn giao sự tình, nghe Tiêu Ngự đi ra, xoay người sang chỗ khác, đi đến trước mặt của nàng, nhíu mày nói: "Sao lại ra làm gì? Bên ngoài gió lớn, đợi bên trong."

Bộ dạng của hắn rất nghiêm túc. Tiêu Ngự lắc đầu, duỗi tay nắm chặt tay của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Có chuyện gì sao?"

Tiết Chiến cầm tay của nàng, mang nàng vào bên trong, vào nhà, cũng không khép cửa lại, chỉ cho nàng ngồi trên ghế. Nàng ngồi, hắn liền ngồi xổm ở trước mặt nàng, nói cùng nàng: "Triệu Huyền cầu kết cùng tộc nhân Ô Lan, đề lộ tin tức ta đi Thanh Châu, bây giờ binh mã Ô Lan sắp tới, một trận chiến ở Thanh Châu, đại khái không thể tránh được. Niên Niên yên tâm, Triệu Huyền kia, ta sẽ đích thân làm thịt hắn!"

Triệu Huyền đã dám động thủ từ của hắn, dĩ nhiên nửa khắc hắn cũng không thể nhẫn nhịn. Giữ hắn ta ở trên đời này một ngày, hắn đều cảm thấy chướng mắt.

"... Chỉ là bây giờ nàng không thể lại ở lại Thanh Châu, ta lập tức để Vệ Đường hộ tống nàng về Tấn Thành."

Phần lớn thời điểm hắn nói chính sự đều rất nghiêm túc, chỉ là lúc ở cùng với nàng, lại rất ít khi nói chính sự đấy. Lúc này bị bắt, tách ra hơn tháng, hiện nay nàng cùng hắn trùng phùng, tất nhiên nửa khắc cũng không muốn hắn rời đi tầm mắt của mình. Nhưng xưa nay Tiêu Ngự là một người biết đại thể, biết ngay lúc này, nàng ở bên cạnh hắn, chính là vương quốc.

Tiêu Ngự yên tĩnh nghe, gật đầu nói: "Ừm, tất cả thiếp nghe theo chàng."

Nàng đưa tay nâng lên, sờ mặt của hắn. Xa nhau một thời gian, nhìn hắn cũng không tốt lắm, Tiêu Ngự nhìn ánh mắt của hắn, từ từ nói: "Vậy chàng phải bình an."

Tiết Chiến cười một tiếng, hai tay cường tráng ôm thân thể của nàng sát vào trong ngực, cúi đầu, hôn tóc của nàng, ôn nhu nói: "Yên tâm, trẫm còn muốn nàng sinh bảy tám hài tử."

Ai muốn sinh nhiều như vậy? Tiêu Ngự cười cười, hai tay đặt ngang hông của hắn, chậm rãi nắm chặt.

Kỳ thật nàng luyện tiếc hân.

Mắt Tiêu Ngự phiếm hồng, sau đó cong môi, tiếng nói trong veo nói: "Đều nói tân đế dừng mãnh thiện chiến, thế nhưng thiếp còn chưa từng xem chàng mặc khôi giáp... Tiết Chiến, trước khi đi, cho thiếp xem một lần, có được hay không?"

Tuy nàng có tình cảm với hân, nhưng lúc trước chung lúc, cuối cùng có quá nhiều phòng bị, hiện tại trải qua ly biệt, tình cảm giấu ở trong lòng, lập tức bạo phát, trở nên sâu sắc. Đại khái chỉ có trải qua lo được lo mất, mới có thể hiểu được trân quý. Nàng như thế, hân cũng giống vậy. Đối mặt với tình cảm, cho dù là Đế Vương, cũng là bình đẳng.

Đề nàng rời đi xe ngựa đã chờ ở bên ngoài, Tiêu Ngự đứng ở trước mặt Tiết Chiến, gấp tiểu thái giám tùy hành giúp hân mặc khôi giáp.

Khôi giáp thêu bằng kim tuyến Long Vân, khảm nhung đen, cúc áo vàng, hai bên vạt áo thêu rồng bằng tơ vàng, thêu Thọ Sơn, mây như ý.

Sửa sang khôi giáp, tiếp theo chính là áo choàng. Tiêu Ngự nói: "Đề ta."

Nàng đi qua, cầm lấy áo choàng từ trong tay tiểu thái giám, thân thể hân khẽ cong, nàng mặc vào cho hân, mười ngón thon dài nắm hai đai mỏng, linh hoạt thắt một cái kết kiên cố. Tiêu Ngự lại sửa áo choàng cho hân.

Lại nâng đầu lên, nhìn thấy gương mặt hân anh tuấn mà mạnh mẽ. Như mặt trời mới mọc tỏa ánh sáng chói lọi, dường như trời sinh nên dẫn đầu thiên quân vạn mã.

Ánh mắt Tiêu Ngự trở nên rất nhu hòa, nói thật nhỏ: "Thật là dễ nhìn." Trước kia nàng luôn cảm thấy, trên đời này phụ thân nàng là nam nhân mặc khôi giáp đẹp mắt nhất, oai hùng vĩ ngạn, là một nam nhi đỉnh thiên lập địa, bảo hộ một nhà bọn họ. Hiện tại nàng cảm thấy, Tiết Chiến cũng không kém cõi.

Tiết Chiến cúi đầu, nhìn ánh mắt của nàng sáng rỡ nhìn mình, ngưỡng mộ cùng yêu thích trong mắt là thuần túy mà ngay thẳng.

Đại khái không có nam nhân nào không thích ánh mắt như vậy, đặc biệt là người này là nữ nhân mình thích. Từ nhỏ nàng là thiên chi kiều nữ, mặc dù hân đẳng cơ xưng đế, nhưng ở trong mắt nàng, vẫn là người thô tục, hương đã không lên mặt bàn. Hiện tại, trong lòng có hân, trong mắt có hân.

Trong lòng bỗng nhiên tràn đầy vui sướng, gần như tràn ra ngoài, bỗng nhiên Tiết Chiến cúi người, hung hăng hôn môi của nàng, hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, tùy ý cướp đoạt thơm ngọt trong miệng nàng. Cùng rằng môi nàng quần giao, hôn đến hai chân nàng như nhũn ra, đứng không yên, mới buông nàng ra.

Sau đó chạm vào trán của nàng, hôn môi nàng một cái, nói: "Ngoan một chút, chờ nam nhân của nàng trở về."

...

Tiêu Ngự mang theo Triệu Hoàng lên xe ngựa về Tấn Thành, đi cùng với nàng còn có đi Tiết thị của Tiết Chiến.

Vệ Đường phụ trách đưa bọn họ về Hoàng Thành. Hân biết đại khái là nguyên nhân gì, nghĩ đến vị tân đế lỗ mãng này, cũng không phải cầu thả như bề ngoài, nên lợi dụng, vẫn lợi dụng nhưng không có chút mập mờ nào.

Vệ Đường cười trên lưng ngựa, quay đầu nhìn về phía trong xe ngựa. Thấy nàng nắm vuốt rèm xe ngựa chậm chạp không chịu buông xuống, ánh mắt kia, cực kỳ giống khi còn bé Tiêu Hoài phải xuất chinh, nàng ôm đùi phụ thân khóc nhe. Bất quá khi đó nàng khóc rống không thôi, sau khi Tiêu Hoài rời đi, luôn luôn muốn hân cùng với Tiêu Khôi Châu dỗ rất lâu.

Hiện tại nàng trưởng thành, không khóc không náo, cũng không có cần hân dỗ.

Vệ Đường đi qua, sắc mặt bình tĩnh thấp giọng nhắc nhở: "Nương nương, nên lên đường rồi."

Tiêu Ngự nhìn Vệ Đường một chút, liền nhẹ nhàng gật đầu, buông màn xe xuống. Xe ngựa chậm rãi lái ra thôn, Tiêu Ngự yên tĩnh ngồi ở trong xe, hai tay nắm vuốt vạt áo, một câu đều không nói. Tiết thị ghé mắt nhìn nàng, sau đó chậm rãi nhấc cánh tay, nhẹ nhẹ nắm tay nàng.

Tiêu Ngự nghiêng đầu nhìn Tiết thị, vừa vặn cười cười, nói: "Đi."

Nàng và Tiết thị giống như không nói chuyện tốt, thế nhưng cũng không thể cái gì cũng không nói, dù sao về sau còn có một đường dài. Tiêu Ngự nói: "Tiết Chiến ở Tấn Thành, lúc này ngài trở về cùng chúng ta, cũng không cần rời đi rồi." Bên ngoài không yên ổn, tóm lại nữ nhân vẫn thích ngày tháng bình an đây.

Tiết thị liền nhân nhạ nói một câu: "Người sẽ không sợ ngày sau ta làm khó dễ người?"

Làm khó dễ nàng? Tiêu Ngự hoàn toàn không thích ở chung cùng bà bà hay trưởng bối, tuy Tiết thị là đi Tiết Chiến, lại không khác nương của hân. Bà vẫn không thích mình đây, mà bà khách khí với nàng, cũng là xem trên mặt tiết chiến, còn có ở chỗ này bà đã cứu mình. Tiêu Ngự tự hỏi không có lòng dạ hẹp hòi như thế, thế là nghiêm trang nói: "Ngài muốn làm khó dễ ta, nhưng ta cũng không phải đèn đã cạn dầu."

Không phải là tán dương hay là gièm pha mình, Tiết thị nghe, cũng cười cười theo, sau đó vỗ nhẹ nhẹ mấy lần trên mu bàn tay của nàng, không nói thêm gì nữa.

...

Mây đen ép thành như muốn phá vỡ. Trên tường thành Thanh Châu, Tiết Chiến mặc khôi giáp đứng ở đó.

Dưới tường thành, là Ô binh mã Lan, khí thế hung hãn. Bên cạnh thủ lĩnh, chính là một tuấn mã trắng nõn không tỳ vết, trên lưng ngựa, chính là Kỳ Vương Triệu Huyền. Hắn mặc một thân khôi giáp xanh đậm, khoác áo choàng cùng màu, chỉ là mặt hắn như bạch ngọc, phong thái thanh nhã, tại đây tất cả đều là mẫn phu trên chiến trường, càng đặc thù.

Rất nhanh, ánh mắt Tiết Chiến đã rơi vào trên người hắn, con mắt hí hí theo bản năng.

Phó tướng Thần Cơ Doanh Chúc Mậu tiến lên, bẩm báo nói: "Hoàng Thượng, viện quân Hoắc Tướng quân còn chưa đến, bây giờ tình thế đối với chúng ta có chút bất lợi."

Đế Vương bí mật tới Thanh Châu là vì tìm Hoàng Hậu, mà lại đi gấp, cũng không mang bao nhiêu người, biên giới Thanh Châu, vốn là chiến loạn rất nhiều. Lúc trước Tiêu Hoài đánh lui Ô Lan, Ô Lan lại giả ý hàng phục, kì thực nghỉ ngơi dưỡng sức, tùy thời tái phạm. Vốn là nhìn chằm chằm, hiện nay biết được Đế Vương đã đến Thanh Châu, bên người cũng không có bao nhiêu binh mã, không khác đàn sói đói ngửi được vị thịt, không kịp chờ đợi xuất động.

Ô Lan vốn hiếu chiến, lúc trước liên tiếp bại vào tay Tiêu Hoài, hiện tại chính là cơ hội tốt xoay người, địch nhiều ta ít, lại tiếp tục như thế, chẳng mấy chốc cửa thành sẽ bị phá.

Đế Vương chính là nhất quốc chi quân, thực sự không nên mạo hiểm lưu lại. Lại nói căn cơ tân triều chưa ổn, nếu như Đế Vương có sơ xuất, chỉ sợ Tấn Thành đều muốn xáo trộn. Một tháng này, Quách An Thái có thể ổn định triều cục, đã không dễ, chỉ khi nào Đế Vương xảy ra chuyện, hắn chỉ sợ một cây chông chống vững nhà.

Hai tay Chúc Mậu ôm quyền, khuyên: "Hoàng Thượng, thần nguyện chờ đợi viện quân Hoắc Tướng quân ở đây, còn ngài về Tấn Thành trước."

Trên tường thành gió phần phật, cờ vàng chữ màu đen bị thổi bay phát phới. Tiết Chiến quay đầu, nhìn về phía Chúc Mậu, thấp giọng nói: "Chúc Mậu, ngươi đi theo trăm bao lâu rồi."

Lúc trước Tiết Chiến còn chưa khởi sự, đã theo hắn làm việc. Sinh gặp loạn thế, vốn cũng không biết tiền đồ như thế nào, hắn lại là người bình thường xuất thân nông thôn, không có đọc bao nhiêu sách, cũng không có thân nhân gì. Đi theo Tiết Chiến, hắn cũng cảm thấy nhìn người đó lợi hại, lúc trước cũng không nghĩ tới hắn sẽ có hành động lớn như vậy, càng không có nghĩ tới, mình cũng có thể làm quan.

Chúc Mậu đưa tay gỡ đầu một cái, nói: "Rất nhiều năm."

Hoàn toàn chính xác rất lâu.

Tiết Chiến nói với Chúc Mậu: "Địch nhiều ta ít, chúng ta không phải là chưa đánh qua... Chúc Mậu, nếu trăm đã lưu lại, nhất định phải tự mình đánh thắng cuộc chiến này." Hắn đương nhiên có thể lui, hắn là Đế Vương, đầu tiên Đế Vương cần phải bảo toàn mình. Thế nhưng trước thân phận Đế Vương, hắn càng là một nam nhân.

Làm nam nhân, hắn nhất định phải bảo hộ cho thê tử. Nếu ai dám động thê tử của hắn, nhất định chính tay hắn đâm!

Chúc Mậu nhất thời nghẹn lời, chậm rãi ngẩng đầu, ngưỡng vọng Đế Vương bên cạnh. Cũng đúng vậy, nam nhi thẳng thắn cương nghị, giang sơn này, chính là một tay hắn đánh xuống như thế đấy, hắn là nam nhi càng hung mãnh uy vũ hơn hồ lang. Nhất thời trong lòng Chúc Mậu cũng bị kích thích, có khí phách nói: "Thần nguyện đi theo Hoàng Thượng, cùng Hoàng Thượng giết hết quân địch Ô Lan!"

"Được."

Tiết Chiến lớn tiếng nói: "Mở cửa thành, trăm muốn đích thân nghênh chiến!"

Cửa thành nặng nề từ từ mở ra, Đế Vương tuổi trẻ cười tuấn mã, dẫn đầu đi ra. Hắn là nam tử trời sinh trên lưng ngựa, chém giết cùng huyết tính, mới là chuyện nam nhân nên làm. Hắn có thể ngồi ổn để vị, cuộc chiến này, hắn vẫn có thể đánh cho vang danh!

"Vương gia..." Nhìn Tiết Chiến phía xa, Hà Tiêu Ân nhắc nhở Triệu Huyền: "Tiết chiến thiện chiến, ngài vẫn chớ có dừng lại ở đây."

Theo hắn nhiều năm như vậy, hắn ta hiểu rất rõ, lúc trước trong lòng của hắn chỉ có đại nghiệp, về sau thành hôn, hoàng hậu chính là tâm trên người hắn. Triệu Huyền dám bắt thê tử hắn, hắn tất sẽ không bỏ qua——hắn sẽ đích thân giải quyết tính mạng của hắn ta.

Mặt Triệu Huyền âm trầm.

Hắn đương nhiên biết, nếu muốn động võ, hắn không phải đối thủ Tiết Chiến. Thế nhưng hắn ần ần quá nhiều năm, kéo dài hơi tàn quá nhiều năm, lần này, hắn không muốn nhịn nữa. Triệu Huyền thấp giọng nói: "Cung tiền."

Hà Tiêu Ân nói: "Vương gia?"

"Cho bốn vương cung tiền!" Triệu Huyền nhìn về phía hắn, nghiêm nghị nói: "làm sao? trong lòng ngươi, bốn vương là chủ tử, hay Tiết Chiến là chủ tử"

ngươi?"

Hà Triều Ân nhìn hấn một chút, đưa cung tiễn cho Triệu Huyền. Triệu Huyền nhìn như vẫn nhọc, lại từ nhỏ cũng tập võ đẫy, thuở thiếu thời hấn đi Thông Châu, Thông Châu vắng vẻ, cũng là trời cao Hoàng Đế xa, hấn là nam nhi thông minh lại trưởng thành sớm, biết chỉ có được một thân thể cường tráng, mới có thể làm việc mình muốn làm. Luôn có một ngày, hấn sẽ trở lại Hoàng Thành, đoạt lại thứ thuộc về hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109-2: Đại kết cục cuối cùng 2

Triệu Huyền rất quen kéo căng cung, như không có cẩn thận nhắm chuẩn, vèo thả ra một tiễn.

Vũ tiễn nhanh chóng xuyên qua không trung tràn ngập mùi máu tươi, sắp muốn bắn trúng cánh tay người kia trong tích tắc, lại bị thân kiếm ngăn cản ra ngoài.

Con người Triệu Huyền bỗng nhiên nhắm chặt.

Ánh mắt Tiết Chiến hung ác nham hiểm, nhìn lại phía Triệu Huyền, sau đó một kiếm quét binh sĩ bên cạnh, khí thế xâm lấn cười ngửa tới. Triệu Huyền đã khôi phục biểu lộ, không sợ hãi chút nào đối đầu với Tiết Chiến, sau đó rút kiếm đeo tại bên hông ra.

"Vụt" một tiếng, bảo kiếm ra khỏi vỏ.

Triệu Huyền cười ngửa, trực tiếp nghênh đón. Hai kiếm đối chọi nhau, Tiết Chiến nhìn hấn, nói ra: "Lúc trước Trẫm thật xem thường ngươi rồi." Hoàng tử tiền triều nghèo túng, há sẽ nghĩ tới, kỳ thật đã sớm vụng trộm lui tới cùng Dị tộc.

Triệu Huyền khẽ cười nói: "Một mãng phu, dùng võ trị quốc, nhất định không lâu, hậu cung cũng như thế, Niên Niên chính là danh môn khuê tú, đối với ngươi chỉ là tùy khúc cầu toàn."

Kiếm Tiết Chiến lập tức đâm về hấn, Triệu Huyền nghiêng người, mặc dù tránh thoát, nhưng lại không thể không ngã từ trên ngựa. Tiết Chiến tung người xuống ngựa theo, cầm kiếm tiến lên, ngay sau đó nhắc chân đạp, đá Triệu Huyền đến trên mặt đất.

Hấn nhắc chân, giẫm lên tim Triệu Huyền, ở trên cao nhìn xuống nói: "Niên Niên là thê tử trẫm, ngươi đã dám động nàng, muốn mạng này cũng không thể được, hôm nay trẫm giải quyết ngươi."

Tiết Chiến trời sinh là quân nhân, đã đến trên chiến trường, đánh đâu thắng đó, chưa từng có địch thủ. Sao Triệu Huyền đối đầu một nửa chiều thức cùng hấn?

Nam nhân chân dùng sức giẫm lên ngực của hấn, Triệu Huyền cảm giác được cổ họng một trận ngai ngái, rất nhanh máu tươi bị phun ra. Hấn cười nằm trên mặt đất, hoàn toàn không có chỗ để né tránh, sắc mặt lại phi thường bình tĩnh, từ từ nói: "Một tháng này, Niên Niên đợi một chỗ cùng bốn vương, ngắm hoa nhìn trăng, ngâm thi tác đối, phong hoa tuyết nguyệt, không biết sung sướng đến mức nào. Nàng gả cho ngươi là tình thế bất buộc, vì che chở người nhà... Tiết Chiến, nàng đối với ngươi cũng không phải là thực tình, cùng bốn vương mới là giai ngẫu!"

Mắt Tiết Chiến màu đỏ tươi, nhắc cánh tay một kiếm cầm xuống, thanh âm thô cuồng phun ra hai chữ: "Đánh rắm!"

Lưỡi dao đâm vào máu thịt, nhất thời máu tươi phun ra ngoài. Con người Triệu Huyền bỗng nhiên phóng đại, thân thể co quắp một trận, sau đó tứ chi không động đậy được nữa, dần ngừng lại hô hấp.

Máu bắn tung toé đến phật châu phía trên, thân hình Hà Triều Ân dừng một chút, nhìn Triệu Huyền bị Tiết Chiến chém giết dưới kiếm. Thấy mặt mày Tiết Chiến hung hấn, lưu loát thu hồi kiếm, sau đó nhìn lại phía bên này.

Tiết Chiến trở mình lên ngựa, cúi đầu nhìn hấn: "Hà Triều Ân, trẫm thiếu ngươi một cái mạng, hôm nay trẫm không giết ngươi, chỉ là... Đòi này, ngươi đừng muốn lại bước vào Đại Tề nữa bước, nếu không, trẫm tru sát ngươi!"

Chiến hỏa tán loạn, Hà Triều Ân yên tĩnh đứng ở bên thi thể Triệu Huyền, hấn ngẩng đầu, nhìn tư thế nam tử từ trên lưng ngựa oai hùng hùng vĩ.

Giống như hết thủy đều dừng lại.

Thê tử Đế Vương, há lại người bên ngoài có thể chạm hay sao? Thấy nằm trăm vạn, càng trong dự liệu. Hà Triều Ân xoay người, đưa tay che mắt Triệu Huyền, hấn nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

...

Tuyết trắng mênh mang, Hoàng Cung bao phủ trong làn áo bạc. Trên chạc cây bên ngoài Phụng Tảo Cung tích đầy tuyết. Gió lạnh đìu hiu, bên trong tấm điện lại ảm áp hoà thuận vui vẻ. Tiêu Ngự mặc áo thật dày, bởi vì mang thai thân hình trở nên cồng kềnh, mặt cũng tròn trịa, là bị được thiện của ngự thiện phòng bồi bổ ra đấy.

Hôm nay Nguyên ma ma bụng được thiện lên, Tiêu Ngự nhìn liền lắc đầu, nói: "Hôm nay không ăn đi."

Lúc Tiêu Ngự hồi cung, cả người gầy hốc hác đi, Nguyên ma ma nhìn lấy đau lòng, liền mỗi ngày cho nàng bồi bổ. Bổ đến bây giờ, mới mượt mà lên được.

Nguyên ma ma liền nói: "Ngài không muốn ăn, cũng phải suy nghĩ vì tiểu Hoàng tử trong bụng."

Nàng không suy nghĩ chỗ nào rồi? Vì trong bụng, nàng đã ăn bao nhiêu đồ vật mà đời này nàng cũng không muốn ăn, nhưng bây giờ... Đây đại khái đời này là thời điểm nàng béo nhất. Sắp hết năm, Tiết Chiến cũng nên trở lại đi?

Đến lúc đó hẳn trở về, không nhận ra nàng. Tiêu Ngự quay người nhìn về phía Tiết thị, nói cùng bà: "Di, người xem Nguyên ma ma..." Coi như vừa trở về nàng gầy một chút, nhưng bây giờ đều đã bù lại rồi. Lại bổ quá.

Buồng lò sưởi bên trong, Tiết thị cùng nữ quyến Tiêu gia đều ở đây.

Để Vương không trong cung, Tiêu Ngự có thai, nữ quyến Tiêu gia sẽ thường xuyên đến trong cung theo nàng nói chuyện. La thị lớn bụng là không tiện rồi, đại tâu Đường thị tương đối chịu khó tới. Đường thị nhìn thấy bộ dáng Tiêu Ngự mượt mà, cười cười nói: "Mang thai nên ăn nhiều một chút."

So sánh với lúc trước, Tiêu Ngự hoàn toàn mượt mà rất nhiều, nhưng dung mạo của nàng ở nơi đó, trán Nga Mi, kiêu diễm như đào, hiện nay được chiếu cố tốt, cả người tươi cười rạng rỡ, như trần châu phát ra tia sáng... Mập cũng đẹp mắt. Tiêu Ngọc Chi ngồi ở một bên, thấy Tiêu Ngự không muốn ăn còn có thể phản kháng, không phục nói cùng Liễu thị: "Cái này đã nhiều? Ta ít tháng hơn nàng, nhìn ta đều béo thành dạng gì?"

Nghe Tiêu Ngọc Chi nói thầm bên tai, Liễu thị đưa tay, mỉm cười mấy lần chụp mu bàn tay của nàng. Vón là hai tay mảnh khảnh, bây giờ vỗ xuống, lại là mười phần thịt.

Lúc trước Tiêu Ngọc Chi nháo chuyện kia cùng Quách An Thái, cũng là muốn ly hôn, nhưng cố tình vào thời điểm mấu chốt đó, Tiêu Ngọc Chi lại có thai.

Quách mẫu Trương Thị vốn là ôm tâm trạng sẽ ly hôn, dù sao lấy địa vị Quách An Thái, muốn cưới cô nương tôn quý so với Tiêu Ngọc Chi cũng không phải là không có. Nhưng vừa nghe Tiêu Ngọc Chi có thai, lập tức thay đổi mặt, hấp tấp đi theo Quách An Thái một đường tới Tiêu gia, nói hết lời, mời tổ tông Tiêu Ngọc Chi về Quách phủ.

Việc Tiêu Ngọc Chi rơi xuống nước, Quách An Thái có lỗi, cũng là bởi vì bao che muội muội Quách Tổ Nghi. Vì nàng người huynh trưởng này bỏ ra nhiều như vậy, đương nhiên hẳn có tư tâm, việc này nào ra, có ảnh hưởng đối với khuê dự Quách Tổ Nghi, mà Tiêu gia là hoàng thân, tính tình Tiêu Ngọc Chi lại không dễ chọc, Quách Tổ Nghi khẳng định không có quả ngon để ăn.

Nhưng chuyện này kẻ đầu têu là Quách Tổ Nghi. Vì trấn an Tiêu Ngọc Chi, không muốn Tiêu Ngọc Chi ly hôn cùng Quách An Thái, mẫu thân Trương Thị làm chủ, lập tức gả Quách Tổ Nghi ra ngoài, còn nói muốn gả nàng cho Điền đại nhân tuổi trên năm mươi kia, chỉ cần Tiêu Ngọc Chi cao hứng thì tốt.

Cũng may cuối cùng Quách An Thái khuyên Tiêu Ngọc Chi.

Mặc dù Tiêu Ngọc Chi không quá tình nguyện, ngược lại không có quá mức không hiểu chuyện, Quách Tổ Nghi là thân muội hần, không để cho nàng gả cho Điền đại nhân, nhưng muốn xuất giá càng sớm càng tốt.

Quách Tổ Nghi vội vàng lấy chồng ở xa, hiện tại Tiêu Ngọc Chi ở Quách gia, nâng cao bụng lớn, không kiêng nể gì cả, Trương Thị không có biện pháp nào. Nàng trôi qua còn thật cao hứng, chỉ là Trương thị thật đáng sợ... Mỗi ngày đều muốn bồi bổ thân thể cho nàng.

Hiện tại nàng ít tháng so với Tiêu Ngự, cả người lại mập một vòng lớn so với nàng...

Tiết thị nhìn thấy Tiêu Ngự biểu lộ, liền nói với Nguyên ma ma: "Ta thấy Niên Niên ăn cũng rất nhiều rồi, ăn ít một bát cũng không quan trọng."

Tiết thị là di Tiết Chiến, Nguyên ma ma không dám đắc tội bà đấy, Tiêu Ngự biết điểm này, mới có thể xin Tiết thị giúp đỡ.

Kể từ đó, Nguyên ma ma cũng không tiện nói gì, bụng được thiện xuống dưới, lại vẫn là không nhịn được, nói một câu với Tiết thị: "Phu nhân, ngài cũng không thể nuông chiều nương nung như thế..."

Nữ hài nhi tuổi nhỏ, thực chất bên trong cơ trí, trước mặt ngoại nhân đoan trang, sau lưng lại như tiểu hài tử, trước kia trong cung không có trường bối, hiện tại có Tiết thị bồi tiếp nàng, tự nhiên nàng phải lợi dụng địa vị Tiết thị thật tốt.

Đang nói chuyện, Xuân Minh bỗng nhiên vội vàng chạy vào. Chạy quá nhanh, còn bị vấp vạy ngã một phát. Tiêu Ngự cười nàng: "Vội vã như vậy làm cái gì?"

Người không biết còn tưởng rằng phía sau có lão hổ đuổi theo nàng đây.

"Nương, nương nương!" Xuân Hiểu gấp đến độ không kịp thở, chỉ nói: "Hoàng, Hoàng Thượng đã trở về!"

Tiêu Ngự bỗng nhiên ngưng ngẩn.

Mấy ngày này, ngày ngày nàng đều đang đợi tin tức Tiết Chiến, biết hắn sắp trở về rồi, thế nhưng cũng không có nhận tin, nói hôm nay hắn về. Tiêu Ngự đứng dậy, nói: "Không phải còn mấy ngày sao? Làm sao đã trở về?" Hiện tại hắn là còn ở trên đường, mà đường tuyết lại khó đi, làm sao lại về sớm được?

Xuân Minh cũng không rõ ràng, chỉ nói nói: "Đại quân chưa về. Chỉ là Hoàng Thượng đi đâu đã trở về."

Tiêu Ngự lập tức cười, mặt mày của nàng giãn ra, lập tức đi đến bên ngoài.

Nàng đi ở phía trước, hai bên cùng sau lưng trùng trùng điệp điệp đi theo một nhóm lớn nữ quyến, sợ nàng té đụng. Mang thai tháng sáu, một mực đại bổ, mặc dù thân hình của nàng vụng về, có thể dựa vào tuổi trẻ, bước đi cũng linh hoạt. Đi đến trước điện, trước viện tuyết đọng bị cào qua một lần, hiện tại lại chất đọng một tầng thật dày.

Đạp lên, phát ra thanh âm kết kết kết kết.

Tiêu Ngự đi thẳng về phía trước.

Bỗng nhiên, bước chân trì trệ.

Nhiệt khí thổi trên không trung, giống như sương trắng. Tiêu Ngự thở dốc từng ngụm từng ngụm, hai tay khăn trương nắm chặt, nàng dừng lại.

Nghe âm thanh giảm tuyết truyền đến phía trước.

Kết kết, kết kết... Phi thường dễ nghe. Tuyết nhao nhao rơi vào trên mặt của nàng, gương mặt mượt mà đầy nụ cười, nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy nam nhân từng bước một đi tới bên này.

Cao lớn, cường tráng, tuấn lãng, lại loá mắt.

"Nàng đứng ở đó, không nên động."

Tiêu Ngự nghe hắn nói rất khẩn trương, liền dựa vào ý tứ hắn, nhu thuận đứng tại chỗ, nói ra: "Được."

Nói xong, nam nhân lưu loát ném mũ giáp trong tay xuống, sai bước đi tới nàng, hai tay mở ra, đón nàng ôm vào trong ngực.

Khô giáp cứng rắn lạnh buốt, mặt Tiêu Ngự ở phía trên, giống như bị ép thành bánh thịt. Có tuyết rơi trên mặt của nàng, rất nhanh liền hóa thành nước, hắn là rất lạnh đấy, nhưng bây giờ nàng không cảm thấy lạnh chút nào. Tiêu Ngự muốn ôm hắn, nhưng cách một cái bụng lớn, liền không cách nào như lúc trước thân cận dính vào nhau như vậy. Tiêu Ngự nhỏ giọng nói: "Thiếp rất nhớ chàng."

Nàng rất nhớ hắn, mỗi ngày đều rất nhớ hắn.

Tiết Chiến cúi đầu, sờ mặt nàng, muốn mở miệng nói chuyện, Tiêu Ngự lại nói trước tiên. Nàng nói: "Mỗi ngày Nguyên ma ma đều sẽ để cho thiếp ăn rất nhiều, hiện tại cũng mập."

"Béo mới tốt." Tiết Chiến nhìn lấy mặt của nàng, mắt lại không thể chuyển rời. Như vậy thật tốt, trắng trắng mập mập, trong bụng còn có con của hắn.

"Thật sao?" Tiêu Ngự lẩm bẩm nói.

"Đương nhiên." Tiết Chiến vuốt mặt của nàng, nói nghiêm túc: "Trong mắt ta, Niên Niên mãi mãi cũng đẹp mắt nhất đấy."

Nàng đều sắp béo thành quả cầu? Chỗ nào dễ nhìn? Tiêu Ngự nói: "Nói vậy..." Đối con mắt sáng sủa của hắn, lại vẫn không nhận được, nhẹ nhàng cười ra tiếng. Hắn đã trở về, thật tốt.

...

Ba tháng mùa xuân, cỏ mọc chim bay. Sau khi Đế Vương tảo triều về, vội vàng trở về Phụng Tảo Cung, hiện tại đứng ở trước viện Phụng Tảo Cung, xoa xoa hai tay, đi qua đi lại.

Có tiểu thái giám nhắc nhở: "Hoàng Thượng, ngài không dùng ăn trưa, muốn tiểu nhân giúp ngài không..."

"Đi một bên." Tiết Chiến trừng hắn. Tiếp tục xoa tay, đi qua đi lại.

Tiểu thái giám nhìn nhìn Đế Vương, cuối cùng không dám lên tiếng, chỉ yên lặng lui sang một bên.

Chờ đến hoàng hồ, Hoàng Hậu trong phòng sinh, cách tám bình phong, mới truyền ra âm thanh hài nhi khóc nỉ non. Đế Vương ở bên ngoài dạo bước

chấn động, gần như cứng người ngay tại chỗ, động tác trên tay bỗng nhiên dừng lại.

Nhưng chỉ chốc lát, mới phản ứng được, vội vã chạy đi vào, phá cửa mà vào.

Đế Vương tư thế oai hùng khôi ngô, lỗ mũi chạy vào, lại dọa Nguyên ma ma nhảy một cái, nhưng rút cuộc là trong lòng vui vẻ, ôm tã lót trong ngực, mặt mày hớn hờ chúc Hoàng Thượng: "Chúc mừng Hoàng Thượng, nương nương sinh hạ hoàng tử cho Hoàng Thượng, mẹ con bình an."

Nhi tử. Lòng ngực Tiết Chiến đập trùng lên xuống, hai mắt dường như bắn ra hai đạo hào quang chói sáng, dừng một chút, sau đó đột nhiên cất cao giọng nói: "Trẫm có con trai!"

"... Ha ha, trẫm có con trai!"

Tiết Chiến vội vã chạy đến bên giường Tiêu Ngự, nắm tay của nàng đưa bên miệng, nhẹ nhàng hôn môi, cùng nàng thì thào: "Niên Niên, trẫm có con trai."

Nàng đã biết. Quá lớn tiếng rồi, đại khái toàn bộ Hoàng Cung đều nghe được. Tiêu Ngự nhẹ khẽ nhủ lại mặt mày, hiện tại nàng rất mệt mỏi, một chút khí lực cũng không có, có chút không muốn nói chuyện cùng hân. Nhưng khi nhìn đến nụ cười xán lạn trên mặt hân, dường như bị tâm tình của hân cảm nhiễm. Lúc sinh hài tử, nàng chỉ cảm thấy như trút được gánh nặng, dù sao quá đau rồi. Nhưng bây giờ thấy hân vui vẻ, nàng giống như, cũng cảm nhận được niềm vui sướng làm mẹ.

Bọn họ có hài tử... Vẫn là tên tiểu tử thú.

Tiết Chiến xem như trên bảo bưng lấy hai tay của nàng, hôn môi, hốc mắt có chút ẩm ướt, giống như tâm tình mới vừa rồi còn rất hưng phấn, lập tức liền bình tĩnh trở lại. Thế nhưng là hân đang cười, thanh âm có chút nhẹ nhàng rung động: "Trẫm thật cao hứng. Niên Niên, nàng sinh cho trẫm một nhi tử... Trẫm thật sự thật cao hứng."

"Ừm."

Tiêu Ngự đáp lại một tiếng. Sinh con dưỡng cái cho hân, nàng cũng thật cao hứng.

Chính văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Ngoại truyện 1: Thê tử của dã nhân

Edit: Đào Sindy

Nê Kim Hương màu cam, Chu Sa Hồng Sương màu đỏ, Dao Đài Ngọc Phượng màu trắng, Hương Sơn Sở Phượng màu tím... Ngày mùa thu sáng rực, khóm cúc dưới hiên Thọ Ninh cung đang nở rộ.

Nhóm cung tỳ mặc cung trang xanh nhạt đang thận trọng bê bồn hoa cúc đến trong viện.

Ánh nắng rơi vào tấm bình phong gỗ lim khắc vân chữ gấm và tấm biển treo cao ngự bút ở giữa ghi bốn chữ "Kính tu nội tắc" kim quang lấp lánh, cả vườn cúc hương cứ như vậy bay vào trong cung điện Thái Hoàng Thái Hậu.

Gạch vàng tấm điện trải đất, gỗ tử đàn bên trong Đa Bảo Các trưng bày chung rượu sứ trắng, chén chạm khắc sừng tê hoa mai, khắc nhánh linh chi như ý, ghế bành gỗ lê vàng trong điện đều thêu đệm gấm hoa. Một số lư đốt hương vàng Thái Lan, mùi thơm quyến rũ ngọt ngào, hương thơm bay khắp cả phòng.

Tiêu Ngự đang ngồi trước mặt cô mẫu, nàng Thái Hoàng Thái Hậu, tay cầm cờ trắng, hai con người rơi trên bàn cờ, suy nghĩ thật lâu, mới nhẹ nhún mày, nói lầm bầm: "Nhi thần thua."

Cái này ngón tay giữa nhón quân cờ gác qua trong tay hàng mây tre cờ cái sọt bên trong.

Sau đó nói với Thái Hoàng Thái Hậu: "Ngày đêm khổ luyện thế nào, chỉ sợ đều không phải là đối thủ của cô mẫu." Dứt lời, tim Tiêu Ngự khẽ run lên, đã nhận ra gì đó, vô thức nhìn mặt cô mẫu.

Cũng không phải còn trẻ tuổi gì, cô mẫu nàng gả vào Hoàng Cung đã có hai mươi năm, bây giờ dung nhan mỹ lệ, vẫn như cũ mùi thơm vũ mị. Chỉ là cung trang hoa lệ, mũ phượng sáng chói, mẫu nghi thiên hạ quá lâu, trên thân tản ra khí độ nhất quốc chi mẫu tôn quý.

Cô mẫu nàng chính là đích nữ Tiêu gia, lúc trước vì củng cố địa vị Tiêu gia, vào cung làm hậu. Cô mẫu hiền lành rộng lượng, rất được Thánh tâm, rất

nhanh liền sinh hạ Thái Tử Triệu Dục, nhất thời làm địa vị nhà mẹ đẻ Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công ở Tấn Thành nước lên thì thuyền lên, mà hai mươi năm sau, lại có nữ nhi Tiêu gia tiến cung. Tiêu Ngự là đích nữ đích tôn duy nhất Tiêu gia... Tiêu Ngự thuở nhỏ được sủng ái, ở Tiêu gia được phụ huynh yêu thương, trong cung lại có chỗ dựa Hoàng Hậu cô mẫu, từ nhỏ không chịu chút ảm ức nào.

Vốn tưởng rằng nàng cũng sẽ như cô mẫu nàng sống cuộc đời vinh hoa phú quý sủng quan hậu cung, nào biết được vận khí này không được tốt.

Đêm nàng và Hoàng Đế biểu ca Triệu Dục thành thân, Đế Vương trẻ tuổi đột nhiên phát bệnh hiểm nghèo băng hà rồi.

Đáng thương Tiêu Ngự mười bốn tuổi hoa, tuổi vừa cập kê, ngay cả hi khan đỏ thắm còn chưa được nhắc lên, thì đã thành quả phụ tôn quý nhất Đại Ngụy. Da tuyết hoa nhan, nhan sắc diễm quan Hoàng Thành chưa từng bị hái, độ tuổi xinh đẹp nhất, lại chậm rãi khô héo tịch mịch chốn thâm cung.

Cũng may Tiêu Ngự xua đuổi khỏi ý nghĩ, cũng không quá mức thương tâm, trong cung có thân cô mẫu làm bạn, mà hoàng đế biểu ca Triệu Dục của nàng lại để lại một đứa con nhỏ là Triệu Hoàng, để nàng làm tiện nghi nương.

Triệu Hoàng chỉ mới bốn tuổi, đáng cơ xưng đế, mà nàng thì phụ trách buông rèm chấp chính, nhưng Tiêu Ngự cũng chỉ là cô nương trẻ tuổi, chính trị không hiểu nhiều, phần lớn vẫn dựa vào cô mẫu Thái Hoàng Thái Hậu. Bây giờ trong cung đã hơn nửa năm, Tiêu Ngự sống thời gian này cũng thoải mái, không có gì ngoài chiếu cố ấu Đế Triệu Hoàng, hoặc đến Thọ Ninh cung bồi Thái Hoàng Thái Hậu trò chuyện.

Mặc dù nàng đã là tức phụ hoàng gia, dù không có một ngày chính thức là phu thê với Triệu Dục, nhưng trên xưng hô, cũng gọi là quen thuộc, thốt ra tiếng gọi cô mẫu, cũng may cô mẫu nàng chưa từng để trong lòng.

Như bây giờ, nàng gọi sai, trên mặt bà cũng không gì khác thường. Cô mẫu cũng quen nàng gọi bà như vậy.

Thái Hoàng Thái Hậu cười nhìn về phía Tiêu Ngự, nói: "Người tuổi còn trẻ, khó tránh khỏi phạm phùng không yên, trong cung cần tôi luyện thêm, rất nhanh sẽ an tâm hơn."

Tiêu Ngự cười.

Nữ hài nhi tuổi trẻ thanh xuân dào dạt, Thái Hoàng Thái Hậu nhìn chất nữ trước mắt, cứ như nhìn thấy lúc mình vừa mới tiến cung. Nhưng đứa nhỏ này may mắn hơn bà rất nhiều, có bà che chở, nàng không cần làm những chuyện lục đục kia, nàng còn có thể hưởng thụ một đoạn thời gian hồn nhiên ngây thơ rất dài.

Thế này cũng rất tốt... Nhìn nàng vui vẻ, tựa như nhìn thấy mình vui vẻ lúc tuổi còn trẻ.

Chỉ là... Ánh mắt rơi vào trên mặt nàng đẹp tựa hoa đào kia, một cái nhãn mày một đều là phong tình, nhưng cặp mắt lại trong suốt, sạch sẽ. Nữ hài nhi kiêu này, lại phải thủ tiết cả đời, tuy là vì hoàng nhi bà, bà cũng cảm thấy quá đáng tiếc.

Buông quân cờ chậm rãi xuống, Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Ngày mai có cuộc đi săn mùa thu, ngươi và Hoàng Nhi cùng nhau đi Ly Sơn chơi thêm mấy ngày, muốn chơi cứ chơi, để hạ nhân bồi ngươi chơi, ngươi vui vẻ là được, nhưng không cho phép quá tình nghịch, chú ý an toàn."

Tiên đế băng hà, trong cung thật lâu không có náo nhiệt. Tiêu Ngự cũng an phận đợi trong cung, chưa từng đi ra cửa cung. Lúc này có cuộc đi săn mùa thu, sau lần xuất cung thứ nhất Tiêu Ngự gả vào Hoàng Cung.

Tuổi còn nhỏ, trên mặt luôn lễ độ, trong lòng chỗ nào không muốn chơi. Nhưng Tiêu Ngự biết thân phận mình, không thể chơi.

Nghe cô mẫu, Tiêu Ngự thấp giọng hỏi: "Ngài không đi sao?"

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Ai gia sớm thành thói quen sống trong cung, sẽ không ra ngoài."

Tiêu Ngự không hỏi thêm nữa.

Mặc dù thuở nhỏ cô mẫu đối đãi tốt với nàng, nhưng rất khắc nghiệt với nàng, luôn không thích nàng làm một số chuyện không hợp quy củ, dần dà, nàng trước mặt cô mẫu cũng có chút trối buộc. Cuộc đi săn mùa thu ở Ly Sơn, nếu cô mẫu không đi, nàng cũng không cần quá trối buộc... Thế này cũng rất tốt. Trong lòng Tiêu Ngự ngược lại có chút vui vẻ.

...

Ngự liên kiêu phượng, hoàng thất Đại Ngụy từ trước đến nay khí phái, một đoàn người trùng trùng điệp điệp gánh đến khu săn bắn hoàng gia Ly Sơn. Trên đường xóc nảy, Tiêu Ngự không dễ chịu, trước tiên ở trong lều nghỉ ngơi một hồi, lại đi ra nhìn quân thân đi săn.

Nhưng không thấy tung tích ấu Đế Triệu Hoàng.

Lúc nàng nghỉ ngơi, còn nhu thuận sang đây xem nàng, đứa hài nhi nho nhỏ, hỏi han ân cần, ngược lại là một bộ diễn xuất lão thành. Sau đó sợ quấy rầy nàng, liền đi ra ngoài. Ánh mắt Tiêu Ngự dò xét một phen, liền hỏi Xuân Hiểu Xuân Trà bên cạnh: "Hoàng Thượng đâu?"

"Mới vừa rồi còn ở chỗ này." Xuân Trà nhỏ giọng nói. Nàng nhú mày, rất nhanh lại giãn ra, nói cùng nàng ấy: "Hình như khi này Kỳ Vương có ghét, nô tỳ lờ mờ nghe các loại "Đầu ung sườn núi", Hoàng Thượng nghe như thật vui, nương nương ngài nói, Hoàng Thượng có thể theo Kỳ vương đi chỗ đó không?"

Ứng Chủy nhai, tên như ý nghĩa, giống như miệng ưng, chính là một chỗ hiểm địa của Ly Sơn.

Về phần Kỳ vương Triệu Huyền kia, hình như Triệu Hoàng rất thích hắn... Nhưng cô mẫu nàng lại không quá thích.

Tiêu Ngự cũng hiểu, dù sao Triệu Huyền cũng là hoàng tử, mặc dù không muốn Triệu Dục vừa sinh đích trưởng tôn, nhưng cũng là hoàng gia huyết mạch, dòng dõi hoàng thất Đại Ngự đơn bạc, nếu như Triệu Hoàng xảy ra chuyện thì cũng chỉ còn lại mỗi mình Triệu Huyền rồi. Triệu Huyền lại không giống Triệu Hoàng tuổi nhỏ dễ dàng khống chế như vậy, thật dễ hấn làm Đế Vương, nàng và cô mẫu đại khái cũng sẽ không có ngày sống dễ chịu gì.

Triệu Huyền phong thái thanh nhã, người khiêm tốn, Tiêu Ngự cũng không muốn có lòng tiểu nhân, nhưng tình thế bức bách, nàng chỉ có thể lựa chọn cẩn thận là hơn.

Nói với Xuân Hiểu và Xuân Trà: "Theo ta tới xem xem."

Cuộc đi săn mùa thu của Đế Vương, cũng không phải là trò đùa, Ly Sơn có trọng binh trấn giữ, bên người Triệu Hoàng cũng có thị vệ, nên sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mang theo Xuân Hiểu Xuân Trà đến Ứng Chủy nhai, rất xa, liền thấy Triệu Hoàng mặc long bào màu vàng sáng, đang ngồi trên đồng cỏ, trong tay ôm một con thỏ tuyết trắng.

Ngồi bên cạnh một nam tử trẻ tuổi, thấy làn da hấn trắng nõn, giờ tay nhắc chân đều là hoàng thất cao quý, có loại cảm giác nhanh nhẹn đẹp như tranh. Chính là Kỳ vương Triệu Huyền.

Hình như Triệu Huyền và Triệu Hoàng nói vài câu, Triệu Hoàng lập tức nhìn về bên này, khuôn mặt trắng mập nở nụ cười, vui vẻ nói: "Mẫu hậu!"

Trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, Triệu Hoàng vẫn luôn vô cùng nhu thuận, càng thậm chí hơn, giống như rất e ngại vị hoàng tổ mẫu này.

Mà bây giờ...

Tiêu Ngự hé mắt. Khó trách hắn sẽ thích vị hoàng thúc Triệu Huyền này, ở chung với hắn ta, hắn cười đến thật sự thật vui vẻ.

Tiêu Ngự đi qua, Triệu Hoàng cho nàng xem con thỏ nhỏ trong ngực, giọng nói mềm mại: "Chân con thỏ nhỏ này bị thương, Hoàng Nhi để bọn Tiểu Hà Tử trở về lấy thuốc và thức ăn, bây giờ còn chưa trở về..."

Tiêu Ngự đưa thay sò con thỏ, cô nương gia đều vô cùng thích tiểu động vật lông xù, Tiêu Ngự bình thân rất nhiều. Đại khái là nguyên do xuất thân võ tướng thế gia, thật ra nàng thích động vật hung mãnh hơn một chút.

Vừa sờ soạng một chút, con thỏ trong ngực Triệu Hoàng bỗng nhiên giãy dụa mấy lần, sau đó lập tức đào thoát từ trong ngực hắn, kéo chân sau bị thương, liều mạng chạy về phía trước.

"Con thỏ nhỏ!" Mắt Triệu Hoàng tròn to, khuôn mặt đầy thịt đều run rẩy, nhất thời từ dưới đất bò dậy, run run rẩy rẩy đuổi theo.

Lòng Tiêu Ngự nhắc lên, vội vàng phân phó Xuân Hiểu Xuân Trà: "Nhanh đi theo Hoàng Thượng, đừng để hắn té."

Xuân Trà lập tức đuổi theo, Xuân Hiểu lại giương mắt, nhìn thoáng qua Kỳ vương, do dự nhìn về phía Tiêu Ngự: "Nurong nurong..."

"Nhanh đi." Tiêu Ngự chưa từng suy nghĩ nhiều, liền để Xuân Hiểu đuổi theo.

Xuân Hiểu liền gật đầu, theo Xuân Trà cùng nhau đi.

Chạy đến chỗ rất xa, thời gian dần trôi qua, Tiêu Ngự đều không nhìn thấy bóng dáng của bọn hắn. Bỗng nhiên, phía sau của nàng truyền tới một giọng nói, là tiếng nói trầm thấp thanh nhuận của nam tử: "Hoàng tẩu."

Tiêu Ngự khẽ giật mình, xoay người sang chỗ khác, liền nhìn thấy Kỳ vương Triệu Huyền chẳng biết lúc nào đứng ở phía sau nàng.

Dung mạo Hoàng tử Đại Ngự đều không tầm thường, vị Kỳ vương này là nhân tài kiệt xuất trong đó, dung mạo diễm lệ, thân thể thon dài, cầm bảo đại ngọc nổi bật lên quý khí nghiêm nghị của hắn. Thường ngày đều rất nho nhã, mà bây giờ... Tiêu Ngự đối đầu ánh mắt của hắn, luôn cảm thấy có chút không dễ chịu, vô thức lui về sau một bước.

"Hoàng tẩu cẩn thận."

Triệu Huyền vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm eo nàng. Eo nhỏ như liễu không đủ một nắm, khẽ dựa gần, chính là một hương thơm nhàn nhạt.

Tiêu Ngự lập tức nói: "Làm càn!"

Nàng là Thái hậu, tự có uy nghiêm Thái hậu, thế nhưng nàng quá trẻ tuổi, bộ dáng này, dọa người bên ngoài thì được, đặt ở trước mặt Triệu Huyền, lại không đáng chú ý.

Vốn không có ý định làm gì, nhưng bây giờ nghe giọng nói tức giận bại hoại của nàng, tay Triệu Huyền lại không muốn buông lỏng ra. Hắn đưa một cái tay khác tới, một mực chế trụ bờ eo của nàng, sau đó cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau cùng nàng: "Hoàng tẩu tại sao lại xấu hổ?"

Khí tức nam tử xa lạ tới gần, lòng bàn tay Tiêu Ngự để trước ngực hắn, chống ra một khoảng cách cùng hắn. Giương mắt, nhìn thấy mặt của hắn, thấy đáy mắt hắn ngấm lấy nhân nhạ ý cười, lại thấy cử chỉ hắn ngả ngón, trong lòng sao còn không rõ... Tiêu Ngự giãy dụa không có kết quả, liền cúi đầu, cắn trên cánh tay hắn một cái.

Thừa dịp hắn bị đau buông tay, liền liền mạng chạy.

Thẳng đến khi gió lạnh tấp trên người nàng, thấy ống tay áo rộng của mình phình lên, Tiêu Ngự mới bình tĩnh đứng xuôi theo vách núi, nhìn phía dưới mây mù quần sâu không thấy đáy, mặt lập tức trợn lên.

Đằng sau truyền đến giọng nói của Triệu Huyền: "Cẩn thận!"

Tiêu Ngự quay đầu lại nhìn hắn.

Ngày thường thấy hắn khiêm khiêm hữu lễ, nhưng bộ dáng ngả ngón mới rồi kia, nàng xác định không nhìn lầm. Nàng lẳng lẳng đứng xuôi theo bên vách núi, trong lòng sợ hãi, tất nhiên không còn dám chuyển nửa bước, thế nhưng Triệu Huyền này... Tiêu Ngự sầm mặt lại, nói: "Người đừng tới đây."

Triệu Huyền đứng tại chỗ, mặt mũi tràn đầy khản trương, nói với nàng: "Ta đi là được, nàng đừng bước về trước nữa, tới đây đi, vừa mới là ta đường đột, thế nhưng..." Hắn nhìn mặt nàng, giọng nói bỗng nhiên trở nên rất nhu hòa: "Niên Niên, ta đã ngưỡng mộ nàng trong lòng từ lâu, nếu nàng nguyện ý, ta có thể dẫn nàng đi khỏi Hoàng Cung, nàng muốn đi nơi nào, liền đi nơi đó."

Hắn ngưỡng mộ nàng trong lòng? Thế nhưng vì số gặp mặt không đến mấy lần, hắn đối với nàng đều là khách khí lạnh nhạt... Nhưng nếu muốn lợi dụng nàng, cũng không nên nói là muốn dẫn nàng xuất cung mới, nàng là Thái hậu, hắn dẫn nàng xuất cung, chẳng phải là cái gì cũng không chiếm được? Thế nhưng nàng lại rất khó nhìn ra trên mặt hắn hai chữ "Ngưỡng mộ trong lòng".

Tiêu Ngự nhìn hắn, từ từ, thử chuyển trở về.

Ngay sau đó, trong bụi cây bên cạnh bỗng nhiên nhảy ra một con thỏ nhỏ màu xám, khó khăn lắm nhảy đến trên giày Tiêu Ngự, Tiêu Ngự vô thức la lên một tiếng, vội vàng tránh ra sau.

Cước này giảm không mạnh, thân thể ngã ra, nhanh chóng rơi xuống.

Triệu Huyền lập tức chạy tới bắt nàng, dùng hết toàn lực, cũng chỉ bắt được ống tay áo của nàng.

Nghe tiếng găm lụa bị xé rách, nương theo gió lớn sườn núi, màu sắc diêm lệ xoá sạch, giống như con bướm nhẹ nhàng, nhanh chóng rơi xuống...

...

Róc rách, rách rách... Bên tai là tiếng suối chảy thanh tịnh. Tiêu Ngự giật giật thân thể, cảm thấy toàn thân đều đau, chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy trên người mình đắp một cái chăn cũ nát. Trong khoảnh khắc đập vào mắt Tiêu Ngự, Tiêu Ngự nhắc chân lên, ném sang một bên.

Quá cũ nát rồi.

Thế nhưng mà...

Xóc lại chăn, Tiêu Ngự mới ngồi dậy, nhìn bốn phía.

Đây là một sơn động âm u, nàng nằm trên một khối đá lớn bằng phẳng, mặc dù rải lên một tầng sợi bông, hàn khí lạnh buốt vẫn truyền đến. Bên cạnh đốt một đống lửa, củi lửa "Đôm đốp", chiếu lên chút ánh sáng trong sơn động, thân thể của nàng, cũng thoáng ấm áp hơn.

Vô thức vòng lấy thân thể, cúi đầu nhìn lại, trên cung trang bên phải thiếu một mảnh ống tay áo, trực tiếp lộ ra áo lớn màu đỏ. Giật giật tứ chi, còn lại không có việc gì, mắt cá chân trái đau, khẽ động vào sẽ vô cùng đau đớn. Đại khái là trật chân.

Tiêu Ngự chậm rãi nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước. Nhưng bây giờ nàng ở đâu? Đây là sơn động, nhìn sự bố trí này đại khái là có người ở, là ai cứu nàng sao?

Tiêu Ngự đang suy nghĩ lung tung, một giọng nói từ cửa hang truyền vào. Sắc mặt Tiêu Ngự tái nhợt, nhìn ra hai bên, sờ đến một khối đá, lập tức siết trong tay, hai mắt chăm chú nhìn cửa hang.

Giọng nói càng ngày càng gần, Tiêu Ngự tim đập như trống chầu, khản trương liếm liếm cánh môi khô nứt. Ánh lửa nhảy vọt, có tia lửa từ trong đó tung tóe ra, văng đến người vào, phía trên bóng dáng đen kịt.

Cao lớn, đen kịt, lặng yên... Trong lòng Tiêu Ngự sợ hãi, nhìn thấy bàn chân màu đen găm trên mặt đất, lập tức liền nghĩ đến dã thú trong rừng, lập tức ném tảng đá trong tay tới.

"Bộp" một tiếng, tảng đá rơi xuống đất.

Tiêu Ngự giương mắt, liền nhìn thấy bóng dáng một người đứng bên... Đại khái là một người, thế nhưng nàng không dám khẳng định, đến cùng hắn có phải người hay không.

Là thân hình nam tử, cao hơn phụ thân võ tướng dũng mãnh thiện chiến của nàng, cơ bắp tứ chi bành trướng, lồng ngực trắng kiêu, làn da màu đồng cổ, đã là cuối mùa thu, xuyên qua quần cũ nát.

Không phải dã thú, thân thể Tiêu Ngự căng cứng có chút buông lỏng, ánh mắt rơi vào trên người nam tử trước mặt, thấy y mọc râu rất dày, nửa gương mặt đều bị râu cản trở, vốn nhìn không ra khuôn mặt của y. Chỉ là mũi của y thẳng tắp, lông mày rậm đen, con mắt đen kịt, vẫn là hình dạng mắt phượng cực kỳ đẹp đẽ.

Nhìn lấy cách ăn mặc và bộ dáng, tựa như là dã nhân trong núi này.

Dã nhân tuy là người, nhưng này phía trước còn có một chữ "Dã", cũng tính là nửa dã thú rồi. Tiêu Ngự vẫn phòng bị, đã thấy bỗng nhiên y cúi người tới.

Tiêu Ngự bị dọa đến hoa dung thất sắc, vô thức tránh ra sau. Chuyển trong chốc lát, liền nhìn thấy dã nhân trước mặt này, xoay người, cầm trái cây trong tay đặt ở bên cạnh nàng..

Hai tay của y rộng lớn thô ráp, trái cây đỏ rùng rục trong lòng bàn tay, mùi thơm ngát sạch sẽ từ lòng bàn tay của y lẫn xuống. Có một quả, lộc cộc lộc cộc, lăn đến trong tay Tiêu Ngự.

Ngón tay chạm tới quả đại lạnh buốt, tay Tiêu Ngự giật giật, ngẩng đầu nhìn mặt y, lại cúi đầu nhìn quả này.

Là cho nàng ăn à...

Là y cứu được nàng??

Tiêu Ngự lần nữa giương mắt, nhìn lên dã nhân cao lớn trước mặt, thấy y an tĩnh đứng trước mặt mình, chưa từng phát ra tiếng gì. Sau đó y liền xoay người ngồi xổm ở cạnh đồng lửa, cho thêm củi vào đồng lửa.

Giống như y rất am hiểu nhóm lửa, rất nhanh đồng lửa lại càng cháy lớn, chiếu sơn động sáng trưng, tứ chi Tiêu Ngự cũng dần dần khôi phục ấm áp.

Tiêu Ngự ngồi ở đó, ngo ngắc nhìn dã nhân trên mặt đất, cảm môi, thận trọng nhìn, đi đến bên cạnh y.

Y trần trụi nửa người trên, trên vai trái có một vết thương, có máu chảy ra... tay Tiêu Ngự nắm nắm, nghĩ đến vừa rồi nàng quảng tảng đá kia, đại khái là đúng lúc đập vào vai của y. Không phải nàng không có tình người, lập tức móc ra khăn lụa từ trong ngực, xoay người, nhẹ nhàng lau khan lụa lên vai y.

Ngón tay ngọc trắng mảnh khảnh, cùng làn da màu đậm của y sinh ra sự chênh lệch rõ ràng. Nàng đụng một cái, dã nhân lập tức quay đầu, con mắt lập tức đối mặt nàng.

Ánh mắt của y có ánh sáng, mang theo thú tính động vật... Nhạy cảm, cảnh giác, dã man.

Tìm Tiêu Ngự nhảy "thình thịch", có chút bị hù dọa.

Thẳng tắp đối diện với ánh mắt y, hình như đã quên phản ứng.

Thật lâu, mới dần dần tìm về giọng của mình, giọng nói run run, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Thật... Thật xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ngoại truyện: Thê tử của dã nhân②

Tiêu Ngự ngồi trở lại trên giường đá, cúi đầu, đưa tay chọn loại mình biết trong đồng trái cây, hai tay cầm trái cây, cúi đầu cắn một cái.

Nàng im lặng, vấy nhẹ nhàng rú xuống, ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhìn lấy bóng lưng dã nhân.

Lưng y rắn chắc rộng lớn, phía trên lại hiện đầy vết thương, có lẽ là đã qua thật lâu, mà vết thương mới xuất hiện trên người y, chính là nàng vừa mới ra tay... Nàng thật sự không cố ý. Tuy Tiêu Ngự là quý nữ danh môn, sau đó lại làm hoàng hậu, thái hậu, nhưng cũng giảng đạo lý, nàng bởi vì Triệu Huyền rơi xuống vách núi, là dã nhân này cứu nàng, là có ân với nàng đấy...

Chỉ là đáng đáp của y quá dọa người.

Lại là giống đực, Tiêu Ngu vẫn có chút đề phòng với y.

Cũng không biết khi nào người trong cung sẽ tìm tới nơi này? Nàng xảy ra chuyện, chắc chắn phụ thân nàng rất lo lắng. Còn có Kỳ vương Triệu Huyền kia, nhìn như ôn hòa, nhưng thật sự là thâm tàng bất lộ, cô mẫu nàng không thích hẳn ta là đúng.

Tiêu Ngu từng ngủ nhỏ ăn quả đại, cử chỉ đoan trang thanh tú. Đang nghĩ ngợi những chuyện này, hơi ngẩng đầu một cái, đã thấy đôi mắt thâm thúy của dã nhân cũng đang nhìn nàng. Tiêu Ngu dời ánh mắt, lo lắng nắm chặt quả đại trong tay.

Sau đó mới dám nhìn mắt y, thận trọng hỏi: "Nơi này là nơi nào? Người tên gì vậy? Người biết nói chuyện không?"

Dã nhân nhìn nàng, ánh mắt thản nhiên, giống như không có biểu tình gì, cũng không mở miệng nói cái gì.

Tiêu Ngu có chút mất mát. Đã là dã nhân núi sâu, y nghe không hiểu nàng nói gì, lại không biết nói chuyện, cũng là bình thường. Dựa vào phương thức sinh tồn của y, có lẽ là làm bạn cùng dã thú cả ngày.

Dã nhân thêm cúi xong thì lập tức đứng lên, đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống. Sau đó đưa tay, nắm lấy chân của nàng.

Bàn tay thô ráp cách vài vốc nắm chặt chân của nàng, nhất thời Tiêu Ngu tê cả da đầu, quả đại đang ăn dở trong tay không cẩn thận rơi trên giường đá, lập tức giã dụn lấy muốn thu chân lại. Tiêu Ngu cau mày, mắt nhìn về phía y, thấy y cúi đầu chăm chú nhìn chân của nàng, trên mặt cũng không có bất kỳ suy nghĩ mạo phạm gì.

Tiêu Ngu không động đậy nữa, nhìn hành động kế tiếp của y.

Dã nhân nắm chặt chân trái của Tiêu Ngu, đưa tay cời vớ nàng mang trên chân ra, cô nương trẻ tuổi được cung chiều từ nhỏ, chân ngọc trắng muốt, tinh tế tỉ mỉ mềm mại. Bàn tay của y thô ráp, nâng bàn chân Tiêu Ngu. Tiêu Ngu quặp các ngón chân lại, chân giật lui phía sau.

Ngứa.

Y nắm chân trái đang dẩy dựa uốn éo của nàng, Tiêu Ngu khẽ nhủ lông mày, đôi mắt trong veo thấy dã nhân xoa mát cá chân của nàng, dùng sức bóp, bên tai vang lên tiếng "rắc rắc" rõ rệt, là tiếng xương cốt trở về vị trí. Sau đó y lập tức buông tay, thả chân nàng ra.

Trên trán của Tiêu Ngu chảy ra một tầng mồ hôi thật mỏng, hai gò má có chút phồng hồng, rút chân về, động đậy mấy lần, lập tức cười nói: "Không đau nữa!"

Dã nhân trầm thấp "Ừm" một tiếng.

Mắt Tiêu Ngu sáng lên, thử dò xét, nói: "Người biết nói chuyện?"

Dã nhân nhìn mặt của nàng, há to miệng, lại chỉ có thể phát ra một số âm thanh vô cùng mơ hồ... Tiêu Ngu nghe không hiểu. Nhưng nàng biết, nàng nói cái gì, có lẽ dã nhân trước mặt này nghe hiểu.

Mặc dù nhìn y thật dọa người, nhưng bây giờ, nàng giống như không sợ y nữa rồi. Lại nói Tiêu Ngu là nữ tử trong nhà tướng, là gan luôn lớn hơn các nữ nhi bình thường, lúc này đối mặt với dã nhân này, trong lòng cũng không còn e ngại như lúc đầu nữa.

Tiêu Ngu nói: "Ta tên là Tiêu Ngu, phụ thân gọi ta là Niên Niên."

Nàng mất mẹ từ nhỏ, người yếu nhiều bệnh, mặc dù xuất thân danh môn, đặt tên lại vô cùng đơn giản.

Dã nhân há mồm lần nữa, lại vẫn không cách nào mở miệng nói chuyện.

Tiêu Ngu cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, dã nhân ở núi sâu này, từ nhỏ đã không người dạy bảo, có thể sống như vậy đã rất tốt. Đứa trẻ bi bô tập nói, cũng cần một quá trình khá dài, tất nhiên không yêu cầu xa vời y có thể lập tức gọi tên của nàng.

...

Tiêu Ngu nghỉ ngơi một đêm ở trong sơn động. Ngày kế tiếp, khi tỉnh lại nàng vén tấm chăn đã cũ nát đang đắp trên người ra, nhìn thoáng qua đồng cũi bên giường đá. Đêm qua dã nhân nằm ngủ ở đồng cũi, hiện tại trống rỗng, người đã rời đi.

Quen sống trong nhung lụa rồi, có lẽ đêm qua quá mệt mỏi, ngủ trên giường đá cứng ngắc, thế mà một giấc đến hừng đông.

Tiêu Ngu nhìn cửa động sáng rõ thì trực tiếp đi ra ngoài.

Đập vào mắt chính là núi rừng rậm rạp. Cây lớn che khuất bầu trời, dây leo xanh đậm cứng cáp leo đầy hai bên sơn động, đứng ở ngoài động, mơ hồ có thể nghe được tiếng suối chảy róc rách cách đó không xa. Cây cối tươi tốt, toàn cảnh đều là màu xanh, khắp nơi đều là hương thơm hoa cỏ cây cối, còn có tiếng côn trùng kêu tiếng chim hót.

Về mặt Tiêu Ngu hốt hoảng, cảm thấy nơi này giống như một thế giới khác. Ngăn cách, như thế ngoại đào nguyên. Trong lòng cũng lập tức yên tĩnh lại, trong lúc nhất thời, nàng giống như không còn là đích nữ của phủ Hộ Quốc Công, Thái hậu mới của Đại Ngụy... Từng hành động của nàng, cũng sẽ

không có người nhìn chăm chăm vào, nàng cũng không cần lúc nào cũng chú ý tới dáng vẻ của mình.

Gương mặt của Tiêu Ngự giãn ra, từ từ đi vào trong rừng.

Nàng tự khoe là đọc đủ thứ sách, mà bây giờ đi ngang qua thấy những cây cối này, phần lớn đều là nàng không biết.

Đi trong chốc lát, đã gần thấy mùi trái cây nồng đậm, Tiêu Ngự giương mắt nhìn về phía nơi xa, thấy phía trước có mấy cây ăn quả, phía trên kết đầy từng đồng quả lớn xanh đỏ. Đến gần chút, nhìn thấy những quả rừng lớn nhỏ kia giống với quả mà đã nhân đã cho nàng ăn đêm qua. Trái cây thơm giòn, ngọt bên trong có chút chua, nhưng ăn thật ngon.

Có lẽ đã nhân ra ngoài kiếm ăn, còn chưa về. Y đã cứu mình, nếu nàng hái mấy quả này tặng y thì cũng xem như báo đáp nho nhỏ.

Một tay Tiêu Ngự nâng váy, đưa tay còn lại lên, dùng sức nhảy một cái. Tuy đồng trái cây kia không cao, nhưng thân hình nàng nhỏ nhắn xinh xắn, nhảy lên, cũng không thể với tới.

Lại nhảy mấy lần, vẫn không đụng phải.

Ánh nắng xuyên qua từ khe hở cành lá xuống dưới đất, hô hấp của Tiêu Ngự dồn dập, làn da trắng như ngọc thoáng ửng đỏ, trên trán cũng chậm chậm chảy ra mồ hôi.

Lại thử một lần nữa.

Cuối cùng vẫn không hái được, Tiêu Ngự thở liên tục, thả váy xuống, nhẹ nhàng dập chân chỉnh lý cho tốt.

Nàng đang cúi đầu chỉnh váy, nghe được sau lưng có tiếng động. Tiêu Ngự cười, nói: "Người trở về rồi sao?"

Tưởng rằng là đã nhân, đợi Tiêu Ngự xoay người lại, nhìn thấy một con sói đi về phía mình, nhất thời hai chân có chút như nhũn ra. Tiêu Ngự nắm thật chặt ống tay áo, thận trọng, lui về sau một bước, nhìn thấy trong bụi cây bên cạnh thân cây, lại nhảy ra một con sói có hình thể lớn hơn.

Tim Tiêu Ngự đập như trống, sững sờ nhìn hai con sói xuất hiện ở trước mặt mình.

Thấy hai con sói hung dữ trước mắt, nhe răng, xông về phía Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự quát to một tiếng, dọa cho nhấm mắt lại. Sau đó cũng cảm giác được có một quái vật khổng lồ nhào về phía mình... nhưng không đau đớn như trong tưởng tượng, chỉ ôm nàng thật chặt.

Tiêu Ngự bị ôm đến phát đau, mở to mắt, nhìn thấy cánh tay trắng kiện ôm mình, giương mắt lên là có thể thấy được chòm râu, cùng với hơi thở nặng nề của y.

Đã nhân ôm thật chặt Tiêu Ngự trong ngực, há mồm, hét lớn với hai con sói kia. Tiêu Ngự tựa ở trong ngực của y, nghe tiếng rống của đã nhân, lồng ngực chấn động, lỗ tai của nàng cũng ong ong.

Mà hai con sói hung ác kia, lại giống như mèo con thấy hổ, lập tức chạy trốn vào chỗ sâu trong rừng cây.

... Hình như rất sợ đã nhân trước mặt này. Truyện đăng duy nhất tại, những trang khác chỉ là đồ copy trắng trợn.

Tiêu Ngự nắm lấy cánh tay của y, bây giờ bị y ôm vào trong ngực, dựa sát vào y. Y cúi đầu nhìn nàng, Tiêu Ngự cũng kỳ quái nhìn y, phát giác được lông mày của y nhíu lại, Tiêu Ngự suy nghĩ, rồi chỉ cây ăn quả trước mắt, giải thích nói: "Ta chỉ muốn hái chút trái cây."

Nàng đâu có nghĩ đến, chỉ ra khỏi động mấy bước đã có sói rừng xuất hiện.

Đã nhân nghiêng đầu, nhìn thoáng qua cây ăn quả, tiếp đó khom người, nhẹ nhàng linh hoạt vác Tiêu Ngự lên trên đầu vai của y.

"Á..." Tiêu Ngự kêu lên, vội cúi đầu nhìn y.

Đã người đã đứng lên, một tay cố định hai chân nàng, hiện tại nàng đã an vị ở trên vai phải của y. Ngồi rất vững.

Bỗng có loại cảm giác nhìn từ trên cao nhìn xuống.

Tiêu Ngự chậm rãi nâng mặt lên, nhìn thấy quả đại vừa đỏ vừa thơm ngay ở trước mắt của nàng, không cần nâng thẳng tay, chỉ cần đưa nhẹ ra là có thể hái được.

Thật lớn. Tiêu Ngự nhìn không được cong môi, giữa lông mày là ý cười dịu dàng, chọn lấy quả đỏ rực hái xuống.

Hai tay nâng quả đại trong tay, Tiêu Ngự nghĩ tới điều gì đó, lại lau ở trên người mình, sau đó cúi đầu, đưa quả đại tới bên miệng đã nhân.

Dáng người y ổn định, giống như bàn đá, nhìn thấy trước mắt xuất hiện quả đại, có lẽ là hơi kinh ngạc, nhìn nàng một cái, mới há mồm cắn một miếng.

Chỉ là ——

Chỉ cần một miếng những đã cần mất nửa quả...

Tiêu Ngự nhìn nửa quả đại trong tay, bật cười khanh khách.

...

Suối nước róc rách, Tiêu Ngự ngồi ở trên tảng đá bên dòng suối, nhìn dã nhân nhặt thứ gì đó. Không biết là nhặt được từ nơi nào, có mấy bộ y phục sạch sẽ... Tiêu Ngự mở ra, lật đến một hộp gỗ nhỏ, mở ra xem, bên trong là một số kim khâu, còn có một dao cạo sắc bén.

Tiêu Ngự cầm dao lên, ngẩng đầu, nhìn dã nhân trần trụi nửa người trên đứng ở trên trong dòng nước làm cá.

Thì vẩy tay với y, bảo y đi tới.

Dã nhân lập tức lên bờ.

Tiêu Ngự chỉ tảng đá bên cạnh, để y ngồi xuống, Y yên tĩnh ngồi xuống, mắt luôn nhìn nàng.

Ánh mắt của Tiêu Ngự rơi vào trên mặt của y, tuy nói bây giờ là bất đắc dĩ, thế nhưng nàng thực sự không quen người bên cạnh quá lồi thối. Nàng cầm lấy dao cạo, nói với dã nhân: "Ta cạo râu cho ngươi..." Cần thận cầm dao cạo tới gần, đặt ở bên cạnh chòm râu dày của y. Tiếp đó vội nói: "Đừng lộn xộn, ta cũng không biết làm lắm, làm ngươi bị thương sẽ không tốt."

Giọng nói của nàng trong veo êm tai, bây giờ cách gần như thế, có thể thấy rõ ràng hai mắt long lanh sáng ngời, làn da trắng nõn nà, còn có lỗ mũi nhỏ nhỏ và miệng của nàng. Dao cạo lạnh buốt chạm vào trên làn da, đây là trải nghiệm dã nhân chưa từng trải qua, có không yên, mới lạ... Đã lâu chưa từng khăn trương lo lắng như vậy. Theo bản năng, dã nhân nắm chặt hai tay thành quyền, lại vô cùng nghe lời, không nhúc nhích.

Không biết chòm râu đã để bao nhiêu năm, từng chùm từng chùm rơi xuống dưới chân. Gió nhẹ thổi qua, thổi từng chùm râu vào trong suối, dọc theo dòng suối, từ từ trôi đi.

Tay Tiêu Ngự linh hoạt mà cẩn thận, nàng chuyên tâm lại kiên nhẫn, chậm rãi cạo sạch sẽ chòm râu bản thiếu của dã nhân.

Cạo chòm râu cuối cùng xong, Tiêu Ngự mới thu hồi dao cạo.

Sau đó nhìn về phía mặt của dã nhân...

Đường viền gương mặt thâm thúy, làn da đen mà khỏe mạnh, mày kiếm mắt phượng, mũi cao thẳng, đây là một gương mặt cực kỳ tuấn lãng, tràn ngập sức quyến rũ giống đực, lại vô cùng nghe lời ở trước mặt nàng.

Tiêu Ngự khẽ mở miệng, không biết nên nói cái gì nữa, có hoảng hốt ngẩn ngui, rất nhanh lấy lại tinh thần... bỏ dao cạo qua một bên.

Tiêu Ngự cúi đầu, cắn môi dưới, trong lòng lăm lăm một câu: Dã nhân này... Đáng đáp thật đẹp. Lê uyển đơn

Hai tay bên dưới nắm chặt vào nhau, im lặng rất lâu, Tiêu Ngự mới ngẩng đầu, thấy y vẫn đang nhìn mình thì mở miệng nói: "Ngươi không có tên phải không, vậy ta đặt cho ngươi một cái tên có được không?"

"... Thân thể ngươi cường tráng, nếu là ở Đại Ngụy, có thể làm đại tướng quân dũng mãnh thiện chiến." Tiêu Ngự mỉm cười, chậm rãi nói: "Về sau ta sẽ gọi ngươi là A Chiến, có được hay không?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cuộc dã nhân cũng đã có tên~

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Phiên: Vợ của dã nhân 3

Editor Hoa Trong Tuyết

Chim hót côn trùng kêu vang, suối nước đình đông.

Tiêu Ngự chậm rãi mở to mắt, trên người đang đắp tấm chăn cũ nát đã được giặt sạch sẽ. Bất tri bất giác, đã ở chỗ này mười ngày.

Cũng không thấy người trong cung tới tìm nàng, phụ thân nàng và huynh trưởng cũng không tới cứu nàng. Tiêu Ngự vuốt vuốt góc chăn, muốn đứng lên,

bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm ngát.

Nhất thời mặt mày Tiêu Ngự giãn ra, ngồi xuống, nhìn thấy một người đi về phía giường đá. Trên tay cầm đồ ăn hân vừa tìm thấy, có gà rừng thỏ rừng và quả dại, có chút không giống với thường ngày, trong tay hân còn cầm một nắm hoa đủ loại màu sắc. Hân đi đến trước mặt nàng, dáng người cao lớn bao phủ cả bóng dáng của nàng. Tiêu Ngự nhìn hân, ánh mắt nhìn vào tay hân, con mắt khế cong, cười cười nói: "Cho ta?"

Tay của hân rộng thùng thình thô ráp, so với da trên người hân nhan sắc của hân còn đẹp hơn. Tiêu Ngự lớn như vậy, cũng ít tiếp xúc với lớp người ở tầng thấp, hầu như không thể tưởng tượng trên đời này còn có loại người có cuộc sống như vậy.

Dã nhân trong rừng, nhưng mà hiện tại hân đã có tên, hân gọi là A Chiến, là nàng đặt cho hân, hân còn rất thích đấy. Hân đưa tay, ý cười trong mắt Tiêu Ngự ngày càng tăng, nhận lấy hoa, đưa đến trước mặt người, sau đó mới nhìn về phía hân cười, thanh âm trong veo nói: "Thơm quá a."

Nữ nhi gia vui hoa hoa cỏ cỏ, nàng cũng rất thích hoa. Bất quá ngắt hoa cũng là việc làm tao nhã, nhưng lại bị dã nhân này tùy ý hái xuống, cũng hơi có chút chà đạp hoa này rồi.

Cũng may Tiêu Ngự có đôi tay khéo léo nhận lấy hoa lại sắp xếp một chút, lập tức liền trở nên rực rỡ.

Đôi mắt nàng lúc cười lên cong cong như mặt trăng, sáng lấp lánh, nhưng lại giống như ánh sao sáng trên trời, dã nhân rất thích nhìn, nên nhìn nhiều mấy lần.

Tiêu Ngự ngủ mặc vớ giày, nhận lấy quả dại hân hái về gặm một cái. Hân cầm lấy gà rừng vừa được làm sạch mang đến bếp lửa nướng.

Đã ở chung mấy ngày, tuy nói dã nhân này không biết nói chuyện, lại cũng không giống như trong tưởng tượng lúc trước của Tiêu Ngự hung hân đáng sợ, ngược lại còn rất nhu thuận. Lúc trước chưa xảy ra chuyện, nàng luôn là người nổi bật, đi tới chỗ nào bên người cũng được quây quanh một vòng người, hiện tại bên người nàng, chỉ có một dã nhân.

Sở trường của dã nhân hình như là nướng gà rừng và thỏ rừng, bên ngoài xốp giòn trong mềm, lúc đầu Tiêu Ngự còn có chút lo lắng không muốn ăn, ăn một lần liền an tâm. Hân thích ăn thịt, Tiêu Ngự cũng không thể ăn quả dại thay cơm, mỗi ngày đi theo hân ăn thịt, ở vào tình thế sinh tồn như vậy, hình như mập lên đôi chút.

Tiêu Ngự ăn quả dại, nói chuyện với hân: "A Chiến, người ở trong rừng bao lâu rồi? Người từng đi ra ngoài chưa?"

Tay nướng gà rừng của A Chiến không dừng lại, xoay đầu nhìn nàng.

Mất đối mắt với hân, trong nháy mắt Tiêu Ngự có hơi thất thần, sau đó cắn một cái quả dại, chậm rãi giải thích hân nói: "Ta với người không giống nhau, ta có nhà, có thân nhân, hiện tại bọn họ tìm không thấy ta, khẳng định rất lo lắng. Ta muốn, hiện tại sức khỏe của ta đã khôi phục rất khá, đợi ở đây cũng không phải biện pháp... bọn họ tìm không thấy ta, ta phải tự mình đi ra."

Nàng đường đường là đích nữ phủ quốc công, Thái Hậu của Đại Ngụy, không thể nào ở mãi nơi này cùng với một dã nhân. Bất quá, dã nhân này có ân với nàng, nếu như hân nguyện ý đi cùng với nàng, nhất định nàng sẽ báo đáp hân thật tốt, những ngày tiếp theo, sẽ để hân sinh sống tốt hơn rất nhiều so với sinh tồn trong rừng. Thân thể hân lại cường tráng, nếu như giao cho phụ thân nàng dạy, đoán chừng ngày sau có thể trở thành một mãnh tướng của đại ngụy.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, nàng phải trở về.

Đã qua mười ngày rồi, không có khả năng một chút động tĩnh cũng không có. Cho nên hiện tại nàng muốn đi ra ngoài. Nhưng là trong rừng quá nhiều mãnh thú, nàng một thân một mình, đoán chừng nàng chỉ cần đi mấy bước đã trở thành thức ăn cho mãnh thú. Trừ phi... trừ phi hân nguyện ý theo nàng ra ngoài.

Tiêu Ngự biết tính tình của hân rất tốt, thế là nhìn hân, nhỏ giọng khẩn cầu: "A Chiến, người nguyện ý cùng ta ra khỏi rừng không?"

A Chiến không nói gì, chỉ là ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng, có chút đáng vẻ lãnh mạc...

"... Bên ngoài có rất nhiều đồ ăn ngon đồ chơi tốt, nếu như người theo ta ra ngoài, ta sẽ để cho phụ thân dạy dỗ người. Nói như vậy, người cũng không cần phải sống tiếp những ngày vất vả như hiện tại, người sẽ có trách nhiệm của mình, gia đình, ngày sau còn có thể cưới vợ sinh..." Tiêu Ngự cảm thấy, dã nhân này nhìn như hung mãnh, kỳ thật tính tình đơn thuần, hân có thể nghe hiểu mình, những cái này có thể dự đoán được hân.

Nào biết được nàng còn đang nói, bỗng nhiên hân đứng lên.

Hô hấp Tiêu Ngự ngừng lại, bỗng nhiên có một chút sợ hãi.

Nhưng hân chỉ nhìn nàng một cái, liền một mình ra khỏi sơn động.

Tiêu Ngự nhìn bóng lưng của hân, nửa ngày mới phản ứng được, lẩm bẩm nói: "Sao, thế này là sao?" Nàng nói sai cái gì sao? Thế nhưng là... những chuyện này, chẳng lẽ hân cũng không muốn?

Gà rừng và thỏ rừng vẫn còn đặt trên đồng lửa, ngọn lửa nhảy lên cao, trong sơn động bỗng nhiên rất yên tĩnh. Vì không người xoay chuyển gà rừng và thỏ rừng rồi, một mặt hình như bị nướng có chút cháy rồi.

Tâm trạng Tiêu Ngự hơi thất lạc, có chút sợ hãi, mặc dù biết hắn sẽ trở lại. Thế nhưng là vẫn không nhận được nghĩ, nếu như hắn cứ như vậy vứt bỏ nàng, một mình nàng nên làm gì?

Nghĩ đến, liền bước tới, ngồi cạnh đồng lửa nướng gà rừng và thỏ rừng.

Nàng cuộn ống tay áo lên, đưa tay ra bắt đầu xoay gà rừng và thỏ rừng, khi tay của nàng duỗi ra, tàn lửa đốm đốm nhảy tán loạn, có chút tàn lửa rơi trên mu bàn tay của Tiêu Ngự... Tiêu Ngự đau đến kêu to, lập tức thu tay lại.

Cúi đầu xem xét, nhìn thấy trên bàn tay trắng như ngọc, bị một mảng đỏ nhỏ nhỏ.

Rất đau.

Tiêu Ngự khoanh tay, hốc mắt bắt đầu dần dần phồng hồng.

Nàng cùng lắm cũng chỉ mười bốn tuổi, chính là tuổi của nữ tử mới lớn. Huống chi, thân phận cao cao tại thượng, bây giờ lại rơi vào cảnh ở sơn động, làm bạn với dã nhân, trong lòng đương nhiên là có chút ủy khuất. Mặc dù dã nhân đối xử với nàng rất tốt, thế nhưng nàng vẫn nhớ thân nhân của mình, nàng muốn trở về...

"Lạch cạch" một tiếng, nước mắt rơi trên mu bàn tay.

Tiêu Ngự đưa tay, lung tung chà xát trên mặt, cũng không quản gà rừng thỏ rừng có cháy hay không, một lần nữa ngồi trở lại giường đá.

Rất nhanh nhân đã trở về.

Lúc này Tiêu Ngự không chủ động nói chuyện với hắn, ngồi yên lặng. Dã nhân cũng chỉ là nhìn nàng một chút, yên lặng ngồi xuống nướng gà rừng thỏ rừng. Nướng đến hương bay bốn phía, sau đó đưa thịt mới nướng xong đến trước mặt Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự nhìn thịt nướng thành linh xuất hiện trước mặt mình, giống như giết mình, thịt mùi thơm khắp nơi, cũng không có chút thịt nào bị cháy. Nàng đứng là đói bụng, đưa tay tiếp nhận, nói câu: "Cảm ơn."

Sau đó im lặng ăn thịt nướng.

Hắn cũng cầm lấy thỏ nướng, ngồi xuống bên cạnh nàng, cùng ăn. Trong tay hắn cầm một nửa khác. Tiêu Ngự ăn vài miếng, nhìn không được lạng lẽ quay đầu nhìn hắn...

Dáng dấp của hắn rất tuấn tú, tuấn tú hơn tất cả những nam tử nàng đã từng gặp, chính là trên người có chút dã tính, để cho người ta cảm thấy rất nguy hiểm, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn cũng không làm chuyện gì gây nguy hiểm cho nàng. Ánh mắt dời xuống, nhìn con thỏ trong tay hắn, đen sì, nướng cháy, nhìn chắc ăn cũng không ngon, hắn lại ăn từng ngụm từng ngụm, ăn rất nhanh, không có chút đáng về soi mói nào.

Tay Tiêu Ngự nắm chặt, cảm giác thấy thái độ của mình xác thực có chút không đúng. Là nàng cầu cạnh hắn, hắn không đáp ứng, nàng cũng không thể trách hắn.

Huống chi...

Tiêu Ngự nhìn nửa con thỏ nướng trong tay mình.

Huống chi hắn còn nhường nàng nửa con thỏ nướng không bị cháy.

Ăn xong thịt thỏ, hắn còn định mang cho nàng đùi gà nướng, Tiêu Ngự ăn không nổi nữa, vội vàng lắc đầu cự tuyệt.

...

Ban đêm, Tiêu Ngự nằm trong chăn, nghĩ đến sự việc. Tuy nói hôm nay dã nhân không có đáp ứng nàng, thế nhưng một mình nàng muốn đi ra ngoài, khả năng không lớn, vậy cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp thuyết phục hắn.

Tiêu Ngự nhắm hai mắt lại, nhìn không được ngủ một cái, chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên bụng có chút mơ hồ đau. Hiện tại nàng không phải Thái Hậu sống an nhàn sung sướng, một chút xú bệnh nhẹ cũng kêu nư y, đành phải nhịn một chút. Chỉ là càng về sau, càng ngày càng đau, căn bản không ngủ được.

Dòng nhiệt quen thuộc chậm rãi chảy ra. Đại khái Tiêu Ngự hiểu là cái gì, thế nhưng tưởng tượng đến tình cảnh hiện tại, nhất thời không biết làm sao.

Tiêu Ngự bực lấy đệm chăn, lập tức từ trên giường đá ngồi dậy.

Dã nhân cảnh giác, vốn là ngủ rất sâu, nghe được động tĩnh, liền theo bản năng đứng lên. Nhìn thấy Tiêu Ngự bực lấy chăn mền ngồi trên giường, một đôi mắt đen lúng liếng nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Ngự mặc dù khó mà mở miệng, nhưng là bây giờ bên cạnh nàng chỉ có hắn. Chi là... khuôn mặt Tiêu Ngự đỏ bừng lên, không biết nên giải thích như chuyện này thế nào cho hắn hiểu, hắn là hắn sẽ không hiểu những thứ này. Quá mức tự mặt, trước kia chỉ nàng nói với Nguyên ma

ma bên cạnh mình, bây giờ là một đại nam nhân... còn muốn hấn...

Tiêu Ngự há hốc mồm, nói ra: "Ta..."

Không được a, nàng làm sao nói!

Mặt Tiêu Ngự càng ngày càng nóng, nghĩ một hồi, liền nhắm hai mắt lại, xốc chân mền đang đắp trên người mình lên, sau đó hơi xê dịch.

Đề chính hấn nhìn.

Trên đệm chăn, nơi đệm nàng vừa ngồi, bây giờ có vệt máu đỏ tươi... Dã nhân cúi đầu nhìn lại, nhất thời mắt tròn trũng, bận bịu cúi xuống thân, luống cuống tay chân đi kiểm tra thân thể của nàng.

Đôi tay thô ráp nóng này sờ ngang hông nàng, Tiêu Ngự sùng sốt chớp mắt một cái, sau đó nâng khuôn mặt đỏ ửng lên. Đang muốn trách cứ, lại nhìn thấy vẻ thất kinh trên mặt hấn.

Lời trách cứ không thể thốt ra khỏi miệng, Tiêu Ngự hiểu, hấn không biết, lại càng không hiểu nam nữ khác biệt, nàng không thể trách hấn.

"A Chiến, ngươi đừng lo lắng, ta không sao." Tiêu Ngự Tuồng để tay tại trên cánh tay của hấn, trấn an nói.

Trán dã nhân toát mồ hôi, hô hấp dồn dập, dừng lại động tác, nhìn nàng.

Tiêu Ngự thật không dám nhìn ánh mắt của hấn, nhắm mắt nói: "Ta không sao, chỉ là ta làm bẩn chăn đắp, y phục của ta cũng bẩn... mấy ngày nay, khả năng sẽ còn làm bẩn. Ở đây ngươi có quần áo sạch sẽ hay không —— ta... ta muốn lấy đệm ra một đêm..."

Nói chuyện một hồi, sau đó Tiêu Ngự im lặng, chờ phản ứng của hấn.

Bàn tay hấn đặt trên lưng nàng đột nhiên buông ra, liền chạy đi tìm đồ vật.

Rất nhanh lập tức mang đến một bao quần áo.

Tiêu Ngự ngồi, mở bao quần áo ra, nhìn thấy bên trong là một số quần áo, đều giặt sạch sẽ, nàng cũng không biết ở đâu lấy được những thứ này, có lẽ là của những người lạc vào rừng để lại. Hấn bên trong hang núi làm này nọ một chút, những thứ này chắc do hấn tìm thấy.

Chuyện cho tới bây giờ, Tiêu Ngự cũng không quá bất bẽ, chỉ là nơi này không có cây kéo, đôi tay của nàng, căn bản là không có cách nào cắt vải thành từng đoạn.

Tiêu Ngự cảm lấy một kiện, thử lấy tay xé xé.

Xé không rách.

Lúc muốn thử một lần nữa, quần áo trong tay, đã bị dã nhân bên cạnh cầm đi.

Tiêu Ngự xoay mặt nhìn hấn, thấy hấn dễ dàng dùng tay xé ra, sau đó là một hồi âm thanh của vải bị xé rách. Quần áo đã bị hấn kéo xuống đoạn, hấn cúi đầu, cho nàng những miếng vải đã được hấn xé xong.

"Ừm..." Tiêu Ngự hốt hoảng gạt đầu, sau khi nhận lấy, ngượng ngùng mấp máy môi, nắm chặt vải vóc trong tay, nói, "còn chưa đủ, ngươi giúp ta xé thêm một ít nữa."

Dã nhân khí lực lớn, làm việc lại nhanh nhẹn, rất nhanh đã xé xong, giúp nàng rất nhiều. Hiện tại, phải vá lại, sợ là không có thời gian, Tiêu Ngự đành phải chấp nhận như vậy.

Nguyệt sự của Tiêu Ngự rất nhiều, nhanh chóng đổi một miếng. Máu tươi tràn ra đầy đồ vật kia, đúng làm làm nàng không muốn nhìn lại lần thứ hai.

Chờ nàng thay xong nằm lại trên giường, lại thấy dã nhân đi lại nơi nàng để đồ vật vừa thay ra, cầm lên đồ vật nàng vừa thay ra, đi ngoài động bên dòng suối tây. Sợ không đủ cho nàng dùng, sau khi tây rửa sạch lại mang đến bếp lửa hong khô, dự phòng sẵn cho nàng.

Tiêu Ngự đau bụng, vốn là thân thể cơ bắp nằm trong chăn, ánh mắt lẳng lặng nhìn, vội vàng xoay người, hận không thể chôn chặt cả khuôn mặt xuống.

Mặt nàng nhìn về phía vách động, có mắt ngủ.

Trên mặt nóng ran còn chưa tan, Tiêu Ngự bóng dáng dã nhân và ánh lửa nhảy vọt trên vách động, nhưng lại nhìn không được cười cười.

Sau đó chôn mặt sâu hơn vào trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

